Partea Întâi
Tărâm de vis

Tărâm de vis
de Edgar Allan Poe

Pe-un drum obscur şi solitar,
De îngeri răi bântuit doar;
Pe unde Noaptea-Idolon
Veghează drept; pe-un negru tron,
Venit-am, îndurând destule
Din ultima, palida thule,
Dintr-un fatidic limb ce zace sublim
Dincolo de spaţiu, dincolo de timp.

Adânci văi, nesfârşite valuri,
Titanici codri, peşteri, maluri
Pe care nu-i om să le descopere
Sub roua-lacrimi ce le-acopere;
Munţi ce se-aruncă în etern
În mări ce n-au un singur ţărm.
Mări care tindfăr' de noroc
Nălţate spre ceruri de foc;
Lacuri ce nesfârşit îşi poartă
Solitara lor apă, solitară şi moartă,
Tăcuta lor apă, tăcută şi-ngheţată
De zăpada crinilor asupră-i plecată.

Prin lacuri ce astfel îşi poartă
Solitara lor apă, solitară şi moartă,
Trista lor apă, tristă şi-ngheţată
De zăpada crinilor asupră-i plecată;
Prin munţi, pe lângă râuri,

Murmurând lin, murmurând pururi,
Prin păduri sure, prin mocirle
Unde stau broaşte şi şopârle,
Prin smârcuri, mlaştini de miasme
Unde-şi au lăcaşul iasme, în orice loc mai diabolic,
În orice colţ mai melancolic,
Aici călătorul se trezeşte înfiorat
De amintirile trecutului învolburat:
Forme sepulcrale ce se opresc şi suspină de dor
Când trec pe lângă călător,
Forme de prieteni în alb veşmânt,
În agonie duşi în ceruri şi-n pământ.

Pentru inima ale cărei dureri sunt legiune,
Aceasta este o liniştită regiune;
Pentru duhul ce prin umbre a apucat-o
Aceasta, oh, aceasta e un Eldorado!
Dar călătorul ce trece prin ea
Nu poate, nu cutează a o vedea!
Tainele-i nu-s dezvăluite

Privirilor umane obosite;
Aşa vru Craiul ei care-a oprit
Să se ridice-asupră-i ochiul de gene umbrit;
De-aceea tristul suflet ce aici se-abate
O vede doar prin sticle-ntunecate.

Pe-un drum obscur şi solitar
De îngeri răi bântuit doar,
Pe unde Noaptea-Idolon
Veghează drept pe-un negru tron,
Treceam spre cos' cu griji destule
Din ultima, palida Thule.

1 Solitara lor apa

Kit abia de curând aflase ce este un îmblăciu, iar acum, deasupra capului său, se găsea un panou plin cu astfel de arme, lucioase, ascuţite şi letale.

Nu mai văzuse până atunci ceva care să semene cu sala armelor de la institutul din Los Angeles. Pereţii şi podeaua erau din granit alb-argintiu şi prin toată camera erau mese solide de granit care o făceau să semene cu o expoziţie de arme şi armuri dintr-un muzeu. Erau acolo tot felul de bâte şi ghioage, un soi de bastoane cu aspect ciudat, coliere, ghete, jachete de protecţie în care se ascundeau cuţite subţiri şi plate, bune de înjunghiat sau de aruncat. Ghioage pline de ţepi metalici fioroşi şi arcuri de toate dimensiunile şi formele posibile.

Mesele de granit erau şi ele încărcate de mormane de instrumente sclipitoare făcute din adamas, acea rocă asemănătoare cu cuarţul pe care vânătorii de umbre o extrăgeau din pământ şi pe care doar ei ştiau cum s-o prelucreze în săbii, pumnale şi stele. Dar cel mai interesant i se părea lui Kit raftul unde erau pumnalele.

Nu că ar fi vrut neapărat să înveţe cum se foloseşte un pumnal – nu era mai interesat de arme mortale mai mult decât un adolescent obişnuit, credea el, şi, oricum, mai grozavă i s-ar fi părut, să zicem, o mitralieră sau un aruncător de flăcări. Dar pumnalele astea erau adevărate opere de artă, cu mânerele lor de aur şi argint incrustate cu pietre preţioase – safire albastre, rubine rotunde, cu modele lucioase în formă de spini gravate în platină sau cu diamante negre.

Ar fi putut să găsească cel puţin trei indivizi în Piaţa Umbrelor care să-i dea bani buni pe ele, fără să se târguiască.

Poate chiar patru.

Kit şi-a scos de pe el jacheta din denim – habar nu avea căruia dintre fraţii Blackthorn îi aparţinuse; dimineaţă, după ce ajunsese la institut, găsise la picioarele patului o grămadă de haine curate, iar el se îmbrăcase cu asta. S-a văzut în treacăt în oglinda de pe peretele opus. Părul blond ciufulit şi o ultimă urmă de vânătaie pe faţa lui palidă. A desfăcut fermoarul de la buzunarul interior al jachetei şi a început să-l burduşească cu pumnale băgate în teacă, alegându-le pe cele mai fiţoase.

Uşa sălii s-a dat de perete. Kit a pus înapoi pe raft pumnalul pe care se pregătea să-l ia şi s-a întors repede. Avusese impresia că nu îl auzise nimeni când ieşise tiptil din dormitor, dar dacă se prinsese de ceva în timpul scurt pe care îl petrecuse la institut, asta era că Julian Blackthorn vede tot, şi nici fraţii lui nu sunt prea departe de el.

Dar nu era Julian. Era un tânăr pe care Kit nu-l mai văzuse niciodată, deşi parcă i se părea ceva cunoscut la el. Era înalt, cu un păr blond şi ciufulit şi aspect de vânător de umbre – umeri largi, braţe musculoase, iar dungile negre ale peceţilor de rună cu care se protejau ei se vedeau pe la gulerul tricoului şi la marginea mânecii.

Ochii lui aveau o culoare neobişnuită, un auriu închis. Pe deget avea un inel de argint masiv, aşa cum aveau majoritatea vânătorilor de umbre. S-a uitat la Kit cu o sprânceană ridicată.

— Se pare că-ţi plac armele, nu? a întrebat el.

— Sunt OK.

Kit s-a tras puţin înapoi spre una dintre mese, sperând să nu zăngăne pumnalele din jachetă.

Bărbatul s-a apropiat de raftul pe care îl răscolise Kit şi a luat pumnalul pe care acesta tocmai îl lăsase din mână.

— Ai ales unul bun, a spus el. Ai văzut inscripţia de pe mâner?

N-o văzuse.

— A fost făcut de unul dintre ucenicii lui Wayland Fierarul, cel care a făcut Durendal şi Cortana. Bărbatul a învârtit puţin pumnalul în mână, după care l-a pus înapoi pe raft şi a adăugat: Nu e o armă la fel de extraordinară cum e Cortana, dar după ce îl arunci se întoarce la tine. Convenabil.

Kit şi-a dres vocea.

— Probabil că face mulţi bani, a spus el.

— Nu cred că fraţii Blackthorn intenţionează să-l vândă, a spus bărbatul, sec. Eu sunt Jace, apropo. Jace Herondale.

A făcut o pauză. Părea că aşteaptă o reacţie, dar Kit nu era dispus să o aibă. Bine, auzise de numele Herondale. Avea impresia că numai numele ăsta îl rostise toată lumea în cele două săptămâni cât stătuse el aici. Dar asta nu însemna că voia să-i dea bărbatului – lui Jace – satisfacţia pe care era clar că o caută.

Jace nu părea tulburat de tăcerea lui.

— Iar tu eşti Christopher Herondale.

— De unde ştii? l-a întrebat Kit, cu o voce plată, lipsită de entuziasm.

Detesta numele Herondale. Detesta cuvântul în sine.

— Trăsături de familie, a spus Jace. Semănăm. De fapt, semeni cu toţi cei din familia Herondale pe care i-am văzut în ilustraţii. A făcut o pauză, apoi: Plus că Emma mi-a trimis o poză cu tine prin telefon.

Emma. Emma Carstairs îi salvase viaţa. Nu vorbiseră prea mult de atunci, totuşi – înainte de moartea lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, fusese un haos. Nimeni nu-l băgase prea mult în seamă şi, oricum, avea impresia că ea îl consideră un copil.

— Bine. Sunt Kit Herondale. Toată lumea îmi spune asta, dar pentru mine nu înseamnă nimic. A strâns din fălci. Sunt un Rook. Kit Rook.

— Ştiu ce ţi-a spus tatăl tău. Dar eşti un Herondale. Şi asta înseamnă ceva.

— Ce? Ce înseamnă? a întrebat Kit.

Jace s-a rezemat de peretele sălii armelor, chiar sub panoul cu săbii masive. Kit spera să-i cadă una în cap.

— Ştiu că ai auzit de vânătorii de umbre, a spus el. Multă lume a auzit, mai ales repudiaţii şi mundanii cu darul vederii. Adică aşa cum credeai că eşti şi tu, nu?

— Niciodată nu am crezut că sunt un mundan, a spus Kit.

Oare vânătorii ăştia de umbre nu pricepeau cum sună cuvântul ăsta când e rostit de ei?

Dar Jace l-a ignorat.

— Societatea vânătorilor de umbre şi istoria lor sunt lucruri despre care nu prea au auzit cei care nu sunt nefilimi. Lumea vânătorilor de umbre este alcătuită din familii, şi fiecare îşi preţuieşte numele. Fiecare dintre familii are o istorie pe care o transmite din generaţie în generaţie. Purtăm toată viaţa gloria şi povara numelor noastre, tot ce au făcut strămoşii noştri, bine sau rău. Încercăm să ne ridicăm la înălţimea numelor noastre, astfel încât cei care vin după noi să nu ducă o povară prea mare.

Şi-a încrucişat braţele la piept. Încheieturile mâinilor erau pline de peceţi; pe dosul mâinii stângi era una care semăna cu un ochi deschis. Kit observase că semnul ăsta îl aveau aproape toţi vânătorii de umbre.

— Pentru vânătorii de umbre, numele tău de familie are o semnificaţie deosebită. Familia Herondale a construit destinele multor generaţii de vânători de umbre. Nu mai suntem aşa mulţi – de fapt, toată lumea credea că eu sunt singurul rămas. Numai Jem şi Tessa şi-au păstrat speranţa că mai exişti şi tu. Te-au căutat multă vreme.

Jem şi Tessa. Cei care, împreună cu Emma, îl ajutaseră pe el să scape de demonii care îi uciseseră tatăl. Şi care îi spuseseră o poveste: povestea unui Herondale care şi-a trădat prietenii şi a fugit şi a început o nouă viaţă departe de neflimi. O nouă viaţă şi o nouă ramură a familiei.

— Am auzit de Tobias Herondale, a spus Kit. Deci eu aş fi urmaşul unui mare laş.

— Oamenii au şi defecte, a replicat Jace. Nu toţi membrii familiei tale sunt grozavi. Dar dacă te mai întâlneşti cu Tessa, şi o să te întâlneşti, să-ţi povestească ea de Will Herondale. Sau de James Herondale. Sau de mine, desigur, a adăugat el, modest. După părerea vânătorilor de umbre, sunt destul de special. Nu zic asta ca să te intimidez.

— Nu mă simt intimidat, a răspuns Kit, întrebându-se cât de serios vorbea tipul acesta.

Era o sclipire în ochii lui când vorbea, ai fi zis că poate să şi glumească, dar era greu de spus.

— Simt că vreau să fiu lăsat în pace.

— Ştiu că e cam mult de digerat, a spus Jace. A întins braţul şi l-a bătut uşor pe spate. Dar Clary şi cu mine rămânem aici cât e nevoie ca tu să...

Bătaia aceea pe spate a dislocat unul dintre pumnalele din buzunarul jachetei lui Kit. A alunecat printre ei şi a căzut pe podeaua de granit, strălucind acolo ca un ochi acuzator.

— OK, a spus Jace după un moment de tăcere. Deci furi arme.

Kit, care îşi dădea seama că e inutil să nege, nu a zis nimic.

— Bine, uite, ştiu că tatăl tău a fost un escroc, dar tu eşti acum un vânător de umbre şi... stai, ce mai e în jacheta aia? l-a întrebat Jace. A făcut o mişcare complicată cu piciorul stâng şi a aruncat pumnalul în aer. L-a prins fără ezitare, şi rubinele de pe mâner parcă împrăştiau lumina. Dă-o jos!

Fără să spună nimic, Kit şi-a scos jacheta şi a aruncat-o pe masă. Jace s-a întors spre ea şi a desfăcut buzunarul. Amândoi s-au uitat tăcuţi la strălucirea lamelor şi a pietrelor preţioase.

— Deci, a făcut Jace. Înţeleg că voiai să fugi?

— De ce să stau? a izbucnit Kit.

Îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să ţipe, dar nu se putea abţine – se adunaseră prea multe: pierderea tatălui său, ura lui faţă de institut, aroganţa neflimilor, pretenţia lor ca el să accepte un nume de familie de care nu-i păsa şi nici nu voia să-i pese.

— N-am ce căuta aici. N-aveţi decât să-mi spuneţi toate chestiile astea despre numele meu, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Eu sunt fiul lui Johnny Rook. Toată viaţa m-am antrenat să fiu ca tatăl meu, nu ca voi. Nu am nevoie de voi. De niciunul dintre voi. Nu vreau decât nişte bani cu care să pornesc o afacere, să am taraba mea în Piaţa Umbrelor.

Ochii aurii ai lui Jace s-au îngustat şi Kit a văzut atunci pentru prima oară pe sub masca lui arogantă şi mistocară sclipirea unei inteligenţe ascuţite.

— Şi ce să vinzi acolo? Tatăl tău vindea informaţii. I-au trebuit ani de zile şi o grămadă de magie rea să-şi construiască relaţiile. Chiar vrei să-ţi vinzi sufletul aşa, ca să trăieşti de azi pe mâine la marginea Lumii de Jos? Dar ce zici de cel care ţi-a ucis tatăl? Ai văzut cum a murit, nu?

— Demonii...

— Mda, demonii, dar pe demoni i-a trimis cineva. Gardianul o fi mort, dar asta nu înseamnă că nu te mai caută nimeni. Ai cincisprezece ani. Poate că ţi se pare că vrei să mori, dar, crede-mă, nu vrei.

Kit a înghiţit în sec. A încercat să-şi imagineze cum ar sta el la tarabă în Piaţa Umbrelor, aşa cum făcuse în ultimele zile. Dar adevărul este că până acum el fusese în siguranţă la Piaţă datorită tatălui său. Pentru că oamenii se temeau de Johnny Rook. Ce s-ar întâmpla cu el fără protecţia tatălui său?

— Dar nu sunt un vânător de umbre, a spus Kit.

S-a uitat în jurul lui, la milioanele de arme, la grămezile de adamas, la toate echipamentele, platoşele şi centurile cu arme. Era ridicol. El nu era un ninja.

— Nici măcar n-aş şti ce să fac ca să fiu vânător de umbre.

— Mai ai răbdare o săptămână, a spus Jace. Încă o săptămână la institut. Acordă-ţi o şansă. Emma mi-a spus că ai reuşit să te lupţi cu demonii ăia care ţi-au ucis tatăl. Numai un vânător de umbre ar fi putut face asta.

Kit abia dacă-şi mai amintea cum se bătuse cu demonii în casa tatălui său, dar ştia că o făcuse. Cumva, corpul lui preluase controlul, şi el se luptase, ba, curios, chiar îi şi plăcuse, aşa, puţin şi pe ascuns.

— Asta eşti, a spus Jace. Eşti un vânător de umbre. Parţial înger. Prin venele tale curge sângele îngerilor. Eşti un Herondale. Asta înseamnă, în paranteză fie spus, că faci parte nu doar dintr-o familie ai cărei membri sunt de o frumuseţe uimitoare, ci şi dintr-o familie care deţine o grămadă de proprietăţi de valoare, printre care o casă în Londra şi un conac în Idris, iar la averea asta probabil că ai şi tu dreptul. Asta, sigur, dacă te interesează.

Kit s-a uitat la inelul de pe mâna stângă a lui Jace. Era din argint, greu, şi părea vechi. Şi valoros.

— Ascult.

— Nu-ţi spun decât să mai stai o săptămână. La urma urmei – Jace a zâmbit – cei din familia Herondale nu pot rezista în faţa unei provocări.

— Un demon teuthida? a întrebat Julian în receptor, încruntându-se. Asta e, practic, un soi de calmar, nu?

Replica nu s-a auzit: Emma putea să-şi dea seama că e vocea lui Ty, dar nu auzea ce spune.

— Da, suntem la debarcader, a continuat Julian. Până acum n-am văzut nimic, dar abia am ajuns. Păcat că nu s-au gândit să facă şi aici locuri de parcare pentru vânătorii de umbre…

Cu mintea doar pe jumătate la ce spunea Julian, Emma s-a uitat în jur. Soarele abia apusese. Mereu îi plăcuse debarcaderul de la Santa Monica, de când era mică şi părinţii ei o aduceau aici să joace hochei aerian şi să se dea în carusele demodate, îi plăceau mâncarea stradală – burger şi milkshake, scoici fripte şi uriaşe acadele răsucite – şi Pacific Park, vechiul parc de distracţii amplasat chiar la capătul debarcaderului, de unde vedeai Oceanul Pacific.

În timp, mundanii băgaseră milioane de dolari în debarcader, ca să facă din el o atracţie turistică. Acum, Pacific Park era plin de carusele noi şi strălucitoare; vechile cărucioare la care se vindea churro nu mai existau, în locul lor apăruseră chioşcuri unde găseai îngheţată artizanală şi homari. Dar scândurile de sub picioarele ei erau la fel de vechi şi crăpate de soare şi de sare. Aerul mirosea şi acum a zahăr şi a alge. Caruselul umplea şi acum aerul cu muzică mecanică. Era şi acum jocul în care dădeai un ban şi câştigai un panda uriaş. Iar sub debarcader erau şi acum spaţiile alea întunecoase, unde se adunau mundanii vagabonzi şi uneori creaturi mai sinistre.

Asta era chestia cu vânătorii de umbre, s-a gândit Emma, uitându-se la uriaşa roată mare, împodobită cu leduri strălucitoare. De-a lungul debarcaderului stăteau la coadă mundanii nerăbdători să se urce în ea; peste balustradă se zăreau apele întunecate ale oceanului şi spuma albă a valurilor care se spărgeau. Vânătorii de umbre puteau să

vadă frumuseţea lucrurilor create de mundani – luminile roţii reflectându-se aşa de strălucitor în ocean, încât ai fi zis că sub apă era un foc de artificii, roşii, albastre, verzi, violete şi aurii –, dar vedeau şi partea întunecată, pericolul şi putreziciunea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Julian, băgând telefonul în buzunarul de la jacheta de echipament.

Vântul – pe debarcader era mereu vânt, un vânt care bătea încontinuu dinspre ocean, aducând cu el mirosul de sare şi de locuri îndepărtate – ridica buclele moi ale părului lui şaten, care păreau că-i sărută obrajii şi tâmplele.

Gânduri întunecate, ar fi vrut Emma să răspundă. Dar n-a putut. Odinioară, Julian era persoana căreia putea să-i spună orice. Acum era singura persoană căreia n-ar fi putut să-i spună orice.

A preferat să-i evite privirea.

— Mark şi Cristina unde sunt?

— Acolo. A arătat cu mâna: La cerculeţe.

Emma i-a urmărit privirea către chioşcul pictat unde oamenii se luau la întrecere să vadă cine poate să arunce un cerc de plastic în jurul gâtului uneia din duzina de sticle aşezate în rând. A încercat să nu se simtă superioară la gândul că pentru mundani asta părea să fie ceva complicat.

Fratele vitreg al lui Julian, Mark, avea trei cercuri de plastic în mână. Cristina, cu părul ei negru strâns în coc, stătea lângă el şi râdea, mâncând floricele cu aromă de caramel. Mark a aruncat cercurile: toate trei deodată.

Fiecare dintre ele a zburat spiralat în direcţii diferite şi a aterizat pe gâtul unei sticle.

Julian a oftat.

— S-a dus discreţia.

Din grupul mundanilor adunaţi în jurul chioşcului s-au auzit urale şi exclamaţii de uimire. Din fericire, nu erau prea mulţi, iar Mark a putut să-şi încaseze premiul – ceva într-o pungă de plastic – şi să plece fără prea multă tevatură.

S-a întors la ei împreună cu Cristina. Vârfurile urechilor lui ascuţite ieşeau printre buclele de păr blond, dar avea iluzia magică, aşa că mundanii nu le vedeau. Mark era pe jumătate elf, iar sângele lui de repudiat se vedea din delicateţea trăsăturilor, din forma urechilor şi din unghiurile ascuţite ale pometţilor şi ochilor.

— Deci e un demon calmar? a întrebat Emma, doar ca să umple cumva tăcerea care se aşternuse între ea şi Julian.

În ultimul timp, fuseseră o groază de momente de tăcere între ei. Nu trecuseră decât două săptămâni de când totul se schimbase, dar ea simţea diferenţa asta până în măduva oaselor. Îl simţea distant, cu toate că el nu fusese decât extrem de politicos şi amabil de când îi spusese despre ea şi Mark.

— Aşa s-ar părea, a răspuns el.

Mark şi Cristina se apropiaseră destul încât să se audă ce vorbeau; Cristina tocmai îşi terminase punga de floricele şi se uita în ea cu tristeţe, ca şi cum ar fi sperat să se umple la loc. Emma o înţelegea foarte bine. În timpul acesta, Mark se uita la premiul lui.

— Vine la marginea debarcaderului şi înhaţă oameni, mai ales copii, sau pe oricine se apleacă peste balustradă să facă fotografii noaptea. Dar acum a prins curaj. Se pare că cineva l-a văzut în zona jocurilor, lângă masa de hochei... Ăla e un caras auriu!

Mark a ridicat punguţa lui de plastic. Înăuntru era un mic peşte portocaliu care înota în cerc.

— E cea mai bună patrulă pe care am făcut-o, a spus el. N-am mai primit niciodată ca premiu un peşte.

Emma a suspinat în sinea ei. Mark fusese în ultimii ani la Vânătoarea Sălbatică, cel mai anarhic şi mai fioros neam al elfilor. Aceştia zburau prin cer călare pe tot soiul de creaturi fermecate – motociclete, cai, căprioare, câini masivi şi mârâitori – şi prădau câmpurile de luptă, furând lucruri de valoare de la cadavre şi dându-le ca tribut la

Curţile Elfilor.

Începuse să se obişnuiască din nou în familia lui de vânători de umbre, mai erau însă momente când viaţa normală părea să-l uimească. Acum observase că toată lumea se uita la el cu sprâncenele ridicate. A părut uşor alarmat şi a luat-o delicat de umeri pe Emma, ţinându-şi punga în mâna cealaltă.

— Am câştigat un peşte pentru tine, frumoasa mea, a spus el şi a sărutat-o pe obraz.

Era un sărut delicat, dulce şi sensibil, iar Mark avea mirosul lui dintotdeauna: de aer rece şi de plante tinere. Şi era absolut logic, s-a gândit Emma, ca Mark să presupună că toată lumea era surprinsă fiindcă se aştepta să-i ofere ei premiul. La urma urmei, era iubita lui.

Emma a schimbat o privire îngrijorată cu Cristina, ai cărei ochi negri erau acum foarte mari. Julian părea că e gata să vomite sânge.

A fost doar o expresie de moment, după care şi-a luat din nou aerul indiferent, dar Emma s-a îndepărtat puţin de Mark şi i-a zâmbit, scuzându-se.

— N-aş putea să ţin un peşte în viaţă, a spus ea. Eu ucid plantele doar când mă uit la ele.

— Bănuiesc că şi eu aş avea aceeaşi problemă, a replicat Mark, uitându-se la peşte. Păcat, voiam să-l botez Magnus, fiindcă are solzii ăştia strălucitori.

Auzindu-l, Cristina a început să râdă. Magnus Bane era Înaltul Magician din Brooklyn şi avea o predilecţie pentru tot ce strălucea.

— Presupun că ar trebui să-i dau drumul, a spus Mark.

Până să răspundă cineva, Mark s-a apropiat de balustrada debarcaderului şi a golit punga, cu peşte cu tot, în ocean.

— Nu vrea nimeni să-i spună că peştişorul auriu e o specie de apă dulce şi nu poate supravieţui în ocean? a spus încet Julian.

— Nu prea, a răspuns Cristina.

— Tocmai l-a omorât pe Magnus? a întrebat Emma, dar, înainte ca Julian să răspundă, Mark s-a întors spre ei.

De pe chipul lui dispăruse orice urmă de voioşie.

— Am văzut ceva printre pietrele de sub debarcader. Ceva care sigur nu e om.

Emma a simţit un fior pe piele. Demonii care populau oceanul erau rareori văzuţi pe uscat. Uneori, avea coşmaruri în care oceanul părea să se reverse şi îşi vomita conţinutul pe plajă: creaturi ţepoase, cu tentacule, vâscoase şi negre, strivite pe jumătate de greutatea apei.

În câteva secunde, toţi vânătorii de umbre aveau în mână arme – Emma strângea în pumn sabia ei de aur, Cortana, pe care i-o dăruiseră părinţii ei, Julian avea un pumnal serafic, iar Cristina briceagul ei.

— În ce parte s-a dus? a întrebat Julian.

— Spre capătul debarcaderului, a răspuns Mark; numai el nu îşi scosese arma, dar Emma ştia cât e de rapid. Porecla lui la Vânătoarea Sălbatică era elful-săgeată, pentru că lovea rapid şi precis cu arcul şi cu pumnalul. Spre parcul de distracţie, a adăugat.

— Mă duc eu acolo, a spus Emma. O să încerc să-l îndepărtez de marginea debarcaderului. Mark, Cristina, voi coborâţi sub debarcader şi încercaţi să-l prindeţi dacă vrea să intre iar în apă.

Abia au avut timp să dea din cap, că Emma a şi luat-o la fugă. Simţea vântul prin părul împletit, în timp ce încerca să-şi facă loc prin mulţime spre parcul luminat din capătul debarcaderului. În mâna ei, Cortana părea caldă şi solidă, iar picioarele parcă îi zburau pe scândurile mâncate de apă. Se simţea liberă, fără griji, cu mintea şi trupul concentrate doar la misiune.

Auzea paşi în urma ei. Nu trebuia să se întoarcă, ştia că e Jules. Paşii lui au răsunat alături de paşii ei în toţi anii în care fusese un vânător de umbre războinic. Sângele lui se vărsase în războaiele ei. El îi salvase viaţa, şi ea îi salvase viaţa. El făcea parte din fiinţa ei de războinică.

— Uite-l, l-a auzit, dar îl văzuse şi ea: o siluetă întunecată, cumva cocoşată, care începuse să se caţere pe suporturile de fier ale roţii mari.

Nacelele colorate încă se roteau, iar ocupanţii lor ţipau de plăcere, fără să-şi dea seama de nimic.

Emma a pornit spre roată şi a început să se suie pe ea. Ea şi Julian îşi făcuseră rune de iluzie magică înainte de a ajunge la debarcader, aşa că erau invizibili pentru ochii mundanilor. Asta nu însemna însă că nu-şi făceau simţită prezenţa. Mundanii care stăteau la coadă au început să înjure şi să ţipe când ea trecea printre ei, călcându-i pe picioare sau îmbrâncindu-i cu cotul.

Tocmai se apropiase o nacelă, legănându-se, şi o pereche – o fată care mânca vată de zahăr violacee şi un băiat înalt şi subţire, îmbrăcat în negru – se pregătea să urce. Emma s-a uitat în sus şi l-a zărit pe demonul teuthida cocoţat tocmai în vârful schelei. Înjurând, a trecut de cei doi tineri, gata să-i trântească la pământ, şi a sărit în nacelă. Era octogonală, cu o banchetă de jur-împrejur, aşa că era loc destul în ea. A auzit ţipete de uimire când nacela s-a ridicat, îndepărtând-o de haosul pe care ea îl crease jos, de cuplul care se pregătea să urce şi care acum ţipa la încasator, şi de ceilalţi oameni de la coadă care strigau unii la alţii.

Nacela s-a zgâlţâit sub picioarele ei şi a început să se legene când Julian a aterizat lângă ea. El şi-a întins gâtul spre capătul roţii.

— Îl vezi?

Emma s-a uitat cu ochii mijiţi. Îl văzuse pe demon, era sigură de asta, dar acum părea că dispăruse. Din unghiul acesta, roata imensă era un amalgam de lumini strălucitoare, spiţe rotitoare şi bare de fier vopsite în alb. Cele două nacele care veneau sub ea şi Julian erau goale; probabil că oamenii de jos încă se mai certau.

Bun, s-a gândit Emma. Cu cât erau mai puţin oameni în roată, cu atât era mai bine.

— Stai.

A simţit mâna lui Julian pe braţ, întorcând-o spre el. Tot trupul i s-a încordat.

— Rune, a spus el repede, şi ea şi-a dat seama că are stela în mână.

Nacela încă mai urca. Emma vedea acum sub ei plaja, apa întunecată care uda nisipul, dealurile înalte din Palisades Park ridicându-se vertical deasupra autostrăzii, încoronate de copaci şi verdeaţă.

Stelele se zăreau ca prin ceaţă, dar tot erau vizibile în luminile strălucitoare de la debarcader. Julian i-a apucat braţul nici strâns, dar nici delicat, cu un fel de distanţare profesionistă. I-a întors mâna şi a început să deseneze cu mişcări rapide pe încheietura ei rune de Protecţie, rune de Viteză şi Agilitate şi rune de Auz amplificat.

Nu mai fusese aşa de aproape de el de două săptămâni. Apropierea lui o ameţea, parcă era puţin beată. Capul lui era aplecat, cu ochii la desene, iar ea a profitat de ocazie ca să-l soarbă din priviri.

Luminile parcului păreau acum chihlimbarii şi galbene, pudrându-i pielea bronzată cu aur. Părul îi cădea pe frunte în valuri fine. Ştia ce delicată este pielea lui în jurul gurii, cunoştea senzaţia umerilor lui în mâna ei, tari, puternici şi plini de vibraţie. Avea gene lungi şi dese, atât de negre, încât păreau de cărbune; aproape că se aştepta să vadă praf negru pe pometii obrajilor de la ele atunci când clipea.

Era frumos. Fusese întotdeauna frumos, dar ea observase asta prea târziu. Şi acum stătea cu mâinile lăsate în lateral şi o durea tot corpul, pentru că nu-l putea atinge. Nu va mai putea niciodată să-l atingă.

El a terminat de desenat şi a întins stela cu mânerul spre ea. A luat-o fără să spună un cuvânt, iar el a tras puţin de gulerul tricoului, pe sub jachetă. Pielea lui avea acolo o nuanţă mai palidă decât pe faţa şi mâinile bronzate, şi pe ea se vedeau urmele şterse şi albicioase ale vechilor rune.

A trebuit să se apropie mai mult ca să deseneze. Runele parcă înfloreau sub vârful stelei: Agilitate, Văz pe timp de noapte. Capul ei era la nivelul bărbiei lui. Se uita fix la gâtul lui şi l-a văzut cum înghite în sec.

— Măcar spune-mi, a început el. Măcar spune-mi că te face fericită. Că Mark te face fericită.

Ea a ridicat repede capul spre el. Terminase de desenat runele. Julian a întins mâna să ia stela dintre degetele ei nemişcate. Pentru prima oară după o perioadă care ei i se păruse o veşnicie, el se uita direct la ea, cu ochii acum bleumarin din cauza culorilor nopţii şi ale oceanului care se întindeau în jurul lor pe măsură ce se apropiau de vârf.

— Sunt fericită, Jules, a spus ea.

Ce mai însemna o minciună după atât de multe altele? Niciodată nu fusese o persoană care să poată mintă cu uşurinţă, dar acum începea să se obişnuiască. Descoperise că atunci când siguranţa celor pe care îi iubea depindea de o minciună, putea să mintă.

— Aşa e mai… mai bine, mai sigur pentru amândoi.

Gura lui delicată a căpătat o expresie dură.

— Nu asta am…

Ea a icnit brusc. Din spatele lui se ridicase o formă răsucită, lucioasă ca uleiul, agăţată cu tentacule sale franjurate de o spiţă a roţii. Avea gura larg deschisă şi în ea se vedea un cerc perfect de dinţi.

— Jules! a ţipat Emma şi a sărit din nacelă, agăţându-se de una dintre barele subţiri de fier care treceau printre spiţe.

Prinsă cu o mână de bară, a izbit cu Cortana şi l-a nimerit pe teuthida în spate. Creatura a scos un urlet şi din ea a pornit să ţâşnească limfă; Emma a început să ţipe când lichidul a stropit-o pe gât şi i-a ars pielea.

În corpul rotunjit şi striat al demonului s-a înfipt un pumnal. Emma s-a tras cu mâinile pe o bară, s-a uitat în jos şi l-a văzut pe Julian aplecat peste marginea nacelei, cu un alt pumnal în mână. Şi-a luat avânt şi l-a aruncat şi pe acela…

Pumnalul a nimerit în fundul unei nacele goale. Demonul teuthida reuşise să dispară cu o viteză incredibilă. Emma îl auzea cum coboară, hodorogind pe încrengătura de bare metalice din interiorul roţii.

Emma a băgat Cortana în teacă şi a început să se târască pe bara ei, coborând spre partea de jos a roţii. Ledurile păreau că explodează în jurul ei cu lumini violete şi aurii.

Mâinile îi erau pline de sânge şi de limfa împrăştiată de demon, şi coborârea era alunecoasă. Într-un fel total aiurea, ceea ce vedea de pe schelele roţii era superb, marea şi nisipul se întindeau în jurul ei în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost agăţată de capătul lumii.

În gură avea gust de sânge şi de sare. Sub ea, îl vedea pe Julian, care ieşise din nacelă şi se căţăra acum pe o spiţă de mai jos. A ridicat capul spre ea şi i-a făcut semn cu mâna; ea a privit în direcţia indicată de el şi l-a văzut pe demonul teuthida aproape de mijlocul roţii.

Tentaculele lui se mişcau în toate părţile, izbindu-se de fiarele roţii. Emma simţea reverberaţiile până în oase. A întins gâtul să vadă ce face şi a îngheţat – roata era prinsă în mijloc cu un nit imens, care o ţinea de suporturile ei de metal. Demonul teuthida trăgea de nit, încercând să-l scoată. Dacă reuşea să-l desprindă, roata ar fi căzut cu totul din angrenaj şi s-ar fi rostogolit pe debarcader ca o roată de bicicletă.

Emma nu îşi făcea iluzii că cei din roată sau din apropierea ei ar fi putut să supravieţuiască. Roata s-ar fi prăbuşit cu tot cu nacele, strivindu-i pe toţi. Demonii trăiau din distrugere, din energia morţii. Pentru ei, moartea era un festin.

Roata uriaşă s-a zguduit. Demonul teuthida se ţinea strâns cu tentaculele de nit, răsucindu-l. Emma a început să coboare şi mai repede, dar era mult prea departe de mijlocul roţii. Julian era mai aproape, dar Emma ştia cu ce era înarmat: cu două pumnale, pe care deja le aruncase, şi cu pumnale serafice, care însă erau prea scurte ca să ajungă până la demon.

El s-a uitat la ea în timp ce se întinsese pe bara de metal, ţinându-se cu o mână de ea şi întinzând-o pe cealaltă.

Ea şi-a dat seama imediat, fără să stea prea mult pe gânduri, care era planul lui. A inspirat adânc şi şi-a dat drumul de pe bară.

A căzut spre Julian şi a întins mâna către el. S-au prins unul de altul şi şi-au încleştat mâinile, şi ea l-a auzit icnind în clipa în care i-a susţinut greutatea. Ea s-a legănat un pic în faţă şi în spate, cu mâna stângă în mâna lui dreaptă, şi şi-a scos Cortana din teacă. Inerţia căderii o ducea în faţă, spre mijlocul roţii.

Demonul teuthida a ridicat capul când a văzut-o apropiindu-se şi, pentru prima oară, Emma i-a zărit ochii – erau ovali, acoperiţi cu un strat protector strălucitor ca oglinda. Când şi-a îndreptat Cortana spre el, ochii aceia au părut să se mărească de uimire, ca la oameni; sabia l-a lovit pe demon în cap, ajungând până la creier.

Tentaculele lui au zvâcnit – ultimul spasm înainte de moarte –, apoi demonul a scăpat din lama sabiei şi a căzut grămadă, alunecând pe spiţele înclinate ale roţii. A ajuns jos şi s-a rostogolit.

Emmei i s-a părut că aude în depărtare un plesnet de apă. Dar nu era timp de întrebări. Julian se încordase şi acum o trăgea spre el. Ea a pus Cortana în teacă, în timp ce el o ridica, mai sus, până pe bara unde era el, şi a aterizat acolo, căzând stângace, jumătate peste el.

El continua s-o ţină strâns de mână şi respira precipitat. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă. Spiţele se roteau, aducându-i aproape de pământ. Emma vedea acum mulţimea de mundani de pe plajă, strălucirea apei la ţărm, ba chiar şi un cap blond şi unul brunet, care păreau să fie Mark şi Cristina…

— Am făcut treabă bună amândoi, a spus Julian în cele din urmă.

— Ştiu, a spus Emma; şi chiar ştia.

Asta era cel mai rău: că el avea dreptate, că ei doi încă acţionau perfect împreună ca parabatai. Ca parteneri de luptă. Ca o pereche potrivită de soldaţi care niciodată n-ar putea fi separaţi.

Mark şi Cristina îi aşteptau sub debarcader. Mark se descălţase şi intrase în apa oceanului. Cristina îşi strângea briceagul. La picioarele ei se vedeau urme de nisip ud.

— Aţi văzut scârboşenia aia de calmar cum a căzut din roată? a întrebat Emma, apropiindu-se de ea cu Julian.

Cristina a dat din cap.

— A căzut la mal. Nu era mort, aşa că Mark l-a tras pe plajă şi l-a terminat. Cristina a lovit nisipul cu piciorul. A fost foarte greţos, Mark s-a umplut de mâzgă.

— Şi eu am urme de limfă, s-a plâns Emma, uitându-se la hainele ei pătate. A fost un demon mizerabil.

— Dar tu eşti la fel de frumoasă, a spus Mark, cu un zâmbet galant.

Emma i-a zâmbit şi ea, cât putea de frumos. Îi era extrem de recunoscătoare lui Mark, care îşi juca rolul în toată povestea asta fără să se plângă, deşi probabil era aiurea pentru el. Cristina credea că Mark are ceva de câştigat din asta, dar Emma nu putea să-şi imagineze ce. Nu era ca şi cum lui Mark i-ar fi făcut plăcere să mintă – petrecuse atâţia ani printre elfi, care erau incapabili să spună vreun neadevăr, încât a minţi i se părea ceva nefiresc.

Julian se îndepărtase de ei şi vorbea cu cineva la telefon, de data aceasta cu voce scăzută. Mark a ieşit din apă şi şi-a băgat picioarele ude în ghete. Nici el şi nici Cristina nu erau total sub iluzia magică, şi Emma a observat privirile holbate ale mundanilor care treceau pe acolo când el se îndrepta spre ea – pentru că era înalt şi frumos şi pentru că avea nişte ochi care străluceau mai tare decât beculeţele de la roata cea mare. Şi pentru că un ochi era albastru şi celălalt auriu.

Şi pentru că avea ceva deosebit, ceva nedefinit şi straniu, semnul acelei sălbăticii a elfilor, care o făcea mereu pe Emma să se gândească la cerurile nesfârşite, la libertate şi la absenţa legilor. Sunt un băiat pierdut, păreau că spun ochii lui. Găseşte-mă.

Când a ajuns la Emma, a întins mâna şi i-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Ea a fost străbătută de o senzaţie ciudată – tristeţe sau euforie, un dor de ceva, nu ştia nici ea de ce.

— Era Diana, a spus Julian, iar Emma, chiar şi fără să se uite la el, ştia cum arată faţa lui – gravă, gânditoare, analizând atent situaţia. Jace şi Clary au venit să aducă un mesaj de la consul. O să facă o întrunire la institut şi vor să fim şi noi acolo.

2 Nesfârşite valuri

Cei patru au intrat în institut şi s-au dus direct la bibliotecă, fără să-şi mai schimbe hainele. Abia când au intrat repede în încăpere Emma şi-a dat seama că toţi, şi ea, şi Mark, şi Cristina şi Julian erau plini de urme de limfa de la demon, şi s-a gândit că poate ar fi fost bine să fi făcut un duş înainte.

Acoperişul bibliotecii fusese spart cu două săptămâni înainte, după care fusese reparat în grabă, luminatorul cu vitralii avea acum geam simplu, securizat, iar decoraţiunile frumoase ale plafonului erau acoperite cu scânduri de sorb pe care erau gravate rune.

Lemnul de sorb avea calităţi protectoare – ţinea la distanţă magia neagră. Pe lângă asta, avea efect şi asupra elfilor – când au intrat în cameră, Emma a văzut că Mark începe să clipească şi să se uite pieziş la scânduri. El îi spusese că atunci când se apropie prea mult de lemnul de sorb are impresia că pielea i se umple de scântei. Emma se întreba ce efect ar avea lemnul de sorb asupra unui elf pur-sânge.

— Îmi pare bine că aţi reuşit să veniţi, a spus Diana.

Stătea în capul uneia dintre mesele lungi din bibliotecă, cu părul strâns într-un coc lucios. La gât avea un lanţ gros de aur, care strălucea pe pielea sa brună. Rochia ei negru cu alb era, ca de obicei, impecabilă şi fără nicio cută.

Lângă ea stătea Diego Rocio Rosales, un personaj important pentru Conclav, deoarece primise o instruire exemplară ca un centurion, dar şi pentru familia Blackthorn, care îl poreclise Diego cel Perfect. Chiar era enervant de perfect – ridicol de frumos, un luptător spectaculos, deştept şi mereu politicos. Reuşise să-i frângă inima Cristinei înainte ca ea să plece din Mexic, ceea ce, în mod normal, ar fi însemnat că Emma trebuia să facă planuri să-l omoare, dar nu putea, pentru că în urmă cu două săptămâni cei doi se împăcaseră.

I-a zâmbit Cristinei, cu dinţii lui albi şi uniformi. Insigna de centurion strălucea pe umărul lui, iar pe plăcuţa de argint se distingeau cuvintele Primi Ordines. Nu era doar centurion, făcea parte şi din Prima Companie, elita absolvenţilor de la Şcoala de Solomonie. Pentru că, desigur, era perfect.

Vizavi de Diana şi Diego stăteau două persoane pe care Emma le cunoştea foarte bine: Jace Herondale şi Clary Fairchild, conducătorii institutului din New York, pe care îi cunoscuse când erau de vârsta ei de acum. Jace era atunci frumos şi plin de bucle aurii, iar în timp devenise foarte graţios. Clary era roşcată, cu nişte ochi verzi plini de încăpăţânare, şi dădea impresia că este foarte fragilă. Avea o voinţă de fier, Emma avusese ocazia să-şi dea seama de asta.

Clary a sărit în picioare, luminându-se la faţă, în timp ce Jace s-a rezemat de spătarul scaunului, zâmbind.

— V-aţi întors! a strigat ea şi s-a repezit la Emma.

Purta o pereche de blugi şi un tricou jerpelit pe care scria MADE IN BROOKLYN, care, probabil, îi aparţinuse celui mai bun prieten al ei, Simon. Părea uzat şi moale, exact genul de tricouri pe care Emma le împrumuta de la Julian şi refuza să i le mai dea înapoi.

— Cum a fost cu demonul-calmar?

Emma nu putea să răspundă din îmbrăţişarea strânsă a lui Clary.

— Minunat! a răspuns Mark. Chiar minunat! Sunt plini de lichid calmarii ăştia.

Părea într-adevăr încântat.

Clary i-a dat drumul Emmei şi s-a uitat încruntată la amestecul acela de limfă, apă de mare şi mâzgă neidentificabilă care se transferase pe tricoul ei.

— Înţeleg ce spui.

— Eu o să mă mulţumesc să vă urez bun venit de la distanţă, a spus Jace, făcându-le cu mâna. Vine un miros tulburător de calmar din direcţia voastră.

S-a auzit un chicotit înăbuşit repede. Emma s-a uitat în sus şi a văzut nişte picioare atârnate printre stâlpii balustradei de la galerie. Amuzată, a recunoscut membrele lungi ale lui Ty şi şosetele cu imprimeuri ale lui Livvy. Se căţăraseră la galerie, locul perfect de unde puteai să tragi cu urechea – nici nu-şi mai amintea de câte ori ea şi Julian spionaseră de acolo întrunirile lui Andrew Blackthorn când erau copii, îmbătaţi de gândul că sunt prezenţi la o şedinţă a Conclavului şi simţindu-se plini de importanţă.

S-a uitat la Julian şi a văzut că şi el observase prezenţa celor doi şi a văzut chiar şi momentul în care el, ca şi ea, a decis să nu spună nimic despre asta. Întreg procesul lui de gândire era limpede pentru ea doar din zâmbetul său – era ciudat cât de transparent era el pentru ea în clipele în care nu se controla, şi cât de puţine înţelegea atunci când el voia să se ascundă.

Cristina s-a dus la Diego şi l-a bătut uşor pe umăr. El i-a sărutat încheietura mâinii. Emma l-a văzut pe Mark uitându-se la ei cu o expresie impenetrabilă. În ultimele două săptămâni, Mark îi spusese o grămadă de lucruri, dar nimic despre Cristina. Niciodată despre Cristina.

— Deci cam despre câţi demoni marini vorbim acum? a întrebat Diana. În total.

A făcut un gest, invitându-i să se aşeze la masă. Ei s-au aşezat, plescăind din hainele ude; Emma s-a aşezat lângă Mark, vizavi de Julian. Acesta i-a răspuns Dianei extrem de calm, ca şi cum nu s-ar fi scurs din el pe podea tot felul de lichide.

— Săptămâna asta au fost câţiva mai mici, a spus el, dar e normal într-o perioadă cu furtuni. Eşuează pe plajă. Am făcut câteva patrulări aici, iar cei din familia Ashdown au patrulat ceva mai la sud. Cred că i-am prins pe toţi.

— Ăsta a fost chiar mare, a adăugat Emma. Vreau să zic, nu prea am văzut unii aşa de mari. De obicei, ăştia mari nu ies din ocean.

Jace şi Clary au schimbat între ei o privire.

— E ceva ce ar trebui să ştim? a întrebat Emma. Colectaţi cumva demoni acvatici mari ca să decoraţi institutul sau ceva de genul ăsta?

Jace s-a aplecat în faţă şi şi-a pus coatele pe masă. Avea o faţă calmă, de pisică, şi ochi de ambră lipsiţi de expresie. Clary îi spusese la un moment dat că atunci când l-a văzut prima oară a avut impresia că seamănă cu un leu. Emma înţelegea de ce: leii par aşa de calmi şi lenevoşi până când trec brusc la acţiune.

— Poate că ar trebui să discutăm despre motivul care ne-a adus aici, a început el.

— Am crezut că aţi venit pentru Kit, a spus Julian. Că e un Herondale şi de-asta.

De sus s-au auzit foşnete şi şoapte înăbuşite. În nopţile din urmă, Ty dormise în faţa uşii lui Kit, un comportament ciudat pe care nimeni nu-l comentase. Emma presupunea că Ty îl considera pe Kit un tip neobişnuit şi interesant, aşa cum considera câteodată neobişnuită şi interesantă o şopârlă sau o albină.

— Parţial, a răspuns Jace. Acum ne-am întors de la o şedinţă a consiliului din Idris. De-asta am ajuns aşa târziu, cu toate că aş fi vrut să vin imediat când am auzit de Kit. Jace s-a lăsat din nou pe spate şi şi-a aşezat un braţ pe spătar. N-o să vă surprindă că s-a discutat foarte mult despre situaţia lui Malcolm, a zis el.

— Vrei să zici despre situaţia în care Înaltul Magician din Los Angeles s-a dovedit a fi un criminal în masă şi un necromant? a întrebat Julian.

Se simţeau multe aluzii în întrebarea lui: Conclavul nu îl suspectase niciun moment pe Malcolm, aprobase numirea lui în funcţia de Înalt Magician şi nu făcuse nimic să oprească acele crime comise de el. Au trebuit să facă asta cei din familia Blackthorn.

De sus s-au auzit iar chicoteli. Diana a tuşit, încercând să-şi ascundă un zâmbet.

— Ne scuzaţi, i s-a adresat ea lui Jace şi Clary. Cred că avem şoareci.

— N-am auzit nimic, a spus Jace.

— Pur şi simplu am fost uimiţi că şedinţa consiliului s-a terminat aşa de repede, a spus Emma. Noi credeam că va trebui să depunem mărturie. Despre Malcolm şi despre tot ce s-a întâmplat.

Emma şi fraţii Blackthorn mai depuseseră mărturie în faţa consiliului. Cu ani în urmă, după Războiul Întunecat. Nu era o experienţă pe care Emma ar fi murit de nerăbdare s-o repete, dar era ocazia să prezinte varianta lor asupra celor întâmplate. Să explice de ce cooperaseră cu elfii, încălcând flagrant Legile Păcii Reci. De ce făcuseră cercetări asupra lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, fără să anunţe Conclavul, şi cum acţionaseră când au descoperit că el era vinovat de acele crime sadice.

Şi de ce Emma l-a ucis.

— I-aţi spus deja lui Robert, Inchizitorul, a răspuns Clary. V-a crezut. A depus mărturie în numele vostru.

Julian a ridicat o sprânceană. Robert Lightwood, Inchizitorul Conclavului, nu era un om cald şi prietenos. Îi povestiseră lui ce s-a întâmplat pentru că nu avuseseră încotro, dar nu era persoana de la care te-ai fi putut aştepta la favoruri.

— Robert nu e un tip chiar aşa de rău, a spus Jace. Pe bune. S-a mai înmuiat de când a devenit bunic. Şi, de fapt, Conclavul nu era aşa interesat de voi pe cât era interesat de Cartea Neagră.

— Se pare că nimeni nu şi-a dat seama că era în biblioteca de aici, a spus Clary. Institutul din Cornwall este celebru pentru colecţia lui deosebit de bogată de cărţi de magie neagră... are originalul de la Malkus Makficamm, Daemonatia. Toată lumea şi-a imaginat că e acolo, închisă bine.

— Familia Blackthorn a condus cândva institutul din Cornwall, a zis Julian. Poate că a adus-o tata când a fost numit conducător al institutului de aici. Julian părea tulburat. Deşi nu ştiu de ce ar fi vrut s-o aducă, a adăugat.

— Poate a adus-o Arthur, a sugerat Cristina. El a fost fascinat întotdeauna de cărţile vechi.

Emma a clătinat din cap.

— Nu cred. Cartea era probabil aici când Sebastian a atacat institutul, înainte să vină Arthur.

— Cam ce legătură ar fi între faptul că nu au vrut să venim acolo să depunem mărturie şi discuţiile legate despre şederea mea aici? a întrebat Mark.

— A fost ceva, a spus Clary, uitându-se în ochii lui. Dar, Mark, să ştii că nu le-am fi permis niciodată să te forţeze să te întorci la Vânătoarea Sălbatică. Toată lumea s-ar fi împotrivit.

Diego a încuviinţat din cap.

— Conclavul a deliberat, a confirmat el, şi a fost de acord ca Mark să rămână aici, cu familia lui. Ordinul iniţial fusese ca niciun vânător de umbre să nu se ducă să îl caute, dar el a venit singur aici, aşa că ordinul nu a fost încălcat.

Mark a dat din cap, ţeapăn. Niciodată nu păruse să îl simpatizeze pe Diego cel Perfect.

— Şi, crede-mă, a adăugat Clary, s-au bucurat să profite de portiţa asta. Cred că şi celor care îi urăsc de moarte pe elfi le-a părut rău de ce a păţit Mark.

— Dar nu şi de ce a păţit Helen? a întrebat Julian. S-a spus ceva de revenirea ei?

— Nimic, a răspuns Jace. Îmi pare rău. Nici nu vor să audă de asta.

Chipul lui Mark s-a crispat. În clipa aceea, Emma îl putea vedea pe războinicul din el, vedea umbra întunecată a câmpurilor de luptă bătute de Vânătoarea Sălbatică şi pe cel care trecea printre cadavre.

— O să facem presiuni în continuare, a adăugat Diana. E o victorie pentru noi că eşti aici, Mark, şi o să profităm de această victorie. Dar în clipa asta...

— Ce mai e în clipa asta? a întrebat Mark. Nu s-a terminat criza?

— Suntem vânători de umbre, a spus Jace. O să îţi dai seama că niciodată nu se termină criza.

— În clipa asta, a reluat Diana, consiliul a avut de discutat faptul că pe toată coasta Californiei a fost semnalată prezenţa unor demoni acvatici mari. Un număr record de demoni. În ultima săptămână au fost văzuţi mai mulţi decât în ultimul deceniu. Acest demon teuthida cu care v-aţi luptat voi nu a fost o excepţie.

— Noi presupunem că se întâmplă asta deoarece trupul lui Malcolm şi Cartea Neagră se găsesc încă în ocean, a spus Clary. Şi credem că poate fi legat şi de vrăjile făcute de Malcolm în timpul vieţii.

— Dar vrăjile dispar odată cu moartea magicianului, a protestat Emma.

Se gândea la Kit. Gardienii plasaţi de Malcolm pentru a păzi casa lui Rook dispăruseră în clipa în care el a murit. În câteva ore, casa era atacată de demoni.

— Ne-am dus la el acasă după ce a murit, ca să căutăm dovezi pentru ceea ce făcea. Din casă nu mai rămăsese decât un morman de moloz.

Jace a dispărut brusc sub masă. A ieşit o clipă mai târziu cu Church în braţe, motanul cu jumătate de normă al institutului. Church îşi ţinea labele întinse şi avea o expresie total satisfăcută.

— Şi noi am crezut la fel, a spus Jace, aşezându-şi motanul pe genunchi. Dar, după cum spune Magnus, s-ar părea că există vrăji care pot fi activate după moartea unui magician.

Emma s-a uitat urât la Church. Ştia că motanul locuise odinioară în institutul din New York, dar i se părea nepoliticos din partea lui să-şi arate simpatiile aşa, pe faţă. Motanul stătea pe picioarele lui Jace, torcând, şi nici n-o băga în seamă.

— Ca un fel de alarmă care se declanşează când deschizi uşa? a sugerat Julian.

— Da, numai că în cazul ăsta moartea reprezintă uşa, a răspuns Diana.

— Şi care ar fi soluţia? a întrebat Emma.

— Probabil că am avea nevoie de cadavrul lui ca să închidem vraja, ca să zic aşa. Şi n-ar fi rău să găsim un indiciu despre felul în care a făcut-o, a explicat Jace.

— Ruinele convergenţei au fost cercetate foarte amănunţit, a spus Clary. Dar o să verificăm şi casa lui Malcolm mâine, doar ca să fim siguri.

— Nu e decât moloz, a avertizat-o Julian.

— Un moloz care va trebui îndepărtat foarte repede, înainte să-l observe mundanii, a subliniat Diana. Mai există acum ceva iluzie magică acolo, dar nu pentru mult timp. Asta înseamnă că doar câteva zile locul acela va fi neumblat.

— Şi nu e rău să ne mai uităm o dată, a adăugat Jace. Mai ales că acum Magnus ne-a sugerat şi cam ce ar trebui să căutăm.

A început să-l scarpine pe Church între urechi, dar n-a mai dat detalii.

— Cartea Neagră este un obiect puternic de necromanţie, a spus Diego cel Perfect. Ar putea produce tulburări pe care nici măcar nu ni le imaginăm. Impulsul ăsta al demonilor acvatici de a ieşi pe uscat pune mundanii în pericol... deja au dispărut câţiva de pe debarcader.

— Deci, a spus Jace. Mâine o să ajungă aici o echipă de centurioni...

— Centurioni?

În ochii lui Julian a apărut pentru o fracţiune de secundă groaza, dar Emma era convinsă că expresia aceea de frică şi vulnerabilitate era vizibilă doar pentru ea. Oricum, a dispărut aproape imediat.

— De ce?

Centurioni. Elita vânătorilor de umbre, instruiţi la Şcoala de Solomonie, o şcoală săpată în stâncile munţilor Carpaţi şi înconjurată de un lac îngheţat. Ei studiau învăţături ezoterice şi cunoşteau perfect poporul elfilor şi prevederile Păcii Reci.

Şi se pare că erau specialişti şi în demonii acvatici.

— E o veste excelentă, a spus Diego cel Perfect.

Nu se putea să nu spună asta, s-a gândit Emma. Diego şi-a atins mândru insigna de pe umăr:

— Ei vor găsi cadavrul şi cartea.

— Să sperăm, a spus Clary.

— Dar voi sunteţi deja aici, Clary, a replicat Julian, cu o voce înşelător de calmă. Tu şi Jace, şi dacă i-aţi chema pe Simon şi Isabelle, pe Alec şi Magnus, sunt sigur că aţi putea să le găsiţi imediat.

Nu vrea străini aici, s-a gândit Emma. Oameni care să se amestece în treburile institutului, care să dorească să stea de vorbă cu unchiul Arthur. Reuşise să păstreze secretele institutului chiar cu toate cele ce se întâmplaseră cu Malcolm. Şi acum iar erau ameninţaţi de venirea acestor centurioni.

— Clary şi cu mine suntem în trecere, a spus Jace. Nu putem rămâne să participăm la căutări, deşi am vrea. Avem o misiune primită de la consiliu.

— Ce fel de misiune? a vrut să ştie Emma.

Ce misiune ar putea fi mai importantă ca recuperarea Cărţii Negre şi curăţarea definitivă a mizeriei făcute de Malcolm?

Dar din schimbul de priviri dintre Jace şi Clary şi-a dat seama că sunt o groază de chestii importante pe care ea nici nu şi le putea imagina. Emma nu şi-a putut stăpâni o mică explozie de furie interioară; ar fi vrut să fie ceva mai mare, să fie egală cu Jace şi Clary şi să poată afla secretele lor şi secretele consiliului.

— Îmi pare rău, a răspuns Clary. Nu putem spune nimic.

— Deci nici măcar n-o să fiţi de faţă? a întrebat Emma. Cu tot ce se întâmplă, şi institutul nostru este invadat...

— Emma, a spus Jace. Ştiu că v-aţi obişnuit să fiţi singuri şi să nu vă deranjeze nimeni. Să nu răspundeţi decât în faţa lui Arthur.

Dacă ar fi ştiut el... Dar asta era imposibil.

Jace a continuat:

— Dar rostul unui institut nu este numai de a centraliza activitatea Conclavului, ci şi de a găzdui vânătorii de umbre care trebuie să se simtă bine într-un oraş pe care nu-l cunosc. Sunt aici cincizeci de camere pe care nu le foloseşte nimeni. Deci dacă nu aveţi un motiv serios pentru care să îi refuzaţi...

Cuvintele parcă rămăseseră suspendate în aer. Diego îşi privea mâinile. Nu ştia chiar tot adevărul despre Arthur, dar Emma era convinsă că bănuia ceva.

— Puteţi să ne spuneţi, a completat Clary. O să păstrăm secretul cu sfinţenie.

Dar nu era secretul Emmei, ca să poată să-l dezvăluie. S-a abţinut să se uite la Mark, Cristina, Diana sau Julian, singurii de la masa aceea care ştiau adevărul despre cine conduce de fapt institutul. Un adevăr care trebuia ascuns centurionilor, obligaţi prin statut să-l raporteze consiliului.

— Unchiul Arthur nu s-a simţit prea bine în ultimul timp, după cum presupun că ştiţi, a spus Julian, arătând cu mâna spre scaunul în care în mod normal trebuia să stea şeful institutului. Eram doar îngrijorat că prezenţa centurionilor aici ar putea să-i agraveze starea, dar, având în vedere importanţa misiunii lor, o să-i facem să se simtă cât mai confortabil.

— De la Războiul Întunecat, Arthur a suferit de dureri groaznice de cap şi de la rănile primite atunci, a adăugat Diana. Voi face eu medierea între el şi centurioni până când se va simţi mai bine.

— Chiar nu aveţi de ce să vă faceţi griji, a spus Diego. Sunt centurioni – soldaţi ordonaţi şi disciplinaţi. Nu vor da petreceri sălbatice şi nu vor avea solicitări nerezonabile. A cuprins cu un braţ umerii Cristinei şi i-a spus: Mă bucur că am ocazia să-ţi prezint câţiva prieteni de-ai mei.

Cristina i-a zâmbit. Emma nu s-a putut abţine şi a aruncat o privire spre Mark, să vadă dacă se uita la Cristina şi Diego aşa cum făcea adeseori, într-un fel pe care se mira că nu-l observase şi Julian. Într-o bună zi va observa, şi atunci o să fie complicat să răspundă la întrebările lui.

Dar ziua aceea nu avea să fie azi, fiindcă la un moment dat, în ultimele minute, Mark se strecurase fără zgomot afară din bibliotecă. Nu mai era.

Mark asocia diferite camere din institut cu diferite senzaţii, majoritatea noi, apărute după venirea lui aici. Biblioteca acoperită cu lambriuri din lemn de sorb îl făcea să se simtă tensionat. Intrarea, acolo unde se întâlnise pentru prima oară cu Sebastian Morgenstern cu mulţi ani în urmă, îl făcea să simtă înţepături pe piele şi îi înfierbânta sângele.

În camera lui se simţea singur. În camerele gemenilor, a lui Dru sau a lui Tawy, se simţea ca un frate mai mare. În camera Emmei se simţea în siguranţă. Camera Cristinei îi era interzisă. În camera lui Julian se simţea vinovat. Iar în sala de antrenamente se simţea ca un vânător de umbre.

După ce a plecat din bibliotecă, a pornit fără să se gândească înspre sala de antrenamente. Pentru el, încă era prea mult de suportat felul în care vânătorii de umbre îşi ascundeau emoţiile. Cum puteau accepta o lume în care Helen era exilată? Lui i se părea de neîndurat, îi era dor în fiecare zi de sora lui. Şi cu toate astea, toţi s-ar fi uitat ciudat la el dacă ar fi urlat de durere sau dacă ar fi căzut în genunchi. Ştia că Jules nu voia să vină centurionii aici – dar expresia lui aproape că nu se schimbase. Elfii puteau să ascundă, să înşele sau să păcălească, dar nu erau în stare să acopere o durere sinceră.

Din motivul acesta s-a dus direct la panoplia cu arme, fiindcă ardea de nerăbdare să se descarce puţin prin antrenament. Diana avusese mai demult un magazin de arme în Idris, aşa că ei aveau întotdeauna la dispoziţie o splendidă colecţie de arme cu care să se antreneze: machaera greceşti, cu lama ascuţită, spatha vikinge, claymore – săbiile scoţiene cu două mânere – şi zweihänder, sau bokken japoneze de lemn, pe care le foloseau numai la antrenamente.

S-a gândit la armele elfilor. La sabia pe care o avea el când era cu Vânătoarea Sălbatică. Elfii nu foloseau niciodată arme din fier, pentru că obiectele de fier le făceau rău. Sabia pe care o purtase el la Vânătoarea Sălbatică era făcută din corn şi era foarte uşoară. La fel de uşoară ca săgeţile din tolbă. Uşoară ca vântul de sub picioarele calului său, ca aerul care şuiera pe lângă el în timp ce călărea.

A luat o sabie claymore din panoplie şi a răsucit-o încetişor în mână. Simţea că e făcută din oţel – nu era chiar fier, ci un aliaj de fier –, dar nu a avut reacţia obişnuită pe care o au elfii la atingerea fierului.

O simţea grea în mână. Dar multe i se păruseră grele de când se întorsese acasă. Aşteptările celorlalţi atârnau greu pentru el. Iubirea lui pentru această familie era grea.

Chiar şi povestea asta în care îl implicase Emma era grea. Avea încredere în ea. Nu se întrebase dacă e bine sau rău ce face ea; dacă ea credea că e bine, credea şi el asta.

Dar pentru el nu era simplu deloc să mintă, şi detesta faptul că trebuie să-şi mintă familia.

— Mark?

Era Clary, urmată de Jace. Probabil că întrunirea din bibliotecă luase sfârşit Amândoi îşi puseseră echipamentul; părul roşu al lui Clary părea şi mai strălucitor, ca o pată de sânge pe uniforma neagră.

— Sunt aici, a răspuns Mark şi a pus la loc sabia.

Luna plină urcase sus pe cer şi îşi filtra lumina albă prin geamuri. Lumina ei desena o cărare peste mare, din locul în care săruta orizontul până la marginea plajei.

Jace nu a spus nimic la început, ci s-a uitat la Mark cu ochii lui aurii umbriţi de gene, ca ai unui şoim. Mark nu putea să nu se gândească la momentul în care se întâlnise cu ei, chiar după ce fusese luat la Vânătoarea Sălbatică. Era ascuns în tunelurile de la

Curtea Elfilor Luminii când ei au venit, şi când i-a văzut a început să-l doară inima. Doi vânători de umbre, păşind cu capul sus pe tărâmul periculos al elfilor. Nu erau speriaţi, nu erau gata să fugă. Nu le era frică.

Se întrebase dacă el va mai avea vreodată acea mândrie, lipsa aceea de spaimă. Chiar şi atunci când Jace i-a pus în mână lampa-vrăjitoarei, chiar şi când i-a spus Arată-le de ce e în stare un vânător de umbre, arată-le că nu ţi-e frică, lui Mark îi fusese aproape rău de groază.

Nu pentru el. Pentru familia lui. Cum se vor descurca ei într-o lume aflată în război, fără ca el să fie acolo să-i protejeze?

Surprinzător de bine, fusese răspunsul. Până la urmă, nu avuseseră nevoie de el. Îl aveau pe Jules.

Jace s-a aşezat pe pervazul ferestrei. Era mai mare decât atunci când îl întâlnise Mark prima oară, evident. Era mai înalt, cu umerii mai laţi, dar la fel de graţios. Se spunea că până şi regina Elfilor Luminii fusese impresionată de chipul şi purtarea lui, iar aristocraţia elfilor rareori era impresionată de oameni. Chiar dacă erau vânători de umbre.

Dar uneori erau impresionaţi. Mark avea bănuiala că propria lui existenţă era o dovadă. Mama lui, Lady Nerissa de la Curtea Elfilor Luminii, se îndrăgostise de tatăl lui, care era vânător de umbre.

— Julian nu vrea să vină aici centurionii, a spus Jace. Aşa e?

Mark s-a uitat suspicios la cei doi.

— N-am cum să ştiu.

— Mark n-o să ne dezvăluie secretele fratelui său, Jace, a intervenit Clary. Tu ai dezvălui secretele lui Alec?

Fereastra din spatele lui Jace era aşa de înaltă şi de curată, aşa de transparentă, încât Mark îşi imagina uneori că poate să zboare prin ea.

— Poate, dacă ar fi spre binele lui, a răspuns Jace.

Clary a scos un sunet de neîncredere, deloc elegant.

— Mark, a zis ea. Avem nevoie de ajutorul tău. Avem câteva întrebări legate de elfi şi de Curţile lor – planul propriu-zis de construcţie al acestora – şi nu găsim nicăieri răspuns, nici în Labirintul Spiralat, nici la Şcoala de Solomonie.

— Şi, sincer, nici nu vrem să fie prea vizibil că facem o investigaţie, pentru că misiunea asta e secretă, a adăugat Jace.

— Misiunea voastră e pe Tărâmul Elfilor? a întrebat Mark.

Amândoi au încuviinţat din cap.

Mark era şocat. Vânătorii de umbre nu se simţiseră niciodată în largul lor pe Tărâmul Elfilor, şi după Pacea Rece se feriseră de el ca de foc.

— De ce? S-a întors repede cu spatele la panoplie. E un fel de misiune de răzbunare? Pentru că Iarlath şi alţi câţiva au colaborat cu Malcolm? Sau... pentru ce i-au făcut Emmei?

Emma mai avea şi acum nevoie să i se schimbe pansamentele. De câte ori vedea liniile alea roşii care îi brăzdau pielea, lui Mark i se făcea rău şi se simţea vinovat. Erau ca o plasă din fire de sânge care îl ţinea legat în înşelăciunea asta a lor.

Ochii lui Clary erau blânzi.

— Nu avem de gând să facem rău nimănui, a spus ea. Nu va fi nicio răzbunare. E vorba doar de nişte informaţii.

— Voi vă gândiţi că sunt îngrijorat pentru Kieran, a înţeles Mark.

Numele lui Kieran l-a zgâriat pe gât ca o aşchie de os. Îl iubise pe Kieran, iar Kieran îl trădase şi se întorsese la Vânătoarea Sălbatică; de câte ori se gândea la el, Mark avea senzaţia că ceva în el sângerează.

— Nu sunt îngrijorat pentru Kieran, a spus el.

— Atunci nu te deranjează dacă o să vorbim cu el, a replicat Jace.

— Nu sunt îngrijorat pentru el, a reluat Mark. Aş putea să fiu îngrijorat pentru voi.

Clary a râs încetişor.

— Mulţumesc, Mark.

— Kieran e fiul regelui de la Curtea Elfilor întunericului, a continuat Mark. Regele are cincizeci de fii. Toţi vor să urce pe tron. Regele s-a săturat de ei. Îi era dator lui Gwyn, aşa că i l-a oferit pe Kieran. Aşa cum faci cadou o sabie sau un căţel.

— După câte înţeleg eu, Kieran a venit la tine şi s-a oferit să te ajute, împotriva dorinţei elfilor. S-a pus şi pe el în pericol ajutându-te, a remarcat Jace.

Mark şi-a spus în gând că n-ar trebui să fie surprins că Jace ştia lucrurile astea. Emma îi făcea adesea confidenţe lui Clary.

— Îmi era dator. Din cauza lui au suferit mult oamenii pe care îi iubesc.

— Totuşi, ar fi o şansă să ne răspundă la întrebări, a stăruit Jace. Mai ales dacă i-am spune că ne sprijini tu.

Mark nu a răspuns. Clary l-a sărutat pe Jace pe obraz şi i-a spus ceva la ureche, după care a ieşit din sală. Jace s-a uitat după ea, cu chipul cald. Mark a simţit un ghimpe de invidie. Se întreba dacă va avea şi el vreodată pe cineva la fel; veselia şi drăgălăşenia lui Clary păreau să se potrivească perfect cu sarcasmul şi forţa lui Jace. Se întreba dacă el şi Kieran se potriviseră vreodată. Dacă s-ar fi potrivit cu Cristina, într-o altfel de situaţie.

— Ce vreţi să-l întrebaţi pe Kieran? a vrut să ştie.

— Câte ceva despre regină şi despre rege, a răspuns Jace. Observând iritarea lui Mark, a adăugat: O să-ţi spun câte ceva şi ţie, dar să ştii că nu ar trebui să-ţi spun nimic. Conclavul mi-ar lua gâtul dacă ar afla. A oftat. Sebastian Morgenstem a lăsat o armă la una dintre Curţile Elfilor, a spus el. O armă care ar putea să ne distrugă pe toţi nefilimii.

— Mai precis, ce face arma asta? a întrebat Mark.

— Nu ştiu. Asta trebuie să aflăm noi. Dar ştim că e o armă mortală.

Mark a dat din cap.

— Cred că vă va ajuta Kieran, a spus el. Şi pot să vă dau o listă cu numele elfilor care ar putea să simpatizeze cu cauza voastră, care nu va fi populară. Nu ştiu dacă vă daţi seama cât de mult vă urăsc ei. Dacă într-adevăr au arma, sper s-o găsiţi, pentru că n-ar avea nicio ezitare s-o folosească şi nicio milă pentru voi.

Jace s-a uitat la el pe sub genele alea care semănau foarte bine cu ale lui Kit. Privirea lui era atentă şi nemişcată.

— Pentru nop a zis. Şi tu eşti unul dintre noi.

— Mi se pare că depinde pe cine întrebi, a replicat Mark. Ai o foaie şi un pix? Să-ţi scriu numele alea...

Trecuse prea mult timp de când unchiul Arthur nu mai ieşise din camera lui de la mansardă, acolo unde dormea, mânca şi lucra. Julian a strâmbat din nas urcând împreună cu Diana treptele înguste – aerul era mai stătut ca de obicei, mirosea urât a resturi de mâncare şi transpiraţie. Umbrele erau întunecate. Arthur însuşi era o umbră, aşa cum stătea aplecat peste birou, cu o lampa-vrăjitoarei pusă într-o farfurie pe pervazul de deasupra. Nu a avut nicio reacţie la prezenţa lui Julian şi a Dianei.

— Arthur, a spus Diana, trebuie să-ţi vorbim.

Arthur s-a întors încet în scaunul lui. Julian a simţit cum îi alunecă privirea, mai întâi asupra Dianei şi apoi asupra lui.

— Domnişoara Wrayburn, a spus el într-un târziu. Cu ce vă pot ajuta?

Diana îl mai însoţise pe Julian şi altădată în mansardă, dar rar. Acum, că adevărata lor situaţie era cunoscută de Mark şi de Emma, Julian se hotărâse să-i mărturisească şi Dianei ceea ce ştiau amândoi, deşi niciodată nu vorbiseră despre asta.

Ani de zile, încă de când avea doisprezece ani, Julian purtase singur povara adevărului că unchiul Arthur era nebun, cu minţile risipite din perioada în care fusese întemniţat la Curtea Elfilor Luminii. Avea perioade de luciditate, ajutat de

medicamentul pe care i-l aducea Malcolm Fade, dar perioadele astea nu erau prea lungi.

Dacă s-ar fi aflat acest lucru în Conclav, Arthur ar fi fost imediat înlăturat din funcţia de conducător al institutului. Cel mai probabil ar fi ajuns închis în Basilias, fără să aibă voie să iasă sau să primească vizite. În absenţa lui, nemaifiind niciun Blackthorn adult care să conducă institutul, copiii ar fi fost separaţi, trimişi la Academia din Idris sau risipiţi în toată lumea. Determinarea cu care se luptase Julian ca să împiedice asta dusese la cinci ani de secrete, cinci ani în care l-a ascuns pe Arthur de restul lumii şi în care a ascuns lumea de Arthur.

Uneori, se întreba dacă e bine ce face pentru unchiul lui. Dar mai conta? Oricum ar fi fost, el trebuia să-şi protejeze fraţii şi surorile. Dacă era nevoit, l-ar fi sacrificat pe Arthur, şi dacă se trezea uneori în toiul nopţii plin de remuşcări, icnind panicat, asta era.

Şi-a amintit cum s-a uitat Kieran la el cu privirea aceea pătrunzătoare de elf: Ai o inimă nemiloasă.

Poate era adevărat. În clipa asta, lui Julian i se părea că inima lui e moartă în piept, o simplă umflătură inertă. Avea impresia că totul se petrece cumva la distanţă – ba chiar i se părea că se mişcă mai încet, ca şi cum ar înainta prin apă.

Totuşi, era uşurat că o avea pe Diana lângă el. Arthur îl confunda uneori cu tatăl lui mort, sau cu bunicul lui, dar Diana nu făcea parte din trecutul lui, şi se părea că n-are cum să n-o recunoască.

— Medicamentul acela pe care ţi-l făcea Malcolm, a început Diana. Ţi-a vorbit vreodată despre el? Ce conţinea?

Arthur a clătinat încet din cap.

— Băiatul nu ştie?

Julian a înţeles că se referă la el.

— Nu, a răspuns el. Malcolm nu mi-a spus niciodată.

Arthur s-a încruntat.

— Nu există undeva nişte resturi, reziduuri care să poată fi analizate?

— Am folosit ultimele picături acum două săptămâni.

Julian îl îndopase pe unchiul lui cu un cocktail puternic făcut cu medicamentul lui Malcolm când veniseră ultima oară la institut Jace, Clary şi Inchizitorul. Nu avusese curaj să rişte, şi Arthur să nu fie pe picioare şi cu mintea cât mai limpede.

Julian era destul de sigur că Jace şi Clary ar fi ascuns situaţia lui Arthur dacă ar fi aflat de ea. Dar nu era corect să le ceară acest lucru şi, în plus, nu avea încredere în Inchizitor, în Robert Lightwood. Nu avea încredere în el de acum cinci ani, când acesta îl silise să fie judecat într-un proces brutal, cu Sabia Mortală, pentru că era convins că Julian minte.

— Nu mai ai niciun pic din el, Arthur? l-a întrebat Diana. Poate ai mai ascuns pe undeva?

Arthur a clătinat iar din cap. În lumina palidă a lămpii-vrăjitoarei, părea bătrân – mult mai bătrân decât era, cu părul lui încărunţit, cu ochii decoloraţi ca apa oceanului în lumina zorilor. Trupul lui era slab sub halatul cenuşiu şi jerpelit, atât de slab încât se vedea prin material osul umărului.

— Nu ştiam că Malcolm se va dovedi a fi asta, a spus el.

Un ucigaş, un asasin, un trădător.

— În plus, eu depindeam de băiat. Şi-a dres glasul. De Julian.

— Nici eu nu ştiam ce e cu Malcolm, a spus Julian. Problema e că o să avem oaspeţi. Centurioni.

— Ketitarch, a murmurat Arthur şi a deschis unul dintre sertarele biroului, ca şi cum ar fi vrut să caute ceva. Aşa erau numiţi în armata bizantină. Dar centurionul a fost întotdeauna stâlpul armatei. Avea sub comanda lui o sută de oameni. Un centurion

putea să aplice o pedeapsă unui cetăţean roman care altfel era protejat de lege. Centurionii erau mai presus de lege.

Julian nu era prea convins că centurionii romani aveau prea multe în comun cu cei de la Şcoala de Solomonie. Dar cam înţelesese ce voia să spună unchiul lui.

— Exact, şi asta înseamnă că trebuie să fim deosebit de atenţi. La cum trebuie să te porţi cu ei. La ce trebuie să faci.

Arthur şi-a dus degetele la tâmple.

— Sunt aşa de obosit, a murmurat el. N-am putea... dacă i-am cere lui Malcolm să ne mai dea puţin medicament...

— Malcolm e mort, l-a întrerupt Julian.

Îi spuseseră deja asta, dar se părea că unchiul lui încă nu înţelesese. Era fix genul de greşeală pe care nu trebuia s-o facă de faţă cu nişte străini.

— Există şi medicamente mundane, a spus Diana, după un moment de şovăială.

— Dar Conclavul? a întrebat Julian. Pedeapsa pentru folosirea unui tratament medical mundan este...

— Ştiu care e pedeapsa, l-a întrerupt Diana, pe un ton surprinzător de ridicat. Dar suntem disperaţi.

— Dar nu ştim care medicament şi cum se ia. N-avem nici cea mai vagă idee de felul în care tratează mundanii o astfel de afecţiune.

— Eu nu sunt bolnav. Arthur a trântit sertarul biroului. Elfii mi-au distrus mintea. Am simţit cum cedează. Niciun mundan nu poate înţelege asta, ca să poată trata.

Diana a schimbat o privire îngrijorată cu Julian.

— Ei bine, avem mai multe posibilităţi. O să te lăsăm, Arthur, şi ne ducem să discutăm. Ştim cât de importantă este munca ta.

— Da, a murmurat unchiul lui Julian. Munca mea...

Şi s-a aplecat iar deasupra hârtiilor lui, uitând instantaneu de Diana şi Julian. În timp ce ieşea după Diana din cameră, Julian se întreba ce satisfacţie găseşte unchiul lui în poveştile străvechi cu zei şi eroi, dintr-o vreme în care dacă îţi acopereai urechile şi refuzai să asculţi cântecul sirenei te puteai feri de nebunie.

Când au ajuns la capătul scărilor, Diana s-a întors spre Julian şi i-a spus încet:

— În seara asta va trebui să te duci în Piaţa Umbrelor.

— Ce?

Julian era şocat. Piaţa Umbrelor era interzisă nefilimilor, care nu ajungeau acolo decât dacă aveau vreo misiune, iar nefilimilor minori le era absolut interzis să se ducă acolo.

— Cu tine?

Diana a clătinat din cap.

— Eu nu pot să merg acolo.

Julian n-a mai întrebat-o de ce. Aveau un fel de înţelegere tacită că Diana are nişte secrete şi Julian nu făcea presiuni să le afle.

— Dar acolo sunt magicieni, a spus ea. Magicieni pe care nu-i cunoaştem, dar care vor păstra secretul în schimbul unor bani. Nişte magicieni care nu te cunosc. Şi elfi. La urma urmelor, asta e o nebunie provocată de elfi, nu o afecţiune naturală. Poate e cineva care ştie cum ar putea să-şi revină. A tăcut un moment, gândindu-se. Ia-l cu tine pe Kit, a adăugat. El cunoaşte Piaţa Umbrelor mai bine ca oricine, şi repudiaţii au încredere în el.

— Dar e un copil. a obiectat Julian. Şi n-a mai ieşit din institut de când a murit tatăl lui.

De când a fost ucis, de fapt. Făcut bucăţi în faţa ochilor lui.

— I-ar putea fi greu.

— Va trebui să se obişnuiască şi cu situaţiile grele, a replicat Diana, cu o expresie dură. Acum e un vânător de umbre.

3 Unde-şi au lăcaşul iasme

Din cauza traficului aglomerat, Julian şi Kit au avut nevoie de o oră ca să ajungă din Malibu la Old Pasadena. Când au găsit, în sfârşit, un loc de parcare, pe Julian îl durea groaznic capul, iar faptul că de la plecarea din institut Kit nu rostise o vorbă nu-l ajuta cu nimic.

Chiar dacă soarele apusese de mult, spre vest cerul mai păstra şi acum nişte urme roşiatice şi negre. Vântul bătea dinspre est, şi din acest motiv chiar şi în mijlocul oraşului se simţea mirosul deşertului: de nisip şi pietriş, de cactuşi şi coioţi, aroma pătrunzătoare a salviei.

Kit a sărit din maşină chiar în clipa în care Julian a oprit motorul, ca şi cum n-ar fi suportat să mai stea niciun moment lângă el. Când trecuseră pe lângă ieşirea din autostradă care ducea spre vechea casă a lui Rook, Kit îl întrebase dacă n-ar putea să facă un ocol, ca să-şi ia nişte haine de acasă. Julian îi spusese că nu, nu era prudent, mai ales noaptea. Kit se uitase la el de parcă Julian îi înfipsese un cuţit în spate.

Julian era obişnuit cu rugăminţi, bosumflări şi proteste şi să i se spună cât e de detestat. Avea patru fraţi mai mici. Dar în privirea urâtă pe care i-a aruncat-o Kit era ceva special. Acesta îl ura sincer.

Acum, când Julian încuia maşina, Kit a pufnit dispreţuitor.

— Arăţi ca un vânător de umbre.

Julian şi-a privit hainele. Blugi, ghete şi o jachetă vintage primită cadou de la Emma. Cum runele de iluzie magică nu îi erau de folos în Piaţa Umbrelor, trebuise să-şi tragă mâneca jos, pentru a acoperi runa Vederii, şi să-şi ridice gulerul de la jachetă ca să acopere Peceţile care se vedeau deasupra tricoului.

— De ce? a întrebat el. Nu se vede nicio Pecete.

— Nici nu trebuie, a spus Kit cu o voce plictisită. Arăţi ca un poliţai. Aşa arătaţi voi mereu.

Durerea de cap a lui Julian s-a intensificat.

— Şi ce propui?

— Lasă-mă să mă duc singur, a spus Kit. Pe mine mă cunosc, au încredere în mine. Îmi răspund la orice întrebare şi îmi vând tot ce vreau. A întins mâna: O să am nevoie de nişte bani, evident.

Julian s-a uitat la el uluit.

— Doar nu ţi-ai imaginat că o să meargă aşa!

Kit a ridicat din umeri şi şi-a retras mâna.

— Ar fi putut să meargă.

Julian a pornit spre aleea care ducea în Piaţa Umbrelor. O singură dată fusese aici, cu mai mulţi ani în urmă, dar şi-o amintea bine. Aceste Pieţe ale Umbrelor răsăriseră după Pacea Rece precum ciupercile după ploaie, pentru că repudiaţii puteau astfel să-şi desfăşoare afacerile în afara noilor legi.

— Deci, lasă-mă să ghicesc. Planul tău era să iei nişte bani de la mine, să te prefaci că te duci în Piaţa Umbrelor, după care să sari într-un autobuz care să te ducă în afara oraşului?

— De fapt, planul meu era să iau nişte bani de la tine, să mă prefac că mă duc în Piaţa Umbrelor şi după aia să sar în Metrolink, a spus Kit. Au acum şi trenuri care pleacă din oraş. S-au dezvoltat mult, să ştii. Ar trebui să te pui la curent cu chestiile astea.

Pentru o fracţiune de secundă, Julian s-a întrebat ce ar face Jace dacă el l-ar strânge de gât pe Kit. Tocmai voia să spună asta cu glas tare, dar între timp ajunseseră la capătul aleii, unde se zărea un fel de licărire în aer. L-a apucat pe Kit de braţ şi au trecut dincolo amândoi odată.

Au ajuns chiar în mijlocul Pieţei. Luminile străluceau peste tot în jurul lor, făcând invizibile stelele de pe cer. Până şi luna părea doar un contur palid.

Julian încă îl mai ţinea strâns de braţ pe Kit, dar acesta nu dădea semne că ar vrea să fugă. Se uita în jurul lui cu o tristeţe care îl făcea să pară şi mai mic – uneori lui Julian îi era greu să-şi amintească de faptul că Ty şi Kit erau de aceeaşi vârstă. Ochii lui albaştri – limpezi, de culoarea cerului, fără acea nuanţă verzuie specifică familiei Blackthorn – se plimbau acum peste Piaţă, absorbind totul.

Tarabele aşezate pe rânduri erau luminate cu făclii care împrăştiau o lumină aurie, albastră şi verde ca otrava. Pe laturile tarabelor erau spaliere pline cu flori de leandru alb şi jacaranda care cădeau în cascade, împrăştiind un parfum dulceag. Fete şi băieţi elf de o mare frumuseţe dansau pe muzică de flaut şi cimpoi. De peste tot se auzea chemarea vino să cumperi, vino să cumperi. Pe tarabe erau arme, bijuterii, flacoane cu poţiuni şi prafuri.

— Pe aici, a spus Kit, smulgându-şi braţul din mâna lui Julian.

Julian l-a urmat. Simţea toţi ochii aţintiţi asupra lui şi se întreba dacă nu cumva Kit avusese dreptate şi dacă nu arăta ca un poliţai, sau, mă rog, ca un super-poliţai. Era un vânător de umbre, fusese întotdeauna un vânător de umbre. Nu aveai cum să-ţi ascunzi adevărata identitate.

Au ajuns la un capăt al Pieţei, unde lumina era mai slabă şi se puteau vedea liniile albe vopsite pe asfalt, care dezvăluiau că locul acela era în timpul zilei o parcare.

Kit s-a îndreptat spre o tarabă unde o femeie-elf stătea în faţa unui afiş pe care scria că acolo puteai să-ţi afli viitorul şi să cumperi poţiuni de iubire. Când l-a văzut apropiindu-se, femeia i-a zâmbit luminos.

— Kit! a exclamat ea.

Purta o rochiţă albă care contrasta cu pielea ei albăstruie, iar vârfurile ascuţite ale urechilor ieşeau prin părul de culoarea lavandei. La gât şi la mâini avea lănţişoare subţiri de aur şi argint. S-a uitat urât la Julian.

— El ce caută aici?

— Nefilimul e în regulă, Hyacinth, a spus Kit. Garantez eu pentru el. Vrea doar să cumpere ceva.

— Ca toată lumea, a murmurat ea. I-a aruncat lui Julian o privire vicleană. Eşti un nefilim frumuşel. Ochii tăi au aproape aceeaşi culoare cu ai mei.

Julian s-a apropiat de tarabă. În astfel de momente, şi-ar fi dorit să fie şi el cât de cât bun la flirtat. Nu era. Nu simţise niciodată nici cea mai mică dorinţă pentru altă fată în afară de Emma, aşa că nu învăţase să facă asta.

— Caut o poţiune care să vindece nebunia unui vânător de umbre, a spus el. Sau cel puţin să anihileze temporar simptomele.

— Ce fel de nebunie?

— A fost torturat la Curţi, a răspuns Julian direct. Mintea lui a fost distrusă de halucinaţii şi poţiunile pe care a fost silit să le bea.

— Un vânător de umbre cu nebunie provocată de elfi? Vai de mine, a făcut ea, şi se simţea neîncrederea în vocea ei.

Julian a început să-i povestească despre unchiul Arthur, fără să-i dezvăluie numele: i-a vorbit despre situaţia lui şi despre afecţiunea lui. I-a spus că avea perioade scurte de luciditate. Că uneori avea momente în care era dur şi crud. Că nu îşi recunoştea rudele decât uneori. A descris poţiunea pe care i-o dădea Malcolm, pe vremea când ei credeau că Malcolm le e prieten şi aveau încredere în el.

Bineînţeles că nu a menţionat numele lui Malcolm.

Când a terminat, femeia-elf a clătinat din cap.

— Ar trebui să cauţi un magician, a spus ea. Un magician îşi permite să aibă de-a face cu un vânător de umbre. Eu nu. Nu vreau să fiu adusă în faţa Curţilor sau a Conclavului.

— Nu trebuie să ştie nimeni, a spus Julian. Te plătesc bine.

— Eşti copil.

Se simţea o uşoară compătimire în vocea ei.

— Tu crezi că poţi ţine un secret în faţa repudiaţilor? Crezi că nu a vuit Piaţa de vestea căderii Gardianului şi de moartea lui Johnny Rook? De vestea că nu mai avem un Înalt Magician? De dispariţia lui Anselm Nightshade, chiar dacă a fost un om oribil... A clătinat din cap. Nu trebuia să veniţi aici, a spus ea. Niciunul dintre voi nu e în siguranţă.

Kit părea nedumerit.

— Vorbeşti despre el, a spus, făcând un semn cu capul spre Julian. Vrei să zici că el nu e în siguranţă.

— Nici tu nu eşti, băieţel, s-a auzit o voce răguşită din spatele lor.

S-au întors amândoi. În faţa lor se afla un bărbat scund. Era palid şi părea bolnav. Avea un costum cenuşiu de lână din trei piese, în care probabil fierbea pe căldura aia. Părul şi barba erau negre şi tunse cu grijă.

— Bamabas, a spus Kit, clipind des.

Julian a observat că Hyacinth părea să se facă mică în spatele tarabei sale. În spatele lui Bamabas se adunase un mic grup de oameni.

Bărbatul cel mărunţel a făcut un pas înainte.

— Bamabas Hale, a spus el, întinzând mâna.

În clipa în care degetele bărbatului s-au strâns în jurul mâinii lui, Julian a simţit că se crispează. Doar datorită pasiunii lui Ty pentru şopârle şi şerpi, care îl silea pe Julian să le scoată afară din institut şi să le arunce mereu în iarbă, a reuşit să nu-şi retragă mâna cu repulsie.

Pielea lui Bamabas nu era palidă – era acoperită cu solzişori albicioşi. Avea ochii galbeni şi se uita amuzat la Julian, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-şi smulgă mâna repede. Solzii pe care i-a simţit Julian erau ca nişte pietricele fine şi reci, nu erau vâscoşi, dar aveai impresia că simt. Julian i-a ţinut mâna în mâna lui momente lungi, apoi i-a dat drumul.

— Eşti magician, a spus el.

— Niciodată n-am susţinut contrariul, a replicat Bamabas. Iar tu eşti un vânător de umbre.

Julian a oftat şi şi-a lăsat mâneca la locul ei.

— Presupun că nu avea rost să încerc să ascund asta.

— Deloc, a răspuns Bamabas. Mulţi dintre noi putem recunoaşte pe loc un nefilim, şi pe urmă, tânărul Rook a fost subiectul principal al discuţiilor din oraş. Şi-a întors spre Kit ochii cu pupile înguste. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa cu tatăl tău, i-a spus.

Kit a răspuns printr-o aplecare scurtă a capului.

— Bamabas e proprietarul Pieţei Umbrelor. Sau al terenului pe care se organizează Piaţa, şi el încasează chiria pentru tarabe.

— E adevărat, a încuviinţat Bamabas. Aşa că acum înţelegi că vorbesc serios când vă spun să plecaţi.

— Dar nu facem nimic rău. a protestat Julian. Am venit pentru o afacere.

— Nefilimii nu fac „afaceri” în Piaţa Umbrelor, a spus Bamabas.

— Cred că o să afli că fac, l-a contrazis Julian. Un prieten de-ai mei a cumpărat nişte săgeţi de aici recent. S-au dovedit a fi otrăvite. Ştii ceva despre asta?

Bamabas a întins spre el un deget scurt şi gros.

— Exact la asta mă refer, a spus el. N-ai cum să-ţi schimbi, nici dacă vrei, mentalitatea asta că tu poţi pune orice întrebare şi că tu faci regulile.

— Chiar ei fac regulile, a spus Kit.

— Kit, a şoptit Julian printre dinţi. Nu mă ajuţi.

— Un prieten de-ai mei a dispărut de curând, a spus Bamabas. Malcolm Fade. Ştii ceva despre asta?

În mulţimea din spatele lui s-a auzit un murmur. Julian şi-a încleştat pumnii în lateral. Dacă ar fi fost singur, nu şi-ar fi făcut griji – putea să iasă rapid din mulţime şi să ajungă la maşină. Dar acum era mai complicat, căci trebuia să-l apere şi pe Kit.

— Vezi? a făcut Bamabas. Pentru orice secret crezi tu că ştii, ştim şi noi unul. Ştiu ce s-a întâmplat cu Malcolm.

— Dar ştii ce a făcut? l-a întrebat Julian, controlându-şi tonul cu grijă.

Malcolm fusese un asasin, un asasin în masă. Ucisese repudiaţi şi mundani deopotrivă. Cu siguranţă nimeni nu i-ar fi putut învinui pe cei din familia Blackthorn că l-au omorât.

— Ştii de ce s-a întâmplat?

— Eu nu văd decât că încă un repudiat moare de mâna unui nefilim. Iar Anselm Nightshade este acum închis pentru un pic de magie simplă. Ce mai urmează? Bamabas a scuipat pe pământul din faţa picioarelor lui. Poate că a fost o vreme în care aş fi tolerat vânători de umbre în Piaţă. Când eram dispus să iau şi banii lor. Dar vremea aia s-a dus.

Privirea magicianului s-a mutat spre Kit.

— Pleacă! i-a spus. Şi ia-ţi şi prietenul nefilim cu tine.

— Nu e prietenul meu, a răspuns Kit. Şi eu nu sunt ca ei, sunt ca voi…

Bamabas clătina din cap. Hyacinth se uita la ei, cu palmele ei albastre sub bărbie şi cu ochii mari.

— Vine o perioadă neagră pentru vânătorii de umbre, a spus Barnabas. O perioadă cumplită. Puterea lor va fi distrusă, forţa lor va fi făcută pulbere, iar sângele lor va curge ca apa în râurile lumii.

— Destul! l-a oprit Julian cu asprime. Nu încerca să-l sperii.

— O să plătiţi pentru Pacea Rece, a spus magicianul. Se apropie întunericul, Christopher Herondale, şi te sfătuiesc să stai departe de institut şi de vânătorii de umbre. Ascunde-te, aşa cum a făcut tatăl tău şi cum a făcut şi tatăl tatălui tău. Doar aşa vei fi în siguranţă.

— De unde ştii cine sunt? a întrebat Kit. De unde ştii numele meu adevărat?

Era prima oară când Julian îl auzea că admite faptul că numele lui adevărat era Herondale.

— Toată lumea ştie, a răspuns Bamabas. Numai despre asta s-a vorbit în Piaţă în ultimul timp. N-ai sesizat cum se uita lumea la tine când ai intrat?

Deci nu la Julian se holbau. Sau cel puţin nu numai la Julian. Nu era asta cine ştie ce consolare, a gândit Julian, mai ales când vedea expresia de pe faţa lui Kit.

— Eu credeam că mă pot întoarce aici, a spus Kit. Aş fi vrut să preiau taraba tatălui meu. Să lucrez în Piaţă.

Dintre buzele lui Bamabas a ieşit o limbă subţire şi despicată:

— Cine e născut vânător de umbre va rămâne mereu vânător de umbre, a replicat el. Nu poţi să scoţi asta din sângele tău. Îţi spun pentru ultima oară, băiete: pleacă din Piaţă! Şi nu te mai întoarce!

Kit s-a dat un pas înapoi, s-a uitat în jur şi pentru prima oară a văzut feţele întoarse spre el, majoritatea reci şi ostile, multe pline de o curiozitate lacomă.

— Kit… a dat să spună Julian, întinzând mâna spre el.

Dar Kit deja plecase.

Lui Julian i-au trebuit doar câteva clipe să-l ajungă din urmă – băiatul nu încercase de fapt să fugă; se repezise prin mulţime, orbeşte, fără o direcţie anume. S-a oprit în faţa unui chioşc mare, care părea că tocmai era dezmembrat.

Acum nu mai rămăsese din el decât scheletul din lemn. Aveai impresia că scândurile chioşcului fuseseră smulse cu mâna. Bucăţi rupte de lemn zăceau împrăştiate pe asfalt şi o firmă atârna strâmb de acoperiş, pe care scria PARŢIAL SUPRANATURAL? NU EŞTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR! LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAŢA TA!

— Gardianul, a spus Kit. Malcolm Fade era Gardianul?

Julian a dat din cap.

— El l-a băgat pe tata în toată povestea aia cu discipolii şi cu Teatrul de la Miezul Nopţii, a continuat Kit, gânditor. Din cauza lui Malcolm a murit.

Julian nu a spus nimic. Johnny Rook nu fusese vreo persoană de calitate, dar fusese tatăl lui Kit. Nu ai decât un tată. Şi Kit avea dreptate.

Apoi Kit s-a apropiat de chioşc şi a izbit cu toată puterea în scândura inscripţionată. Aceasta s-a desprins şi a căzut. În clipa în care şi-a retras mâna, strângând din ochi, Julian a văzut în el, pentru o fracţiune de secundă, un vânător de umbre. Dacă magicianul n-ar fi fost deja mort, Julian era absolut convins că l-ar fi ucis Kit.

O parte din mulţimea care se adunase la taraba lui Hyacinth îi urmărise şi acum se uita la ei. Julian a pus mâna pe spatele lui Kit, şi Kit nu i-a dat-o la o parte.

— Să mergem, a spus Julian.

Emma se spăla cu grijă – partea proastă, atunci când erai vânător de umbre şi aveai părul lung, era că nu ştiai niciodată după o luptă dacă nu mai ai limfă în el. Odată, ceafa ei rămăsese verde timp de o săptămână.

Când a revenit în dormitor, îmbrăcată cu un pantalon de trening şi un top scurt şi frecându-şi părul cu un prosop verde, l-a găsit pe Mark ghemuit la picioarele patului, cu cartea Alice în Ţara Minunilor în mână.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni de pijama de bumbac pe care Emma îi cumpărase cu trei dolari de la un vânzător ambulant de pe marginea autostrăzii Pacific Coast. Lui Mark îi plăceau pantalonii aceia pentru că materialul din care erau făcuţi semăna curios de mult cu cel din care erau făcuţi pantalonii largi şi uşori pe care îi purtase pe Tărâmul Elfilor. Dacă era deranjat de frunzele de trifoi imprimate pe el şi de cuvintele brodate SĂ AI NOROC, n-a spus niciodată. Când a intrat Emma, s-a ridicat în picioare, şi-a trecut mâinile prin păr şi a zâmbit.

Mark avea un zâmbet care putea să-ţi frângă inima. Părea că zâmbeşte cu toată faţa şi ochii i se luminau, aprinşi de o lumină albastră şi aurie.

— O seară ciudată, într-adevăr, a spus el.

— Nu mă lua pe mine cu „într-adevăr”.

S-a trântit pe pat, lângă el. Mark nu dormea în pat, dar nu părea să fie deranjat de salteaua uriaşă pe care o folosea ca pe un soi de sofa. A lăsat cartea jos şi s-a rezemat de tăblia de la picioarele patului.

— Ştii care sunt regulile legate de folosirea cuvântului „într-adevăr” în camera mea. Ca şi de folosirea cuvintelor „măcar că”, sau „odinioară” sau „vai mie”

— Dar „fir-ar să fie”?

— Pedeapsa pentru „fir-ar să fie” este cea mai grea, a răspuns ea. Va trebui să alergi dezbrăcat în ocean în faţa centurionilor.

Mark părea nedumerit.

— Şi apoi?

Ea a oftat.

— Scuze, am uitat. Majoritatea oamenilor nu se simt confortabil când sunt dezbrăcaţi în faţa unui necunoscut. Crede-mă pe cuvânt.

— Adevărat? N-ai înotat niciodată goală în ocean?

— Asta nu e chiar acelaşi lucru, dar nu, n-am făcut-o niciodată.

S-a rezemat şi ea de tăblia patului, lângă el.

— Ar trebui să facem asta odată, a spus el. Noi toţi.

— Nu pot să mi-l închipui pe Diego cel Perfect smulgându-şi hainele în faţa noastră şi sărind în valuri. Poate doar în faţa Cristinei. Poate.

Mark a coborât din pat şi s-a aşezat pe mormanul de pături pe care Emma i-l pusese pe jos.

— Mă îndoiesc, a replicat. Pun pariu că înoată complet îmbrăcat. Altfel ar fi nevoit să renunţe la insigna lui de centurion.

Ea a început să râdă, iar el i-a răspuns cu un zâmbet, deşi părea obosit. Emma îl înţelegea. Nici pe ea nu o oboseau activităţile normale de vânător de umbre. Ci prefăcătoria. Poate era normal ca ea şi Mark să se simtă în largul lor doar noaptea, când erau singuri, fiindcă atunci nu mai trebuiau să se prefacă.

Erau singurele momente în care ea se mai relaxa din ziua în care Jem îi vorbise despre blestemul parabolai-lor, când îi spusese că acei parabatai care se îndrăgostesc unul de celălalt ajung să înnebunească şi să-i distrugă pe cei dragi şi pe ei înşişi.

Înţelesese imediat: nu putea permite să se întâmple asta. Să i se întâmple asta lui Julian. Sau familiei lui, pe care şi ea o iubea. Nu putea să se împiedice să-l iubească pe Julian. Era imposibil. Aşa că trebuia să-i facă pe Julian să n-o mai iubească.

Julian însuşi îi arătase cum să facă asta, cu doar câteva zile în urmă. Câteva cuvinte, pe care el i le şoptise aproape de pielea ei, într-unul din rarele lui momente de vulnerabilitate: era gelos pe Mark. Era gelos că Mark putea să vorbească şi să flirteze cu ea cu atâta uşurinţa, în timp ce el trebuia să ascundă mereu ce simte.

Mark stătea acum rezemat de tăblia patului, alături de ea, cu ochii pe jumătate închişi. Pe sub pleoape abia se vedeau nişte semiluni de culoare, iar genele lui erau ceva mai întunecate decât părul. Ea şi-a amintit că îl chemase în camera ei. Vreau să ne prefacem că suntem apropiaţi. Că ne iubim.

El îi întinsese mâna, şi ea văzuse furtuna din ochii lui. Sălbăticia aceea care îi amintea că Tărâmul Elfilor nu era doar iarbă verde şi idilă. Că erau acolo cruzime sălbatică, lacrimi şi sânge şi fulgere care brăzdau cerul nopţii ca un pumnal.

De ce să minţim? întrebase el.

În prima clipă, ea crezuse că vrea să spună De ce vrei să minţim aşa? Dar nu asta voise el să spună, ci De ce să minţim, când putem să facem să fie adevărat?

Stătuse dreaptă în faţa lui, simţind că o doare tot trupul, până în suflet, toate locurile acelea de unde îl smulsese pe Julian, ca şi cum şi-ar fi smuls carnea de pe ea.

Se spunea că erau unii care se duceau la Vânătoarea Sălbatică după ce au suferit o pierdere grea, preferând să-şi urle durerea în ceruri decât să sufere în tăcere în vieţile lor cenuşii. Îşi amintea cum zburase prin ceruri cu Mark, care o ţinea de mijloc: lăsase atunci cerul să absoarbă ţipetele ei de încântare, fiorul libertăţii pe care i-l dădea acel cer unde nu exista durere, nici nelinişte, ci doar uitare.

Şi acolo era Mark, frumos, aşa cum e frumos cerul nopţii, oferindu-i aceeaşi libertate prin mâna lui întinsă. Ce-arfi dacă l-aş putea iubi pe Mari? s-a gândit ea. Ce-arfi dacă aş face ca minciuna asta să devină adevăr?

Atunci n-ar mai fi minciună. Dacă l-ar putea iubi pe Mark, n-ar mai exista niciun pericol. Julian ar fi în siguranţă.

Încuviinţase din cap. Îl prinsese de mână pe Mark.

Şi-a amintit din nou de acea noapte din camera ei, de expresia ochilor lui atunci când i-a spus De ce să minţim? Şi-a amintit de mâna lui caldă, de degetele lui strângându-se în jurul încheieturii ei. Cum erau gata să se împiedice, încercând să se apropie mai repede unul de celălalt, cum s-au ciocnit stânjenitor, de parcă ar fi dansat şi ar fi greşit pasul. L-a prins atunci pe Mark de umeri şi s-a întins să-l sărute.

Venise foarte suplu de la Vânătoarea Sălbatică, nu era la fel de musculos ca Julian, îi simţea oasele claviculei şi umerii cumva ascuţiţi. Dar pielea lui era fină acolo unde ajunseseră mâinile ei, pe sub tricou, în partea de sus a spatelui. Şi gura lui era caldă pe buzele ei.

Avea un gust dulce-amărui şi era fierbinte, ca şi cum avea febră. S-a apropiat instinctiv de el; până atunci nu îşi dăduse seama că tremură, dar tremura. El a deschis uşor gura, buzele lui explorau buzele ei şi îi trimiteau în tot corpul valuri de fierbinţeală. El i-a sărutat colţul gurii, maxilarul, obrazul.

Apoi s-a retras.

— Em, a spus el, cu un aer uimit. Ai gust de sare.

Ea şi-a retras mâna cu care îl ţinea de gât şi şi-a atins faţa. Era udă. Plângea.

El s-a încruntat.

— Nu înţeleg. Vrei ca lumea să creadă că suntem un cuplu, dar plângi de parcă ţi-aş face rău. Ţi-am făcut ceva rău? Julian nu m-ar ierta niciodată.

Menţionarea numelui lui Julian a făcut-o să se prăbuşească. S-a lăsat la picioarele patului şi şi-a strâns genunchii cu braţele.

— Julian are multe pe cap, a spus ea. Nu pot să-l las să-şi mai facă griji şi pentru mine. Pentru relaţia mea cu Cameron.

I-a cerut scuze în gând lui Cameron Ashdown, care, într-adevăr, nu-i făcuse niciun rău.

— Nu e o relaţie bună, a spus ea. Nu e sănătoasă. Dar de fiecare dată când se termină, o iau de la capăt. Trebuie să închei odată. Şi nu vreau ca Julian să-şi facă griji. Deja sunt prea multe – Conclavul va analiza consecinţele morţii lui Malcolm, legătura noastră cu Curţile…

— Ssst, a făcut el, aşezându-se lângă ea. Înţeleg.

El a întins mâna şi a luat o pătură de pe pat. Emma s-a uitat la el surprinsă cum înfăşoară pătura în jurul lor, acoperindu-le bine umerii.

Atunci s-a gândit la Vânătoarea Sălbatică, cum fusese el probabil cu Kieran, cum se adăposteau ei acolo, înveliţi cu mantiile, ca să se încălzească.

El i-a urmărit cu degetele conturul obrazului, dar era un gest prietenesc. Fierbinţeala sărutului dispăruse. Şi Emma era bucuroasă. Nu i se păruse în regulă să simtă asta, nici măcar o umbră din senzaţia asta, cu altcineva în afară de Julian.

— Cei care nu sunt elfi îşi găsesc liniştea în minciună, a spus Mark. Nu pot să judec eu. O să fac asta pentru tine, Emma. Nu te voi abandona.

Ea s-a rezemat de umărul lui. Se destinsese şi se simţea uşoară.

— Dar trebuie să-i spui Cristinei, a adăugat el. Este cea mai bună prietenă a ta, nu poţi să-i ascunzi un lucru atât de important.

Emma a dat din cap. Mereu îşi pusese în plan să-i spună Cristinei. Era singura care ştia ce simte pentru Julian şi n-ar fi crezut nicio clipă că Emma se îndrăgostise brusc de Mark. Trebuia să-i spună din motive obiective, şi Emma voia s-o facă.

— Am încredere deplină în ea, a spus. Acum, mai povesteşte-mi despre Vânătoarea Sălbatică.

El a început să povestească, depănând amintirea unei vieţi trăite în nori şi în pustiuri şi în locuri pierdute din lume. Oraşe goale din fundul canioanelor de aramă. Rămăşiţele oraşului Oradour-sur-Glane, unde el şi Kieran dormiseră într-o şură de paie pe jumătate arsă. Nisipul şi mirosul oceanului în Cipru, în staţiunea pustiită unde copacii creşteau prin acoperişurile hotelurilor părăsite.

Încet, Emma a adormit în braţele lui Mark, în sunetul poveştilor şoptite de el. A fost oarecum surprinsă că el a venit şi în noaptea următoare – asta făcea ca relaţia lor să pară mai convingătoare, spunea el, dar ea a văzut în ochii lui că îi place să stea cu ea, aşa cum îi plăcea şi ei.

Şi aşa, de atunci şi-au petrecut împreună toate nopţile, sub pături întinse pe podea, făcând schimb de poveşti; Emma i-a vorbit despre Războiul Întunecat, i-a spus că uneori se simţea pierdută acum, când nu mai trebuia să-l caute pe ucigaşul părinţilor ei, iar Mark i-a vorbit despre fraţii şi surorile lui, despre discuţiile pe care le-a avut cu Ty, despre faptul că e îngrijorat că Ty simte că nu se poate baza pe el, că se teme tot timpul că el va pleca.

— Spune-i doar că e posibil să pleci, dar că te vei întoarce mereu la el, i-a sugerat Emma. Spune-i că-ţi pare rău dacă l-ai făcut să creadă altceva.

El s-a mulţumit să dea din cap. Nu i-a spus niciodată dacă făcuse aşa, dar ea îi urmase sfatul şi îi mărturisise Cristinei adevărul. Fusese o eliberare imensă, şi plânsese ore în şir în braţele ei. Primise şi permisiunea de la Julian să-i spună Cristinei câte ceva despre Arthur – suficient ca ea să-şi dea seama de ce era imperativă prezenţa lui Julian la institut, cu familia lui. Îi ceruse voie lui Julian să-i spună asta, şi fusese o discuţie

teribil de stânjenitoare, dar Julian păruse aproape uşurat la gândul că o să mai ştie cineva.

Ar fi vrut să-i ceară să le spună şi celorlalţi din familie adevărul despre Arthur. Dar n-a putut. Avea impresia că Julian îşi ridicase în jurul lui nişte ziduri la fel de impenetrabile precum spinii din jurul castelului Frumoasei Adormite. Se întreba dacă Mark observase asta, dacă ceilalţi observaseră, sau doar ea vedea.

Acum s-a întors spre Mark. Adormise pe podea, cu obrazul în palmă. S-a strecurat şi ea jos din pat şi s-a ghemuit lângă el, printre perne şi pături.

Mark dormea mai bine când era cu ea – el îi spusese asta şi ea îl credea. Începuse şi să mănânce mai bine, punea repede muşchi pe el, cicatricele începeau să se estompeze şi obrajii căpătaseră culoare. Emma era bucuroasă. E adevărat că în fiecare zi simţea că moare înlăuntrul ei, dar asta era problema sa şi o va rezolva. Nimeni nu era dator s-o ajute şi, într-un fel, parcă se bucura de durere. Asta însemna că Julian nu suferă singur, chiar dacă el aşa credea.

Şi dacă putea să-l ajute pe Mark cu ceva, tot era bine. Îl iubea, aşa cum ar fi trebuit să-l iubească pe Julian: unchiul Arthur ar fi numit genul acesta de iubire philia, iubire prietenească. Şi, cu toate că nu-i putea spune lui Julian cum se ajutau ea şi Mark, măcar avea senzaţia că făcea tot ce putea pentru el: îl făcea pe fratele lui să se simtă mai bine.

Chiar dacă el nu avea să afle niciodată.

O bătaie în uşă a scos-o din reverie. S-a ridicat; lumina din cameră era slabă, dar a putut să vadă părul roşu aprins şi faţa lui Clary care se uita curioasă înăuntru.

— Emma? Eşti trează? Stai cumva pe podea?

Emma s-a uitat spre Mark. Era limpede că dormea, înfăşurat în pături, iar Clary nu îl putea vedea. A ridicat două degete spre Clary, care a dat din cap şi a închis uşa; două minute mai târziu, Emma era în hol, trăgându-şi fermoarul la hanorac.

— Putem merge undeva să vorbim? a întrebat Clary.

Era tot aşa de micuţă, încât Emma uita uneori că are douăzeci de ani. Acum îşi împletise părul în codiţe şi părea şi mai tânără.

— Pe acoperiş, a decis Emma. Vino cu mine.

A condus-o pe Clary pe hol, apoi au urcat scara şi au deschis trapa, ajungând pe acoperişul larg şi întunecat. Nici ea nu mai fusese aici din noaptea în care urcase cu Mark. Avea impresia că trecuseră de atunci ani de zile, deşi ştia că nu fuseseră decât câteva săptămâni.

Ziua, ţiglele negre ale acoperişului erau fierbinţi şi lipicioase de la căldură. Noaptea însă erau reci – nopţile în deşert sunt întotdeauna răcoroase, temperatura coboară brusc imediat după apusul soarelui –, iar briza oceanului făcea să-i fluture părul umed.

A traversat acoperişul cu Clary după ea până la locul ei preferat, de unde se vedeau perfect oceanul, autostrada care şerpuia printre dealurile de lângă institut şi munţii care se înălţau în spate, cu vârfurile umbrite.

Emma s-a aşezat la marginea acoperişului, cu genunchii la piept, lăsând aerul deşertului să-i mângâie pielea şi să-i fluture părul. Lumina lunii făcea cicatricele ei să pară argintii, mai ales cea groasă, pe care o avea pe interiorul braţului drept. O avea din Idris, de când se trezise acolo ţipând după părinţii ei, iar Julian, ştiind ce-i trebuie, îi pusese Cortana în braţe.

Clary s-a aşezat uşor lângă ea şi ţinea capul sus, ca şi cum ar fi ascultat răsuflarea oceanului, uşoara lui mişcare de du-te-vino.

— Ei bine, la nivel de privelişte, aţi bătut cu siguranţă institutul din New York. De pe acoperişul de-acolo nu văd decât Brooklynul. S-a întors spre Emma: Jem Carstairs şi Tessa Gray îţi trimit complimente.

— Ei sunt cei care v-au spus despre Kit? a întrebat Emma.

Jem era rudă de departe cu Emma şi era foarte bătrân – deşi părea de douăzeci şi cinci de ani, avea cam o sută douăzeci şi cinci. Tessa era soţia lui, la rândul ei o

magiciană foarte puternică. Ei îi descoperiseră pe Kit şi pe tatăl lui, chiar înainte ca Johnny Rook să fie măcelărit de demoni.

Clary a încuviinţat din cap.

— Acum sunt plecaţi în misiune... nici n-au vrut să-mi spună ce caută.

— Credeam că sunt în căutarea Cărţii Negre.

— S-ar putea. Ştiu că mai întâi voiau să ajungă în Labirintul Spiralat. Clary s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în mâini. Ştiu că Jem ar fi vrut să îţi fie alături, continuă ea. Să ai cu cine vorbi. I-am spus că poţi să stai de vorbă cu mine, dar nu m-ai mai sunat deloc din noaptea în care a murit Malcolm...

— Nu a murit. L-am omorât eu, a întrerupt-o Emma.

Încerca să nu uite niciun moment că ea îl ucisese pe Malcolm, că ea îi înfipsese Cortana în pântece, pentru că i se părea aproape ireal. Şi o durea, aşa cum te doare când te zgârii pe neaşteptate într-un gard de sârmă ghimpată: o durere surprinzătoare, venită parcă de nicăieri. Deşi meritase să moară, totuşi o durea.

— N-ar trebui şi mă simt aşa de rău, nu? A fost o persoană oribilă. Trebuia s-o fac.

— Da şi da. Dar asta nu simplifică întotdeauna lucrurile, a spus Clary. A întins mâna şi a prins-o de bărbie, întorcându-i faţa spre ea. Uite, dacă e cineva care să înţeleagă, eu sunt aceea. L-am omorât pe Sebastian. Fratele meu. Am înfipt pumnalul în el.

Preţ de o clipă, Clary a părut mult mai tânără decât era. Preţ de o clipă, ai fi zis că e de vârsta Emmei.

— Şi acum mă mai gândesc la asta, încă mai visez asta. Era şi ceva bun în el, nu mult, doar un pic, însă asta mă chinuie. Potenţialul acela minuscul pe care l-am distrus.

— Era un monstru, a spus Emma, oripilată. Un criminal, mai rău decât Valentine, mai rău decât oricare altul. Trebuia să-l ucizi. Dacă nu l-ai fi ucis, ar fi ajuns să distrugă lumea, la propriu.

— Ştiu. Clary a lăsat mâna jos. Nu a existat nici cea mai mică şansă de recuperare cu Sebastian. Dar asta nu opreşte coşmarurile, nu? Îl visez uneori pe fratele pe care aş fi putut să-l am într-o altă lume. Pe cel cu ochii verzi. Iar tu poate îl visezi pe prietenul care ai crezut că este Malcolm. Când moare cineva, odată cu acea persoană moare şi visul nostru legat de cine ar fi putut ea să fie. Chiar dacă noi cu mâna noastră am ucis-o.

— Credeam că o să fiu fericită, a spus Emma. Atâţia ani nu am vrut decât răzbunare. Să mă răzbun pe cel care mi-a ucis părinţii. Acum ştiu ce s-a întâmplat cu ei, şi l-am ucis pe Malcolm. Dar nu simt decât... un gol.

— Şi eu am simţit asta, după Războiul Întunecat, a replicat Clary. Ani de zile alergasem, mă luptasem şi fusesem disperată. Apoi situaţia s-a normalizat. Dar eu nu credeam că era aşa. Ne obişnuim să trăim într-un fel, chiar dacă e greu sau e rău. Când lucrurile se schimbă, rămâne un loc gol, care trebuie umplut cu ceva. E în firea noastră să umplem golul acela cu nelinişte şi teamă. Poate să dureze mult ca să punem acolo ceva bun.

O clipă, Emma a reuşit să vadă, dincolo de expresia lui Clary, în trecut, şi şi-a amintit de fata care o urmărise într-o încăpere mică din Idris, care refuzase s-o lase să sufere singură şi care îi spusese: Eroii nu sunt întotdeauna cei care învinge. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătuţi. Asta e ceea ce îi face eroi.

Cuvintele acestea o ajutaseră pe Emma să treacă de cea mai grea perioadă din viaţa ei.

— Clary, pot să te întreb ceva?

— Sigur. Orice.

— Nightshade, a spus Emma. Ştii tu, vampirul...

Clary părea surprinsă.

— Şeful vampirilor din Los Angeles? Cel pe care voi l-aţi descoperit apelând la magia neagră?

— Era adevărat, nu? Chiar folosea magie ilegală?

Clary a dat din cap.

— Da, sigur. S-a verificat totul în restaurantul lui. Sigur folosea magie neagră. N-ar fi acum în închisoare dacă n-ar fi fost aşa! I-a atins uşor mâna Emmei. Ştiu că uneori Conclavul face chestii urâte, a spus ea. Dar sunt acolo şi oameni care încearcă să fie corecţi. Anselm era sigur un personaj negativ.

Emma a dat din cap, fără să spună nimic. Nu de Anselm era ea preocupată.

Ci de Julian.

Buzele lui Clary s-au arcuit într-un zâmbet.

— În fine, gata cu chestiile plicticoase, a spus ea. Vorbeşte-mi despre ceva plăcut. Nu mi-ai mai povestit de un secol despre viaţa ta amoroasă. Te mai întâlneşti şi acum cu tipul ăla, Cameron Ashdown?

Emma a clătinat din cap.

— Acum... sunt cu Mark.

— Cu Marfa

Ai fi zis că Emma îi pusese în mână o şopârlă cu două capete.

— Mark Blackthorn?

— Nu, alt Mark. Da, Mark Blackthorn.

În vocea ei se strecurase un ton de apărare.

— De ce nu?

— Doar că... pur şi simplu nu m-am gândit niciodată că voi doi aţi putea fi împreună.

Clary părea absolut şocată.

— Serios, dar cu cine credeai că pot fi? Cu Cameron?

— Nu, nu cu el. Clary şi-a ridicat picioarele la piept şi s-a rezemat cu bărbia pe genunchi. Exact asta e chestia, a zis ea. Adică... cum să spun, cu cine te vedeam eu, n-avea nicio logică. A lăsat ochii în jos când a văzut privirea nedumerită a Emmei şi a adăugat repede: De fapt, n-are importanţă. Dacă eşti fericită cu Mark, mă bucur.

— Clary, ce anume nu îmi spui?

A urmat o tăcere lungă. Clary se uita înspre apele întunecate. Într-un târziu, a început să vorbească.

— Jace m-a cerut în căsătorie.

— Oh! Emma deja întinsese braţele s-o îmbrăţişeze pe prietena ei, dar a văzut expresia lui Clary şi a îngheţat. Ce s-a întâmplat?

— Am spus nu.

— Ai spus nu!

Braţele Emmei au căzut.

— Dar voi sunteţi aici... împreună... nu mai sunteţi?...

Clary s-a ridicat în picioare. S-a dus la marginea acoperişului, cu ochii spre ocean.

— Suntem şi acum împreună, a răspuns ea. I-am spus că am nevoie de mai mult timp. Sunt convinsă că mă crede nebună sau... în fine, nu ştiu ce crede.

— Şi chiar ai? Nevoie de timp?

— Ca să decid dacă mă căsătoresc cu Jace? Nu.

Vocea lui Clary era încărcată de o emoţie pe care Emma nu o putea descifra.

— Nu. Ştiu răspunsul. Sigur că vreau. Nu va mai exista altcineva pentru mine. Aşa stau lucrurile.

Implacabilul care se simţea în cuvintele ei a înfiorat-o pe Emma. Nu va mai exista altcineva pentru mine. Parcă recunoştea senzaţia asta, şi parcă o speria.

— Atunci de ce ai spus asta?

— Ştii, aveam şi eu visuri, a răspuns Clary; se uita fix la cărarea făcută de lumina lunii pe apele întunecate, care semăna cu o linie de vopsea albă pe o pânză neagră. Când eram de vârsta ta. Visam la cum va fi, la îngeri şi la profeţii. După ce s-a terminat Războiul Întunecat, nu am mai visat. Am crezut că n-o să mai visez din nou, dar în ultimele şase luni, visele au reapărut.

Emma nu prea înţelegea.

— Visele?

— Nu sunt la fel de clare ca înainte. E un fel de senzaţie... o siguranţă că urmează să se întâmple ceva îngrozitor. Ca un zid de întuneric şi de sânge. O umbră care se întinde peste lume şi acoperă totul. Clary a înghiţit în sec. Dar e ceva mai mult de atât, a urmat ea. Nu neapărat o imagine cu ce se va întâmpla, cât siguranţa că se va întâmpla.

Emma s-a ridicat în picioare. Ar fi vrut să-i pună mâna pe umăr, dar ceva o reţinea. Asta nu era Clary, fata care o alinase atunci când muriseră părinţii ei. Era cealaltă Clary, cea care se dusese în Edom, pe tărâmul demonilor, ca să-l ucidă pe Sebastian Morgenstem. Cea care îl înfruntase pe Raziel.

— Siguranţa că ce?

— Că o să mor, a spus Clary. Nu peste mult timp. Curând.

— E ceva legat de misiunea voastră? Crezi că ţi se va întâmpla ceva?

— Nu... n-are nicio legătură cu asta, a răspuns Clary. Mi-e greu să-ţi explic. Ştiu că se va întâmpla, dar nu ştiu cu precizie nici când şi nici cum.

— Toată lumea se teme de moarte, a spus Emma.

— Nu toată lumea se teme, şi nici eu, dar mi-e teamă să-l părăsesc pe Jace. Mi-e teamă de ce ar însemna pentru el moartea mea. Şi cred că dacă am fi căsătoriţi ar fi şi mai rău. Se schimbă situaţia atunci când eşti căsătorit. Îi promiţi cuiva că vei fi alături de el. Iar eu nu pot să promit că o să stau prea mult lângă el... A privit în jos. Îmi dau seama că sună ridicol. Dar eu ştiu ce ştiu.

A urmat o tăcere lungă. Zgomotul oceanului parcă se amplificase jos, la fel şi vântul deşertului.

— I-ai spus şi lui? a întrebat Emma.

— Nu ţi-am spus decât ţie. Clary s-a întors spre ea şi a privit-o cu nelinişte. Vreau să-ţi cer o favoare. Uriaşă, a spus şi a inspirat adânc. Dacă într-adevăr am să mor, vreau să-i spui... lui Jace şi celorlalţi... că am ştiut. Că am ştiut că voi muri şi că nu mi-a fost frică. Şi să-i spui lui Jace că de aceea am refuzat.

— Eu... dar de ce eu?

— Nu ştiu pe altcineva care să-şi poată păstra calmul auzind asta, sau să nu aibă impresia că am intrat în criză şi am nevoie de psihiatru... în fine, Simon, de exemplu, aşa ar crede.

Ochii lui Clary s-au luminat curios când a pomenit numele parabataiului ei.

— Şi în tine am încredere, Emma.

— O s-o fac, a spus Emma. Şi sigur că poţi să ai încredere că n-o să spun nimănui, dar...

— Nu am spus că am încredere că o să păstrezi secretul, a răspuns Clary. Deşi am. În visele mele, te văd şi pe tine cu Cortana în mână.

S-a întins spre ea, ridicându-se pe vârfuri, şi a sărutat-o pe Emma pe frunte. Era un gest aproape matern.

— Am încredere că vei continua să lupţi, Emma. Am încredere că nu vei renunţa niciodată.

Abia când au ajuns la maşină şi-a dat seama Kit că avea mâna plină de sânge. Nu simţise niciun pic de durere când izbise cu pumnul în firma aceea, dar acum îl durea.

Julian, care se pregătea să urce, a şovăit.

— Aş putea să te vindec, a spus el. Cu o iratze.

— Ce-o mai fi şi aia?

— O rună de vindecare. E una dintre cele mai delicate. Aşa că, dacă e prima, ar fi mai uşor.

Prin capul lui Kit au trecut mai multe replici sarcastice, dar era prea obosit ca să le spună.

— Nu mă împungi tu pe mine cu baghetele tale magice! a spus el. Nu vreau decât să ajung – era gata să spună acasă, dar s-a oprit la timp – înapoi.

Pe drum, Kit a tăcut, cu ochii pe geam. Autostrada era aproape pustie şi se întindea în faţa lor, cenuşie şi goală. La lumina farurilor s-au văzut indicatoarele pentru Crenshaw şi Fairfax. Acesta nu era frumosul Los Angeles cu munţi, plaje, peluze verzi şi conace. Era acel Los Angeles cu asfalt crăpat, copaci chirciţi şi aer îmbâcsit de smog.

Aici fusese dintotdeauna casa lui Kit, dar acum, uitându-se în jur, se simţea detaşat. Ca şi cum vânătorii de umbre îl îndepărtaseră deja de tot ce îi fusese până atunci familiar, trăgându-l pe orbita lor ciudată.

— Şi deci ce o să se întâmple cu mine? a rostit pe neaşteptate, rupând tăcerea.

— Cum?

Julian s-a încruntat, cu privirea la maşinile din oglinda retrovizoare. Kit îi vedea ochii, culoarea lor albastră-verzuie. Era o nuanţă aproape şocantă, şi se părea că toţi cei din familia Blackthorn aveau ochii ăştia – în fine, Mark avea numai unul –, cu excepţia lui Ty.

— Deci, de fapt, Jace e adevărata mea familie, a spus el. Dar nu pot să mă duc să stau cu el, pentru că el şi iubita lui sexy pleacă într-un soi de misiune secretă.

— Presupun că voi, ăştia din familia Herondale, aveţi un anumit stil, a mormăit Julian.

— Ce?

— O cheamă Clary. Dar, una peste alta, ai dreptate. Nu te poate lua acum cu el, aşa că o să rămâi la noi. Nu e nicio problemă. Vânătorii de umbre au grijă de ceilalţi vânători de umbre. Aşa se întâmplă de obicei.

— Chiar crezi că e o idee foarte bună? a întrebat Kit. Vreau să zic, casa voastră e deja cam aiurea, cu unchiul vostru agorafob şi cu fratele tău ciudat.

Julian şi-a încleştat mâinile pe volan, dar nu a spus decât:

— Ty nu e ciudat.

— Mă refeream la Mark, a replicat Kit.

A urmat o pauză curioasă.

— Ty nu e ciudat, a adăugat el. E doar autist.

Pauza care a urmat a fost şi mai lungă, şi Kit s-a întrebat dacă nu cumva îl jignise pe Julian.

— Nu e nicio problemă, a reluat el într-un târziu. Când eram la şcoala mundană, am întâlnit nişte copii care erau în spectru. Ty are ceva în comun cu ei.

— Ce spectru? a întrebat Julian.

Kit s-a uitat surprins la el.

— Chiar nu ştii ce înseamnă?

Julian a clătinat din cap.

— Poate că n-ai observat, dar nu prea avem de-a face cu cultura mundană.

— Nu e cultură mundană. E...

Neurobiologie. Ştiinţă. Medicină.

— Voi nu aveţi raze X? Antibiotice?

— Nu, a spus Julian. Pentru chestii banale, cum ar fi migrenele, avem rune de vindecare. Pentru chestii mai grave, îi avem ca doctori pe Fraţii Tăcuţi. Medicina mundană e strict interzisă. Dar dacă tu crezi că poţi să-mi spui ceva despre Ty...

Kit voia uneori să-l urască pe Julian. Chiar voia. Avea impresia că lui Julian îi plac la nebunie regulile; era inflexibil, enervant de calm şi la fel de lipsit de emoţii pe cât spunea toată lumea că sunt vânătorii de umbre. Numai că, de fapt, nu era aşa. Când rostea numele fratelui său, se simţea o iubire aşa de mare în vocea aia, care îi arăta lui Kit că tot ce crezuse el era minciună.

Kit s-a simţit dintr-odată cumva încordat. Mai devreme, după discuţia cu Jace, nu se mai simţise la fel de neliniştit cum fusese după moartea tatălui său. Jace îl făcuse parcă

să creadă că poate nu va fi aşa de greu. Că încă sunt într-o lume în care poţi face încercări ca să vezi ce iese.

Acum, însă, cu ochii la şoseaua cenuşie care se întindea în faţa lui, se întreba dacă ar putea să trăiască într-o lume în care tot ce ştia el era considerat anormal, unde toate valorile lui – aşa cum erau ele, după ce a trăit alături de un tată care avea porecla Rook Escrocul – erau întoarse cu susul în jos.

Unde asocierea cu oamenii despre care se spunea că sunt sânge din sângele lui presupunea că cei din lumea în care trăise până acum îl priveau cu ură.

— Nu contează, a spus el. N-am vrut să spun nimic despre Ty, Doar aberaţii mundane.

— Îmi pare rău, Kit, a spus Julian.

Ajunseseră acum pe autostrada de pe coastă. Apa se vedea departe, paralel cu şoseaua, luna rotundă era sus pe cer şi trasa o cărare perfectă până în mijlocul oceanului.

— Pentru ce s-a întâmplat în Piaţă.

— Acum ei mă urăsc, a spus Kit. Toţi cei pe care îi cunosc.

— Nu, l-a contrazis Julian. Se tem de tine. E o diferenţă.

Poate era, s-a gândit Kit. Dar în clipa asta, nu era prea convins că are importanţă.

4 Dintr-un fatidic limb

Cristina s-a oprit în vârful dealului unde fusese odinioară casa lui Malcolm Fade şi s-a uitat la ruinele din jur.

Malcolm Fade. Nu îl cunoscuse la fel de bine ca pe cei din familia Blackthorn. Fusese prietenul lor vreme de cinci ani, sau cel puţin aşa crezuseră, şi trăise la numai câţiva kilometri distanţă în formidabila lui casă de sticlă şi oţel construită pe dealurile aride din Malibu. Crisuna îl vizitase o dată aici, cu Diana, şi fusese încântată de degajarea şi norul lui. Se gândise atunci că i-ar fi plăcut ca şi Înaltul Magician în New Mexico să fie ca Malcolm, cu înfăţişarea lui aparent tânără s plin de farmec, nu ca morocănoasa bătrână cu urechi de liliac care aăia în Parque Lincoln.

După aceea, Malcolm se dovedise a fi un asasin, şi totul se destrănvase. Minciunile ieşiseră la iveală, încrederea lor în el se pierduse, ba duar şi viaţa lui Tawy fusese pusă în pericol până când reuşiseră să-l aducă înapoi şi Emma îl terminase pe Malcolm cu o lovitură de sabie în pântece.

Cristina auzea vuietul maşinilor care treceau pe autostrada de jos. Ca să ajungă aici, urcaseră coasta abruptă a dealului, şi acum era transpirată şi o mânca pielea. Clary Fairchild stătea pe un morman de moloz, manevrând un obiect cu aspect curios, ceva între un pumnal serafic şi unul dintre acele instrumente pe care mundanii le foloseau pentru a descoperi metale sub nisip. Mark, Julian şi Emma se împrăştiaseră în alte părţi ale ruinelor şi căutau printre bucăţelele de metal şi sticlă.

Jace preferase să-şi petreacă ziua împreună cu Kit în sala de antrenamente a institutului. Cristina îl admira pentru asta. Fusese crescută cu ideea că nimic nu e mai important ca familia, iar Jace şi Kit erau singurii supravieţuitori ai familiei Herondale. În plus, băiatul avea nevoie de prieteni – era un puşti ciudat, prea mic ca să fie frumos, dar cu nişte ochi mari şi albaştri care te făceau să ai încredere în el chiar şi atunci când îţi fura din buzunare. Avea ceva viclean, semăna puţin cu Jaime, cel mai bun prieten al ei din copilărie, genul acela de viclenie care te poate duce foarte uşor la infracţiune.

— En que piensas? a întrebat-o Diego, venind din urma ei.

Era îmbrăcat în blugi şi avea în picioare ghete de lucru. Cristina ar fi vrut să nu o irite atât de tare insistenţa lui de a-şi pune insigna de centurion chiar şi pe mâneca unui tricou negru absolut obişnuit.

Era frumos. Mult mai frumos decât Mark, într-adevăr, dacă trebuia să fie obiectivă.

Avea trăsături mai regulate, linia obrazului mai dreaptă, pieptul şi umerii mai largi.

Cristina a dat la o parte câteva bucăţi de tencuială colorată. Ea şi Diego primiseră sarcina să caute în partea de est a casei, unde era aproape sigură că fuseseră dormitorul şi dressingul lui Malcolm. Găsea peste tot fâşii de material.

— De fapt, mă gândeam la Jaime.

— Ah.

Ochii lui întunecaţi au căpătat o expresie de înţelegere.

— E normal să-ţi fie dor de el. Şi mie mi-e dor.

— Atunci ar trebui să vorbeşti cu el.

Cristina îşi dădea seama că sună cam sec. Nu se putea abţine. Nu ştia prea bine de ce Diego o scotea din minţi, în sens negativ. Poate pentru că atâta timp îl învinovăţise că o trădase şi îi era greu să scape de furia aceea. Poate pentru că acum, că nu îl mai considera vinovat, trebuia să-l învinovăţească pe Jaime, şi nu i se părea corect, pentru că acesta nu era aici să se apere.

— Nu ştiu unde e, a spus Diego.

— Chiar nu ştii? Adică nu ştii în ce loc e sau nu ştii cum să iei legătura cu el?

Partea asta îi scăpase cumva. Poate pentru că Diego nu-i spusese nimic despre asta.

— Nu vrea să-l deranjez, a spus Diego. Toate mesajele mele cu foc s-au întors blocate. Nu a vorbit nici cu tata.

Mama lor murise.

— Şi nici cu verii noştri.

— Dar de unde ştii că mai trăieşte? a întrebat Cristina, dar imediat i-a părut rău.

Ochii lui Diego au avut o fulgerare.

— E totuşi fratele meu mai mic, a spus el. Aş fi aflat dacă murea.

— Centurionule!

Era Clary, care îi făcea semn cu mâna din vârful dealului. Diego a pornit repede spre ea, fără să se mai uite înapoi. Cristina era conştirncă că îl supărase; simţindu-se vinovată, a dat tare cu piciorul într-un bolovan mare de tencuială care mai păstra în el o bucată de armătură metalică, înfipta acolo ca o scobitoare.

Bolovanul s-a rostogolit într-o parte. Cristina a început să clipească des văzând obiectul care fusese sub bucata de tencuială, apoi s-a aplecat să-l ia. Era o mănuşă – o mănuşă bărbătească, din piele moale ca mătasea, dar de o mie de ori mai solidă ca ea. Pe piele era imprimat un desen care înfăţişa o coroană de aur ruptă în două.

— Mark! a strigat ea. Necesito que veas ago!

În clipa următoare şi-a dat seama că fusese atât de uimită, încât i se adresase lui Mark în spaniolă, dar nu avea importanţă. Mark se apropia de ea călcând uşor peste bolovani. Era chiar deasupra ei, şi vântul îi flutura buclele fine, palid-aurii, descoperindu-i vârfurile ascuţite ale urechilor. Părea alarmat.

— Ce este?

Cristina i-a întins mănuşa.

— Nu cumva este emblema uneia dintre Curţi?

Mark a răsucit mănuşa în mână.

— Coroana ruptă este simbolul regelui de la Curtea întunericului, a murmurat el. El se consideră adevăratul rege al ambelor Curţi, şi cât timp Curtea întunericului va rămâne separată de Curtea Luminii, coroana e ruptă în două. Mark şi-a lăsat capul într-o parte, ca o pasăre care studiază o pisică de la o distanţă sigură. Dar genul acesta de mănuşi... Kieran avea astfel de mănuşi atunci când a venit la Vânătoarea Sălbatică. Au lucrătură fină. Numai aristocraţii aveau mănuşi ca acestea. De fapt, numai fiii regelui le purtau.

— Nu cumva crezi că e mănuşa lui Kieran? a întrebat Cristina.

Mark a clătinat din cap.

— Ale lui au fost... distruse. La Vânătoarea Sălbatică. Dar asta înseamnă că cine l-a vizitat pe Malcolm şi a uitat mănuşa asta fie avea o funcţie mare la Curte, fie a fost însuşi regele.

Cristina s-a încruntat.

— E foarte ciudat să se găsească aici.

Cozile i se des făcuseră şi acum şuviţele lungi de păr îi erau aduse de vânt pe faţă. Mark a întins mâna şi i-a dat o şuviţă după ureche. Degetele lui au întârziat puţin pe obrazul ei. Ochii aveau o expresie visătoare, îndepărtată. Ea s-a înfiorat de intimitatea gestului.

— Mark, a spus ea. Opreşte-te!

El a lăsat mâna jos. Nu părea supărat, aşa cum sunt de obicei băieţii când o fată le spune să n-o atingă. Părea nedumerit şi trist.

— Din cauza lui Diego?

— Şi din cauza Emmei, a spus ea, încet.

Nedumerirea lui părea şi mai mare.

— Dar tu ştii că este numai...

— Mark! Cristina!

Era Emma, care îi striga din locul în care ea şi Julian se duseseră lângă Diego şi Clary. Cristina s-a simţit uşurată că nu a mai fost nevoită să-i răspundă lui Mark; a luat-o la fugă peste mormanele de piatră şi sticlă, bucuroasă că ghetele şi echipamentul ei de vânător de umbre o protejau de muchiile acelea ascuţite.

— Aţi găsit ceva? a întrebat ea, apropiindu-se de micul grup.

— Ţi-ai dorit vreodată să priveşti îndeaproape un tentacul greţos? a întrebat-o Emma.

— Nu, a răspuns Cristina, apropiindu-se circumspectă.

Clary părea într-adevăr să aibă ceva scârbos de moale înfipt în vârful armei ei ciudate. Acel ceva se zvârcolea uşor, şi pe pielea verde, pestriţă, se vedeau un fel de ventuze roz.

— Se pare că nimeni nu răspunde „da” la întrebarea asta, a remarcat Emma, tristă.

— Magnus mi-a făcut odată cunoştinţă cu un vrăjitor care avea tentacule de-astea, şi-a amintit Clary. Îl chema Marvin.

— Presupun că nu sunt rămăşiţele lui Marvin, a spus Julian.

— Nici nu ştiu dacă sunt rămăşiţele cuiva, a răspuns Clary. Ca să poţi comanda demonilor acvatici, îţi trebuie Pocalul Mortal sau ceva de genul acesta – o bucată dintr-un demon puternic, pe care să faci vrăji. Cred că am găsit o dovadă clară că moartea lui Malcolm are legătură cu recentele atacuri ale demonilor teuthida.

— Şi acum ce facem? a întrebat Emma, uitându-se cu coada ochiului la tentacul.

Nu fusese niciodată mare fan al oceanului sau al monştrilor care trăiau acolo, dar s-ar fi luptat cu orice şi oricine pe uscat.

— Acum ne întoarcem la institut, a spus Clary, şi ne gândim care e următorul pas. Cine vrea să ducă tentaculul?

Nu s-a oferit nimeni.

— Cred că glumeşti, a spus Kit. În niciun caz n-o să sar de pe chestia aia.

— Măcar încearcă. Jace s-a aplecat de pe grinda pe care era urcat. E neaşteptat de simplu.

— Încearcă! a strigat Emma.

După ce se întorseseră de la casa lui Malcolm, venise în sala de antrenamente, curioasă să vadă ce se întâmplă. Îi găsise pe Ty şi Livvy stând pe podea şi uitându-se la Jace, care încerca să-l convingă pe Kit să arunce câteva cuţite (ceea ce era dispus să facă) şi apoi să-l înveţe să sară şi să cadă (ceea ce nu era dispus să facă).

— Tata m-a avertizat că voi, ăştia, o să vreţi să mă omorâţi, a spus Kit.

Jace a oftat. Era îmbrăcat în echipamentul de antrenament şi stătea în echilibru pe unul din căpriorii din tavanul ascuţit, care alcătuiau o reţea complicată. Unele grinzi

erau la circa nouă metri de podea, altele pe la şase metri. De-a lungul anilor, Emma învăţase să cadă de pe grinzile alea, uneori rupându-şi oasele.

Un vânător de umbre trebuia să ştie să se caţere – demonii erau rapizi şi adesea aveau multe picioare, reuşind să se urce pe pereţii clădirilor ca nişte păienjeni. Dar era foarte important să înveţi şi cum să cazi.

— Poţi s-o faci! a strigat Emma.

— Da? Şi ce se întâmplă dacă mă prăbuşesc lat pe podea?

— O să-ţi organizăm funeralii de stat, a spus Emma. Îţi punem cadavrul într-o barcă şi o împingem într-o cascadă, ca vikingii.

Kit s-a uitat urât la ea.

— Asta-i dintr-un film.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate.

Jace, pierzându-şi răbdarea, s-a aruncat jos de pe grinda cea mai înaltă. S-a rotit graţios în aer şi apoi a aterizat pe vine, fără zgomot. S-a ridicat în picioare şi i-a făcut cu ochiul lui Kit.

Emma şi-a ascuns un zâmbet. Când avea doisprezece ani, fusese îndrăgostită până peste cap de Jace. Mai. Târziu, îşi dorise să fie Jace – cel mai bun în toate: cel mai bun luptător, cel mai bun supravieţuitor, cel mai bun vânător de umbre.

Încă nu ajunsese acolo, dar nici nu renunţase la idee.

Kit a părut impresionat, chiar fără voia lui, după care s-a încruntat iar. Părea foarte firav lângă Jace. Era cam de aceeaşi înălţime cu Ty, dar mai puţin musculos. Totuşi, potenţialul de vânător de umbre puternic era acolo, în forma braţelor şi a umerilor. Emma îl văzuse cum se lupta atunci când era în pericol. Ştia de ce era în stare.

— O să poţi să faci şi tu asta, a spus Jace, arătând spre grindă şi apoi spre Kit. Când o să vrei.

Emma citea limpede expresia din ochii lui Kit. Poate n-o să vreau niciodată.

— Care ziceaţi că e mottoul nefilimilor? a întrebat ea.

— Suntem pulbere şi umbre, a spus Ty, fără să ridice ochii din carte.

— Unii dintre noi suntem o pulbere foarte arătoasă, a adăugat Jace, chiar în clipa când uşa se deschidea şi Clary băga capul prin deschizătură.

— Veniţi la bibliotecă, le-a cerut ea. Tentaculul începe să se dizolve.

— Mă înnebuneşti cu vorbele tale sexy, a spus Jace, punându-şi ţacheta.

— Adulţi, a mormăit Kit dezgustat şi a ieşit din cameră.

Spre amuzamentul Emmei, Ty şi Livvy s-au ridicat instantaneu în picioare şi au ieşit după el. Se întreba ce anume le trezise interesul pentru Kit – pur şi simplu faptul că era de vârsta lor? Jace, desigur, ar fi pus asta pe seama celebrei charisme pe care o aveau cei din familia Herondale, deşi, din câte ştia ea, rudele de până la el nu fuseseră aşa de charismatice.

Biblioteca era destul de mizerabilă. Tentaculul începuse, într-aderăr, să se dizolve şi se transforma într-un lichid vâscos roz-verzui care făcea pe Emma să se gândească la nişte jeleuri topite. Aşa cum spunea Diana, asta însemna că nu aveau prea mult timp la dispoziţie să identifice demonul. Cum Magnus nu răspundea la telefon şi nimeni nu dorea să implice Conclavul, nu aveau de ales decât să cerceteze, ca întotdeauna, cărţile. Fiecare a primit câte un teanc de cărţi groase despre creaturi acvatice cu care s-a retras în diverse colţuri, examinând picturi, desene, schiţe şi, din când în când, fotografii.

La un moment dat, după câteva ore, Jace a decis că au nevoie de mâncare chinezească. Aparent, puiul kung pao şi tăieţeii cu sos de fasole neagră erau obligatorii în cercetările făcute de echipa de la institutul din New York. A plecat cu Clary într-un birou gol, să creeze un portal – dintre vânătorii de umbre, numai Clary putea face asta – şi le-a promis celorlalţi că vor primi cea mai bună mâncare chinezească din Manhattan.

— Am găsit! a anunţat Cristina la vreo douăzeci de minute după ce plecaseră Jace şi Clary.

Ţinea în mână un exemplar imens din Carta Marina.

Ceilalţi s-au strâns în jurul mesei mari, şi Diana a confirmat că tentaculul îi aparţine unui demon makara, demon care – potrivit schiţelor de pe hărţile din Carta Marina – era ceva între caracatiţă şi limax şi avea un cap enorm, ca de albină.

— Neplăcut nu e faptul că avem de-a face cu un demon acvatic, a spus Diana, încruntată. Ci faptul că demonii makara nu supravieţuiesc pe uscat mai mult de o zi, două.

Jace a deschis uşa bibliotecii. El şi Clary erau încărcaţi de cutii de carton alb cu verde, pe care scria JADE WOLF.

— Ne ajută cineva şi pe noi?

Echipa de cercetare s-a risipit pentru scurtă vreme, ca să încarce mesele lungi cu mâncare. Era acolo lo mein, promisul pui kung pao, mapo tofu, zhajiangmian, orez cu ou şi delicioase crochete cu susan, care semănau cu nişte bomboane calde.

Toată lumea şi-a luat câte o farfurie de carton în faţă, inclusiv Tawy, care îşi aranja soldaţii de jucărie în spatele unor rafturi. Diego şi Cristina se aşezaseră pe sofa, Jace şi Clary stăteau pe jos, împărţindu-şi tăieţeii. Copiii se certau pe pui, mai puţin Mark, care încerca să-şi dea seama cum se folosesc beţişoarele. Emma presupunea că pe Tărâmul Elfilor nu există aşa ceva. Julian se aşezase la masă vizavi de Ty şi Livvy, uitându-se încruntat la tentaculul care continua să se dizolve. În mod uimitor, asta nu părea să-i strice pofta de mâncare.

— Voi sunteţi în relaţii bune cu marele Magnus Bane, nu? i-a întrebat Diego pe Jace şi Clary, după câteva minute plăcute, în care toată lumea mânca.

— Marele Magnus Bane?

Jace s-a înecat cu orezul lui prăjit. Church se instalase la picioarele lui, atent la orice eventuală bucăţică de pui scăpată.

— În relaţii bune, da, a răspuns Clary, zâmbind cu un colţ al gurii. De ce?

Jace începea să se înroşească la faţă. Clary l-a bătut pe spate. Church adormise cu o labă în aer.

— Aş fi vrut să-i iau un interviu, i-a explicat Diego. Cred că e un subiect bun în vederea unui studiu pentru Labirintul Spiralat.

— E cam ocupat acum cu Max şi Rafael, a spus Clary. Bine, aş putea să-l întreb...

— Cine e Rafael? a întrebat Livvy.

— Fiul lor mai mic, a spus Jace. Tocmai au adoptat un băiat din Argentina. Un vânător de umbre care şi-a pierdut părinţii în Războiul Întunecat.

— La Buenos Aires! a exclamat Emma, întorcându-se spre Julian. Când ne-am întâlnit cu el la Malcolm, spunea că Alec este la Buenos Aires şi că urma să plece şi el acolo. Probabil că asta voiau să facă.

Julian s-a mulţumit să dea din cap, dar nu s-a uitat la ea să-i confirme amintirea. Nici nu ar fi trebuit să se aştepte la asta, s-a gândit Emma. Multă vreme, Julian nu va mai fi aşa cum era, poate niciodată nu va mai fi aşa.

A simţit că se îmbujorează, cu toate că nimeni nu a părut să observe ista, în afară de Cristina, care s-a uitat la ea, îngrijorată. Diego o ţinea pe după umeri, dar ea stătea cu mâinile în poală. I-a făcut Emmei un mic semn cu mâna, sau mai degrabă cu degetul.

— Poate ar fi cazul să ne întoarcem la subiectul nostru, a spus Diana. Dacă demonii makara nu trăiesc decât o zi sau două pe uscat...

— Atunci demonul acesta a fost foarte recent în casa lui Malcolm, a completat Livvy. Adică, după ce a murit el.

— Ceea ce e ciudat, a remarcat Julian, uitându-se în carte. Este un demon de apă adâncă, foarte periculos şi foarte mare. Ai zice că cineva l-ar fi observat. În plus, ce putea să caute într-o casă prăbuşită?

— Cine ştie ce dorinţe ar putea avea un demon acvatic? a făcut Mărit

— Dacă nu căuta colecţia lui Malcolm de încălzitoare elegante cu tentacule, ar trebui să ne imaginăm că a fost invocat, a spus Julian.

Demonii makara nu vin aşa pe uscat. Stau pe fundul oceanului şi din când în când scufundă navele.

— Poate un alt magician? a sugerat Jace. Cineva care colabora cu Malcolm?

— Catarina nu crede că Malcolm colabora cu cineva, a spus Diana. Era prieten cu Magnus, dar prefera singurătatea – din motive obiective, după cum s-a văzut.

— Dar şi dacă ar fi colaborat cu un alt magician, n-ar fi avut niciun motiv să anunţe asta, a remarcat Diego.

— Mie mi se pare evident că Malcolm a fost hotărât să facă rău şi de dincolo de mormânt, a spus Diana.

— Ei bine, nu am găsit doar acest tentacul, a intervenit Cristina. Mark, arată-le mănuşa.

Emma o văzuse deja pe drumul de întoarcere, dar s-a aplecat şi ea deasupra mesei alături de ceilalţi după ce Mark a scos mănuşa din buzunar şi a pus-o pe masă.

— Sigiliul regelui întunericului, a explicat Mark. Mănuşile astea sunt rare. Kieran avea astfel de mănuşi când a venit la Vânătoarea Sălbatică. Uneori, la petreceri, puteam să-i recunosc pe fraţii lui după mantii, după apărători sau mănuşi cum e asta.

— Deci e ciudat că Malcolm avea o astfel de mănuşă, a remarcat

Emma nu îl mai vedea lângă ea pe Ty; căuta oare cărţi prin rafturi?

— Niciun prinţ al elfilor nu ar ceda de bunăvoie un astfel de articol, a spus Mark. Doar dacă ar vrea să facă o favoare deosebită, sau un fel de legământ.

Diana s-a încruntat.

— Ştim că Malcolm a colaborat cu Iarlath.

— Dar el nu era prinţ. Nu era nici măcar nobil, a spus Mark. Mănuşa ar fi un indiciu că Malcolm a încheiat un fel de înţelegere chiar cu cineva de la Curtea Elfilor întunericului.

— Ştim că s-a dus la Curtea Elfilor întunericului cu mai mulţi ani în urmă, a zis Emma. Chiar regele i-a dat versurile acelea cu care ar fi trebuit s-o readucă din morţi pe Annabel. Focul arde, apa curge.

— De fapt, e-al lui Blackthorn sânge, a completat Julian.

Şi fusese cât pe ce să se întâmple aşa. Ca s-o reînvie pe Annabel, Malcolm voise să sacrifice sângele unui Blackthorn. Îl răpise pe Tawy şi fusese gata să-l ucidă. Numai când îşi amintea de asta, Emma avea frisoane.

— Dar acesta nu este de mult sigiliul regelui, a spus Mark. L-a ales după ce a început Pacea Rece. Timpul se scurge altfel pe Tărâmul Elfilor, dar... A clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus nici chiar aşa de altfel. Mă tem, a încheiat el.

Jace şi Clary s-au uitat unul la celălalt. Se pregăteau să plece pe Tărâmul Elfilor să caute o armă, nu-i aşa? Emma s-a aplecat spre ei, vrând să-i întrebe ce ştiu, dar înainte să apuce să rostească întrebarea, clopoţelul institutului a început să sune, stârnind ecouri în toată clădirea.

S-au uitat surprinşi unii la alţii. Dar Tawy a fost primul care a întrebat, ridicând capul din colţul în care se juca.

— Cine a venit?

Kit se pricepea de minune la ceva, şi anume să se strecoare din cameră neobservat. Făcuse asta toată viaţa, când tatăl lui se întâlnea cu magicieni nerăbdători sau cu vârcolaci agitaţi.

Aşa că nu a fost prea greu să iasă din bibliotecă când toată lumea vorbea şi se ospăta cu mâncare chinezească. Clary tocmai îl imita pe unul căruia toată lumea îi spunea Inchizitorul, iar ceilalţi râdeau. Kit s-a întrebat dacă s-or fi gândit vreodată că e ciudat să ocupi o poziţie guvernamentală al cărei nume îţi sugera tortura.

Mai fusese în bucătărie de câteva ori. Era una dintre camerele care îi plăceau cel mai mult din casă – i se părea primitoare, cu pereţii ei albaştri şi cu chiuveta demodată. Nici frigiderul nu era prost dotat. Kit a presupus că vânătorilor de umbre li se face foame frecvent, având în vedere că se antrenau aşa de mult.

Se întreba dacă şi el va fi nevoit să se antreneze aşa, dacă acum era vânător de umbre. Se întreba dacă va ajunge să aibă şi el muşchi şi pătrăţele pe abdomen, la fel ca Julian şi Jace. Acum era mai degrabă slăbănog, ca Mark. Şi-a ridicat tricoul şi şi-a privit abdomenul plat şi nedefinit. Clar n-avea pătrăţele.

A lăsat tricoul jos şi a luat din frigider o cutie Tupperware plină cu prăjituri. Ar putea să-i irite pe vânătorii de umbre dacă ar refuza să se antreneze şi să stea aşa, să mănânce carbohidraţi. Vă sfidez, vânătorilor de umbre, le-a spus el în gând, desfăcând cutia şi aruncându-şi o prăjitură în gură. Îmi bat joc de voi mâncând dulciuri.

A dat drumul uşii frigiderului şi era gata să ţipe. A înghiţit prăjitura reflex, cu ochii mari.

Ty Blackthorn stătea în mijlocul bucătăriei, cu căştile atârnate de gât şi cu mâinile înfipte în buzunare.

— Şi alea sunt destul de bune, a spus el, dar mie îmi plac mai mult cele cu caramel.

Gândurile legate de revolta prin prăjituri au zburat din capul lui Kit. Deşi dormea în faţa dormitorului lui, Ty nu îi adresase până acum prea multe cuvinte. Probabil că cel mai mult vorbise cu el atunci când îl ameninţase pe Kit cu cuţitul, în casa lui Rook, iar Kit nu considera momentul acela drept interacţiune socială.

A aşezat cutia pe dulap. Avea, ca de fiecare dată, senzaţia că Ty îl studiază, că poate îi evaluează plusurile şi minusurile sau ceva de genul ăsta. Dacă Ty ar fi fost altfel, probabil Kit ar fi încercat să-i caute privirea, dar ştia că acesta nu se va uita în ochii lui. Într-un fel, era mai relaxant aşa.

— Ai sânge pe mână, a remarcat Ty. Am văzut mai devreme.

— Ah. Da. Kit şi-a privit încheieturile zdrelite ale degetelor. M-am lovit în Piaţa Umbrelor.

— Cum? a întrebat Ty, rezemându-se de marginea dulapului.

— Am dat cu pumnul într-o scândură, a spus Kit. Eram furios.

Ty a ridicat sprâncenele. Avea sprâncene interesante, uşor ascuţite la mijloc, ca nişte „V”-uri cu vârful în sus, şi foarte negre.

— Te-ai simţit mai bine?

— Nu, a recunoscut Kit.

— Pot să te rezolv, a spus Ty şi a scos din buzunarul blugilor unul dintre creioanele alea magice ale vânătorilor de umbre.

Stele, aşa le numeau ei. A întins mâna spre el.

Kit a presupus că ar putea să-l refuze, aşa cum îl refuzase şi pe Julian în maşină. Dar n-a făcut-o. I-a întins mâna încrezător, cu palma în sus, cu venele albastre expuse în faţa băiatului care nu demult îi pusese cuţitul la gât.

Degetele lui Ty erau reci şi atente când i-au prins mâna lui Kit. Avea degete lungi – ca toţi vânătorii de umbre, după cum observase Kit. Poate că avea legătură cu faptul că trebuiau să mânuiască tot felul de arme. Se pierduse destul în contemplare ca abia să tresară când stela i-a atins antebraţul, lăsând în urmă o senzaţie de căldură, ca şi cum s-ar fi apropiat de flacăra unei lumânări.

Ty ţinea capul aplecat. Părul lui negru i se revărsase pe faţă. Când a terminat, şi-a luat stela şi i-a dat drumul la mână.

— Uită-te la mână, a spus el.

Kit şi-a răsucit mâna şi a văzut că marginile rănilor se lipiseră şi pielea roşie devenise din nou netedă. S-a uitat la semnul negru de pe antebraţ. Se întreba cât va dura până va dispărea. I se părea uluitor, ca şi cum era dovada clară că torul era adevărat. Că, într-adevăr, era un vânător de umbre.

— Destul de tare, a recunoscut el. Chiar puteţi vindeca orice? Cum ar fi, să zicem, diabetul sau cancerul?

— Anumite afecţiuni. Cancerul nu se vindecă mereu. Mama mea a murit de cancer. Ty şi-a băgat stela la loc. Dar mama ta? l-a întrebat. Şi ea era vânător de umbre?

— Nu cred, a spus Kit.

Tatăl lui îi spusese în câteva rânduri că mama fusese o dansatoare din Vegas care fugise după ce se născuse Kit, dar în ultimele două săptămâni se gândise că ar fi posibil ca tatăl lui să nu-i fi spus adevărul despre ea. Cu siguranţă nu-i spusese adevărul nici despre celelalte.

— A murit, a adăugat el, nu pentru că într-adevăr credea asta, ci pentru că îşi dăduse seama că nu vrea să vorbească despre ea.

— Deci amândurora ne-a murit mama, a spus Ty. Crezi că o să vrei să rămâi aici? Să devii un vânător de umbre?

Kit a dat să răspundă, dar s-a oprit, pentru că în încăpere s-a auzit ecoul suav al unui clopoţel.

— Ce-i asta?

Ty a ridicat capul. Kit a zărit pentru o clipă culoarea ochilor lui: fix cenuşii, cenuşiul acela care zici că e argint.

Înainte să răspundă, uşa de la bucătărie s-a deschis. Era Livvy, cu o cutie de suc în mână. Nu a părut surprinsă să-i vadă pe Ty şi Kit; a trecut printre ei şi s-a aşezat pe masă, încrucişându-şi picioarele lungi.

— Au venit centurionii, i-a anunţat. Toată lumea se agită ca nişte găini cu capul tăiat. Diana s-a dus să-i întâmpine, Julian zici că vrea să omoare pe cineva...

— Şi tu vrei să ştii dacă vin cu tine să-i spionăm, a spus Ty. Nu?

Ea a dat din cap şi a adăugat:

— Propun să mergem undeva unde să nu fim văzuţi, fiindcă dacă ne prinde Diana, două ore de acum încolo o să facem paturi şi o să pregătim prosoape pentru centurioni.

A părut să fie un argument decisiv; Ty a încuviinţat din cap şi a pornit spre uşă. Livvy a sărit de pe masă şi s-a dus după el.

S-a oprit cu mâna pe uşă şi s-a uitat peste umăr la Kit.

— Vii şi tu?

El a ridicat din sprâncene.

— Eşti sigură că vrei să vin?

Nu îi trecuse prin cap să se invite – gemenii păreau că alcătuiesc o echipă perfectă, în care nu mai e nevoie de altcineva.

Ea a zâmbit. A zâmbit şi el, ezitant; era obişnuit cu fetele, chiar şi cu fetele frumoase, dar Livvy avea ceva care îl făcea agitat.

— Normal, a răspuns ea. Te avertizez: sunt obligatorii comentariile răutăcioase şi şmechere la adresa celor pe care îi spionăm. Cu excepţia membrilor familiei mele.

— Dacă o faci pe Livvy să râdă, primeşti punctaj dublu, a adăugat Ty, din hol.

— OK, în cazul ăsta...

Kit a pornit după ei.

În fond, ce spusese Jace? Că cei din familia Herondale nu pot să se abţină în faţa unei provocări.

Cristina se uita uimită la grupul de vreo douăzeci de centurioni care intrau pe uşa institutului. Abia dacă avusese timp să se obişnuiască cu ideea că îi va întâlni pe prietenii lui Diego de la Şcoala de Solomonie, şi în mod sigur nu se gândise să se prezinte aşa, îmbrăcată în uniforma plină de praf şi cu părul prins în codiţe.

În fine. Şi-a îndreptat umerii. Munca vânătorilor de umbre era de multe ori murdară; în mod sigur nu se aşteptau s-o găsească impecabilă. Deşi, a văzut ea uitându-se în jur, ei aşa păreau. Uniforma lor era normală, dar purtau peste ea o jachetă în stil militar, cu nasturi de metal strălucitori şi cu o eşarfă pusă în diagonală, imprimată cu bastoane de

centurion, din butuci de viţă-de-vie. Pe spatele jachetei era simbolul familiei centurionului respectiv: un băiat cu păr nisipiu avea pe spate un lup, o fată cu pielea maronie avea un cerc de stele. Băieţii erau tunşi scurt, iar fetele aveau părul împletit sau legat la spate. Păreau curaţi, eficienţi şi te cam speriau.

Diana stătea de vorbă cu doi dintre ei la uşa Sanctuarului: un băiat cu tenul închis la culoare, care purta insigna Primi Ordittes, şi băiatul care avea lupul pe spatele jachetei. S-au întors şi i-au făcut cu mâna lui Diego când acesta a coborât scările, urmat de Cristina şi de ceilalţi.

— Nu pot să cred că au venit deja, a mormăit Emma.

— Purtaţi-vă frumos, a spus Diana încet şi i-a împins uşor către musafiri.

Pentru ea era simplu să spună asta, s-a gândit Cristina. Nu ea era plină de praf. Diana i-a luat de mână pe Emma şi pe Julian, să socializeze cu centurionii, l-a împins pe Julian spre o indiană drăguţă, cu un inel de aur în nas, şi a plantat-o pe Emma în faţa unei fete şi a unui băiat, bruneţi amândoi – în mod clar gemeni –, care au privit-o cu sprâncenele ridicate.

Când i-a văzut, Cristina şi-a adus aminte de Livvy şi de Ty şi s-a uitat să vadă dacă nu trag cu ochiul de la etaj, aşa cum obişnuiau. Dacă erau acolo, ea nu i-a văzut; poate se ascunseseră, şi nu i-ar fi învinovăţit pentru asta. Toată podeaua era plină de bagaje: cineva va trebui să-i ducă pe centurioni în camere, să-i facă să se simtă bine, să-şi bată capul cu mâncarea...

— Nu mi-am dat seama, a spus Mark.

— Ce nu ţi-ai dat seama? a întrebat Diego, după ce le-a făcut semn cu mâna celor doi băieţi cu care vorbea Diana.

Băieţii se îndreptau acum spre ei.

— Cât de mult seamănă centurionii cu nişte soldaţi, a răspuns Mark. Până acum îi vedeam ca pe nişte studenţi.

— Chiar suntem studenţi, a spus Diego, tăios. Chiar şi după ce absolvim şcoala, rămânem tot cărturari.

Cei doi centurioni au ajuns lângă ei înainte ca Mark să apuce să răspundă, Diego i-a bătut pe spate şi s-a întors spre ei să facă prezentările.

— Manuel, Rayan. Ei sunt Cristina şi Mark.

— Gracias, a spus băiatul cu păr nisipiu – era şaten-deschis, cu şuviţe palide, decolorate de soare. Zâmbea cu un colţ al gurii, foarte dezinvolt. Un placer conocerte.

Cristina şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire.

— Vorbeşti spaniola?

— Es mi lingua materna, a râs Manuel. M-am născut la Madrid şi am crescut la institutul de acolo.

Chiar avea accentul acela spaniol – „c”-ul era moale, şi, când i-a mulţumit, cuvântul gracias s-a auzit ca grathiath. Era fermecător.

În cealaltă parte a camerei, a văzut-o pe Dru cu Tawy de mână – îi spuseseră să stea în bibliotecă şi să aibă grijă de Tawy, dar ea voia să-i vadă pe centurioni; s-a dus la Emma, a tras-o de mânecă şi i-a spus ceva la ureche.

Cristina i-a zâmbit lui Manuel.

— Eram gata să-mi fac anul de studiu la Madrid.

— Dar plajele sunt mai frumoase aici, a replicat el şi i-a făcut cu ochiul.

Privind pieziş, Cristina a văzut-o pe Emma cum se duce spre Julian şi îl bate pe umăr, cumva stânjenită. I-a spus ceva, iar el a dat din cap şi a ieşit după ea din cameră. Unde se duceau? Ar fi vrut să îi urmeze, în loc să stea şi să facă conversaţie cu prietenii lui Diego, chiar dacă erau drăguţi.

— Am vrut să fiu obligată să vorbesc tot timpul în engleză.. A început Cristina, când a văzut că expresia lui Manuel se schimbă, apoi Rayan a apucat-o de mânecă şi a tras-o deoparte, la timp ca o fată să se năpustească spre Diego şi să-l apuce de braţ.

Era o fată cu pielea albă, palidă, cu obrajii rotunzi şi cu părul des, şaten, prins în coc. S-a aruncat la pieptul lui Diego, iar el parcă a devenit transparent, ca şi cum i s-a scurs tot sângele din faţă.

— Zara?

— Surpriză!

Fata l-a sărutat pe obraz.

Cristina a început să se simtă brusc cam ameţită. Poate stătuse prea mult în soare la casa lui Malcolm. Dar, pe bune, nu fusese un soare chiar aşa de puternic.

— Nu am crezut că vii şi tu, a spus Diego.

Părea că nu-şi revenise din uimire. Rayan şi Manuel aveau acum un aer cam încurcat.

— Spuneai… spuneai că o să fii în Ungaria…

— A, chestia aia. Zara a făcut un gest indiferent cu mâna. Până la urmă s-a dovedit o poveste ridicolă. Câţiva nefilimi care pretindeau că nu le mai funcţionează stelele şi pumnalele serafice, dar erau ei incompetenţi. E mult mai important să fiu aici!

S-a agăţat de braţul lui Diego şi s-a întors spre Cristina şi Mark cu un zâmbet luminos. Încă îl ţinea pe Diego de braţ, dar, văzând că Mark şi Cristina se uită la ea şi nu spun nimic, iar Diego părea că e gata să vomite, i-a îngheţat zâmbetul.

— Sunt Zara Dearbom, a spus ea în cele din urmă, dându-şi ochii peste cap. Sunt convinsă că aţi auzit de mine. Sunt logodnica lui Diego.

5 În ceruri şi-n pământ

Emma îl conducea pe Julian prin institut, pe holurile pe care amândoi le cunoşteau bine chiar şi pe întuneric. Nu rosteau niciun cuvânt. Codiţele Emmei săltau în mers. O clipă, atenţia lui Julian s-a fixat pe ele, gândindu-se la miile de dăţi în care plecase cu ea din institut cu armele în mână, râzând, sporovăind şi făcând planuri pentru misiunea care îi aştepta.

Gândindu-se cât de uşor se simţea când ieşeau din institut, gata să urce în maşină şi să gonească pe autostradă, cu vântul în păr şi cu gustul acela de sare pe piele. Acum, când au păşit în curtea plată şi nisipoasă din spatele institutului, amintirile astea îl apăsau greu.

Jace şi Clary îi aşteptau acolo. Amândoi erau echipaţi şi aveau câte o raniţă la ei. Stăteau de vorbă în şoaptă, cu capetele aplecate unul spre celălalt. Umbrele lor, desenate precis de lumina soarelui de după-amiază, păreau să se contopească.

Emma şi-a dres vocea şi cei doi s-au îndepărtat.

— Ne pare rău să plecăm aşa, a spus Clary, puţin stânjenită. Am considerat că e mai bine să evităm întrebările centurionilor despre misiunea noastră. S-a uitat în jur. Unde e Kit? a întrebat.

— Cred că e cu Livvy şi Ty, a spus Emma. Am trimis-o pe Drusilla să-l cheme.

— Sunt aici.

Kit, o umbră blondă, cu mâinile în buzunare, deschisese uşa institutului cu umărul. Are pasul uşor, s-a gândit Julian. O trăsătură firească a vânătorilor de umbre. Tatăl lui fusese un hoţ şi un mincinos. Şi oamenii de genul acela au pasul uşor.

— Avem ceva pentru tine, Christopher, a spus Jace, cu o sobrietate care nu îi era caracteristică. Sau, mai bine zis, Clary are ceva pentru tine.

— Uite. Clary s-a apropiat de el şi i-a pus în mână un obiect argintiu, strălucitor. Este inelul familiei Herondale. I-a aparţinut lui James Herondale înainte să fie al lui Jace. James a fost foarte apropiat de familia Blackthorn, când trăia.

Expresia de pe faţa lui Kit era indescifrabilă. A strâns inelul în pumn şi a dat din cap. Clary i-a mângâiat uşor obrazul. Era un gest cumva matern şi, preţ de o clipă, Julian a văzut pe faţa lui Kit vulnerabilitatea.

Băiatul acesta avusese o mamă, şi-a dat el seama deodată, şi nimeni nu ştia nimic despre ea.

— Mersi, a spus Kit.

Şi-a pus inelul pe deget, şi a părut surprins că i se potriveşte. Inelele vânătorilor de umbre se potriveau întotdeauna, asta făcea parte din magia lor.

— Dacă te gândeşti să-l vinzi, a spus Jace, eu nu aş face asta.

— De ce nu?

Kit a ridicat faţa spre el; ochii lui albaştri au privit în ochii aurii ai lui Jace. Culoarea ochilor lor era diferită, dar chipul lor era acelaşi: forma pleoapelor, pometii înguşti şi conturul feţei.

— Pur şi simplu nu aş face-o, a spus Jace, apăsat; Kit a ridicat din umeri, apoi a dat din cap şi a intrat în institut.

— Ai vrut să-l sperii? a întrebat Emma, după ce s-a închis uşa în urma lui.

Jace s-a mulţumit să zâmbească.

— Mulţumeşte-i lui Mark pentru ajutor, a spus el, apoi a îmbrăţişat-o şi i-a ciufulit puţin părul.

Momentele următoare au fost pentru îmbrăţişări şi rămas-bun; Clary a promis să le trimită un mesaj de foc atunci când va putea, iar Jace s-a asigurat că aveau numerele de telefon ale lui Alec şi Magnus, în caz că se iveau probleme.

Nimeni nu a spus că, practic, ar avea Conclavul în caz că se iveau probleme. Dar Clary şi Jace aflaseră de mici că e bine să fii prudent când e vorba de Conclav, şi se părea că nici acum, când se făcuseră mari, nu erau mai puţin suspicioşi.

— Nu uita ce ţi-am spus atunci, pe acoperiş, i-a şoptit Clary Emmei, cu mâinile pe umerii ei. Ce mi-ai promis.

Emma a dat din cap, cu un aer serios care la ea era neobişnuit. Clary s-a îndepărtat şi a ridicat stela, pregătindu-se să facă un portal prin care să treacă pe Tărâmul Elfilor. Tocmai când forma portalului începuse să se contureze şi trecerea se vedea licărind în aerul uscat, uşa institutului s-a deschis.

De data aceasta era Dru, iar faţa ei rotundă avea o expresie neliniştită. Îşi răsucea o codiţă pe deget.

— Emma, ar fi bine să vii, a spus ea. S-a întâmplat ceva cu Cristina.

Nu avea de gând să participe la jocul lor tâmpit de spionare, şi-a spus Kit. Chiar dacă gemenii, ghemuiţi într-un colţ de la etaj şi ascunşi bine de balustradă, păreau să se distreze copios, pândindu-i pe cei de jos.

În linii mari, jocul lor era să încerce să ghicească, din limbajul trupurilor sau din gesturi, ce spun cei de acolo. Livvy avea o imaginaţie debordantă şi făcea scenarii dramatice despre nişte oameni care probabil vorbeau doar despre vreme – deja stabilise că fata sud-asiatică drăguţă cu stele pe jachetă era îndrăgostită de Julian sau că doi dintre centurioni erau spioni secreţi ai Conclavului.

Ty făcea mai rar presupuneri, dar Kit bănuia că sunt mai întemeiate. Era un bun observator al detaliilor, de exemplu ce simbol avea cineva pe spate şi cam ce însemna simbolul respectiv.

— Ce crezi de Diego cel Perfect? l-a întrebat Livvy pe Kit, când acesta s-a întors de la întâlnirea cu Clary şi Jace.

Livvy îşi ţinea genunchii la gură, îmbrăţişându-şi cu mâinile picioarele lungi. Părul ondulat strâns în coadă îi sălta pe umeri.

— Un individ îngâmfat, a spus Kit. Părul lui e prea bine aranjat. Nu am încredere în tipii care îşi aranjează aşa de bine părul.

— Eu cred că fata cu părul prins în coc e supărată pe el, a spus Ty, apropiindu-se de balustradă.

Faţa lui delicată era îngustă şi ascuţită. Kit i-a urmărit privirea şi l-a văzut pe Diego discutând aprins cu o fată palidă, care gesticula cu mâinile.

— Inelul.

Livvy i-a luat mâna lui Kit să se uite. Inelul familiei Herondale strălucea stins pe degetul lui. Kit observase deja lucrătura fină, cu păsări care parcă zburau de-a lungul inelului.

— Ţii-a dat Jace?

El a clătinat din cap.

— Clary. A zis că i-a aparţinut lui James Herondale.

— James...

Părea că face eforturi să-şi amintească ceva. Apoi a scăpat un mic ţipăt şi i-a lăsat mâna când deasupra lor s-a ivit o umbră.

Era Emma.

— Ei bine, spionilor, a spus ea. Unde e Cristina? Am căutat-o deja în camera ei.

Livvy a arătat în sus. Kit s-a încruntat; nu crezuse că mai e ceva la etajul al doilea, în afară de pod.

— Aha, a făcut Emma. Mersi. A făcut un gest exasperat cu mâinile. Când o să pun mâna pe Diego...

De jos s-a auzit o exclamaţie. Toţi patru s-au aplecat spre balustradă, exact când fata cea palidă îl pălmuia pe Diego.

— Ce naiba...?

Emma a părut uimită, dar apoi a devenit din nou furioasă. S-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre scări.

Ty a zâmbit şi, cu buclele alea ale lui şi ochii deschişi la culoare, semăna cu un heruvim pictat pe pereţii unei biserici.

— Fata aia chiar era supărată, a spus el, părând încântat că avusese dreptate.

Kit a început să râdă.

Deasupra institutului, cerul era plin de culoare: roz închis, roşu ca sângele, auriu intens. Soarele apunea, iar deşertul era acum scăldat de lumină. Până şi institutul părea să strălucească, iar apa strălucea şi ea, acolo, departe, aşteptând apusul soarelui.

Cristina era exact acolo unde presupusese Emma. Aşezată elegant, ca întotdeauna, cu picioarele încrucişate pe jacheta pe care o întinsese pe jos.

— Nu a venit după mine, a spus ea când Emma s-a apropiat.

Părul negru îi flutura în vânt şi periuţele din urechi luceau stins. Şi pandantivul de la gât strălucea, iar lumina soarelui dezvăluia cuvintele gravate pe el: Binecuvântată să fie puterea îngerului, care îmi învaţă mâinile în război şi degetele în luptă.

Emma s-a aşezat pe acoperiş, cât mai aproape de prietena ei. S-a întins spre ea, i-a luat mâna şi i-a strâns-o cu putere.

— Te referi la Diego?

Cristina a dat din cap. Nu se vedeau urme de lacrimi pe faţa ei; părea surprinzător de calmă, având în vedere situaţia.

— Fata aceea a venit şi a zis că e logodnica lui, a spus Cristina. Şi eu am crezut că trebuie să fie pe undeva o greşeală. Chiar şi după ce m-am întors şi am fugit de acolo, am crezut că e o greşeală şi că el va veni după mine să-mi explice. Dar nu a venit, şi asta înseamnă că a rămas acolo pentru ea. Pentru că este într-adevăr logodnica lui şi contează mai mult pentru el decât contez eu.

— Nu ştiu cum a putut să facă asta, a spus Emma. E ciudat. Te iubeşte aşa de mult... pentru tine a venit aici.

Cristina a scos un sunet înăbuşit,

— Ţie nici măcar nu-ţi place!

— Îmi place... în fine, îmi plăcea... Uneori, a spus Emma. Perfecţiunea asta a lui e cam enervantă. Dar felul ăla în care se uita la tine. Nu te poţi preface aşa.

— Are o logodnică, Emma. Nu e doar o iubită. O logodnică. Cine ştie de când sunt logodiţi. Logodiţi. Urmează să se căsătorească.

— Pot să le distrug eu nunta, a sugerat Emma. O să sar din tort, dar nu la modul sexy. Eventual, cu nişte grenade.

Cristina a pufnit uşor, apoi a întors capul.

— Mă simt atât de proastă, a spus ea. M-a minţit şi eu l-am iertat, şi apoi iar m-a minţit... cât de idioată pot să fiu? Cum naiba am putut să am încredere în el?

— Pentru că ai vrut să crezi în el, a spus Emma. Îl cunoşti de atâta timp, Tina, şi asta e foarte important. Când cineva face parte din viaţa ta atâta timp, când vrei să-l scoţi din viaţa ta e ca şi cum ai vrea să smulgi o plantă cu rădăcină cu tot.

Cristina a tăcut mult timp.

— Ştiu, a spus ea. Ştiu că tu înţelegi.

Emma a simţit gustul amărăciunii şi a înghiţit în sec. Acum trebuia să-i fie alături Cristinei, nu să se plângă de problemele ei.

— Când eram mică, a spus ea, veneam aici cu Jules la apus în fiecare zi, practic, şi aşteptam fulgerul verde.

— Ce?

— Fulgerul verde. Când apune soarele, dar exact în clipa când dispare, o să vezi un fulger verde de lumină.

S-au uitat amândouă la apă. Soarele cobora spre orizont, iar cerul era brăzdat de linii roşii şi negre.

— Dacă-ţi pui atunci o dorinţă, o să se împlinească.

— Oare? a rostit Cristina încet, uitându-se cu Emma la cer.

— Nu ştiu, a spus Emma. Până acum mi-am pus o mulţime de dorinţe.

Soarele a mai coborât câţiva milimetri. Emma încerca să se gândească ce dorinţă ar putea să-şi pună. Chiar şi când era mică, îşi dădea seama că sunt anumite dorinţe care nu se pot îndeplini: să fie pace în lume, să revină la viaţă părinţii tăi morţi. Universul nu se putea întoarce pe dos pentru tine. Nu poţi să-ţi pui decât dorinţe mărunte: să ai un somn fără coşmaruri, prietenul tău cel mai bun să fie în siguranţă încă o zi, să fie soare de ziua ta.

— Mai ştii că înainte de a veni Diego ziceai să mergem împreună în Mexic? Să petrecem acolo un an de călătorie?

Cristina a dat din cap.

— Mai e ceva până să pot pleca, a spus Emma. Abia la iarnă fac optsprezece ani. Dar după aia...

O să plece din Los Angeles. O să petreacă un an cu Cristina, o să înveţe, o să se antreneze şi o să călătorească.

Fără Jules. Emma a înghiţit în sec, îndurerată de gândul acesta. Era o durere cu care trebuia să se obişnuiască.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Cristina.

Soarele era acum doar un contur de aur.

— Dorinţa asta o să mi-o pun. Şi poate şi să-l uit pe Diego.

— Dar atunci va trebui să uiţi şi lucrurile frumoase, nu numai pe cele urâte. Şi ştiu că au fost şi lucruri frumoase. Emma şi-a strecurat degetele printre degetele Cristinei. Nu e persoana potrivită pentru tine, i-a spus. Nu e destul de puternic. Mereu te decepţionează şi te dezamăgeşte. Ştiu că te iubeşte, dar asta nu e de ajuns.

— Se pare că nu numai pe mine mă iubeşte.

— Poate că a început relaţia asta cu ea ca să te uite pe tine, a spus Emma. Şi apoi te-a recăpătat pe tine, deşi nu se aştepta, şi nu a ştiut cum să rupă relaţia cu ea.

— Ce idiot! a replicat Cristina. Adică, dacă ar fi aşa, dar nu e.

Emma a început să râdă.

— OK, bine, nici eu nu cred asta. S-a aplecat spre ea: Uite, dă-mi voie să-l bat eu pentru tine. O să te simţi mult mai bine.

— Nu, Emma. Să nu pui mâna pe el. Vorbesc serios.

— Aş putea să-l bat cu picioarele, a sugerat Emma. Sunt înregistrate ca arme mortale.

Şi-a legănat încet picioarele.

— Trebuie să-mi promiţi că nu-l atingi.

Cristina s-a uitat la ea cu o privire aşa de serioasă, încât Emma şi-a ridicat mâna liberă într-un gest de capitulare.

— Bine, bine, promit. Nu-l voi atinge pe Diego cel Perfect.

— Şi nici să nu ţipi la Zara, a adăugat Cristina. Nu e vina ei. Sunt sigură că nici măcar nu ştia că exist.

— Atunci îmi pare rău pentru ea, a spus Emma. Pentru că tu eşti una dintre cele mai grozave persoane pe care le cunosc.

Cristina a zâmbit. Acum soarele aproape nu se mai vedea. Un an cu Cristina, s-a gândit Emma. Un an în care să fie departe de toţi şi de toate care îi aminteau de Jules. Un an în care să uite. Dacă putea să reziste.

Cristina a scos o exclamaţie înăbuşită.

— Uite acolo!

Cerul a avut o străfulgerare verde. Emma a închis ochii şi şi-a pus dorinţa.

Când a ajuns în camera ei, Emma a descoperit cu surprindere că Mark şi Julian erau deja acolo, stând fiecare pe câte o margine a patului, cu braţele încrucişate la piept.

— Cum se simte? a întrebat Mark, imediat ce Emma a închis uşa. Cristina, vreau să spun.

Avea o privire neliniştită. Julian părea indiferent, avea o expresie impenetrabilă şi autocratică, ceea ce însemna că e furios.

— E supărată?

— Normal că e supărată, a spus Emma. Şi cred că nu atât de mult fiindcă de câteva săptămâni era din nou iubitul ei, cât pentru faptul că se cunosc de atâta timp. Vieţile lor au fost mereu împletite.

— Unde e acum? a întrebat Mark.

— O ajută pe Diana şi pe ceilalţi să pregătească dormitoarele pentru centurioni, a spus Emma. N-ai zice că e ceva prea vesel să te plimbi cu cearşafuri şi prosoape în braţe, dar ea a spus că o să se simtă bine.

— Pe Tărâmul Elfilor, l-aş fi provocat la duel pe Rosales pentru asta, a spus Mark. Şi-a încălcat promisiunea, şi încă o promisiune de iubire. L-aş înfrunta în luptă dacă ea ar vrea să mă bat pentru onoarea ei.

— Nicio şansă, a răspuns Emma. Cristina m-a pus să-i promit că n-o să-l ating nici măcar cu un deget, şi presupun că asta e valabil şi pentru voi.

— Prin urmare, spui că nu putem face nimic?

Mark s-a încruntat, ceea ce îl făcea să semene cu Julian. Amândoi aveau ceva în comun, s-a gândit Emma, chiar dacă unul era blond şi altul brunet; în clipa asta se vedea mai bine ca oricând că sunt fraţi.

— Am putea să ajutăm la pregătirea dormitoarelor, ca să se ducă şi ea la culcare, a spus Emma. Diego s-a încuiat cu Zara într-un birou, aşa că nu se va întâlni cu el, dar puţină odihnă i-ar prinde bine Cristinei.

— O să ne răzbunăm pe Diego pregătindu-i prosoapele? a întrebat Julian.

— Propriu-zis, nu sunt prosoapele lui, a răspuns Emma. Sunt prosoapele prietenilor lui.

S-a îndreptat spre uşă şi băieţii au pornit după ea cam fără tragere de mimă. Era limpede că ei ar fi preferat o luptă pe viaţă şi pe moarte decât să aranjeze camere pentru centurioni. Nici Emma nu era încântată de asta. Julian se pricepea mai bine ca ea la spălat rufe şi la pregătit paturi.

— Aş putea să am grijă de Tawy, a sugerat ea.

Mark pornise înaintea ei pe hol, şi ea a rămas alături de Julian.

— Doarme, a spus el.

Nu i-a spus cum îşi găsise timp să-l culce şi pe Tawy în toată nebunia asta. Asta era Julian. El găsea întotdeauna timp.

— Ştii ce mi se pare mie ciudat?

— Ce? a întrebat Emma.

— Diego ştia sigur că se va afla totul. Chiar dacă nu se aştepta ca Zara să vină în seara asta cu ceilalţi centurioni, toată lumea ştia. Unul dintre ei ar fi spus sigur ceva de logodnica lui.

— Ai dreptate. Diego o fi necinstit, dar idiot nu e.

— Ai putea să-l răneşti şi altfel decât în bătaie, a spus Julian.

O spusese foarte încet, să-l audă doar ea; şi era ceva întunecat în vocea lui, ceva care o făcea pe Emma să se înfioare. S-a întors să-i răspundă, dar a văzut-o pe Diana venind spre ei, cu o expresie pe care o are cineva care te prinde fofilându-te.

I-a trimis pe toţi în diverse părţi din institut: pe Julian la mansardă, să vadă ce face Arthur, pe Mark la bucătărie, iar pe Emma în bibliotecă, să-i ajute pe gemeni la curăţenie. Kit dispăruse.

— Nu a fugit, a informat-o Ty plin de solicitudine. Pur şi simplu nu a vrut să facă paturi.

Până au terminat curăţenia, până au stabilit care sunt dormitoarele centurionilor şi au făcut aranjamente pentru livrarea de alimente, s-a făcut târziu. Au trebuit să stabilească şi patrulele care urmau să facă de serviciu în schimburi în noaptea aceea, ca să verifice dacă nu apar demoni acvatici.

Când era pe hol, în drum spre camera ei, Emma a observat o dâră de lumină sub uşa dormitorului lui Julian. De fapt, uşa era puţin întredeschisă şi din cameră se auzea muzică.

Fără măcar să se gândească ce face, s-a trezit în faţa uşii, cu mâna pregătită să bată. De fapt, chiar bătuse. A lăsat mâna jos, aproape şocată, dar el deja deschisese uşa.

Ea l-a privit, clipind des din ochi. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni vechi de pijama, avea un prosop pe umăr şi o pensulă în mână. Era pătat de vopsea pe piept şi pe păr.

Deşi nu o atingea, ea era perfect conştientă de trupul lui, de căldura lui. De spiralele negre ale Peceţilor de pe pieptul lui, ca nişte liane înfăşurate pe o coloană. Unele dintre semne erau făcute chiar de ea, pe vremea când atingerea lui nu o făcea să-i tremure mâinile.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o el. E târziu, şi probabil că Mark te aşteaptă.

— Mark?

Aproape uitase de Mark, pentru o clipă.

— Am văzut că s-a dus în camera ta.

Din pensulă se scurgeau stropi de vopsea pe jos. Emma vedea în spatele lui camera în care avea impresia că nu mai fusese de o veşnicie. Pe podea era întinsă o folie de plastic şi pe perete erau culori proaspete, care indicau că Julian reface pictura care îi împodobea jumătate din cameră.

Îşi amintea când pictase asta, după ce se întorseseră din Idris. După Războiul Întunecat. Stătuseră în pat, treji, aşa cum făceau adesea de când erau mici. Emma îi povestise că găsise în bibliotecă o carte cu poveşti, genul acela de cărţi pe care mundanii le citeau cu sute de ani în urmă: cum erau ei sângeroşi şi criminali şi trişti. Îi povestise despre castelul Frumoasei Adormite, cum era el înconjurat de spini şi cum se povestea că sute de prinţi încercaseră să treacă de ghimpii aceia ca s-o salveze pe prinţesă, dar toţi muriseră sfâşiaţi de spini şi din trupurile lor nu nu mai rămăseseră decât oasele albite de soare.

A doua zi Julian se apucase să-şi picteze pereţii: castelul şi bariera de ghimpi, oasele albe şi prinţul cel trist, cu sabia care avea lama ştirbită. Emma fusese impresionată de

asta, chiar dacă fuseseră nevoiţi să doarmă o săptămână în camera ei, ca să se usuce vopseaua.

Nu îl întrebase niciodată de ce îl atrăgea aşa de mult imaginea aceea, povestea în sine. Ştiuse întotdeauna că dacă ar vrea să-i spună, i-ar spune.

Emma şi-a dres vocea.

— Ai spus că aş putea să-i fac rău lui Diego fără să-l ating. La ce te gândeai?

El şi-a trecut mâna liberă prin păr. Părea răvăşit – şi era aşa de frumos, încât o durea.

— Poate ar fi mai bine să nu-ţi spun.

— A făcut-o pe Cristina să sufere, a spus Emma. Şi am impresia că nici nu-i pasă.

El a ridicat mâna şi şi-a frecat ceafa. Muşchii pieptului şi ai stomacului s-au întins în mişcarea aceea, şi ea era perfect conştientă de textura pielii lui şi îşi dorea cu disperare să poată întoarce cumva timpul înapoi şi să fie din nou persoana care nu se face praf la vederea lui Julian, cel cu care crescuse şi pe care îl văzuse pe jumătate dezbrăcat de un milion de ori.

— I-am văzut faţa când a fugit Cristina, a spus el. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji că nu suferă. A pus mâna pe mânerul uşii şi a adăugat: Nu poate nimeni să citească gândurile cuiva sau să-i cunoască toate motivaţiile. Nici măcar tu, Emma.

Şi i-a închis uşa în nas.

Mark se întinsese pe podea, lângă patul Emmei. Avea picioarele goale şi era înfăşurat pe jumătate în pătură.

Părea că doarme, ochii lui erau ca două semiluni umbroase pe pielea lui palidă, dar l-a deschis pe jumătate pe cel albastru când Emma a intrat în cameră.

— Sigur se simte bine?

— Cristina? Da. Emma s-a aşezat lângă el pe podea, rezemată de tăblia patului. E nasol, dar o să-şi revină.

— Cred că e greu, a spus el cu vocea răguşită de somn, s-o merite cineva.

— Îţi place de ea, nu? l-a întrebat Emma.

El s-a întors pe o parte şi s-a uitat la ea cu privirea aceea cercetătoare de elf care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi undeva, pe un câmp, privind vântul care răscoleşte iarba.

— Sigur că îmi place.

Emma detesta intensitatea din limbajul elfilor; pentru ei, „a plăcea pe cineva” nu exista, trăiau într-o lume unde iubeai sau urai, unde dispreţuiai sau adorai.

— Inima ta simte ceva pentru ea, a spus ea.

Mark s-a ridicat în capul oaselor.

— Cred că ea nu... nu are aceleaşi sentimente faţă de mine.

— De ce nu? Sigur că nu e moartă după elfi, asta ştii şi tu. Dar pe tine te place...

— Este amabilă, blândă şi are o inimă generoasă. Sensibilă, atentă, amabilă...

— Ai mai zis o dată „amabilă”.

Mark s-a uitat urât la ea.

— Nu seamănă deloc cu mine.

— Nu trebuie să semănăm cu cineva ca să iubim persoana aia, a spus Emma. Uită-te la noi. Semănăm destul de bine, dar nu avem sentimente de-astea.

— Numai pentru că tu iubeşti pe altcineva.

Mark spusese asta degajat, dar Emma s-a uitat la el surprinsă. Ştie de Jules, s-a gândit ea, panicată pentru o clipă, dar apoi şi-a amintit despre minciuna cu Cameron.

— Ce păcat, nu? a spus ea încet, încercând să-şi potolească bătăile imimii. Noi doi, împreună... ar fi fost simplu.

— Pasiunea nu e ceva simplu. Nici lipsa pasiunii.

Mark s-a rezemat de ea. Emma îi simţea umărul cald. Şi-a amintit de sărutul lor, de degetele ei în părul lui fin. De trupul lui, sensibil şi solid.

Dar deşi a încercat să păstreze imaginea asta, ea s-a risipit precum nisipul care curge printre degete. Ca nisipul de pe plaja aceea unde a stat cu Julian, în singura lor noapte petrecută împreună.

— Pari întristată, a remarcat Mark. Îmi pare rău că ţi-am vorbit despre iubire. I-a atins obrazul: Într-o altă viaţă, poate. Tu şi cu mine.

Emma s-a rezemat cu capul de tăblia patului.

— Într-o altă viaţă.

6 Aici călătorul

Cum bucătăria era prea mică pentru a încăpea acolo locatarii institutului plus douăzeci şi ceva de centurioni, micul dejun fusese aşezat în sufragerie. Ochii acelor Blackthorni zugrăviţi în tablouri se uitau la farfuriile cu ouă şi bacon şi la mormanele de pâine prăjită. Cristina s-a strecurat cu grijă prin mulţime, încercând să rămână neobservată. Se îndoia că ar fi coborât aici dacă nu ar fi simţit nevoia disperată de a bea o cafea.

S-a uitat după Mark şi Emma, dar niciunul nu era acolo. Emma nu era o persoană matinală, iar Mark încă avea tendinţa de a fi nocturn. Julian venise şi aşeza masa cu expresia aceea amabilă şi cumva degajată pe care o avea întotdeauna în faţa străinilor.

E ciudat, s-a gândit ea, că a ajuns să-l cunoască destul de bine pe Julian ca să-şi dea seama de asta. Aveau ceva în comun, ei doi, şi anume că amândoi o iubeau pe Emma, dar îi despărţea faptul ci ea ştia ceva ce el nu credea că ştie. Julian încerca să-şi ascundă iubirea pentru Emma, iar Cristina încerca să ascundă faptul că ştia asta. Ar fi vrut să-i poată spune că e alături de el, dar Julian ar fi fost îngrozit să...

— Cristina.

Era gata să scape ceaşca din mână. Diego. Arăta groaznic, tras la faţă, cu cearcăne, ciufulit. Îşi pusese un echipament obişnuit şi părea că-şi pierduse insigna de centurion.

A ridicat mâna spre el.

— JAUjate de mi, Diego!

— Te rog, ascultă-mă...

Cineva s-a apropiat de ei. Era spaniolul acela cu păr nisipiu, Manuel.

— Ai auzit ce a spus, i s-a adresat el în engleză lui Diego.

Momentan, nu se uita nimeni la ei, fiecare îşi vedea de conversaţia lui.

— Las-o în pace.

Cristina i-a întors spatele şi a ieşit din cameră.

Mergea dreaptă. Refuza să-şi mai grăbească paşii pentru cineva. Era o Rosales. Nu avea nevoia de mila niciunui centurion.

A deschis uşa de la intrare şi a coborât scările. Ar fi vrut ca Emma să fie trează. S-ar fi putut duce cu ea în sala de antrenamente ca să-şi descarce acolo frustrările cu pumnii şi picioarele.

A mers la întâmplare până când a fost gata să se lovească de trunchiul cocoşat al scoruşului care nu se ştie cum rezistase în iarba neîngrijită din faţa institutului. Fusese pus acolo de elfi – era copacul de biciuire, de pedeapsă. Rămăsese acolo şi după ce se terminase pedeapsa, când ploaia spălase sângele Emmei de pe pietre şi din iarbă.

— Cristina, te rog!

S-a răsucit brusc. Diego era acolo, se pare că nu luase în seamă sfatul lui Manuel. Chiar arăta groaznic. Cearcănele de sub ochi păreau tăiate în obraz.

Pe iarba asta o dusese în braţe cu doar două săptămâni în urmă, findcă fusese rănită. O ţinuse strâns şi îi şoptise întruna numele. Şi în tot impui ăsta el era logodit cu altcineva.

S-a rezemat de trunchiul copacului.

— Tu chiar nu înţelegi de ce nu vreau să te văd?

— Sigur că înţeleg, a spus el. Dar nu e ceea ce crezi.

— Serios? Adică nu eşti logodit? Nu urmează să te căsătoreşti cu Zara?

— Este, într-adevăr, logodnica mea, a răspuns el. Dar, Cristina, e mult mai complicat decât pare.

— Nu văd ce poate fi atât de complicat.

— I-am scris. După ce ne-am împăcat noi. I-am spus că s-a terminat.

— Nu cred că a primit scrisoarea ta.

Diego şi-a trecut mâna prin păr.

— Ba da, a primit-o. Mi-a spus că a citit-o şi că a venit aici tocmai din cauza asta. Sincer, n-am crezut că va veni. Când am văzut că nu mi-a mai dat niciun semn, am crezut că s-a terminat. Am crezut că… am crezut că sunt liber.

— Deci ai rupt relaţia cu ea aseară?

El a ezitat, iar în clipa aceea de ezitare, toate gândurile care încă mai stăruiau în adâncul sufletului ei, toate speranţele că ar putea fi la mijloc o greşeală, toate s-au evaporat precum ceaţa la răsăritul soarelui.

— Nu, a răspuns el. Nu pot s-o fac.

— Dar tocmai mi-ai spus că ai făcut-o, prin scrisoare…

— Situaţia s-a schimbat, a spus el. Cristina, trebuie să mă crezi.

— Nu. Nu, n-am să te cred. Am crezut în tine, în ciuda celor auzite cu urechile mele. Nu ştiu dacă e ceva adevărat din ce mi-ai spus până acum. Nu ştiu dacă ce mi-ai spus despre Jaime e adevărat. Unde e?

Diego şi-a lăsat mâinile să-i atârne pe lângă corp. Părea învins.

— Sunt lucruri pe care nu ţi le pot spune. Aş vrea să mă crezi.

— Ce se întâmplă?

Vocea subţire şi limpede a Zarei a răsunat în aerul uscat; se îndrepta spre ei, cu insigna de centurion strălucind în soare.

Diego s-a uitat la ea cu o expresie îndurerată.

— Stăteam de vorbă cu Cristina.

— Asta văd şi eu. Zara avea un zâmbet mic ce părea fixat acolo. I-a aruncat Cristinei o privire şi i-a pus mâna pe umăr lui Diego. Hai înăuntru, i-a spus. Trebuie să stabilim sectoarele pe care le cercetăm azi. Tu cunoşti zona asta bine. E timpul să dai o mână de ajutor. Tic-tac!

A bătut cu degetele în cadranul ceasului.

Diego s-a mai uitat o dată la Cristina, apoi s-a întors spre logodnica lui.

— Bine.

Cu o ultimă privire plină de superioritate, Zara l-a luat de mână pe Diego şi aproape că l-a tras după ea în institut. Cristina s-a uitat după ei, iar în stomac cafeaua pe care o băuse parcă se transformase în acid.

Spre dezamăgirea Emmei, centurionii au refuzat să ia pe cineva din familia Blackthorn în misiunea lor de căutare a cadavrului lui Malcolm.

— Nu, mulţumim, a spus Zara, care părea că-şi luase singură funcţia de şef al centurionilor. Noi suntem pregătiţi pentru astfel de misiuni, iar prezenţa unor vânători de umbre cu mai puţină experienţă nu ar face decât să ne distragă atenţia.

Emma s-a uitat urât la Diego, care stătea lângă Zara. El şi-a ferit privirea.

Aproape toată ziua au fost plecaţi, şi s-au întors la cina pe care familia Blackthorn se chinuia s-o pregătească. Spaghete – o groază de spaghete.

— Mi-e dor de pizza vampirilor, a bombănit Emma, uitându-se cu ciudă la castronul imens de sos roşu.

Julian s-a strâmbat. Stătea în faţa unei oale cu apă care fierbea, şi aburii îi transformaseră părul în cârlionţi umezi.

— Poate măcar ne spun şi nouă dacă au descoperit ceva.

— Mă îndoiesc, a spus Ty, care se pregătea să pună masa.

Era o activitate care îi plăcuse întotdeauna; era încântat să aşeze cu precizie fiecare tacâm, uneori repetând operaţiunea. Livvy îl ajuta; Kit se făcuse nevăzut şi nu ştia nimeni unde e. Părea mai iritat ca toţi de prezenţa centurionilor. Emma nu putea să-l învinovăţească – nici nu se obişnuise bine la institut, când acesta fusese luat cu asalt de indivizii ăştia care se aşteptau să fie serviţi.

Ty avusese dreptate în mare parte. Cina a fost o întrunire mare şi gălăgioasă; Zara a reuşit cumva să se instaleze în capul mesei, luându-i locul Dianei, şi le-a făcut rezumatul zilei – cercetaseră anumite sectoare din ocean, nu găsiseră nimic relevant, deşi câteva urme de magie neagră indicau o zonă mai îndepărtată din ocean, unde trăiau demonii acvatici.

— Mâine o să investigăm, a spus ea, înfăşurând elegant spaghetele pe furculiţă.

— Cum faceţi investigaţia? a întrebat Emma, a cărei curiozitate de a afla mai mult despre tehnicile avansate ale vânătorilor de umbre o făcea să treacă peste antipatia faţă de Zara.

La urma urmelor, cum spusese şi Cristina, nu Zara era vinovată de situaţia asta, ci Diego.

— Aveţi echipamente speciale?

— Din păcate, informaţiile acestea sunt rezervate absolvenţilor Şcolii de Solomonie, a spus Zara cu un zâmbet rece. Nu pot fi dezvăluite nici măcar celui mai bun vânător de umbre din generaţia sa.

Emma a roşit şi s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Ce-ar vrea să însemne asta?

— Ştii şi tu ce spune lumea despre tine în Idris, a răspuns Zara. Avea un ton degajat, dar ochii ei căprui semănau cu nişte pumnale. Că tu eşti noul Jace Herondale.

— Dar vechiul Jace Herondale încă există, a spus Ty nedumerit.

— E doar o vorbă, i-a explicat Julian în şoaptă. Adică cineva e la fel de bun ca el.

În mod normal i-ar fi spus O să-ţi desenez, Ty. Reprezentările vizuale ale unor expresii pe care Ty le considera confuze, precum „a muri de râs” sau „cea mai tare invenţie de la pâinea feliată încoace” se concretizau în desene hilare făcute de Julian, cu note explicative care traduceau sensul corect al expresiilor.

Faptul că nu a spus asta a făcut-o pe Emma să se uite la el mai atent. Era puţin dat peste cap de prezenţa centurionilor, şi nu-l putea învinovăţi pentru asta. Când Julian nu avea încredere în cineva, îşi activa toate instinctele de protejare: să ascundă pasiunea lui Livvy pentru computere, modul neobişnuit în care Ty procesa informaţiile, filmele de groază care îi plăceau lui Dru. Lipsa de respect pentru reguli a Emmei.

Julian şi-a ridicat paharul cu apă cu un zâmbet extraordinar de artificial.

— Nefilimii nu ar trebui să-şi împărtăşească informaţiile? Ne luptăm cu aceiaşi demoni. Când un grup deţine nişte informaţii, nu cumva are un avantaj incorect?

— Nu neapărat, a intervenit Samantha Larkspear, sora geamănă a centurionului pe care Emma îl cunoscuse cu o seară în urmă.

Pe el îl chema Dane; amândoi aveau faţa îngustă, palidă şi părul negru şi drept.

— Nu toţi sunt pregătiţi să folosească o armă, iar o armă prost mânuită e o armă pierdută.

— Dar toată lumea poate să înveţe, a replicat Mark.

— Atunci poate într-o zi te vei duce la Şcoala de Solomonie şi vei învăţa, a spus fata din Mumbai.

O chema Divya Joshi.

— E puţin probabil ca Şcoala de Solomonie să accepte pe cineva cu sânge de elf, a afirmat Zara.

— Conclavul este dogmatic, a zis Diego. E adevărat.

— Nu îmi place cuvântul „dogmatic”, l-a contrazis Zara. Conclavul e conservator. El caută să restabilească limitele dintre repudiaţi şi vânătorii de umbre. Amestecul duce la confuzie.

— Gândiţi-vă doar la ce s-a întâmplat cu Alec Lightwood şi Magnus Bane, a spus Samantha, fluturându-şi furculiţa. Toată lumea ştie că Magnus se foloseşte de influenţa pe care o are ca să-l determine pe Inchizitor să-i scape basma curată pe repudiaţi. Chiar şi când sunt acuzaţi de crimă.

— Magnus n-ar face asta niciodată, a protestat Emma.

Renunţase să mai mănânce, deşi murea de foame când se aşezaseră la masă.

— Iar Inchizitorul nu îi judecă pe repudiaţi, îi judecă doar pe vânătorii de umbre, a adăugat Julian. Robert Lightwood n-ar putea „să-i scape basma curată” nici dacă ar vrea.

— În fine, a spus Jessica Beausejours, o fată centurion cu un uşor accent francez şi cu inele pe toate degetele. Alianţa asta dintre repudiaţi şi vânătorii de umbre va fi desfiinţată foarte curând.

— N-o s-o desfiinţeze nimeni, a contrazis-o Cristina.

Buzele ei păreau doar o linie.

— E doar un zvon.

— Apropo de zvonuri, a spus Samantha. Am auzit că Bane l-a păcălit pe Alec Lightwood şi l-a făcut să se îndrăgostească de el folosindu-se de magie.

Ochii îi sclipeau, şi părea că încă nu s-a decis dacă ideea asta o atrage sau o dezgustă.

— Nu e adevărat! s-a revoltat Emma, cu inima bubuindu-i. Asta e o minciună.

Manuel s-a uitat la ea cu o sprânceană ridicată. Dane a început să râdă.

— În cazul ăsta, mă întreb ce o să se întâmple când se va spulbera vraja, a spus el. Ar fi o veste proastă pentru repudiaţi dacă Inchizitorul n-ar mai fi aşa de prietenos cu ei.

Ty părea uluit. Emma nu putea să-l condamne. Se părea că niciunuia din grupul Zarei nu-i păsa de adevăr.

— Nu aţi auzit ce a spus Julian? a întrebat el. Inchizitorul nu se ocupă de cazurile de încălcare a Acordurilor de către repudiaţi. El nu judecă...

Livvy i-a pus mâna pe braţ.

— Cu toţii susţinem Acordurile, a intervenit Manuel, rezemându-se de scaun.

— A fost o idee bună că s-au încheiat Acordurile, a spus Zara. Dar orice unealtă trebuie perfecţionată. Acordurile trebuie să fie îmbunătăţite. De exemplu, magicienii trebuie să se supună unor reguli. Sunt prea puternici şi prea independenţi. Tatăl meu vrea să propună Conclavului să se facă înregistrarea magicienilor. Toţi magicienii să fie obligaţi să ofere Conclavului informaţiile pe care le deţin şi Conclavul să ştie permanent unde sunt. Dacă planul acesta are succes, s-ar putea extinde regulile la toţi repudiaţii. Nu le putem permite să facă ce vor şi noi să nu ştim. Uitaţi-vă ce s-a întâmplat cu Malcolm Fade.

— Zara, e ridicol ce spui, a intervenit Jon Cartwright, unul dintre centurionii mai mari – de vreo douăzeci şi doi de ani, presupunea Emma.

De vârsta lui Clary şi Jace. Singurul lucru pe care îl ştia Emma despre el era că avea o iubită care se numea Marisol.

— Vorbeşti ca vechii membri ai consiliului, cărora le era frică de schimbare.

— Sunt de acord, a întărit Rayan. Noi suntem studenţi şi luptători, nu legiuitori. Orice vrea să facă tatăl tău nu e relevant pentru Şcoala de Solomonie.

Zara părea indignată.

— E doar un registru...

— Sunt singurul care a citit X-Men şi înţelege de ce e asta o idee proastă? s-a auzit vocea lui Kit.

Emma nu avea idee când îşi făcuse apariţia, dar iată că venise şi acum învârtea încet pastele pe furculiţă.

Zara s-a încruntat puţin, dar apoi s-a luminat.

— Tu eşti Kit Herondale, a spus ea. Pierdutul Herondale.

— N-am ştiut că sunt pierdut, a răspuns Kit. Nu m-am simţit niciodată pierdut.

— Cred că e plăcut să afli dintr-odată că faci parte din familia Herondale, a continuat Zara.

Emma s-a abţinut să-i spună că cineva care nu a ştiut prea multe lucruri despre vânătorii de umbre e la fel de plăcut impresionat să afle că face parte din familia Herondale ca şi cum ar afla că e o specie nouă de melc.

— L-am întâlnit şi eu o dată pe Jace Herondale, a adăugat Zara.

S-a uitat în jur, entuziasmată.

— Uau! a făcut Kit.

Chiar că e un Herondale, s-a gândit Emma. Reuşea să pună într-un singur cuvânt toată indiferenţa şi sarcasmul lui Jace.

— Pun pariu că abia aştepţi să te duci la Academie, a spus Zara. Fiind un Herondale, sunt convinsă că vei excela acolo. Aş putea să-ţi pun o vorbă bună.

Kit n-a răspuns. Diana şi-a dres vocea.

— Deci, care sunt planurile pentru mâine, Zara, Diego? Institutul vă poate ajuta cu ceva?

— Acum, dacă ai deschis discuţia, a răspuns Zara, ne-aţi fi de mare folos...

Toată lumea, cu excepţia lui Kit, a ascultat cu atenţie.

— ...dacă ne-aţi spăla echipamentul, cât suntem noi plecaţi. Apa oceanului deteriorează hainele foarte repede, aţi observat şi voi, nu?

Noaptea a venit brusc, odată cu umbrele deşertului, dar, în ciuda zgomotului liniştitor al valurilor care se auzea pe fereastră, Cristina nu putea să adoarmă.

O chinuiau amintirile legate de casa ei. Mama ei, verii ei. Mai mult, zilele pe care le petrecuse alături de Diego şi de Jaime: îşi amintea de un weekend în care urmăriseră un demon prin oraşul părăsit Guerrero Viejo. De locul acela care părea desprins dintr-un vis, cu case pe jumătate inundate, cu buruieni înalte, cu clădiri decolorate de apă. Se aşezase cu Jaime pe o stâncă, sub cerul plin de stele, şi îşi împărtăşiseră dorinţele cele mai fierbinţi: ea îşi dorea să pună capăt Păcii Reci, el, să recapete onoarea familiei lui.

Exasperată, s-a dat jos din pat şi a coborât scările cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Scările erau întunecate şi pustii, iar Cristina a reuşit să ajungă la uşa din spatele institutului fără să facă prea mult zgomot.

Luna strălucea peste mica suprafaţă de pământ unde era parcată maşina institutului. În spate era o grădină în care nişte statui de marmură contrastau izbitor cu nisipul deşertului.

Cristinei i s-a făcut dintr-odată dor de grădina cu trandafiri a mamei ei. De parfumul florilor, mai dulce decât aroma de salvie a deşertului; de mama ei care trecea printre tufele îngrijite. Cristina spunea în glumă că mama ei are sigur un magician care o ajută să ţină tufele acelea pline de trandafiri chiar şi în verile cele mai fierbinţi.

S-a îndepărtat de casă, îndreptându-se spre pâlcul de cireşi şi arini. Când s-a apropiat, a văzut acolo o umbră şi a înlemnit, pentru că şi-a dat seama că nu-şi luase la ea nicio armă. Lâioată, şi-a spus – deşertul era plin de pericole, nu neapărat supranaturale. Pumele, de exemplu, nu fac diferenţa între mundani şi nefilimi.

Dar nu era o pumă. Umbra s-a apropiat; Cristina s-a încordat, şi apoi s-a relaxat. Era Mark.

În lumina lunii, părul lui avea culoarea argintului. Era îmbrăcat în blugi şi avea picioarele goale. Când a văzut-o, a părut uimit; apoi s-a îndreptat spre ea fără şovăire şi i-a pus mâna pe obraz.

— Oare eşti doar o fantezie a mea? a spus el. Mă gândeam la tine, şi, iată, eşti aici.

Era o replică în stilul lui, o exprimare francă a emoţiilor sale. Pentru că elfii nu pot să mintă, s-a gândit ea, iar el crescuse printre ei şi învăţase să vorbească despre iubire cu Kieran, învăţase să iubească lângă el; Kieran era mândru şi arogant, dar spunea

întotdeauna adevărul. Elfii nu consideră că dacă spui adevărul eşti slab şi vulnerabil, aşa cum cred oamenii.

Cristina s-a simţit mai curajoasă.

— Şi eu mă gândeam la tine.

Mark şi-a trecut uşor degetul pe obrazul ei. Palma lui era caldă şi mângâietoare.

— Cum te gândeai la mine?

— Mă gândeam la expresia pe care o aveai la masă când Zara şi prietenii ei vorbeau despre repudiaţi. La durerea ta...

El a râs fără veselie.

— Trebuia să mă aştept la asta. Dacă aş fi fost un vânător de umbre activ în ultimii cinci ani, probabil că aş fi fost mai obişnuit cu astfel de discuţii.

— Te referi la Pacea Rece?

El a dat din cap.

— Când un guvern ia o asemenea decizie, toţi cei care aveau deja idei preconcepute sunt încurajaţi să-şi exprime ura. Şi să-şi închipuie că nu fac decât să exprime curajos ceea ce crede toată lumea.

— Mark...

— În mintea Zarei, eu sunt demn de ură, a spus Mark.

Ochii lui erau adumbriţi.

— Sunt convins că tatăl ei face parte din grupul care vrea ca Helen să rămână prizonieră pe insula Wrangel.

— Se va întoarce şi ea, a spus Cristina. Acum că tu ai venit acasă şi ai luptat cu loialitate alături de vânătorii de umbre, cu siguranţă îi vor da drumul.

Mark a clătinat din cap, dar nu a spus decât:

— Îmi pare rău pentru Diego.

Ea şi-a pus mâna peste degetele lui uşoare şi reci ca ramurile de salcie. Ar fi vrut să-l atingă mai mult, mai apăsat, să-i simtă pielea pe sub tricou, pielea de pe obrazul care n-a avut niciodată nevoie să fie ras.

— Nu, a spus ea. De fapt, nu-ţi pare rău. Nu-i aşa?

— Cristina, a răsuflat Mark, parcă neajutorat. Aş putea să...

Cristina a clătinat din cap – dacă l-ar fi lăsat să îi ceară asta, nu ar fi fost în stare să-l refuze.

— Nu se poate, a spus ea. Emma.

— Dar ştii că nu e adevărat, a spus Mark. O iubesc pe Emma, dar nu aşa.

— Dar e important ce face ea. S-a îndepărtat de el. Julian trebuie să creadă asta.

El s-a uitat nedumerit la ea, iar Cristina şi-a amintit că el nu ştia nimic. Nu ştia de blestem, nu ştia că Julian o iubea pe Emma şi că Emma îl iubea pe Julian.

— Toată lumea trebuie să creadă. Şi în plus, a adăugat ea, mai e şi Kieran. Abia ai rupt relaţia cu el. Iar eu abia am rupt relaţia cu Diego.

El părea şi mai nedumerit. Cristina presupunea că elfii nu împărtăşeau ideile oamenilor că fiecare trebuie să aibă libertate şi timp ca să-şi revină după o despărţire.

Şi poate că erau nişte idei stupide. Poate iubirea era iubire şi trebuia să iubeşti atunci când ai ocazia. În mod sigur trupul ei îi striga minţii să tacă: voia să-l îmbrăţişeze, să se lipească de el, să-i simtă pieptul respirând pe pieptul ei.

Din întuneric a răsunat ceva. Părea că se rupsese o creangă imensă, care apoi era târâtă încet pe jos. Cristina s-a răsucit repede, pregătită să-şi scoată briceagul. Dar briceagul ei era pe noptieră.

— Crezi că e patrula nocturnă a centurionilor? I-a întrebat ea în şoaptă.

Şi el scruta întunericul cu ochii mijiţi.

— Nu. Nu a fost un zgomot omenesc. A scos din buzunar două pumnale serafice şi i-a dat şi ei unul, adăugând: Nu a fost nici animal.

Greutatea pumnalului din mâna Cristinei era familiară şi liniştitoare. După o clipă în care şi-a desenat runa Vederii de Noapte, l-a urmat pe Mark în întunericul deşertului.

Kit a deschis puţin uşa de la dormitor şi s-a uitat pe hol.

Era pustiu. Ty nu mai stătea în faţa uşii lui, citind sau întins cu căştile pe urechi. Pe sub celelalte uşi nu se zărea lumină. Nu se vedea decât lumina difuză a plafonierelor.

Aproape că se aştepta să se declanşeze vreo alarmă când s-a strecurat pe coridor şi a ieşit pe uşa din faţă a institutului, să ţiuie ceva sau să se lumineze casa. Dar nu s-a auzit nimic – doar scârţâitul uşii când a deschis-o şi a închis-o în urma lui.

Era afară, pe veranda din capătul scărilor care duceau spre iarba veştedă din faţa institutului şi mai departe, spre şoseaua care ajungea la autostradă. Faleza de la malul apei era scăldată în lumina lunii şi strălucea argintiu şi negru, iar pe ocean era desenată o cărare albă.

E frumos aici, s-a gândit Kit, punându-şi rucsacul pe umăr. Dar nu destul de frumos ca să rămână. Nu aveai cum să renunţi la libertate pentru o privelişte frumoasă.

A început să coboare scările. După ce a făcut primul pas, piciorul i-a zburat în sus, iar el a fost tras în spate. Rucsacul a zburat şi el. O mână îl ţinea strâns de umăr; Kit s-a zbătut să scape, gata să cadă pe scări, şi unul dintre braţe s-a lovit de ceva solid. A auzit un icnet înfundat – abia dacă se vedea o siluetă, o umbră printre umbre care se aplecase deasupra lui, acoperind lumina lunii.

În clipa următoare se rostogoleau amândoi pe scări, Kit aluneca pe spate, iar umbra întunecată peste el. A simţit atingerea unor genunchi şi coate ascuţite, şi în clipa următoare s-a aprins o lumină: o chestie de-aia idioată de piatră pe care ei o numeau lampa-vrăjitoarei.

— Kit, s-a auzit o voce deasupra lui – vocea lui Tiberius. Nu te mai agita!

Ty şi-a scuturat capul, ca să-şi dea părul de pe faţă. Stătea în genunchi pe Kit, fix pe plexul solar, ceea ce făcea respiraţia dificilă, îmbrăcat în negru ca toţi vânătorii de umbre care se duc la luptă. Numai faţa şi mâinile se vedeau foarte albe în întuneric.

— Voiai să fugi? l-a întrebat el.

— Voiam să mă plimb, a răspuns Kit.

— Nu, minţi, a spus Ty, cu ochii la rucsacul lui Kit. Voiai să fugi.

Kit a oftat şi şi-a lăsat capul pe spate cu o bufnitură.

— Ce-ţi pasă ţie ce fac eu?

— Sunt vânător de umbre. Noi ajutăm oamenii.

— Acum tu minţi, a spus Kit, cu convingere.

Ty a zâmbit. Era un zâmbet sincer, genul acela de zâmbet care luminează toată faţa, şi zâmbetul lui l-a făcut pe Kit să-şi amintească de prima lor întâlnire. Atunci nu se suise aşa pe el, dar îi ţinuse un pumnal la gât.

Kit îl privise atunci şi se gândise, uitând de pumnal: Frumos.

Frumos aşa cum erau vânătorii de umbre, ca lumina lunii care se reflectă într-un ciob de sticlă: frumoşi şi mortali. Fiinţe frumoase şi crude, atât de crude cum numai cei care sunt convinşi de justeţea cauzei lor pot să fie.

— Am nevoie de tine, i-a spus Ty. Probabil că eşti surprins să auzi asta.

— Sunt, a confirmat Kit.

Se întreba dacă o să vină şi ceilalţi. Nu auzea nici paşi, nici voci.

— Ce s-a întâmplat cu patrula de noapte? a întrebat Kit.

— Probabil e la un kilometru de noi, a spus Ty. Treaba ei e să împiedice demonii să se apropie de institut, nu să te împiedice pe tine să fugi. Acum, vrei sau nu să afli de ce am nevoie de tine?

Kit era curios, deşi n-ar fi vrut. S-a proptit în coate şi a dat din cap. Ty stătea pe el aşa de degajat, de parcă ar fi stat pe canapea, dar cu degetele – lungi şi rapide, experte în mânuirea cuţitului, şi-a amintit Kit – scotocea pe la centura cu arme.

— Eşti un infractor, a spus Ty. Tatăl tău a fost un escroc şi tu ai vrut să fii la fel ca el. Probabil că rucsacul tău e plin de lucruri pe care le-ai furat din institut.

— E... – a început Kit, dar s-a oprit când a văzut că Ty întinde mâna şi trage fermoarul rucsacului, dând la iveală în lumina lunii colecţia de pumnale, boxuri, teci, sfeşnice şi toate cele furate – ... posibil, a încheiat el. Ce treabă ai tu cu asta, până la urmă? Niciunul nu-ţi aparţine.

— Eu vreau să rezolv mistere, a spus Ty. Să fiu detectiv. Dar se pare că nimeni de aici nu e interesat de asta.

— Păi n-aţi prins voi de curând un criminal?

— Malcolm ne-a trimis un bilet, i-a explicat Ty cu o voce tristă, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că Malcolm l-a împiedicat să dezlege misterul cu mărturisirea lui. Şi pe urmă, a recunoscut ce a făcut.

— Asta scurtează mult lista de suspecţi, a spus Kit. Uite, dacă ai nevoie de mine ca să mă arestezi pentru distracţia ta, cred că trebuie să-ţi spun că e genul ăla de lucruri pe care nu poţi să-l faci decât o dată.

— Nu vreau să te arestez. Vreau un partener. Pe cineva care se pricepe la infracţiuni şi la oamenii care le comit şi care să mă ajute.

În capul lui Kit parcă s-a aprins un bec.

— Vrei un... stai aşa, tu ai dormit la uşa mea fiindcă voiai un soi de Watson pentru jocul tău de-a Sherlock Holmes?

Ochii lui Ty s-au luminat. Se mişcau şi acum încontinuu pe Kit, ca şi cum l-ar fi citit sau l-ar fi examinat, fără să se uite în ochii lui, dar asta nu îi făcea mai puţin luminoşi.

— Ai auzit de ei?

Toată lumea a auzit de ei, a vrut să spună Kit, dar în loc de asta a spus:

— Nu am de gând să fac pe Watson pentru nimeni. Nu vreau să dezleg mistere. Nu mă interesează crimele. Nu mă interesează dacă se comit sau nu crime...

— Dar nu le considera crime. Consideră-le mistere. În plus, ce altceva o să faci? Să fugi? Şi unde să te duci?

— Nu mă interesează...

— Ba te interesează, l-a contrazis Ty. Vrei să trăieşti. La fel ca toată lumea. Doar că nu vrei să te simţi prins în capcană, asta-i tot.

A lăsat capul pe o parte, iar ochii lui păreau albi şi adânci în lumina lămpii-vrăjitoarei. Luna intrase în nori şi ea era singura sursă de lumină.

— De unde ai ştiut că o să vreau să fug în seara asta?

— Pentru că începuseşi să te obişnuieşti aici, a spus Ty. Te obişnuiseşi cu noi. Dar centurionii nu-ţi plac. Livvy a observat asta pruna. Şi după ce ţi-a spus în seara asta Zara despre Academie, probabil că ai simţit că nu o să ai niciun cuvânt de spus în privinţa vieţii tale.

Era adevărat, incredibil de adevărat. Kit nici nu găsea cuvinte să spună cum se simţise în seara aceea la masă. Ca şi cum, dacă devenea vânător de umbre, era băgat într-o maşină care-l toca bine şi scotea din el un centurion.

— Mă uit la ei, a spus el, şi mă gândesc că mi-ar fi imposibil să fiu aşa, iar lor nu le plac cei care sunt diferiţi.

— Nu eşti obligat să te duci la Academie, a spus Ty. Poţi să stai cu noi cât vrei tu.

Kit se îndoia că Ty are autoritatea de a face o promisiune ca asta, dar oricum aprecia ce îi spunea.

— Cât te ajut pe tine să rezolvi mistere, a spus el. Cam câte mistere ai de rezolvat, sau trebuie să aştept până când o mai ia razna vreun magician?

Ty s-a rezemat de un stâlp. Mâinile lui se mişcau ca nişte fluturi de noapte.

— De fapt, chiar şi acum se întâmplă ceva misterios.

Kit era intrigat, deşi n-ar fi vrut.

— Ce anume?

— Eu cred că ei nu au venit aici cu misiunea pe care pretind că o au. Eu cred că pun la cale ceva, a spus Ty. Şi în mod sigur ne mint.

— Cine minte?

Ochii lui Ty au strălucit.

— Centurionii, evident.

A doua zi era teribil de cald, una dintre acele zile rare când aerul pare să nu se mişte, iar apropierea oceanului nu oferă nicio răcoare. Târziu, când Emma a coborât în sufragerie la micul dejun, ventilatoarele de plafon pe care le foloseau aşa de rar se învârteau cu viteză maximă.

— Era un demon de nisip? o întreba Dane Larkspear pe Cristina. Demonii akvan şi iblis se întâlnesc adesea în deşert.

— Ştim şi noi asta, a spus Julian. Mark v-a spus deja că era un demon acvatic.

— A luat-o la fugă chiar în clipa în care l-am prins în lumina lămpii-vrăjtoarei, a spus Mark. Dar a lăsat în urmă miros de apă de mare şi nisip ud.

— Nu-mi vine să cred că nu există protecţii magice de perimetru, a spus Zara. De ce nu s-a ocupat nimeni de asta? Va trebui să-i cer domnului Blackthorn să…

— Protecţiile magice de perimetru nu au reuşit să-l ţină la distanţă pe Sebastian Morgenstem, a spus Diana. De atunci nu au mai fost folosite. Rareori sunt eficiente.

Din vocea ei se simţea că se abţine cu greu să-şi păstreze calmul. Emma nu putea s-o condamne pentru asta.

Zara s-a uitat la ea cu un fel de milă superioară.

— Ei bine, dat fiind că sunt atâţia demoni care ies pe uscat… şi care nu ar fi ieşit dacă n-ar fi fost cadavrul lui Malcolm Fade pe undeva pe acolo, să ştiţi… eu cred că sunt invocaţi. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

S-au auzit murmure de aprobare: se părea că toţi centurionii, mai puţin Diego, Jon şi Rayan, erau de acord cu ea. În timp ce se făceau planuri pentru instalarea protecţiilor magice în acea dimineaţă, Emma a încercat să-i prindă privirea lui Julian, ca să-i arate că-i împărtăşeşte iritarea, dar el se uita la Mark şi Cristina.

— Dar voi ce făceaţi aseară acolo afară?

— Nu puteam să dormim, a spus Mark. Ne-am întâlnit din întâmplare.

Zara a zâmbit

— Sigur că da.

S-a întors şi i-a spus ceva la ureche Samanthei. Amândouă au început să chicotească.

Cristina a roşit, furioasă. Emma a văzut că Julian îşi încleştează mâna pe furculiţă. Apoi a lăsat-o încet lângă farfurie.

Emma şi-a muşcat buzele. Dacă Mark şi Cristina voiau să fie împreună, ea le-ar fi dat binecuvântarea. Ar fi putut să pună în scenă un soi de despărţire de Mark; „relaţia” lor deja îşi atinsese scopul, Julian aproape că nu mai suporta s-o privească, şi doar asta urmărise ea, nu?

Dar nu părea prea încântat de ideea că relaţia ei cu Mark s-a terminat Chiar deloc. Dacă la asta se gândea. Era o vreme când ea putea spune oricând la ce se gândeşte Julian. Acum nu putea să-i citească decât gândurile superficiale: sentimentele lui adevărate îi rămâneau ascunse.

Diego s-a uitat la Mark, apoi la Cristina, după care şi-a împins în spate scaunul. A ieşit din cameră. După o clipă, Emma a lăsat şerveţelul din mână şi s-a dus după el.

El ajunsese rapid la uşa din spate şi ieşise în parcare, fără să-şi dea seama că ea vine după el – semn clar că era supărat, având în vedere nivelul lui de pregătire.

S-a întors spre ea s-o înfrunte, cu ochii negri fulgerând.

— Emma, a spus el. Ştiu că vrei să te cerţi cu mine. Că ai vrut asta de câteva zile. Dar acum nu e momentul potrivit.

— Şi care ar fi momentul potrivit? Vrei să-l notezi în calendarul tău la rubrica „Nu se va întâmpla niciodată”? Emma a ridicat o sprânceană. Aşa m-am gândit şi eu. Hai cu mine!

A pornit pe lângă institut şi Diego a urmat-o cam fără voie. Au ajuns într-un loc unde era un mic dâmb de pământ printre cactuşi, un loc pe care Emma îl cunoştea bine.

— Stai acolo, i-a făcut ea semn cu mâna.

El s-a uitat la ea nedumerit.

— Ca să nu fii văzut de la geam, i-a explicat ea, iar el a făcut morocănos ce i-a spus, încrucişându-şi braţele la pieptul musculos.

— Emma. Tu nu înţelegi şi nici n-ai cum să înţelegi, iar eu nu pot să-ţi explic...

— Bineînţeles că nu poţi, a spus ea. Uite, eu n-am fost întotdeauna cel mai mare fan al tău, dar aveam o părere mai bună despre tine.

Pe faţa lui a tresărit un muşchi. Fălcile îi erau încleştate.

— Cum ţi-am spus. Tu nu poţi înţelege, iar eu nu-ţi pot explica.

— Ar fi fost o chestie dacă era doar duplicitatea ta, pe care oricum o consider dezgustătoare, dar... Zara? Din cauza ta e aici. Tu ştii că nu suntem... Tu ştii că Julian trebuie să fie atent.

— N-ar trebui să-şi facă prea multe griji, a spus Diego calm. Zara nu e interesată decât de situaţii din care ar putea să profite. Nu cred că o interesează secretele lui Arthur, vrea doar să se remarce în Conclav prin succesul misiunii.

— E uşor pentru tine să presupui asta.

— Tot ce fac eu are o motivaţie, Emma. Poate Cristina nu cunoaşte acum această motivaţie, dar o va afla într-o bună zi.

— Diego, toată lumea are motivaţie pentru ceea ce face. Şi Malcolm avea o motivaţie.

Buzele lui Diego s-au strâns într-o linie subţire.

— Nu mă compara pe mine cu Malcolm Fade.

— Pentru că era magician?

Vocea Emmei era joasă şi ameninţătoare.

— Pentru că şi tu gândeşti la fel ca logodnica ta? Despre Pacea Rece? Despre magicieni şi elfi? Despre Mark?

— Pentru că a fost un asasin, a spus Diego printre dinţi. Indiferent ce crezi tu despre mine, Emma, să ştii că nu sunt un bigot insensibil. Nu cred că repudiaţii ne sunt inferiori, sau că trebuie să fie înregistraţi ori torturaţi...

— Dar recunoşti că Zara aşa crede.

— Eu nu i-am spus nimic.

— Poate acum poţi înţelege de ce mă mir cum de ai preferat-o pe ea în locul Cristinei.

Diego s-a încordat... şi a început să ţipe. Emma uitase cât de repede putea să se mişte, cu tot gabaritul lui: a făcut un salt în spate, înşirând şi bătând din picior. S-a descălţat, gemând de durere. Pe glezna lui defilau coloane de furnici care urcau în sus pe picior.

— Vai de mine! a făcut Emma. Probabil că te-ai aşezat pe un muşuroi de furnici roşii. Din greşeală, ştii.

Diego lovea cu palma furnicile, înjurând mereu. În mişcarea lui, dărâmase partea de sus a muşuroiului şi acum furnicile ieşeau în valuri.

Emma s-a dat un pas înapoi.

— Nu te speria. Nu sunt veninoase.

— M-ai păcălit să stau pe un muşuroi de furnici?

Se încălţase la loc, dar Emma ştia că va avea mâncărimi zile în şir, dacă nu folosea o iratze.

— Cristina m-a pus să-i promit că nu te ating, aşa că am fost nevoită să fiu creativă, a spus Emma. Nu trebuia s-o minţi pe prietena mea cea mai bună. Desgraciado mentiroso.

El s-a holbat la ea.

Emma a oftat.

— Sper că înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă. N-aş vrea să-ţi fi spus ceva gen „bidon turtit”.

— Nu, a spus el. Spre mirarea ei, părea cumva amuzat. Înseamnă exact ce credeai tu că înseamnă.

— Perfect.

A pornit înapoi spre casă. Se îndepărtase destul de mult când a auzit că o strigă. S-a întors şi l-a văzut în acelaşi loc, aparent insensibil La furnici sau la soarele fierbinte care îi bătea pe umeri.

— Crede-mă, Emma, a spus el destul de tare ca ea să audă, nimeni nu mă urăşte în clipa asta mai mult ca mine.

— Chiar crezi asta? l-a întrebat ea.

Nu a strigat, dar ştia că el o s-o audă. S-a uitat la ea lung, fără să spună nimic, iar Emma s-a întors şi a plecat.

Ziua a rămas caniculară până spre apus, când deasupra oaceanului s-au adunat nori de furtună. Centurionii plecaseră înainte de prânz, iar Emma se uita îngrijorată pe geam la soarele care fusese acoperit de o masă de nori negri şi la cerul brăzdat de fulgere.

— Crezi că păţesc ceva? a întrebat-o Dru, strângând agitată în palmă mânerul pumnalului. Nu s-au dus cu barca? Pare o furtună mare.

— Nu ştim ce fac ei, a spus Emma.

Era gata să adauge că, din cauza plăcerii snoabe a centurionilor de a-şi ascunde activitatea în faţa vânătorilor de umbre de la institut, ar fi foarte dificil să pornească într-o misiune de salvare, dacă într-adevăr s-ar întâmpla ceva, dar a văzut faţa lui Dru şi nu a mai spus asta. Dru îl considera pe Diego un erou şi îl venera; probabil că şi acum îl simpatiza, după toate cele întâmplate.

Emma s-a simţit o secundă vinovată de faza cu furnicile.

— O să se descurce, i-a răspuns Emma, încurajator. Centurionii sunt foarte prudenţi.

Livvy a chemat-o pe Dru să se antreneze cu ea, şi Dru s-a dus spre salteaua pe care stăteau Ty, Kit şi Livvy. Reuşiseră cumva să-l convingă pe Kit să-şi pună echipamentul de antrenament. Arăta ca un Jace în miniatură, cu buclele lui blonde şi cu pometii lui ascuţiţi, s-a gândit Emma amuzată.

În spatele lor, Diana îi arăta lui Mark o poziţie de luptă. Emma a clipit nedumerită – cu o clipă în urmă era şi Julian acolo. Era sigură.

— S-a dus să vadă ce face unchiul vostru, a spus Cristina. Zicea că nu-i place când e furtună.

— Nu, lui Tawy nu-i place...

Emma n-a mai continuat. Tawy stătea într-un colţ al sălii şi citea. Şi-a amintit de felul în care Julian dispărea când era furtuni, spunând că lui Tawy îi era frică.

Şi-a pus Cortana în teacă.

— Mă întorc.

Cristina s-a uitat nedumerită după ea. Se părea că nimeni nu observase că a ieşit din sală pe hol. Pe ferestrele imense de pe coridor se strecura o lumină cenuşie, cu tentă argintie.

A ajuns la scara care ducea spre mansardă şi a urcat în fugă scările; cu toate că nu s-a obosit să-şi ascundă zgomotul paşilor, se părea că nici Arthur, nici Julian nu au observat că a intrat în cameră. Ferestrele erau încuiate bine şi acoperite cu hârtie, mai puţin una aflată deasupra biroului lui Arthur. Hârtia de acolo fusese ruptă şi pe geam se vedeau norii care alergau pe cer, se ciocneau şi se desfăceau ca nişte gheme rotunde, negre şi cenuşii.

Pe nenumăratele mese de lucru ale lui Arthur erau tăvi cu mâncare neatinsă. În cameră mirosea a putred şi a mucegai. Emma a înghiţit în sec şi s-a gândit că poate n-ar fi trebuit să vină.

Arthur era prăbuşit pe scaunul lui, cu părul neîngrijit căzut pe ochi.

— Vreau să plece, spunea el. Nu-mi place să fie aici.

— Ştiu.

Julian vorbise cu o blândeţe care pe Emma a surprins-o. Cum putea să nu fie furios? Ea era – era furioasă pe toate lucrurile care îl forţaseră pe Julian să se maturizeze prea repede. Care îl privaseră de copilărie. Cum putea el să se uite la Arthur fără să se gândească la asta?

— Şi eu vreau să plece, dar nu am cum să-i gonesc. Trebuie să avem răbdare.

— Am nevoie de doctoria mea, a şoptit Arthur. Unde e Malcolm?

Emma s-a înfiorat văzând chipul lui Julian, şi în clipa aceea a părut şi Arthur s-o observe. A ridicat ochii şi privirea i s-a fixat asupra ei… nu, nu asupra ei. Asupra sabiei.

— Cortana, a spus el. Făcută de Wayland Fierarul, legendarul creator al săbiilor Excalibur şi Durendal. Se spune că ea îl alege pe cel care o poartă. Când Ogier a ridicat-o ca să-l lovească pe fiul lui Carol cel Mare pe câmpul de luptă, a venit un înger care i-a frânt sabia şi i-a spus: „Mila este mai bună ca răzbunarea.”

Emma s-a uitat la Julian. În mansardă era lumină slabă, dar tot putea să-i vadă pumnii strânşi. Oare era supărat că venise după el?

— Dar Cortana nu a fost niciodată frântă, a remarcat ea.

— E doar o poveste, a liniştit-o Julian.

— Există adevăr în poveşti, a spus Arthur. Există adevăr în picturile tale, băiete, cum este într-un apus de soare sau într-un text de Homer.

Ficţiunea e adevăr, chiar dacă nu e realitate. Dacă vei crede doar în fapte şi vei uita de poveşti, creierul tău va trăi, dar inima ta va muri.

— Înţeleg, unchiule. Julian părea obosit. Mă întorc mai târziu. Te rog, mănâncă ceva. Bine?

Arthur şi-a rezemat faţa în palme şi a clătinat din cap. Julian a pornit spre uşă; pe la jumătatea drumului, a luat-o pe Emma de mână şi a tras-o după el.

Nu a tras-o cu forţă, dar ea l-a urmat, şocată pur şi simplu de senzaţia pe care i-a dat-o mâna lui. În ultimul timp nu o mai atingea decât când îi desena rune, şi îi lipseau enorm atingerile acelea prieteneşti cu care se obişnuise atâţia ani: o mângâiere pe braţ, o bătaie uşoară pe umăr. Modul lor secret de comunicare, desenând cu degetul cuvinte pe pielea celuilalt, cuvinte mute şi invizibile pentru ceilalţi.

Parcă trecuse o veşnicie. Iar acum, din punctul acela de contact se împrăştiau scântei pe tot braţul, se simţea încinsă, tulburată şi confuză. Când au ieşit pe uşa de la intrare, degetele lui i-au cuprins încheietura.

După ce uşa s-a închis în urma lor, i-a dat drumul la mână şi s-a întors cu faţa spre ea. Emma avea senzaţia că aerul s-a făcut greu şi dens, apăsându-i pieptul. Autostrada era ascunsă în ceaţă. Vedea valurile mari şi cenuşii spărgându-se la mal; de unde era ea, valurile acelea semănau cu spinarea unei balene. Vedea luna, care se chinuia să iasă din nori.

Julian respira greu, ca şi cum ar fi alergat câţiva kilometri. Umezeala din aer îi lipise tricoul de piept. S-a rezemat de peretele institutului.

— De ce ai venit în mansardă? a întrebat-o.

— Îmi pare rău.

Îi vorbise scorţos. Nu-i plăcea să fie aşa cu Julian. Rareori avuseseră vreo ceartă care să nu se termine cu o scuză sinceră sau cu o glumi Am avut senzaţia că ai nevoie de mine, şi nu puteam să nu vin.

— Înţeleg dacă te-ai supărat…

— Nu m-am supărat.

Un fulger a luminat deasupra apei, albind cerul pentru o clipă.

— Tocmai asta mă termină, că nici nu pot să mă supăr, nu-i aşa? Mark nu ştie nimic de noi doi, nu vrea să mă rănească şi n-are nicio vină. Iar tu… tu ai făcut ce trebuia. Nu pot să te urăsc pentru asta.

S-a dezlipit de perete şi a făcut agitat câţiva paşi. Se părea că toată energia furtunii se descarcă din corpul lui.

— Dar nu pot să suport. Ce să mă fac, Emma? Şi-a trecut mâinile prin păr; din cauza umezelii, cârlionţii i se lipeau de degete. Nu putem să trăim aşa.

— Ştiu, a spus ea. O să plec. Mai sunt doar câteva luni. O să împlinesc optsprezece ani. O să ne facem anul de călătorie separat. Vom uita.

— Oare?

Gura lui s-a crispat într-un zâmbet imposibil.

— Trebuie, a spus Emma.

A început să tremure; era frig şi norii alergau pe cer ca fumul unui cer ars.

— N-ar fi trebuit să te ating, a spus el. Se apropiase mai mult de ea, sau poate ea se apropiase de el, cu dorinţa de a-i lua mâinile în mâinile ei, aşa cum făcea mereu. Niciodată nu am crezut că ceea ce avem se poate strica aşa de uşor.

— Nu s-a stricat nimic, a şoptit ea. Am făcut o greşeală, dar faptul că am fost împreună nu e o greşeală.

— Cei mai mulţi oameni ajung să greşească, Emma. Dar asta nu trebuie neapărat să le distrugă viaţa.

Ea a închis ochii, dar şi aşa îl vedea. Îl simţea, la numai câţiva centimetri de ea, îi simţea căldura, aroma de cuişoare care venea din hainele şi din părul lui.. Asta o înnebunea şi genunchii îi tremurau ca şi cum abia s-ar fi dat jos dintr-un carusel ameţitor.

— Vieţile noastre nu sunt distruse.

Braţele lui au cuprins-o. Pentru o clipă, a vrut să-i opună rezistenţă, dar era aşa de obosită – aşa de obosită să se lupte cu sentimentele ei. Nu mai crezuse că va mai avea vreodată asta, că Julian va mai fi vreodată în braţele ei, cu trupul lui neted şi musculos şi încordat, cu mâinile lui puternice de pictor mângâindu-i spatele, cu degetele care desenau litere şi cuvinte pe pielea ei.

S-U-N-T-D-I-S-T-R-U-S.

A deschis ochii, îngrozită. Faţa lui era aşa de aproape, încât parcă o vedea prin ceaţă, ca lumini şi umbre.

— Emma, a spus el, şi braţele lui au strâns-o mai tare, mai aproape.

Şi apoi a sărutat-o; amândoi s-au sărutat. Ea îl trăgea mai aproape; el îşi lipea corpul de corpul ei, toate curbele şi toate adânciturile, toţi muşchii şi toate moliciunile. Îşi lipise gura întredeschisă de buzele ei şi limba lui le mângâia încet.

În jurul lor a bubuit un tunet, iar în munţi a lovit un fulger care a adus o fierbinţeală uscată sub pleoapele ei.

A deschis gura şi şi-a lipit buzele de buzele lui, ţinându-l strâns pe după gât. Avea gust de foc şi de condimente. El o mângâia pe mijloc, pe şolduri. O trăgea mai aproape de el. Avea un fel de geamăt adânc în gât, care exprima dorinţă şi teamă.

I s-a părut că durează o veşnicie. I s-a părut că durează doar o clipă. Mâinile lui se plimbau pe umerii ei, pe arcuirea coastelor, degetele lui i se strângeau pe şolduri. A ridicat-o şi a lipit-o de el ca şi cum amândoi şi-ar putea completa perfect spaţiile goale, apoi a început să vorbească repede, frenetic.

— Emma... am nevoie de tine, mă gândesc la tine mereu, mereu, îmi doream să fii cu mine acolo, în mansardă, şi apoi m-am întors şi tu erai acolo, de parcă m-ai auzit, de parcă eşti întotdeauna lângă mine atunci când am nevoie de tine...

Fulgerul a căzut din nou, luminând universul: Emma şi-a văzut mâinile pe marginea tricoului lui... ce naiba are de gând, să se dezbrace amândoi pe veranda din faţa institutului? A revenit la realitate; s-a îndepărtat de el, cu inima bubuindu-i în piept.

— Em?

S-a uitat la ea, ameţit, cu privirea somnoroasă, fierbinte şi plin de dorinţă. Ea a înghiţit în sec. Dar cuvintele lui îi mai răsunau şi acum în minte: el voise ca ea să fie acolo şi ea venise ca şi cum l-ar fi auzit – simţise dorinţa lui, o ştiuse şi nu putuse să se oprească.

În toate săptămânile astea ea îşi repetase întruna că legătura lor de parabatai slăbise, iar acum el îi spunea că, practic, îşi citeau gândurile.

— Mark, a spus ea, şi nu a fost doar un cuvânt, a fost Cuvântul, acel cuvânt care le amintea brutal de realitate.

Aerul lui visător a dispărut; s-a albit la faţă, îngrozit. A ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva – să explice, să se scuze – şi cerul a părut că se rupe în două.

Amândoi s-au întors să se uite la norii care se desfăcuseră chiar deasupra lor. În aer a crescut o umbră, care devenea tot mai întunecată pe măsură ce se apropia: silueta unui om masiv, înfăşurat în armură, călărind un cal pestriţ, cu ochi roşii şi plin de spume – negru-cenuşiu, la fel ca norii de furtună de deasupra lor.

Julian a făcut o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să o împingă pe Emma în spatele lui, dar ea nu s-a clintit. Rămăsese cu ochii la calul acela care s-a oprit nechezând şi lovind cu copita în pământ în faţa treptelor institutului. Bărbatul a ridicat ochii spre ei.

Ochii lui, la fel ca ochii lui Mark, aveau culori diferite, unul era negru şi celălalt albastru. Chipul lui era teribil de cunoscut. Era Gwyn ap Nudd, stăpânul şi căpetenia Vânătorii Sălbatice. Şi nu părea deloc încântat.

Până să apuce Emma sau Julian să spună ceva, uşa din faţa institutului s-a dat de perete. În cadrul ei a apărut Diana, cu Mark în urma ei, îmbrăcat şi acum în haine de antrenament. Diana era într-un costum alb şi arăta frumoasă şi formidabilă ca întotdeauna.

Când Mark a apărut în capul scărilor, calul înalt şi pestriţ al lui Gwyn s-a dat înapoi. Mark a părut mai mult decât surprins când i-a zărit pe Emma şi pe Julian. Emma simţea că îi iau foc obrajii, dar Julian părea absolut liniştit şi calm, cum era de obicei.

Li s-au alăturat şi ei Dianei şi lui Mark, în capul scărilor. Cei patru vânători de umbre s-au uitat în jos la Vânător – ochii calului său erau roşii ca sângele, ca şi armura lui Gwyn, din piele groasă sângerie, zgâriată din loc în loc, cu urme de gheare sau de arme.

— Din cauza Păcii Reci, nu pot să-ţi urez bun-venit, a rostit Diana. De ce eşti aici, Vânătorule Gwyn?

Ochii bătrâni ai lui Gwyn au măsurat-o pe Diana din cap până în picioare; nu era pic de răutate sau aroganţă în ei, doar acea cunoscută apreciere a elfilor pentru o persoană frumoasă.

— Încântătoare doamnă, a spus el, nu cred că am avut plăcerea.

Diana a părut să fie luată prin surprindere.

— Diana Waybum. Sunt tutore aici.

— Cei care îi învaţă pe alţii sunt la mare cinste pe Tărâmul de Sub Munte, a spus Gwyn.

Îşi ţinea sub braţ casca masivă, împodobită cu coame de cerb. Cornul lui de vânătoare era agăţat de şa.

Emma era şocată. Gwyn se dădea la Diana? Nu ştia că şi elfii fac chestia asta. L-a auzit pe Mark pufnind exasperat.

— Gwyn, a spus el. Îţi urez bună sosire. Inima mea se bucură să te vadă.

Emma nu se putea abţine să se întrebe dacă era adevărat. Ştia că Mark are nişte sentimente complicate pentru Gwyn. Îi vorbise câteodată despre asta în nopţile petrecute în camera ei, sprijinindu-şi capul în mână. Acum imaginea ei despre Vânătoarea Sălbatică era mai limpede, cunoştea mai bine frumuseţile şi ororile de acolo, drumul ciudat pe care Mark fusese silit să-l străbată printre stele.

— Aş fi dorit să spun şi eu aşa, a replicat Gwyn. Aduc veşti rele de la Curtea Elfilor întunericului. Kieran cel din inima ta...

— Nu mai e acum în inima mea, l-a întrerupt Mark.

Era o expresie a elfilor asta, „cel din inima ta”, însemnând iubit sau iubită.

— Kieran Vânătorul a fost găsit vinovat de moartea lui Iarlath, a reluat Gwyn. A fost judecat de Tribunalul Curţii, dar nu a fost un proces lung.

Mark a roşit şi s-a încordat.

— Şi sentinţa?

— Moartea, a răspuns Gwyn. Va muri mâine-noapte, la răsăritul lunii, dacă nu se face nicio intervenţie.

Mark nu s-a mişcat. Emma se întreba dacă ar trebui să facă ceva - se apropie de el, să-l mângâie, să-l prindă de mână? Dar expresia de pe faţa lui era impenetrabilă – dacă era suferinţă, ea nu şi-a dat seama. Dacă era furie, atunci nu semăna cu furia pe care o mai văzuse înainte la el.

— Este o veste tristă, a spus Mark într-un târziu.

Julian a fost cel care a făcut prima mişcare, ducându-se lângă fratele lui. I-a pus mâna pe umăr; Emma s-a simţit uşurată.

— Atâta tot? a întrebat Gwyn. Altceva nu mai ai de spus?

Mark a clătinat din cap. Părea atât de fragil, s-a gândit Emma alarmată. Ca şi cum puteai să-i vezi prin piele oasele.

— Kieran m-a trădat, a răspuns el. Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Gwyn s-a uitat uimit la Mark.

— El te-a iubit şi te-a pierdut, de aceea a vrut să te ia înapoi, a spus el. A vrut să călăreşti din nou alături de el în Vânătoarea Sălbatică. Şi eu am vrut. Erai unul dintre cei mai buni. Este atât de groaznic asta?

— Ai văzut ce s-a întâmplat.

Acum Mark chiar părea furios, şi Emma a trebuit să-şi amintească de scoruşul contorsionat pe care îl îmbrăţişase când Iarlath l-a biciuit pe Julian şi apoi pe ea, în timp ce Kieran, Mark şi Gwyn priveau. Şi-a amintit de durere şi de sânge, de biciul care îi ardea pielea ca focul, deşi nicio durere nu era mai mare precum cea pe care o simţise văzându-l pe Julian rănit.

— Iarlath mi-a biciuit familia şi prietenii. Din cauza lui Kieran. El i-a biciuit pe Emma şi pe Julian.

— Iar acum pentru ei ai renunţat la Vânătoare, a spus Gwyn, şi ochii lui bicolori s-au îndreptat strălucitori spre Emma, aşadar asta este răzbunarea ta, dacă aşa ai vrut. Dar unde e compasiunea ta?

— Ce vrei de la fratele meu? l-a întrebat Julian, ţinând în continuare mâna pe umărul lui Mark. Vrei să vezi cum suferă, pentru plăcerea ta? De asta ai venit?

— Muritorilor, a spus Gwyn. Aveţi impresia că ştiţi aşa de multe, dar ştiţi foarte puţine.

Mâna lui mare s-a încordat pe cască.

— Eu nu vreau să suferi pentru Kieran. Vreau să-l salvezi de la moarte, Vânătorule Mark.

Din depărtare s-a auzit o bubuitură de tunet, dar în faţa institutului era doar tăcere, atât de profundă, de parcă era un ţipăt.

Chiar şi Diana părea că amuţise. În liniştea aşternută, Emma auzea zgomotele făcute de Livvy şi de ceilalţi din sala de antrenament, le auzea vocile şi râsetele.

Expresia lui Julian era rece. Calculată. Mâna de pe umărul lui Mark se strânsese mai tare. Vreau să-l salvezi de la moarte, Vânătorule Mark.

Furia a copleşit-o rapid pe Emma; spre deosebire de Jules, ea nu şi-a înăbuşit-o.

— Mark nu mai e la Vânătoarea Sălbatică, a spus ea, înfierbântată. Nu-i mai spune „Vânător”. Nu mai e.

— Este vânător de umbre, nu-i aşa? a întrebat Gwyn; acum, după ce făcuse bizara solicitare, părea mai relaxat. Cine a fost vânător, va rămâne pentru totdeauna vânător.

— Şi acum doreşti să vânez pentru Kieran? Mark vorbea pe un ton ciudat, sacadat, de parcă i-ar fi fost greu să pronunţe cuvintele din cauza furiei. De ce eu, Gwyn? De ce nu tu? De ce nu altul dintre voi?

— Nu ai auzit ce am spus? Este ţinut ostatic de tatăl său. Însuşi regele Elfilor întunericului îl ţine ascuns în temniţele Curţii.

— Şi Mark este indestructibil, crezi? îţi imaginezi că el poate pătrunde la Curtea Elfilor întunericului, acolo unde Vânătoarea Sălbatică nu poate? Era Diana; coborâse o treaptă şi vântul deşertului îi sufla acum prin părul negru. Numele tău e faimos, Gwyn ap Nudd, a continuat ea. Ai călărit în Vânătoarea Sălbatică sute de ani din timpul muritorilor. Sunt multe poveşti despre tine. Dar până acum nu am auzit că marea căpetenie a Vânătorii Sălbatice şi-ar fi pierdut minţile.

— Vânătoare Sălbatică nu se supune legilor Curţilor, a spus el. Dar ne temem de ele. Nebunie ar fi să nu ne temem. Când au venit să-l ia pe Kieran, eu şi toţi vânătorii mei am fost siliţi să facem legământ că nu ne vom împotrivi procesului sau sentinţei. De încercăm să-l salvăm pe Kieran, înseamnă moarte pentru noi.

— De-asta ai venit la mine. Pentru că eu n-am făcut legământ. Pentru că şi dacă aş fi făcut, eu aş putea să mint. Un hoţ mincinos, asta doreşti, a spus Mark.

— Eu am vrut pe cineva în care să am încredere, a replicat Gwyn. Unul care n-a jurat, unul care ar îndrăzni să sfideze Curtea.

— Nu vrem să ne certăm cu tine, a intervenit Julian, păstrându-şi cu greu calmul, dar Emma bănuia că numai ea îşi dă seama de efortul lui. Dar trebuie să înţelegi că Mark nu poate face ce îi ceri. Este mult prea periculos.

— Noi, Poporul Cerului, nu ne temem de pericole, nici de moarte, a spus Gwyn.

— Dacă nu vă temeţi de moarte, a replicat Julian, atunci lăsaţi-l pe Kieran să moară.

Gwyn a tresărit simţind răceala din vocea lui Julian.

— Kieran nu are nici douăzeci de ani.

— Nici Mark nu are douăzeci de ani, a spus Julian. Dacă tu crezi că ne temem de tine, ai dreptate. Am fi nebuni să nu ne temem. Ştiu cine eşti, Gwyn – ştiu că ai pus odată pe cineva să mănânce inima tatălui său. Ştiu că ai luat Vânătoarea Sălbatică de la Heme, după o luptă pentru Cadair Idris. Ştiu lucruri care te-ar surprinde. Dar sunt fratele lui Mark. Şi nu voi permite să-şi rişte din nou viaţa pe Tărâmul Elfilor.

— Vânătoarea Sălbatică este şi ea o frăţie, a spus Gwyn. Dacă nu poţi să-l salvezi pe Kieran din iubire, atunci fă-o din prietenie.

— Destul! a izbucnit Diana. Noi te respectăm, Vânătorule Gwyn, dar discuţia asta a luat sfârşit. Mark nu poate fi luat de la noi.

Vocea lui Gwyn a sunat ca un tunet cavernos.

— Şi dacă el vrea să se ducă?

Cu toţii s-au uitat la Mark. Chiar şi Julian s-a întors spre el, luându-şi încet mâna de pe umărul lui. Emma a văzut bine frica din ochii lui. Îşi imagina că este reflectarea propriei sale frici. Dacă Mark îl mai iubea pe Kieran – chiar şi puţin de tot...

— Nu vreau să mă duc, a spus Mark. Nu vreau să mă duc, Gwyn.

Chipul lui Gwyn s-a crispat.

— Nu ai onoare.

Lumina începea să se întrezărească printre nori. Furtuna se îndrepta spre munţi. Sclipirea cenuşie punea un văl peste ochii lui Mark, făcându-i de necitit.

— Am crezut că mi-eşti prieten, a spus el, apoi s-a întors şi a intrat poticnit înapoi în institut, trântind uşa în urma lui.

Gwyn a dat să descalece, dar Diana a ridicat mâna, cu palma spre el.

— Ştii că nu poţi intra în institut, l-a oprit ea.

Gwyn a părut că se prăbuşeşte. Pentru o clipă, cum se uita la Diana, faţa lui a părut ridată şi bătrână, deşi Emma ştia că nu are vârstă.

— Kieran nu are nici douăzeci de ani, a spus el din nou. E doar un băiat.

Chipul Dianei s-a îmblânzit, dar înainte să apuce să mai spună ceva, calul lui Gwyn s-a ridicat în două picioare. Ceva a zburat din mâna lui Gwyn şi a aterizat pe treapta de la picioarele Dianei. El s-a aplecat şi calul a pornit ca din puşcă, iar coama şi coada lui s-au pierdut într-o flacără albă. Flacăra a ţâşnit spre cer şi a dispărut printre norii cerului de noapte.

Julian a împins cu umărul uşa institutului.

— Mark? Mark!

Când s-a întors, a avut impresia că holul gol se învârte cu el. Simţea frica pentru fratele lui ca pe o apăsare pe piele, care îi strângea venele şi făcea ca sângele să-i curgă mai încet. Nu era o frică de ceva concret – Gwyn plecase; Mark era în siguranţă. Fusese doar o cerere, nu o răpire.

— Jules?

Mark a apărut dinspre dulapul de sub scară, unde se vedea limpede că fusese doar ca să-şi pună haina. Părul lui blond era răvăşit şi părea nedumerit.

— A plecat?

— A plecat.

Era Emma, care apăruse în spatele lui Julian. Diana, la un pas în urma ei, închidea uşa. Mark a traversat camera, îndreptându-se fără nicio şovăire spre Emma şi a îmbrăţişat-o.

Gelozia bruscă i-a tăiat lui Julian respiraţia.

Credea că se obişnuise să-i vadă aşa pe Mark şi pe Emma. Nu erau o pereche neapărat demonstrativă. Nu se sărutau şi nici nu se drăgăleau de faţă cu alţii. Emma nu putea face asta, s-a gândit Julian. Nu era aşa. Era hotărâtă şi realistă, şi ar fi făcut tot ce trebuia să facă. Dar nu era crudă.

Mark se ducea la ea de obicei – ca s-o îmbrăţişeze tandru şi scurt, să-i pună o mână pe umăr, să-i alunge de pe obraz o geană căzută. Dar pe el îl durea infinit mai mult să vadă asta, mai mult decât dacă ar fi văzut la ei o îmbrăţişare pasională. În fond, atunci când suferi de sete, visezi o picătură de apă, nu un bazin întreg.

Dar acum, senzaţia îmbrăţişării lor era aşa de proaspătă, încă îi mai simţea gustul în gură, încă mai simţea în nări aroma de trandafiri desprinsă din hainele ei. Avea să reia în minte scena sărutului lor la nesfârşit, ştia asta, o va relua până când va începe să se estompeze şi să se fragmenteze, să se strice ca o fotografie care a fost îndoită şi dezdoită de prea multe ori.

Dar acum era prea recent, ca o rană abia deschisă. Iar imaginea Emmei în braţele lui Mark era ca un acid aruncat pe carne vie, o trezire brutală la realitate: nu-şi permitea să fie sentimental şi nu-şi permitea să se gândească la posibilitatea că ea să fie a lui, nici măcar într-un viitor imaginar. Să te gândeşti la posibilităţi înseamnă să te expui în faţa durerii. El trebuia să se concentreze pe realitate – pe realitate şi pe responsabilitatea pe care o avea faţă de familia lui. Altfel va înnebuni.

— Crezi că se va întoarce?

Emma s-a îndepărtat de Mark. Julian a avut impresia că s-a uitat la el cu o privire îngrijorată, dar nu era sigur. Şi era inutil să se întrebe aşa ceva. Şi-a strivit cu furie curiozitatea.

— Gwyn? a spus Mark. Nu. L-am refuzat. Nu va implora şi nu va mai veni.

— Eşti sigur? a întrebat Julian.

Mark s-a uitat la el cu o privire ironică.

— Nu te lăsa prostit de Gwyn, a spus el. Dacă nu-l ajut eu, va găsi pe altcineva să-l ajute sau o va face singur. Kieran va scăpa nevătămat.

Emma a scos un suspin uşurat. Julian nu a spus nimic – se gândise şi el la Kieran. Îşi amintea cum băiatul-elf fusese cauza biciuirii Emmei şi cum îi frânsese inima lui Mark. Dar îşi amintea şi că el îl ajutase să-l învingă pe Malcolm. Fără el, n-ar fi avut nicio şansă.

Şi şi-a adus aminte ce-i spusese Kieran înainte de lupta cu Malcolm. Tu nu eşti blând. Ai o inimă necruţătoare.

Dacă ar fi putut să-l salveze pe Kieran riscându-şi propria viaţă, ar fi făcut-o. Dar nu putea să rişte viaţa fratelui său. Dacă asta însemna că e necruţător, atunci aşa să fie. Şi dacă Mark avea dreptate, atunci Kieran oricum va scăpa.

— Diana! a spus Emma.

Tutorele lor stătea rezemat de uşa de la intrare şi se uita în palmă.

— Ce ţi-a aruncat Gwyn?

Diana a întins mâna; în palma ei brună strălucea o ghindă mică de aur.

Mark a părut uimit.

— Este un dar al elfilor, a spus el. Când vei sparge ghinda, Gwyn va veni să te ajute.

— De ce să-i fi dat aşa ceva Dianei? a întrebat Emma.

Pe buzele lui Mark s-a aşternut umbra unui zâmbet când a început să urce scările.

— A admirat-o, a spus el. Rareori l-am văzut pe Gwyn să admire o femeie. Chiar credeam că inima lui e închisă pentru astfel de lucruri.

— Lui Gwyn i s-a pus pata pe Diana? a întrebat Emma, cu ochii sclipitori. Adică, nu că n-ai fi foarte atrăgătoare, Diana, dar mi se pare o chestie prea rapidă.

— Aşa simt elfii, a spus Julian.

Aproape că îi era milă de Diana, niciodată n-o văzuse aşa de tulburată. Îşi frământa buza de jos cu dinţii, şi Julian şi-a dat seama că de fapt Diana nu era prea în vârstă, avea cam vreo douăzeci şi opt de ani. Nu era mult mai mare decât Jace şi Clary.

— Nu înseamnă nimic, a spus ea. În afară de asta, avem lucruri mult mai importante de făcut!

I-a pus ghinda în palmă lui Mark, exact în clipa în care uşa din faţă s-a deschis şi au început să intre centurionii. Păreau bătuţi de vânt şi erau toţi uzi până la piele. Diana, care părea uşurată că nu se mai discută de viaţa ei amoroasă, a plecat după pături şi prosoape (toată lumea ştia că runele de uscare erau foarte eficiente pentru piele, dar asupra hainelor nu aveau efect).

— Aţi găsit ceva? a întrebat Emma.

— Cred că am găsit locul în care cadavrul s-a cufundat în nisip, a spus Manuel. Dar marea era prea agitată ca să ne putem scufunda. Va trebui să mai încercăm şi mâine.

— Manuel! l-a atenţionat Zara ameninţător, de parcă el ar fi dezvăluit parola secretă care le va deschide sub picioare porţile Infernului.

Manuel şi Rayan şi-au dat ochii peste cap.

— Nu e ca şi cum n-ar şti ce căutăm, Zara!

— Metodele Şcolii de Solomonie sunt secrete. Zara şi-a aruncat jacheta udă în braţele lui Diego şi s-a întors spre Emma şi spre Julian. Bun, a spus. Ce avem la masă?

— Nici nu pot să-i disting, a spus Kit. Din cauza uniformelor. Îi face să arate pe toţi la fel. Ca furnicile.

— Furnicile nu arată toate la fel, a replicat Ty.

Stăteau la galeria de la etaj şi se uitau în jos, la intrarea din institut. Centurionii muraţi se fâţâiau de colo-colo; Kit a văzut că Julian, Emma şi Diana încearcă să facă conversaţie cu cei care nu plecaseră deja în sufragerie ca să se încălzească la şemineu.

— Deci, încă o dată, ăştia cine sunt? Şi de unde sunt?

— Dane şi Samantha Larkspear, a spus Livvy, arătând spre doi centurioni bruneţi. Din Atlanta.

— Gemeni, a adăugat Ty.

— Ce tupeu au! a făcut Livvy, zâmbind.

Kit se gândise că ea nu va fi chiar aşa de încântată de ideea lui Ty de a-l introduce şi pe el în planurile lui detectivistice, dar când s-au dus la ea în cameră să-i spună, a zâmbit şmechereşte şi i-a spus „Bine ai venit în club”

Livvy a arătat cu degetul.

— Manuel Casales Villalobos. Din Madrid. Rayan Maduabuchi, de la institutul din Lagos. Divya Joshi, de la institutul din Mumbai. Dar nu toţi au legături cu un institut. Diego n-are, Zara n-are şi nici prietena ei, Jessica, franţuzoaică, presupun. Acolo sunt Jon Cartwright, Gen Whitelaw şi Thomas Aldertree, toţi absolvenţi de Academie.

Livvy şi-a lăsat capul într-o parte. Şi niciunul dintre ei nu are atâta minte încât să intre în casă când plouă.

— Mai spune-mi o dată de ce crezi că pun ceva la cale, a cerut Kit.

— Bine, a spus Ty.

Kit observase deja că Ty îţi dădea un răspuns direct când îl întrebai ceva, indiferent de ton sau de intonaţie. Dar simţea nevoia să-şi amintească de ce se suiseră aici şi de ce se holbează la nişte idioţi.

— Azi-dimineaţă eram în faţa camerei tale când am văzut-o pe Zara că intră în biroul Dianei. M-am dus după ea şi am văzut că se uita prin hârtiile de acolo.

— Poate avea un motiv, a spus Kit.

— Să se uite pe ascuns prin hârtiile Dianei? Ce motiv? a întrebat Livvy pe un ton atât de ferm, încât l-a făcut pe Kit să admită că dacă ceva pare dubios, atunci probabil chiar e dubios. I-am trimis lui Simon Lewis un mesaj şi i-am zis de Cartwright, Whitelaw şi Aldertree, a spus Livvy, cu bărbia proptită de balustradă. El spune că Gen şi Thomas sunt OK, iar Cartwright e cam tăntălău, dar una peste alta inofensiv.

— Poate nu sunt toţi implicaţi, a replicat Ty. Trebuie să vedem care sunt implicaţi şi care nu.

— Cum adică tăntălău? a întrebat Kit.

— Cred că ceva între tont şi fătălău. Cum ar fi, mare şi prost.

Livvy şi-a construit repede zâmbetul ei când a văzut umbra care îi acoperă – Cristina, cu mâinile în şolduri şi cu sprâncenele ridicate.

— Ce faceţi voi trei aici? a întrebat ea.

Kit o respecta foarte mult pe Cristina Rosales. Deşi părea atât de delicată, o văzuse cum azvârle cu briceagul şi nimereşte fix la ţintă de La o sută de metri.

— Nimic, a răspuns Kit.

— Facem comentarii răutăcioase la adresa centurionilor, a spus

Pentru o clipă, Kit a avut impresia că ea voia să-i certe. Dar Cristina s-a aşezat lângă Livvy, zâmbind.

— Particip şi eu, a spus ea.

Ty îşi pusese braţele pe balustradă. Şi-a aruncat ochii cenuşii ca norii de furtună spre Kit.

— Mâine, a şoptit el, îi urmărim să vedem unde se duc.

Kit a fost uimit să-şi dea seama că abia aşteaptă.

S-a dovedit o seară destul de neplăcută – centurionii, chiar dacă erau acum uscaţi, păreau epuizaţi şi nu voiau să povestească ce făcuseră. În schimb, au dat năvală în sufragerie şi au înfulecat mâncarea de pe masă ca nişte lupi înfometaţi.

Kit, Ty şi Livvy nu erau nicăieri. Emma nici nu putea să-i condamne. Mesele astea cu centurionii erau din ce în ce mai neplăcute. Deşi Divya, Rayan şi Jon Cartwright au făcut tot ce le-a stat în putere să susţină o conversaţie amicală despre cum vrea fiecare să-şi petreacă anul de călătorie, Zara i-a întrerupt rapid cu o lungă descriere a misiunii pe care o avusese în Ungaria, înainte să vină aici.

— Nişte vânători de umbre care se plângeau că nu le-au funcţionat stelele şi pumnalele serafice în timpul unei lupte cu elfii, a spus ea, dându-şi ochii peste cap. Noi le-am spus că e doar o iluzie – elfii joacă murdar, iar asta ar trebui să se înveţe la Academie.

— De fapt, elfii nu joacă murdar, a intervenit Mark. Joacă remarcabil de curat. Au un cod de onoare foarte strict.

— Onoare?

Samantha şi Dane au început să râdă în acelaşi timp.

— Mă îndoiesc că ştii ce înseamnă asta, cor…

S-au oprit. Dane fusese cel care vorbise, dar Samantha a fost cea care a roşit. Cuvântul nerostit plutea în aer. Corcitură.

Mark şi-a tras scaunul şi a ieşit din cameră.

— Scuze, a spus Zara în tăcerea care s-a lăsat după plecarea lui. Dar n-ar trebui să fie aşa de sensibil. O să audă lucruri şi mai urâte dacă se duce la Alicante, mai ales la şedinţele consiliului.

Emma o privea fix, nevenindu-i să creadă.

— Asta nu înseamnă că e în regulă, a spus ea. Doar pentru că ar putea să audă lucruri urâte de la bigoţii din consiliu nu înseamnă că trebuie să le audă prima oară acasă.

— Sau să le audă vreodată acasă, a spus Cristina, ai cărei obraji erau roşu-închis.

— Nu mai încercaţi să ne faceţi să ne simţim vinovaţi! a izbucnit Samantha. Noi am fost plecaţi toată ziua încercând să curăţăm mizeria făcută de voi, când aţi avut încredere în Malcolm Fade, de parcă ai putea avea încredere în repudiaţi. Voi n-aţi învăţat nimic din Războiul Întunecat? Elfii ne-au lovit pe la spate. Asta fac repudiaţii, şi asta vă vor face şi Mark sau Helen, dacă nu aveţi grijă.

— Nu ştii nimic despre fratele meu sau despre sora mea, a spus Julian. Te rog să te abţii şi să nu le mai rosteşti numele.

Diego stătuse lângă Zara fără să scoată un cuvânt. Până la urmă a început să vorbească, abia mişcându-şi buzele.

— O ură atât de oarbă nu face cinste uniformei de centurion, a murmurat el.

Zara a ridicat paharul, cu degetele încleştate pe piciorul subţire.

— Eu nu-i urăsc pe repudiaţi, a spus ea, şi în vocea ei se simţea o convingere rece.

Suna mai înfiorător decât pasiunea cu care vorbise înainte.

— Acordurile n-au funcţionat. Pacea Rece nu funcţionează. Repudiaţii nu respectă regulile noastre şi nicio altă regulă, dacă nu e în interesul lor. Încalcă Pacea Rece când au chef. Noi suntem războinici. Demonii trebuie să se teamă de noi. Şi repudiaţii trebuie să se teamă de noi. Odinioară eram măreţi: eram temuţi şi stăpâneam totul. Acum suntem doar o umbră din ce eram atunci. Eu nu spun decât că atunci când un sistem nu merge, când ne aduce atât de jos ca acum, ne trebuie un alt sistem. Unul mai bun.

Zara a zâmbit, şi-a aranjat o şuviţă de păr din cocul ei imaculat şi a sorbit din pahar. Şi-au terminat cina în tăcere.

— Minte. Stă acolo şi minte, ca şi cum părerile ei ar fi realitatea, a izbucnit Emma furioasă.

După cină, se retrăsese cu Cristina în camera ei; stăteau amândouă pe pat, iar Cristina îşi răsucea pe degete o şuviţă din părul ei negru.

— Cred că pentru ea chiar reprezintă realitatea, pentru ea şi pentru cei ca ea, a spus Cristina. Dar nu trebuie să ne pierdem timpul cu Zara. Când veneam aici, mi-ai spus că o să-mi povesteşti ceva.

Emma i-a povestit Cristinei, cât de concis a putut, cum a decurs vizita lui Gwyn. În timp ce Emma vorbea, pe faţa Cristinei se citea tot mai multă îngrijorare.

— Mark e bine?

— Cred că da... uneori e foarte greu de citit.

— E şi el un om care are foarte multe pe cap, a spus Cristina. Te-a întrebat vreodată ce e cu tine şi Julian?

Emma a clătinat din cap cu putere.

— Nu cred că i-ar trece vreodată prin cap că eu şi Julian avem altfel de sentimente decât cele de parabatai. Jules şi cu mine ne cunoaştem de atâta timp. Mark presupune că şi Julian are aceleaşi sentimente pentru mine ca şi el, frăţeşti.

Emma şi-a frecat tâmplele.

— Ce ciudate sunt lucrurile astea care ne orbesc, a remarcat Cristina.

Şi-a ridicat genunchii la piept şi i-a înconjurat cu braţele.

— Ai încercat să iei legătura cu Jaime? a întrebat Emma.

Cristina şi-a culcat obrazul pe genunchi.

— I-am trimis un mesaj de foc, dar n-am primit nimic.

— A fost prietenul tău cel mai bun. Îţi va răspunde. Emma a început să se joace cu un colţ din pătura de lână a Cristinei. După o vreme, a spus: Ştii ce-mi lipseşte cel mai mult? Legat de Jules. Să fim... pur şi simplu parabatai. Să fim Emma şi Julian. Mi-e dor

de prietenul meu cel mai bun. De cel căruia îi spuneam totul, mereu. De cel care ştia totul despre mine. Şi cele bune, şi cele rele.

Îl şi vedea pe Julian cu ochii minţii în timp ce vorbea, îl vedea cum arăta în timpul Războiului întunecat, cu umerii lui înguşti şi cu privirea hotărâtă.

În cameră a răsunat o bătaie în uşă. Emma s-a uitat la Cristina – aştepta pe cineva? –, dar ea a părut la fel de surprinsă.

— JPasa! a strigat Cristina.

Era Julian. Emma s-a uitat la el uimită, şi imaginea lui Julian cel mic din mintea ei a început să se şteargă şi l-a văzut pe Julian, cel care stătea în faţa ei: un Julian aproape matur, înalt şi musculos, cu părul lui buclat şi dezordonat şi cu umbra fină a bărbii pe obraz.

— Ştii cumva unde e Mark? a întrebat el fără niciun preambul.

— Nu e în camera lui? a întrebat Emma. A plecat de la masă şi am presupus că...

Julian a clătinat din cap.

— Nu e acolo. Ar putea fi în camera ta?

Făcea eforturi vizibile s-o întrebe asta, s-a gândit Emma. A văzut-o pe Cristina muşcându-şi buzele şi a sperat ca Julian să nu fi remarcat. Nu trebuia să afle cât de multe ştie Cristina.

— Nu, a spus Emma. La mine e încuiat. A ridicat din umeri. Nu am aşa de mare încredere în centurioni.

Julian şi-a trecut mâna prin păr, pe gânduri.

— Uite... mă îngrijorează Mark. Veniţi cu mine ca să vedeţi ce vreau să spun.

Cristina şi Emma l-au urmat pe Julian în camera lui Mark; uşa era deschisă larg. Mai întâi a intrat Julian, apoi Emma şi Cristina, uitându-se amândouă cu mare atenţie în jur, de parcă Mark ar fi putut să fie ascuns printr-un dulap, pe undeva.

Camera lui Mark se schimbase mult de când se întorsese de pe Tărâmul Elfilor. Atunci era plină de praf, o cameră clar nefolosită, păstrată doar în memoria lui. Toate lucrurile lui fuseseră adunate şi puse într-o debara, iar draperiile, pline de praf, erau mereu trase.

Acum arăta cu totul altfel. Mark îşi ţinea hainele frumos împăturite, aşezate în teanc la picioarele patului; odată îi spusese Emmei că nu înţelegea ce sens are un şifonier sau un dulap, din moment ce, dacă îţi pui hainele acolo, nu le mai vezi.

Pervazul ferestrelor era plin cu tot felul de obiecte din natură – flori în diverse stadii de ofilire, frunze şi ace de cactus, scoici aduse de pe plajă. Patul era aranjat perfect; era limpede că nu dormise niciodată în el.

Julian şi-a luat ochii de la patul acela prea perfect aranjat.

— Ghetele lui nu mai sunt aici, a spus el. Nu are decât o pereche. Trebuiau să ne trimită alte ghete de la Idris, dar până acum nu le-am primit.

— Nici jacheta nu e, a remarcat Emma.

Era singura lui jachetă groasă, din denim şi îmblănită.

— Rucsacul... avea şi el un rucsac, nu?

Cristina şi-a înăbuşit o exclamaţie. Emma şi Julian s-au întors repede spre ea şi au văzut cum ia o bucăţică de hârtie care tocmai apăruse în aer, în dreptul umărului ei. Hârtia era sigilată cu rune strălucitoare; acestea au început să se stingă când ea a luat mesajul de foc.

— E pentru mine, a spus şi a desfacut-o. De la Mark.

A citit repede scrisoarea; obrajii i-au pălit şi le-a întins-o celor doi fără un cuvânt.

Julian a luat mesajul, iar Emma l-a citit şi ea peste umărul lui.

Draga mea Cristina,

Ştiu că vei arăta acest mesaj oamenilor potriviţi, la momentul potrivit. Pot să am încredere că tu vei face ceea ce e necesar atunci când trebuie să fie făcut.

De acum ştii ce s-a întâmplat după arestarea lui Kieran. Cu toate că lucrurile s-au

sfârşit urât pentru noi, el a fost ani de zile protectorul meu pe Tărâmul Elfilor. Îi sunt dator şi nu pot să-l las să moară în sumbra Curte a tatălui său. În seara asta iau cărarea lunii spre Tărâmul Elfilor. Spune-le fraţilor şi surorilor mele că mă voi întoarce cât pot de repede. Spune-i Emmei că voi reveni. Am mai revenit o dată de pe Tărâmul de Sub Munte. O voi face şi acum.

Mark Blackthorn

Julian a cocoloşit nervos hârtia, cu degete tremurătoare.

— Mă duc după el.

Emma a vrut să-l prindă de braţ, dar apoi şi-a amintit şi a lăsat mâinile să-i cadă.

— Vin cu tine.

— Nu, a oprit-o Julian. Înţelegi ce vrea să facă Mark? Nu poate să invadeze de unul singur Curtea Elfilor întunericului. Regele Umbrelor îl va ucide într-o clipă.

— Sigur că înţeleg, a spus Emma. De-asta trebuie să ajungem la Mark înainte să intre pe Tărâmul Elfilor. Odată ce pătrunde acolo, ne va fi practic imposibil să-l mai găsim.

— Mai e şi chestiunea timpului, a adăugat Cristina. Odată ce trece graniţa, timpul pentru el se va scurge altfel. Ar putea să se întoarcă peste trei zile sau peste trei săptămâni...

— Sau trei ani, a încheiat Emma încruntată.

— Tocmai de-asta trebuie să plec după el acum, a spus Julian. Înainte să ajungă pe Tărâmul Elfilor şi înainte ca timpul să devină duşmanul nostru...

— Eu pot să vă ajut, a spus Cristina.

Poporul elfilor fusese domeniul pe care Cristina îl studiase la şcoală. Odată, îi mărturisise Emmei că îşi alesese acest domeniu şi datorită lui Mark, de care auzise când era copil. I se păruse fascinant acest băiat vânător de umbre care fusese luat de elfi în timpul Războiului întunecat.

Cristina şi-a atins uşor pandantivul de la gât, pandantivul de aur cu imaginea lui Raziei.

— Acesta e un pandantiv care poartă binecuvântarea elfilor. Familia mea are... A ezitat o clipă, apoi a continuat: Are mai multe. Cu mulţi ani în urmă, a fost foarte apropiată de poporul elfilor. Avem multe astfel de simboluri ale prieteniei lor. Nu vorbim prea des despre asta, din cauza atitudinii pe care o are Conclavul faţă de cei care sunt prieteni cu elfii... care e aşa cum ştiţi.

S-a uitat prin camera lui Mark.

— Şi ce poate să facă pandantivul acesta? a întrebat Emma.

— Împiedică trecerea prea rapidă a timpului pentru muritori pe Tărâmul Elfilor.

Cristina ţinea pandantivul în mână, uitându-se întrebător la Julian, ca şi cum ar fi vrut să spună că mai are şi alte surprize în mânecă, dacă ar vrea s-o asculte.

— E un singur pandantiv, a spus Julian. Cum ne poate proteja pe toţi?

— Dacă eu am acest pandantiv pe Tărâmul Elfilor, forţa lui de protecţie se va extinde şi asupra ta, şi asupra Emmei, ba chiar şi asupra lui Mark, atâta timp cât nu vă îndepărtaţi prea mult de mine.

Julian s-a rezemat de perete şi a oftat.

— Şi presupun că nu vrei să mi-l dai mie, să-l port pe Tărâmul Elfilor, dacă mă duc singur.

— În niciun caz, a răspuns Cristina ferm. E o moştenire de familie.

Emma era în stare s-o sărute pe Cristina. S-a mulţumit să-i facă cu ochiul. Cristina a zâmbit discret, cu un colţ al gurii.

— Atunci mergem toţi trei, a spus Emma, şi Julian a părut să-şi dea seama că nu mai are rost să se opună.

A dat din cap spre ea, şi în ochii Emmei a văzut ceva din vechea lui privire de parabatai, acea privire care spunea că se aşteaptă să se arunce amândoi în pericol. Împreună.

— Pandantivul ne va ajuta să luăm cărarea lunii, a spus Cristina. În mod normal, numai cei cu sânge de elf pot găsi acest drum. Şi-a îndreptat spatele. Mark nu s-a gândit că putem să ne ducem după el, de aceea a trimis scrisoarea.

— Cărarea lunii? s-a mirat Julian. Ce e asta, mai precis?

La asta, Cristina a zâmbit. Era un zâmbet ciudat – nu chiar de fericire: oricum, Emma se aştepta să nu fie prea fericită din cauza îngrijorării – dar avea ceva uimit, aerul cuiva care e pe punctul de a experimenta ceva ce nu s-a gândit niciodată că va avea ocazia să facă.

— O să vă arăt, le-a spus.

Şi-au adunat lucrurile în grabă. Casa era întunecată, dar neobişnuit de vie datorită respiraţiilor nenumăraţilor ei locatari. Când Julian a ieşit pe hol, punându-şi rucsacul pe umăr, l-a văzut pe Ty dormind în faţa camerei lui Kit, rezemat de perete şi cu bărbia în palmă. În faţa lui, pe podea, era o carte deschisă.

Julian s-a oprit puţin în faţa uşii de la mansardă. A ezitat. Putea să lase un bilet şi să plece. Era cel mai simplu. Nu aveau prea mult timp; trebuiau să ajungă la Mark înainte ca acesta să pătrundă pe Tărâmul Elfilor. Nu ar fi fost un act de laşitate. Doar că era mai practic. Numai că...

A deschis uşa şi a urcat scările hotărât. Arthur era acolo unde îl lăsase, la birou. Lumina trimitea prin fereastră raze perfect drepte.

Arthur a lăsat stiloul din mână şi s-a întors spre Julian. Părul cărunt îi încadra ca într-o ramă ochii obosiţi de Blackthorn. Julian avea impresia că se uită la o fotografie neclară a tatălui său, o fotografie care fost afectată în procesul developării şi a deformat cumva unghiurile feţei.

— Trebuie să plec pentru câteva zile, a spus Julian. Dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte cu Diana. Cu nimeni altcineva. Doar cu Diana.

Ochii lui Arthur au devenit uşor sticloşi.

— Vrei să... unde te duci, Julian?

Julian s-a gândit să mintă. Se pricepea să mintă, o făcea cu uşurinţă. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu a vrut.

— Mark a... plecat înapoi, a spus el. Mă duc după el, sper să-l ajung din urmă înainte să treacă pe Tărâmul Elfilor.

Arthur s-a cutremurat.

— Te duci după fratele tău pe Tărâmul Elfilor? a întrebat el răguşit, şi Julian şi-a amintit de puţinele lucruri pe care le ştia despre viaţa unchiului său – că fusese ostatic, împreună cu tatăl lui Julian, Andrew, ani de zile pe Tărâmul Elfilor, că Andrew se îndrăgostise de o nobilă de acolo, împreună cu care le dăduse naştere lui Helen şi lui Mark, în timp ce Arthur fusese separat de el, întemniţat şi torturat cu vrăji.

— Da.

Julian şi-a aşezat mai bine rucsacul pe umăr.

Arthur a întins braţul, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce de mână, iar Julian s-a dat un pas înapoi, şocat. Unchiul lui nu-l atinsese niciodată. Arthur a lăsat braţul jos.

— În republica Roma, a spus el, fiecare general care câştiga un război avea desemnat un servitor. Generalul trecea pe străzi călare, acceptând mulţumirile şi recunoştinţa poporului, iar sarcina servitorului era să-i şoptească la ureche Respicepost te. Hominem te esse memento. Memento mori.

— Uită-te în spatele tău, a tradus Julian. Aminteşte-ţi că eşti om. Aminteşte-ţi că vei muri.

A simţit un fior vag pe şira spinării.

— Eşti tânăr, dar nu eşti nemuritor, a spus Arthur. Dacă o să ajungi pe Tărâmul Elfilor, şi eu mă rog să nu ajungi, căci, dacă există Iad, acela este Iadul, dacă ajungi acolo, nu asculta nimic din ce-ţi spun elfii. Nu te încrede în promisiunile lor. Jură că o să faci aşa, Julian.

Julian a respirat adânc. Se gândea la generalul acela de demult, forţat să nu lase gloria să-i intre în cap. Să nu uite că totul e trecător. Că toate se duc. Şi fericirea, şi suferinţa şi durerea.

Toate, mai puţin iubirea.

— Jur, a rostit el.

— Trebuie să aşteptăm momentul potrivit, a spus Cristina. Când lumina lunii pe apă pare solidă. Dacă vă uitaţi atent, o să vedeţi – un fel de fulger verde.

I-a zâmbit Emmei, care stătea între ea şi Jules, aşezaţi unul lângă altul la marginea oceanului. Vântul abia bătea, iar oceanul se întindea în faţa lor, dens şi negru, tivit cu alb în locul unde apa întâlnea nisipul. Se vedea spuma mării acolo unde valurile se spărseseră, după ce aduseseră pe mal alge şi cochilii, până departe, pe plajă.

Cerul se limpezise după furtuna de mai devreme. Luna era sus şi desena o linie perfectă, neîntreruptă pe apă, până la orizont. Valurile făceau un zgomot lin, ca nişte şoapte, şi se împrăştiau la picioarele Emmei, care era încălţată cu ghete impermeabile.

Jules stătea cu ochii pe ceas – ceasul fusese al tatălui său, un ceas mare, cu mecanism demodat, care acum lucea la încheietura lui. Emmei i s-a strâns puţin stomacul când a văzut că el încă mai poartă brăţara din sticlă de mare pe care i-o făcuse ea.

— E aproape miezul nopţii, a spus el. Mă întreb ce avans o avea Mark în faţa noastră.

— Depinde cât de mult a trebuit să aştepte momentul potrivit pentru a porni pe acea cărare, a răspuns Cristina. Sunt mai multe astfel de momente. Miezul nopţii e doar unul dintre ele.

— Şi deci care e planul de capturare? a întrebat Emma. Mergem pe varianta simplă, îl alergăm şi-l punem la pământ, sau încercăm să-i distragem atenţia cu farmecul dansului, după care îl prindem de picioare cu lasoul?

— Glumele nu ne ajută cu nimic, a spus Julian, cu ochii la apă.

— Glumele întotdeauna ajută, a replicat Emma. Mai ales când nu facem altceva decât să aşteptăm ca apa să se solidifice...

Cristina a scos un ţipăt.

— Pornim! Acum!

Emma a plecat prima, sărind peste micul val care se spărgea la picioarele ei. O jumătate de creier îi spunea şi acum că se aruncă în apă şi că o să se ducă la fund. A fost şocată să simtă sub ghete contactul cu o suprafaţă dură.

A început să alerge uşor, apoi s-a întors să se uite la plajă. Stătea pe o cărare lucioasă, care părea făcută din cristal dur de stâncă, subţire ca sticla. Lumina lunii pe apă devenise solidă. Julian era deja în spatele ei, înaintând cu atenţie, iar Cristina venea în fugă după el.

Când a ajuns la ei, Emma i-a auzit exclamaţia de mirare. Ca vânători de umbre, văzuseră cu toţii minuni, dar genul acesta de magie a elfilor avea ceva distinct: părea să se întâmple într-un spaţiu intermediar al lumii normale, între lumină şi întuneric, între două minute. Ca nefilimi, ei trăiau în spaţiul lor. Aici era între spaţii.

— Să mergem, a spus Julian, şi Emma a pornit mai departe.

Cărarea era largă; părea că e flexibilă şi se îndoaie sub picioarele ei, odată cu mişcarea fluxului. Era ca şi cum ar fi mers pe un pod suspendat deasupra unei prăpăstii.

Numai că dacă se uita în jos, nu vedea un spaţiu gol; ce vedea acolo o înspăimânta mult mai mult. Hăul negru al oceanului, unde plutiseră trupurile părinţilor ei morţi, înainte să fie aduşi la mal. Ani de zile îşi imaginase cum luptaseră ei, cum muriseră, în apă, cu kilometri de apă în jur, absolut singuri. Acum ştia mai multe despre moartea lor, ştia că erau deja morţi când Malcolm Fade le aruncase trupurile în mare. Dar cu frica nu poţi să te pui, n-ai cum s-o convingi: frica trăieşte în oasele tale.

La distanţa asta, Emma s-ar fi aşteptat ca apa să fie opacă din cauza adâncimii. Dar lumina lunii o făcea să strălucească parcă din interior. Emma se putea uita în ea ca într-un acvariu.

A văzut tufe întregi de alge, mişcându-se şi dansând, legănate de curenţi. Zvâcnirea bancurilor de peşti. Siluete întunecate, mai mari.

O mişcare neaşteptată, grea şi imensă – poate o balenă sau poate ceva mai mare şi mai rău – demonii de apă puteau atinge dimensiunea unui stadion de fotbal. Şi-a imaginat că această cărare cedează brusc şi ei plonjează cu toţii în întuneric, în imensitatea asta rece şi mortală şi plină de monştri orbi, cu dinţi ascuţiţi ca de rechin, şi îngerul mai ştie ce altceva o mai fi acolo...

— Nu te uita în jos.

Era Julian, care o ajunsese din urmă. Cristina era ceva mai departe în spate şi se uita uimită în jur.

— Uită-te drept în faţă. Mergi spre orizont.

Ea a ridicat capul. Îl simţea pe Julian lângă ea, îi simţea căldura prin haine, zbârlindu-i părul de pe braţe.

— Sunt bine.

— Nu eşti. El o spusese sec. Ştiu ce simţi faţă de ocean.

Acum erau departe de ţărmul care se vedea ca o linie strălucitoare, undeva, la distanţă, un fel de panglică cu lumini tremurătoare de la casele şi restaurantele de pe coastă.

— Păi, după cum am aflat, părinţii mei nu au murit în ocean. Emma a respirat întretăiat. Nu s-au înecat.

— Asta nu îţi şterge din minte toate coşmarurile.

Julian s-a uitat la ea. Vântul aducea pe obrazul lui şuviţe fine de păr. Ea şi-a amintit senzaţia pe care a avut-o când i-a atins părul, şi-a amintit că atunci când el o ţinea în braţe ea se simţea bine ancorată, nu numai în lume, ci şi în ea însăşi.

— Detest senzaţia asta, a spus ea, şi în prima clipă nici ea n-a înţeles prea bine despre ce vorbeşte. Detest frica. Mă face să mă simt slabă.

— Emma, toată lumea se teme de ceva. Julian s-a apropiat puţin mai mult; ea i-a simţit umărul pe umărul ei. Ne e teamă de ceva, pentru că ţinem la ceva. Ne e teamă să pierdem un om pentru că îl iubim. Ne temem de moarte pentru că preţuim viaţa. Nu-ţi dori să nu te temi. Asta ar însemna că nu mai simţi nimic.

— Jules...

A vrut să se întoarcă spre el, uimită de intensitatea cuvintelor lui, dar s-a oprit, auzind paşii grăbiţi ai Cristinei, şi vocea ei ridicată, strigând:

— Mark!

8 Pe lângă râuri

Emma l-a văzut imediat pe Mark. Era o umbră profilată pe cărarea strălucitoare în faţa lor, iar luna făcea să-i lucească părul palid. Se părea că el încă nu-i observase.

Emma a început să alerge, cu Julian şi Cristina pe urmele ei. Deşi cărarea se mişca şi se clătina sub picioarele ei, era obişnuită să alerge pe nisipul moale care îi fugea sub picioare. Acum îl vedea bine pe Mark: se oprise şi se întorsese spre ei, uimit.

Nu mai avea hainele de echipament. Acum purta nişte haine asemănătoare cu cele cu care fusese îmbrăcat când venise la institut, numai că acestea erau curate şi întregi: bumbac moale, piele neagră, ghete înalte, cu şireturi, şi o raniţă în spate. Când s-au apropiat, Emma a văzut stelele reflectate în ochii lui.

A lăsat sacul jos şi s-a uitat acuzator la cei trei urmăritori.

— Ce căutaţi aici?

— Pe bune? Julian a dat la o parte cu piciorul sacul lui Mark şi l-a prins de umeri. Ce cauţi tu aici?

Julian era mai înalt decât Mark, o chestie care Emmei i se părea foarte ciudată – ani de zile, Mark fusese cel înalt. Cel înalt şi cel mai mare. Dar acum nu mai era nici înalt şi nici mai mare. Era doar o siluetă fragilă şi palidă în întuneric pe lângă Julian, solid şi înalt. Aveai impresia că dintr-o clipă în alta se va transforma în lumină de lună şi va dispărea.

El şi-a întors privirea spre Cristina.

— Ai primit mesajul meu de foc.

Ea a dat din cap şi buclele de păr, prinse cu o clamă-bijuterie în creştetul capului, i s-au legănat pe lângă obraji.

— L-am citit cu toţii.

Mark a închis ochii.

— Nu m-am gândit niciodată că aţi putea să veniţi după mine pe cărarea lunii.

— Dar am venit. Julian l-a strâns mai tare de umeri. Nu intri sub nicio formă pe Tărâmul Elfilor, cu atât mai puţin singur.

— Pentru Kieran, a spus Mark simplu.

— Kieran te-a trădat, a replicat Julian.

— Îl vor ucide, Jules, a spus Mark. Din cauza mea. Kieran l-a ucis pe Iarlath din cauza mea. Mark a deschis ochii ca să-l privească drept în faţă pe fratele lui. Nu trebuia să plec fără să vă spun. Nu a fost corect din partea mea. Ştiam că veţi încerca să mă opriţi şi ştiam că nu am prea mult timp. Nu-l voi ierta niciodată pe Kieran pentru ce ţi s-a întâmplat ţie şi Emmei, dar nu-l voi lăsa nici să moară sau să fie torturat.

— Mark, poporul elfilor nu e prea mulţumit de tine, a spus Julian. Au fost siliţi să renunţe la tine, şi nu le place să dea înapoi ce au luat. Dacă intri acolo, vor încerca să te ţină la ei, şi nu-ţi va fi uşor, te vor tortura. Nu pot să permit asta.

— Şi atunci vei fi tu temnicerul meu, frate? Mark şi-a întins mâinile în faţă, cu palmele în sus. O să-mi fereci încheieturile cu fier rece şi picioarele cu spini?

Julian a tresărit. Era mult prea întuneric să vezi trăsăturile de Blackthorn pe faţa lui Mark, şi în semiobscuritatea aceea cei doi fraţi păreau pur şi simplu un vânător de umbre şi un elf, mereu în conflict.

— Emma, a spus Julian, luându-şi mâinile de pe umerii lui Mark.

În vocea lui se simţea o amărăciune disperată.

— Mark te iubeşte. Convinge-l tu.

Emma a simţit amărăciunea lui Julian ca pe nişte ghimpi care îi zgârie carnea, iar în urechi îi răsunau şi acum cuvintele pline de durere rostite de Mark: Vei fi tu temnicerul meu?

— Nu vrem să te împiedicăm să te duci acolo, a spus ea. Mergem şi noi cu tine.

Chiar şi în lumina palidă a lunii, s-a văzut cum lui Mark îi dispare culoarea din obraji.

— Nu. Se vede de la distanţă că sunteţi nefilimi. Sunteţi îmbrăcaţi şi în uniformă. Runele voastre nu sunt ascunse. Vânătorii de umbre nu sunt prea iubiţi pe Tărâmul de Sub Munte.

— Se pare că numai Kieran e iubit, a spus Julian. El e norocos să aibă loialitatea ta, noi nu o avem.

Mark a roşit auzindu-l şi s-a întors spre el cu ochii strălucitori de furie.

— Bine, opriţi-vă... opriţi-vă! a spus Emma, apropiindu-se de ei.

Apa strălucitoare s-a îndoit şi s-a lăsat sub picioarele ei.

— Amândoi...

— Cine păşeşte pe cărarea lunii?

Apăruse o siluetă care vorbea cu o voce puternică, ce răsuna peste valuri. Mâna lui Julian s-a dus direct la centura unde avea atârnat pumnalul. Emma scosese deja

pumnalul serafic; Cristina avea rozeta în mână. Degetele lui Mark s-au dus la gât, acolo unde fusese vârful de săgeată pe care i-l oferise în dar Kieran. Acum nu mai era acolo. Chipul lui s-a crispat, apoi s-a relaxat, când şi-a dat seama cine e.

— E un phouka, a spus el în şoaptă. Cei mai mulţi dintre ei sunt inofensivi.

Silueta apărută pe cărare se apropiase. Era un elf înalt, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni zdrenţăroşi, strânşi la mijloc cu sfoară. În părul lung şi negru se vedeau fire împletite de aur care străluceau pe pielea întunecată. Era desculţ.

A vorbit, şi vocea lui avea sunetul fluxului la apus.

— Voiţi să treceţi prin Poarta lui Lir?

— Da, a răspuns Mark.

Ochii de un auriu metalic, lipsiţi de iris sau pupilă, au trecut de la Mark la Cristina, apoi la Julian şi la Emma.

— Numai unul dintre voi e elf, a spus phouka. Ceilalţi sunt oameni. Nu... nefilimi.

Buzele lui subţiri s-au întins într-un zâmbet.

— Asta e o surpriză. Câţi dintre voi vor să treacă poarta spre Tărâmul Umbrelor?

— Toţi, a spus Emma. Toţi patru.

— Dacă regele sau regina află de voi, vă vor ucide, a spus phouka. Poporul elfilor nu e prieten cu cei care au sângele îngerului, mai ales după Pacea Rece.

— Eu sunt pe jumătate elf, a spus Mark. Mama mea a fost Lady Nerissa, de la Curtea Elfilor Luminii.

Phouka a ridicat din sprâncene.

— Moartea ei ne-a întristat pe toţi.

— Iar aceştia sunt fraţii şi surorile mele, a continuat Mark, profitând de acest avantaj. Ei mă vor însoţi, iar eu îi voi proteja.

Phouka a ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea ce se întâmplă cu voi pe tărâm. Numai că trebuie să plătiţi vama.

— Nicio plată, a spus Julian, cu mâna strânsă pe pumnal. Nicio vamă.

Phouka a zâmbit.

— Vino aici să vorbim doar noi doi, şi apoi vei hotărî dacă vrei să plăteşti sau nu. Eu nu te silesc.

Julian s-a întunecat la faţă, dar s-a dus la el. Emma se chinuia să audă ce îi spune lui phouka, dar zgomotul vântului şi al valurilor o împiedica. În spatele lor, aerul părea că se roteşte şi se întunecă: Emmei i s-a părut că vede acolo ceva, o arcadă care semăna cu cadrul unei uşi.

Julian stătea nemişcat în timp ce phouka îi vorbea, dar Emma a văzut că îi tresare un muşchi pe obraz. În clipa următoare, şi-a scos de la mână ceasul tatălui său şi i l-a pus în mână elfului.

— O plată, a spus tare phouka, în timp ce Julian se întorcea la ei. Cine urmează?

— Eu, a spus Cristina şi a păşit atentă spre el.

Julian s-a aşezat lângă Mark şi Emma.

— Te-a ameninţat? l-a întrebat Emma în şoaptă. Jules, dacă te-a ameninţat...

— Nu m-a ameninţat. N-aş fi lăsat-o pe Cristina să se apropie de rl dacă m-ar fi ameninţat.

Emma s-a întors şi a văzut-o pe Cristina că îşi scoate agrafa-bijuterie. Părul i s-a revărsat ca o cascadă pe umeri şi pe spate, mai negru decât marea nopţii. I-a întins elfului bijuteria şi s-a întors spre ei, părând ameţită.

— Mark Blackthorn va fi cel din urmă, a spus phouka. Lăsaţi-o pe tata cu păr de aur să vină la mine acum.

Emma simţea privirile celorlalţi urmărind-o, pe a lui Julian mai intensă ca oricare. Şi-a adus aminte de tabloul acela în care o pictase deasupra oceanului, cu corpul făcut din stele.

Se întreba ce făcuse cu acele tablouri. Dacă nu cumva le aruncase pe toate. Oare le aruncase sau le dăduse foc? O durea inima la gândul acesta. Erau nişte tablouri aşa de frumoase, fiecare tuşă din ele era o şoaptă, o promisiune.

A ajuns la elful care zâmbea în felul acela viclean în care zâmbeau cei din neamul lui când erau amuzaţi. Phouka a plecat capul să-i vorbească; vântul vuia în jurul lor. Stătea alături de el într-un cerc făcut din nori. Nu-i mai vedea pe ceilalţi.

— Dacă ai de gând să mă ameninţi, i-a spus ea, înainte ca el să deschidă gura, să ştii că am să vin după tine, dacă nu acum, mai târziu. Şi va dura mult până ai să mori.

Phouka a început să râdă. Şi dinţii lui erau din aur, cu contur de argint.

— Emma Carstairs, a spus el. Văd că nu ştii prea multe despre phouka. Noi suntem seducători, nu luptători. Când îţi voi spune ce am de spus, o să-ţi doreşti să ajungi pe Tărâmul Elfilor. Şi o să doreşti să-mi oferi ce-ţi cer.

— Şi ce îmi ceri?

— Stela aceea, a spus el, arătând cu mâna spre centura ei.

Emma s-a umplut de revoltă. Stela aceea i-o dăduse Jace, cu mulţi ani în urmă, în Idris, după Războiul Întunecat. Era simbolul a tot ce îi marcase viaţa după război. Clary îi oferise cuvinte, şi ea le păstra ca pe o comoară, Jace îi dăduse stela şi odată cu ea îi oferise un scop în viaţă fetiţei îndurerate şi speriate. De câte ori o atingea, se gândea la rostul acela: Acum viitorul e al tău. Fă-l aşa cum vrei tu.

— La ce i-ar folosi unui elf stela? a întrebat ea. Voi nu desenaţi rune, şi oricum runele nu au efect decât asupra vânătorilor de umbre.

— Stela nu ne foloseşte la nimic, a spus el. Dar osul preţios de demon al mânerului este foarte folositor.

Ea a clătinat din cap.

— Alege altceva.

Phouka s-a aplecat spre ea. Mirosea a sare şi a alge arse de soare.

— Ascultă, a spus el. Dacă vei pătrunde pe Tărâmul Elfilor, vei vedea din nou chipul unor persoane dragi, acum moarte.

— Ce? Emma a simţit şocul ca pe un pumnal. Minţi!

Emma şi-a simţit gura uscată.

— Nu trebuie să le spui celorlalţi ce ţi-am spus, altfel nu se va întâmpla, a spus phouka. Nu pot să-ţi spun nici ce înseamnă asta. Eu simt un simplu mesager – dar mesajul e adevărat. Dacă vrei să-i mai vezi o dată pe cei pe care i-ai iubit şi i-ai pierdut, dacă vrei să le mai auzi vocea, trebuie să treci prin Poarta lui Lir.

Emma a scos stela de la centură. A simţit un junghi în inimă când i-a dat-o elfului. S-a întors şi a pornit spre ceilalţi aproape fără să vadă, cu ecoul cuvintelor lui în urechi. Abia şi-a dat seama că Mark a trecut pe lângă ea, cel din urmă care trebuia să vorbească cu elful. Inima îi bătea prea tare.

Cei pe care i-ai iubit şi i-ai pierdut. Dar pierduse mulţi, foarte mulţi oameni dragi în Războiul Întunecat. Pe părinţii ei – dar nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ei, pentru că avea impresia că n-ar mai putea să judece drept, n-ar mai putea să meargă înainte. Pe tatăl fraţilor Blackthorn, Andrew. Pe fostul ei tutore, Katerina. Poate...

Zgomotul făcut de vânt şi de valuri s-a oprit. Mark stătea în faţa lui phouka, palid la faţă: ceilalţi trei păreau şocaţi, şi Emma murea de curiozitate să ştie ce le-a spus phouka. Cum au putut să fie convinşi Jules, Cristina sau Mark să coopereze?

Elful a întins mâna.

— Poarta lui Lir se deschide, a spus el. Treceţi acum sau fugiţi repede spre ţărm; cărarea lunii începe de acum să dispară.

S-a auzit un zgomot ca de gheaţă care se sparge sub căldura soarelui de primăvară. Emma s-a uitat în jos: cărarea sclipitoare de sub ei se umpluse de linii negre, acolo unde apa oceanului se infiltra prin crăpături.

Julian a luat-o de mână.

— Trebuie să plecăm, a spus.

În spatele lui Mark, aflat în faţa lor pe cărare, se formase o arcadă de apă. Avea o strălucire argintie, iar în interiorul ei era un vârtej rotitor de apă.

Cu un hohot de râs, phouka a sărit de pe cărare şi a plonjat graţios în valuri. Emma şi-a adus aminte că nu a văzut ce îi oferise Mark. Nu că acum ar mai fi avut vreo importanţă. Cărarea se dezintegra rapid sub ei: acum erau doar nişte bucăţi plutitoare, precum banchizele de gheaţă de la poli.

Cristina era lângă ea. Toţi trei s-au repezit înainte, sărind de pe o bucată pe alta. Mark le făcea semne şi striga la ei, în timp ce arcada de apă începea să se solidifice. Dincolo de ea, Emma vedea iarbă verde, lumina lunii şi copaci. A împins-o înainte pe Cristina, Mark a prins-o şi cei doi au dispărut prin poartă.

A vrut să facă un pas, dar cărarea i-a cedat sub picioare. S-a scufundat în apa neagră de sub ea preţ de câteva secunde, care ei i s-au părut o veşnicie. Apoi Julian a prins-o. Cu braţele lui în jurul ei, au căzut amândoi prin arcadă.

Umbrele se lungiseră în mansardă. Arthur stătea nemişcat, cu ochii pe fereastra de pe care hârtia fusese ruptă, uitându-se la lumina lunii care strălucea deasupra apei. Bănuia unde sunt Julian şi ceilalţi: cunoştea cărarea lunii, aşa cum cunoştea toate cărările de pe Tărâmul Elfilor. Fusese urmărit pe cărările acelea de cete de ştime şi de spiriduşi, care alergau în faţa stăpânilor lor, prinţi şi prinţese de o frumuseţe nepământeană. Într-o iarnă, căzuse într-o pădure şi greutatea trupului său sfărâmase crusta de gheaţă a unui lac. Îşi amintea cum se vedeau stropii de sânge pe suprafaţa de argint a lacului.

„Ce frumos!” se entuziasmase o nobilă-elf, văzând sângele lui Arthur infiltrându-se în zăpadă.

Aşa îşi imagina câteodată şi mintea lui: o suprafaţă spartă care reflectă o imagine fragmentată şi imperfectă. Ştia că nebunia lui nu e nebunie omenească. Apărea şi dispărea, şi uneori abia îl afecta, încât spera că nu se va mai ivi din nou. Dar iar revenea, strivindu-l cu o mulţime de oameni pe care nimeni nu-i putea vedea, cu un cor de voci pe care nimeni nu-l auzea.

Medicamentul îl ajutase, dar acum nu-l mai avea. Julian i-l adusese mereu, de când era copil. Arthur nu ştia prea bine câţi ani are acum. Era destul de mare. Uneori se întreba dacă îl iubeşte pe băiatul acesta. Dacă l-a iubit pe vreunul dintre copiii fratelui său. Se întâmplase de multe ori să se trezească cu obrajii uzi din vise în care copiilor li se întâmplau lucruri groaznice.

Dar poate că asta era din cauza sentimentului de vinovăţie. Nu avusese nici puterea de a-i creşte şi nici curajul de a da voie Conclavului să-l înlocuiască cu un conducător mai bun. Deşi, cine i-ar fi ţinut atunci împreună? Nimeni, poate, iar o familie nu trebuie să fie despărţită.

S-a auzit scârţâitul uşii de la scară. Arthur s-a întors repede. Poate Julian renunţase la planul lui nebunesc şi se întorsese. Cărarea lunii era periculoasă. Apa în sine era plină de pericole. El crescuse lângă mare, în Cornwall, şi îşi aducea bine aminte de monştrii ei. Şi amară ca sângele e ţâşnirea lor; iar ţepii lor sunt colţi ce devorează.[1]

Sau poate nici nu erau monştri.

Ea a apărut în capul scărilor şi s-a uitat la el rece. Părul îi era strâns în spate aşa de tare, încât pielea de pe faţă părea întinsă. A înclinat uşor capul, uitându-se în jur la încăperea înţesată şi murdară, la geamurile acoperite cu hârtie. Chipul ei avea ceva care i-a stârnit din negura minţii o amintire.

Amintire care l-a umplut de o groază rece. Şi-a încleştat mâinile de braţul fotoliului, iar în mintea lui a început să răsune un fragment dintr-o veche poezie. Şi pielea albă, de lepros; era coşmarul Viaţa-n-Moarte, ce-ngheaţă sângele în trup...[2]

---

1 [?] Algemon Charles Swinbume, Imn către Proserpina

2 [?]Samuel Taylor Coleridge, Balada bătrânului marinar

— Arthur Blackthorn, presupun, a spus ea cu un zâmbet mic. Eu sunt Zara Dearbom. Cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu.

Emma a aterizat cu un bufnet pe covorul gros de iarbă, cu Julian în braţe. O clipă, el a rămas deasupra ei, cu coatele sprijinite în pământ şi cu faţa luminată de lună. Aerul era rece, dar corpul lui era cald. Ea a simţit cum pieptul lui se dilată când a inspirat adânc, a simţit un curent de aer pe obraz când el şi-a întors repede capul.

În clipa următoare a sărit în picioare, apoi s-a aplecat s-o tragă şi pe ea. Dar ea deja se ridicase, s-a uitat în jur şi a văzut că se află într-un luminiş, în mijlocul unor copaci.

Lumina lunii era destul de puternică, şi Emma vedea că iarba e de un verde intens, iar copacii din jur erau plini de fructe în culori vii: prune violete, mere roşii sau nişte fructe în formă de stea şi de trandafir, pe care Emma nu le mai văzuse niciodată. Mark şi Cristina erau şi ei acolo, sub pomi.

Mark îşi suflecase mânecile şi întinsese braţele, de parcă voia să atingă aerul de pe Tărâmul Elfilor, să îl simtă pe piele. Îşi lăsase capul pe spate şi buzele lui erau uşor întredeschise; Emma a simţit că roşeşte uitându-se la el. Avea impresia că este un moment de intimitate, ca atunci când se întâlnesc doi îndrăgostiţi.

— Emma, a şoptit Cristina. Priveşte.

A arătat cu mâna spre cer.

Stelele erau altfel. Se arcuiau şi se roteau în desene pe care Emma nu le recunoştea, şi erau colorate – albastru de gheaţă, verde rece, auriu lucios, argintiu strălucitor.

— E aşa de frumos. a şoptit ea.

L-a văzut pe Julian uitându-se la ea, dar Mark a fost primul care a vorbit. Nu mai avea înfăţişarea aceea pierdută, dar tot mai părea puţin ameţit, ca şi cum aerul din Ţinutul Elfilor era un vin, iar el băuse prea mult.

— Câteodată, Vânătoarea Sălbatică trecea prin cerul Tărâmului Elfilor, le-a explicat el. Pe cerul unde stelele par praf de nestemate, pudră de rubine şi safire şi diamante.

— Am auzit de stelele de pe Tărâmul Elfilor, a spus Cristina încet, plină de uimire. Dar n-am crezut că le voi vedea vreodată.

— N-ar trebui să ne odihnim? a întrebat Julian.

Cerceta luminişul, scrutând cu atenţie copacii. Trebuia să te aştepţi ca Julian să pună întrebarea raţională.

— Să ne adunăm energia pentru călătoria de mâine?

Mark a clătinat din cap.

— Nu putem. Trebuie să călătorim noaptea. Pe aceste tărâmuri, eu nu ştiu să mă orientez decât după stele.

— Atunci avem nevoie de rune de Energie.

Emma i-a întins braţul Cristinei. Nu a vrut să-l întristeze pe Jules – runele făcute de parabatai erau mai puternice decât celelalte –, dar şi acum mai simţea atingerea lui de atunci, din cădere. Mai simţea şi acum spasmul pe care îl avusese când respiraţia lui îi atinsese obrazul, în clipa asta trebuia ca el să nu se apropie de ea şi să nu vadă ce era în ochii ei. Aşa cum se uitase Mark la cerul de pe Tărâmul Elfilor – aşa îşi imagina că se uită şi ea la Julian.

Atingerea Cristinei o calma şi o reconforta, stela ei descria mişcări rapide şi ferme, desenând simbolul runei de Energie pe antebraţul ei. Când a terminat, i-a dat drumul la mână. Emma a aşteptat să simtă impulsul obişnuit, căldura aceea care o cuprindea de obicei, ca după o doză dublă de cafeină.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu funcţionează, a spus ea, încruntată.

— Dă-mi voie să văd... Cristina s-a apropiat de ea, s-a uitat la mâna ei şi a făcut ochii mari. Uite.

Pecetea desenată de Cristina, neagră precum cerneala, devenea acum palidă şi argintie. Se topea ca gheaţa. În câteva secunde a părut că intră în piele şi nu s-a mai văzut.

— Ce naiba… a început Emma.

Dar Julian se întorsese deja spre Mark.

— Runele, a spus el. Funcţionează aici? Pe Tărâmul Elfilor?

Mark părea uimit.

— Nu m-am gândit niciodată că n-ar putea să funcţioneze. Nu am auzit nimic despre asta.

— Am studiat ani de zile elfii, a spus Cristina. N-am găsit nicăieri informaţia că runele n-ar funcţiona în tărâmul lor.

— Când ai încercat ultima oară să foloseşti rune aici? l-a întrebat Emma pe Mark.

El a clătinat din cap şi buclele blonde i-au acoperit ochii. Şi le-a dat pe spate cu degetele lui subţiri.

— Nu-mi amintesc, a spus el. Nu am avut stelă, mi-au frânt-o, dar lampa-vrăjitoarei funcţiona…

A scotocit în buzunar şi a scos de acolo o piatră rotundă cu rune, perfect netedă. Toată lumea s-a uitat cum el o ridică, aşteptând cu respiraţia tăiată să se aprindă.

Nu s-a întâmplat nimic.

Înjurând în şoaptă, Julian a scos de la centură un pumnal serafic. În lumina lunii, adamasul strălucea slab. A întors pumnalul cu lama în sus, ca să reflecte strălucirea multicoloră a stelelor.

— Michael! a rostit el.

S-a văzut ceva sclipind în pumnal – o pâlpâire scurtă, palidă. Apoi a dispărut Julian a rămas cu ochii la el. Un pumnal serafic ce nu putea fi adus la viaţă nu era mai de folos ca un cuţit de plastic: bont, greu şi scurt.

Cu un gest violent, a aruncat pumnalul. Acesta a alunecat pe iarbă. Julian a ridicat capul. Emma simţea cât efort face să se stăpânească. Simţea asta ca pe o apăsare pe piept, care o făcea să respire cu greutate.

— Deci, a spus el. Va trebui să străbatem Tărâmul Elfilor, un loc în care vânătorii de umbre nu sunt bine-veniţi, orientându-ne numai după stele, fără să putem folosi rune, pumnale serafice sau lampa-vrăjitoarei. Cam asta ar fi, în mare, situaţia?

— Eu aş spune că exact asta e situaţia, a spus Mark.

— În plus, ne ducem la Curtea Elfilor întunericului, a completat Emma. Care se presupune că e ceva ce seamănă cu filmele de groază la care se uită Dru, doar că mai puţin amuzantă.

— Atunci vom călători noaptea, a spus Cristina. A arătat cu mâna în depărtare. Sunt nişte repere pe care le-am văzut pe hărţi. Vedeţi munţii aceia din depărtare, care se profilează pe cer? Cred că sunt Munţii Spinoşi. La poalele lor se află Tărâmul Elfilor întunericului. Nu e prea departe.

Emma a simţit că Mark se relaxează auzind vocea plăcută a Cristinei. Dar la Julian nu părea să aibă efect. Ţinea fălcile încleştate şi pumnii strânşi pe lângă corp.

Nu că Julian nu s-ar fi înfuriat vreodată. Dar nu lăsa niciodată să se vadă asta. Lumea credea că este liniştit şi calm, dar asta era doar o iluzie. Emma şi-a amintit cum citise odată că vulcanii au cele mai bogate văi, cel mai plăcut şi mai paşnic aer, tocmai pentru că focul care pulsează în ei împiedică pământul să îngheţe.

Dar când erup, pot devasta totul pe kilometri întregi.

— Jules, a spus ea.

El a privit-o cu ochii strălucind de furie.

— N-om avea noi lampa-vrăjitoarei şi rune, dar suntem tot vânători de umbre. Cu tot ce înseamnă asta. Putem s-o facem. Putem.

Emmei i s-a părut destul de prost discursul ei, dar a văzut că focul din ochii lui se stinge.

— Ai dreptate, a spus el. Îmi pare rău.

— Iar mie îmi pare rău că v-am adus aici pe toţi, a rostit Mark. Dacă aş fi ştiut... cu runele... dar probabil că e ceva care s-a întâmplat de curând...

— Nu tu ne-ai adus aici, a spus Cristina. Noi am venit după tine. Şi am intrat cu toţii aici nu doar pentru tine, ci şi pentru ce ne-a spus phouka, nu-i aşa?

Cei pe care i-ai iubit şi i-ai pierdut.

— În cazul meu, aşa e, a spus Emma şi s-a uitat spre cer. Ar cam trebui să mergem. Mai sunt probabil doar câteva ore până la ziuă. Şi dacă nu avem rune de Energie, va trebui să ne luăm energia după moda veche.

Mark părea nedumerit.

— Droguri?

— Ciocolată, a răspuns Emma. Am adus ciocolată. Mark, cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva?

Mark a zâmbit strâmb şi a ridicat din umăr.

— Umor de elfi?

— Credeam că elfii fac glume pe seama altora sau pun la cale farse pentru mundani, a remarcat Julian.

— Uneori spun nişte poveşti foarte lungi, în versuri, pe care ei le consideră amuzante, a recunoscut Mark. Dar trebuie să admit că niciodată n-am înţeles de ce.

Julian a oftat.

— Asta sună chiar mai rău decât tot ce am auzit până acum despre Curtea Elfilor întunericului.

Mark s-a uitat la Julian cu o privire recunoscătoare, ca şi cum i-ar fi spus că înţelege că fratele lui s-a stăpânit, în parte şi pentru el, dar pentru ei toţi, ca să fie bine. Ca să poată merge înainte şi să-l găsească pe Kieran, cu Julian în fruntea lor, ca întotdeauna.

— Haideţi, a spus Mark, întorcându-se. Pe aici... ar trebui să pornim; nu mai sunt multe ceasuri până în zori.

Mark s-a îndreptat spre umbrele dintre copaci. De crengile lor atârna ceaţă, ca nişte frânghii albe şi aurii. Frunzele foşneau delicat în vânt, deasupra lor. Julian s-a dus lângă fratele lui; Emma a auzit că îi spune „Şi calambururi? Măcar spune-mi că nu fac şi calambururi!”

— Felul în care îşi spun băieţii că se iubesc e foarte ciudat, i-a zis Cristina Emmei, aplecându-şi capul pe sub crengi. De ce nu pot s-o spună direct? E aşa de greu?

Emma i-a zâmbit prietenei sale.

— Te iubesc, Cristina. Şi mă bucur că ai avut ocazia să vizitezi Tărâmul Elfilor, chiar dacă în nişte circumstanţe mai stranii. Poate îţi găseşti un elf sexy şi uiţi de Diego cel Imperfect.

Cristina a zâmbit.

— Şi eu te iubesc, Emma, a spus ea. Şi poate aşa o să fac.

Lista de nemulţumiri pe care le avea Kit faţă de vânătorii de umbre se lungise acum aşa de mult, încât începuse s-o treacă pe hârtie.

Indivizi îngâmfaţi şi proşti, nu mă lasă să mă duc acasă să-mi iau lucrurile.

Nu vor să-mi spună deloc ce ar trebui să fac ca să devin într-adevăr un vânător de umbre. Ar trebui să mă duc undeva să mă antrenez?

Nu vor să-mi spună cât trebuie să stau aici, spun doar „atâta timp cât ai nevoie” Până la urmă, n-ar trebui să merg şi eu la şcoală? La o şcoală oarecare?

Nu vor să vorbească despre Pacea Rece sau să spună ce proastă e.

Nu mă lasă să mănânc prăjituri.

S-a gândit puţin, apoi a tăiat-o pe ultima de pe listă. De fapt, îl lăsau să mănânce prăjituri, dar el bănuia că îl condamnau pentru asta.

Nu par să priceapă ce e autismul sau afecţiunile mintale, sau terapia sau tratamentul medical. Oare au încredere în chestii gen chimioterapie? Şi dacă o să am cancer? Probabil că n-o să am. Dar dacă aş avea...

Nu vor să-mi spună cum au reuşit Tessa şi Jem să-l găsească pe tata. Sau de ce îi ura tata aşa de tare pe vânătorii de umbre.

Asta a fost cel mai greu de scris. Kit îl considerase mereu pe tatăl lui un mic escroc, un hoţ simpatic, ceva gen Han Solo, care se descurcă şi el cum poate prin galaxie. Dar hoţii simpatici nu sunt sfâşiaţi de demoni în clipa în care vrăjile lor complicate de protecţie se risipesc. Şi cu toate că ceea ce se întâmplase la Piaţa Umbrelor îl pusese pe gânduri, aflase totuşi ceva: tatăl lui nu fusese ca Han Solo.

Uneori, în orele târzii ale nopţii, Kit se întreba cum e el însuşi.

Apropo de orele târzii ale nopţii, a mai găsit o nemulţumire de scris pe listă.

Mă forţează să mă scol devreme.

Diana, care avea titlul oficial de tutore, dar care părea mai degrabă gen gardian-bară-director de şcoală, îl trezise pe Kit dis-de-dimineaţă şi îl dusese împreună cu Ty şi cu Livvy într-un birou aflat pe colţ, cu o privelişte fabuloasă şi cu o masă imensă de sticlă. Părea că e plină de nervi, cum sunt în general adulţii când îi supară cineva, dar îşi varsă nervii pe tine.

Kit nu se înşelase. Diana era în momentul acela furioasă pe Julian, Emma, Mark şi Cristina, care, după câte spunea Arthur, dispăruseră în plină noapte pe Tărâmul Elfilor ca să-l salveze pe un anume Kieran, de care Kit nu auzise niciodată. Din discuţia care a urmat, a priceput că acest Kieran era fiul regelui întunericului şi fostul iubit al lui Mark, două informaţii interesante, pe care Kit le-a pus bine la păstrare pentru altădată.

— Nu e bine deloc, a încheiat Diana. Orice călătorie pe Tărâmul Elfilor este strict interzisă nefilimilor, dacă nu au permisiune specială.

— Dar se vor întoarce, nu? a întrebat Ty. Părea speriat. Mark se va întoarce?

— Sigur că se vor întoarce, a spus Livvy. E o simplă misiune. O misiune de salvare, a adăugat ea, întorcându-se spre Diana. Conclavul nu va înţelege că trebuiau să plece?

— Să salveze un elf – nu, a răspuns Diana, clătinând din cap. Elfii nu beneficiază de protecţia noastră, conform Acordurilor. Centurionii nu trebuie să afle. Conclavul ar fi furios.

— Eu n-o să le spun, a zis Ty.

— Nici eu, a adăugat Livvy. Evident.

Amândoi s-au uitat la Kit.

— Eu nici măcar nu înţeleg de ce mă aflu aici, a spus el.

— Ai şi tu dreptate, a încuviinţat Livvy. S-a întors la Diana. El de ce e aici?

— Fiindcă mi se pare că ai darul de a afla tot ce se întâmplă, i-a spus Diana lui Kit. Am crezut că e mai bine să controlez informaţiile pe care le primeşti. Şi să obţin o promisiune din partea ta.

— Că n-o să spun? Normal că nu. Nici măcar nu-mi plac centurionii. Sunt...

Aşa cum mi-am imaginat întotdeauna că sunt vânătorii de umbre. Dar voi nu sunteţi aşa. Sunteţi... altfel

— Javre, a încheiat el.

— Nu-mi vine să cred, a izbucnit Livvy, că Julian şi ceilalţi şi-au găsit o aventură distractivă şi pe noi ne-au lăsat aici să le pregătim prosoape centurionilor.

Diana a părut surprinsă.

— Credeam că o să fii supărată, a spus ea. Îngrijorată pentru ei.

Livvy a clătinat din cap. Părul ei lung, cu o nuanţă mai deschis decât părul lui Ty, a zburat în jurul ei.

— Să fiu îngrijorată că ei se distrează şi vizitează Tărâmul Elfilor? Când noi ne plictisim aici? Când o să se întoarcă, o să-i spun eu vreo două lui Julian.

— Două ce? în prima clipă, Ty a părut nedumerit, dar apoi s-a luminat la faţă. Ah, o să-l înjuri.

— O să folosesc toate cuvintele urâte pe care le ştiu, şi până atunci mai caut şi altele.

Diana îşi muşca buzele.

— Deci sunteţi OK?

Ty a dat din cap.

— Cristina a studiat ani de zile elfii, Mark a fost Vânător, iar Julian şi Emma sunt deştepţi şi curajoşi, a spus el. Sunt convins că o să fie toţi bine.

Diana părea şocată. Kit era şi el surprins, trebuia să recunoască. Îl uimise că fraţii Blackthorn păreau aşa de uniţi, încât sintagma „de nedespărţit" părea insuficientă. Dar Livvy şi-a păstrat aceeaşi iritare voioasă când s-au dus să le spună lui Dru şi Tawy că ceilalţi plecaseră la Academia Vânătorilor de Umbre să aducă ceva de acolo – era foarte convingătoare, le-a spus chiar că se dusese cu ei şi Cristina, pentru că acum o vizită la Academie era obligatorie în anul de călătorie – şi le-a repetat povestea asta unui Diego încruntat şi unor centurioni care erau pe acolo, inclusiv logodnicei lui Diego, căreia Kit îi spunea în gând Infecta Zara.

— Pe scurt, a încheiat Livvy cu voce dulce, s-ar putea să vă spălaţi singuri prosoapele. Acum ne scuzaţi, eu şi Ty îl ducem pe Kit să viziteze perimetrul.

Zara a ridicat o sprânceană.

— Perimetrul?

— Sectorul acela cu protecţii magice pe care l-aţi făcut voi, a spus Livvy şi a ieşit din cameră.

Nu i-a târât propriu-zis după ea pe Ty şi pe Kit, dar a reuşit să facă asta cu forţa personalităţii ei. Când uşile institutului s-au închis în urma lor, ea deja cobora scările.

— Aţi văzut ce faţă au făcut centurionii? i-a întrebat, în timp ce treceau pe lângă zidurile masive ale institutului.

Avea ghete în picioare şi nişte pantaloni scurţi de blugi care lăsau să i se vadă picioarele lungi şi bronzate. Kit se străduia să nu arate că x uită.

— Nu cred că le-a plăcut când le-ai spus să-şi spele singuri prosoapele, a remarcat Ty.

— Poate trebuia să le desenez o hartă, să ştie unde e detergentul, a spus Livvy. Asta fiindcă le plac aşa de mult hărţile, ai înţeles.

Kit a început să râdă. Livvy s-a uitat la el, puţin bănuitoare.

— Ce e?

Au trecut prin parcarea din spatele institutului şi au ajuns la un gard scund de salvie, în spatele căruia era grădina. Dramaturgi şi istorici greci stăteau acolo în poziţii statuare, cu coroniţe de lauri. Păreau extrem de nepotrivite statuile alea, dar până la urmă, Los Angeles era un oraş plin de lucruri care nu-şi aveau locul acolo,

— A fost amuzat, a spus Kit. Atâta tot.

Ea a zâmbit. Tricoul ei albastru se potrivea cu ochii, iar lumina soarelui găsea şuviţele roşii şi arămii din părul ei castaniu şi le făcea să strălucească. La început, pe Kit îl enervau asemănările astea dintre fraţii Blackthorn – cu excepţia lui Ty, desigur –, dar, trebuia să admită, dacă moşteneai astfel de trăsături de familie, adică ochi luminoşi, albaştri-verzi, şi păr negru ondulat, nu era prea rău. El nu moştenise de la tatăl lui decât firea capricioasă şi atracţia pentru escrocherie.

Iar de la mamă...

— Ty! a strigat Livvy. Ty, dă-te jos de acolo!

Acum se îndepărtaseră mult de casă, erau în plin deşert. Kit fusese doar de câteva ori în munţii Santa Monica, în excursie cu şcoala. Îşi amintea cum inspira aerul acela care mirosea a sare şi a salvie şi briza caldă şi blândă a deşertului. Şopârle verzi şi iuţi apăreau ca nişte frunze printre cactuşi şi dispăreau la fel de repede. Peste tot erau împrăştiate stânci mari – desprinse din munte de vreun gheţar, cu un milion de ani în urmă.

— Cobor când termin cu asta.

Ty era foarte ocupat să se caţere pe una dintre cele mai mari stânci de acolo, căutând expert locuri în care să-şi pună mâinile şi picioarele. A reuşit să ajungă în vârf şi a întins mâinile pentru echilibru, fără nicio frică. Arăta ca şi cum era gata să pornească în zbor, cu părul lui negru fluturând ca nişte aripi.

— E bine ce face? a întrebat Kit, uitându-se la el cum urca.

— E un căţărător foarte bun, a spus Livvy. Înainte mă speria când îl vedeam. Nu avea deloc simţul realităţii, ca să-şi dea seama când e în pericol şi când nu. La Leo Carillo am crezut că o să cadă de pe stâncă şi o să-şi spargă capul. Dar Jules s-a dus cu el peste tot, şi Diana, şi l-au învăţat să se caţere.

S-a uitat în sus la fratele ei şi a zâmbit. Ty se lăsase pe vine şi se uita în jos la ocean. Kit putea să-l vadă cu ochii minţii undeva, pe un câmp pustiu, cu o mantie neagră fluturându-i pe umeri, ca un erou de benzi desenate.

Kit a respirat adânc.

— Tu nu crezi cu adevărat ce i-ai spus Dianei.

Ea s-a întors repede şi s-a uitat la el.

— Că nu eşti îngrijorată pentru Julian şi ceilalţi.

— De ce crezi asta?

Tonul ei era neutru, controlat.

— V-am urmărit, a spus el. Pe toţi.

— Ştiu. A ridicat capul spre el, cu ochii ei luminoşi, cumva amuzaţi. Ziceai că iei notiţe în minte.

— Un obicei. Tata m-a învăţat că lumea e împărţită în două categorii. Unii care pot fi minţiţi şi păcăliţi, şi alţii care nu pot fi. Aşa că trebuie să observi oamenii. Să încerci să-ţi dai seama cum sunt. Cum ticăie.

— Şi noi cum ticăim?

— Ca o maşinărie complicată, a spus Kit. Sunteţi toţi conectaţi – te mişcă unul, se mişcă şi ceilalţi. Pleacă altul într-o parte, pleacă şi ceilalţi. Sunteţi mai legaţi între voi decât toate familiile pe care le-am văzut eu. Şi n-ai cum să-mi spui că nu eşti îngrijorată pentru Julian şi pentru ceilalţi… ştiu că eşti. Ştiu ce credeţi voi despre Tărâmul Elfilor.

— Că sunt răi? E mult mai complicat de atât, crede-mă.

Ochii albaştri ai lui Livvy şi-au mutat privirea spre fratele ei. Ty se întinsese acum pe stâncă şi abia se mai vedea.

— Şi de ce crezi că aş minţi-o pe Diana?

— Julian minte ca să vă protejeze pe toţi, a spus Kit. Dacă el nu e aici, minţi tu, ca să-i protejezi pe cei mici. Nu e niciun motiv de îngrijorare, Julian şi Mark s-au dus la Curtea Elfilor întunericului şi sperăm să ne trimită o carte poştală în care să spună că le-ar fi plăcut să fim şi noi acolo.

Livvy părea prinsă la mijloc între iritare şi uşurare – era furioasă că îi ghicise adevărul, dar era şi uşurată că există o persoană faţă de care nu trebuia să se prefacă.

— Crezi că am convins-o pe Diana? a întrebat ea într-un târziu.

— Cred că ai convins-o că tu nu eşti îngrijorată, a spus Kit. Ea este şi acum. Probabil că în clipa asta trage toate sforile posibile ca să-i găsească.

— Cam ducem lipsă de sfori, poate ai observat, a replicat Livvy. Ca institut, suntem mai ciudaţi.

— Nu prea am cu ce să compar. Dar te cred.

— Dar tot nu mi-ai spus. Livvy şi-a dat după ureche o şuviţă de păr. Noi facem parte din categoria celor care pot fi păcăliţi, sau nu?

— Nu, a spus Kit. Dar nu pentru că sunteţi vânători de umbre. Pentru că se pare că voi chiar ţineţi mai mult la ceilalţi decât ţineţi la voi înşivă. Aşa că mi-ar fi greu să te conving să fii egoistă.

Ea s-a îndepărtat câţiva paşi, apoi a mângâiat uşor o floare roşie ir pe o tufă verde-argintie. Când s-a întors spre Kit, părul îi venise în faţă şi ochii ei aveau o strălucire neobişnuită. În primul moment, Kit a crezut că o să înceapă să plângă sau să ţipe la el.

— Sărută-mă, a spus ea.

Kit nu ştiuse unde se va ajunge cu conversaţia asta, dar sigur n-ar fi crezut că aici. A reuşit doar să se abţină să nu tuşească.

— Ce?

— M-ai auzit.

S-a întors la el, păşind încet şi hotărât. El a încercat să nu se holbeze iar la picioarele ei.

— Ţi-am cerut să mă săruţi.

— De ce?

Ea a zâmbit. În spate, Ty stătea iar în echilibru pe stâncă, uitându-se la apă.

— N-ai mai sărutat pe nimeni până acum? l-a întrebat ea.

— Ba da. Dar nu văd ce relevanţă are să te sărut aici şi acum.

— Eşti sigur că eşti un Herondale? Sunt convinsă că un Herondale n-ar ezita când s-ar ivi o astfel de ocazie. Livvy şi-a încrucişat mâinile la piept. Ai vreun motiv pentru care nu vrei să mă săruţi?

— Unul ar fi că ai un frate mai mare înfricoşător, a spus Kit.

— Nu am un frate mai mare înfricoşător.

— Ai dreptate. Ai doi.

— Bine, a spus Livvy, lăsând braţele în jos şi întorcându-se cu spatele. Bine, dacă nu vrei...

Kit a prins-o de umăr. Era caldă, căldura corpului ei se simţea prin tricoul subţire.

— Dar vreau, totuşi.

Spre propria lui uimire, chiar voia. Tot universul lui parcă se dezintegra; avea impresia că alunecă spre ceva, spre un necunoscut întunecat, cu colţuri ascuţite de oportunităţi nedorite. Şi, iată, în faţa lui stătea o fată frumoasă, care îi oferea ceva de care să se agaţe, o modalitate de a uita, ceva de care să se prindă şi să se ţină, chiar dacă pentru scurt timp.

A văzut pe gâtul ei pulsul uşor accelerat când ea a întors puţin capul, şi părul ei i-a mângâiat mâna.

— Bine, a spus ea.

— Dar spune-mi un lucru. De ce eu? De ce vrei să te sărut eu?

— N-am sărutat până acum pe nimeni, a spus ea încet. În toată viaţa mea. De fapt, nici nu prea m-am întâlnit cu nimeni. Suntem doar noi împotriva lumii întregi, şi nu mă deranjează asta, aş face orice pentru familia mea, dar am senzaţia că pierd toate şansele pe care le-aş putea avea. Tu eşti de vârsta mea, eşti un vânător de umbre şi nu eşti mervant. Nu am prea multe opţiuni.

— Ai putea săruta un centurion, a sugerat Kit.

Auzind asta, ea s-a întors complet spre el, cu faţa indignată; mâna lui rămăsese tot pe umărul ei.

— OK, sugestia asta cred că e cam deplasată, a recunoscut el.

Dorinţa de a o săruta îl copleşea, aşa că a renunţat să se mai împotrivească, i-a cuprins umărul cu braţul şi a tras-o spre el. Ea a făcut ochii mari, apoi a lăsat capul spre spate, ridicând gura spre el şi buzele lor s-au atins surprinzător de delicat.

Era un sărut moale şi dulce şi cald, şi ea s-a aşezat mai bine sub braţul lui, şi-a pus mâinile pe umerii lui mai întâi ezitant, apoi decis. L-a strâns tare şi l-a tras spre ea, iar el a închis ochii, orbit de albastrul oceanului din depărtare. A uitat de pământul de sub el, de lumea din ur, de toate, în afară de senzaţia că este alintat de cineva care îl ţine în braţe. De cineva căruia îi pasă de el.

— Livvy! Ty! Kit!

Era vocea Dianei. Kit s-a trezit din visare şi i-a dat drumul lui Livvy; ea s-a îndepărtat de el cu un aer uimit şi cu mâna la gură.

— Voi toţi! a strigat Diana. Veniţi înapoi imediat! Am nevoie de voi!

— Deci cum a fost? a întrebat-o Kit. A fost OK, ca primul tău sărut?

— N-a fost rău. Livvy a luat mâna de la gură. Chiar te-ai implicat. Nu mă aşteptam.

— Un Herondale nu oferă săruturi superficiale, a declarat Kit.

S-a auzit o mişcare zorită, şi Ty a coborât de pe stâncă; acum se îndrepta spre ei printre tufişuri.

Livvy a râs încetişor.

— Cred că e prima oară când te aud că îţi spui Herondale.

Ty s-a apropiat de ei, cu faţa lui palidă şi inexpresivă. Kit nu putea să descifreze nimic – dacă îi văzuse sau nu sărutându-se. Dar de ce i-ar fi păsat, dacă ar fi văzut?

— Se pare că în noaptea asta o să fie senin, a spus el. Nu e niciun nor.

Livvy a spus ceva gen „e vreme bună pentru a-i urmări pe centurionii dubioşi”, după care deja înainta lângă Ty, aşa cum făcea mereu. Kit i-a urmat, cu mâinile în buzunarele de la blugi, şi simţea greutatea inelului Herondale pe deget, ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama de ea.

Tărâmul de Sub Munţi. Câmpia Deliciilor. Ţara de Dedesubtul Valului. Tărâmul Celor Veşnic Tineri.

Pe măsură ce treceau orele, Emma îşi aducea aminte de toate denumirile pe care le auzise vreodată pentru Tărâmul Elfilor. Conversaţiile lor erau din ce în ce mai rare, iar în cele din urmă s-au încheiat într-o tăcere epuizată; Cristina îşi târa picioarele alături de Emma, fără să spună un cuvânt, cu pandantivul ei care lucea în lumina lunii. Mark era în fruntea grupului şi din când în când verifica drumul după poziţia stelelor. Munţii Spinoşi se vedeau tot mai clar şi mai aproape, ridicându-se reci şi impunători pe cerul de culoarea safirelor înnegrite.

Dar nu se vedeau întotdeauna. Drumul pe care mergeau ei trecea pe sub copaci cu crengi joase, foarte apropiaţi, uneori cu crengi încâlcite. Nu o dată Emma a zărit în întuneric sclipiri de ochi strălucitori. Când se auzeau foşnete, ridica ochii repede şi vedea nişte umbre deasupra lor, iar din spate se auzeau râsete îndepărtate.

— Sunt ţinuturile elfilor sălbatici, a spus Mark, când drumul a cotit după un deal. Elfii nobili stau la Curte sau în oraş. Le place confortul.

Ici şi colo vedeau urme de locuire: ruine vechi de ziduri de piatră încărcate de muşchi, garduri de lemn îmbinate fără niciun cui. Au trecut pe lângă mai multe sate în ora de dinaintea ivirii zorilor, toate erau în ruină, întunecate, cu geamurile sparte şi pustii. Pe măsură ce înaintau, au început să vadă şi altele. Prima oară, Emma s-a oprit şi a scos un strigăt – iarba de sub picioarele lor s-a dizolvat brusc, transformându-se într-un fel de cenuşă în jurul gleznelor ei.

S-a uitat uimită în jur şi a văzut că şi ceilalţi erau la fel de surprinşi. Ajunseseră la marginea unui câmp rotund, care părea afectat de ceva.

Emmei îi amintea de fotografiile acelea cu cercuri făcute în mijlocul recoltelor. Totul în cercul acela era cenuşiu-albicios şi avea un aer sinistru: iarba, copacii, frunzele, plantele. Prin vegetaţia cenuşie erau nsipite oase de animale mici.

— Ce mai e şi asta? a întrebat ea. Un soi de magie neagră a elfilor?

Mark a clătinat din cap.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum. Am face bine să ne grăbim.

Nimeni n-a protestat, dar pe când înaintau grăbiţi pe dealuri şi prin oraşe fantomatice, au văzut mai multe astfel de câmpuri arse. În cele din urmă, cerul a început să se lumineze. Toţi erau gata să cadă din picioare de epuizare când au trecut de drum şi s-au trezit pe nişte coline împădurite.

— Putem să ne odihnim aici, a propus Mark. A arătat cu mâna spre un teren mai înalt, ascuns de nişte pietre. Pietrele acelea ne oferă puţin adăpost şi acoperire.

Emma s-a încruntat.

— Aud apă? E vreun izvor? a întrebat.

— Ştii că nu putem bea apă de aici, a spus Julian, în timp ce ea cobora spre deal, spre locul de unde se auzea un fluid care curgea peste pietre şi rădăcini de copaci.

— Ştiu, dar măcar ne putem spăla puţin de...

A tăcut brusc. Era un izvor, un soi de izvor care tăia valea dintre două dealuri, dar apa nu era apă. Era stacojie şi vâscoasă. Curgea lent, leneş, roşie şi groasă, printre trunchiurile negre ale copacilor.

— Tot sângele vărsat pe Pământ curge în izvoarele acestui tărâm, a spus Mark, lângă ea. Tu mi-ai spus asta odată.

Julian s-a apropiat de râul de sânge şi a îngenuncheat. A băgat vârful degetelor în apă, cu un gest rapid. Le-a scos roşii de acolo.

— Se încheagă, a spus el, cu un amestec de fascinaţie şi dezgust, şi a-a şters degetele pe iarbă. Chiar e sânge uman?

— Aşa spun ei, a confirmat Mark. Nu toate râurile de pe Tărâmul Elfilor sunt aşa, dar ei spun că sângele oamenilor ucişi pe Pământ se varsă în izvoarele şi râurile din aceste păduri.

— Cine sunt ei? a întrebat Julian, ridicându-se. Cine ţi-a spus asta?

— Kieran, a răspuns Mark, simplu.

— Şi eu ştiu povestea asta, a spus Cristina. Sunt mai multe variante ale legendei, dar majoritatea celor pe care le-am auzit spun că e sânge de om, de mundan.

S-a dat puţin înapoi, şi-a luat avânt şi a sărit pe celălalt mal al râului de sânge, la câţiva paşi de el.

Ceilalţi au urmat-o şi au urcat pieptiş dealul până sus, unde era multă iarbă şi de unde se vedea toată regiunea. Emma bănuia că pietrele acelea fuseseră la un moment dat un soi de avanpost.

Şi-au desfăcut păturile şi şi-au întins hainele, ca să se încălzească. Mark s-a ghemuit sub pătură şi a dormit imediat. Cristina s-a aşezat cu grijă, înfăşurată în haina ei bleumarin, cu părul ei lung revărsat peste braţul pe care îşi culcase capul.

Emma şi-a găsit un loc în iarbă, şi-a împăturit jacheta şi a făcut din ea pernă. Nu avea cu ce să se învelească, şi a început să tremure când a simţit iarba rece, în momentul în care îşi aşeza Cortana rezemată de o piatră din apropiere.

— Emma.

Era Julian, care se întorsese spre ea. Stătuse aşa de nemişcat, încât ea crezuse că doarme. Nici nu-şi amintea să se fi întins aşa de aproape de el. În lumina zorilor, ochii lui străluceau ca nişte sticle de mare.

— Am o pătură în plus. Ia-o tu.

Era o păturică moale, cenuşie, pe care de obicei o ţinea la capătul patului. Emma s-a forţat să nu se mai gândească la momentele acelea, când soarele îi trezea în camera lui Julian cu pătura ghem la picioare, căscând şi întinzându-se.

— Mersi, a şoptit ea, strecurându-se sub pătură.

Iarba era umedă de rouă. Julian se uita şi acum la ea, cu capul aşezat pe braţ.

— Jules, a şoptit ea. Dacă lampa-vrăjitoarei nu funcţionează aici, pumnalele serafice nu funcţionează, runele nu funcţionează… ce înseamnă asta?

După voce, el părea îngrijorat.

— M-am uitat într-un han, într-unul dintre oraşele prin care am trecut, şi am văzut pe perete scrijelită o rună angelică. Era stropită cu sânge... zgâriată şi ştearsă. Nu ştiu ce s-a întâmplat aici după Pacea Rece, dar ştiu că elfii ne urăsc.

— Crezi că pandantivul Cristinei va funcţiona?

— Cred că doar magia vânătorilor de umbre e blocată aici, a spus el. Pandantivul Cristinei este un dar de la elfi. Ar trebui să meargă.

Emma a dat din cap.

— Noapte bună, Jules, a şoptit ea.

El a zâmbit slab.

— E dimineaţă, Emma.

Ea nu a mai răspuns, doar a închis ochii – dar nu de tot, încă îl mai vedea. Nu mai dormiseră alături din acea zi teribilă când Jem i-a povestit despre parabatai şi de

blestemul lor, şi până acum nu-şi dăduse seama cât de dor îi era de asta. Era epuizată, avea impresia că oboseala îi iese din oase şi se scurge în pământ când corpul a început să i se relaxeze; uitase cum e să laşi conştienţa să plece încet, având alături persoana în care crezi cel mai mult. Chiar şi aici, pe Tărâmul Elfilor, unde vânătorii de umbre erau detestaţi, se simţea mai în siguranţă decât când era singură în camera ei, pentru că Jules era aici, atât de aproape, încât, dacă întindea mâna, l-ar fi putut atinge.

Nu putea întinde mâna, desigur. Nu putea să-l atingă. Dar respirau unul lângă altul, respirau în acelaşi ritm, şi Emma a renunţat să mai fie trează, alunecând în vis cu imaginea lui Julian în lumina zorilor.

9 Acele tărâmuri

Kit a mai găsit curând încă ceva de adăugat la lista lui cu nemulţumiri legate de vânătorii de umbre. Mă trezesc în toiul nopţii.

Mai precis, Livvy l-a trezit, l-a zgâlţâit ca să-l scoată dintr-un vis cu demoni mantizi. S-a ridicat în fund, respirând greu, cu pumnalul în mâna-unul dintre pumnalele pe care le luase din sala de antrenamente. Fusese pe noptieră şi nici nu-şi dăduse seama cum de îl luase în mână.

— Nu e rău, a spus Livvy; stătea aplecată deasupra patului său, cu părul strâns şi aproape invizibilă în întuneric, din cauza echipamentului. Ai reflexe rapide.

Pumnalul era la jumătate de centimetru de pieptul ei, dar ea nu se mişcase. Kit l-a aruncat cu zgomot pe noptieră.

— Cred că glumeşti.

— Scoală-te, a spus ea. Ty a văzut-o adineauri pe Zara strecurându-se pe uşa din faţă. Pe ea o monitorizăm.

— O ce?

Kit abia se dăduse jos din pat căscând, că Livvy i-a şi aruncat în braţe un teanc de haine negre. A ridicat din sprâncene când i-a văzut boxerii, dar n-a făcut niciun comentariu.

— Pune-ţi echipamentul, a spus ea. Îţi explicăm pe drum.

A ieşit din cameră şi l-a lăsat pe Kit să se schimbe. Mereu se întrebase cum o fi să îmbraci echipamentul vânătorilor de umbre. Ghetele, pantalonii, tricoul, jacheta dintr-un material negru şi solid, plus centura grea cu urme – toate păreau foarte incomode, dar nu erau. Hainele erau uşoare a flexibile, cu toate că dintr-un material aşa de dur, încât, când a luat pumnalul de pe noptieră şi a încercat să taie cu el mâneca jachetei, lama lui nici măcar n-a zgâriat materialul. Ghetele au părut să i se potrivească perfect, la fel ca inelul, iar centura cu arme era bine fixată şi uşoară.

— Arăt bine? a întrebat el când a ieşit pe hol.

Ty se uita gânditor la mâna lui dreaptă, pe dosul căreia lucea o rună.

Livvy a ridicat degetul mare în sus.

— În mod sigur ai fi fost scos din Calendarul Vânătorilor de Umbre Sexy.

— Scos? a exclamat Kit, când au început să coboare scările.

Ochii ei aveau o privire jucăuşă.

— Pentru că eşti mult prea tânăr, desigur.

— Nu există Calendarul Vânătorilor de Umbre Sexy, a spus Ty. Tăceţi din gură, trebuie să ieşim din casă fără să ne vadă cineva.

S-au strecurat pe uşa din spate şi au pornit pe drumul care ducea spre plajă, cu grijă să nu fie văzuţi de patrula de noapte. Livvy i-a spus în şoaptă lui Kit că Ty are la el o agrafă de păr pe care Zara uitat-o pe masă, şi aceasta acţiona ca o busolă, conducându-i în direcţia ei. Se părea că se dusese pe plajă şi mergea de-a lungul ţărmului. Livvy i-a arătat urmele de paşi care erau gata să fie şterse de apele fluxului.

— Putea să fie şi un mundan, a spus Kit, de dragul discuţiei.

— Care a avut fix traseul acesta? a făcut Livvy. Uite, mergem şi în zigzag acolo unde a mers ea.

Kit nu avea cum s-o contrazică. Era atent să se ţină după Ty, care m fi zis că zboară peste dune de nisip, bolovani şi pietre colţuroase, care se înmulţiseră pe măsură ce înaintau spre nord. A escaladat un zid de piatră alarmant de înalt şi a sărit în partea cealaltă; Kit, care alerga după el, era gata să se împiedice şi să cadă lat în nisip.

A reuşit să se echilibreze şi s-a simţit uşurat. Nu era prea sigur în faţa cui nu voia să cadă ca un prost, în faţa lui Livvy sau a lui Ty. Poate a niciunuia.

— Acolo, a spus Ty în şoaptă, arătând un loc unde în peretele de stâncă al falezei dintre plajă şi autostradă se deschidea o gaură neagră.

În apă erau mormane de stânci ascuţite, şi valurile se spărgeau în ele, aruncând în aer la mare înălţime stropi argintii.

Nisipul se terminase şi acum se aflau pe un teren pietros. Au înaintat cu grijă pe acolo, chiar şi Ty, care s-a aplecat la un moment dat să examineze ceva într-o adâncitură umplută cu apă de reflux. S-a ridicat în picioare zâmbind, cu o stea-de-mare în mână.

— Ty, a spus Livvy. Pune-o la loc, dacă n-ai de gând să arunci cu ea în Zara.

— Să strice o stea-de-mare aşa de bună, a mormăit Kit, şi Ty a râs.

Aerul sărat îi încurcase părul negru şi drept, iar ochii îi străluceau ca lumina lunii pe apă. Kit a rămas uitându-se el, incapabil să găsească ceva inteligent de spus, iar Ty a pus cu grijă steaua-de-mare înapoi în apă.

Au ajuns la intrarea în peşteră fără alte opriri dedicate faunei. Livvy a intrat prima, urmată de Ty şi de Kit. Acesta s-a oprit o clipă când s-a văzut învăluit de întuneric.

— Nu văd nimic, a spus el, încercând să nu se lase copleşit de panică.

Detesta întunericul, dar cui îi place?

Lumina s-a aprins la fel de brusc precum apariţia unei stele căzătoare. Era o lampa-vrăjitoarei, pe care Ty o ţinea în mână.

— Vrei să-ţi fac o rună pentru Vederea Nocturnă? l-a întrebat Livvy, cu stela în mână.

Kit a clătinat din cap.

— Fără rune, a spus el.

Nu prea ştia de ce refuză. Nu că acea iratze îl duruse. Dar avea impresia că asta e ultima frontieră, acceptarea definitivă că e vânător de umbre şi nu doar un băiat cu sângele lor în vene care a decis să facă un popas la institut, înainte de a se gândi la un plan mai bun.

Ce plan o mai fi fost şi ăsta. Kit a încercat să nu se mai gândească la asta în timp ce înaintau prin tunel.

— Crezi că asta poate fi o parte de convergenţă? a întrebat Livvy în şoaptă.

Ty a clătinat din cap.

— Nu, falezele de pe coastă au fost dintotdeauna pline de peşteri. Vreau să zic, ar putea fi aici orice, cuiburi de demoni, vampiri, dar nu cred că are vreo legătură cu Malcolm. Iar liniile energetice sunt departe de aici.

— Aş fi vrut să nu fi spus „cuiburi de demoni”, a zis Kit. Parcă ar fi vorba de nişte păianjeni.

— Unii demoni sunt păianjeni, a spus Ty. Cel mai mare demon-pălanjen văzut vreodată avea şase metri înălţime şi o mandibulă lungă de aproape un metru.

Kit s-a gândit la uriaşii demoni mantizi care îl sfâşiaseră pe tatăl lui. E greu să găseşti o replică şmecheră referitoare la un păianjen uriaş când ai văzut oasele albe din cutia toracică a tatălui tău.

— Ssst! Livvy a ridicat o mână. Aud nişte voci.

Kit a ascultat cu atenţie, dar nu a auzit nimic. Bănuia că îi mai lipseşte vreo rună, una care să-ţi dea auz de Superman. Dar vedea şi el nişte lumini care se mişcau undeva, în faţă, unde tunelul făcea un cot.

Au mai înaintat puţin, dar Kit a rămas în spatele lui Ty şi Livvy. Tunelul s-a deschis într-o încăpere vastă, un fel de cameră cu pereţi crăpaţi de granit, pe jos cu pământ bătătorit şi cu un miros de mucegai şi putreziciune. Plafonul era înalt şi cufundat în întuneric.

În mijlocul încăperii se aflau o masă şi două scaune. Singurele surse de lumină erau nişte pietre runice aşezate pe masă; pe unul dintre scaune stătea Zara. Kit s-a lipit instinctiv cu spatele de perete; de cealaltă parte a tunelului, Ty şi Livvy au făcut la fel.

Zara examina nişte hârtii pe care le întinsese pe masă. Lângă mâna ei era o sticlă cu vin şi un pahar. Nu era echipată, purta un costum obişnuit, negru, şi părul era prins într-un coc extrem de strâns.

Kit se chinuia să vadă ce citeşte, dar era mult prea departe. Dar a reuşit să desluşească nişte cuvinte scrijelite pe masă: Focul vrea să ardă. N-avea nici cea mai vagă idee ce însemna asta. Nici Zara nu părea să facă ceva prea interesant; poate pur şi simplu venise aici să citească în linişte. Poate în secret se săturase de Diego cel Perfect şi se ascundea de el. Cine ar fi putut s-o condamne pentru asta?

Zara a ridicat capul, încruntată. Venea cineva – Kit auzea bine paşii repezi, după care, în capătul celălalt al încăperii a apărut un tip ciufulit şi cu blugi.

— E Manuel, a şoptit Livvy. Poate au o aventură?

— Manu, a spus Zara, încruntată; nu părea prea îndrăgostită. Ai întârziat.

— Scuze.

Manuel a zâmbit cu inocenţă, apoi a apucat scaunul liber şi l-a aşezat invers, ca să stea călare pe el, cu braţele în jurul spătarului.

— Nu fi supărată, Zara. A trebuit să stau până când au adormit Rayan şi Jon – aveau chef de vorbă, şi eu n-am vrut să risc să fiu văzut de cineva din institut. A arătat spre hârtii: Ce ai acolo?

— Noutăţi de la tata, a răspuns Zara. A fost dezamăgit de ultimele decizii ale consiliului, evident. Hotărârea de a-l lăsa pe corcitura aia de Mark Blackthorn să stea printre nefilimii decenţi ar scandaliza pe oricine.

Manuel a ridicat paharul cu vin. În lichidul roşu sclipea lumina.

— Oricum, trebuie să ne gândim la viitor, a spus el. La urma urmei, nu am venit aici ca să scăpăm de Mark. El reprezintă o problemă minoră, la fel ca şi fraţii lui.

Ty, Livvy şi Kit s-au uitat unii la alţii nedumeriţi. Faţa lui Livvy era crispată de furie. A lui Ty era lipsită de expresie, dar mâinile lui se mişcau neliniştite pe lângă corp.

— E adevărat. Primul pas este Registrul, a spus Zara. A bătut cu palma în hârtii, făcându-le să foşnească. Tata spune că în Idris Cohorta e puternică, şi ei cred că institutul din Los Angeles e acum bun de înhăţat. Incidentul cu Malcolm i-a făcut pe mulţi să se îndoiască de capacitatea celor de pe Coasta de Vest de a judeca drept. Iar faptul că Înaltul Magician din Los Angeles şi şeful vampirilor de aici s-au dovedit a fi implicaţi în magie neagră...

— N-a fost vina noastră, a şoptit Livvy. Era imposibil să ştim că...

Ty i-a făcut semn să tacă, dar Kit a pierdut ultima parte din replica Zarei. Acum îi vedea numai rânjetul, care semăna cu o tăietură roşie pe faţă.

— Deci încrederea nu e prea mare, a încheiat ea.

— Şi Arthur? a întrebat Manuel. Presupusul conducător al institutului? Nu l-am văzut nici măcar o dată.

— E un lunatic, a spus Zara. Tata mi-a spus că bănuia de mult. L-a cunoscut la Academie. Am vorbit personal cu Arthur. A crezut că sunt cineva pe nume Amatis.

Kit s-a uitat întrebător la Livvy, care a dat din umeri, fără să înţeleagă.

— Va fi foarte simplu să-l aducem în faţa consiliului şi să demonstrăm că e nebun, a spus Zara. Nu ştiu cine conduce institutul în locul lui, Diana, îmi imaginez, deşi, dacă Diana ar fi vrut funcţia asta, ar fi obţmut-o.

— Deci intră în scenă tatăl tău, Cohorta are grijă ca el să fie votat şi institutul e al lui, a spus Manuel.

— Al nostru, l-a corectat Zara. Eu voi conduce alături de el institutul. Are încredere în mine. Vom fi o echipă.

Manuel nu părea impresionat. Probabil mai auzise asta şi înainte.

— Şi apoi, Registrul.

— Absolut. O să putem atunci să facem imediat propunerea de Lege, şi, după ce va fi votată, o să trecem la marcare. Toţi repudiaţii vor purta un semn distinctiv.

Ochii Zarei sclipeau. Lui Kit i s-a strâns stomacul. Asta semăna aşa de bine cu istoria mundană, încât simţea în gură gust de fiere.

— Putem începe cu Piaţa Umbrelor, a spus Zara. Cu creaturile care se adună acolo. Dacă reuşim să luăm în custodie mai mulţi de acolo, în scurt timp putem să-i înregistrăm şi pe ceilalţi.

— Iar dacă nu vor să se înregistreze, un pic de durere o să-i convingă rapid, a spus Manuel.

Zara s-a încruntat.

— Am impresia că îţi place tortura, Manu.

El s-a aplecat în faţă, cu coatele pe masă, cu faţa lui deschisă, frumoasă şi fermecătoare.

— Am impresia că şi ţie îţi place, Zara. Ştiu că îmi admiri activitatea. Manuel şi-a flexat uşor degetele. Doar că nu vrei să recunoşti asta în faţa lui Diego cel Perfect.

— Pe bune? Şi ei îi spun aşa? a mormăit încet Kit.

Zara a întors capul, dar Manuel a zâmbit.

— Până la urmă, va trebui să-i spui şi lui care sunt planurile Cohortei, a zis el. Ştii bine că n-o să fie de acord cu ele. Dacă există un iubitor al repudiaţilor, el e.

Zara a pufnit cu dezgust.

— Prostii. Nu are nimic în comun cu dezgustătorul Alec Lightwood şi Alianţa lui stupidă sau cu odrasla aia de demon care îi e iubit. Poate că cei din familia Blackthorn sunt nişte idioţi care îi iubesc pe elfi, dar Diego e doar... confuz.

— Dar Emma Carstairs?

Zara a început să strângă paginile scrisorii de la tatăl ei. Nu s-a uitat la Manuel.

— Ce-i cu ea?

— Toată lumea spune că e cel mai bun vânător de umbre de la Jace Herondale încoace, a spus Manuel. Un titlu pe care ştiu că de mult timp te lupţi să-l câştigi.

— Vanessa Ashdown zice că e o târfă înnebunită după băieţi, a spus Zara, şi cuvintele urâte au părut să răsune cu ecou în încăperea cu pereţi de piatră.

Kit s-a gândit la Emma şi la sabia ei, la Emma, care i-a salvat viaţa, la Emma care o îmbrăţişa pe Cristina şi care se uita la Julian de parcă era rupt din soare, şi s-a întrebat ce-ar păţi oare dacă data viitoare când s-ar întâlni cu Zara ar călca-o pe picior.

— Nici eu nu am fost prea impresionată de ea. E banală, chiar banală.

— Sunt convins, a spus Manuel, iar Zara s-a ridicat în picioare cu hârtiile în mână. Dar tot nu înţeleg ce vezi la Diego.

— Nici n-ai cum. E o alianţă de familie.

— O căsătorie aranjată? Ce mundan şi medieval!

Manuel a luat de pe masă pietrele runice, şi o clipă lumina din cameră a părut că dansează, alcătuind un desen ciudat de umbră şi strălucire.

— Deci, ne întoarcem?

— Ar fi cazul. Dacă ne vede cineva, zicem că am verificat paza. Zara a mototolit scrisoarea de la tatăl ei şi a băgat-o în buzunar. consiliul se întruneşte curând, a spus. Tata le va citi la şedinţă scrisoarea în care eu afirm că Arthur Blackthorn e incapabil să conducă institutul, după care îşi va anunţa propria candidatură.

— Nici n-o să ştie ce i-a lovit, a spus Manuel, înfundându-şi mâinile în buzunare. Şi, desigur, când se termină totul...

— Nu-ţi face griji, l-a întrerupt Zara, iritată. O să primeşti ceea ce vrei. Deşi ar fi mult mai bine dacă te-ai implica mai mult.

Se întorsese deja să plece; Kit a văzut cum îi strălucesc ochii lui Manuel uitându-se după ea. Era ceva neplăcut în expresia lui, un soi de poflă, dar Kit nu-şi dădea seama dacă e dorinţa pentru Zara sau pentru altceva misterios.

— Vai, dar mă implic, a spus Manuel. Şi eu îmi doresc la fel de mult ca tine să scap de repudiaţi. Numai că nu-mi place să fac ceva pe degeaba.

Zara, care se îndrepta spre coridorul pe care intrase Manuel, i-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu va fi pe degeaba, Manu. Îţi promit eu.

Şi au plecat, lăsându-i pe Kit, Ty şi Livvy în tunel, amuţiţi din cauza şocului.

Sunetul care a trezit-o pe Cristina fusese aşa de slab, încât la început a crezut că i s-a părut. Stătea întinsă, tot obosită, şi clipea des am cauza luminii ceţoase a soarelui. Se întreba cât o mai fi până la apus, atunci când puteau să pornească din nou la drum, orientându-se după stele.

Sunetul s-a auzit din nou, ca un fel de chemare dulce şi îndepărtată; i-a ridicat în coate şi şi-a dat părul pe spate. Era umed de rouă. Şi-a trecut degetele prin el, regretând că nu are nimic cu care să-l prindă. Rareori îşi lăsa părul pe spate, şi acum greutatea lui o deranja.

Îi vedea pe Emma şi pe Julian, dormeau ghemuiţi pe jos. Dar unde era Mark? Pătura lui era mototolită acolo, şi ghetele erau aşezate lângă ea. Vederea lor a făcut-o să se ridice în picioare: dormiseră cu toţii încălţaţi, pentru orice eventualitate. El de ce şi le-o fi scos?

S-a gândit s-o trezească pe Emma, dar apoi şi-a spus că poate exagerează, poate Mark se dusese doar să se plimbe. Şi-a scos briceagul de la centură, a trecut pe lângă Emma şi Julian şi a început să coboare dealul. Când a păşit pe lângă ei, a văzut că se ţineau de mână, şi a simţit un junghi în inimă. Se găsiseră unul pe celălalt, în somn. Se gândea dacă ar trebui să le desfacă mâinile delicat, ca să nu simtă. Dar nu, nu putea face asta. Nu ai cum să-i desparţi delicat pe Emma şi pe Julian. Simplul gest de a le desface mâinile era ca un act de violenţă, ca o ruptură a ţesăturii universului.

Încă mai plutea peste tot o ceaţă grea, iar razele soarelui pătrundeau prin câteva locuri, creând un fel de voal alb şi strălucitor, prin care nu putea să vadă decât fragmentar.

— Mark? a strigat ea încet. Mark, unde eşti?

A auzit iar sunetul acela, acum mai clar: muzică. Erau sunete de cimpoi şi de harpă. Şi-a încordat auzul – şi a fost gata să ţipe când a simţit o atingere pe umăr. S-a întors repede şi l-a văzut pe Mark în faţa ei, cu mâinile ridicate în sus, ca şi cum voia să se apere.

— N-am vrut să te sperii, s-a scuzat el.

— Mark, a spus ea, respirând precipitat, apoi a făcut o pauză. Eşti Mark? Elfii obişnuiesc să ţească iluzii, nu-i aşa?

El a lăsat capul într-o parte. Părul blond i-a alunecat pe frunte. Ea şi-a amintit că atunci când venise, avea părul până la umeri şi semăna cu o ilustraţie dintr-o carte, înfăţişând un prinţ-elf. Acum era scurt, fin şi buclat. Ea îi făcuse tunsoarea asta modernă, care acum, pe Tărâmul Elfilor, părea dintr-odată nepotrivită.

— Nu pot să-mi aud inima, şi nici ce îmi spune ea. Nu pot să aud decât vântul.

Erau cuvintele pe care i le spusese el prima oară.

— Tu eşti, a spus ea, răsuflând uşurată. Ce faci aici? De ce nu dormi? Trebuie să ne odihnim, dacă vrem să ajungem la Curtea Elfilor întunericului la răsăritul lunii.

— Auzi muzica? a întrebat-o el.

Acum se auzea mai tare, se desluşeau limpede sunete de vioară şi flaut, de dans, ba chiar şi râsete.

— E o serbare.

Inima Cristinei a bătut mai tare. Serbările elfilor erau legendare. Spiritele naturii dansau pe muzică fermecată, beau vin fermecat şi uneori dansau zile la rând. Mâncarea de acolo putea crea delir, te putea tace să te îndrăgosteşti sau să înnebuneşti... să-ţi trăieşti visul...

— Ar trebui să te culci la loc, a spus Mark. Serbările pot fi periculoase.

— Mi-am dorit întotdeauna să văd o serbare. S-a răzvrătit deodată: Mă duc mai aproape.

— Cristina, nu!

Vorbise precipitat, dar ea se întorsese şi pornise spre dealul de unde se auzeau zgomotele. S-a întors spre el, cu o şuviţă de păr lipită de obrazul umed.

— Tu ne-ai adus aici, a spus ea şi apoi s-a repezit spre muzica pe care acum o auzea mai tare, din toate părţile.

Mark a tras o înjurătură, dar a venit după ea.

Cristina a ajuns la o pajişte de la poalele colinei şi s-a oprit să privească. Pajiştea era un carusel colorat de mişcare. Din toate părţile răsuna o muzică suavă.

Şi peste tot, evident, erau elfi. Mai mulţi muzicanţi stăteau în mijlocul dansatorilor şi cântau cu instrumentele lor, cu capul dat pe spate şi bătând ritmul cu piciorul. Erau acolo elfi de pădure cu pielea verde, mâini noduroase şi ochi galbeni ca seva, care dansau. Elfi albaştri şi verzi şi sclipitori ca apa, cu păr transparent, care le atârna în cascadă până la picioare. Fete frumoase cu flori în păr, la gât şi la mijloc, şi cu copite; băieţi frumoşi, îmbrăcaţi în haine zdrenţăroase, şi cu ochii arzători ca de febră, care întindeau mâinile spre ele când se roteau.

— Vino să dansezi, strigau ei, vino să dansezi, fată frumoasă, chica ktlk, vino să dansezi cu noi!

Cristina a înaintat spre ei, spre muzică şi spre dans. Pajiştea era şi acum învăluită de ceaţa care brăzda cu fâşii albe pământul şi ascundea cerul albastru. Când a pătruns în ea, ceaţa a început să strălucească, plină de parfumuri stranii, de fructe, de vin şi fum de beţişoare parfumate.

A început să danseze, mişcându-şi trupul în ritmul muzicii. Cu fiecare gură de aer, se simţea mai euforică. Dintr-odată, nu mai era fata care se lăsase păcălită de Diego Rosales, nu doar o dată, ci de două ori, nu mai era fata care respecta regulile şi avea încredere în oameni până când aceştia o înşelau fără mustrări de conştiinţă, ca şi cum n-ar fi făcut decât să răstoarne pe masă un pahar. Nu mai era fata care stătea deoparte, lăsându-i pe prietenii ei să acţioneze necugetat şi aşteptând momentul în care cad, ca să-i prindă. Acum ea era cea care cădea.

Nişte mâini au prins-o şi au răsucit-o. Mark. Ochii lui străluceau. A tras-o spre el, a prins-o în braţe, dar îmbrăţişarea lui era furioasă.

— Ce faci, Cristina? a întrebat-o el în şoaptă. Îi cunoşti pe elfi, ştii cât de periculos e ce faci.

— De-asta o şi fac, Mark.

Nu îl mai văzuse aşa de furios de când Kieran venise călare la institut cu Iarlath şi Gwyn. A simţit în piept un mic fior de încântare tainică, pentru că putea să-l facă să se înfurie aşa.

— Aici vânătorii de umbre sunt urâţi, ai uitat? i-a spus el.

— Ei nu ştiu că sunt vânător de umbre.

— Crede-mă, i-a şoptit Mark, apropiindu-se atât de mult, încât îi simţea în ureche respiraţia fierbinte. Ştiu.

— Atunci nu le pasă, a spus Cristina. E o serbare. Am citit despre serbări. Elfii se pierd în muzică, la fel ca oamenii. Dansează şi uită, la fel ca noi.

Mâinile lui Mark s-au strâns pe talia ei. Era un gest protector, şi-a spus ea. Nu însemna nimic. Cu toate acestea, pulsul i s-a accelerat. Când venise prima oară la institut, Mark era slab ca un băţ şi avea ochii înfundaţi în orbite. Acum îi simţea corpul musculos şi puternic.

— Nu te-am întrebat niciodată, a spus el, în timp ce se mişcau prin mulţime.

Erau aproape de două fete care dansau împreună; amândouă aveau pe părul negru coroniţe sofisticate făcute din fructe de pădure şi ghinde. Erau îmbrăcate cu rochii roşcate, şi în jurul gâtului subţire aveau panglici maronii; s-au îndepărtat în foşnetul rochiilor, râzând de nepriceperea lor la dans. Cristinei nu-i păsa.

— De ce elfii? Cum de ţi-ai ales domeniul ăsta de studiu?

— Din cauza ta.

A lăsat capul pe spate, să se uite la el, şi a văzut uimirea aştemându-se pe faţa lui expresivă. Colţurile gurii începeau să i se arcuiască uşor.

— Din cauza ta, Mark Blackthorn.

A mea? Buzele lui au desenat cuvintele.

— Eram în grădina de trandafiri a mamei mele când am auzit ce ţi s-a întâmplat, a spus ea. Aveam doar treisprezece ani. Războiul Întunecat era pe sfârşite şi fusese anunţată Pacea Rece. Toată lumea vânătorilor de umbre auzise de exilarea surorii tale şi de faptul că tu ai fost abandonat. Unchiul meu îmi povestise lucrurile astea. Cei din familia mea mereu râdeau de mine că sunt slabă de inimă şi că nu e greu să mă facă cineva să plâng, şi unchiul meu ştia că o să-mi fac griji pentru tine, aşa că mi-a povestit, şi, în final, a spus: „Acum, băiatul tău pierdut nu va mai fi găsit niciodată.”

Mark a simţit un nod în gât. Emoţia părea că îi încarcă ochii cu nori de furtună; el nu avea puterea de disimulare a lui Julian.

— Şi aşa a fost?

— Ce să fie?

— Ai plâns?

Se mişcau şi acum pe ritmul muzicii, dar era o mişcare aproape mecanică: Cristina nu se mai gândea la paşii dansului, era conştientă numai de respiraţia lui Mark, de degetele ei aşezate pe gâtul lui, de el în braţele ei.

— Nu am plâns, a spus ea. Dar m-am hotărât să mă dedic în totalitate desfiinţării Păcii Reci. Nu era o lege corectă. Nu va fi niciodată.

Gura lui s-a deschis uşor.

— Cristina…

I-a întrerupt o voce ca de porumbel. A ciripit suav, delicat şi uşor:

— Ceva de băut, doamnă, domnule? Ceva să vă răcoriţi după dans?

Un elf care avea o faţă de pisică – cu blană şi mustăţi – stătea în faţa lor, îmbrăcat într-o uniformă edwardiană ponosită. Ţinea în mână o tavă de aur pe care se aflau o mulţime de păhărele pline cu lichide de diferite culori: albastre, roşii, chihlimbarii.

— Sunt băuturi fermecate? a întrebat Cristina, cu respiraţia tăiată. O să mă facă să am vise ciudate?

— Vă vor potoli setea, doamnă, a spus elful. Şi nu vă cer în schimb decât un zâmbet pe buzele dumneavoastră.

Cristina a luat un pahar cu lichid chihlimbariu. Avea gust de fructul pasiunii, dulce-acrişor – a apucat să ia doar o înghiţitură, că Mark i-a zburat paharul din mână. Paharul a căzut cu un clinchet la picioarele lor, iar lichidul i-a stropit mâinile. El a lins picăturile de pe mână, uitându-se urât la Cristina.

Ea s-a dat un pas înapoi. Simţea că i se umple pieptul de o căldură plăcută. Vânzătorul de băuturi se certa cu Mark, care a reuşit să-l facă să plece cu o monedă – un penny mundan. Mark s-a dus după Cristina.

— Opreşte-te! a spus el. Cristina, opreşte-te, te duci spre mijlocul serbării, iar acolo muzica e mai puternică…

Ea s-a oprit şi i-a întins mâna. Se simţea neînfricată. Ştia că ar trebui să fie îngrozită: înghiţise o băutură fermecată şi se putea întâmpla orice. Dar în loc de asta, simţea că zboară. Că se eliberează, şi numai Mark o ţine cu picioarele pe pământ.

— Dansează cu mine, a spus ea.

El a luat-o de mână. Părea tot furios, dar a luat-o de mână şi a ţinut-o strâns.

— Ai dansat destul. Şi ai băut destul.

— A dansat destul?

Erau tot fetele acelea cu rochii roşcate, care râdeau cu gurile lor roşii. În afară de culoarea ochilor, cele două arătau identic. Una dintre ele şi-a scos panglica de la gât – Cristina a făcut ochii mari: pe gâtul ei erau nişte cicatrice oribile, ca şi cum i-ar fi fost retezat capul.

— Dansaţi împreună, a spus fata, ca şi cum ar fi scuipat cuvintele, ca şi cum i-ar fi blestemat, şi a aruncat panglica în jurul mâinilor lor, legându-i de încheieturi. Legătură plăcută, Vânătorule.

I-a zâmbit lui Mark, şi dinţii ei erau negri, de parcă fuseseră vopsiţi, şi ascuţiţi ca nişte ace.

Cristina a icnit, gata să cadă pe spate, trăgându-l după ea pe Mark, pentru că erau prinşi cu panglica aceea. Se întindea ca o bandă de cauciuc, nu se rupea şi nu ceda. Mark s-a dus după ea, a luat-o de mâini, trecându-şi degetele printre degetele ei.

A tras-o după el, mergând repede şi sigur pe terenul denivelat, reuşind să găsească spărturile din ceaţa densă. Şi-au făcut loc printre perechile de dansatori şi au mers până când iarba de sub ei nu mai era călcată în picioare, iar muzica abia se mai auzea.

Mark a schimbat direcţia, îndreptându-se spre un pâlc de copaci. S-a strecurat pe sub crengi, ridicându-le pe cele mai joase, ca să poată trece şi Cristina. După ce a trecut, le-a lăsat să cadă şi au ajuns într-un loc cu pământ bătătorit, ascuns de restul lumii prin crengile lungi şi pline de fructe, care atârnau până la pământ.

Mark s-a aşezat şi a scos de la centură un pumnal.

— Vino aici, i-a spus el şi a tăiat panglica lungă ce îi ţinea legaţi.

Panglica a scos un sunet ascuţit, ca ţipătul unui animal rănit, dar a cedat. El i-a dat drumul Cristinei şi a lăsat cuţitul din mâni Printre crengi se strecurau câteva raze de soare şi, în lumina aceea palidă, panglica din jurul încheieturii lui părea că e de sânge.

Şi Cristina avea încă panglica pe mână, dar acum nu o mai ardea, şi capătul tăiat atârna pe pământ. A tras de ea cu unghiile şi a reuşit să o scoată. Degetele îi tot alunecau. Probabil din cauza băuturii fermecate, s-a gândit ea.

S-a uitat la Mark. Era tras la faţă şi ochii lui, auriu şi albastru, erau încercănaţi.

— Putea să se termine foarte prost, a spus el, aruncând panglica. Un farmec de legare poate să unească definitiv două persoane, după care una dintre ele înnebuneşte şi se duce să se înece, trăgând-o şi pe cealaltă după ea.

— Mark, a murmurat Cristina. Îmi pare rău. Trebuia să te ascult. Tu ştii mai multe lucruri despre serbări decât mine. Ai experienţă. Eu nu am decât cărţile.

— Nu, a spus el pe neaşteptate. Şi eu am vrut să merg. M-am simţit bine să dansez cu tine. A fost plăcut să fiu acolo cu cineva...

— Uman? a întrebat Cristina.

Căldura din pieptul ei s-a transformat într-o senzaţie ciudată, un fel de apăsare care devenea mai fierbinte când se uita la el. La arcuirea pometţilor lui, la scobiturile tâmplelor. Cămaşa lui largă, de culoarea grâului, era desfăcută la gât şi putea să vadă locul acela pe care ea îl considera cea mai frumoasă parte a trupului unui bărbat – muşchiul fin al claviculei şi adâncitura aceea vulnerabilă.

— Da, cu cineva uman, a recunoscut el. Toţi suntem umani, ştiu. Dar am impresia că nu am cunoscut niciodată pe cineva mai uman ca tine.

Cristina simţea că i se taie respiraţia. Probabil că din cauza ceţii elfilor şi a farmecelor lor, s-a gândit ea.

— Eşti caldă, a spus el, eşti una dintre cele mai calde fiinţe pe care le-am cunoscut. La Vânătoarea Sălbatică nu era prea multă căldură. Când mă gândesc că, atunci când s-a dat sentinţa Păcii Reci, era cineva la mii de kilometri de Idris, cineva care nu mă cunoştea, dar care a plâns pentru un băiat abandonat...

— Ţi-am zis că n-am plâns, l-a întrerupt Cristina pe un ton ridicat.

Mâna lui Mark era palidă şi aproape transparentă. I-a simţit degetele pe obraz. Le-a luat ude de pe faţa ei.

— Dar plângi acum, a spus el.

Când s-a uitat la mâna lui, a văzut că era udă de lacrimile ei. Iar când s-a aplecat spre el şi l-a sărutat, în lumina ceţoasă, buzele ei aveau gust de sare.

În primul moment, Mark a rămas nemişcat, uimit, şi Cristina s-a înfiorat de groază, o groază mai mare decât cea provocată de un demon înfricoşător. Că poate Mark nu a dorit asta, că poate sărutul ei l-a îngrozit...

— Cristina, i-a spus el după ce ea s-a îndepărtat.

S-a aşezat în genunchi şi a îmbrăţişat-o puţin neîndemânatic, strecurându-şi mâna în părul ei.

— Cristina, a spus el iar, cu respiraţia întretăiată şi cu vocea răguşită de dorinţă.

Ea i-a prins faţa în mâini, acoperind cu palmele scobitura obrajilor, şi a fost uimită de fineţea lor, atât de diferită de asprimea obrazului lui Diego. De data aceasta l-a lăsat să se apropie de ea, să o cuprindă cu braţul stâng şi să-şi lipească buzele de buzele ei.

Sub pleoape s-au aprins stele. Nu orice fel de stele, ci stelele multicolore de pe Tărâmul Elfilor. A văzut nori şi constelaţii, a simţit în gura lui gustul nopţii. Buzele lui se mişcau mereu, îi şoptea şi acum numele, printre sărutări. Cu mâna liberă i-a mângâiat mijlocul şi spatele.

A scos un geamăt când degetele ei s-au strecurat pe lângă gulerul cămăşi şi i-au mângâiat clavicula, atingându-i vena de pe gât, unde sângele pulsa repede.

A spus ceva într-o limbă necunoscută, iar în clipa următoare s-a uans pe pământ, cu ea deasupra, a lipit-o de el cu putere, ţinând-o de pate şi de umeri, şi ea s-a întrebat dacă aşa fusese şi cu Kieran, violent şi năvalnic. Şi-a amintit de seara aceea când i-a văzut sărutându-se în deşertul din spatele institutului, cât de frenetică era îmbrăţişarea lor, cum i* ciocneau trupurile lor, cum s-a trezit atunci dorinţa în ea, ca şi acum.

El şi-a arcuit spatele şi ea l-a auzit cum geme când i-a mângâiat corpul, i-a sărutat gâtul şi pieptul, prin cămaşă, apoi i-a desfăcut nasnmi şi el a râs încet, respirând precipitat, rostindu-i numele, după care a spus:

— N-am crezut niciodată că ai putea să te uiţi la mine, tu, care faci parte din nobilimea vânătorilor de umbre, tu, care eşti un fel de cnntesă...

— E uimitor ce poate face un strop de băutură fermecată.

Voia să pară că flirtează cu dezinvoltură. Dar Mark a înlemnit sub ea. Apoi s-a mişcat repede, cu graţie, şi într-o clipă stătea la un metru de ea, cu mâinile ridicate, ca şi cum ar fi vrut s-o ţină la distanţă.

— Băutură fermecată? a repetat el ca un ecou.

Cristina s-a uitat la el surprinsă.

— Băutura aceea dulce pe care mi-a dat-o elful cu faţă de pisică. Ai gustat-o şi tu.

— Nu avea nimic în ea, a spus Mark, cu o asprime care nu îi era caracteristică. Mi-am dat seama de cum am gustat-o. Era un simplu suc de mure, Cristina.

Cristina a avut o tresărire pentru că l-a văzut aşa de furios, dar şi pentru că şi-a dat seama că ceea ce făcuse nu fusese din cauza vreunei magii.

— Dar eu credeam...

— Credeai că mă săruţi fiindcă eşti ameţită, a spus el. Nu pentru că vrei s-o faci sau pentru că mă placi.

— Dar eu te plac. S-a ridicat în genunchi, dar Mark deja era în picioare. Te-am plăcut din prima clipă.

— De-asta te-ai împăcat cu Diego? a spus Mark şi s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap. Poate că nu sunt în stare să fac asta.

— Ce anume?

Cristina s-a ridicat şi ea.

— Să fiu cu cineva care minte, a răspuns Mark rece.

— Dar şi tu ai minţit, a spus Cristina. Ai minţit că eşti cu Emma.

— Şi tu ai luat parte la minciuna aia.

— Pentru că trebuia să fie spusă. Pentru binele lor. Dacă Julian n-ar fi fost îndrăgostit de ea, n-ar fi trebuit să-l facem să creadă...

S-a întrerupt brusc, văzându-l cum se albeşte la faţă.

— Ce-ai spus?

Cristina şi-a acoperit gura cu mâna. Iubirea dintre Julian şi Emma era pentru ea un lucru atât de bine ştiut, încât uneori uita că ceilalţi nu-l cunosc. Iubirea lor se vedea din fiecare gest al lor, din fiecare cuvânt, chiar şi acum; cum era posibil ca Mark să nu ştie?

— Dar ei sunt parabatai, a spus el, şocat. E ilegal. Pedeapsa... Julian nu ar face aşa ceva. Sigur n-ar face-o.

— Îmi pare aşa de rău. Nu trebuia să spun asta. Era doar o bănuială...

— Nu era nicio bănuială, a oprit-o Mark şi s-a întors, după care a pornit pe sub ramurile joase ale copacilor.

Cristina s-a dus după el. Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu trebuie să îi spună ceva lui Julian. Trădarea secretului o apăsa pe piept ca o piatră, uitase de umilinţa ei în faţa fricii pentru Emma, a groazei pentru ce făcuse. S-a strecurat printre crengi, simţind cum frunzele cu margini uscate îi zgârie pielea. A trecut de ele şi a ajuns pe colina verde, unde l-a văzut pe Julian.

Muzica îl trezise pe Jules, muzica şi o senzaţie de căldură care îl învăluia. Nu îi mai fusese aşa cald de mult, nici chiar când era în patul lui, înfăşurat în pături.

A clipit şi a deschis ochii. Auzea muzică de undeva, din depărtare, se răspândea suavă pe tot cerul. A întors capul şi a tresărit văzând imaginea familiară, Emma lângă el, cu capul pe jachetă. Mâinile lor stăteau împreunate pe iarbă, degetele lui bronzate îi ţineau strâns degetele ei mai mici.

Şi-a retras repede mâna, cu inima bubuind, şi s-a ridicat în picioare. Se întreba dacă el întinsese mâna după ea, în somn, sau ea. Nu, ea nu ar face asta. Îl avea pe Mark. Poate că l-a sărutat pe el, pe Julian, dar numele lui Mark îl rostise.

Se gândise că o să fie bine să doarmă atât de aproape de ea, dar se pare că se înşelase. Şi acum avea impresia că îl arde mâna, dar restul corpului se răcise. Emma a murmurat ceva şi s-a întors, părul ei blond s-a revărsat peste mâna care avea palma în sus, ca şi cum o întindea spre el.

Nu mai putea suporta. Şi-a luat jacheta de pe jos, a pus-o repede pe el şi a plecat să se uite de pe deal. Poate îşi dădea seama cât mai era până la poalele muntelui. Cât mai aveau până să ajungă la Curtea Elfilor întunericului, ca să termine această misiune nebunească. Nu îl condamna pe Mark, nu. Pentru el, Kieran era ca un membru al familiei, şi Julian înţelegea mai bine ca oricine ce înseamnă familia.

Dar deja începuse să se gândească la copiii rămaşi la institut, se întreba dacă erau furioşi, panicaţi, supăraţi. Niciodată nu-i mai lăsase singuri. Niciodată.

Vântul îşi schimbase direcţia şi muzica a început să se audă mai tare. Julian s-a dus la marginea dealului şi a văzut o poiană întinsă, cu iarbă verde, presărată din loc în loc cu pâlcuri de copaci şi, ceva mai departe, o pajişte pe care se zărea ca prin ceaţă un vârtej colorat de mişcare.

Dansatori. Se mişcau în ritmul unei muzici care părea să ţâşnească din pământ. Un ritm insistent, ca o chemare. Te chema să dansezi, să te laşi purtat de el, aşa cum te-ai lăsa purtat de valuri spre mal.

Julian a simţit atracţia muzicii, dar era destul de departe ca să fie afectat. Degetele lui, însă, tânjeau după pensule. Oriunde se uita, vedea culori intense şi mişcări care îl făceau să-şi dorească să fie în studioul lui, cu şevaletul în faţă. Avea impresia că se uită la nişte fotografii ale căror culori fuseseră ajustate la saturaţie maximă. Frunzele şi iarba erau de un verde intens, ca de otravă. Fructele erau mai strălucitoare decât nestematele. Păsările care pluteau lin prin aer aveau un penaj atât de nu colorat, încât Julian s-a întrebat dacă aici nu aveau niciun duşman natural care să le vâneze, dacă rostul acestor culori era pur şi simplu etalarea frumuseţii.

— Ce s-a întâmplat?

S-a întors şi a văzut-o chiar în spatele lui, la marginea dealului. Emma. Părul ei lung era desfăcut şi flutura în vânt, semănând cu o foaie subţire şi lucioasă de metal. Inima a început să-i bată mai tare, simţind o atracţie mult mai mare decât cea pentru muzica elfilor.

— Nimic.

Tonul lui a fost mai dur decât intenţionase.

— Mă uitam după Mark şi Cristina. După ce apar, trebuie să plecăm. Mai avem mult de mers.

Ea s-a apropiat de el cu o expresie gânditoare. Razele soarelui pătrundeau printre nori, luminându-i părul şi făcându-l să semene cu valuri unduioase de şofran. Julian şi-a strâns mâinile în pumn, refuzând să le lase să-şi ridice degetele şi să se îngroape în părul mătăsos pe care Emma îl desfăcea numai noaptea. Îi amintea lui Julian de clipele acelea de linişte dintre apus şi noapte, când copiii dormeau şi el era singur cu Emma, de momentele acelea când vorbeau încet şi intim, şi când el nu-şi dădea deloc seama că relaţia lor e ceva mai mult decât una dintre doi parabatai. În curbele feţei ei somnoroase, în părul ei desfăcut, în umbra pe care genele o lăsau pe obraji era o pace pe care Julian o vedea rareori.

— Auzi muzica? l-a întrebat ea, apropiindu-se cu un pas.

Era destul de aproape încât s-o atingă. Julian se întreba dacă aşa se simt şi dependenţii de droguri. Când doreşti ceva ce nu ar trebui să ai. Când te gândeşti că „o dată nu contează”

— Emma, nu! a spus el.

Nu ştia nici el prea bine ce îi cerea. Nu sta aşa de aproape de mine, nu pot să suport. Nu te uita aşa la mine. Nu fi tot ceea ce îmi doresc şi nu pot avea. Nu mă face să uit că îi aparţii lui Mark şi că oricum nu ai putea să fii a mea.

— Te rog, a spus ea. Se uita la el cu ochi mari şi îndureraţi. Te rog, am nevoie...

Acel Julian care nu putea rezista la gândul că cineva are nevoie de el şi-a desdeştat pumnii şi şi-a desferecat picioarele. Într-o secundă a fost lângă ea, trupurile lor aproape că s-au ciocnit l-a pus mâna pe obraz. Nu avea Cortana la ea, a observat el cu o uimire îndepărtată. Cum de nu o avea?

Ochii ei s-au aprins. S-a ridicat pe vârfuri, şi-a îndreptat faţa spre eL Buzele ei se mişcau, dar el nu putea să audă ce spune din cauza vuietului pe care îl avea în urechi. Şi-a amintit cum fusese odată izbit de un val care l-a băgat la fund, cum stătea acolo cu respiraţia tăiată, incapabil să se ridice. Simţise şi groază, dar şi un fel de abandon: ceva mai puternic ca el îl controla, şi nu mai trebuia să se lupte.

Mâinile ei îl ţineau de gât, buzele ei erau pe buzele lui şi el a abandonat lupta, a capitulat. Tot trupul i s-a încordat, inima îi bătea tare, gata să explodeze, venele vibrau de sânge şi de energie. A luat-o în braţe şi a ridicat-o, micuţă şi puternică în braţele lui. A gemut, incapabil să respire, la gustul dulce şi intens al sângelui.

Dar nu al Emmei. Nu o putea gusta pe Emma, senzaţia ei familiară, şi parfumul ei, acum diferit. Nu mai avea dulceaţa pielii calde de soare, mirosul de ierburi din săpun şi şampon, mirosul de echipament, de aur şi de fată.

E imposibil să creşti lângă o persoană, să visezi la acea persoană, să o laşi să-ţi modeleze sufletul şi să-şi pună amprenta pe inima ta, şi să nu ştii că cea pe care o săruţi nu e ea. Julian s-a smucit şi s-a şters la gură cu dosul palmei. Mâna era mânjită de sânge.

Avea în faţă o femeie-elf, cu pielea fină şi palidă, netedă şi fără nduri. Râdea, cu buzele ei roşii. Părul ei avea culoarea pânzei de păianjen – chiar erau pânze de păianjen, cenuşii şi fine şi uşoare. Putea să aibă orice vârstă. Nu avea pe ea decât o rochie neagră, ponosită. Era frumoasă şi hidoasă în acelaşi timp.

— Mă încânţi, vânătorule de umbre, a spus ea cu o voce melodioasă. Nu te întorci în braţele mele să ne mai sărutăm?

A întins mâinile spre el. Julian s-a dat înapoi. Nu sărutase în viaţa hiî pe altcineva în afară de Emma; se simţea rău, de la stomac şi de la mimă. A vrut să-şi scoată pumnalul serafic, să ardă aerul care era între ei, să simtă fierbinţeala cunoscută urcându-i pe braţ şi prin vene, cauterizându-i greaţa.

Mâna lui ajunsese la centură, când şi-a amintit: pumnalele serafice nu funcţionează aici.

— Lasă-l în pace! a strigat cineva. Pleacă de lângă fratele meu, leananstdhel

Era Mark. Ieşea dintre copaci, cu Cristina în urma lui. În mână avea un pumnal.

Femeia-elf a râs.

— Armele voastre nu funcţionează pe acest tărâm, vânătorule de umbre.

S-a auzit un declic şi briceagul Cristinei s-a deschis în palma ei.

— Vino aici şi spune-i asta tăişului meu, femeie-păianjen.

Elful s-a retras şuierând şi Julian a văzut pe dinţii lui propriul său sânge. Se simţea ameţit de greaţă şi de furie. Elful s-a răsucit şi a dispărut într-o clipă, ca un vârtej cenuşiu de ceaţă care coboară pe deal.

Muzica se oprise. Şi dansatorii începuseră să se risipească: soarele apunea şi pământul se acoperea de umbre groase. Orice fel de serbare ar fi fost, se pare că nu aprecia căderea nopţii.

— Julian, frate! Mark s-a apropiat repede de el, cu ochii plini de îngrijorare. Pari bolnav, stai jos, bea puţină apă…

De undeva de pe deal s-a auzit un fluierat. Julian s-a întors. Emma stătea în vârful dealului, punându-şi Cortana în teacă. Julian a observat uşurarea care s-a aşternut pe faţa ei când i-a văzut.

— Nu ştiam unde sunteţi, a spus Emma, coborând dealul în grabă. Se uita la ei zâmbind cu speranţă. M-am gândit că aţi mâncat fructele elfilor şi acum alergaţi dezbrăcaţi pe pajiştea verde.

— Fără nuditate, a spus Julian. Fără pajişti verzi.

Emma a strâns mai bine chinga de care era prinsă Cortana. Părul îi era adunat într-o coadă lungă la spate şi doar câteva şuviţe îi scăpau din ea. S-a uitat la chipurile lor încordate şi a făcut ochii mari.

— E totul în regulă?

Julian simţea şi acum în tot corpul atingerea acelei leananstdhe. Ştia ce este o leanansidhe – un elf sălbatic ce poate lua înfăţişarea persoanei pe care o doreşti şi care te seduce şi se hrăneşte cu sângele şi cu pielea ta.

Măcar era singurul care o văzuse pe Emma. Mark şi Cristina au văzut-o pe leananstdhe în forma ei reală. Din acest motiv, toţi au fost cruţaţi de umilinţă şi pericol.

— Totul e în regulă, a spus el. Ar trebui să plecăm. Stelele încep să răsară şi mai avem mult de mers.

— Bine, a spus Livvy, oprindu-se în faţa unei uşi înguste de lemn.

Nu semăna deloc cu celelalte uşi din institut, care erau moderne, de sticlă şi metal. Arăta ca un avertisment.

Livvy nu părea prea dornică să intre.

Se hotărâseră să se ducă direct în biroul lui Arthur Blackthorn. De fapt, fusese mai mult martor la discuţie. Chiar dacă era două noaptea, chiar dacă nu-i plăcea să-şi bată capul cu afacerile centurionilor, voia neapărat să afle ce plănuia Zara.

Voia să pună mâna pe institut, îi explicase Livvy pe când se întorceau, călcând pe nisip şi pe pietre. De-asta şi spusese lucrurile alea despre Arthur – era clar că e capabilă să spună orice minciună.

Kit nu se gândise niciodată prea mult la institutele astea – întotdeauna le considerase un soi de secţii de poliţie pline de vânători de umbre care aveau misiunea să supravegheze anumite locaţii. I se părea că sunt un fel de oraşe-stat de mici

dimensiuni, care se ocupau de o anumită zonă, dar care erau conduse de o familie numită de consiliul din Idris.

— Pe bune există o ţară privată în care locuiesc numai vânători de umnbre? a întrebat Kit când au ajuns pe drumul care ducea spre institut; acesta se vedea ca o umbră în faţa munţilor din spate.

— Da, a spus Livvy scurt.

Cu alte cuvinte, taci şi ascultă. Kit avea senzaţia că ea încearcă să promeze ceea ce văzuse explicându-i lui. A tăcut şi a lăsat-o.

Un institut era condus de un conducător sau o conducătoare, care sătea acolo cu familia; tot aici mai stăteau şi alte persoane care îşi pierduseră familia, sau orfani nefilimi – care erau numeroşi. Conducătorul unui institut avea o putere remarcabilă: din rândurile conducătorilor erau de obicei aleşi consulii, şi ei aveau posibilitatea să propună Legi care puteau să fie adoptate prin vot.

Toate institutele erau la fel de goale precum cel din Los Angeles. Dr fapt, aglomeraţia de acum, datorată prezenţei centurionilor, era neeobişnuită. Institutele trebuiau să fie goale, ca în caz de necesitate să poată fi găzduit acolo şi un batalion de vânători de umbre. Nu existau alţi angajaţi, pentru că nu era nevoie: vânătorii de umbre care lucrau pentru institut erau membri ai Conclavului, şi ei stăteau în oraş, fiecare la casa lor.

Nu erau nici prea mulţi, a adăugat Livvy, întristată. Mulţi dintre ei muriseră în războiul de acum cinci ani. Dar dacă tatăl lui Zara avea să ajungă conducătorul institutului din Los Angeles, nu doar că putea să propună Legea lui bigotă, dar cei din familia Blackthorn ar fi izgoniţi şi n-ar avea unde să se ducă în afară de Idris.

— Şi e aşa nasol la Idris? a întrebat Kit, în timp ce urcau scările.

Nu că şi-ar fi dorit să ajungă acolo. Abia începuse să se obişnuiască aici. Dar nici nu ar fi rămas la institut dacă tatăl Zarei ar fi preluat conducerea – în niciun caz, mai ales dacă era la fel ca Zara.

Livvy s-a uitat la Ty, care nu intervenise deloc în tirada ei.

— Idris e OK. De fapt, e chiar grozav. Dar aici e casa noastră.

După aceea au ajuns la uşa lui Arthur, şi toată lumea a tăcut. Kit se gândea dacă nu ar fi fost mai bine să o ia el înainte. Pe el nu-l interesa prea tare dacă Arthur Blackthorn se enervează sau nu.

Ty s-a uitat la uşă tulburat.

— N-ar trebui să-l deranjăm pe unchiul Arthur. I-am promis lui Jules.

— Trebuie, a spus Livvy cu simplitate, şi a deschis uşa.

Era o scară îngustă care ducea spre o cameră întunecată, aflată chiar sub acoperişul casei. Acolo erau o mulţime de birouri, şi pe fiecare dintre ele era o lampă – şi erau atât de multe lămpi, că încăperea era luminată toată. Fiecare carte, fiecare foaie de hârtie acoperită cu un scris ilizibil, fiecare farfurie cu resturi de mâncare erau luminate puternic.

La unul dintre birouri stătea un bărbat. Peste blugi şi hanoracul uzat avea un halat de baie; era desculţ. Halatul fusese odată albastru, probabil, dar acum ajunsese un fel de alb murdar de la prea multe spălări. Era clar un Blackthorn – pătul lui aproape alb avea bucle la fel ca părul lui Julian şi ochii erau de un albastru-verzui strălucitor.

Ochii aceştia au trecut peste Livvy şi Ty şi s-au oprit asupra lui Kit.

— Stephen, a spus el, scăpând stiloul din mână.

Acesta a căzut pe jos, făcând o baltă de cerneală neagră pe podea.

Livvy rămăsese cu gura căscată. Ty se lipise de perete.

— Unchiule Arthur, el e Kit, a spus Livvy. Kit Herondale.

Arthur a chicotit pe înfundate.

— Herondale, într-adevăr.

Ochii lui păreau că ard: aveau ceva bolnav, ca şi cum ar fi avut febră. S-a ridicat în picioare, a venit la Kit şi s-a uitat atent la faţa lui.

— De ce l-ai urmat pe Valentine? Tu, care aveai totul? „Cu adevărat, nu e nici măcar Apollo, cu părul şi coarda de aur a harpei, un zeu aprig de urmat, un zeu frumos de venerat?”[3]

Venea dinspre el un miros amar, de cafea veche. Kit s-a dat un pas în spate.

— Ce fel de Herondale vei fi tu? a şoptit Arthur. William sau Tobias? Stephen sau Jace? Frumos, aprig sau amândouă?

— Unchiule, a spus Ty; vorbise tare, dar vocea îi tremura puţin. Trebuie să vorbim cu tine. Despre centurioni. Vor să preia institutul. Nu vor să mai fii tu conducător.

Arthur s-a răsucit spre Ty cu o expresie fioroasă – nu se uita chiar urât, dar cam aşa ceva. Apoi a început să râdă.

— E-adevărat? Este? a întrebat el. A început să râdă mai tare, apoi râsul a părut că se transformă în plâns. S-a întors şi s-a trântit pe fotoliu, la birou. Ce glumă, a spus el cu violenţă.

— Nu e o glumă... a început Livvy.

— Vor să-mi ia mie institutul. Ca şi cum eu aş conduce institutul! N-am condus un institut în viaţa mea, copii. El face totul: el ţine corespondenţa, stabileşte şedinţele, el vorbeşte cu consiliul.

— Cine face totul? a întrebat Kit, deşi ştia că nu era cazul să intre în discuţie.

— Julian.

Era vocea Dianei; stătea în capul scării de la mansardă şi se uita în jur, ca şi cum lumina puternică de acolo o surprindea. Avea un aer resemnat.

— Se referă la Julian.

10 Aşa vru craiul ei

Erau în biroul Dianei. Pe fereastră, oceanul se vedea ca o foaie ondulată de aluminiu, luminată de o lumină neagră.

— Îmi pare rău că a trebuit să aflaţi de unchiul vostru, a spus Diana. Stătea rezemată de birou, în jeanşi şi pulover, dar tot arăta impecabil; avea o bentiţă de piele pe cap, care îi îngrămădea buclele în spate. Am sperat... şi eu, şi Julian... am sperat să nu aflaţi niciodată.

Kit se rezema de peretele de vizavi; Ty şi Livvy stăteau pe biroul ei. Amândoi păreau împietriţi, ca şi cum ar fi fost trântiţi la pământ de o furtună şi acum abia îşi reveneau. Kit nu fusese niciodată mai conştient ca acum că erau gemeni, în ciuda diferenţelor de culoare.

— Deci în toţi anii ăştia a fost Julian, a spus Livvy. A condus institutul. A făcut totul. L-a acoperit pe Arthur.

Kit şi-a adus aminte de vizita pe care o făcuse cu el în Piaţa Umbrelor. Nu petrecuse prea mult timp cu al doilea frate ca vârstă din familia Blackthorn, dar întotdeauna i se păruse că e înspăimântător de matur, ca şi cum ar fi fost mult mai mare decât vârsta lui adevărată.

— Trebuia să ne dăm seama. Ty învârtea în mână cablurile subţiri ale căştilor atârnate de gât. Trebuia să-mi dau seama.

— Nu vedem bine lucrurile care sunt prea aproape de noi, a spus Diana. Aşa suntem noi, oamenii.

— Dar Jules... a şoptit Livvy. Avea doar doisprezece ani. Cred că i-a fost aşa de greu.

Faţa ei strălucea. La început, Kit a avut impresia că se reflectă în ea lumina de la geam. Abia apoi şi-a dat seama – erau lacrimi.

---

3 [7] Algemon Charles Swinbume, Imn către Proserpina

— Întotdeauna v-a iubit mult, a spus Diana. Aşa a vrut el să facă.

— Avem nevoie de el aici, a spus Ty. Avem nevoie de el acum.

— Eu ar trebui să plec, a spus Kit.

Nu se simţise niciodată aşa de stânjenit. Mă rog, poate nu chiar maaiată – mai fusese şi incidentul cu cei cinci vârcolaci beţi şi cuşca plină cu tritoni, din Piaţa Umbrelor –, dar, oricum, rareori.

Livvy a ridicat capul, şi faţa ei plină de lacrimi era ameninţătoare.

— Ba nu, nu trebuie. Trebuie să stai aici ca să ne ajuţi să-i explicăm Dianei povestea cu Zara.

— Dar n-am înţeles nici jumătate din ce a spus ea, a protestat Kit. Cu conducătorii de institut, cu registrele alea…

Ty a respirat adânc.

— O să-i explic eu, a spus el.

Părea că povestirea îl calmează: recita încet faptele, unul după altul. Când a terminat, Diana s-a dus la uşă şi a răsucit cheia de două ori.

— Vă mai amintiţi şi alte detalii? a întrebat ea, întorcându-se de la uşă.

— O singură chestie, a spus Kit, surprins şi el că poate să contribui e cu ceva. Zara a spus că următoarea şedinţă de consiliu va avea loc în curând.

— Presupun că atunci vor să le spună despre Arthur, a zis Livvy. Şi să-şi pună în aplicare planul cu institutul.

— Cohorta e o facţiune puternică în cadrul Conclavului, le-a explicat Diana. Sunt nişte oameni josnici. Consideră că e normal să-i tortureze pe repudiaţii pe care îi prind că încalcă Acordurile. Ei susţin condiţionat Pacea Rece. Dacă aş fi ştiut că tatăl Zarei este unul dintre ei…

A clătinat din cap.

— Zara nu poate să aibă acest institut, a spus Livvy. Nu poate! Este casa noastră.

— Nu de institut îi pasă ei, a spus Kit. Ea şi tatăl ei vor puterea pe care ar căpăta-o având institutul.

S-a gândit la repudiaţii pe care îi cunoştea din Piaţa Umbrelor, s-a gândit că aceştia ar putea fi arestaţi şi siliţi să poarte un soi de semne, un ecuson sau o insignă prin care să fie identificaţi…

— Dar Cohorta are un atu, a spus Livvy. A aflat de Arthur, iar noi nu ne putem permite să se afle. Are dreptate: vor încredinţa altcuiva conducerea institutului.

— Nu ştiţi nimic despre familia Dearbom sau despre Cohortă? Ceva care să-i poată discredita? a întrebat Kit. Să-i împiedice să pună mâna pe institut?

— Chiar şi aşa, am pierde institutul, a spus Ty.

— Da, dar n-ar mai putea să treacă la înregistrarea repudiaţilor. Poate nu pare ceva aşa de rău, dar niciodată nu se termină aici. E clar că pe Zara n-o interesează dacă repudiaţii trăiesc sau mor… când va şti unde e fiecare, când toţi vor fi nevoiţi să-i dea raportul, Cohorta va avea putere asupra lor. Kit a oftat. Ar trebui să mai citiţi şi voi câteva cărţi de istorie mundană.

— Poate ar fi bine s-o ameninţăm că-i spunem lui Diego, a sugerat Livvy. El nu ştie, şi, cu toate că a fost un nesimţit cu Cristina, nu pot să cred că ar fi de acord cu asta. Dacă ar şti, s-ar despărţi de Zara, şi ea nu vrea asta.

Diana s-a încruntat.

— Nu suntem într-o poziţie prea puternică, dar tot e ceva. S-a dus la birou şi a luat de acolo un stilou şi o agendă. O să le scriu lui Alec şi lui Magnus. Ei conduc Alianţa dintre repudiaţi şi vânătorii de umbre. Dacă e cineva care să ştie ceva despre Cohortă sau să ne dea ceva cu care să-i putem învinge, ei sunt aceia.

— Şi dacă nu ştiu nimic?

— Încercăm cu Diego, a spus Diana. Aş fi vrut să am mai multă încredere în el, dar… A oftat. Îmi e simpatic. Dar simpatic mi-a fost şi Manuel. Oamenii nu sunt ceea ce par.

— Şi continuăm să susţinem că Julian şi ceilalţi s-au dus la Academie? a întrebat Livvy, dându-se jos de pe birou.

Ochii ei erau încercănaţi de oboseală. Ty avea umerii căzuţi. Şi Kit sr simţea de parcă cineva îl lovise cu un sac de nisip.

— Dacă află cineva că s-au dus pe Tărâmul Elfilor, nici nu mai contează ce facem cu Zara – oricum pierdem institutul.

— Să sperăm că se vor întoarce repede, a spus Diana, uitându-se pe geeam la luna care-şi reflecta lumina în apa oceanului. Şi dacă speranţa nu e de ajuns, atunci să ne rugăm.

Pădurile dispăruseră şi, pe când amurgul se transforma în noapte, cei patru vânători de umbre înaintau pe nişte câmpuri verzi, spectrale, separate de nişte ziduri scunde de piatră. Din când în când, vedeau ht prin ceaţă ciudatele petice de pământ pârjolit. Uneori, zăreau în depărtare conturul unui oraş, şi atunci tăceau, ca nu cumva să atragă atenţia cuiva.

Sus, pe deal, mâncaseră şi ultimele provizii pe care le mai aveau şi care nu fuseseră prea multe. Emmei nu îi era însă foame. Stomacul îi ghiorăia de supărare.

Nu putea uita ce văzuse când se trezise singură în iarbă.

Se ridicase şi se uita în jur după Julian. Nu mai era acolo, chiar şi arma corpului său în iarbă începea să nu se mai vadă.

Aerul era greu, gri-auriu, şi capul îi vuia când a urcat pe creastă, ca să-l strige.

Şi atunci îl văzuse, pe la jumătatea dealului; vântul rece şi umed îi ridica mânecile şi vârfurile părului. Nu era singur. Lângă el era o fată elf, îmbrăcată cu o rochie neagră, zdrenţuită. Părul ei avea culoarea petalelor de trandafiri arse, un fel de roz-cenuşiu, şi îi plutea fin deasupra umerilor. Emma a avut impresia că fata s-a uitat o clipă la ea şi a zâmbit. Poate totuşi i s-a părut. Dar ştia sigur că nu a fost doar o părere ceea ce s-a întâmplat pe urmă, când fata s-a apropiat de Jules şi l-a sărutat.

Nu ştia prea bine ce credea că se va întâmpla; o parte din ea spera ca Jules s-o respingă. Nu a respins-o. Ba mai mult, a luat-o în braţe şi a tras-o spre el, cu mâna în părul ei sclipitor. Emmei i s-a strâns stomacul când a văzut cum o lipeşte de el. O ţinea strâns, buzele lor erau lipite şi fata îl mângâia pe spate.

Imaginea asta avea ceva aproape frumos, într-un fel oribil. Emma a simţit un junghi în inimă, pentru că îşi aducea aminte cum se simţise când îl sărutase pe Jules. Iar el nu avea nicio ezitare, nicio şovăire, nicio reţinere care să arate că mai păstrează o bucăţică din el şi pentru Emma. Se abandonase cu totul în acel sărut, şi era atât de frumos când făcea asta, pe cât de oribil era gândul că l-a pierdut definitiv.

A avut impresia că simte efectiv că i se frânge inima, aşa cum se sparge un obiect din porţelan fin.

Fata-elf s-a îndepărtat apoi, după care şi-au făcut apariţia Mark şi Cristina, iar Emma n-a mai fost în stare să se uite: a întors capul, ghemuită în iarbă, încercând să nu vomite.

Stătea pe pământ, cu pumnii încleştaţi. Ridică-te, şi-a spus ea cu duritate. Măcar atât îi datora lui Jules. El îşi ascunsese durerea pe care o simţise când ea încheiase relaţia cu el, şi ea trebuia să facă la fel.

Cumva, a reuşit să se ridice, să-şi compună un zâmbet şi să vorbească normal cu ei, când a coborât de pe deal. Să dea din cap, când s-au aşezat şi şi-au împărţit mâncarea, când au apărut stelele şi Mark a spus că atunci se poate orienta după ele. Să pară netulburată când au pornit la drum, Julian lângă fratele lui, ea şi Cristina în spatele lor, urmându-l pe Mark pe potecile şerpuitoare şi invizibile de pe Tărâmul Elfilor.

Acum, cerul strălucea de stele multicolore, care lăsau dâre de nuanţe diferite. Cristina era neobişnuit de tăcută şi izbea cu vârful ghetei pietrele în timp ce mergea. Mark şi Julian erau suficient de departe de ele ca să nu le poată auzi.

— 'jque onda? a întrebat-o Cristina, întorcând ochii spre ea.

Emma stătea prost la spaniolă, dar până şi ea a înţeles că o întreabă ce se întâmplă.

— Nimic.

Se simţea groaznic că o minţea pe Cristina, dar şi mai groaznic se simţea din cauza sentimentelor ei. Avea impresia că dacă le mai dezvăluia şi altcuiva, ar fi devenit mai reale.

— Ei, atunci bine, a spus Cristina. Fiindcă am eu ceva să-ţi spun. A aspirat adânc. L-am sărutat pe Mark.

— Hooo! a făcut Emma, cu atenţia distrasă. Ho-ho-Aooo!

— Chiar ai spus „ho-ho-ho”?

— Da, a recunoscut Emma. Deci e o situaţie gen ura-bară-ce-fericire sau una gen oh-Doamne-ce-ne-facem?

Cristina şi-a aranjat părul, agitată.

— Nu ştiu, îmi place foarte mult, dar... la început am crezut că l-am sărutat din cauza băuturii fermecate...

Emma a făcut ochii mari.

— Ai băut vin fermecat? Cristina! Uite aşa ţi se rupe filmul şi te trzeşti a doua zi dimineaţă sub un pod, cu un tatuaj care spune ÎMI PLAC ELICOPTERELE.

— Nu era vin! Era doar suc!

— OK, OK. Emma a început să vorbească mai încet. Vrei să o imnin cu Mark? Adică, ştii tu, să anunţ familia că ne-am despărţit?

— Dar Julian? a întrebat Cristina, tulburată. Cu el cum rămâne?

O clipă, Emma n-a putut vorbi – şi-a amintit de el, de cum s-a apropiat de el fata-elf, cum i-a atins trupul şi cum a strâns-o el în braţe.

Nu mai simţise niciodată o astfel de gelozie. O durea şi acum, precum cicatricea unei răni mai vechi. Dar, curios, se bucura că o doare. Merita durerea asta, s-a gândit ea. Dacă Julian suferea, trebuia să sufere ea, iar ea îl eliberase, şi el avea tot dreptul să sărute fete-elf, să caute iubirea şi să fie fericit. Nu făcea nimic greşit.

Şi-a amintit ce-i spusese Tessa, că singura modalitate de a-l face pe Junlian să n-o mai iubească era să-l facă să creadă că ea nu-l mai iubeşte. Şi-l convingă de asta. Se pare că reuşise.

— Cred că toată mascarada asta cu Mark şi-a atins scopul, a spus ea. Deci dacă vrei...

— Nu ştiu, a răspuns Cristina. A inspirat adânc. Trebuie să-ţi spun ceva. M-am certat cu Mark, şi nu am vrut, dar...

— Staţi!

Era Mark, de acolo, din faţă. S-a întors spre ele, cu Julian lângă el, a întins mâna.

— Auziţi asta?

Emma şi-a încordat auzul. Şi-ar fi dorit să se poată folosi de rune – îi lipseau tare mult runele care îmbunătăţeau viteza, sau auzul, sau reflexele.

A clătinat din cap. Mark se schimbase de haine, şi acum era îmbrăcat probabil cu cele pe care le avusese la Vânătoarea Sălbatică, unele mai zdrenţuite şi mai întunecate, şi îşi mânjise chiar şi faţa şi părul cu noroi. Ochii lui bicolori străluceau în lumina serii.

— Ascultaţi, a spus el, se aude mai tare, şi dintr-odată Emma a auzit: muzică.

Un fel de muzică aşa cum nu mai auzise, stranie şi nemelodioasă, care îi făcea nervii să se încordeze.

— Curtea e aproape, a spus Mark. Sunt cimpoierii regelui.

A intrat repede în pădurea deasă de lângă drum şi s-a întors doar o dată, ca să le strige celorlalţi: „Haideţi după mine!”

Au pornit după el. Emma era conştientă de prezenţa lui Julian în faţa ei; scosese de la centură o sabie scurtă cu care tăia buruienile înalte din calea lor. La picioarele Emmei se adunaseră grămezi de frunze şi crengi pline de flori mici, de culoarea sângelui.

Muzica se auzea acum mai tare şi, pe măsură ce înaintau prin pădurea deasă, creştea tot mai mult în intensitate; crengile de deasupra lor erau pline de luminiţe fantomatice.

Felinare multicolore atârnau de crengi, luminându-le drumul spre cea mai întunecată parte a pădurii.

Curtea Elfilor întunericului s-a ivit brusc în faţa lor – o explozie de muzică şi lumină puternică ce a orbit-o pe Emma, după ce stătuse atât de mult în întuneric. Nu mai ştia cum îşi imaginase ea că arată Curtea Elfilor întunericului. Poate ca un castel imens de piatră, cu o cameră a tronului sumbră. O cameră decorată cu nestemate închise la culoare, aflată în vârful unui turn, la care se ajungea pe o scară întunecată, în spirală. Şi-a amintit de întunericul şi umbrele din Oraşul Oaselor, de liniştea acelui loc, de răceala lui.

Dar Curtea Elfilor întunericului era în aer liber – nişte corturi şi nişte chioşcuri care nu erau prea diferite de cele din Piaţa Umbrelor, înghesuite într-un luminiş înconjurat de copaci deşi. În mijloc era un pavilion masiv de pânză, deasupra căruia fluturau în toate părţile steaguri de catifea pe care era desenată cu aur o coroană ruptă.

În pavilion se găsea doar un tron înalt, făcut dintr-o piatră neagră şi lucioasă. Tronul era gol. Pe spătarul lui erau gravate cele două jumătăţi de coroană, având sub ele o lună şi un soare.

Câţiva reprezentanţi ai nobilimii elfilor se învârteau prin pavilion, îmbrăcaţi cu pelerine negre. Pelerinele aveau emblema coroanei, iar ei purtau mănuşi groase precum cea pe care o găsise Cristina printre ruinele casei lui Malcolm. Majoritatea erau tineri; unii nu păreau să aibă mai mult de paisprezece-cincisprezece ani.

— Fiii regelui întunericului, a şoptit Mark.

Stăteau ascunşi după nişte bolovani şi se uitau pe deasupra lor, cu armele în mână.

— Fete n-are deloc? a mormăit Emma.

— Fetele nu-i sunt de folos, a răspuns Mark. Se spune că pe fete le sade la naştere.

Emma nu şi-a putut stăpâni o tresărire de furie.

— Lasă-mă să mă apropii de el, a şoptit ea. Îi arăt eu la ce pot fi fetele de folos.

Apoi, pe neaşteptate, a izbucnit muzica. Elfii de peste tot s-au apropiat de tron. Străluceau în hainele lor luxoase, aurii, verzi, albastre sau roşu ca focul, iar bărbaţii aveau haine la fel de viu colorate ca ale femeilor.

— Momentul e aproape, a spus Mark, chinuindu-se să vadă. Regele îşi cheamă nobilii.

Julian şi-a îndreptat umerii, stând în continuare la adăpostul bolovanilor.

— Atunci ar trebui să pornim. Mă duc să văd dacă putem să ne apropiem mai mult de pavilion.

Sabia lui cu lamă scurtă sclipea în lumina lunii.

— Cristina, vino cu mine, a spus el.

După o clipă de uimire, Cristina a dat din cap.

— Desigur.

Şi-a scos pumnalul, s-a uitat la Emma cu o privire prin care părea că-şi cere scuze, şi apoi a dispărut cu Julian printre copaci.

Mark s-a aplecat spre bolovanul masiv care îi împiedica să vadă pavilionul. Nu s-a uitat la Emma, dar a spus încet:

— Nu pot să fac asta. Nu mai pot să-l mint pe fratele meu.

Emma a îngheţat.

— Să-l minţi în legătură cu ce? a întrebat ea, deşi ştia răspunsul.

— Cu noi, a spus el. Să-l mint că ne iubim. Trebuie să punem punct.

Emma a închis ochii.

— Ştiu. Tu şi Cristina...

— Mi-a spus, a întrerupt-o Mark. Că Julian e îndrăgostit de tine.

Emma nu a deschis ochii, dar şi aşa vedea lumina puternică a torţelor care înconjurau pavilionul şi luminişul, o simţea cum îi ardea pleoapele.

— Emma, a spus Mark. Nu a fost vina ei. A fost un accident. Dar când mi-a spus cuvintele astea, am înţeles. N-a fost niciodată vorba de Cameron Ashdown, nu-i aşa? Ai

încercat să-l protejezi pe Julian de sentimentele lui. Dacă Julian te iubeşte, trebuie să-l convingi că ţie ţi-e imposibil să-l iubeşti.

Compasiunea lui aproape a copleşit-o. A deschis ochii – era o laşitate să-i închidă, iar cei din familia Carstairs nu erau laşi.

— Mark, tu ştii care e Legea. Şi ştii şi secretele lui Julian – despre Arthur, despre institut. Ştii ce s-ar întâmpla dacă cineva le-ar afla, ştii ce ne-ar face, ce i-ar face familiei tale.

— Sigur că ştiu, a răspuns el. Şi nu sunt supărat pe tine. O să-ţi fiu alături dacă găseşti pe altcineva ca să-l amăgeşti. Uneori, trebuie să-i amăgim pe cei pe care îi iubim. Dar nu pot să fiu eu cel care îi provoacă durere.

— Dar numai tu poţi fi acela. Crezi că dacă ar mai fi fost altcineva, te-aş mai fi rugat pe tine?

Auzea şi ea disperarea din propria voce.

Ochii lui Mark s-au întunecat.

— De ce numai eu pot fi?

— Pentru că eşti singurul pe care Julian e gelos, a spus ea, şi a văzut uluiala care a apărut în ochii lui, exact când s-a auzit din spatele ei trosnetul unei crengi.

S-a răsucit, cu Cortana în mână. Era Julian.

— Ar fi trebuit să ştii că nu e bine să ridici sabia asupra parabataiului tău, a spus el cu un zâmbet strâmb.

Emma a lăsat sabia jos. Oare auzise ceva din ce vorbise cu Mark? Nu părea să fi auzit.

— Şi tu ar fi trebuit să ştii că nu trebuie să faci zgomot când păşeşti.

— Nu am rune de Neauzire, a spus Jules, şi s-a uitat apoi la Mark. Am găsit un loc mai aproape de tron, Cristina deja...

Dar Mark înlemnise. Se uita fix la ceva ce Emma nu vedea. Priviea lui Julian a întâlnit-o pe a ei, brusc alarmată, şi în clipa următoare Mark a pornit hotărât prin tufişuri.

Ceilalţi doi s-au repezit după el. Emma simţea cum i se scurge transpiraţia pe şira spinării, pentru că făcea eforturi să nu calce pe vreo creangă care să trosnească sau pe vreo frunză care să foşnească. Era dureros şi aproape umilitor să-şi dea seama cât de mult se bazau nefilimii pe runele lor.

S-a oprit brusc, gata să dea peste Mark. Acesta nu ajunsese prea departe, doar la marginea luminişului, unde nu putea fi zărit de cei din pavilion din cauza unor ferigi uriaşe.

De aici vedeau perfect luminişul. Emma a privit cum se adună elfii Întunericului în faţa tronului. Erau cel puţin o sută, dacă nu mai mulţi. Îmbrăcaţi în haine bogate, mult mai elegante decât îşi imaginase ea. O femeie cu pielea închisă la culoare avea o rochie făcută din pene de lebădă de un alb imaculat, iar la gâtul subţire avea un colier de fulgi. Doi bărbaţi palizi aveau pelerine trandafirii de mătase şi veste din pene albastre şi lucioase. O femeie cu pielea de culoarea grâului şi cu păr din petale de trandafir s-a apropiat de pavilion, îmbrăcată cu o rochie complicată, ca o colivie făcută din oase de animale mici legate între ele cu şnuruleţe împletite din păr uman.

Dar Mark nu se uita la niciunul dintre ei şi nici la pavilionul unde Kăteau prinţii întunericului, care era evident că aşteaptă. Se uita la doi dintre ei, amândoi îmbrăcaţi în haine negre de mătase. Unul era înalt, cu pielea cafeniu-închis, şi avea la gât un craniu de corb făcut din aur. Celălalt era palid şi brunet, cu faţa îngustă şi cu barbă. Între ei se vedea trupul unui prizonier cu hainele pătate de sânge şi corpul inert. Mulţimea le-a făcut loc să treacă, vorbind în şoaptă.

— Kieran, a murmurat Mark.

A dat să pornească spre el, dar Julian l-a prins de cămaşă şi l-a ţinut aşa de strâns, încât articulaţiile mâinii i s-au albit.

— Nu încă, a şuierat el.

Ochii lui erau duri şi scăpărători; în ei, Emma vedea acea neînduplecare despre care ea îi spusese odată că o sperie. Nu pentru ea, ci pentru el.

Prinţii ajunseseră la un copac înalt, cu scoarţa albă, aflat în faţa pavilionului, puţin în stânga. Prinţul cu barbă l-a izbit cu putere pe Kieran de copac. Cel care avea lanţul cu cap de corb i-a spus lui Kieran ceva pe un ton tăios, clătinând din cap. Celălalt prinţ a râs.

— Cel cu barbă este prinţul Erec, a spus Mark. Favoritul regelui. Celălalt este prinţul Adaon. Kieran spune că lui Adaon nu îi place să vadă oameni torturaţi. Dar lui Erec îi place.

Se părea că aşa era. Erec a scos de undeva o frânghie cu spini şi i-a întins-o lui Adaon, care a clătinat din cap şi a pornit spre pavilion. Erec a ridicat din umeri şi a început să-l lege pe Kieran de trunchiul copacului. Mâinile lui erau protejate de mănuşi groase, dar Kieran nu avea decât o cămaşă şi nişte pantaloni rupţi, iar spinii i se înfigeau în încheieturile mâinilor şi în glezne, şi apoi în gât, atunci când Erec l-a legat strâns cu funia oribilă. În tot acest timp, Kieran a zăcut aproape inert, cu ochii pe jumătate închişi, şi se vedea clar că nu mai simte nimic.

Mark s-a încordat, dar Julian nu i-a dat drumul. Cristina se întorsese, şi acum se uita la scenă cu mâna la gură; a văzut îngrozită cum Erec termină de legat şi se îndepărtează.

Sângele ţâşnea ca dintr-o fântână din rănile făcute de spini. Capul lui Kieran căzuse pe spate, pe trunchiul copacului; Emma îi vedea acum ochiul argintiu şi ochiul negru, acoperiţi pe jumătate de pleoape. Pielea lui palidă era plină de vânătăi, pe obraz şi deasupra şoldului, acolo unde cămaşa era ruptă.

S-a simţit o mişcare deasupra pavilionului, şi murmurele de pe pajişte au amuţit deodată la auzul unui sunet puternic de corn. Lângă tron a apărut o siluetă înaltă. Era îmbrăcată complet în alb, alb precum sarea, cu o tunică de mătase albă şi mănuşi lungi până la cot, făcute din os alb. De o parte şi de alta a capului avea coame albe, care contrastau izbitor cu părul lui negru. Pe frunte avea o bentiţă de aur.

Cristina a respirat adânc.

— Regele.

Emma îi vedea profilul: era frumos. Clar, precis, curat ca un desen sau ca o pictură care întruchipează perfecţiunea. Nu ar fi putut să descrie forma ochilor, a pometţilor sau a gurii lui, şi nu avea talentul lui Julian, ca să le picteze, ştia numai că e straniu şi superb şi că îşi va aminti chipul regelui de la Curtea Elfilor întunericului toată viaţa ei.

El s-a întors, şi atunci i-a văzut faţa. A auzit-o pe Cristina scoţând un icnet slab. Faţa regelui era împărţită în două. Partea dreaptă era a unui bărbat tânăr, plină de lumină, eleganţă şi frumuseţe, cu toate că ochiul era roşu ca focul. Partea stângă era o mască inumană, cu pielea cenuşie şi uscată, lipită de oase, plină de cicatrice oribile, cu orbita neagră şi goală.

Kieran, legat de copac, s-a uitat o dată la faţa monstruoasă a tatălui său, apoi a întors capul şi a lăsat bărbia în piept, iar părul negru şi încâlcit i-a căzut peste ochi. Erec s-a îndreptat repede spre pavilion, aşezându-se lângă Adaon şi ceilalţi prinţi care stăteau de-o parte şi de alta a regelui.

Mark respira greu.

— Chipul regelui întunericului, a spus el în şoaptă. Kieran mi-a povestit despre el, dar...

— Linişteşte-te, i-a şoptit Julian. Să vedem ce spune.

Ca şi cum l-ar fi auzit, regele a început să vorbească.

— Popor al elfilor, a spus el. Ne-am adunat aici pentru o tristă datorie: să vedem cum se aplică dreptatea unui membm al poporului elfilor care a ridicat arma şi l-a ucis pe altul în vreme de pace. Kieran Vânătorul a fost judecat pentru uciderea lui Iarlath de la Curtea Elfilor întunericului, care era unul dintre cavalerii mei. El l-a tăiat cu sabia lui aici, în Ţinutul întunericului.

Mulţimea a început să murmure.

— Plătim un preţ pentru pacea poporului nostru, a urmat regele.

Vocea lui suna ca un clopoţel, plăcută şi plină de ecouri. Emma a simţit o atingere pe umăr. Era mâna lui Julian, cea care nu îl ţinea strâns pe Mark. Emma s-a uitat surprinsă la el, dar Julian privea în faţă, spre luminiş.

— Niciun elf al întunericului nu va ridica mâna asupra altuia. Preţul nesupunerii e dreptatea. Moartea se plăteşte cu moarte.

Degetele lui Julian s-au mişcat repede pe mâna Emmei, scriind pe tricoul ei în limbajul lor vechi, folosit din copilărie. R-Ă-M-Â-I-A-I-C-I.

Ea a întors repede capul să se uite la el, dar el deja pornise. A auzit respiraţia gâfâită a lui Mark şi l-a prins de mână, ca să nu plece după fratele lui.

Sub lumina stelelor, Julian a păşit în luminişul plin de nobili elfi. Emma, cu inima bubuind, l-a ţinut strâns pe Mark de încheietură; tot corpul ei ardea de dorinţa de a fugi după parabataiul ei, dar el îi ceruse să rămână acolo, şi ea va rămâne acolo, să-l ţină pe Mark. Pentru că Julian se mişca de parcă ar fi avut un plan, iar dacă el avea un plan, era datoare să-i arate încredere în planul lui.

— Ce face? a gemut Cristina, chinuită de nesiguranţă.

Emma nu putea decât să dea din cap. Câţiva elfi din marginea mulţimii îl zăriseră acum şi scoteau ţipete înăbuşite de uimire, dându-se la o parte din calea lui. Nu făcuse nimic pentru a-şi ascunde runele negre, permanente, de pe piele – runa Vederii, care era desenată pe dosul mâinii, părea că e un ochi care se uită urât la nobilii elfi în hainele lor împopoţonate. Femeia cu rochia făcută din oase a scos un ţipăt ascuţit.

— Vânător de umbre! a ţipat ea.

Regele şi-a îndreptat spatele. În clipa următoare, un şir întreg de cavaleri-elfi cu armuri negre-argintii – printre care erau şi prinţii care îl târâseră pe Kieran la copac – îl înconjuraseră pe Julian, formând un cerc în jurul lui. Săbiile de argint şi alamă şi aur străluceau în faţa lui ca un salut sinistru.

Kieran ridicase capul şi se uita uimit. Când l-a recunoscut pe Julian, a fost complet şocat.

Regele s-a ridicat. Cele două jumătăţi ale feţei erau sumbre şi înspăimântătoare.

— Aduceţi-l pe spionul vânător de umbre la mine, ca să-l ucid cu mâna mea!

— Nu ai să mă ucizi.

Vocea lui Julian, calmă şi sigură, s-a ridicat deasupra murmurelor.

— Nu sunt spion. Sunt trimis de Conclav, iar dacă mă ucizi, înseamnă că porneşti războiul.

Regele a ezitat. Emma simţea o dorinţă sălbatică să râdă. Julian vorbise atât de calm şi de sigur pe sine, încât şi ea era gata să-l creadă. Pe faţa regelui se vedea îndoiala.

Parabataiul meu, s-a gândit ea, uitându-se la Jules, care stătea drept îi cu capul sus, singurul băiat de şaptesprezece ani din lumea asta care poate să îl pună pe gânduri pe regele de la Curtea Elfilor întunericului.

— Conclavul te-a trimis pe tine? De ce n-a trimis o delegaţie oficială? a întrebat regele.

Julian a dat din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această întrebare. Poate chiar se aşteptase.

— Nu a fost timp. Când am auzit că viaţa lui Kieran Vânătorul e în pericol, a trebuit să ne mişcăm rapid.

Kieran părea că se îneacă. Avea în jurul gâtului laţul cu spini. Sângele i se scurgea pe claviculă.

— Dar ce îi pasă Conclavului sau consiliului de viaţa unui băiat din Vânătoarea Sălbatică? a întrebat regele. Care mai e şi criminal.

— Este propriul tău fiu, a spus Julian.

Regele a zâmbit. Era o privelişte bizară – jumătate din faţă zâmbea luminos, iar cealaltă jumătate făcea o grimasă înfiorătoare.

— Nimeni nu mă poate acuza, deci, de favoritisme. Curtea Elfilor kiunericului este o curte dreaptă.

— Cel pe care l-a ucis, a spus Julian. Iarlath. A comis crime faţă de oamenii săi. A uneltit cu Malcolm Fade să ucidă elfi.

— Erau de la Curtea Elfilor Luminii, a replicat regele. Nu erau de-ai noştri.

— Dar tu afirmi că eşti conducătorul ambelor Curţi, a spus Julian. Atunci cei care vor fi într-o bună zi supuşii tăi n-ar trebui să se bucure de dreptatea şi clemenţa ta?

Din nou s-au auzit murmure în mulţime, dar de data asta pe un ton mai scăzut. Regele s-a încruntat.

— Iarlath a ucis şi nefilimi, a continuat Julian. Kieran a împiedicat uciderea altor vânători de umbre. De aceea îi suntem datori, iar noi ne onorăm datoriile. Nu îţi vom permite să-i iei viaţa.

— Ce poţi face tu să ne opreşti? a izbucnit Erec. Singur, cum ai venit.

Julian a zâmbit. Deşi Emma îl cunoştea de o viaţă, deşi făcea parte din ea, siguranţa rece pe care o avea acel zâmbet i-a îngheţat sângele.

— Nu sunt singur.

Emma i-a dat drumul lui Mark. Acesta a pătruns în luminiş fără să se uite înapoi, iar Emma şi Cristina l-au urmat. Niciunul nu-şi scosese arma, deşi Cortana care atârna în spatele Emmei era vizibilă pentru toţi. Mulţimea s-a dat la o parte, lăsându-i să treacă şi să ajungă la Julian. Când au pătruns în cercul făcut de cavalerii elfi, Emma şi-a dat seama că Mark e tot cu picioarele goale. Pe iarba verde, păreau aşa de albe, ca labele unei pisici.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. Mark era un luptător redutabil şi cu picioarele goale. Emma ştia bine asta.

Regele s-a uitat la ei şi a zâmbit. Emmei nu i-a plăcut zâmbetul acela.

— Ce-i asta? a întrebat el. O delegaţie de copii?

— Suntem vânători de umbre, a spus Emma. Suntem mandataţi de Conclav.

— Aţi mai spus asta, a replicat prinţul Adaon. Ce solicită Conclavul?

— O întrebare bună, a spus regele.

— Solicităm o judecată prin luptă, a răspuns Julian.

Regele a râs.

— Numai un elf poate participa la o judecată prin luptă în Ţinuturile întunericului.

— Eu fac parte din poporul elfilor, a spus Mark. Pot s-o fac.

La cuvintele acestea, Kieran a început să se zbată.

— Nu! a strigat el violent, şi sângele a început să i se scurgă pe degete, pe piept. Nu.

Julian nici măcar nu s-a uitat la el. Kieran era poate persoana pe care trebuiau s-o salveze, dar dacă pentru a-l salva trebuiau să-l tortureze, atunci aşa făceau. Tu eşti băiatul care face tot ce trebuie să fie făcut pentru că nimeni altcineva n-o va face, îi spusese odată Emma. Acum i se părea că trecuseră de atunci o mulţime de ani.

— Tu eşti un Vânător Sălbatic, a spus Erec. Şi pe jumătate vânător de umbre. Nu eşti legat de nicio lege, şi îi eşti loial lui Gwyn, nu dreptăţii. Nu poţi lupta. Iar ceilalţi nu au sânge de elf, a adăugat cu o strâmbătură din buze.

— Nu e chiar aşa, a răspuns Julian. Se spune adesea că nebunii şi copiii sunt din lumea elfilor. Că este o legătură între ei. Iar noi suntem copii.

Erec s-a strâmbat.

— E ridicol. Sunteţi mari.

— Regele a spus că suntem copii, a replicat Julian. „O delegaţie de copii.” Oare îl faci mincinos pe regele tău?

S-au auzit exclamaţii de uimire din toate părţile. Erec s-a albit.

— Regele meu, a început el, întorcându-se spre acesta. Tată...

— Tăcere, Erec, ai spus destule! l-a întrerupt regele.

Ochii lui erau la Julian, şi cel strălucitor, şi orbita neagră şi goală.

— Interesant băiatul ăsta, a spus el, neadresându-se în mod deosebit cuiva, arată ca un vânător de umbre şi vorbeşte precum un nobil etf. S-a ridicat în picioare. Vei avea o judecată prin luptă. Cavaleri, coborâţi spadele.

Zidul sclipitor de metal care îi înconjura pe Emma şi pe prietenii ei a dispărut. În locul lor rămăseseră nişte chipuri ca de piatră. Unii erau prinţi, se cunoşteau după trăsăturile fine şi delicate pe care le avea şi forran. Unii aveau cicatrice urâte din bătălii. Vreo câţiva aveau feţele acoperite de o glugă sau de voal. În spatele lor, nobilii de la Curte se uitau şi exclamau, vizibil surescitaţi. Cuvintele „judecată prin luptă” se auzeau de peste tot.

— Vei avea judecata, a repetat regele. Numai că eu voi alege care ditre voi va lupta.

— Suntem dispuşi cu toţii, a spus Cristina.

— Sigur că sunteţi. Stă în firea voastră, a vânătorilor de umbre. Vă sacrificaţi prosteşte. Regele s-a întors şi i-a aruncat o privire lui Kieran, întorcând spre ei partea scheletică a feţei. Acum, în ce fel să-l aleg? Ştiu. Cu o ghicitoare.

Emma a simţit că Julian se încordează. Nu îi plăcea ideea cu ghicitoarea. Era prea arbitrar. Lui Julian nu-i plăceau lucrurile pe care nu le putea controla.

— Apropiaţi-vă! le-a cerut regele, făcându-le semn cu degetul.

Mâinile lui erau palide ca o scoarţă albă de copac. De la fiecare articulaţie a degetului ieşea un fel de cârlig, ca o gheară scurtă.

Mulţimea s-a dat iar la o parte ca să-i lase să se apropie de pavilion, în timp ce înaintau, Emma a simţit un miros straniu în aer. Greu şi dulce-amărui, ca seva de copac. Se intensifica pe măsură ce se apropiau de tron; s-au oprit şi s-au uitat în sus la tron, iar regele se ridica deasupra lor ca o statuie. În spatele lui era un şir de cavaleri cu feţele ascunse de măşti din aur, argint sau alamă. Unele aveaţi formă de şoarece, altele de lei de aur sau de pantere de argint.

— În vise se găseşte adevărul, a spus regele, uitându-se în jos la ei.

Din unghiul în care era acum, Emma putea să vadă că separaţia ciudată a feţei se încheia la gât, unde avea piele obişnuită.

— Spuneţi-mi, vânătorilor de umbre: Intri într-o peşteră. În peşteră e un ou care luminează şi străluceşte din interior. Ştii că seamănă cu visele tale – nu cu cele din timpul zilei, ci cu cele pe care dimineaţa ţi le aminteşti doar pe jumătate. Oul se deschide. Ce iese de acolo?

— Un trandafir, a spus Mark. Cu ghimpi.

Cristina s-a uitat surprinsă la el, dar nu s-a mişcat.

— Un înger, a spus ea. Cu mâini însângerate.

— Un pumnal, a spus Emma. Pur şi curat.

— Gratii, a spus încet Julian. Gratiile de la o temniţă.

Expresia regelui a rămas neschimbată. Murmurele care se auzeau în jur arătau că nobilii de la Curte erau mai degrabă nedumeriţi decât supăraţi sau intrigaţi. Regele a întins o mână lungă cu gheare albe.

— Tu de acolo, fata cu părul strălucitor, a rostit. Tu vei fi luptătorul neamului tău.

Emma s-a simţit cuprinsă de uşurare. Va fi ea; ceilalţi nu vor fi în pericol. Se simţea uşoară, ca şi cum putea să respire, în sfârşit.

Cristina s-a întors spre ea cu o faţă abătută; Mark părea că face mari eforturi să se stăpânească. Julian a luat-o de braţ şi s-a apropiat de ea să-i spună ceva la ureche, cu un fel de disperare care se vedea din toate liniile trupului.

Ea a rămas nemişcată, cu ochii pe faţa lui, indiferentă la haosul de la Curte. Răceala bătăliei o cuprinsese deja: fiorul acela care estompa emoţiile şi făcea să dispară totul, în afară de luptă.

Julian făcea parte din asta, din începutul bătăliei şi din răceala din toiul ei şi din înverşunarea luptei. Nimic nu voia să vadă mai mult înaintea unei lupte decât chipul lui. Nimic altceva n-o făcea să se simtă mai în largul ei, să se simtă ca un adevărat vânător de umbre.

— Nu uita, i-a şoptit Julian la ureche. Ai mai vărsat sânge de elf şi atunci, la Idris. Atunci ei te-ar fi ucis, ne-ar fi ucis pe toţi. Şi asta e tot o bătălie, Emma. Să nu ai nicio milă.

— Jules.

Nu şi-a dat seama dacă el a auzit. Pe neaşteptate, au fost înconjuraţi de cavaleri, iar aceştia au despărţit-o de ceilalţi. Mâna ei a scăpat din strânsoarea lui. A mai apucat să arunce o privire către cei trei, înainte de a fi împinsă brutal înspre pavilion. Acolo se pregătise deja locul.

S-a auzit un sunet ascuţit de corn, care a sfâşiat noaptea ca un pumnal. Unul dintre prinţi a ieşit din spatele pavilionului, alături de un cavaler mascat. Cavalerul avea o armură cenuşie, care semăna cu o piele de animal. Casca îi acoperea toată faţa. Pe cască erau pictate cu vopsea nişte ochi mari şi fioroşi şi o gură care rânjea. Cineva atinsese casca aceea cu mâinile îmbibate în vopsea şi lăsase pe ea stropi, dându-i un aer fioros unei măşti care altfel ar fi părut caraghioasă.

Prinţul l-a dus pe cavalerul mascat în partea lui de teren şi l-a lăsat acolo, cu faţa spre Emma. Era înarmat cu o sabie lungă, turnată în fierăriile elfilor, cu lama de aur şi mânerul bătut cu pietre preţioase. Tăişurile ei luceau, ascuţite ca lamele.

O sabie puternică, dar nicio sabie nu putea doborî Cortana. Sabia Emmei nu putea da greş. Numai ea însăşi putea să dea greş.

— Regulile le ştiţi, a spus regele pe un ton plictisit. Odată începută lupta, niciunul dintre combatanţi nu va putea fi ajutat de camarazi. Lupta se dă pe viaţă şi pe moarte. Învingătorul este cel sau cea care trăieşte.

Emma a tras Cortana. A strălucit cum străluceşte soarele înainte de a se scufunda în mare.

Cavalerul cu cască nu a avut nicio reacţie. Emma s-a concentrat pe postura lui. Era mai înalt decât ea, avea detentă mai mare. Picioarele lui erau bine fixate în pământ. În ciuda căştii ridicole, se vedea clar că este un luptător redutabil.

S-a aşezat şi ea în poziţie de luptă; piciorul stâng în faţă, piciorul drept în spate, aplecată cu trunchiul spre adversar.

— Să înceapă lupta, a spus regele.

Ca un cal care porneşte năvalnic în cursă, cavalerul s-a repezit la Emma cu sabia înainte. Luată prin surprindere de viteza lui, Emma s-a răsucit, ferindu-se de sabie. Dar pierduse startul. Ar fi trebuit să ridice mai devreme Cortana. Se bazase pe agilitatea pe care i-o dădea runa Lovitură Sigură, numai că aici runa nu acţiona. Un fior de groază cum nu mai avusese de multă vreme a cuprins-o când a auzit şuierul sabiei cavalerului, care a trecut pe lângă ea la numai câţiva centimetri.

Emma şi-a amintit de cuvintele pe care i le spusese tatăl ei, demult, când abia învăţa să se lupte. Ţinteşte inamicul cu arma lui. Majoritatea luptătorilor se uită după arma ta. Un luptător bun caută să te lovească pe tine.

Acesta era un luptător bun. Dar putea să se aştepte la altceva? Fusese ales de rege, în fond. Acum nu putea decât să spere că regele o subestimase pe ea.

Din două răsuciri rapide, a ajuns pe un dâmb acoperit cu iarbă. Poate aşa reuşea să scape de dezavantajul înălţimii. Iarba a foşnit. Emma nu avea nevoie să se uite ca să ştie că luptătorul se îndrepta spre ea. S-a răsucit, învârtind Cortana deasupra capului.

Cavalerul nu s-a ferit aproape deloc. Sabia Emmei i-a despicat armura groasă, lăsând în ea o tăietură lungă. El nu a tresărit, însă, şi nici nu părea rănit. Cu siguranţă lovitura nu l-a încetinit. A lovit spre ea cu sabia, iar Emma s-a lăsat pe vine şi sabia a vâjâit pe deasupra capului ei. El a lovit din nou, iar ea a făcut un salt înapoi.

Îşi auzea respiraţia precipitată în aerul rece al pădurii. Cavalerul elf era bun, iar ea nu avea avantajul runelor sau al pumnalelor serafice – nu avea nimic din armamentul obişnuit al vânătorilor de umbre. Şi dacă va obosi mai repede? Dacă acest ţinut întunecat îi secătuieşte puterea din sânge?

A parat o lovitură, a făcut un salt înapoi şi, curios, şi-a amintit vocea batjocoritoare a Zarei: Elfii luptă murdar. Şi apoi vocea lui Mark: Elfii nu luptă murdar, de fapt. Luptă remarcabil de curat. Au un cod strict de onoare.

Se aplecase, ca să lovească oponentul la picioare – el a sărit în sus, aproape levitând, apoi a izbit la rândul lui cu sabia, exact în clipa în care Emma luase de jos un pumn de pământ amestecat cu frunze, pe care le-a aruncat prin deschizătura căştii lui.

El s-a înecat şi a făcut împleticit un pas înapoi. A fost doar o secundă, dar era de ajuns; Emma l-a lovit la picioare, unu-doi, apoi în piept. Platoşa lui s-a umplut de sânge; picioarele i-au cedat şi a căzut pe spate, cu un zgomot de copac prăbuşit.

Emma şi-a pus piciorul pe sabia lui, iar mulţimea a început să urle. O auzea pe Cristina strigând-o, pe Julian şi pe Mark. Cu inima bătându-i nebuneşte, stătea deasupra cavalerului nemişcat. Nici acum, când zăcea întins pe iarbă, într-o baltă de sânge, nu a scos niciun sunet.

— Scoate-i casca şi pune-i capăt zilelor! a spus regele. Aşa e tradiţia la noi.

Emma a inspirat adânc. Toată structura ei de vânător de umbre se revolta la ideea asta, să iei viaţa cuiva care zace la picioarele tale neînarmat.

S-a gândit la ce îi spusese Julian înainte de luptă. Să nu ai nicio milă.

A agăţat cu vârful Cortanei marginea căştii. A înfipt-o acolo şi a împins.

Casca a ieşit. Cel care zăcea în iarbă la picioarele Emmei era om, nu elf. Avea ochi albaştri şi păr blond, uşor încărunţit. Chipul lui îi era mai cunoscut Emmei decât propriul ei chip.

Mâna i-a căzut pe lângă corp, cu Cortana atârnată de degetele parcă lipsite de nervi.

Era tatăl ei.

11 Pe-un negru tron

Kit stătea pe treptele institutului şi se uita la apă.

Fusese o zi lungă şi neplăcută. Relaţia dintre centurioni şi locatarii institutului fusese mai tensionată ca oricând, dar cel puţin centurionii nu ştiau de ce.

Diana făcuse eforturi eroice să le predea, ca şi cum ar fi fost o zi normală. Nimeni nu se putea concentra – pentru prima oară, Kit, care era total pe dinafară când era vorba de compararea diverselor alfabete serafice, nu mai era cea mai absentă persoană din cameră. Dar scopul acestor lecţii era să păstreze aparenţele în faţa centurionilor, aşa că au suportat.

Nici la cină situaţia n-a fost mai bună. După o zi lungă şi udă în care nu găsiseră nimic, centurionii erau iritaţi. Faptul că Jon Cartwright făcuse aparent o criză de isterie şi plecase de la masă cine ştie pe unde n-a schimbat în bine atmosfera. Judecând după buzele strânse ale Zarei, cu ea se certase, dar de ce, asta Kit nu ştia. Pe cât e de moral să-i închizi în lagăr pe magicieni sau să-i bagi pe elfi în camera de tortură, a presupus el.

Diego şi Rayan au făcut tot ce le-a stat în putere să mai înveselească atmosfera, dar nu au reuşit. Livvy a stat cu ochii pe Diego aproape tot timpul, gândindu-se probabil la planul lor de a o opri pe Zara, dar era evident că asta îi crea lui Diego o stare de agitaţie, din moment ce de două ori a încercat să-şi taie friptura cu lingura. Ca să fie şi mai rău, Dru şi Tawy parcă se molipsiseră de la vibraţiile negative din cameră şi tot timpul mesei au bătut-o la cap pe Diana cu întrebări despre întoarcerea lui Julian şi a celorlalţi din „misiune”

Din fericire, după cină Kit a reuşit să se strecoare neobservat, evitând spălarea vaselor, şi şi-a găsit un loc liniştit sub porticul din faţa casei. Vântul care bătea dinspre deşert era rece şi aromat, iar oceanul sclipea sub stele, o întindere netedă de negru care se termina cu valuri albe şi înspumate.

Pentru a mia oară, Kit s-a întrebat de ce mai stă aici. Deşi era poate stupid să dispară din cauza unei conversaţii aiurea de la cină, Kit îşi amintise de multe ori în ultimele zile că problemele familiei Blackihom nu erau ale lui, şi că nici n-ar trebui să fie ale lui. Era ceva să fii fiul lui Johnny Rook.

Era cu totul altceva să fii un Herondale.

Şi-a atins inelul de argint, pe care îl simţea rece pe deget.

— Nu ştiam că eşti aici.

Era vocea lui Ty; Kit l-a recunoscut înainte să se uite la el. Băiatul venise din cealaltă parte a casei şi acum îl privea curios.

Avea ceva atârnat de gât, dar nu erau căştile lui obişnuite. Când a urcat scările spre el, o siluetă întunecată şi subţire, îmbrăcat în tricou şi blugi negri, Kit a văzut că Ty avea la gât ceva cu ochi.

S-a lipit cu spatele de perete.

— Ala e cumva un dihor?

— E sălbatic, a spus Ty, rezemându-se de balustrada verandei. Dihorii sunt domesticiţi. Deci, practic, e o nevăstuică, dar, dacă ar fi domesticită, ar fi un dihor.

Kit s-a holbat la animal. Acesta se uita clipind la el şi îşi mişca lăbuţele.

— Uau! a făcut Kit.

Şi chiar era serios.

Nevăstuică s-a dat jos pe braţul lui Ty şi a sărit pe balustradă, după care a dispărut în întuneric.

— Dihorii sunt nişte animale de companie foarte bune, a spus Ty. Sunt uimitor de devotaţi. Sau cel puţin aşa se spune, că sunt uimitori. Nu ştiu de ce. Sunt curaţi, le plac jucăriile şi liniştea. Şi pot fi dresaţi să... S-a întrerupt. Eşti plictisit?

— Nu. Kit a tresărit; părea că e plictisit? Îi plăcea să audă vocea lui Ty, entuziastă şi meditativă. De ce? a întrebat.

— Julian spune că uneori oamenii nu vor să ştie aşa de multe despre anumite subiecte care îmi plac mie, a spus Ty. Aşa că trebuia să te întreb.

— Presupun că asta e valabil pentru toată lumea, a remarcat Kit.

Ty a clătinat din cap.

— Nu. Eu sunt diferit.

Nu părea deranjat sau supărat din cauza asta. Era un lucru pe care îl ştia despre el, şi atât. Ty avea o siguranţă de sine liniştită, pe care Kit a descoperit cu surprindere că o invidia. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea găsi ceva de invidiat la un vânător de umbre.

Ty a urcat pe verandă şi s-a aşezat lângă el. Mirosea puţin a deşert, a nisip şi salvie. Kit s-a gândit de ce îi place să audă vocea lui Ty. Rareori se întâmpla să vezi că cineva are plăcerea sinceră de a-ţi împărtăşi nişte informaţii. Kit presupunea că asta e la el şi un mecanism de supravieţuire, mai ales acum – cu neplăcerile create de centurioni şi îngrijorarea pentru Julian şi ceilalţi, probabil că Ty era stresat.

— De ce ai ieşit afară? l-a întrebat Ty. Te gândeşti iar să fugi?

— Nu, a răspuns Kit.

Chiar nu se gândise. Poate doar puţin. Când se uita la Ty, nu voia să se mai gândească la asta. Ar fi vrut să descopere un mister pe care să i-l prezinte lui Ty spre rezolvare, aşa cum i-ai oferi cuiva căruia îi plac bomboanele o cutie de See's.

— Mi-ar plăcea să fugim cu toţii, a spus el cu o francheţe dezarmantă. Ne-a luat mult timp ca să ne simţim în siguranţă aici, după Războiul Întunecat. Acum am iar senzaţia că institutul este plin de duşmani.

— Te referi la centurioni?

— Nu-mi place că sunt aici, a recunoscut Ty. În general nu-mi place când sunt mulţi oameni. Când vorbesc toţi în acelaşi timp şi fac gălăgie. Mulţimile sunt oribile – mai ales în locurile asemănătoare cu debarcaderul. Ai fost vreodată acolo? Ty s-a strâmbat. Toate luminile alea, şi ţipetele şi oamenii. Parcă mi se sparg sticle în cap.

— Dar luptele? I-a întrebat Kit. Bătăliile, luptele cu demonii, şi astea sunt zgomotoase şi agitate, nu?

Ty a clătinat din cap.

— O lupta e altceva. Lupta e ocupaţia unui vânător de umbre. E în corpul meu, nu în mintea mea. Şi dacă am căştile...

S-a întrerupt. În depărtare, Kit a auzit un zgomot slab, ca şi cum s-ar fi spart un geam.

Ty a sărit în picioare, gata să dea peste Kit, şi şi-a scos pumnalul serafic de la centură. Îl ţinea strâns în mână şi se uita spre ocean cu o privire la fel de fixă ca a statuilor din grădina institutului.

Kit s-a ridicat şi el, cu inima bubuind.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a fost asta?

— Perimetrul de protecţie magică, pe care l-au amenajat centurionii – aşa se aude când cedează, a răspuns Ty. Vine ceva. Ceva periculos.

— Dar credeam că institutul e un loc sigur!

— De obicei este, a spus Ty şi a ridicat pumnalul. Adriel! a rostit el, şi pumnalul a părut că se luminează din interior.

La lumina lui, Kit a văzut că drumul care venea spre institut era plin de siluete mişcătoare. Nu erau oameni – nişte chestii întunecoase, alunecoase, reci şi umede, care se unduiau, şi dinspre ele venea o duhoare care îi crea lui Kit o stare de vomă. Şi-a amintit când fusese odată pe plaja Venice şi trecuse pe lângă o focă aflată în putrefacţie, acoperită de alge şi viermi – cam aşa mirosea, dar mai urât.

— Ţine asta, i-a spus Ty, şi Kit a descoperit că-i pusese pumnalul serafic în mână.

Avea impresia că ţinea în mână un cablu viu. Pumnalul părea că pulsează şi se mişcă, iar Kit nu putea decât să-l ţină bine.

— N-am mai avut niciodată o chestie de-asta în mână!

— Fratele meu spune întotdeauna că de undeva trebuie să începi.

Ty a scos de la centură un alt pumnal. Era scurt şi ascuţit şi, una peste alta, nu părea la fel de înfricoşător ca pumnalul serafic.

Care dintre fraţi? a vrut să întrebe Kit, dar n-a mai apucat. Acum auzea strigăte şi paşi care alergă, şi s-a bucurat, fiindcă valul ăla întunecat de chestii ajunsese aproape de capătul drumului. Şi-a răsucit încheietura într-un fel pe care nu îl crezuse posibil, şi pumnalul a părut că se stabilizează – strălucea fără să se încălzească, de parcă era făcut din acelaşi material ca stelele sau ca luna.

— Deci acum că s-a trezit toată lumea, a spus Kit, presupun că nu ne retragem înăuntru, nu?

Ty şi-a scos căştile din buzunar şi a păşit pe ultima treaptă cu picioarele lui încălţate cu tenişi negri.

— Suntem vânători de umbre, a răspuns el. Noi nu fugim.

Luna a ieşit dintre nori exact când uşa din spatele lor s-a dat de perete şi vânătorii de umbre au început să curgă afară. Câţiva centurioni aveau în mână lampa-vrăjitoarei: noaptea s-a luminat şi Kit chiar a văzut creaturile alea care veneau dinspre drum, răspândite pe toată iarba. Veneau direct spre institut, iar pe verandă, vânătorii de umbre şi-au ridicat armele.

— Demoni acvatici, a auzit Kit vocea sumbră a Dianei şi dintr-odată şi-a dat seama că se află în faţa primei lui lupte adevărate, că îi place sau nu.

S-a uitat în jur. Noaptea era plină de lumină şi de zgomote. Lucirea pumnalelor serafice lumina întunericul, ceea ce era în acelaşi timp o fericire, dar şi un blestem.

Le-a văzut pe Livvy şi Diana cu armele lor, apoi pe Diego, care venea după ele înarmat cu un topor imens. Imediat în urma lui erau Zara şi ceilalţi centurioni.

Dar îi vedea şi pe demonii acvatici, care erau mult mai groaznici decât şi-ar fi imaginat. Erau nişte creaturi care semănau cu nişte şopârle preistorice, cu solzi ca de piatră, cu capul plin de dinţi subţiri ca acele şi cu ochi negri, morţi. Creaturi care

semănau cu meduze ce vibrau, cu colţi, în care se vedeau organele hidoase: o inimă de o formă ciudată, un stomac transparent în care Kit putea să vadă ce mâncase unul dintre ei – ceva care avea braţe şi picioare cu aspect uman... Chestii care semănau cu nişte calmari uriaşi, cu feţe înfometate şi tentacule cu ventuze din care se scurgea un lichid verde şi acid, care ardea iarba.

Prin comparaţie, demonii care îi uciseseră tatăl erau chiar atrăgători.

— Pentru numele îngerului, a şoptit Diana. Staţi în spatele meu, centurioni!

Zara s-a uitat urât la ea, deşi oricum majoritatea centurionilor stăteau grămadă pe verandă, cu gura căscată. Numai Diego părea că e gata să se arunce în luptă. I se umflaseră venele pe frunte şi mâna îi tremura de ură.

— Suntem centurioni, a spus Zara. Nu primim ordine de la tine...

Diana s-a întors spre ea.

— Taci din gură, copil prost! a rostit ea cu o furie rece. De parcă cei din familia Dearbom nu s-ar fi ascuns ca nişte laşi în Zürich pe vremea Războiului întunecat! N-ai fost niciodată într-o luptă adevărată. Eu am fost. Să nu mai aud niciun cuvânt!

Zara s-a dat înapoi, înlemnită de uimire. Niciunul dintre centurionii ei, nici măcar Samantha sau Manuel, nu au încercat să-i ia apărarea.

Demonii ajunseseră aproape de verandă – cârâiau, se unduiau şi alunecau pe iarbă. Kit a simţit că Livvy se apropie de el şi de Ty şi se aşază în faţa lui. Încercau să-l blocheze, şi-a dat el seama. Să-l apere. A simţit un val de recunoştinţă, după care un val de iritare – îşi imaginau că e un mundan neajutorat?

Se mai luptase cu demoni. Simţea că fierbe ceva în el. Ceva care a făcut pumnalul serafic să se aprindă mai tare. Ceva care l-a făcut să înţeleagă expresia de pe faţa lui Diego când s-a întors spre Diana şi a întrebat:

— Care sunt ordinele?

— Îi ucidem pe toţi, evident, a spus Diana, iar centurionii au început să coboare scările.

Diego l-a lovit cu toporul pe primul care i-a ieşit în cale; runele de pe lamă au strălucit când toporul a trecut prin masa aceea gelatinoasă din care a început să ţâşnească un sânge gri-negru.

Kit s-a repezit înainte. În zona din faţa scărilor era învălmăşeală. A văzut adevărata puterea a pumnalelor serafice când centurionii izbeau cu ele şi înjunghiau, iar aerul s-a umplut de duhoarea sângelui demonic, şi pumnalul din mâna lui strălucea şi strălucea, şi cineva l-a prins de mână şi l-a oprit la capătul scărilor.

Era Livvy.

— Nu, a spus ea. Nu eşti pregătit...

— Sunt OK, a protestat el.

Ty era deja la jumătatea scărilor; a dat mâna pe spate şi a aruncat pumnalul. Acesta s-a înfipt în ochiul mare al unui demon plat, care semăna cu un peşte; ochiul a clipit şi s-a închis.

Ty s-a întors spre Kit şi sora lui.

— Livvy, lasă-l...

Uşa s-a deschis din nou şi Kit l-a văzut cu surprindere pe Arthur Blackthorn, care era tot cu blugi şi cu halatul de baie pe deasupra, dar măcar era încălţat. Avea în mână o sabie veche şi uzată.

Diana, care se lupta cu un demon-şopârlă, s-a uitat la el îngrozită:

— Arthur, nu!

Arthur gâfâia. Pe faţa lui era groază, dar mai era şi altceva, un fel de ferocitate. A coborât în goană scările şi s-a repezit la primul demon pe care l-a întâlnit – o creatură franjurată, roşiatică, cu o gură imensă şi o ţeapă lungă. Când a lăsat ţeapa în jos, Arthur a retezat-o, şi creatura a început să salte prin aer ţiuind, ca un balon dezumflat.

Livvy i-a dat drumul lui Kit. Se uita cu uimire la unchiul ei. Kit s-a întors, pregătindu-se să coboare scările, chiar în clipa în care demonii începuseră să se dea înapoi – se

retrăgeau, dar de ce? Centurionii izbucniseră deja în urale în faţa institutului, dar lui Kit i se părea prea devreme pentru asta. Demonii nu pierdeau lupta. Nici n-o câştigau, dar era prea devreme pentru o retragere.

— Se întâmplă ceva, a spus el, uitându-se la Livvy şi la Ty, care erau lângă el pe scări. Ceva nu e în regulă...

Aerul a fost sfâşiat de un hohot de râs. Demonii rămăseseră nemişcaţi în semicerc, blocând drumul spre şosea, dar niciunul nu înainta. Din mijlocul semicercului a apărut o siluetă desprinsă dintr-un film de groază.

Fusese om; încă mai avea o vagă siluetă umană, dar pielea lui era gri-cenuşie, ca o burtă de peşte, şi mergea şchiopătat, pentru că o parte dintr-un braţ şi o latură a corpului lipseau. Cămaşa îi era zdrenţuită şi se vedeau prin ea coastele albe, lipsite complet de carne, şi pielea uscată şi cenuşie din jurul rănilor oribile.

Păr nu prea mai avea, dar ce mai rămăsese era complet alb. Faţa îi era umflată ca a unui înecat, ochii erau lăptoşi, albiţi de apa mării. A zâmbit cu o gură care nu mai avea buze aproape deloc. Avea în mână un sac negru, ud.

— Vânători de umbre, a spus el. Ce dor mi-a fost de voi!

Era Malcolm Fade.

În tăcerea care s-a aşternut la Curtea Elfilor întunericului după demascarea cavalerului, Julian îşi auzea inima zbătându-i-se în piept. A simţit arsura în runa de parabatai, o durere ascuţită. Durerea Emmei.

Voia să se ducă la ea. Emma stătea ca un cavaler dintr-un tablou, cu capul plecat şi cu sabia lăsată în jos, cu hainele stropite de sânge, cu părul ieşit pe jumătate din coadă, revărsat pe spate. A văzut că i se mişcă buzele: ştia ce spune, chiar dacă nu o auzea. I-a venit în minte o amintire care acum i se părea veche de o mie de ani, când Emma era mică şi întindea mâinile spre tatăl ei, ca s-o ia în braţe.

— Tati?

Regele a râs.

— Taie-i gâtul, fato, a spus el. Sau nu poţi să-ţi ucizi propriul tată?

— Tată? a repetat Cristina ca un ecou. Ce vrea să spună?

— E John Carstairs, a răspuns Mark. Tatăl Emmei.

— Dar cum...

— Nu ştiu, a spus Julian. E imposibil.

Emma a căzut în genunchi şi şi-a pus Cortana în teacă. În lumina lunii, când s-a aplecat asupra lui, şi ea, şi tatăl ei păreau nişte umbre.

Regele a început să râdă, faţa lui stranie parcă s-a desfăcut într-un rânjet, şi odată cu el au început să râdă şi curtenii, zbierând de veselie.

Nimeni nu se mai uita la cei trei vânători de umbre care rămăseseră în mijlocul luminişului.

Julian voia să se ducă la Emma. Voia cu disperare. Dar era o persoană care se obişnuise să nu facă sau să nu obţină ce voia. S-a întors spre Mark şi Cristina.

— Du-te la ea, i-a spus Cristinei.

Ochii ei negri s-au făcut mari.

— Du-te la el, i-a spus lui Mark, şi Mark a dat din cap şi s-a strecurat prin mulţime, o umbră printre umbre.

Cristina a pornit după el, dar prin partea opusă. Curtenii încă mai râdeau, iar râsetele lor batjocoritoare umpleau noaptea. Emoţiile omeneşti sunt atât de prosteşti, iar minţile şi inimile oamenilor atât de fragile.

Julian şi-a scos pumnalul de la centură. Nu era un pumnal serafic, nici măcar unul cu rune, dar era din fier rece şi se potrivea perfect în palma lui. Prinţii care se aflau printre cavaleri se uitau spre pavilion şi râdeau. Julian a ajuns acolo doar din câţiva paşi, l-a prins pe prinţul Erec din spate şi i-a pus pumnalul la gât.

Primul lucru care i-a venit în minte lui Kit a fost: Deci de-asta n-au putut să găsească ei cadavrul lui Malcolm.

Al doilea a fost o amintire. Înaltul Magician fusese un obişnuit al Pieţei Umbrelor şi se purtase foarte amabil cu tatăl lui – deşi abia mai târziu aflase că nu erau doar simple cunoştinţe, ci complici. Totuşi, magicianul vesel cu ochii violet era foarte popular în piaţă, şi uneori îi dăduse lui Kit nişte bomboane interesante, pe care pretindea că le adusese din nişte locuri îndepărtate unde fusese el.

Fusese ciudat să afle că magicianul prietenos pe care îl ştia el era un criminal. Şi mai ciudat i se părea acum să vadă cum ajunsese. Magicianul s-a apropiat clătinându-se prin iarbă, fără nimic din vechea lui graţie. Vânătorii de umbre s-au aşezat imediat în formaţie, precum legiunile romane: se aşezaseră în faţa lui Malcolm în linie, umăr la umăr, cu armele scoase. Numai Arthur stătea deoparte. Se uita la Malcolm, mişcând necontenit buzele.

Iarba din faţa lor era arsă şi plină de sânge negru şi cenuşiu de demon.

Malcolm a rânjit atât cât putea cu faţa lui distrusă.

— Arthur, a spus el, uitându-se la omul care se făcuse mic în halatul lui de baie pătat de sânge. Ţie, mai cu seamă, ţi-a fost dor de mine. Nu pari să o duci prea bine fără medicamentul tău. Chiar deloc.

Arthur se lipise de zidul institutului. Din rândul centurionilor s-au auzit murmure, întrerupte de vocea Dianei.

— Malcolm, a spus ea. Părea remarcabil de calmă, având în vedere situaţia. Ce vrei?

El s-a oprit, aproape de centurioni, dar nu atât de aproape ca ei să-l poată lovi.

— V-aţi distrat bine căutându-mi cadavrul, centurionilor? A fost o plăcere deosebită să vă privesc. Bântuind în toate părţile cu barca voastră invizibilă, fără să aveţi idee ce căutaţi şi cum să găsiţi. Dar în fond, niciodată nu v-aţi descurcat prea bine fără ajutorul magicienilor, nu-i aşa?

— Gura, scârboşenie! s-a răstit Zara, vibrând ca un cablu electric. Tu...

Divya a împins-o uşor cu cotul.

— Taci! i-a şoptit ea. Las-o pe Diana să vorbească.

— Malcolm, a spus Diana cu aceeaşi răceală. Lucrurile s-au schimbat. Acum avem sprijinul Conclavului. Ştim cine eşti şi vom afla unde eşti. Eşti nebun să vii aici şi să ne arăţi ce cărţi ai în mână.

— În mână, a spus el visător. Stai, unde e mâna mea? A, da. E în sacul ăsta...

Şi-a băgat unica mână în sacul pe care îl avea cu el. Când a scos-o, s-a văzut capul unui om.

A urmat o tăcere îngrozită.

— Jon! a murmurat răguşit Diego.

Gen Aldertree părea că e gata să cadă din picioare.

— O, Doamne, biata Marisol! O să...

Zara se holba oripilată, cu gura căscată, dar n-a făcut nicio mişcare. Diego a înaintat un pas spre el, dar Rayan l-a prins de braţ, exact când Diana s-a răstit:

— Centurioni! Rămâneţi în formaţie!

Când Malcolm a aruncat în iarbă capul retezat, s-a auzit un icnet, ca şi cum cineva ar fi gata să vomite. Kit şi-a dat seama că el icnise. Se uita fix la vertebrele capului. Erau foarte albe pe pământul întunecat.

— Presupun că ai dreptate, i-a răspuns Malcolm Dianei. Ar cam fi timpul să nu ne mai prefacem, nu? Voi îmi ştiţi slăbiciunile... şi eu le ştiu pe-ale voastre. Să-l omor pe ăsta – a făcut un gest spre capul lui Jon – mi-a luat doar câteva secunde, iar să vă distrug perimetrul protejat şi mai puţin. Cât de mult crezi că o să-mi ia să obţin ceva ce-mi doresc cu adevărat?

— Şi ce anume doreşti? Ce vrei tu, Malcolm? a întrebat Diana.

— Vreau ce am vrut de la început. O vreau pe Annabel şi vreau ceea ce mă va ajuta să o aduc înapoi.

Malcolm a râs. Era un soi de gâlgâit.

— Vreau sângele de Blackthorn.

Emma nu-şi amintea când căzuse în genunchi, dar acum era îngenuncheată.

În jurul ei era pământ ars, plin de frunze uscate. Cavalerul elfilor – tatăl ei – zăcea pe spate, într-o baltă de sânge care se făcea tot mai mare. Sângele se infiltrase în pământul întunecat, care acum devenise aproape negru.

— Tati, a şoptit ea. Tati, te rog, uită-te la mine!

Nu mai rostise cuvântul „tati” de ani de zile. Poate de când avea şapte ani.

Ochii lui albaştri s-au deschis pe faţa plină de cicatrice. Arăta exact aşa cum şi-l amintea ea – cu fire de păr blonde pe care le scăpase la bărbierit şi cu ridurile din jurul ochilor, care îi dădeau o expresie de blândeţe. Pe obraz avea sânge închegat. S-a uitat la ea cu ochii mari.

Regele a râs.

— Taie-i gâtul! Sau nu poţi să-ţi ucizi propriul tată, fato?

Buzele lui John Carstairs s-au mişcat, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Vei vedea din nou chipul unei persoane pe care ai iubit-o şi care acum e moartă, îi spusese phouka. Dar Emma nu visase niciodată asta, nu aşa.

A ridicat mâna tatălui ei, acoperită de mănuşa de piele.

— Renunţ, a murmurat ea răguşită. Renunţ, renunţ, dar ajutaţi-l...

— A renunţat, a spus regele.

Curtenii au început să râdă. Râsul lor răsuna din toate părţile, dar Emma abia îl auzea. Undeva, în străfundurile creierului, o voce îi spunea că nu e bine, că e ceva complet în neregulă, dar chipul tatălui ei părea că-i umple capul de vuiet, ca un talaz care se sparge. A vrut să scoată stela – până la urmă, era tot vânător de umbre –, dar a lăsat mâna jos; nicio iratze n-ar funcţiona aici.

— N-am să te las, a spus ea.

Capul îi vuia.

— N-am să te las aici. I-a strâns braţul mai tare, ghemuită în faţa pavilionului, ştiind că regele se uită la ea şi că toţi cei din jur râd. Rămân cu tine.

Arthur a făcut prima mişcare. S-a desprins de zid şi s-a repezit la Livvy şi la Ty. I-a luat de câte o mână şi i-a tras spre uşa institutului.

Amândoi se zbateau, dar Arthur părea şocant de puternic. Livvy a întors capul şi l-a strigat pe Kit. Arthur a dat cu piciorul în uşă ca s-o deschidă şi i-a împins înăuntru pe cei doi nepoţi. Kit a auzit-o pe Livvy strigând, apoi uşa s-a închis după ei.

Diana s-a uitat la Malcolm, ridicând o sprânceană.

— Sânge de Blackthorn, ai spus?

Malcolm a oftat.

— Câinii turbaţi şi englezii, a spus el. Şi câteodată găseşti pe cineva care e şi una, şi alta. Nu cred că-şi închipuie că asta o să-i meargă.

— Vrei să spui că poţi intra în institut? a întrebat Diego.

— Spun că nu are importanţă, a replicat Malcolm. Pusesem totul la punct înainte să mă ucidă Emma. Moartea mea... şi chiar sunt mort, dar nu pentru mult timp, ce lucru minunat este Cartea Neagră!... moartea mea a eliberat demonii acvatici de pe coastă. Ceea ce aţi văzut în noaptea asta nu reprezintă decât o mică parte din demonii pe care îi controlez. Ori îmi aduceţi un Blackthorn, ori îi trimit pe uscat să ucidă şi să-i distrugă pe mundani.

— O să te oprim, a spus Diana. Conclavul te va opri. Vor trimite vânători de umbre...

— Nu sunteţi destui, a întrerupt-o Malcolm, jubilând. Începuse să se plimbe încet prin faţa zidului pe care îl alcătuiau demonii acvatici adunaţi în spatele lui. Tocmai asta e frumos la Războiul Întunecat. Voi pur şi simplu nu puteţi ţine piept tuturor demonilor din Pacific, u când sunteţi aşa de puţini. A, nu spun că până la urmă n-aţi putea să

învingeţi. E posibil. Dar gândiţi-vă câţi vor muri în tot acest timp. Chiar merită să moară atâţia pentru un amărât de Blackthorn?

— Nu îţi vom da pe unul dintre noi ca să-l ucizi, Fade, a spus Diana. Ştii bine.

— Tu nu vorbeşti în numele Conclavului, Diana, a replicat el. Iar Conclavul ştie ce înseamnă un sacrificiu.

A încercat să zâmbească. Una dintre buzele putrezite a crăpat şi din ea a început să i se scurgă pe bărbie un lichid negru.

— Unul pentru mulţi.

Diana respira cu greutate, umerii ei se ridicau şi se lăsau vizibil de furie.

— Şi tu ce ai face? Ce beneficiu ai avea tu după atâta moarte şi distrugere?

— Veţi suferi şi voi, a spus Malcolm. Deocamdată mi-e de ajuns că suferă şi cei din familia Blackthorn. A ridicat ochii spre grupul din faţa lui şi a întrebat; Unde sunt Julian al meu şi Emma? Dar Mark? Sunt prea laşi ca să mă înfrunte? A chicotit. Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd ce faţă face Emma când dă ochii cu mine. Poţi să-i transmiţi din partea mea că sper ca blestemul să-i distrugă pe amândoi.

Pe care amândoi? s-a gândit Kit, dar ochii lui Malcolm s-au oprit asupra lui şi Kit a văzut o strălucire în privirea aceea lăptoasă.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Herondale, i-a spus el. Nu s-a putut face nimic.

Kit a ridicat pumnalul Adriel deasupra capului. Era fierbinte în mâna lui strânsă şi începuse să pâlpâie, dar arunca în jur o lumină care Kit spera să fie suficientă ca magicianul să vadă cum scuipă în direcţia lui.

Ochii lui Malcolm s-au întunecat. S-a întors spre Diana.

— Vă dau termen până mâine-seară să vă hotărâţi. Atunci o să mă întorc. Dacă nu îmi daţi un Blackthorn, toată coasta va fi distrusă. Până atunci... A pocnit din degete şi în aer a apărut o flacără violetă. Distraţi-vă cu prietenii mei.

A dispărut, iar demonii acvatici s-au repezit spre centurioni.

12 Prin munţi

Mark a reuşit să-şi facă loc printre curteni. Mai fusese la Curtea Elfilor întunericului numai la serbări: Curtea nu era mereu în acelaşi loc, se muta permanent în Ţinuturile întunericului. Acum, când înainta printre mulţimea de curteni, simţea miros de sânge în aerul nopţii. Simţea miros de panică şi de frică. Mirosul urii pe care o aveau ei pentru vânătorii de umbre. Regele le striga curtenilor să tacă, dar aceştia urlau la Emma să verse sângele tatălui ei.

Nimeni nu îl mai păzea pe Kieran. Se prăbuşise în genunchi, cu greutatea trupului lăsată în frânghiile cu spini care îl strângeau asemenea unor sârme ghimpate. Sângele i se scugea alene din rănile de la încheieturile mâinilor, gât şi glezne.

Mark a trecut şi de ultimii curteni. Apropiindu-se, a văzut că la gâtul lui Kieran era un lanţ de care atârna ceva. O săgeată de elf. Săgeata lui Mark. A simţit că i se strânge stomacul.

— Kieran.

I-a atins obrazul.

Kieran a deschis ochii încet. Chipul lui era cenuşiu de durere şi disperare, dar zâmbetul lui era blând.

— Atât de multe vise, a spus el. Acesta este sfârşitul? Ai venit să mă porţi spre Ţinuturile Luminoase? Nu ai fi putut alege un chip mai potrivit.

Mark a pipăit funiile cu spini. Erau solide. Cu un pumnal serafic ar fi putut să le taie, dar pumnalele serafice nu funcţionau aici, aşa că nu avea la îndemână decât unele obişnuite. Lui Mark i-a venit dintr-odată o idee, a întins mâna şi a scos cu grijă săgeata de la gâtul lui Kieran.

— Oricare ar fi zeii care au făcut asta, a şoptit Kieran, blânzi au fost să-mi aducă în ultimul ceas singurul suflet pe care îl iubesc.

Capul i-a căzut pe spate, lipit de copac, lăsând să se vadă tăieturile adânci şi roşii din gât făcute de spini.

— Mark al meu.

— Ssst, a făcut Mark, simţind un nod în gât.

Săgeata de elf era ascuţită, şi a trecut-o uşor peste funiile din jurul gâtului lui Kieran, apoi peste cele de la încheieturi. Funiile au căzut, şi Kieran a suspinat, cu durerea potolită.

— Este adevărat ce se spune, că durerea te părăseşte când mori, a spus Kieran.

Mark i-a tăiat şi funia cu care era legat de picioare şi s-a ridicat.

— Ajunge, a rostit el. Sunt Mark, nu sunt o iluzie. Şi nu mori, Kieran. Trăieşti. L-a luat de mână şi l-a ajutat să se ridice. Şi acum evadezi.

Ochii lui Kieran păreau ameţiţi de lumina lunii. A întins mâinile spre Mark şi i-a pus palmele pe umeri. În momentul acela Mark putea să se retragă, dar n-a făcut-o. S-a apropiat de Kieran în clipa în care şi Kieran a început să se apropie, a simţit mirosul de sânge din venele lui tăiate şi au început să se sărute.

Curbura buzelor lui Kieran îi era la fel de familiară lui Mark precum gustul zahărului sau lumina soarelui. Dar aici nu erau nici zahăr şi nici raze de soare, nicio lumină şi nicio dulceaţă, doar presiunea întunecată a Curţii şi mirosul de sânge. Şi totuşi, corpul lui îi răspundea corpului lui Kieran, îl lipea de trunchiul copacului, îl strângea, îşi trecea mâinile peste pielea lui acoperită de cicatrice şi de răni proaspete.

Mark simţea că cineva îl scoate din propriul trup şi îl ridică, simţea că este iar la Vânătoarea Sălbatică, ţinându-l strâns de coamă pe Suliţă de Vânt, culcat pe gâtul lui în vântul care îi zbura părul, îi ardea gâtul şi îi purta râsul. Avea braţele lui Kieran în jurul lui, singura căldură într-o lume rece, şi buzele lui Kieran pe obraz.

Ceva i-a şuierat pe la ureche. S-a îndepărtat repede de Kieran. Încă şuierătură, şi l-a înghesuit instinctiv pe Kieran în copac.

Săgeţi. Săgeţi cu flăcări în vârf, care zburau deasupra Curţii ca nişte licurici mortali. Unul dintre prinţii întunericului se îndrepta în fugă spre ei, ridicând arcul.

Se pare că fuseseră totuşi observaţi.

Iarba din faţa institutului părea că fierbe sub mulţimea de demoni acvatici şi de centurioni, sub tentaculele biciuitoare şi pumnalele serafice care loveau. Kit aproape că s-a aruncat de pe scări în jos, gata i-o dărâme pe Samantha, care, lângă fratele ei, se lupta furioasă cu o creatură cenuşie grotescă, plină de guri roşii sugătoare.

— Uită-te pe unde mergi! l-a certat ea, dar apoi a început să ţipe, lovită în piept de un tentacul.

Kit s-a repezit cu Adriel înainte şi a retezat tentaculul chiar deasupra umărului ei. Demonul a început să chirăie cu toate gurile şi a dispărut.

— Dezgustător, a spus Samantha, care era acum plină de sângele cenuşiu şi gros al demonului.

Era încruntată, ceea ce i s-a părut lui Kit lipsă de recunoştinţă, dar n-a avut prea mult timp să se gândească; se întorsese cu pumnalul ridicat spre o creatură ţepoasă, cu pielea plină de gâlme tari, ca o stea-de-mare.

Şi-a adus aminte de Ty, cum stătea atunci pe plajă cu steaua-de-mare în mână, zâmbind. Asta l-a umplut de furie – până acum nu îşi dăduse seama cât de mult seamănă demonii cu fiinţele frumoase din lumea asta, ca şi cum cineva le-ar fi luat şi le-ar fi făcut să fie scârboase sau scandaloase.

A lovit cu pumnalul. Demonul a ţipat şi s-a dat înapoi – după care simţit nişte braţe în jurul lui, care îl trag în spate.

Era Diana, acoperită pe jumătate de sânge, uman şi demonic. Îl apucase pe Kit de braţ şi îl trăgea spre treptele institutului.

— Sunt OK... n-am nevoie de ajutor, a gâfâit el, încercând să se elibereze.

Ea i l-a luat pe Adriel din mână şi i l-a aruncat lui Diego, care l-a prins şi imediat s-a răsucit şi l-a înfipt în corpul gros al unui demon-meduză, lovind în acelaşi timp şi cu toporul. Era foarte impresionant, dar Kit era prea furios ca să aprecieze.

— Nu am nevoie de ajutori a ţipat el iar, în timp ce Diana trăgea de el pe scări. N-am nevoie să fiu salvat!

Diana l-a răsucit cu faţa la ea. Una dintre mânecile ei era plină de sânge, iar pe gât avea o urmă roşie, acolo de unde îi fusese lănţişorul smuls. Dar era la fel de impunătoare ca întotdeauna.

— Poate că nu, a spus ea. Dar fraţii Blackthorn au nevoie de ajutor, iar tu îi vei ajuta.

Şocat, Kit a încetat să se mai zbată. Diana i-a dat drumul, a deschis uşa institutului cu umărul şi a intrat; după ce s-a mai uitat o dată în urmă, a intrat şi Kit.

Clipele care au urmat după ce Julian i-a pus pumnalul la gât lui Erec au fost haotice. Câţiva elfi de lângă pavilion au început să urle; cavalerii s-au tras înapoi, cu un aer îngrozit. Regele întunericului striga.

Julian încerca să se concentreze: Ţine-ţi prizonierul. Ţine-i pumnalul la gât. Dacă scapă, nu mai ai nimic. Dacă îl ucizi prea repede, nu mai ai nimic. Asta e atuul tău. Profită de el.

La porunca regelui, cavalerii s-au dat la o parte, formând un soi de tunel prin care Julian a pornit, cu Erec în faţa lui. Tunelul se încheia chiar sub tronul regelui. Acesta stătea la marginea pavilionului, cu mantia albă fluturând în vânt.

Erec nu se zbătea, dar când au ajuns la pavilion, şi-a întins gâtul ca să-şi vadă tatăl. Julian a simţit că se uită unul la altul.

— N-o să-i tai gâtul fiului meu! a spus regele întunericului, uitându-se în jos la Julian cu dispreţ. Eşti vânător de umbre. Ai un cod de onoare.

— Tu te gândeşti cum erau vechii vânători de umbre, a spus Julian. Eu am crescut în timpul Războiului întunecat. Am fost botezat în sânge şi foc.

— Eşti moale, a spus regele, şi blând, aşa cum sunt îngerii blânzi.

Julian a apăsat mai tare cuţitul pe gâtul lui Erec. Prinţul elf mirosea a frică şi a sânge.

— Mi-am omorât propriul tată, a replicat Julian. Şi crezi că nu ţi-aş putea ucide fiul?

Pe faţa regelui a trecut o umbră de uimire. Adaon a luat cuvântul.

— Adevărat grăieşte, a spus el. Mulţi dintre ei s-au aflat în Sala Acordurilor în timpul războiului. Am fost de faţă. Nemilos este acesta.

Regele s-a încruntat.

— Adaon, tăcere!

Dar era limpede că îl tulburase. Se vedeau umbre mişcându-se în spatele ochilor lui.

— Preţul pe care l-ai plăti dacă ai vărsa sângele familiei mele la Curtea mea ar fi nespus. Nu doar tu l-ai plăti. Tot Conclavul ar plăti.

— Atunci nu mă obliga s-o fac, a spus Julian. Lasă-ne să plecăm în pace. Îl luăm pe noi cu Erec un kilometru, apoi îi dăm drumul. Să nu ne urmărească nimeni. Dacă simţim pe cineva pe urmele noastre, îl ucidem. Eu îl ucid.

Erec a înjurat şi a scuipat.

— Lasă-l să mă ucidă, tată, a cerut el. Lasă ca sângele meu să fie începutul războiului.

Ochii regelui s-au oprit o clipă asupra fiului său. Este favoritul regelui, îi spusese Mark. Dar Julian se întreba dacă nu cumva regele era mai preocupat de războiul care avea să vină, preocupat să controleze cum şi când să înceapă, mai mult decât de soarta lui Erec.

— Tu crezi că îngerii sunt blânzi, a spus Julian. Nu e deloc aşa. Ei fac dreptate cu sânge şi foc dumnezeiesc. Se răzbună cu pumni şi cu fier. Gloria lor e aşa de mare, încât îţi arde ochii dacă îi priveşti. Este o glorie rece şi brutală.

Privirea lui a întâlnit privirea regelui: ochiul plin de furie şi orbita goală.

— Uită-te la mine, dacă te îndoieşti că am s-o fac. Uită-te la ochii mei. Elfii văd multe, aşa se spune. Ţi se pare că sunt o persoană care are ceva de pierdut?

Erau în holul de la intrare: Ty, Livvy, Arthur şi cei mici, Dru cu Tawy în braţe. S-au luminat la faţă când i-au văzut intrând pe Diana şi pe Kit, deşi Kit nu ştia pentru care dintre ei sunt bucuroşi. Arthur se aşezase pe scări şi se uita tăcut la petele de sânge de pe halatul lui. Când i-a văzut, a sărit în picioare, dar a rămas agăţat cu o mână de balustradă.

— Am auzit tot, a spus Livvy. Era cenuşie la faţă din cauza şocului, şi îl ţinea de mână pe Ty. Malcolm vrea sânge de Blackthorn şi are o armată de demoni...

— Când spune „sânge de Blackthorn", nu e posibil să ceară, de fapt, o sută de grame, să zicem? Sau o jumătate de kil? a întrebat Kit.

Toată lumea s-a uitat urât la el, mai puţin Ty.

— Şi eu m-am gândit la asta, a spus el, uitându-se încântat la Kit. Dar vrăjile sunt scrise într-un limbaj arhaic. „Sânge de Blackthorn" înseamnă „viaţa unui Blackthorn"

— N-o să capete ce vrea, a replicat Diana; şi-a scos jacheta plină de sânge şi a aruncat-o pe jos. Ne trebuie un portal. Acum.

Şi-a scos telefonul din buzunarul blugilor şi a format un număr.

— Dar nu putem să dispărem aşa, pur şi simplu, a spus Livvy. Malcolm va trimite aici toţi demonii! Vor ucide oameni!

— Nu se poate negocia cu Malcolm, a spus Diana. Minte. Şi dacă ar căpăta sângele de Blackthorn, tot ar putea trimite demonii. Cel mai bine e să vă ducem mai întâi pe voi într-un loc sigur şi abia apoi să lovim.

— Dar...

— Are dreptate, a spus Kit. Malcolm i-a promis tatei tot felul de chestii, inclusiv că va fi în siguranţă. Până la urmă, s-a dovedit că a avut grijă ca dacă el moare, să moară şi tata.

— Catarina? Diana s-a întors într-o parte, cu telefonul la ureche. Vreau să-mi faci favoare. Mare.

— O să fim consideraţi nişte laşi, a spus Dru nefericită. Să fugim aşa...

— Sunteţi copii, a intervenit Arthur. Nimeni nu se aşteaptă să vă avântaţi în luptă.

A traversat camera şi s-a dus la fereastră. Nu s-a dus nimeni după el. Era de ajuns pentru ei să audă zgomotele de acolo. Tawy îşi ţinea obrazul lipit de umărul surorii lui.

— La Londra? a spus Diana. E perfect. Mersi, Catarina!

A închis telefonul.

— Londra? a exclamat Livvy. De ce Londra?

— De ce nu ne ducem la Idris? a întrebat Dru. Unde sunt Emma şi Jules.

— Catarina nu poate deschide un portal pentru Idris, a răspuns Diana, evitându-i privirea. Dar are un aranjament cu institutul din Londra.

— Atunci trebuie să luăm legătura cu Conclavul! a insistat Dru.

S-a dat repede înapoi, văzând că aerul din faţa ei începe să licărească.

— Trebuie să ne luăm lucrurile, a spus Tawy, privind licăririle tot mai numeroase.

Se întindeau tot mai mult, devenit un fel de vârtej colorat de aer şi culori.

— Nu putem pleca fără nimic.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Diana. Şi nu avem timp să luăm legătura cu Conclavul. Pe urmă, la Londra sunt câteva familii Blackthorn, locuri sigure, oameni pe care îi cunoaşteţi...

— Dar de ce? Dacă am vorbi la Conclav... a început Livvy.

— E foarte posibil ca el să decidă să cedeze pe unul dintre voi în schimbul lui Malcolm, a rostit Arthur. Nu asta ai vrut să spui, Diana?

Diana nu a răspuns. Vârtejul de lumină începea să capete formă: forma unei uşi înalte şi largi, înconjurate de rune strălucitoare.

— Ca şi centurionii, cel puţin unii dintre ei, a spus Diana. Şi de ei fugim, la fel ca de Malcolm. Mai au puţin şi îi elimină pe demoni. Nu mai e timp.

— Diego niciodată n-ar... a început Dru, indignată.

— Nu Diego e şeful lor, a întrerupt-o Diana.

Portalul era acum definitivat – o uşă deschisă, care se mişca insesizabil; prin uşă, Kit vedea un fel de sufragerie cu tapet înflorat, în culori palide. Imaginea i se părea complet nepotrivită.

— Acum, haideţi... Drusilla, tu prima...

Cu o expresie de furie disperată, Drusilla a traversat camera şi a păşit prin portal, cu Tawy în braţe. Kit se uita uimit cum dispar dincolo.

Apoi Livvy, cu Ty de mână, s-a îndreptat spre portal. S-a oprit o clipă în faţa lui, şi forţa magiei care crea portalul făcea să-i fluture părul.

— Dar nu putem să lăsăm acest loc pe mâna Zarei şi a Cohortei! a protestat ea, întorcându-se spre Diana. Nu putem să le permitem...

— Orice e mai bine decât să moară vreunul dintre voi. Acum duceţi-vă!

Dar acum Ty era cel care ezita.

— Vine şi Kit, nu?

Diana s-a uitat la Kit. El simţea că îl doare gâtul, nu ştia de ce.

— Vin şi eu, a spus el.

I-a privit pe cei doi intrând în vidul colorat şi i-a văzut cum dispar. A privit-o şi pe Diana trecând. Apoi s-a apropiat şi el de portal, dar s-a oprit în faţa lui, uitându-se la Arthur.

— Vrei să treci tu primul? l-a întrebat.

Arthur a clătinat din cap. Avea o expresie ciudată – ciudată chiar şi pentru Arthur. Deşi, s-a gândit Kit, în seara aceea nu fusese aşa de ciudat. Ca şi cum situaţia de urgenţă îl forţase să se adune, aşa cum nu o putea face în mod normal.

— Să le spui... a început el, şi muşchii obrazului i-au tresărit.

În spatele lui, uşa de la intrare s-a zguduit. Cineva voia să intre.

— Să le spui...

— O să le spui tu într-un minut, a zis Kit.

Simţea cum este atras de forţa portalului. O clipă a avut impresia că aude şi voci de acolo, vocea lui Ty, a lui Livvy. Dar a rămas pe loc.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat pe Arthur.

Arthur s-a apropiat de portal. În primul moment, Kit s-a relaxat, crezând că Arthur va trece prin portal odată cu el. Dar i-a simţit mâna pe umăr.

— Să-i spui lui Julian că-i mulţumesc, a spus Arthur şi l-a împins cu putere.

Kit a căzut într-un vid rotitor şi lipsit de sunet.

Prinţul elf a eliberat săgeata.

Kieran s-a mişcat mai repede decât Mark ar fi crezut că poate. Şi-a răsucit trupul, ca să-l acopere pe Mark. Săgeata şuiera prin aer, fluierând ca o pasăre mortală. Mark a avut timp doar să-l apuce pe Kieran şi să-l împingă deoparte, când săgeata a lovit, înfâgându-se în spatele lui Kieran, chiar sub omoplat.

Kieran s-a prăbuşit pe umărul lui Mark. Cu mâna liberă, Mark a scos un pumnal de la centură şi l-a aruncat; prinţul a căzut ţipând, cu pumnalul în coapsă.

Mark a început să-l târască pe Kieran din luminiş. Nu mai zburau săgeţi, dar din steagurile cu emblema coroanei sfărâmate ieşea foc. Fuseseră incendiate. Nobilii elfi ţipau şi se agitau; mulţi dintre ei o luaseră la fugă.

Cu Kieran în braţe, Mark s-a făcut nevăzut în pădure.

— Emma, a şoptit Cristina.

Luminişul era acum îngreunat de zgomote: râsete, ţipete, strigăte batjocoritoare. În depărtare îl vedea pe Julian, cu pumnalul la gâtul lui Erec; când se apropiase de

pavilionul regelui, din toate părţile s-au auzit exclamaţii uimite, dar regele, cu ochii la Emma, nu îl văzuse.

Ea stătea în genunchi, strângând braţul luptătorului rănit. A ridicat capul şi a văzut-o pe Cristina şi i s-au luminat ochii.

— Ajută-mă cu tata, a spus ea.

Se chinuia să-i pună braţul după gât, ca să-l ridice. El zăcea inert şi o clipă Cristina s-a temut că a murit.

El şi-a smucit braţul din mâna Emmei şi s-a ridicat chinuit în picioare. Era un bărbat înalt, şi asemănarea dintre ei era evidentă: avea trăsăturile Emmei, aceeaşi formă a ochilor ca ea. Numai că ochii lui erau goi, iar albastrul lor avea ceva lăptos.

— Dă-mi drumul! a spus el. Jigodie de fată nefilim. Dă-mi drumul! S-a ajuns prea departe.

Cristinei i-a îngheţat sângele în vene auzindu-l. Regele a izbucnit din nou în hohote de râs. Cristina a luat-o pe Emma de mână şi a ridicat-o.

— Emma, nu poţi să crezi tot ce vezi aici, a spus ea.

— Este tatăl meu, a stăruit Emma.

Cristina o ţinea de încheietură şi îi simţea pulsul accelerat. Emma a întins spre el mâna liberă.

— Tată. Te rog. Vino cu mine.

— Eşti nefilim, a spus tatăl Emmei.

Pe gâtul lui se vedeau cicatrice albe de Peceţi vechi.

— Dacă mă atingi, te târăsc la picioarele regelui meu, şi el te va ucide.

Elfii din jurul lor râdeau, ţipau şi se înghionteau, iar Cristina s-a simţit copleşită de o furie criminală la gândul că râsetele lor simt provocate de groaza şi tulburarea Emmei.

Una era să studiezi elfii. Una era să citeşti că emoţiile lor nu seamănă cu emoţiile umane. Că Elfii întunericului sunt învăţaţi să găsească plăcere în durerea altora. Să te învăluie într-o plasă de cuvinte şi minciuni şi să te privească zâmbind când te văd strivit de vicleşugurile lor.

Dar era cu totul altceva să vezi cu ochii tăi.

Dintr-odată, s-a produs agitaţie. Regele întunericului a fugit în celălalt capăt al pavilionului; dădea porunci pe ton ridicat, iar cavalerii păreau bulversaţi.

Julian, s-a gândit Cristina. Şi, da, acum îl vedea cum îl ţinea pe Erec în faţa lui, la picioarele pavilionului regal. Intenţionat făcuse asta, ca să îi distragă atenţia de la Emma şi Cristina.

— Va fi destul de simplu de tranşat povestea asta, a spus Cristina. Şi-a scos briceagul de la centură şi i l-a întins cavalerului. Ia-l!

— Cristina, ce faci? a întrebat Emma.

— Este fier rece, a spus Cristina.

A mai făcut doi paşi spre cavaler. Faţa lui începea să se schimbe vizibil, semăna mai puţin cu Emma şi mai mult cu altceva – ceva grotesc care se afla sub pielea aceea.

— Este vânător de umbre. Fierul rece nu îi face nimic.

S-a apropiat şi mai mult, iar cavalerul care semănase cu John Carstairs se schimbase acum complet. Faţa i s-a ridat, corpul s-a modificat, s-a îndoit, pielea lui a devenit zgrunţuroasă, de o culoare verde-cenuşie. Buzele i-au ieşit în afară, ochii s-au făcut oribil de mari şi de galbeni, iar părul a rămas lipicios şi aspru.

Acolo unde fusese tatăl Emmei, era acum un prinţ elf cu trup cocoşat şi cap de broscoi. Emma se uita fix la el, albă la faţă. Gura lui largă s-a deschis şi el a rostit cu voce hârâitoare:

— În fine, în fine, m-am eliberat de imaginea dezgustătorului nefilim...

Nu a apucat să termine. Emma a scos Cortana şi s-a repezit la el, izbindu-l cu lama în gât.

S-a auzit un fel de pleoscăit umed. Din gură i-a ţâşnit un sânge care semăna cu puroiul; elful s-a dat înapoi împleticindu-se, dar Emma s-a dus după el, răsucind sabia. Duhoarea sângelui şi sunetul acela de carne ruptă a umplut-o de greaţă pe Cristina.

— Emma! a strigat ea. Emma!

Emma şi-a retras sabia şi l-a lovit iar şi iar, până când Cristina a prins-o de umeri şi a tras-o spre ea. Cavalerul elf s-a prăbuşit la pământ, mort.

Emma tremura, plină de sângele lui puturos. A început să se clatine.

— Vino!

Cristina a luat-o de braţ pe prietena ei şi a dus-o mai departe de pavilion. Chiar în clipa aceea, aerul s-a umplut de şuierături melodioase. Săgeţi. Erau săgeţi de foc, care aduceau în luminiş o strălucire nepământeană. Cristina s-a ferit instinctiv, şi a auzit un zdrăngănit la numai câţiva centimetri deasupra capului ei. Emma scosese Cortana şi o săgeată se izbise de ea: s-a făcut bucăţi imediat.

Cristina a grăbit pasul.

— Trebuie să ieşim de aici...

Una dintre săgeţile de foc a nimerit într-un steag atârnat deasupra pavilionului regelui. Steagul s-a aprins şi a început să ardă rapid. La lumina focului, se vedeau prinţii care fugeau din pavilion către pădure.

Dar regele încă mai stătea în faţa tronului, uitându-se în gol. Unde era Jules? Unde plecase cu Erec?

Pe când se apropiau de marginea luminişului, le-a apărut în faţă femeia cu rochie de oase. Ochii ei erau verzi, ca de peşte, lipsiţi de pupile, şi străluceau ca uleiul la lumina stelelor. Cristina a călcat-o cu putere pe picior; ţipetele ei s-au pierdut în urletele care se auzeau de la Curte, iar Cristina a îmbrâncit-o într-o parte. Femeia s-a izbit de pavilion şi micile oase au început să cadă din rochia ei ca nişte fulgi ciudaţi de zăpadă.

Mâna Emmei era în mâna Cristinei. Degetele ei erau reci ca gheaţa. Cristina a strâns-o mai tare.

— Haide! a spus ea, şi au intrat în pădure.

Mark nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult. Julian, Emma şi Cristina rămăseseră la Curte. L-a tras pe Kieran în spatele unui stejar gros şi l-a rezemat de trunchiul lui.

— Eşti bine? Te doare? l-a întrebat el.

Kieran s-a uitat la el cu o exasperare evidentă. Înainte ca Mark să-l poată opri, a dus mâna la spate şi a scos săgeata. Odată cu ea a ţâşnit şi sângele care i-a udat instantaneu tot spatele cămăşii.

— Kieran, Dumnezeule, ce naiba...

— Ce zei străini invoci tu acum? l-a întrebat el. Parcă ai spus că nu sunt pe moarte.

— Nu eşti. Mark şi-a scos vesta de bumbac, a împăturit-o şi a apâsat-o pe rana lui Kieran. Numai că acum aş putea să te omor fiindcă eşti aşa de prost.

— Vânătorii se vindecă repede, a spus Kieran cu un geamăt. Mark. Chiar eşti tu.

Ochii îi străluceau.

— Ştiam că vei veni după mine.

Mark nu a răspuns. Era concentrat pe rana lui, să ţină apăsat, dar avea în piept o senzaţie de nelinişte. Relaţia dintre el şi Kieran nu se încheiase în termeni prea buni. De ce să fi crezut că va veni după el, când Mark era gata să nu vină?

— Kier, a spus el.

A dat vesta la o parte; Kieran avusese dreptate în legătură cu vindecarea. Nu mai curgea acum decât un firişor de sânge. Mark a aruncat vesta plină de sânge şi i-a atins obrazul. Era fierbinte ca focul.

— Arzi.

S-a întins să-i pună iar la gât lănţişorul cu săgeată, dar băiatul l-a oprit.

— De ce să am eu lănţişorul tău? a întrebat el încruntat. Tu trebuie să-l porţi.

— Ţi l-am dat înapoi, a spus Mark.

Kieran a râs răguşit.

— Mi-aş aminti de asta. Apoi a făcut ochii mari. Nu-mi amintesc să-l fi ucis pe Iarlath, a spus el. Ştiu că am făcut-o. Măcar asta mi-au spus. Şi eu cred că am făcut-o, era un nemernic. Dar nu îmi amintesc. Nu îmi mai amintesc nimic de la momentul în care te-am văzut pe fereastra institutului, când stăteai de vorbă în bucătărie cu fata aia. Cristina.

Mark şi-a simţit tot trupul rece. Şi-a trecut cu un gest automat lănţucul peste cap, simţind atingerea grea a săgeţii pe piept. Kieran nu îşi amintea?

Asta înseamnă că nu îşi amintea că l-a trădat pe Mark, spunându-le celor de la Vânătoarea Sălbatică cum Mark le dezvăluise nefilimilor secretele elfilor. Nu îşi amintea de pedeapsă, de biciuirile îndurate de Julian şi de Emma.

Nu-şi amintea că Mark rupsese relaţia cu el. Că i-a dat lănţişorul înapoi.

Nu era de mirare că fusese convins că o să vină după el.

— Fata aia Cristina e chiar aici, s-a auzit o voce de sus.

Cristina se apropiase de ei în umbra pădurii. Părea tulburată, dar nici pe departe aşa de tulburată ca Emma, care era stropită din cap până în picioare cu sânge de elf şi avea o tăietură lungă pe obraz, care sângera. Mark a sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Sunteţi rănite?

— Cred că... cred că o să ne revenim, a răspuns Emma.

Părea şocată şi alarmant de absentă.

— Emma l-a ucis pe cavalerul regelui, a spus Cristina, şi apoi a tăcut.

Mark a simţit că mai e ceva, dar n-a insistat.

Emma a clipit des din ochi, concentrându-şi încet atenţia asupra celor doi băieţi.

— A, tu eşti, i-a spus ea lui Kieran, pe un ton care îi era mai caracteristic. Faţă de Nevăstuică. Ai mai comis şi alte acte de trădare monstruoasă în ultima vreme?

Kieran părea uluit. Nimeni nu-i vorbea aşa unui prinţ de la Curtea Elfilor întunericului, şi, în plus, nu-şi amintea de ce era Emma furioasă pe el sau de ce îl acuza de trădare.

— Ai adus-o cu tine să mă salveze? l-a întrebat el pe Mark.

— Toţi am venit să te salvăm.

Era Julian, care abia se vedea din spatele lui Erec, pe care îl împingea în faţa lui. Emma a respirat adânc, cu o uşurare vizibilă. Julian s-a uitat repede la ea şi au schimbat o privire. Era o privire pe care Mark o considerase întotdeauna o privire de parabatai: o scurtă privire de verificare, ca să te asiguri că celălalt e bine, că e alături de tine, viu şi în siguranţă. Dar acum, că ştia adevăratele sentimente pe care Julian le avea pentru Emma, nu putea să nu se întrebe dacă între cei doi nu era ceva mai mult.

Gâtul lui Erec sângera acolo unde pumnalul lui Julian alunecase; se uita urât la ei pe sub sprâncenele groase şi negre, cu faţa contorsionată de un rânjet.

— Trădător de sânge, i-a spus el lui Kieran. A scuipat pe deasupra pumnalului. Ucigaş de neam.

— Iarlath nu era din neamul meu, a răspuns Kieran cu o voce obosită.

— Era mai aproape de neamul tău decât aceşti monştri, a replicat Erec, aruncându-le o privire otrăvită vânătorilor de umbre. Chiar şi acum ne trădezi pentru ei.

— Aşa cum m-ai trădat tu regelui, tatăl nostru? a întrebat Kieran; stătea ghemuit între rădăcinile copacului şi părea surprinzător de mic, dar când a ridicat faţa către Erec, ochii lui erau duri ca nişte pietre preţioase. Crezi că nu ştiu la picioarele cui să arunc vina pentru exilul meu la Vânătoarea Sălbatică?

— Arogant, a spus Erec. Mereu ai fost un plod arogant, care a crezut că ar trebui să stea la Curte cu noi ceilalţi. Eu sunt favoritul regelui, nu tu. Nu ţi-ai câştigat un loc în inima lui şi nici în inimile celorlalţi de la Curte.

— Şi totuşi pe mine mă simpatizau, a spus încet Kieran. Înainte ca...

— Ajunge! l-a oprit Julian. Curtea e în flăcări. După ce se potoleşte haosul, cavalerii vor veni după noi. E o nebunie să stăm aici la taclale.

— Treburile importante ale Curţii nu sunt taclale, a mârâit Erec.

— Pentru mine, da. Julian a scrutat pădurea. Trebuie să existe un drum mai scurt pe aici spre Ţinuturile Luminii. Poţi să ne conduci?

Erec nu a spus nimic.

— Poate, a spus Kieran, ridicându-se nesigur pe picioare. Nu poate să mintă, să spună că nu ştie, de-asta nu vorbeşte.

Emma s-a uitat la Kieran cu o sprânceană ridicată.

— Faţă de Nevăstuică, eşti uimitor de săritor atunci când vrei.

— Mi-aş dori să nu-mi vorbeşti aşa, a mormăit Kieran dezaprobator.

Erec a scos un geamăt – Julian îi apăsa mai puternic pumnalul pe gât. Mâna lui a tremurat puţin pe pumnal. Mark s-a gândit că e posibil să fie din cauza încordării, dar avea bănuiala că e ceva mai mult. Julian nu era un amator de tortură, chiar dacă putea să fie nemilos atunci când era vorba să-i protejeze pe cei dragi.

— Te ucid dacă nu ne duci în direcţia bună, a spus el. Şi o s-o fac încet.

— I-ai promis tatălui meu…

— Eu nu sunt elf. Pot să mint.

Erec era negru de furie, şi asta l-a îngrijorat pe Mark. Elfii ţineau aipărarea mult timp. A început să meargă, totuşi, şi ceilalţi l-au urmat, lăsând în urmă strălucirea portocalie care venea dinspre luminiş.

S-au îndreptat spre desişul pădurii. Aici copacii creşteau foarte aproape unul de altul, şi din pământul întunecat ieşeau rădăcini groase. Pe ramurile joase ale copacilor creşteau bucheţele de flori viu colorate, roşii ca sângele sau verzi ca otrava. Au trecut pe lângă o fată, elf de copac, care stătea pe o creangă şi râdea, având pe ea doar un fel de plasă complicată de fire argintii; i-a făcut cu ochiul lui Mark când a ajuns lângă ea. Kieran se rezema de umărul lui, iar Mark îl ţinea de mijloc. Oare ceilalţi se întrebau ce e cu ei doi? A văzut că din faţă Cristina se uită înapoi la ei, dar nu i-a putut descifra expresia.

Emma şi Cristina mergeau una lângă alta. Julian era în faţă, lăsându-l pe Erec să-i îndrume. Mark tot se simţea neliniştit. I se părea că scăpaseră prea uşor. Să-i lase regele de la Curtea Elfilor întunericului să plece, şi să-l ia cu ei şi pe fiul lui favorit…

— Unde sunt ceilalţi? a întrebat Erec, când pădurea devenise mai rară şi cerul strălucitor şi multicolor a devenit vizibil. Prietenii tăi.

— Prietenii mei? a întrebat Mark, nedumerit.

— Arcaşii, a spus Erec. Săgeţile alea cu foc de la Curte… trebuie să recunosc, a fost o mişcare bună. Ne întrebam cum o să vă descurcaţi cu armele după ce v-am luat puterile îngerului.

— Cum aţi făcut asta? l-a întrebat Mark. Aţi pus un blestem pe aceste ţinuturi?

— Asta nu ar conta, a spus Emma. Runele funcţionează chiar şi pe tărâmul demonilor. Aici e ceva mai ciudat.

— Şi pământurile pârjolite, a adăugat Mark. Ce semnificaţie au ele? Sunt peste tot în Ţinuturile întunericului, ca un cancer.

— Ca şi cum v-aş spune vouă! a izbucnit Erec. Şi n-are niciun rost să mă ameninţaţi – oricum mi-aş pierde viaţa dacă v-aş spune.

— Crede-mă, m-am plictisit să te tot ameninţ, a spus Julian.

— Atunci, dă-mi drumul! Cât timp ai de gând să mă ţii? Pentru totdeauna? Pentru că atât ar trebui să mă ţii ca să te aperi de tatăl meu şi de cavalerii lui care vor veni după voi şi vă vor tăia gâturile.

— Am spus că m-am plictisit să te ameninţ, nu că m-am plictisit să te ţin ostatic, a răspuns Jules, bătându-l uşor pe gât cu lama pumnalului.

Ajunseseră la marginea pădurii, unde copacii se terminau şi începeau câmpurile.

— Acum încotro?

Erec a pornit pe câmp şi ei l-au urmat. Kieran atârna mai greu pe umărul lui Mark. Faţa lui era palidă în lumina lunii. Stelele străluceau în firele lui de păr verzi şi albastre

– mama lui fusese elf de ocean, şi ceva din frumuseţea sclipitoare a apei rămăsese în culorile din părul şi ochii lui.

Mark l-a strâns mai tare, aproape fără să-şi dea seama. Era furios pe el, dar aici, pe Tărâmul Elfilor, sub cerul strălucitor şi plin de culoare, era greu să nu-şi amintească de trecut, să nu se gândească la vremurile acelea în care se agăţase de el pentru căldura şi tovărăşia lui. Cum erau atunci doar ei doi, şi cum crezuse că aşa va fi mereu. Cum se gândea că e norocos că un prinţ frumos precum Kieran îi acordă atenţie.

Şoapta lui Kieran semăna cu o mângâiere pe gâtul lui Mark.

— Suliţă de Vânt.

Suliţă de Vânt era calul lui Kieran, sau fusese calul lui. Cu el venise de la Curte la Vânătoarea Sălbatică.

— Ce e cu el? Unde e?

— La Vânătoarea Sălbatică, a spus el şi a început să tuşească greu. Mi l-a dat în dar Adaon, când eram mic.

Mark nu îi întâlnise niciodată pe fraţii vitregi ai lui Kieran, pe zecile de prinţi cu mame diferite, care locuiau la Curte. Adaon, aflase el din povestirile lui Kieran, era unul dintre cei mai blânzi. Erec era opusul lui. Se purtase brutal cu el aproape tot timpul, şi Kieran rareori vorbea despre el fără furie.

— Mi s-a părut că-i aud copitele, a spus Kieran. Şi acum le aud.

Mark a ascultat. La început n-a auzit nimic. Auzul lui nu era aşa de fin ca al lui Kieran sau al adevăraţilor elfi, cel puţin când nu putea beneficia de rune. Şi-a încordat auzul şi în cele din urmă sunetul a ajuns la urechile lui. Erau într-adevăr copite, dar nu copitele lui Suliţă de Vânt. Nu erau copitele unui singur cal. Era o năvală de copite, zeci de cai care veneau dinspre pădure.

— Julian! a strigat el.

Nu a putut să-şi ascundă panica din voce; Julian l-a auzit, s-a întors repede, slăbind strânsoarea. Erec s-a smucit şi a luat-o la fugă. A pornit pe câmp cu mantia neagră fluturând şi a intrat în pădure.

— Şi era un tovarăş aşa de plăcut, a mormăit Emma. Chestia aia cu „voi, neflimilor, veţi muri scăldaţi în sânge” mi se părea foarte înviorătoare. A făcut o pauză; auzise şi ea caii. Ce se...

Cortana a părut că zboară în mâna ei. Julian avea şi acum pumnalul în mână; Cristina îşi scosese briceagul.

— Cavaleria regelui, a spus Kieran, cu un calm surprinzător. Nu vă puteţi lupta cu ei.

— Trebuie să fugim, a spus Mark. Acum!

Nu s-a opus nimeni. Au luat-o la fugă.

Au străbătut câmpul, au sărit peste un zid, iar în acest timp, Mark aproape că îl ducea în braţe pe Kieran. Pământul începuse să se cutremure sub loviturile de copită. Julian înjura, un şir lung de înjurături. Mark a presupus că la institut nu avea cum să înjure chiar aşa de mult. Se mişcau repede, dar nu suficient de repede, trebuiau să găsească o pădure sau ceva unde să se ascundă. Dar nimic nu se vedea în depărtare, iar poziţia stelelor nu îi spunea mare lucru lui Mark. Era aşa de obosit, încât stelele îl ameţeau. Avea impresia că jumătate din forţa lui se ducea la Kieran: nu trebuia doar să-l târască, trebuia să-l şi ridice.

Au ajuns la un alt zid, nu atât de înalt ca să poată opri caii elfilor, dar destul de înalt ca să le pună piedică. Emma a făcut un salt, Julian a sărit după ea, abia atingând cu degetele zidul.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu pot s-o fac.

— Kier... a început Mark furios, dar Kieran lăsase capul în piept, ca un câine bătut.

Părul ud de transpiraţie şi încurcat îi căzuse peste faţă, iar cămaşa şi pantalonii erau pline de sânge.

— Iar sângerezi. Parcă spuneai că te vindeci.

— Aşa am crezut, a spus încet Kieran. Mark, lasă-mă aici...

Mark a simţit o mână pe umăr. Cristina. Îşi băgase briceagul la loc. S-a uitat drept în ochii lui.

— Te ajut eu să-l treci peste zid.

— Mulţumesc, a spus Mark.

Kieran nu părea să aibă putere să se mai uite la ea cu furie. Cristina s-a urcat pe zid şi de acolo a întins mâinile spre ei; împreună cu Mark, a reuşit să-l treacă pe Kieran de cealaltă parte a zidului. Au sărit jos, în iarbă, lângă Emma şi Julian, care îi aşteptau îngrijoraţi. Kieran aterizase lângă ei şi se prăbuşise la pământ.

— Nu mai poate să alerge, a spus Mark.

Julian s-a uitat peste zid. Acum copitele se auzeau şi mai tare, ca şi cum ar fi detunat deasupra capului. Deja se vedea avangarda cavaleriei de la Curtea Elfilor întunericului, o linie neagră care se mişca.

— Trebuie, a spus Julian. Altfel ne omoară.

— Lăsaţi-mă aici! le-a cerut Kieran. Lăsaţi-i să mă omoare pe mine.

Julian s-a lăsat într-un genunchi. L-a apucat pe Kieran de bărbie, silindu-l pe prinţ să se uite în ochii lui.

— Ai spus că sunt nemilos, i-a zis Julian, şi degetele sale păreau palide pe pielea lui însângerată. Nu am nicio milă pentru tine, Kieran. Tu cu mâna ta ai făcut toate astea. Dar dacă îţi închipui că am bătut drumul până aici ca să te salvăm doar ca să te lăsăm jos să mori, înseamnă că eşti mai prost decât credeam. Şi-a luat mâna de pe bărbia lui Kieran şi l-a apucat de braţ, să-l ridice în picioare. Ajută-mă, Mark!

L-au ridicat între ei şi au pornit. Era o misiune extrem de grea. Din cauza panicii şi a efortului de a-l susţine pe Kieran, Mark îşi pierduse simţurile de vânător; se împiedicau de pietre şi rădăcini, iar când au intrat într-o pădurice, se loveau de copaci şi crengile lor joase le sfâşiau pielea şi hainele. Pe la mijlocul pădurii, Kieran s-a înmuiat. Până la urmă leşinase.

— Dacă moare... a început Mark.

— N-o să moară, a spus Julian sumbru.

— Am putea să-l ascundem aici şi să ne întoarcem mai târziu după el...

— Nu e o pereche de pantofi. Nu putem să lăsăm pur şi simplu pe cineva într-un loc şi să ne aşteptăm să-l găsim tot acolo, a şuierat Julian.

— Dar terminaţi odată... a început Emma, apoi a scos o exclamaţie de uimire înăbuşită. Vai!

Ieşiseră din pădurice. În faţa lor se ridica un munte verde cu coaste domoale. Puteau să urce acolo, dar trebuiau să se ţină bine cu mâinile şi picioarele ca să ajungă în vârf. Era imposibil să facă asta ducându-l şi pe Kieran.

Până şi Julian s-a oprit brusc. Braţul lui Kieran fusese până atunci atârnat de gâtul lui; acum căzuse într-o parte. Mark avea senzaţia îngrozitoare că e deja mort. Ar fi vrut să-l aşeze în iarbă, să vadă dacă îi bate inima şi să fie alături de el, aşa cum trebuie să fii alături de un vânător în ultimele lui clipe.

Dar a întors capul şi s-a uitat în spatele lor. Cristina avea ochii închişi; ţinea pandantivul în mână şi buzele ei se mişcau într-o rugăciune mută. Emma ţinea la fel Cortana, cu ochii strălucitori şi atenţi. Era gata să-i apere pe toţi, inclusiv pe Kieran; era în stare să se ducă sub copitele cavaleriştilor negri. Iar ei veneau. Mark îi vedea acum ca pe nişte umbre pe sub copaci. Caii lor erau ca fumul negru, cu ochii roşii ca tăciunii încinşi, cu potcoave de argint şi de aur. Focul şi sângele le dădeau viaţă, erau nişte asasini cruzi.

Lui Mark i s-a părut că-l vede şi pe rege în fruntea lor. Pe coiful lui de luptă erau desenate chipuri care ţipă. Apărătoarea de faţă îi acoperea doar jumătatea umană şi frumoasă, lăsând la vedere pielea moartă şi cenuşie. Unicul lui ochi părea că arde ca o otravă roşie.

Zgomotul pe care îl făceau semăna cu zgomotul pe care îl face un gheţar care se

sparge. Asurzitor, mortal. Mark a simţit brusc dorinţa să ştie ce spune Cristina, să audă cuvintele ei mute. S-a uitat la buzele ei. Îngerule, ajută-ne, binecuvântează-ne, salvează-ne!

— Mark. Julian a întors capul spre fratele lui, şi ochii lui albaştri-verzi păreau dintr-odată vulnerabili, ca şi cum se pregătea să spună ceva ce voia cu disperare să spună de mult timp. Dacă tu...

Muntele din faţa lor a părut că se sfărâmă. Pe coasta dintre ei s-a desfăcut o bucată mare, pătrată, ca o uşă. Mark a rămas cu gura căscată. Mai auzise de astfel de lucruri, de munţi care pot desface uşi în faţa ta, dar nu văzuse aşa ceva.

În deschizătură se zărea lumină. Părea că e un coridor care merge şerpuit în inima muntelui. O femeie-elf, cu urechi delicate şi ascuţite, cu părul deschis la culoare, legat cu ghirlande de flori, stătea în uşă, cu un felinar în mână. A întins mâna spre ei.

— Veniţi, a spus ea, cu accentul acela inconfundabil al celor de la Curtea Elfilor Luminii. Veniţi repede, să nu ajungă la voi, pentru că sunt sălbatici călăreţii regelui şi nu vă vor lăsa să scăpaţi cu viaţă.

— Dar tu? a întrebat Julian. Tu ne vrei binele?

Numai Julian era în stare să se ia la ceartă cu providenţa, şi-a spus Mark. E adevărat însă că Julian nu avea încredere decât în familia lui. Şi uneori nici în ea.

Femeia a zâmbit.

— Eu sunt Nene, a spus ea. Vă voi ajuta şi nu vă voi face rău. Dar veniţi mai repede.

Mark a auzit cum Cristina spune în şoaptă „mulţumesc”. Apoi au luat-o cu toţi la fugă, neîndrăznind să se uite în urmă. Au sărit unul după altul pe uşă, pe pământul bătătorit dinăuntru. Mark şi Julian au intrat ultimii, ducându-l pe Kieran. Mark a mai zărit o dată călăreţii întunecaţi care veneau în spatele lor şi le-a auzit răcnetele furioase şi dezamăgite. Apoi uşa s-a trântit în urma lor şi muntele s-a închis la loc.

13 Tărâm de vis

Emma s-a uitat în jur cu uimire. Intrarea aceea nu părea să fie săpată în munte. Era din piatră netedă, cenuşie, iar plafonul era din marmură albastră, decorat cu stele de aur. De la intrare, un coridor umbros ducea mai departe în interiorul muntelui.

Femeia-elf, Nene, a ridicat felinarul. Era plin cu licurici care zburau în toate părţile şi aruncau o lumină limitată asupra micului grup. Emma l-a văzut pe Julian, ale cărui buze erau acum doar o linie subţire, de încordare, şi pe Cristina, care îşi ţinea strâns pandantivul. Mark tocmai îl lăsa jos pe Kieran, cu grijă. Nu şi-a dat seama din prima clipă că era inconştient – capul îi atârna pe spate şi hainele lui erau pline de sânge.

— Acum suntem în Ţinuturile Elfilor Luminii, a spus Nene. Puteţi să vă folosiţi runele şi lampa-vrăjitoarei. Se uita îngrijorată la Kieran. Puteţi să vă vindecaţi prietenul.

— Nu putem.

Julian şi-a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar. Lumina ei era pentru Emma ca alinarea pe care ţi-o dă apa în deşert.

— El nu e vânător de umbre.

Nene s-a apropiat cu paşi uşori, cu sprâncenele ridicate de uimire. Mark stătea jos, ţinându-l pe Kieran, care avea acum chipul alb ca gheaţa şi ochii ca două semiluni palide.

— Este Vânător? a întrebat ea.

— Amândoi suntem... a început Mark.

— Ai putea să faci ceva pentru el! l-a întrerupt Emma, înainte ca el să spună prea multe.

— Da.

Nene a îngenuncheat şi a aşezat felinarul lângă ea. A scos o fiolă din jacheta ei de blană albă, fără mâneci, pe care o purta peste rochie. A ezitat puţin, uitându-se la Mark.

— Tu n-ai nevoie de asta? Nu eşti rănit?

El a clătinat din cap, nedumerit.

— Nu. De ce?

— Pentru tine am adus-o.

A desfăcut fiola. A dus-o spre buzele lui Kieran, rostind încet nişte cuvinte într-o limbă pe care Emma nu o cunoştea.

Kieran a deschis gura şi a înghiţit. Pe la colţul gurii se scurgea un firicel de lichid auriu. A deschis ochii şi s-a ridicat puţin, a mai luat o gură şi încă o gură. Ochii lui au întâlnit privirea lui Nene pe deasupra sticluţei şi a întors capul, ştergându-se cu mâneca la gură.

— Păstrează restul, a spus el răguşit. E de ajuns.

S-a ridicat cu greu în picioare, ajutat de Mark. Ceilalţi îşi puseseră stelele înapoi la centură. Pe braţul Emmei ardea acum o nouă rună de Vindecare, lângă care era o rună de Energie. Cu toate astea, corpul o durea şi acum, şi inima o durea. Îl vedea mereu pe tatăl ei, cum se uita la ea din iarbă.

Nu fusese el, de fapt, dar asta nu însemna că imaginea era mai puţin dureroasă.

— Haideţi! a spus Nene, punând fiola la loc. Băutura îl va susţine doar puţin timp. Trebuie să ajungem repede la Curte.

A pornit pe coridor şi ceilalţi s-au dus după ea, Mark susţinându-l în continuare pe Kieran, care mergea împleticit. Julian ţinea lampa-vrăjitoarei în mână, aşa că holul era luminat. Pereţii păreau de la distanţă decoraţi cu un mozaic complicat, dar de aproape Emma a văzut că este ceară transparentă, dedesubtul căreia erau presate petale de floare şi aripi de fluture.

— Doamna mea, a spus Cristina.

Părul ei, ca şi al Emmei, era încâlcit de frunze şi beţişoare.

— De ce ai spus că ai adus băutura aceea pentru Mark? De unde ştiai că va veni aici?

— Am avut oaspeţi aici, la Curte, a spus Nene. O fată vânător de umbre cu părul roşu şi un băiat cu părul blond.

— Jace Herondale şi Clary Fairchild, a ghicit Emma.

— Ei mi-au povestit de familia Blackthorn. Cunoşteam acest nume. Sora mea, Nerissa, a iubit un bărbat Blackthorn, şi a avut doi copii de la el, şi a murit de iubire pentru el când a părăsit-o.

Mark s-a oprit brusc. Kieran a scos un fel de şuierat de durere.

— Tu eşti sora mamei mele? a întrebat Mark, uluit.

— Cred că în mod normal s-ar chema mătuşă, a spus Emma.

Mark i-a aruncat o privire întunecată.

— Eu sunt cea care v-a dus pe tine şi pe sora ta la uşa tatălui vostru, să vă crească, a răspuns Nene. Eşti sângele meu.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva aveţi şi voi vreo rudă de mult pierdută pe Tărâmul Elfilor, a zis Kieran.

— Eu nu am, a rostit Cristina cu regret.

— Jumătate dintre rudele lui Mark sunt elfi, a remarcat Emma. Unde în altă parte să fie?

— Dar de unde ştiai că voi avea nevoie de ajutor? a întrebat Mark.

— Cel care v-a permis să treceţi prin poarta lunii este un vechi prieten, a explicat Nene. Phouka mi-a spus de călătoria pe care vreţi s-o faceţi şi mi-am dat seama care e misiunea voastră. Ştiam că nu veţi putea supravieţui fără ajutor vicleşugurilor Stăpânului Umbrelor.

— Săgeţile de foc, a spus Julian.

Acum holul nu mai era pavat cu piatră şi chihlimbar, era pur şi simplu pământ. Din tavan atârnau rădăcini de care erau agăţate flori sclipitoare, care luminau întunericul. Straturile de minerale din rocă îşi schimbau culoarea când te uitai la ele.

— Tu ai fost, a adăugat Julian.

Nene a dat din cap.

— Şi alţii, din garda reginei. Apoi nu a mai trebuit decât să vă urmăresc de la distanţă şi să vă deschid uşa. Nu a fost simplu, dar sunt multe uşi care duc spre Ţinuturile Luminii pe tărâmul regelui. Mai multe decât ştie el. S-a uitat la Kieran cu atenţie. N-o să spui despre asta, Vânătorule, nu-i aşa?

— Am crezut că-ţi închipui că aş fi nefilim.

— Asta până să-ţi văd ochii, a spus ea. Ca şi nepotul meu, eşti supusul lui Gwyn. A oftat încetişor. Dacă sora mea ar fi ştiut că fiul ei va suferi un astfel de blestem, i s-ar fi frânt inima.

Julian s-a întunecat la faţă, dar, înainte să spună ceva, a apărut în faţa lor o siluetă. Ajunseseră într-un loc în care coridorul se deschidea spre o încăpere circulară din care porneau o mulţime de alte holuri.

Cel care le bloca înaintarea era un cavaler elf. Un bărbat înalt cu faţa de culoarea grâului şi cu o expresie serioasă, îmbrăcat cu o robă şi o tunică din material viu colorat şi lucios.

— Fergus, i-a cerut Nene. Dă-ne voie să trecem.

El a ridicat o sprânceană castanie şi a început să turuie într-o limbă ciudată, care semăna cu ciripitul păsărilor – nu furios, dar evident iritat Nene a ridicat mâna şi i-a răspuns pe un ton aspru. Emma se uita la ea şi avea impresia că seamănă puţin cu Mark. Nu doar din cauza părului blond – osatura ei era la fel de delicată ca a lui, ca şi fermitatea gesturilor.

Paznicul a oftat şi s-a dat la o parte.

— Putem merge acum, dar vom fi chemaţi în audienţă la regină la prima lumină, a spus ea, înaintând grăbită. Haideţi, ajutaţi-mă să-l duc pe Vânător într-o odaie.

Emma ar fi avut câteva întrebări – de unde să ştie când e aici prima lumină, de ce Nene părea să antipatizeze aşa de mult Vânătoarea Sălbatică şi, evident, unde se duc. Le-a ţinut totuşi pentru ea şi în final au ajuns la capătul unui coridor ai cărui pereţi erau din rocă şlefuită, decorată cu pietre semipreţioase: ochi de tigru, azurit şi jasp. Nişele din stâncă erau acoperite cu draperii lungi de catifea brodate cu fir de aur.

Nene a dat la o parte una dintre draperii, şi au văzut o cameră cu pereţi netezi, care se curbau spre un tavan boltit. În cameră era un pat din crengi groase, pline de flori, cu un baldachin ale cărui perdele albe îl acopereau pe jumătate.

Nene a aşezat jos felinarul.

— Pune-l în pat pe vânător, a spus ea.

Kieran nu mai rostise niciun cuvânt de când intraseră în Curtea propriu-zisă. S-a lăsat condus de Mark spre pat. Arăta destul de rău, s-a gândit Emma, pe când Mark îl ajuta să se întindă pe pat. Se întreba de câte ori făcuse asta Mark pentru el, când Kieran era epuizat după o vânătoare, sau de câte ori făcuse Kieran asta pentru Mark. Vânătoarea era o ocupaţie foarte periculoasă; nu putea să-şi închipuie de câte ori s-au văzut cei doi însângeraţi.

— La Curtea asta există vreun vindecător? a întrebat-o Mark, îndreptându-şi spatele.

— Eu sunt vindecătorul, a spus Nene. Dar rareori lucrez singură. De obicei am ajutoare, dar acum ora e târzie şi Curtea e pe jumătate pustie.

Privirea ei s-a oprit asupra Cristinei.

— Tu mă vei ajuta.

— Eu?

Cristina părea speriată.

— Tu ai aer de vindecător, a spus Nene, apoi s-a dus repede la un dulap de lemn şi a deschis uşile.

În dulap erau borcane cu ierburi, ghirlande de flori uscate şi tot felul de fiole cu lichid colorat.

— Cunoşti ceva de aici?

— Iarba surzilor, a spus Cristina prompt, ca la şcoală. Lăptucă indiană, fructul şarpelui, pocalul reginei.

Nene a părut impresionată. A scos dintr-un sertar un teanc de pânze albe, printre care erau şi fâşii tăiate frumos ca nişte bandaje, şi i le-a dat Cristinei.

— Prea mulţi oameni în cameră îngreunează vindecarea pacientului. Eu îi voi duce pe aceştia în camera de alături; tu trebuie să-i scoţi hainele lui Kieran.

Obrajii Cristinei au luat foc.

— Mark ar putea să facă asta.

Nene şi-a dat ochii peste cap.

— Cum doreşti.

S-a întors spre pat, unde Kieran zăcea pe perne. Mark era mânjit pe cămaşă şi pe piele de sânge, dar nu părea să îi pese prea mult.

— Pisează nişte iarba surzilor şi dă-i-o s-o bea cu apă. Deocamdată nu îl bandaja. Trebuie să cercetăm rana.

A ieşit repede din cameră, iar Emma şi Julian au plecat după ea. Au mai mers doar câţiva paşi pe hol şi au ajuns la o draperie roşie în spatele căreia era o uşă. Nene a dat-o la o parte şi le-a făcut semn s-o urmeze.

Odată intrată, Emma a fost nevoită să-şi înăbuşe o exclamaţie de uimire. Camera era mult mai mare decât cealaltă. Plafonul se pierdea în întuneric. Pereţii erau din cuarţ argintiu, care străluceau din interior şi aruncau în cameră o lumină blândă. Pe ei atârnau ghirlande de flori albe şi crem, care făceau ca încăperea să miroasă ca o grădină. Pe o platformă cu trepte era un pat imens, acoperit cu o cuvertură bogat decorată şi cu pernuţe de catifea.

— Vă convine? i-a întrebat Nene.

Emma n-a putut decât să dea din cap. Într-un capăt al camerei era un gard viu, deasupra căruia se ridica un grilaj de lemn încărcat cu trandafiri, iar în spatele lui se vedea o cascadă care curgea pe un perete de stâncă. Când s-a uitat peste gărduţ, a văzut că apa cascadei se aduna într-un bazin de piatră înconjurat de pietre verzi şi albastre aşezate în formă de fluture.

— Nu e chiar aşa de elegant ca la institut, l-a auzit ea pe Julian, dar merge.

— A cui e camera asta? a întrebat Emma. A reginei?

Nene a râs.

— Camera reginei? Cu siguranţă nu. Este a lui Fergus – de fapt, are două. E mult preţuit la Curte. Dar nu îl deranjează să dormiţi aici – are tură de noapte. Nene a dat să plece, dar s-a oprit lângă draperie şi s-a uitat la ei. Voi sunteţi sora şi fratele nepotului meu?

Emma a deschis gura, dar a închis-o la loc. Mark era pentru ea chiar ca un frate. Cu siguranţă ea îl considera ca pe un frate, mai mult decât pe Julian.

— Da, a răspuns Julian, simţindu-i ezitarea.

— Şi îl iubiţi, a adăugat Nene.

— Cred că o să vezi, dacă ai răbdare să-l cunoşti, că e foarte simplu să-l iubeşti, a spus Julian, iar Emmei parcă i-a crescut inima, de dor pentru el, de dorinţa ca el şi Mark să fie împreună, fericiţi şi veseli, aşa cum ar trebui să fie doi fraţi, şi pentru sfidarea care se citea în ochii lui Julian când se uita la Nene.

Li datorezi fratelui meu iubirea pe care o merită; arată-i iubire, sau îţi întorc spatele.

Nene şi-a dres glasul.

— Şi nepoata mea? Alessa?

— Acum o cheamă Helen, a spus Julian.

A făcut o pauză şi Emma a văzut că se gândeşte dacă să-i spună care e situaţia lui Helen şi a văzut că se decide să nu-i spună – nu avea destulă încredere în Nene, nu încă.

— Da, este sora mea, şi da, o iubesc şi pe ea la fel cum îl iubesc pe Mark. Amândoi sunt uşor de iubit

— Uşor de iubit, a repetat Nene, gânditoare. Despre puţini oameni pe care îi cunosc eu aş putea să spun că sunt uşor de iubit. S-a întors iar spre uşă. Trebuie să mă grăbesc, înainte să-şi dea sufletul băiatul vânător, a spus ea şi a dispărut.

Julian s-a uitat la Emma cu sprâncenele arcuite.

— E foarte...

— Da, a încuviinţat Emma, care nu avea nevoie de restul cuvintelor ca să ştie ce vrea el să spună.

Ea şi Julian aveau întotdeauna aceeaşi părere despre oameni. A simţit cum i se duc colţurile gurii în sus şi i-a zâmbit, în ciuda tuturor celor întâmplate, în ciuda incredibilelor evenimente ale acelei nopţi.

Şi riscurile încă nu s-au terminat, s-a gândit ea, întorcându-se să se uite în jur. Nu fusese niciodată într-un loc aşa de frumos. Auzise că există hoteluri în peşteră în Cappadocia sau Grecia, cu camere superbe săpate în stâncă, decorate cu mătăsuri şi catifele. Dar aici florile erau cele care o încântau – florile acelea albe care miroseau a frişcă şi a zahăr, la fel ca florile care creşteau în Idris. Păreau să radieze lumină.

Şi era patul. Cu un fel de şoc întârziat, şi-a dat seama că ea şi Julian fuseseră lăsaţi singuri într-o cameră nebunesc de romantică, în care era un singur pat, foarte mare şi foarte pluşat.

Era limpede că grijile din noaptea aceea nu se sfârşiseră.

După ce a revenit în cameră, Nene i-a curăţat delicat rana lui Kieran cu un prosop umezit, apăsând uşor cu degetele pe marginile ei. Kieran stătea ţeapăn pe marginea patului, fără să facă vreun gest prin care să arate că e afectat, dar Cristina vedea din crisparea gurii că îl doare.

Mark stătea tăcut lângă el. Părea stors, terminat, nu îl ţinea de mână pe Kieran, stătea pur şi simplu lângă el, umăr lângă umăr. De fapt, s-a gândit Cristina, ei nici nu erau genul de oameni care să se ţină de mână. Vânătoarea Sălbatică nu era un loc în care astfel de gesturi de afecţiune să fie privite cu ochi buni.

— Săgeata a fost otrăvită cu omag, a spus Nene, după ce a curăţat rana.

A luat un bandaj şi a început să înfăşoare pieptul slab al lui Kieran. Mark îi pusese acum o pereche de pantaloni curaţi, şi pe pat, lângă el, era pregătită o cămaşă. Pe spatele lui erau cicatrice care semănau cu cicatricele lui Mark, inclusiv pe braţe şi antebraţe. Kieran era subţire, dar părea puternic, liniile muşchilor se conturau bine pe braţe şi pe piept.

— Dacă ai fi fost om sau elf obişnuit, te-ar fi ucis, dar vânătorii au un sistem special de apărare. O să supravieţuieşti.

— Da, a spus Kieran, cu o mişcare arogantă a bărbiei.

Dar Cristina avea o bănuială. El nu spusese Da, ştiam că voi supravieţui. Avusese dubii. Se gândise că ar putea să moară.

Chiar îi admira curajul. Nu se putea abţine.

Nene şi-a dat ochii peste cap şi a legat pansamentul. În timp ce Kieran îşi încheia cămaşa încet, cu degete tremurătoare, a bătut-o pe umăr pe Cristina, arătându-i tăviţa de porţelan de pe noptieră unde erau nişte pansamente scufundate într-un lichid verzui.

— Acolo sunt cataplasme pentru prevenirea infecţiei. La două ore, pune una nouă.

Cristina a dat din cap. Nu ştia prea bine cum să facă, dacă avea cum să fixeze o alarmă care s-o trezească la două ore, sau să nu se mai culce deloc, dar se va descurca.

— Uite, a spus Nene, întinzându-i lui Kieran o altă sticluţă. Bea asta. Nu îţi face rău, te ajută.

După un moment de ezitare, el a băut. Pe neaşteptate, a dat sticluţa la o parte şi a început să tuşească.

— Cum îndrăzneşti... a început el, dar apoi a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit pe perne.

Mark a apucat să-l prindă înainte să cadă pe spate şi împreună cu Nene l-au aşezat pe o parte.

— Nu te simţi jignită, a spus el, observând iritarea lui Nene. Mereu ţipă aşa înainte să adoarmă.

— Are nevoie de odihnă, s-a mulţumit să remarce ea, apoi a ieşit din cameră.

Mark s-a uitat în urma ei, tulburat.

— Nu e deloc aşa cum mi-am imaginat eu când visam că poate mai am o rudă pe Tărâmul Elfilor, a spus el. Ani de zile i-am căutat, am întrebat în stânga şi-n dreapta – niciun semn. Renunţasem la idee.

— A făcut mari eforturi să te găsească şi să te salveze, i-a zis Cristina. E clar că ţine la tine.

— Nu mă cunoaşte, a răspuns Mark. Elfii sunt foarte atenţi când e vorba de o legătură de sânge. Nu putea să mă lase în mâinile regelui întunericului. Ce se întâmplă cu un membru al familiei îi afectează şi pe ceilalţi.

Ţi-a atins părul, a vrut să-i spună Cristina. Se întâmplase foarte repede, dar ea văzuse: când Nene îl bandaja pe Kieran, a atins uşor cu vârfurile degetelor părul lui Mark. El nu simţise, şi Cristina se întreba acum dacă ar crede-o.

S-a aşezat şi ea la picioarele patului. Kieran dormea ghemuit, mişcându-şi agitat capul cu părul negru încurcat. Mark se rezemase de tăblia patului. Picioarele lui goale erau pe pat, la numai câţiva centimetri de ea, braţul întins aproape o atingea.

Dar ochii lui erau la Kieran.

— Nu îşi aminteşte, a spus el.

— Kieran? Ce nu îşi aminteşte?

Mark şi-a strâns genunchii la piept. Îmbrăcat aşa, cu pantalonii şi cămaşa rupte şi pline de sânge, arăta la fel ca atunci când fusese adus de Vânătoarea Sălbatică.

— A fost bătut şi torturat la Curtea Elfilor întunericului, a explicat el. Mă aşteptam. Aşa îşi tratează prizonierii. După ce l-am dezlegat şi l-am scos din luminiş, mi-am dat seama că i-au făcut şi altceva, iar acum nu-şi aminteşte că l-a ucis pe Iarlath. Nu-şi mai aminteşte nimic din noaptea aceea, când ne-a văzut vorbind la bucătărie.

— Nu-şi aminteşte de biciuire, de Emma şi de Julian?

— Nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat, nici că l-am părăsit, a spus Mark îngândurat. Mi-a spus că ştia că o să vin după el. Ca şi cum am fi şi acum... ce am fost.

— Ce aţi fost? Cristina şi-a dat seama că nu îl întrebase asta niciodată. V-aţi făcut promisiuni? Aveţi vreun termen pentru asta, cum ar fi novio?

— Iubit? a întrebat Mark încet. Nu, nimic de genul acesta. Dar a fost ceva, şi pe urmă n-a mai fost nimic. Pentru că eram furios. S-a uitat la Cristina cu un aer jalnic. Dar cum pot să fiu furios pe cineva care nici măcar nu-şi aminteşte ce a făcut?

— Sentimentele tale sunmt sentimentele tale. Kieran a făcut acele lucruri. Le-a făcut, chiar dacă acum nu şi le mai aminteşte. Cristina s-a încruntat. Ţi se pare că sunt dură? Nu am intenţionat să fiu. Dar eu am stat cu Emma după aceea. Eu i-am pansat rănile.

— Iar acum ai ajutat-o pe Nene să-l bandajeze pe Kieran. Mark a inspirat adânc. Îmi pare rău, Cristina. Probabil că pentru tine... nici nu pot să-mi închipui ce crezi. Să fii nevoită să stai aici cu mine, cu el...

— Adică după ce...

Cristina s-a îmbujorat. După ce ne-am sărutat la serbare? A căutat în mima ei vreun semn de gelozie, de amărăciune sau de furie faţă de Mark. Dar nu era nimic. Nici măcar furia pe care o simţise pentru Diego când apăruse Zara.

Ce departe i se păreau astea acum! îndepărtate şi lipsite de importanţă. Zara n-avea decât să-l ia pe Diego; putea să stea liniştită cu el.

— Nu sunt supărată. Şi, oricum, nu trebuie să-ţi baţi capul cu ce simt eu. Trebuie să ne concentrăm asupra salvării lui Kieran, ca să ne putem întoarce acasă.

— Nu pot să nu mă gândesc la ce simţi, a spus Mark. Nu pot să nu mă gândesc la tine.

Cristina a simţit că-i bate inima mai tare.

— Ar fi o greşeală să credem că ne putem odihni liniştiţi la Curtea Elfilor Luminii. E o vorbă care spune că singura diferenţă dintre Elfii Luminii şi cei ai întunericului e că Elfii Luminii fac rău pe faţă, iar ceilalţi îl fac pe ascuns.

Mark s-a uitat în jos. Kieran respira liniştit, egal.

— Şi nu ştiu ce o să facem cu Kieran. Să-l trimitem iar la Vânătoarea Sălbatică? Să-l chemăm pe Gwyn? Kieran nu o să înţeleagă acum de ce mă despart de el.

— Dar tu? Vrei să te desparţi de el acum?

Mark nu a răspuns.

— Înţeleg, a spus Cristina. Chiar înţeleg. Atâta timp ai avut nevoie disperată de Kieran, încât nu ai putut să te gândeşti ce anume vrei de la el.

Mark a scos un sunet scurt. I-a luat mâna Cristinei şi a strâns-o, uitându-se în continuare la Kieran. O strângea tare, dar ea nu şi-a retras mâna.

Julian stătea pe marginea patului lui Fergus. Nu o vedea pe Emma din cauza gardului viu care ascundea bazinul de piatră, dar auzea zgomotul apei din bazin, un zgomot care stârnea ecouri în pereţii de piatră.

Zgomotul acela îi încorda nervii. După ce se va spăla, ea va ieşi din bazin şi se va aşeza în pat, lângă el. Împărţiseră acelaşi pat de sute de ori. Poate de o mie de ori. Dar asta nu însemna nimic când erau copii, iar mai târziu, când nu mai erau copii, el îşi spunea că tot nu înseamnă nimic, chiar dacă se trezea în toiul nopţii şi se uita la ea, la şuviţele de păr care îi gâdilau obrazul când dormea. Chiar dacă atunci când ea se trezea de dimineaţă să alerge pe plajă, el se culca pe locul ei şi inspira parfumul de apă de trandafiri pe care îl lăsase pielea ei.

Respiră! Şi-a înfundat mâinile în perna de catifea pe care o ţinea pe genunchi. Gândeşte-te la altceva!

Nu că n-ar fi avut la ce să se gândească. Ajunseseră aici, la Curtea Elfilor Luminii, unde nu erau nici prizonieri, dar nici musafiri. Era la fel de greu să ieşi de pe Tărâmul Elfilor pe cât era şi să intri, iar ei încă nu aveau un plan de scăpare.

Dar era epuizat; era prima oară când se afla singur în dormitor cu Emma de când ea rupsese relaţia, şi acum gândea cu inima, nu cu creierul.

— Jules? l-a strigat ea.

Şi-a amintit de rarele situaţii în care ea îi spunea Julian, şi felul în care suna cuvântul rostit de ea îi copleşea inima de plăcere.

— Nene mi-a lăsat o rochie şi e... Emma a oftat. În fine, presupun că mai bine o s-o vezi.

A ieşit din spatele gardului care ascundea bazinul, cu părul despletit, îmbrăcată cu rochia aceea. De obicei, rochiile elfilor erau fie foarte împodobite, fie foarte simple. Aceasta era simplă. Breteluţele subţiri se încrucişau pe umerii ei; era făcută dintr-un material mătăsos, alb, care se lipise de corpul ei ud ca o piele, subliniindu-i curbura taliei şi şoldurile.

Julian a simţit că i se usucă gura. De ce îi lăsase Nene o rochie? De ce n-ar fi putut Emma să se culce îmbrăcată cu hainele ei murdare? De ce îl ura atât de mult universul?

— E albă, a spus ea încruntată.

Pentru moarte şi doliu, culoarea e albă. Funeraliile erau albe la vânătorii de umbre: pentru funeralii de stat exista echipament alb, şi albă era şi mătasea care se aşeza peste ochii unui vânător de umbre mort atunci când era incinerat.

— Pentru elfi, albul nu înseamnă nimic, a spus el. Pentru ei e doar culoarea florilor şi a naturii.

— Ştiu, doar că...

A oftat şi a urcat desculţă scările spre podiumul pe care era patul. S-a oprit să examineze salteaua enormă, clătinând din cap cu uimire.

— OK, poate că nu l-am apreciat noi din prima clipă pe Fergus, a spus ea. Dar cred că trebuie să recunoşti că ar fi un patron de pensiune grozav. Probabil că ar strecura atent câte o bomboană sub pernă în fiecare noapte.

S-a urcat în pat şi rochia s-a dat puţin la o parte, iar Julian şi-a dat seama cu groază că e despicată în părţi până aproape de coapsă. I-a văzut o clipă picioarele lungi când s-a aşezat pe pat.

Universul nu doar că îl ura, voia să-l şi ucidă!

— Mai dă-mi nişte perne, a spus Emma şi a luat repede vreo câteva de lângă Julian, înainte să apuce să facă el vreo mişcare.

Ţinea strâns de perna pe care o avea pe genunchi şi se uita la Emma calm.

— Să nu furi şi păturile, a spus el.

— N-aş face asta niciodată.

Şi-a îndesat pernele sub spate, ca să stea rezemată de ele. Părul ud i se lipise de gât şi de umeri în şuviţe lungi de aur ud.

Ochii erau puţin roşii, ca şi cum ar fi plâns. Emma plângea rareori. Şi-a dat seama că sporovăială ei veselă, pe care o începuse de când intraseră în dormitor, era de fapt o falsă voioşie – trebuia să fi înţeles asta mai demult, el, care o cunoştea pe Emma mai bine decât oricine.

— Em, a început el, incapabil să se abţină să vorbească sau să pună atâta tandreţe în tonul lui. Te simţi bine? Ceea ce s-a întâmplat la Curtea Elfilor întunericului...

— Mă simt atât de idioată, a spus ea, renunţând la bravadă.

Sub toată faţada aceea era Emma, Emma lui, cu toată forţa şi inteligenţa şi curajul ei. Emma, care părea dărâmată.

— Ştiu că elfii fac farse. Ştiu că mint, chiar dacă nu mint. Şi totuşi acel phouka mi-a spus... mi-a spus că dacă intru pe Tărâmul Elfilor, voi vedea chipul cuiva pe care l-am iubit şi care a murit.

— E exact stilul lor, a încuviinţat Julian. I-ai văzut chipul, era chipul tatălui tău, dar nu era el. Era doar o iluzie.

— Parcă nici nu puteam procesa, a spus ea. Mi se tulburase mintea complet. Singurul lucru la care mă gândeam era că îl am din nou pe tata.

— Probabil că mintea ta chiar fusese tulburată, i-a explicat Julian. Sunt tot felul de farmece subtile care te pot tulbura aici. Şi s-a întâmplat aşa de repede. Nici eu nu mi-am dat seama că e o iluzie. Nu am mai auzit de vedenii aşa de puternice.

Ea n-a răspuns. Se sprijinea în mâini, şi corpul i se vedea prin rochia subţire. Julian a simţit parcă o durere, ca şi cum ar fi avut sub piele o cheie care îi strângea şi mai tare carnea de câte ori era întoarsă. Amintirile i-au atacat mintea cu furie – cum era când mâinile lui îi atingeau corpul, cum se simţeau dinţii ei pe buza lui. Curbura corpului ei, lipit de corpul lui arcuit – două semiluni, două părţi din simbolul infinitului.

El crezuse întotdeauna că dorinţa trebuie să fie o senzaţie plăcută. Niciodată nu-şi închipuise că dorinţă taie aşa, ca o lamă. Înainte de noaptea aceea petrecută pe plajă cu Emma, crezuse că o vrea mai mult ca orice. Crezuse că dorinţa asta îl va ucide. Dar acum ştia că închipuirea era palidă. Că nici atunci când ţâşnea din el ca sângele în forma unei picturi pe pânză, nu putea surprinde intensitatea atingerii pielii ei, dulceaţa şi fierbinţeala pe care o avea gustul gurii ei. Nu dorinţa ar putea să-l ucidă, s-a gândit el, ci ceea ce ştia că nu poate avea.

Şi-a înfipt unghiile în palme, tare. Din păcate, şi le rosese prea mult ca să-l doară.

— Când am văzut că acea creatură nu e tata, mi-am dat seama cât de mult din viaţa mea a fost o iluzie, a continuat Emma. Mi-am petrecut atâta timp căutând răzbunarea, dar când am găsit-o nu am simţit nicio fericire. Nici Cameron nu m-a făcut fericită. Am crezut că astea mă vor face fericită, dar a fost o iluzie. Emma s-a întors spre el cu ochii aceia mari şi incredibil de negri. Tu eşti unul dintre singurele lucruri reale din viaţa

mea, Julian.

El îşi simţea inima bătând în tot corpul. Toate celelalte emoţii – gelozia pentru Mark, durerea despărţirii de Emma, îngrijorarea pentru copii, teama pentru ce le pregătea Curtea Elfilor Luminii – s-au estompat. Emma se uita la el, şi obrajii ei erau îmbujoraţi, şi gura era uşor întredeschisă, şi dacă ea s-ar fi aplecat spre el, dacă ar fi dat cel mai mic semn că îl doreşte, el ar fi cedat şi s-ar fi prăbuşit. Chiar dacă ar fi însemnat să-l trădeze pe fratele lui, tot ar fi făcut-o. Ar fi tras-o spre ea şi şi-ar fi îngropat faţa în ea, în părul ei, în pielea ei, în trupul ei.

Ar fi fost ceva de care şi-ar fi amintit mai târziu cu agonia dată de cuţite înroşite. Ar fi fost o amintire care i-ar fi spus mereu ce nu poate ivea. Şi s-ar fi urât pentru că l-a trădat pe Mark. Dar nimic din toate istea nu l-ar fi oprit. Ştia cât de departe poate merge voinţa lui, şi ştia că ajunsese la capăt. Deja corpul îi tremura şi respiraţia i se accelerase. Nu trebuia decât să întindă mâna...

— Vreau să fim din nou parabatai, a spus ea. Aşa cum am fost înainte.

Cuvintele ei au explodat ca o bombă în capul lui. Nu îl voia pe el; voia să-l aibă parabatai, şi atât. El se gândise până atunci ce vrea şi câtă durere ar putea suporta, dar nu se întrebase dacă şi ea îl vrea. Cum a putut să fie atât de idiot?

A vorbit calm.

— Întotdeauna vom fi parabatai, Emma, E o legătură pe viaţă.

— A fost aiurea de când noi... de când am început să fiu cu Mark, a spus ea, susţinându-i privirea. Dar nu din cauza lui Mark. Din cauza noastră. Din cauza a ceea ce am făcut.

— O să fie bine, a răspuns el. Nu există vreo carte cu reguli pentru asta, ca să ştim ce ar trebui să facem. Dar nu vrem să ne facem rău, aşa că nu ne vom face rău.

— Au existat parabatai care au ajuns să se urască. Gândeşte-te la Lucian Graymark şi la Valentine Morgenstern.

— Nouă nu ni se va întâmpla. Ne-am ales unul pe altul când eram copii. Ne-am mai ales o dată când aveam paisprezece ani. Eu te-am ales pe tine şi tu m-ai ales pe mine. Asta e şi semnificaţia ceremoniei de parabatai, nu? Un mod de a pecetlui o promisiune. În care spui că întotdeauna îl vei alege pe celălalt.

Ea s-a rezemat de braţul lui şi i-a atins doar puţin umărul, dar a fost de ajuns ca trupul lui să se aprindă precum artificiile de pe debarcaderul Santa Monica.

— Jules?

El a făcut un semn din cap, neavând curaj să vorbească.

— Şi eu te voi alege întotdeauna pe tine, a spus ea, apoi şi-a rezemat capul de umărul lui şi a închis ochii.

Cristina s-a trezit speriată dintr-un somn agitat. Lumina din cameră era slabă; stătuse ghemuită la capătul patului, cu picioarele strânse. Kieran dormea rezemat pe perne, ameţit de somnifer, iar Mark dormea pe jos, învelit cu pături.

Două ore, spusese Nene. Trebuia să-i schimbe pansamentul lui Kieran la două ore. S-a uitat iar la Mark şi nu a avut inima să-l trezească, aşa că a oftat, s-a ridicat şi s-a apropiat de prinţul elf.

Mulţi oameni par liniştiţi când dorm, nu şi Kieran. Respira greu şi pe sub pleoape se vedea mişcarea necontenită a ochilor. Mâinile i se mişcau neliniştite sub pătură. Totuşi nu s-a trezit când Cristina i-a ridicat cămaşa, stângaci.

Pielea lui era fierbinte. Dar era dureros de frumos aşa cum zăcea, cu părul lui negru-albăstrui.

I-a schimbat repede pansamentul; cel vechi era plin de sânge. Când s-a aplecat să-i tragă la loc cămaşa, mâna lui a prins-o de încheietură ca o liană.

Ochii lui, negru şi argintiu, o priveau. Şi-a mişcat buzele – erau arse şi uscate.

— Apă? a şoptit el.

A reuşit cumva să toarne cu o singură mână apa din urcior într-un pocal şi i l-a întins. El a băut fără să-i dea drumul la mână.

— Poate nu-ţi aminteşti de mine, a spus ea. Eu sunmt Cristina.

El a pus pocalul jos şi s-a uitat la ea.

— Ştiu cine eşti, a răspuns după o clipă. Am crezut... dar nu. Suntem la Curtea Elfilor Luminii.

— Da, a spus ea. Mark doarme, a adăugat, în caz că el era îngrijorat.

Dar Kieran părea cu mintea departe.

— Am crezut că voi muri în noaptea asta, a spus. Eram pregătit pentru asta. Eram gata.

— Nu întotdeauna se întâmplă cum credem noi, a replicat ea.

Nu i se părea o remarcă prea convingătoare, dar pe Kieran părea să-l fi liniştit puţin. Pe faţă i-a trecut o umbră de epuizare, ca o perdea care se lasă peste un geam.

A strâns-o mai tare.

— Rămâi cu mine, a spus.

Ea a tresărit surprinsă şi era gata să răspundă – poate chiar să refuze –, dar n-a mai avut ocazia. El deja adormise.

Julian era treaz.

Ar fi vrut să doarmă; simţea că oboseala îi intrase în oase. Dar camera era învăluită în lumina aceea slabă, iar Emma era înnebunitor de aproape de el. Dormea şi el îi simţea căldura trupului. Se dezvelise, şi el îi vedea umărul, de pe care breteaua alunecase, şi runa de parabatai de pe braţ.

Se gândea la norii de furtună de atunci, cum îl sărutase ea pe treptele institutului, înainte de a veni Gwyn. Nu, cel mai bine era să fie sincer cu el însuşi. Să-şi aducă aminte că ea se desprinsese şi rostise numele fratelui lui. Aşa se terminase.

Probabil că era de înţeles să aibă astfel de emoţii nepotrivite, pentru că erau aşa de aproape. O parte din el ar fi vrut ca ea să-l uite şi să fie fericită. O parte din el ar fi vrut ca ea să-şi amintească, aşa cum îşi amintea şi el, pentru că lui i se părea că acea amintire era o parte vie a corpului său.

Şi-a trecut degetele prin păr, agitat. Cu cât încerca mai mult să îngroape aceste gânduri, cu atât mai vijelios apăreau ele, ca apa care se prăbuşea în bazinul de piatră. Ar fi vrut să se aplece spre ea, să o tragi spre el, să-i prindă gura într-un sărut – pe Emma cea adevărată, carr să-l facă să uite de acea leananstdhe –, dar trebuia să se mulţumească să o ţină aproape de el, să o ţină în braţe în noaptea aceea, simţindu-i dilatarea şi contractarea trupului în respiraţie. Trebuia să se mulţumească să doarmă în noaptea aceea atingându-şi doar degetele mici.

— Julian, s-a auzit o voce suavă. Trezeşte-te, fiu al spinilor.

S-a ridicat în capul oaselor. La picioarele patului era o femeie. Nu era Nene şi nici Cristina: o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată, dar pe care o ştia din ilustraţii. Era foarte slabă, aproape sfrijită, dar frumoasă, cu buze pline şi ochi albaştri, sticloşi. Părul roşu îi ajungea până la mijloc. Rochia pe care o purta părea să fi fost făcută mai demult, când nu era aşa de slabă, dar tot îi stătea bine: era albastru intens cu alb, decorată cu fulgi delicaţi, şi îi înfăşură corpul în moliciunea ei. Avea mâinile lungi, albe şi palide, gura roşie, iar urechile erau uşor ascuţite.

Pe cap avea o diademă de aur – o coroană fin lucrată în atelierele elfilor.

— Julian Blackthorn, a spus regina Elfilor Luminii. Ridică-te şi vino cu mine, pentru că vreau să-ţi arăt ceva.

14 Prin stele-ntunecate

Regina mergea fără să spună nimic, iar Julian, cu picioarele goale, se grăbea după ea. regina înainta hotărâtă pe coridoarele lungi de la Curte.

Pentru un om obişnuit, era foarte greu de înţeles geografia Tărâmului Elfilor, cu terenul mereu diferit şi cu spaţii uriaşe care încăpeau în spaţii mici. Ca şi cum cineva ar fi pus în practică celebra întrebare a filosofului „câţi îngeri pot sta pe vârful unui ac”

În drumul lor, au trecut pe lângă nişte curteni. Aici, la Curtea Elfilor Luminii, era mai puţină iluzie magică întunecată, mai puţine viscere şi sânge şi oase. Podoabe verzi reflectau culoarea plantelor şi a copacilor şi a ierbii. Peste tot era aur: bărbaţii aveau tunici aurii, femeile aveau rochii aurii, ca şi cum ar fi încercat să aducă razele soarelui care nu ajungeau până aici, sub pământ. În sfârşit, au făcut o ultimă cotitură şi au ajuns într-o încăpere circulară. Nu avea niciun fel de mobilă, pereţii erau din piatră lucioasă şi înaintau curbându-se spre un cristal din plafon. Chiar sub acel cristal era o platformă mare de piatră pe care se afla un bol de aur.

— Acesta este globul meu de cristal, a spus regina. Una dintre comorile elfilor. Vrei să te uiţi în el?

Julian a ezitat. Nu avea pregătirea Cristinei, dar ştia şi el ce e un glob de cristal. Puteai să priveşti într-o suprafaţă reflectorizantă, de obicei o oglindă sau un bazin de apă, şi să vezi acolo ce se întâmplă în altă parte a lumii. Şi-ar fi dorit să vadă ce face familia lui, dar cadouri de la elfi nu accepta decât dacă nu avea încotro.

— Nu, mulţumesc, doamna mea, a spus el.

A văzut în ochii ei un fulger de mânie. Lucrul acesta l-a surprins. S-ar fi gândit că regina îşi stăpâneşte mai bine emoţiile. Dar furia a dispărut într-o clipă şi ea i-a zâmbit.

— Un Blackthorn este gata să-şi pună viaţa într-un grav pericol, a spus ea. Nu e un motiv suficient ca să te uiţi în globul de sticlă? Nu vrei să ştii ce se întâmplă cu familia ta, cu sângele tău?

Vocea ei semăna cu un ciripit.

— Din câte ştiu eu despre tine, Julian, fiu al spinilor, nu-ţi stă în fire.

Julian şi-a încleştat pumnii. Un Blackthorn care îşi pune viaţa în pericol? Oare era vorba de Ty, care se implica într-unul dintre misterele lui, sau de Livvy, cea încăpăţânată şi imprudentă? De Din? De Tawy?

— Nu eşti uşor de ispitit, a spus ea cu o voce mai caldă şi mai seducătoare.

Ochii îi sclipeau. Îi place, s-a gândit el. Vânătoarea, jocul.

— Cât de neobişnuit pentru cineva atât de tânăr.

Julian şi-a amintit cu un fel de amuzament disperat cum fusese gata să clacheze lângă Emma, exact atunci. Dar aceea fusese o slăbiciune. Toată lumea are momente de slăbiciune. Atâţia ani în care şi-a refuzat tot ce-şi dorea, de dragul familiei sale, îi întăriseră aşa de mult voinţa, încât şi el era surprins uneori.

— Dar nu pot să intru în globul de cristal ca să schimb ceva, nu? Ar fi doar o tortură să văd şi să nu pot face nimic.

Regina a zâmbit.

— Nu pot să-ţi spun. Nici eu nu ştiu ce se va întâmpla. Dar dacă nu te uiţi, nici tu nu vei şti. Şi din experienţa mea cu oamenii şi cu nefilimii, ştiu că nu suportaţi să nu ştiţi. S-a uitat în jos, spre apa din bol: Ah, a ajuns la convergenţă.

Julian s-a apropiat de platforma de piatră înainte să-şi dea seama ce face şi s-a uitat în apă. Ce a văzut acolo l-a şocat.

Apa părea de sticlă, ca un ecran de televizor pe care sunt proiectate imagini de o claritate înfricoşătoare. Julian vedea munţii Santa Monica în noapte, o imagine atât de familiară, încât instantaneu i s-a făcut dor de casă.

Luna se ridicase deasupra ruinelor convergenţei. Câmpul cu iarbă uscată pe care erau risipiţi bolovani se întindea până la oceanul care în depărtare se vedea albastru-negru. Printre bolovanii aceia mergea Arthur.

Julian nici nu-şi mai amintea când îl văzuse pe unchiul lui în afara institutului. Arthur îşi pusese o jachetă groasă şi ghete şi ţinea în mână o lampa-vrăjitoarei, ce lumina slab.

Niciodată nu semănase aşa de mult cu un vânător de umbre, nici măcar când erau în Sala Acordurilor.

— Malcolm! a strigat Arthur. Malcolm, îţi cer să vii la mine! Malcolm Fade! Sunt aici, cu sângele de Blackthorn!

— Dar Malcolm e mort, a murmurat Julian, cu ochii la bolul de apă. A murit.

— E o slăbiciune a neamului vostru să consideraţi moartea ceva definitiv, a spus regina zâmbind, mai ales când e vorba de magicieni.

Frica l-a înjunghiat pe Julian ca o săgeată. Când plecase de la institut, era convins că familia lui e în siguranţă. Dar dacă Malcolm era acolo... Căutând şi acum sânge de Blackthorn... deşi, dacă Arthur i-l oferea, înseamnă că nu-l căpătase... dar pe de altă parte, nu puteai avea încredere în Arthur...

— Ssst! a făcut regina, ca şi cum ar fi auzit gândurile lui învolburate. Priveşte!

— Malcolm! a strigat Arthur, şi vocea lui a stârnit ecouri în munţi.

— Sunt aici. Deşi ai venit mai devreme.

Vocea îi aparţinea unei umbre – o siluetă ciudată şi întunecată. Julian a înghiţit în sec când Malcolm a păşit în lumina lunii şi el a văzut limpede ce se întâmplase cu el, sau ce îşi făcuse singur.

Apa din bol s-a tulburat. Julian era gata să întindă mâna spre acea imagine, dar s-a stăpânit şi şi-a tras mâna înapoi.

— Unde sunt? a întrebat el răguşit. Şi ce fac acolo?

— Răbdare. Trebuie să ajungă într-un loc. Malcolm îl va duce acolo pe unchiul tău.

Regina exulta. Era convinsă că îl are în palmă pe Julian, s-a gândit el cu ură. Ea şi-a înmuiat degetele lungi în apă şi Julian a văzut un vârtej scurt de imagini – uşile institutului din New York, Jace şi Clary care dormeau pe o câmpie verde, Jem şi Tessa într-un loc întunecat, plin de umbre – şi apoi imaginea s-a stabilizat din nou.

Arthur şi Malcolm erau într-o biserică, o biserică veche, cu vitralii şi bănci de lemn sculptate. Pe altar era ceva acoperit cu o pânză neagră. Ceva care se mişca încet, ca un animal care se trezeşte din somn.

Malcolm stătea în picioare şi se uita la Arthur, cu un zâmbet pe faţa desfigurată. Semăna cu o creatură scoasă dintr-un soi de infern acvatic. Din crăpăturile şi rănile lui curgea apă de mare. Ochii săi erau lăptoşi şi opaci; jumătate din părul lui alb nu mai exista, iar pielea scalpului era plină de zgârieturi şi cruste. Era îmbrăcat într-un costum alb, iar rănile urâte contrastau puternic cu eleganţa hainelor.

— În orice ritual cu sânge e mult mai bine ca sângele să fie dat de bunăvoie, a spus Arthur. Stătea în obişnuita lui postură neglijentă, cu mâinile în buzunarele blugilor. Îţi voi da de bunăvoie sângele meu, dacă juri că îmi vei lăsa în pace familia.

Malcolm şi-a lins buzele; limba lui era albăstruie.

— Doar asta doreşti? Acea promisiune?

Arthur a dat din cap.

— Nu vrei Cartea Neagră? a întrebat Malcolm batjocoritor, bătând cu palma în cartea pe care o ţinea la betelia pantalonilor. Nu vrei asigurări că n-am să-i mai fac rău vreodată unui nefilim?

— Răzbunările tale nu mă interesează, atâta timp cât familia mea e în siguranţă, a răspuns Arthur, şi lui Julian i s-au înmuiat genunchii de uşurare. Sângele de Blackthorn pe care ţi-l ofer ar trebui să stingă setea ta pentru ei, magicianule.

Malcolm a zâmbit. Dinţii lui erau încovoiaţi şi ascuţiţi ca ai unui rechin.

— Acum, dacă aş încheia înţelegerea asta cu tine, n-ar însemna că profit de faptul că eşti nebun? a meditat el cu glas tare. Oare mintea ta zguduită înţelege situaţia? Oare eşti confuz? Ameţit? Ştii cine sunt?

Arthur a strâns din ochi şi Julian a simţit un fior de compasiune pentru unchiul său, dar şi ură pentru Malcolm.

Ucide-l, a spus el în gând. Spune-mi că ai luat cu tine un pumnal serafic, unchiule, şi că o să-l înjunghii cu el.

— Unchiul tău nu poate fi înarmat, a spus regina, Fade a avut grijă de asta. Privea imaginile cu o încântare extremă. Nefilimul nebun şi magicianul nebun, a spus ea. Parcă ar fi o carte.

— Eşti Malcolm Fade, trădător şi ucigaş, a rostit Arthur.

— Eşti chiar lipsit de recunoştinţă să spui asta despre cel care ţi-a asigurat ani de zile doza de tratament, a murmurat Malcolm.

— Tratament? Mai degrabă nişte minciuni temporare. Ai făcut asta doar ca să-l amăgeşti în continuare pe Julian, a replicat Arthur, şi Julian a tresărit când şi-a auzit numele. Îi dădeai medicamente pentru mine ca să capete încredere în tine. Familia mea te-a iubit. Mai mult decât m-a iubit pe mine. Ai înfipt un pumnal în inimile lor.

— O, a şoptit Malcolm, dacă aş fi putut...

— Prefer să fiu nebun în felul meu, decât să am nebunia ta, a spus Arthur. Ai avut aşa de multe. Ai avut şi iubire, şi putere, şi viaţă fără de moarte, şi pe toate le-ai aruncat ca pe nişte gunoaie de pe marginea drumului. S-a uitat la forma mişcătoare de pe altar: Mă întreb dacă ea te va mai iubi aşa cum eşti acum.

Chipul lui Malcolm s-a crispat.

— Destul! a spus el, şi pe faţa obosită şi chinuită a lui Arthur a trecut o umbră de triumf.

Fusese, în felul lui, mai inteligent decât Malcolm.

— Sunt de acord să-ţi fac promisiunea. Vino aici.

Arthur s-a apropiat. Malcolm l-a prins de braţ şi l-a tras spre altar. Arthur nu mai avea lampa-vrăjitoarei în mână, dar pe pereţi erau sfeşnice cu lumânări care aruncau o lumină gălbuie şi tremurătoare.

Malcolm l-a ţinut pe Arthur cu o mână şi l-a aplecat peste altar; cu cealaltă mână a tras pânza neagră, dând la iveală trupul lui Annabel.

— Vai! a şoptit regina. Odinioară era aşa de frumoasă!

Acum nu mai era. Annabel era un schelet, dar nu scheletul acela alb şi curat pe care îl vedem de obicei în tablouri sau în fotografii. Pielea era uscată, mumificată, plină de găuri prin care intrau şi ieşeau viermi. Julian a simţit că i se face greaţă. Era acoperită cu un linţoliu alb şi diafan, dar mâinile şi picioarele erau vizibile: din loc în loc, pielea era jupuită, iar pe oasele şi tendoanele uscate crescuse muşchi.

Părul negru şi casant se revărsa din craniu. Când l-a văzut pe Malcolm, fălcile au început să se mişte, iar din gâtul putred a ieşit un geamăt. Părea să clatine din cap.

— Nu-ţi face griji, draga mea, a spus el. Ţi-am adus ce îţi trebuie.

— Nu! a strigat Julian, dar era aşa cum se temuse el: nu putea să oprească evenimentele care se desfăşurau în faţa ochilor lui.

Malcolm a luat pumnalul care se afla lângă trupul lui Annabel şi i-a tăiat gâtul lui Arthur.

Sângele a ţâşnit ca dintr-o fântână pe cadavrul ei şi pe postamentul de piatră unde era aşezat. Arthur şi-a dus mâna la gât, iar Julian a icnit, ţinându-se cu mâinile de marginile bolului.

Linţoliul subţire care o acoperea pe Annabel s-a făcut roşu. Mâinile lui Arthur au căzut inerte pe lângă trup. Mai stătea în picioare doar pentru că era ţinut de Malcolm. Sângele curgea peste părul friabil al lui Annabel şi peste pielea ei uscată. Partea din faţă a costumului alb al lui Malcolm era acum stacojie.

— Unchiule Arthur, a şoptit Julian.

Îşi simţea buzele sărate. O clipă, a fost îngrozit că ar putea să plângă în faţa reginei, dar, spre uşurarea lui, îşi muşcase doar buzele. A înghiţit sângele cu gust de metal, uitându-se cum trupul lui Arthur se lasă moale în mâna lui Malcolm, iar acesta îl dă nerăbdător la o parte. Arthur s-a prăbuşit la podea, unde a rămas nemişcat.

— Annabel, a şoptit Malcolm.

Ea a început să se mişte.

Mai întâi membrele, picioarele şi mâinile s-au întins spre nicăieri. O clipă, Julian a crezut că se întâmplă ceva cu apa din bol, că vede acolo o reflexie ciudată, dar şi-a dat seama că e Annabel. Era scăldată într-o strălucire albă – nu, de fapt era pielea ei, care acum începea să acopere oasele goale şi tendoanele putrede. Cadavrul părea că se umflă când carnea a început să-i umple pielea, ca şi cum peste scheletul ei ar fi fost pusă un fel de mănuşă fină. Cenuşiul şi albul s-au transformat în roz, picioarele goale erau pline şi aveau călcâie, la fel ca un om viu. Se vedeau chiar şi noiţele de pe unghii.

Pielea îi acoperea repede oasele, strecurându-se pe sub pânzele uşoare, ridicându-se să-i acopere pieptul, clavicula, braţele. Mâinile s-au desfăcut cu degetele răsfirate, de parcă testau aerul. Gâtul s-a arcuit pe spate şi părul castaniu a părut că explodează. Sub pânze, pieptul s-a ridicat, scobiturile din obraji s-au umplut şi ochii s-au deschis, ochi de Blackthorn, care sclipeau albastru-verde, ca marea.

Annabel s-a ridicat în capul oaselor, ţinând la piept pânzele pline de sânge. Sub ele se afla acum trupul unei femei tinere. Părul des cădea în valuri în jurul chipului palid şi oval; buzele erau pline şi roşii; ochii îi străluceau uimiţi, uitându-se la Malcolm.

Şi Malcolm era acum transformat. Toate rănile lui urâte păreau să fi dispărut, şi pentru o clipă Julian l-a văzut aşa cum probabil fusese el demult, un tânăr îndrăgostit. Avea ceva dulce în uimirea lui; părea îngheţat şi faţa îi strălucea de adoraţie când Annabel a coborât uşor de pe altar. S-a dat jos lângă Arthur, care zăcea inert.

— Annabel, a spus Malcolm. Annabel a mea. Te-am aşteptat aşa de mult, am făcut atâtea ca să te întorci la mine. A făcut un pas stângaci spre ea. Iubirea mea. Îngerul meu. Uită-te la mine!

Dar Annabel se uita în jos, la Arthur. S-a aplecat încet şi a luat pumnalul care căzuse lângă trupul lui. Când s-a ridicat şi s-a uitat fix la Malcolm, faţa ei era brăzdată de lacrimi. Buzele ei păreau să spună ceva – Julian s-a apropiat mai mult, dar sunetul era prea slab. Suprafaţa globului de cristal a început să tremure şi să se agite, ca marea înaintea furtunii.

Malcolm părea şocat.

— Nu plânge, i-a spus el. Iubita mea Annabel...

A întins mâinile spre ea. Annabel a făcut un pas, înălţându-şi faţa spre el. El s-a aplecat s-o sărute, chiar în clipa în care ea a ridicat mâna şi i-a înfipt pumnalul în trup.

Malcolm a privit-o uluit. Apoi a ţipat. Era mai mult decât durere în ţipătul lui – era un urlet în care spunea că a fost trădat şi că are inima frântă. Un urlet care părea să sfâşie universul, risipind stelele.

S-a dat în spate, împleticindu-se, dar Annabel s-a dus după el ca o fantomă a sângelui şi terorii, înfăşurată în giulgiul ei alb şi roşu. L-a înjunghiat încă o dată, în piept, iar el a căzut la pământ.

Nici când ea s-a apropiat de el nu a făcut vreun gest de apărare. Când a început să vorbească, sângele i s-a prelins din colţurile gurii.

— Annabel, a şoptit el. O, iubirea mea, iubirea mea...

Ea l-a înjunghiat cu furie în inimă. Trupul lui Malcolm a avut un spasm. Cazul i-a căzut pe spate, irisul s-a dus în sus şi a rămas doar orbita albă. Fără nicio expresie, Annabel s-a aplecat deasupra lui şi i-a smuls Cartea Neagră de la centură. S-a întors şi a ieşit din biserică, fără să se uite înapoi, şi a dispărut de pe imaginea globului de cristal.

— Unde s-a dus? a întrebat Julian: Abia dacă-şi mai recunoştea vocea. Urmăreşte-o, foloseşte globul...

— Globul de cristal nu poate pătrunde în locuri cu magie neagră, a spus regina.

Faţa îi radia, de parcă tocmai văzuse ceva minunat.

Julian s-a îndepărtat brusc de ea – nu se putea abţine. Ar fi vrut doar să se bage într-un colţ al camerei şi să zacă. Dar regina l-ar fi crezut slab. S-a apropiat de perete şi s-a rezemat de el.

Regina stătea cu mâna pe marginea bolului de aur, zâmbind.

— Ai văzut că Fade nici n-a ridicat mâna să se apere? Asta înseamnă iubire, fiu al spinilor. Primim cu braţele deschise cele mai crude lovituri, şi când sângerăm, aducem în şoaptă mulţumiri.

Julian şi-a îndreptat spatele.

— De ce mi-ai arătat asta?

— Vreau să facem un târg, a spus ea. Şi nu aş fi vrut să nu ştii lucrurile astea când o să facem această înţelegere.

Julian a încercat să-şi potolească respiraţia, silindu-se să-şi amintească de propriile întâmplări crude. Era în Sala Acordurilor, avea doisprezece ani şi tocmai îşi ucisese tatăl. Era la institut, şi abia aflase că Malcolm îl răpise pe Tawy. Era în deşert, şi Emma îi spunea că îl iubeşte pe Mark; pe Mark, nu pe el.

— Ce fel de înţelegere? a întrebat el, cu vocea dură ca o stâncă.

Ea a clătinat din cap. Pletele roşii s-au mişcat lin în jurul obrajilor ei slabi.

— O să fie de faţă toţi din grupul vostru când se va face această înţelegere, vânătorule de umbre, a spus ea.

— Nu fac nicio înţelegere cu tine, a replicat Julian. Pacea Rece...

Ea a râs.

— Ai încălcat Pacea Rece de o mie de ori, copile. Să nu crezi că nu ştiu nimic despre tine sau despre familia ta. Cu toată Pacea Rece, cu toate câte am pierdut, sunt încă regina Elfilor Luminii.

Julian s-a trezit întrebându-se la ce se referă când spune toate câte am pierdut – mai exact, ce pierduse? Sau se referea la constrângerile impuse de Pacea Rece, la regretul că pierduse Războiul Întunecat?

— În plus, a spus ea, nici nu ştii ce vreau să-ţi ofer. Şi nici prietenii tăi. Cred că s-ar putea să fie foarte interesaţi, mai ales iubita ta.

— Ai ceva pentru Emma? a întrebat el. Atunci de ce m-ai adus aici doar pe mine?

— Pentru că voiam să-ţi spun ceva. Ceva ce s-ar putea să nu vrei să afle ea.

Pe buze i-a apărut un mic zâmbet. A mai făcut un pas spre el. Acum era atât de aproape, încât Julian vedea bine fulgii aceia de pe rochie şi urmele de sânge de pe ei, care arătau că fuseseră smulşi din trupul viu al păsării.

— Blestemul parabatai-lor. Ştiu cum se dezleagă.

Julian a simţit că se sufocă. Asta îi spusese phouka, atunci, la poartă: Pe Tărâmul Elfilor, o să găseşti pe cineva care ştie cum să rupă blestemul parabatailor.

Purtase gândul acesta în permanenţă de când veniseră aici. Se întrebase cine poate să fie. Dar era tocmai regina – evident că era tocmai ea. Exact persoana în care nu avea deloc încredere.

— Blestemul? a spus el, încercând să pară uimit, ca şi cum n-avea idee despre ce vorbea ea.

Prin ochii ei a trecut ceva nedefinit.

— Poate trebuia să spun legătura de parabatai. Dar pentru tine e un blestem, nu?

L-a prins de încheietură şi i-a răsucit mâna cu palma în sus. Urmele arcuite ale unghiilor lui erau palide, dar vizibile. S-a gândit la globul de sticlă. S-a gândit că ea se uitase la el şi la Emma, în camera lui Fergus. Evident că se uitase. Ştiuse când a adormit Emma. Când era el vulnerabil. Ştia că o iubeşte pe Emma. Putea ascunde acest lucru de membrii familiei lui, dar nu putea să-i ascundă asta reginei Elfilor Luminii, pentru care era limpede ca lumina zilei, deoarece ea era obişnuită să caute slăbiciunile şi vulnerabilităţile cuiva în faţa unor adevăruri crude.

— Aşa cum spuneam, a zâmbit ea, primim cu braţele deschise rănile din iubire, nu-i aşa?

S-a simţit cuprins de furie, dar curiozitatea lui era mai mare.

— Spune-mi. Spune-mi ce ştii.

Câţiva cavaleri elfi, îmbrăcaţi în haine verzi, aurii şi roşii, au venit în camera Emmei, s-o ducă în sala tronului. Ea era puţin nedumerită de absenţa lui Julian, dar s-a simţit mai bine când i-a întâlnit pe hol pe Cristina şi pe Mark, cu escorta lor, şi Mark i-a spus în şoaptă că unul dintre gardieni îl informase că Julian era deja acolo.

Emma şi-a blestemat oboseala. Cum de n-a observat plecarea lui? Se forţase să doarmă, pentru că nu mai suporta nicio secundă să fie atât de aproape de el şi să nu-l poată strânge în braţe. Iar el era calm, aşa de calm; se uitase la ea cu o amiciţie rece, şi cu un fel de amabilitate, atunci când îi spusese că prietenia lor este intactă, iar pe ea a durut-o ca naiba şi n-a mai vrut decât să şteargă totul prin somn.

A întins mâna să-şi atingă Cortana care îi atârna pe spate. Avea în rucsac lucrurile ei şi ale lui Julian. Se simţea ridicol cu o armă aşezată peste o rochie diafană, dar nu avusese chef să se schimbe în faţa gardienilor reginei. Aceştia se oferiseră să-i ducă ei sabia, dar ea refuzase. Nimeni în afară de ea nu atingea Cortana.

Cristina părea că e gata să sară în sus de încântare.

— Sala tronului de la Curtea Elfilor Luminii, a şoptit ea. Am citit despre ea, dar nu am crezut că o voi vedea vreodată. Se spune că aspectul ei se modifică în funcţie de dispoziţia reginei.

Emma şi-a amintit de povestirile lui Clary, de o cameră de gheaţă şi zăpadă unde regina stătea îmbrăcată în aur şi argint, de o perdea de fluturi care bat din aripi. Dar când au ajuns, nu era aşa. După cum spusese Mark, Julian era deja acolo. Încăperea era ovală, goală şi plină de un fum cenuşiu. Fumul plutea deasupra podelei şi lingea plafonul, de unde apăreau din când în când nişte fulgere mici şi negre. Nu exista nicio fereastră, dar fumul cenuşiu creiona desene pe pereţi – o câmpie cu flori moarte, un val care se sparge, scheletul unei creaturi înaripate.

Julian stătea pe treptele care duceau pe podiumul de piatră unde se afla tronul reginei. Avea pe el un amestec de haine obişnuite şi piese de echipament – peste tricou avea o jachetă care nu putea să fie decât de pe Tărâmul Elfilor. Strălucitoare, ţesută cu fire lucioase, cu bucăţi de brocart, şi cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebraţele. La încheietura mâinii strălucea brăţara din sticlă de mare.

A ridicat capul când au intrat. Chiar şi în camera aceea fără culoare ochii lui străluceau.

— Înainte să spuneţi voi ceva, am eu ceva de spus.

Mintea Emmei era doar pe jumătate atentă la cuvintele lui – cealaltă jumătate se gândea că el arată ciudat de degajat.

Părea calm, iar când Julian era aşa de calm, însemna că e vorba de un lucru înfricoşător. Dar el a continuat să vorbească, şi Emma a început să înţeleagă ce spune. Au trecut peste ea valuri de şoc. Malcolm: mort, viu şi din nou mort? Arthur, ucis? Annabel trezită din mormânt? Cartea Neagră dispărută?

— Dar Malcolm era mort, a murmurat ea, parcă amorţită. Eu l-am ucis. Am văzut cum îi pluteşte trupul. Era mort.

— Regina m-a avertizat să nu credem că moartea e definitivă, a răspuns Julian. Mai ales în cazul magicienilor.

— Dar Annabel e vie, a spus Mark. Ce vrea ea? De ce a luat cartea?

— Două întrebări foarte bune, Miach, s-a auzit o voce din partea cealaltă a camerei.

Toţi s-au întors uimiţi, în afară de Julian.

Ieşise din umbrele cenuşii înfăşurată în văluri şi mai cenuşii: o rochie lungă făcută din praf de cenuşă şi fluturi de noapte, decoltată suficient ca să i se vadă oasele pronunţate ale claviculei. Faţa ei era îngustă, triunghiulară, dominată de ochii albaştri arzători. Părul negru era strâns la spate într-o plasă de argint. Regina. Avea o sclipire în ochi: răutate sau nebunie, nu aveai cum să-ţi dai seama.

— Cine e Miach? a întrebat Emma.

Regina a arătat spre Mark cu o fluturare uşoară a mâinii.

— El, a răspuns ea. Nepotul servitoarei mele Nene.

Mark părea împietrit.

— Nene a numit-o pe Helen „Alessa”, a spus Emma. Deci Alessa şi Miach sunt numele lor pe Tărâmul Elfilor?

— Nu sunt numele lor complete, cele care le-ar da putere. Nu. Dar sună mult mai melodios decât Helen şi Mark, nu credeţi?

Regina s-a apropiat de Mark, ţinându-şi cu mâna poala rochiei. A întins mâna şi i-a atins obrazul.

El nu s-a mişcat. Părea îngheţat. Frica de nobilimea elfilor şi mai ales de monarhii lor fusese sădită în el de mult. Doar Julian şi-a îngustat ochii când regina i-a mângâiat obrazul lui Mark.

— Frumos băiat, a spus ea. Te-ai pierdut la Vânătoarea Sălbatică. Ai fi putut să serveşti la Curtea mea.

— Ei m-au răpit, a replicat Mark. Tu n-ai făcut-o.

Chiar şi regina a părut puţin şocată.

— Miach…

— Numele meu e Mark.

Spusese asta fără ostilitate sau furie. Ca pe o simplă realitate. Emma a văzut sclipirea din ochii lui Julian, mândru de fratele lui; regina şi-a retras mâna. S-a întors spre tron, iar Julian s-a ridicat şi a coborât treptele spre ceilalţi, în timp ce regina s-a aşezat pe tron.

Le-a zâmbit, uitându-se în jos, spre ei, iar umbrele din jur s-au mişcat ca la poruncă, dobândind forme de flori.

— Deci acum Julian v-a spus tot ce era de spus. Acum putem negocia.

Emmei nu i-a plăcut cum a rostit numele lui Julian – cumva posesiv şi languros. Se mai întreba unde fusese regina când Julian le povestise ce s-a întâmplat. Nu fusese departe, era convinsă. Fusese pe aproape, să-l audă şi să le savureze reacţiile.

— Ne-ai adus aici, doamna mea, deşi nu ştim pentru ce, a spus Julian.

Era limpede din expresia lui că nu ştia ce plănuieşte regina să le ceară. Dar la fel de limpede era că nu se hotărâse s-o refuze.

— Ce vrei de la noi?

— Vreau s-o găsiţi pe Annabel Blackthorn, a spus ea, şi să-mi aduceţi Cartea Neagră.

Ei s-au uitat unii la alţii; la orice s-ar fi aşteptat, dar nu la asta.

— Vrei doar Cartea Neagră? a întrebat Emma. Nu şi pe Annabel?

— Doar Cartea, a răspuns regina. Annabel nu mă interesează decât dacă are Cartea. Fiind adusă la viaţă după atât de mulţi ani, probabil că şi-a pierdut minţile.

— Ei, asta înseamnă că o să fie mai distractiv să o căutăm, a spus Julian. De ce nu-ţi trimiţi Curtea să cerceteze lumea mundană pentru tine?

— E foarte dificil din cauza Păcii Reci, a explicat regina, sec. Eu sau supuşii mei am fi prinşi pe loc. Voi, însă, sunteţi favoriţii consiliului.

— N-aş zice „favoriţi”, a replicat Emma. E puţin cam mult spus.

— Deci, spune-ne, ce vrea să facă regina Elfilor Luminii cu Cartea Neagră? a întrebat Mark. Este o unealtă vrăjitorească.

— Dar periculoasă atunci când ajunge în mâinile cui nu trebuie, chiar dacă mâinile acelea sunt de elf, a spus regina. Puterea regelui Elfilor întunericului a crescut după Pacea Rece. A pârjolit cu rău Tărâmul Elfilor întunericului şi a umplut râurile cu sânge. Aţi văzut voi înşivă că lucrarea îngerului nu supravieţuieşte pe tărâmul lui.

— E adevărat, a încuviinţat Emma. Dar de ce te interesează pe tine că regele a transformat Tărâmul Elfilor întunericului într-o zonă interzisă vânătorilor de umbre?

Regina s-a uitat la ea cu un zâmbet care nu ajungea până la ochi.

— Nu mă interesează. Dar regele mi-a luat un supus. Un membru al Curţii mele, foarte drag. Îl ţine ostatic pe pământul lui. Îl vreau înapoi.

Vocea ei era de gheaţă.

— Şi cum o să te ajute Cartea? a întrebat Emma.

— Cartea Neagră este mai mult decât necromanţie, a spus regina. Sunt acolo vrăji care mi-ar permite să-mi iau captivul de la Curtea Elfilor întunericului.

Cristina a clătinat din cap.

— Doamna mea, a început ea. Avea aceeaşi voce dulce şi fermă şi nu părea deloc intimidată. Cu toate că ne pare rău pentru pierderea voastră, la mijloc e prea mult pericol şi efort ca să te ajutăm. Cred că va fi nevoie să oferi ceva cu totul special ca să ne convingi.

Regina părea amuzată.

— Eşti foarte fermă, pentru cineva aşa de tânăr, a spus ea.

Inelele i-au sclipit pe degete când a gesticulat.

— Dar, vezi tu, avem aceleaşi interese. Nici voi nu vreţi să cadă Cartea Neagră în mâinile regelui întunericului, şi nici eu. Cartea va fi mai în siguranţă aici, la Curtea mea, decât oriunde în altă parte – şi regele o va căuta, iar singurul loc unde va putea fi protejată este inima tărâmului meu.

— Dar de unde ştim că n-ai s-o foloseşti şi tu împotriva vânătorilor de umbre? a întrebat Emma, neliniştită. N-a trecut mult timp de când soldaţii de la Curtea Elfilor Luminii au atacat Alicante.

— Vremurile se schimbă, la fel şi alianţele, a răspuns regina. Pentru mine, regele reprezintă o ameninţare mai mare decât nefilimii. Şi vă voi dovedi loialitatea mea. A lăsat capul pe spate şi coroana i-a strălucit. Vă ofer încheierea Păcii Reci şi întoarcerea surorii voastre, Alessa.

— Asta e mai presus de puterea ta, a spus Mark.

Dar nu reuşise să se stăpânească la auzul numelui ei; ochii lui străluceau cu putere. La fel şi ochii lui Julian. Alessa. Helen.

— Nu este, a replicat regina. Aduceţi-mi Cartea şi eu voi pune la dispoziţia consiliului Tărâmul şi armata mea, iar împreună îl putem înfrânge pe rege.

— Şi dacă cei din consiliu nu sunt de acord?

— Vor fi.

Vocea reginei era plină de siguranţa.

— Vor înţelege că numai aliindu-se cu noi îl vor putea învinge pe rege, iar ca să facă o astfel de alianţă, vor trebui să pună capăt Păcii Reci. Din câte am înţeles, sora voastră a primit pedeapsa exilului de la nefilimi pentru că era pe jumătate elf. Stă în puterea Inchizitorului să abolească această sentinţă. Odată cu sfârşitul Păcii Reci, sora voastră va fi liberă.

Regina nu putea minţi, Emma ştia asta. Cu toate acestea, avea senzaţia că sunt păcăliţi. Uitându-se în jur la ceilalţi, putea să-şi dea seama din expresia lor neliniştită că mre singura. Şi totuşi…

— Vrei să cucereşti Tărâmul întunericului? a întrebat Julian. Şi vrei să te ajute Conclavul să faci asta?

Ea a făcut un gest leneş cu mâna.

— Ce nevoie aş avea de Tărâmul întunericului? Nu sunt dornică de cuceriri. Va fi instalat pe tron un alt rege al întunericului, care să fie mai atent la nevoile nefilimilor. Asta ar fi în interesul vostru.

— Te-ai gândit la cineva? a întrebat Julian.

Iar acum regina a zâmbit cu adevărat, şi datorită acelui zâmbet uitai cât de slabă şi dărâmată arată. Frumuseţea ei era glorioasă când zâmbea.

— Aduceţi-l aici, a spus ea.

Una dintre umbre a făcut o mişcare şi s-a detaşat din întuneric. Era Fergus, a văzut Emma, care a ieşit pe o uşă cu arcadă şi s-a întors o clipă mai târziu. Emma nu credea că va fi cineva surprins să-l vadă pe cel adus; clipea des din ochi, speriat şi timid ca întotdeauna.

— Kieran? a exclamat Mark, uimit. Kieran, rege la Curtea Elfilor întunericului?

Kieran a reuşit cumva să pară speriat şi jignit în acelaşi timp. Avea acum haine noi, cămaşă şi pantaloni de pânză, iar pe deasupra o jachetă din piele de căprioară, dar era la fel de palid şi pansamentele care îi înfăşurau trupul se vedeau prin cămaşă.

— Nu, a spus el. Cu siguranţă nu.

Regina a început să râdă.

— Nu Kieran, a spus ea. Fratele lui, Adaon.

— Adaon nu va dori, a replicat Kieran.

Fergus îl ţinea ferm de braţ; Kieran se prefăcea că nu simte, ca să-şi păstreze demnitatea.

— El îi este loial regelui, a adăugat Kieran.

— Înseamnă că nu poate fi prea prietenos cu nefilimii, a remarcat Emma.

— Urăşte Pacea Rece, a spus regina. Toată lumea ştie asta; şi toată lumea ştie că îi este devotat regelui întunericului şi îi acceptă deciziile. Dar numai atâta timp cât trăieşte regele. Dacă Tărâmul întunericului va fi învins de o alianţă între vânătorii de umbre şi poporul Elfilor Luminii, va fi uşor să-l instalăm pe tron.

— După tine, lucrurile sunt foarte simple, a remarcat Julian. Dacă nu ai de gând să-l pui pe Kieran pe tron, de ce l-ai mai adus aici?

— Pentru el am altceva, a răspuns regina. Am nevoie de un ambasador. O persoană pe care ei s-o cunoască. S-a întors spre Kieran: Tu vei fi mesagerul meu în Conclav. Acolo vei jura credinţă unuia dintre vânătorii de umbre aici de faţă. Datorită acestui luau, şi datorită faptului că eşti fiul regelui întunericului, când vei vorbi în Conclav, ei vor şti că vorbeşti din partea mea şi că nu vor mai fi păcăliţi din nou, aşa cum au fost păcăliţi de mincinosul Meliorn.

— Kieran trebuie să accepte acest plan, a spus Mark. Trebuie să fie alegerea lui.

— Da, desigur că e alegerea lui, a întărit regina. Poate să fie de acord, sau poate să fie ucis de tatăl lui. Regelui nu îi place deloc să scape din mână un condamnat.

Kieran a murmurat ceva, apoi a spus cu voce tare:

— Îi voi jura credinţă lui Mark. Voi face aşa cum spune el şi îi voi urma pe nefilimi de dragul lui. Şi voi încerca să-l conving pe Adaon să accepte planul tău, dar în cele din urmă va fi alegerea lui.

Prin ochii lui Julian a trecut un fulger.

— Nu, a rostit el. Nu vei face asta pentru Mark.

Mark s-a uitat mirat la fratele lui; faţa lui Kieran s-a încordat.

— De ce nu?

— Iubirea complică lucrurile, a spus Julian. Un jurământ de credinţă nu trebuie să fie afectat de alt fel de legături.

Kieran părea gata să explodeze. Părul lui era acum complet negru. Aruncându-i o privire furioasă lui Julian, s-a apropiat de vânătorii de umbre şi a îngenuncheat în faţa Cristinei.

Toată lumea a fost uimită, dar nu mai mult decât Cristina. Kieran şi-a dat pletele negre pe spate şi a ridicat capul spre ea, cu o privire provocatoare.

— Îţi jur loialitate ţie, Doamnă a Trandafirilor.

— Kieran, Făcătorul de Regi, a murmurat Mark, uitându-se la el şi la Cristina cu o expresie imposibil de descifrat.

Emma nu putea să-l condamne. Probabil îl aştepta din clipă în clipă pe Kieran să-şi amintească ce uitase. Ştia că se temea de durerea pe care acele amintiri le-o va provoca amândurora.

— Nu fac asta pentru Adaon sau pentru Pacea Rece, a spus Kieran. O fac pentru că doresc moartea tatălui meu.

— Ce reconfortant a mormăit Julian, în timp ce Kieran se ridica în picioare.

— Atunci, am stabilit, a spus regina cu un aer satisfăcut. Dar să ne înţelegem: puteţi promite consiliului ajutorul şi bunăvoinţa mea. Dar eu nu voi purta război cu regele întunericului înainte de a avea în mână Cartea Neagră.

— Şi dacă porneşte el război contra ta? a întrebat Julian.

— Mai întâi va porni război contra voastră, a spus ea. Asta ştiu sigur.

— Şi dacă n-o găsim? a întrebat Emma. Mă refer la Carte.

Regina a făcut din nou un gest leneş cu mâna.

— Atunci Conclavul tot se va bucura de bunăvoinţa mea, dar poporul meu nu va lupta alături de armata lui înainte de a avea Cartea.

Emma s-a uitat la Julian, care a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi zis că nu se aştepta la un alt răspuns.

— Un ultim lucru, a spus Julian. Helen. Nu vreau să aştept încheierea Păcii Reci ca s-o văd revenind acasă.

Regina a părut puţin iritată.

— Sunt lucruri care nu-mi stau în putere, nefilimule, a izbucnit, şi era primul lucru spus de ea pe care Emma chiar îl credea.

— Poţi, a replicat el. Jură că vei insista pe lângă Conclav ca Helen şi Aline să fie ambasadorii tăi. După ce Kieran îşi va încheia misiunea şi va duce mesajul tău la consiliu, rolul lui se va sfârşi. Altcineva va trebui să îţi poarte mesajele. Acest lucru îl vor face Helen şi soţia ei. Atunci Conclavul va fi nevoit să le aducă de pe insula Wrangel.

Regina a ezitat un moment, apoi a încuviinţat din cap.

— Sper că înţelegi că ei nu au niciun motiv să facă aşa cum spun eu, decât cu condiţia să dorească ajutorul meu, a spus ea. Deci când voi avea Cartea Neagră, da, puteţi face din asta o condiţie pentru ajutorul meu. Kieran, te autorizez să faci această solicitare la timpul cuvenit.

— Aşa voi face, a încuviinţat Kieran, uitându-se la Mark.

Emma aproape putea citi mesajul din ochii lui. Dar nu pentru tine.

— Minunat! a spus regina. Aţi putea deveni eroi. Eroii care au pus capăt Păcii Reci.

Cristina s-a încordat. Emma şi-a amintit ce îi spusese odată. Întotdeauna am sperat că într-o bună zi voi pune umărul la construirea unui tratat mai bun decât Pacea Rece. Un tratat mai corect cu repudiaţii şi cu acei vânători de umbre care îi iubesc.

Visul Cristinei. Sora lui Mark şi a lui Julian. Siguranţă pentru familia Blackthorn după întoarcerea lui Helen şi Aline. Regina le oferea împlinirea tuturor speranţelor, tuturor dorinţelor secrete. Emmei nu-i plăcea să-i fie frică, dar în clipa aceea îi era frică de regină.

— Am încheiat înţelegerea, copii pretenţioşi? i-a întrebat regina cu ochii strălucind. Ne-am pus de acord?

— Ştii bine că da. Julian îi vorbise aproape răstit. O să începem căutările, cu toate că nu avem nici cea mai vagă idee de unde să începem.

— În general, oamenii se duc în locuri care pentru ei au o anumită semnificaţie. Regina şi-a lăsat capul într-o parte. Annabel a fost o Blackthorn. Interesaţi-vă de trecutul ei. Încercaţi să-i cunoaşteţi sufletul. Aveţi acces la documentele familiei, la istorii pe care altcineva nu le poate atinge… S-a ridicat în picioare şi a adăugat: Unii dintre supuşii mei i-au vizitat când era tineri şi fericiţi. Fade avea o casă în Cornwall. Poate mai există şi azi. Ar putea fi ceva acolo. Regina a început să coboare treptele. Iar acum e timpul să porniţi în călătorie, le-a spus. Ar trebui să vă întoarceţi în lumea mundană înainte să fie prea târziu. Ajunsese la capătul scării; s-a întors, superbă cu hainele şi cu aerul ei imperial. Intraţi! a strigat ea. Vă aşteptam.

În cadrul uşii s-au ivit două siluete, flancate de cavalerii reginei. Pe una, Emma a recunoscut-o ca fiind Nene. Expresia de pe faţa ei sugera respect, dar şi puţină teamă. Alături de ea se afla silueta impunătoare a lui Gwyn ap Nudd. Era îmbrăcat cu o tunică ceremonială, de catifea neagră, care părea să-i plesnească pe umerii masivi.

Gwyn s-a întors spre Mark. Ochii lui, unul albastru şi unul negru, s-au fixat asupra lui cu o privire plină de mândrie.

— L-ai salvat pe Kieran, a spus el. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Ai făcut tot ce ţi-am cerut, şi chiar mai mult. Iar acum vei călări cu mine şi cu Vânătoarea Sălbatică pentru ultima oară. Vă voi duce eu la familia voastră.

Toţi cinci au pornit după regină, Nene şi Gwyn pe nişte coridoare întortocheate, până când unul dintre ele s-a sfârşit într-un tunel înclinat de unde venea aer rece şi proaspăt. Tunelul dădea într-un spaţiu verde. Nu se vedea niciun copac, numai iarbă plină de flori, deasupra căreia era cerul nopţii, cu norii lui multicolori de stele. Emma se întreba dacă era aceeaşi noapte în care ajunseseră la Curtea Elfilor Luminii, sau trecuse o zi de când erau acolo, în subteran. Nu avea cum să ştie. Timpul pe Tărâmul Elfilor se mişca precum un dans ai cărui paşi nu-i cunoştea.

În luminiş erau cinci cai. Emma l-a recunoscut printre ei pe Suliţă de Vânt, calul lui Kieran, cel cu care venise la bătălia cu Malcolm. Când l-a văzut pe Kieran, a început să necheze şi s-a ridicat pe picioarele din spate.

— Asta mi-a promis phouka, a spus Mark. Stătea în spatele Emmei şi se uita la Gwyn şi la cai. Că dacă voi veni pe Tărâmul Elfilor, voi mai putea zbura încă odată cu Vânătoarea Sălbatică.

Emnia l-a strâns uşor de mână. Cel puţin pentru Mark, promisiunea făcută de phouka nu avea şi o componentă dureroasă. Spera să fie aşa şi pentru Cristina şi Julian.

Cristina s-a apropiat de un cal murg, care lovea cu copita în pământ, agitat. Ea a început să-i vorbească în şoaptă, şi calul s-a liniştit, apoi Cristina a încălecat şi l-a bătut uşor pe grumaz. Julian a urcat pe o iapă neagră, care avea nişte ochi stranii, verzi. El părea sigur pe sine. Ochii Cristinei străluceau de încântare. A întâlnit privirea Emmei şi a zâmbit, de parcă nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Emma se întreba de când visa Cristina să călărească un cal de pe Tărâmul Elfilor.

A rămas la urmă, aşteptând să fie strigată de Gwyn. De ce erau doar cinci cai, şi nu şase? A primit răspunsul când Mark a încălecat pe Suliţă de Vânt şi l-a tras şi pe Kieran după el. În lumina multicoloră a stelelor, vârful de săgeată de la gâtul lui Mark strălucea.

Apoi Nene s-a apropiat de Suliţă de Vânt şi l-a prins pe Mark de mâini, fără să-l bage în seamă pe Kieran. Emma nu auzea ce îi şopteşte, dar pe chipul ei era aşternută o mare durere; Mark a strâns-o de mână câteva clipe, apoi i-a dat drumul. Nene s-a întors şi a intrat înapoi în munte.

Tăcut, Kieran s-a aşezat în spatele lui Mark, dar nu l-a atins.

Mark s-a întors spre el.

— Eşti îngrijorat? l-a întrebat el.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu, a spus. Pentru că sunt cu tine.

Chipul lui Mark s-a crispat.

— Da, a răspuns. Eşti cu mine.

Lângă Emma, regina a râs încet.

— Atâtea minciuni în doar patru cuvinte, a remarcat ea. Şi nici măcar nu a spus „te iubesc”.

Emma s-a înfuriat.

— Tu te pricepi cel mai bine la minciuni, a replicat ea. De fapt, dacă mă întrebi pe mine, cea mai mare minciună spusă vreodată de elfi este tocmai că nu mint.

Regina şi-a îndreptat spatele. Părea că se uită în jos la Emma de la o mare înălţime. În spatele ei, stelele se roteau, albastre, verzi, violete şi roşii.

— De ce eşti mânioasă, fată? V-am oferit un târg cinstit. Tot ce vă puteaţi dori. V-am primit frumos. Chiar şi hainele pe care le porţi sunt hainele elfilor.

— Nu am încredere în tine, i-a spus Emma fără ocolişuri. Am încheiat această înţelegere pentru că nu aveam de ales. Dar tu ne-ai manipulat la fiecare pas... până şi rochia de pe mine e o manipulare.

Regina a ridicat o sprânceană.

— În plus, te-ai aliat cu Sebastian Morgenstem. L-ai ajutat să ducă Războiul Întunecat. Din cauza acelui război, Cartea Neagră a ajuns la Malcolm şi părinţii mei au murit. Cum aş putea să nu te învinovăţesc?

Ochii reginei s-au fixat asupra Emmei şi Emma a văzut în ei ceea ce regina se chinuise să ascundă până acum: răutatea şi furia ei.

— De-asta te-ai hotărât să fii protectoarea familiei Blackthorn? Dacă nu ţi-ai salvat părinţii, vrei să-i salvezi pe ei, care sunt surogatul tău de familie?

Emma s-a uitat lung la regină înainte să răspundă.

— Poţi să bagi mâna-n foc pentru asta.

Şi, fără să se mai uite la monarhul Tărâmului Luminii, Emma s-a îndreptat spre caii din Vânătoarea Sălbatică.

Lui Julian nu-i plăcuse niciodată să călărească, dar învăţase s-o facă, la fel ca toţi vânătorii de umbre. La Idris, unde nu puteau circula maşinile, caii erau principalul mijloc de transport. Învăţase să călărească pe un ponei nărăvaş, care arunca mereu din copite şi pornea pe neaşteptate în galop pe sub crengile joase ale copacilor, vrând să îl arunce din şa.

Calul pe care i-l dăduse Gwyn avea ceva sumbru în ochii aceia stranii şi verzi, care nu îl liniştea deloc. Julian era pregătit pentru un salt violent, dar când Gwyn a dat porunca, animalul a început pur şi simplu să alunece prin aer, ca o jucărie trasă de sfoară.

Julian a scos o exclamaţie şocată. S-a prins bine cu mâinile de coama calului, avându-i pe ceilalţi în jur, pe Cristina, pe Gwyn, pe Emma, pe Mark şi pe Kieran. O clipă, au plutit în aer ca nişte umbre în lumina lunii.

Apoi caii au ţâşnit. Cerul s-a înceţoşat în jurul lor, iar stelele s-au transformat în nişte linii multicolore ca de vopsea sclipitoare. Julian s-a trezit zâmbind – zâmbind cu adevărat, aşa cum nu mai zâmbise de când era copil. Nu se putea stăpâni. Probabil că undeva, în adâncul sufletului, s-a gândit el, toată lumea visează să zboare.

Şi nu cum fac mundanii, închişi în tuburi de metal. Ci aşa, explodând printre nori moi ca vata, mângâiaţi de vânt. S-a uitat la Emma. Stătea aplecată pe grumazul calului, cu picioarele ei lungi îndoite şi cu părul strălucitor fluturând în vânt ca un steag. În spatele ei era Cristina, care ţipa de bucurie, cu mâinile în aer.

— Emma! striga ea. Emma, uite, nu mă ţin!

Emma a întors capul şi a început să râdă. Mark, care era obişnuit să călărească pe Suliţă de Vânt alături de Kieran, nu părea amuzat.

— Ţine-te! a strigat el. Cristina! Nu eşti în carusel!

— Nefilimii simt nebuni! a strigat şi Kieran, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

Cristina s-a mulţumit să râdă, iar Emma s-a uitat la ea cu un zâmbet larg şi cu ochii strălucind la fel ca stelele de deasupra, care erau acum stelele alb-argintii ale lumii mundane.

În faţa lor se profilau umbre albe, negre şi albastre. Falezele de la Dover, s-a gândit Julian şi a simţit un fel de tristeţe la gândul că zborul se va termina curând. A întors capul să se uite la fratele lui. Mark stătea pe Suliţă de Vânt de parcă ar fi fost născut pe spatele lui. Vântul îi răsfira părul palid, descoperindu-i urechile ascuţite. Şi el zâmbea, un zâmbet calm, cumva tainic, zâmbetul celui care face ceea ce îi place.

Departe, jos, lumea părea să se învârtă, un mozaic de şesuri negre-argintii, de munţi întunecaţi şi râuri luminoase şerpuitoare. Era superb, dar Julian nu-şi putea lua ochii de la fratele lui. Deci asta e Vânătoarea Sălbatică. s-a gândit el. Această libertate, această vastitate, această bucurie feroce. Pentru prima oară, înţelegea de ce fusese atât de greu pentru Mark să ia decizia de a rămâne cu familia sa. Pentru prima oară, şi-a dat seama cu uimire cât de mult îl iubea, totuşi, fratele său, dacă renunţase la cer de dragul lui.

Partea A Doua

15
Forme de prieteni în alb veşmânt

Kit nu se gândise vreodată că va călca într-un institut al vânătorilor de umbre. Acum mâncase şi dormise în două. Dacă mai continua aşa, avea să devină o obişnuinţă.

Institutul din Londra era exact aşa cum îşi imaginase, dacă ar fi trebuit să şi-l imagineze – ceea ce, trebuia să recunoască, n-o făcuse. Se afla într-o veche şi masivă biserică de piatră şi nu avea luciul modern al institutului din Los Angeles. Părea că nu mai fusese renovat de optzeci de ani – camerele erau zugrăvite în culori pastel edwardiene, care se transformaseră de-a lungul deceniilor în nuanţe stinse şi murdare. Apa caldă curgea neregulat, paturile aveau saltele cu noduri, iar praful acoperea aproape toate mobilele.

Din câte înţelesese Kit, institutul din Londra fusese înainte foarte populat. În timpul Războiului întunecat fusese însă atacat de Sebastian Morgenstem, şi majoritatea locatarilor săi nu se mai întorseseră.

Conducătoarea institutului părea la fel de antică precum clădirea. O chema Evelyn Highsmith. Kit a înţeles că familia Highsmith era mare şi tare în societatea vânătorilor de umbre, dar nu la fel de tare ca familia Herondale. Evelyn era o femeie înaltă şi impunătoare, cu părul alb, la vreo optzeci de ani, şi se îmbrăca în rochii lungi, în stilul anilor '40, avea un baston cu mâner de argint şi uneori vorbea cu oameni care nu erau de faţă.

Se părea că în afară de ea, în institut nu se mai afla decât o persoană, servitoarea ei, Bridget, care era la fel de bătrână ca şi stăpâna ei. Avea părul vopsit într-un roşu aprins şi o mie de riduri fine. Apărea întotdeauna de unde nu te gândeai, ceea ce pentru Kit era un inconvenient, pentru că şi acum se uita să vadă ce poate fura. Căutările lui nu prea dăduseră rezultate – se părea că singurele lucruri de valoare din institut erau piesele de mobilier, şi Kit nu-şi putea da seama cum ar fi putut să se strecoare afară cu o comodă în spate. Armele erau ţinute sub cheie, sfeşnicele nu ştia cum ar putea să le vândă pe stradă, şi, cu toate că în bibliotecă existau ediţii princeps valoroase, cele mai multe dintre ele erau mâzgălite de un idiot care se semna Will H.

Uşa de la sufragerie s-a deschis şi a intrat Diana. Avea un braţ bandajat: Kit aflase că anumite răni ale vânătorilor de umbre, mai ales cele infectate de venin sau limfa de demon, se vindecau mai greu, cu toate runele.

Livvy a ridicat capul când a văzut-o. Toată familia se adunase la cina care se servea la o masă lungă din sufrageria victoriană cu mobilă masivă. Pe plafon fuseseră odinioară pictaţi îngeri, dar acum aproape că nu se mai vedeau din cauza prafului şi a petelor de fum.

— Ai primit vreo veste de la Alec şi Magnus?

Diana a clătinat din cap şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui Livvy. Fata era îmbrăcată cu o rochie albastră, care părea furată din recuzita unui film BBC de epocă. Plecaseră de la institutul din L.A. fără nimic la ei, dar la Londra existau haine care puteau să-ţi ajungă câteva sute de ani, deşi niciuna dintre ele nu părea să fi fost cumpărată după 1940. Evelyn, Kit şi fraţii Blackthorn stăteau la masă îmbrăcaţi toţi cu haine ciudate: Ty şi Kit aveau pantaloni şi cămăşi cu mâneci lungi, Tawy avea pantaloni scurţi şi un tricou vărgat, iar Drusilla purta o rochie neagră de catifea care o încânta cu aspectul ei gotic. Diana refuzase să se îmbrace cu hainele de acolo şi preferase să-şi spele de mână blugii şi tricoul.

— Dar Conclavul? a întrebat Ty. Ai vorbit cu ei?

— V-au ajutat vreodată cu ceva? a bombănit încet Kit.

Credea că nu l-a auzit nimeni, dar se pare că cineva îl auzise totuşi, fiindcă Evelyn a început să râdă.

— O, Jessamine, i s-a adresat ea nimănui. Zău aşa, nu e deloc de bun-gust.

Fraţii Blackthorn s-au uitat unii la alţii nedumeriţi. Dar nimeni n-a făcut vreun comentariu, pentru că Bridget şi-a făcut apariţia din bucătărie cu nişte farfurii aburinde de friptură cu legume care fuseseră atât de mult fierte, că nu mai aveau niciun gust.

— Eu nu înţeleg de ce nu putem să ne ducem acasă, a protestat Dru, îmbufnată. Dacă centurionii i-au înfrânt pe toţi demonii acvatici, aşa cum au spus...

— Asta nu înseamnă că Malcolm nu se mai întoarce, a spus Diana. Şi el nu vrea decât sânge de Blackthorn. O să rămâneţi în casa asta, şi gata.

Kit îşi pierduse cunoştinţa în timpul oribilei călătorii prin aşa-nuoutul portal – vârtejul acela groaznic printr-un vid absolut şi kgheţat –, aşa că ratase momentul în care ajunseseră la institutul din Londra – minus Arthur – şi când Diana le explicase că vor rămâne aici.

Diana luase legătura cu Conclavul, pentru a le spune ce se întâmplase cu Malcolm – numai că Zara vorbise cu ei mai înainte. Se pare că ea dăduse asigurări consiliului că centurionii stăpânesc situaţia şi că îi fac faţă cu brio lui Malcolm şi armatei lui, iar Conclavul se mulţumise s-o creadă pe cuvânt.

Şi ca şi cum într-adevăr Zara ar fi făcut o minime, Malcolm nu mai apăruse şi niciun alt demon nu mai vizitase Coasta de Vest. Trecuseră două zile şi nu se întâmplase nimic.

— Detest faptul că Zara şi Manuel se află la institut şi noi nu putem să-i supraveghem, a spus Livvy, aruncându-şi furculiţa pe masă. Cu cât or sta mai mult acolo, cu atât mai multe pretenţii va avea Cohorta să preia conducerea.

— Ridicol! a exclamat Evelyn. Arthur conduce institutul. Nu fi paranoică, fetiţo.

Pronunţase „fetiso”

Livvy a tresărit. Deşi toată lumea, inclusiv Dru şi Tawy, fuseseră în sfârşit puşi la curent cu situaţia – aflaseră şi de boala lui Arthur, şi de adevăratul scop al călătoriei lui Julian şi al celorlalţi –, stabiliseră că ar fi mai bine ca Evelyn să nu ştie. Nu era aliata lor; nu avea niciun motiv să fie de partea lor, cu toate că nu părea prea interesată de politica pe care o ducea consiliul. De fapt, se părea că în general nici nu-i ascultă.

— După cum spune Zara, Arthur s-a încuiat în birou după ce am plecat, a spus Diana.

— Şi eu aş fi făcut la fel, dacă eram acolo cu ea, a comentat Dru.

— Tot nu pricep de ce Arthur nu a venit cu tine, s-a strâmbat Evelyn. A locuit în acest institut. Ai fi zis că îi va face plăcere să-l viziteze din nou.

— Ia partea bună a lucrurilor, Livvy, a spus Diana. Când Julian şi ceilalţi se vor întoarce de la... de acolo unde sunt ei... probabil se vor duce direct la institutul din Los Angeles. Ai vrea să găsească institutul gol?

Livvy a început să-şi împungă cu furculiţa bucăţile de mâncare şi n-a mai spus nimic. Era palidă şi trasă la faţă şi avea sub ochi cearcăne violacee. În seara când ajunseseră aici, Kit o luase pe hol spre camera ei, crezând că ea vrea să-l vadă, dar când pusese mâna pe clanţă o auzise plângând. Se întorsese şi plecase, simţind un junghi ciudat în piept. Când cineva plânge aşa, nu vrea pe nimeni alături, mai ales pe unul ca el.

A simţit aceeaşi apăsare în piept când s-a uitat peste masă la Ty şi şi-a amintit cum îi vindecase el mâna. Cum îi simţise mâna rece pe pielea lui. Ty era încordat, evident – mutarea la institutul din Londra îi tulburase mult rutina zilnică şi era clar că asta îl deranja. Petrecea mult timp în sala de antrenamente, care avea o structură aproape identică cu cea din Los Angeles. Uneori, când era mai stresat ca de obicei, Livvy îi lua mâinile şi i le masa uşor. Presiunea aceea părea să-l calmeze. Totuşi, în clipa aceea Ty era încordat şi distras, de parcă s-ar fi închis în el cumva.

— Am putea să mergem pe Baker Street, a spus Kit, aproape fără să-şi dea seama. Suntem totuşi la Londra.

Auzindu-l, Ty a ridicat capul, cu ochii luminoşi. Îşi împinsese farfuria deoparte: Livvy îi spusese lui Kit că Ty are nevoie de timp să se obişnuiască cu mâncăruri şi gusturi noi. Acum mânca aproape numai cartofi.

— Pe Baker Street la numărul 22IB[4]?

— După ce se clarifică situaţia cu Malcolm, a intervenit Diana. Până atunci, niciun Blackthorn nu părăseşte institutul, şi niciun Herondale, de altfel. Nu mi-a plăcut cum s-a uitat la tine, Kit. S-a ridicat în picioare: Sunt în salon. Trebuie să trimit un mesaj de foc.

După ce uşa s-a închis în urma ei, Tawy, care privea fix la aerul de lângă scaunul lui într-un fel care lui Kit i se părea de-a dreptul alarmant, a început să râdă. Toţi s-au întors spre el, surprinşi. Cel mai mic dintre fraţii Blackthorn nu prea mai râsese în ultima perioadă.

Nici nu putea să-l condamne pe puşti. Julian era singura persoană pe care Tawy putea s-o asemene cu un tată. Kit ştia cum e să nu ai tată, şi nu avea şapte ani, ca el.

— Jessie, s-a strâmbat Evelyn, şi în prima clipă Kit s-a uitat în jur, aşteptându-se să vadă persoana cu care vorbea. Lasă copilul în pace. Nici măcar nu te cunoaşte. S-a uitat la ceilalţi de la masă şi a continuat: Toată lumea are impresia că se pricepe la copii. Puţini îşi dau seama că nu se pricep. A luat o bucăţică de morcov. Eu nu mă pricep, a spus ea cu capul în farfurie; niciodată n-am putut să sufăr copiii.

Kit şi-a dat ochii peste cap. Tawy se uita la Evelyn ca şi cum s-ar fi gândit să-i arunce o farfurie în cap.

— Ar fi bine să-l duci pe Tawy la culcare, Dru, a spus Livvy repede. Cred că am terminat de mâncat.

— Sigur, de ce nu? De parcă dimineaţă nu a trebuit să-i găsesc haine şi nu l-am culcat şi aseară. Aş putea foarte bine să fiu servitoare, a izbucnit Dru, apoi l-a apucat pe Tawy de mână şi a ieşit din cameră nigându-l după ea.

Livvy şi-a sprijinit capul în mâini. Ty s-a uitat la ea şi a zis:

— Nu trebuie să ai grijă de toată lumea, să ştii.

Livvy şi-a tras nasul şi s-a uitat spre fratele ei.

— Da, dar... dacă Julian nu e aici, eu sunt cea mai mare. Chiar dacă cu numai câteva minute.

— Diana e cea mai mare, a spus Ty.

N-a pomenit niciunul de Evelyn, care acum îşi pusese nişte ochelari pe nas şi citea ziarul.

— Dar are prea multe lucruri pe cap ca să mai aibă grijă şi de noi... vreau să spun, să-şi mai bată capul şi cu lucruri mărunte, a zis Livvy. Până acum nu m-am gândit la asta, la tot ce făcea Julian pentru noi, dar făcea multe. El reuşeşte întotdeauna să ţină situaţia sub control şi să aibă şi grijă de noi, şi nici măcar nu pot să pricep cum...

Un sunet ca o explozie s-a auzit de sus. Ty s-a schimbat la faţă. Era limpede că mai auzise zgomotul acela.

— Livvy, a spus el. Sala Acordurilor...

Acum zgomotul nu mai semăna aşa de mult cu o explozie, era mai degrabă un tunet care răsuna pe tot cerul. Un zgomot care te făcea să te gândeşti la nori care sunt sfâşiaţi la fel ca o pânză.

Dru a dat năvală în cameră, cu Tawy după ea.

— Ei sunt, a spus ea. N-o să vă vină să credeţi, trebuie să veniţi repede. I-am văzut zburând... am fost pe acoperiş şi...

— Cine? Livvy era în picioare; toţi se ridicaseră, mai puţin Evelyn, care continua să-şi citească ziarul. Cine e pe acoperiş, Dru?

Dru l-a luat pe Tawy în braţe.

— Toţi, a spus ea, cu ochii strălucitori.

---

4 [7] Adresa din Londra a detectivului Sherlock Holmes şi a doctorului Watson, personajele lui Sir Arthur Conan Doyle

Acoperişul institutului era din ţiglă, mare şi neted, înconjurat de o balustradă de fier de vreun metru înălţime. Stâlpii balustradei erau decoraţi cu crini de metal. În depărtare, Kit vedea cupola lucioasă de la catedrala Sf Paul, pe care o văzuse în mii de filme şi documentare la televizor.

Norii erau grei, de culoarea fierului, şi înconjurau acoperişul institutului ca pe un vârf de munte. Kit abia dacă distingea străzile de jos. Aerul avea ceva acrişor din cauza tunetului de vară.

Urcaseră cu toţii pe acoperiş, toţi în afară de Evelyn şi Bridget. Şi Diana era acolo, ţinându-şi braţul cu grijă. Ochii cenuşii ai lui Ty erau fixaţi pe cer.

— Uite! a arătat Dru cu mâna. Vedeţi?

În timp ce Kit se uita, iluzia magică a început să se destrame. Dintr-odată a părut că un tablou sau un film începuse să prindă viaţă. Numai că filmele nu-ţi dau senzaţia asta, ceva între uimire şi spaimă. Filmele nu fac ca aerul să miroasă a magie, nu-l fac să pârâie, ca şi cum ar fulgera, şi nici nu pot arunca astfel de umbre de creaturi imposibile care zboară deasupra ta. Filmele nu pot reda strălucirea de stele din părul blond al unei fete care ţipă de încântare şi bucurie călare pe un cal care aterizează pe acoperişul institutului din Londra. Filmele nu pot reda expresia de pe chipurile fraţilor Blackthorn care vedeau că fraţii şi prietenii lor se întorc la ei.

Livvy s-a repezit la Julian şi l-a luat de gât. Mark a sărit de pe cal şi era gata să cadă când Dru şi Tawy l-au prins strâns în braţe. Ty s-a apropiat mai încet, dar cu aceeaşi fericire incandescentă pe faţă. A aşteptat ca Livvy să termine de sugrumat fratele mai mare şi apoi a sărit şi el în braţele lui.

Iar Julian, pe care Kit îl considerase întotdeauna un model înfricoşător de stăpânire şi răceală, l-a apucat pe fratele lui şi l-a îmbrăţişat strâns, ţinându-l de tricou. Avea ochii închişi, şi Kit s-a simţit obligat să întoarcă privirea ca să nu se mai uite la expresia lui.

El nu avusese niciodată pe nimeni în afară de tatăl lui, dar era absolut sigur că acesta nu îl iubise niciodată aşa.

Apoi Mark s-a apropiat de cei doi fraţi, şi Ty s-a întors să se uite la el. Kit l-a auzit spunându-i:

— Nu eram sigur că te vei întoarce.

Mark i-a pus mâna pe umăr şi i-a spus răguşit:

— Întotdeauna mă voi întoarce la tine, Tiberius. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Mai erau şi doi nou-veniţi printre ei, două persoane pe care Kit nu le cunoştea: un băiat cu o încruntătură grozavă, cu un păr negru-albăstrui care cădea în valuri pe lângă faţa lui slabă, şi un bărbat masiv, cu umeri largi, care avea pe cap o cască destul de înspăimântătoare, cu coame de cerb. Amândoi rămăseseră pe cai şi stăteau tăcuţi. O escortă a elfilor, poate, ca să le asigure paza? Dar cum de reuşiseră Emma şi fraţii Blackthorn să obţină o astfel de favoare?

Pe de altă parte, dacă exista cineva care să poată face asta, acela era Julian Blackthorn. Aşa cum spunea tatăl lui despre anumiţi infractori, Julian era genul de om care era în stare să coboare în infern şi să se întoarcă de acolo după ce l-a îndatorat chiar pe diavol.

Diana a îmbrăţişat-o pe Emma, apoi pe Cristina, cu obrajii plini de lacrimi. Kit era stânjenit şi se simţea pe dinafară la reuniunea asta, aşa că s-a apropiat de balustradă. Norii se risipiseră şi de acolo putea să vadă Millennium Bridge, luminat în toate culorile curcubeului. Peste un alt pod trecea un tren şi luminile lui se reflectau în apă.

— Cine eşti tu? a auzit o voce lângă el.

Kit a tresărit şi s-a întors. Era unul dintre cei doi elfi pe care îi văzuse mai devreme, cel slab. Părul lui, văzut de aproape, nu mai părea aşa de negru, ziceai că e verde şi albastru-închis. Şi-a dat la o parte o şuviţă de pe faţă, încruntat; avea buze pline, cumva inegale, dar mult mai interesanţi erau ochii lui. Ca şi ochii lui Mark, aveau culori

diferite. Unul era argintiu, ca un scut lucios de fier; celălalt era negru, atât de negru, că pupila abia se vedea.

— Kit, a răspuns el.

Băiatul cu părul ca oceanul a dat din cap.

— Eu sunt Kieran. Kieran Vânătorul.

„Vânătorul” nu era propriu-zis un nume la elfi, Kit ştia asta. În general, elfii nici nu-şi dau numele reale, pentru că în nume stă puterea lor; „Vânătorul” arăta doar apartenenţa lui, aşa cum ştimele îşi spun „Născute în Apă”. Kieran era din Vânătoarea Sălbatică.

— Aha, a făcut Kit, cu gândul la Pacea Rece. Eşti prizonier?

— Nu, a spus elful. Sunt iubitul lui Mark.

A, şi-a spus Kit. Persoana după care s-au dus în Ţinutul Elfilor s-o salveze. A încercat să nu pară amuzat de felul în care vorbea elful. Intelectual vorbind, ştia că termenul „iubit” face parte din limbajul tradiţional, dar nu se putea abţine: el era din Los Angeles şi din punctul lui de vedere, Kieran îi spusese Salut, eu fac sex cu Mark Blackthorn. TuP

— Credeam că Mark e cu Emma, a spus Kit.

Kieran a avut un aer derutat. Câteva şuviţe din părul lui păreau să se fi înnegrit, sau poate era doar o iluzie optică.

— Cred că te înşeli, a spus el.

Kit a ridicat o sprânceană. Până la urmă, cât erau de apropiaţi Mark şi tipul ăsta? Poate avuseseră o aventură trecătoare. Dar de ce Mark îşi târâse jumătate din familie după el pe Tărâmul Elfilor, ca să-l salveze, era un mister.

Înainte să mai spună ceva, Kieran a întors capul, atent la altceva.

— Ea trebuie să fie frumoasa Diana, a spus el, arătând spre tutorele fraţilor Blackthorn. Gwyn a fost mult vrăjit de ea.

— Gwyn e tipul ăla mare? Cu coame de cerb la cască? a întrebat Kit. Kieran a încuviinţat din cap, uitându-se cum Gwyn descalecă şi se duce să vorbească cu Diana, care pe lângă namila aia părea micuţă, deşi era o femeie înaltă.

— Providenţa ne-a adus din nou împreună, a spus Gwyn.

— Nu cred în providenţă, a replicat Diana. Părea stânjenită şi puţin îngrijorată şi îşi ţinea braţul rănit pe lângă corp. Şi nici într-un paradis intervenţionist, a adăugat.

— „Se petrec, în cer şi pe pământ”, a spus Gwyn, „mai multe lucruri de câte-a visat filosofia ta.”[5]

Kit a pufnit. Diana părea şocată.

— Mi-ai citat din Shakespeare? Mă gândeam cel mult la un citat din Visul unei nopţi de vară.

— Elfilor nu le place Visul unei nopţi de vară, a murmurat Kieran. Nimic nu e aşa ca acolo.

Colţurile gurii lui Gwyn au tresărit puţin.

— Apropo de vise, a spus el. Ai fost adesea în visele mele.

Diana părea uluită. Fraţii Blackthorn îşi încheiaseră reîntâlnirea zgomotoasă şi acum se uitau la ea şi la Gwyn cu o curiozitate făţişă. Julian chiar zâmbea puţin; îl avea în braţe pe Tawy, care îl ţinea de gât ca un mic koala.

— Aş dori să ne întâlnim formal, ca să să te pot curta, a spus Gwyn. Mâinile lui mari se mişcau neliniştite pe lângă corp, şi Kit şi-a dat seama şocat că are emoţii – namila asta mare şi plină de muşchi, căpetenia Vânătorii Sălbatice, avea emoţii.

— Am putea despica împreună un uriaş îngheţat, sau am putea devora un cerb.

— Nu îmi doresc nimic din toate astea, a răspuns Diana după o clipă.

Gwyn părea deznădăjduit.

— Dar mi-ar plăcea să ieşim undeva, a spus ea, roşind. De preferinţă la un restaurant drăguţ. Şi să aduci flori, nu casca ta cu coame.

---

5 [7] William Shakespeare, Hamlet

Fraţii Blackthorn au început să aplaude, chicotind. Kit şi Kieran s-au rezemat de perete, iar elful a clătinat din cap uimit.

— Şi iată cum mândra căpetenie a Vânătorii Sălbatice a fost doborâtă de iubire, a spus el. Sper că într-o bună zi să se scrie o baladă despre asta.

Kit se uita în continuare la Gwyn, care nu lua în seamă aplauzele şi se pregătea să încalece.

— Nu semeni cu fraţii Blackthorn, a remarcat Kieran după o clipă. Ochii tăi sunt albaştri, dar nu ca oceanul. Mai degrabă seamănă cu cerul obişnuit.

Kit s-a simţit jignit, fără să ştie de ce.

— Nu sunt un Blackthorn, a spus el. Eu sunt un Herondale. Christopher Herondale.

A aşteptat. Numele Herondale părea să declanşeze explozii în majoritatea cetăţenilor din lumea supranaturală. Dar băiatul cu părul ca oceanul nici nu a clipit.

— Atunci ce cauţi aici, dacă nu faci parte din familie? a întrebat el.

Kit a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu mă simt ca acasă, asta-i clar.

Kieran a zâmbit cu zâmbetul acela viclean de elf.

— Înseamnă că suntem doi.

În cele din urmă, s-au strâns cu toţii în salon, cea mai caldă cameră din casă. Evelyn era deja acolo, vorbind singură pe lângă şemineu; cu toate că era încă sfârşitul verii, la Londra era frig şi umezeală. Bridget le adusese sandviciuri – cu ton şi porumb, cu pui şi bacon – iar nou-veniţii le înfulecaseră de parcă erau morţi de foame. Julian a trebuit să se chinuie să mănânce cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îl ţinea pe Tawy pe picioare.

Salonul arăta mai bine decât multe alte încăperi din institut. Avea un tapet cu flori vesele, doar puţin decolorate, şi o mobilă superbă, pe care cineva era limpede că o alesese cu grijă – un frumos birou cu rulou, o masă de scris delicată, fotolii şi canapele de catifea grupate în jurul şemineului. Până şi grilajul acestuia era făcut din fier forjat lucrat cu fineţe, decorat cu bâtlani cu aripile întinse, care, atunci când ardea focul, aruncau umbre pe pereţi, de parcă păsările ar fi zburat prin cameră.

Numai Kieran nu părea prea încântat de sandviciuri. Le-a pipăit bănuitor şi apoi le-a desfăcut, mâncând numai roşiile, în timp ce Julian le povestea ce se întâmplase pe Tărâmul Elfilor: călătoria spre Curtea Elfilor întunericului, întâlnirea cu regina, pârjolul pământurilor din Tărâmul întunericului.

— Erau întinderi arse, albe precum cenuşa, ca suprafaţa lunii, a spus Mark, cu ochii întunecaţi de tulburare.

Kit şi-a dat silinţa să fie atent la poveste, dar era ca şi cum s-ar fi dat într-un carusel care nu avea frâne – sintagme precum „globul de cristal”, „cavalerul întunericului” sau „Cartea Neagră a Morţilor” îi abăteau mereu atenţia.

— Cât timp a trecut pentru ei? a şoptit el la un moment dat către Ty, care se înghesuia între el şi Livvy pe o canapeluţă mult prea mică pentru toţi trei.

— Am impresia că mai puţine zile ca pentru noi, a spus Ty. E o diferenţă de timp, dar nu prea mare. Medalionul Cristinei se pare că a avut efect.

Kit a fluierat încetişor.

— Şi cine e Annabel?

— A fost o Blackthorn, a răspuns Ty. A murit, dar Malcolm a readus-o la viaţă.

— Era moarto? a întrebat Kit Păi asta e... necromanţie.

— Malcolm a fost necromant, a precizat Ty.

— Tăceţi din gură!

Livvy i-a dat un cot lui Kit, care căzuse pe gânduri. Necromanţia nu era doar o artă interzisă în Piaţa Umbrelor, era şi un subiect interzis. Pedeapsa pentru cei care învie pe cineva din morţi era moartea. Dacă nu te prindeau vânătorii de umbre, te prindeau alţii din Lumea de Jos, şi felul în care mureai nu era deloc frumos.

A aduce pe cineva din morţi, spunea Johnny Rook, înseamnă să strici esenţa vieţii, aşa cum ar strica-o şi nemurirea oamenilor. Inviţi moartea să vină, şi ea rămâne la tine. A putut cineva vreodată să reînvie pe cineva şi să fie în regulă? l-a întrebat odată Kit. Vreun magician foarte puternic?

Dumnezeu, i-a spus Johnny, după o pauză lungă, lungă. Dumnezeu poate face asta. Iar cei care reînvie morţii pot să se creadă dumnezei, dar în scurt timp vor vedea că au trăit în minciună.

— Conducătorul institutului din Los Angeles e mort? a exclamat Evelyn, aruncându-şi bucata rămasă din sandvici pe o masă veche, care părea foarte scumpă.

Kit nu putea s-o condamne că e aşa de surprinsă. Fraţii Blackthorn nu se purtau ca o familie care deplânge moartea unui unchi iubit. Păreau mai degrabă şocaţi şi confuzi. Dar e adevărat că se purtaseră cu Arthur aproape ca şi cum erau străini.

— De asta a vrut să rămână la institutul din Los Angeles? a întrebat Livvy, cu obrajii aprinşi. Ca să se sacrifice... pentru noi?

— Pentru numele îngerului! a răspuns Diana; îşi dusese mâna la piept. Nu mi-a răspuns la niciun mesaj, dar asta nu era ceva neobişnuit. Totuşi, să nu observe Zara...

— Poate a observat, poate nu, a spus Livvy. Pentru planurile ei, oricum e mai bine că nu mai există.

— Ce planuri? a întrebat Cristina. La ce te referi când spui „planurile ei”?

Atunci a urmat o altă povestire lungă, de data asta despre evenimente pe care Kit le ştia deja. Evelyn adormise lângă şemineu şi acum sforăia. Kit se întreba cât ar putea să valoreze mânerul de argint al bastonului ei. Oare era argint masiv, sau doar placat?

— Pentru numele îngerului! a spus Cristina, după ce a ascultat povestirea.

Julian nu a spus nimic, iar Emma a murmurat ceva care nu poate fi reprodus. Mark se aplecase în faţă, cu obrajii îmbujoraţi.

— Staţi să înţeleg, a spus el. Zara şi tatăl ei vor să conducă institutul din Los Angeles ca să îşi poată promova planurile împotriva repudiaţilor. Aceste noi legi vor fi aproape sigur îndreptate împotriva lui Helen şi a mea. Şi sigur împotriva lui Magnus, împotriva Catarinei, împotriva tuturor repudiaţilor pe care îi cunoaştem, indiferent cât ar fi de loiali.

— Am auzit de gruparea asta, a zis Diana. Ei nu cred în loialitatea repudiaţilor.

— Ce grupare e asta? a întrebat Emma.

— Cohorta, a răspuns Diana. E o facţiune cunoscută din consiliu. Ca toate grupările care se bazează în special pe ură, ei sunt convinşi că reprezintă o majoritate tăcută... că toată lumea îi dispreţuieşte pe repudiaţi. Ei consideră că opoziţia faţă de Pacea Rece este laşitate, sau, în cel mai bun caz, o văicăreală a celor care sunt incomodaţi de ea.

— Incomodaţi? a întrebat Kieran.

Nu era nicio nuanţă în tonul lui, doar acel cuvânt, care părea să plutească în cameră.

— Nu sunt inteligenţi, a explicat Diana. Dar sunt gălăgioşi şi răi, şi din cauza asta mulţi oameni mai buni ca ei s-au speriat şi au tăcut. Printre ei nu se află vreun conducător de institut, dar dacă ar fi...

— Asta-i rău, a spus Emma. Până acum, ei trebuiau să demonstreze că Arthur nu e în măsură să conducă institutul. Acum el e mort. Locul e vacant. Tot ce mai trebuie să facă e să aştepte următoarea întrunire a consiliului ca să-şi aducă în faţă candidatul.

— Şi au o poziţie foarte bună, a aprobat Diana, după care s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră. Conclavul este foarte impresionat de Zara Dearbom. Ei cred că ea şi centurionii au respins atacul demonilor acvatici fără niciun ajutor.

— Demonii au dispărut pentru că Malcolm a murit, din nou, şi de data asta definitiv, să sperăm, a spus Livvy furioasă. Nu datorită Zarei. Ea îşi asumă meritele pentru ceea ce a făcut Artur.

— Nu putem face nimic în privinţa asta, a intervenit Julian. Nu încă. Foarte curând îşi vor da seama că Arthur e mort sau dispărut...

Dar chiar şi abandonarea postului ar fi un motiv suficient să-l demită. Iar noi nu putem să spunem că ştim cum sau de ce a murit.

— Deoarece unicul motiv pentru care ştim toate astea este că ne-a spus regina Elfilor Luminii, a completat Emma cu voce scăzută, uitându-se o clipă la adormita Evelyn.

— Annabel este cea prin care putem găsi Cartea Neagră, a spus Julian. În clipa asta, este esenţial să fim singurii care o căutăm. Dacă o găseşte Conclavul înaintea noastră, nu vom mai putea să i-o dăm reginei.

— Când am acceptat planul reginei, însă, nu ştiam nimic despre Cohortă, a rostit Mark, tulburat. Dacă nu vom avea timp să găsim cartea înainte să facă cei din Cohortă prima mişcare?

— Va trebui să o găsim cât mai repede, a spus Julian. Nu putem să ne înfruntăm cu cei din familia Dearbom la o şedinţă a consiliului. Ce rău a făcut Zara, din perspectiva Conclavului? Arthur nu era potrivit să conducă institutul. Mulţi dintre membri chiar îi urăsc pe repudiaţi. Ea vrea să conducă un institut ca să poată să-şi pună în aplicare legea malefică. Nu ar fi prima. Nu ea încalcă regulile. Noi le încălcăm.

Kit a simţit un mic fior pe şira spinării. O clipă, i s-a părut că Julian vorbeşte exact ca tatăl lui. Lumea nu este aşa cum vrei tu să fa. E aşa cum e.

— Deci ar trebui să ne prefacem că nu ştim ce are de gând Zara? s-a încruntat Emma.

— Nu, a răspuns Diana. O să mă duc la Idris. Vreau să vorbesc cu consulul.

Toţi s-au uitat la ea cu ochii mari – toţi în afară de Julian, care nu părea surprins, şi de Kieran, care continua să se uite chiorâş la mâncare.

— Legea propusă de Zara ar însemna ca fiica Jiei, care este căsătorită cu un repudiat, să fie şi ea înregistrată. Jia ştie la ce s-ar ajunge cu asta. Ştiu că va accepta să mă primească. Dacă pot s-o conving…

— Ea a lăsat să fie aprobată Pacea Rece, a spus Kieran.

— N-a avut încotro, a replicat Diana. Dacă ar fi ştiut unde se va ajunge, îmi place să cred că ar fi procedat altfel. De data aceasta, va fi prevenită. În plus, acum avem ceva de oferit.

— E adevărat, a spus Julian şi a făcut un gest spre Kieran. Sfârşitul Păcii Reci. Un mesager elf al reginei Luminii.

Evelyn, care dormise până atunci, a ridicat capul brusc.

— Destul!

Ochii ei păreau două pumnale când se uita la Kieran.

— Pot să accept în casa asta un Blackthorn, chiar dacă descendenţa lui e discutabilă. Dar un elf pur-sânge? Care ascultă afacerile nefilimilor? Nu voi permite.

Kieran a părut o clipă speriat. Apoi s-a ridicat în picioare. Mark a dat să se ridice şi el. Julian a rămas exact în aceeaşi poziţie.

— Dar Kieran face parte din planul nostru… a început el.

— Prostii şi aiureli! Bridget! a strigat ea, şi camerista, care era limpede că dădea târcoale pe hol, a băgat capul pe uşă. Te rog să-l conduci pe prinţişorul acesta într-un dormitor liber. Sper că am cuvântul tău, elfule, că nu vei pleca înainte de a primi permisiunea.

— Care este dorinţa ta, doamna mea? a întrebat-o el pe Cristina.

Kit era uluit. De ce aştepta Kieran, prinţ din nobilimea elfilor, ordine de la Cristina?

Ea s-a îmbujorat.

— Nu e nevoie să juri că nu vei părăsi camera. Am încredere în tine.

— Chiar ai! a exclamat Emma, uimită, în timp ce Kieran a făcut o plecăciune ţeapănă şi a plecat.

Bombăneala lui Bridget putea fi auzită de toată lumea, în timp ce se ducea cu Kieran spre camera lui.

— Elfi în institut, mormăia ea. Fantomele sunt una, magicienii sunt alta, dar niciodată în viaţa mea…

Drusilla părea nedumerită.

— De ce e Kieran aici? a întrebat ea, imediat după plecarea lui. Credeam că îl urâm. Adică, ceva de genul ăsta. Vreau să zic, ştiu că ne-a salvat viaţa, dar tot un ticălos e.

Toţi au început să murmure. Kit şi-a amintit că în urmă cu o zi-două, auzise ce îi spunea Livvy lui Dru. Încă o piesă din puzzle-ul care era Kieran: Livvy era atunci supărată că Mark s-a dus pe Tărâmul Elfilor să ajute pe cineva care îi făcuse rău. Care le făcuse rău lui Julian şi Emmei. Kit nu ştia precis ce se întâmplase, dar era clar că fusese ceva nasol.

Emma se aşezase pe canapea lângă Cristina. Venise îmbrăcată cu o rochie subţire precum rochiile pe care le-ai putea vedea prin Piaţa Umbrelor. O făcea să pară delicată şi graţioasă, dar Kit şi-o amintea cu sabia în mână, măcelărind demoni mantizi acasă la el, aşa de calmă, de parcă era o mireasă care taie tortul de nuntă.

Julian asculta tăcut discuţia fraţilor lui. Chiar dacă nu se uita la Emma, între ei era aproape vizibilă o energie electrizantă. Kit şi-a amintit de momentul acela când Emma îi spunea tatălui său, în Piaţa Umbrelor, că nu era un loc pe gustul lui Julian – cum părea că îmbrăţişează silabele numelui lui.

Parabataii ăştia erau ciudaţi. Erau atât de apropiaţi, dar nu era o căsnicie, şi totuşi era mai mult decât o prietenie. În lumea mundană nu exista ceva asemănător. Şi i se părea atrăgătoare ideea asta, să ai aşa o legătură strânsă cu cineva, cum îl atrăgeau de fapt toate chestiile alea periculoase şi frumoase ale vânătorilor de umbre.

Poate Ty...

Julian s-a ridicat şi l-a aşezat în fotoliu pe Tawy. S-a întins şi şi-a trosnit încheieturile.

— Ideea e că avem nevoie de Kieran, a spus el.

Emma a pufnit.

— Imaginează-ţi, să ai nevoie de un prinţ elf. Indiferent pentru ce.

Julian i-a şoptit ceva lui Tawy. În clipa următoare, acesta s-a ridicat de pe fotoliu.

— Doamnă Highsmith, a spus Julian. Fratele meu mai mic e obosit, dar spune că nu ştie unde este camera lui. Aţi putea să-l conduceţi?

Evelyn s-a uitat iritată de la Julian la Tawy, care i-a zâmbit angelic, arătându-şi gropiţele din obraji.

— Dar tu nu poţi să-l conduci pe copil?

— Abia am venit, a spus Julian. Nu ştiu unde e camera.

A adăugat şi el un zâmbet la zâmbetul lui Tawy. Julian putea să fie fermecător, dacă voia; Kit aproape uitase.

Evelyn s-a uitat în jur să vadă dacă nu se oferă cineva să facă asta; nimeni n-a făcut o mişcare. În cele din urmă, cu o grimasă dezgustată, a pocnit din degete spre Tawy.

— În fine, deci vino cu mine, copile, şi a ieşit din cameră cu Tawy după ea.

Zâmbetul lui Julian avea acum ceva şmecher. Kit era convins că Julian se folosise de Evelyn ca să scape de Kieran, şi de Tawy ca să scape de Evelyn, şi făcuse asta aşa de subtil, că nimeni n-ar fi putut s-o demonstreze.

Dacă Julian ar fi vrut să-şi schimbe domeniul de activitate, s-a gândit Kit, ar fi excelat la escrocherii şi infracţiuni.

— De Kieran avem nevoie ca să putem negocia cu Conclavul, a spus Julian, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când l-am găsit pe Tărâmul Elfilor, tatăl lui se pregătea să-l omoare. A scăpat, dar atâta timp cât regele rămâne pe tron la Curtea Elfilor întunericului, nu va fi în siguranţă.

Şi-a trecut nervos mâinile prin păr; Kit se întreba cum o putea Julian să ţină atâtea în cap: planuri, intrigi, minciuni, adevăruri.

— Şi regina vrea să-l dea jos de pe tron pe rege, a spus Emma. Este dispusă să ne ajute să-l punem pe tron pe fratele lui Kieran, iar el a trebuit să promită că va încerca să-l convingă pe fratele lui.

— Şi fratele lui Kieran ar fi un rege mai bun decât cel de acum? a întrebat Dru.

— Ar fi mai bun, a confirmat Emma. Chiar dacă e greu de crezut.

— Kieran va depune mărturie şi în faţa consiliului, a spus Julian. El va transmite mesajul reginei, care spune că e dispusă să facă o alianţă cu noi pentru a-l înfrânge pe rege. El poate confirma în faţa consiliului ce face regele în Ţinuturile întunericului...

— Dar putem şi noi să le spunem, a intervenit Kit.

— Dacă suntem dispuşi să înfruntăm furia Conclavului că ne-am dus pe Tărâmul Elfilor, a replicat Julian. Ca să nu mai spunem că şi dacă am scăpa cu faţa curată din asta, nu ne-ar ierta nimeni că am încheiat un pact cu regina Elfilor Luminii.

Kit trebuia să admită că avea dreptate. Ştia câte probleme avuseseră fraţii Blackthorn când încheiaseră acea înţelegere cu delegaţia elfilor care îl adusese pe Mark. Cu regina Elfilor Luminii era şi mai grav. Era ca şi cum ai fi primit o palmă peste mână că ai trecut pe roşu, iar a doua zi te-ai întoarce şi ai da peste cap tot traficul.

— Kieran este biletul vostru de ieşire din puşcărie, a remarcat el.

— Nu e vorba doar de noi, a spus Emma. Dacă cei din consiliu îl vor asculta, s-ar putea abroga Pacea Rece. De fapt, ar trebui s-o facă. Vor fi nevoiţi să-l creadă – el nu poate minţi – şi dacă regina Luminii doreşte să lupte alături de Conclav cu regele, nu cred că vor putea refuza oferta.

— Iar asta înseamnă că trebuie să avem grijă de Kieran, a spus Julian. Şi trebuie să facem în aşa fel ca el să rămână de partea noastră.

— Fiindcă face asta pentru Mark? a întrebat Dru.

— Dar Mark s-a despărţit de el, a spus Livvy şi s-a uitat în jur alarmată.

Părul ei prins în coadă i-a atins umărul lui Kit.

— N-ar fi trebuit să spun asta?

— Ba da, a spus Mark. Acesta e adevărul. Dar... Kieran nu-şi aminteşte. Când a fost torturat la Curtea Elfilor întunericului, şi-a pierdut o parte din memorie. Nu-şi aminteşte că a venit cu delegaţia elfilor la institut, nu-şi aminteşte de biciuirea Emmei şi a lui Julian şi nici de pericolul în care ne-a pus din cauza grabei şi furiei lui. Mark şi-a privit mâinile împreunate. Şi nici nu trebuie să i se amintească, a adăugat

— Dar... Emma, a spus Livvy. Ar trebui să ne prefacem că ea şi Mark nu sunt...?

Kit s-a aplecat spre Ty. Mirosea a cerneală şi lână.

— Nu înţeleg nimic.

— Nici eu, i-a şoptit Ty. E foarte complicat.

— Eu şi Mark, a spus Emma, uitându-se direct în ochii lui Mark, ne-am despărţit.

Kit se întreba dacă Mark ştiuse. Nu a reuşit să-şi ascundă uimirea.

— Pur şi simplu nu a mers, a continuat Emma. Deci e în regulă, iar Mark poate să facă ce trebuie să facă.

— S-au despărţit? a şoptit Livvy.

Ty a ridicat din umeri, aiurit.

Livvy se încordase şi se uita îngrijorată când la Emma, când la Mark.

— Trebuie să-l facem pe Kieran să creadă că el şi Mark sunt şi acum împreună? a întrebat Ty, confuz.

Kit simţea că toată chestia asta îl depăşeşte şi pe el, dar şi Henric al VIII-lea îşi decapitase mai multe soţii invocând raţiuni guvernamentale. Aspectele personale, politice şi romantice erau uneori ciudat de strâns legate.

— Nu e prea frumos să-i ascundem toate astea lui Kieran, a spus Julian, cu mâinile în buzunare. Şi nu-mi place deloc să vă cer să minţiţi. Poate cel mai bine ar fi să evitaţi subiectul. Dar, efectiv, altă şansă nu e ca el să se prezinte în faţa Conclavului.

Mark şi-a trecut degetele prin părul lui blond, cu un aer distrat. Kit a auzit că îi spune Cristinei: „Sunt bine, e în regulă”, şi a simţit un val neaşteptat de simpatie – nu pentru Mark, ci pentru Kieran. Kieran, care nu ştia că iubitul lui nu mai e de fapt iubitul lui şi că doarme într-o casă plină de oameni care, oricât ar părea de prietenoşi, sunt în stare să-l mintă ca să obţină ce vor.

Şi-a adus aminte de răceala lui Julian, atunci, în Piaţa Umbrelor. Julian, care era capabil să-l sacrifice pe Kieran, şi, într-un fel, chiar şi pe fratele lui, ca să obţină ceea ce vrea.

Chiar dacă era vorba de un lucru bun. Chiar dacă era vorba despre abrogarea Păcii Reci. Kit s-a uitat la Julian, care privea focul din şemineu cu ochi goi, şi a avut bănuiala că e ceva mai mult.

Căci atunci când era vorba de Julian Blackthorn, întotdeauna era ceva mai mult.

16
Când trec pe lângă călător

Mark s-a îndreptat spre camera lui Kieran, pregătindu-se să mintă.

Neliniştea şi oboseala îl făcuseră să plece din salon. Ceilalţi, la fel de obosiţi, s-au împrăştiat şi ei în camerele lor. Cristina ieşise din cameră fără ca el să observe – dar simţise absenţa ei, ca un fel de durere în piept. Diana se hotărâse să plece cât mai repede la Idris, iar Julian şi Emma merseseră să o conducă.

Mark fusese puţin şocat când Emma îi anunţase că pretinsa lor legătură s-a rupt; ştia ce-i spusese Emmei pe Tărâmul Efilor, şi ea făcuse aşa cum îi ceruse el. Dar tot se simţea neliniştit şi singur şi nu ştia cum să se uite în ochii lui Kieran şi să-i spună neadevăruri.

Nu îi plăcea să mintă; la Vânătoarea Sălbatică nu făcuse asta niciodată şi nici nu se pricepea s-o facă. Ar fi vrut să vorbească despre asta cu Cristina, dar nu-şi putea închipui că ea ar vrea să-l asculte vorbindu-i despre complicatele lui sentimente faţă de Kieran. Julian era întotdeauna concentrat pe ceea ce e necesar şi ceea ce trebuie făcut, oricât ar fi de dureros. Iar acum nu mai putea vorbi nici cu Emma. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi apropiase relaţia aceea, chiar aşa, falsă, şi cum ajunseseră să fie prieteni; acum se întreba dacă pierduse oare şi prietenia aceea.

Iar în privinţa lui Kieran... Mark şi-a rezemat capul de peretele de lângă uşa lui Kieran. Coridoarele aveau tapet decorat cu frunze şi viţe de aur atârnate pe spaliere, şi le simţea răceala pe frunte. Kieran era persoana cu care îi era cel mai greu să vorbească.

Dar nu-i folosea la nimic să se dea cu capul de pereţi. Şi-a îndreptat umerii şi a deschis uşa încet; camera pregătită pentru Kieran era departe de restul dormitoarelor, ajungeai acolo urcând nişte scări şi arăta ca o debara. Îngustă, cu ferestre arcuite care dădeau în zidul altor clădiri. În mijlocul camerei era un pat masiv cu baldachin şi un şifonier enorm – deşi Mark nu-şi dădea seama ce credeau ei că o să bage acolo Kieran.

Cuvertura nu mai era pe pat, iar Kieran nu se vedea nicăieri. Mark a fost cuprins de nelinişte. Kieran îi promisese Cristinei, în felul lui, că nu va pleca: dacă s-ar fi decis să nu-şi onoreze promisiunea, n-ar fi fost bine deloc.

Mark a oftat şi a închis ochii. Se simţea prost, vulnerabil, stând aşa cu ochii închişi în mijlocul camerei, dar îl cunoştea bine pe Kieran.

— Kier, a spus el. Nu văd nimic. Ieşi afară şi vorbeşte cu mine.

În clipa următoare s-a simţit apucat strâns de mijloc, ridicat şi aruncat pe pat. Kieran îl apăsa cu toată greutatea pe pat; Mark a deschis ochii şi l-a văzut deasupra lui, sălbatic şi ciudat în hainele lui nobiliare. Mark simţea pe piept pansamentele cu care era înfăşurat, dar altfel, atingerea lui îi era familiară. Corpul lui se bucura de ea.

Kieran se uita în jos la el, iar ochii, argintiu şi negru, erau precum cerul nopţii.

— Te iubesc, a spus Kieran. Şi am făcut promisiuni. Dar dacă voi fi mereu jignit şi dat afară, nu voi răspunde de acţiunile mele.

Mark i-a dat încet o şuviţă de păr de pe faţă. Părul îi aluneca printre degete, fin ca o mătase grea.

— O să am grijă să te trateze cu mai mult respect. Trebuie doar să se obişnuiască cu ideea.

Ochii lui Kieran au strălucit.

— Nu am făcut nimic ca să nu aibă încredere în mine.

O, ba ai făcut, i-a spus Mark în gând, ai făcut, şi toată lumea îşi aminteşte, în afară de tine.

— Ei m-au ajutat să te salvez, a spus el cu glas tare. Nu fi nerecunoscător.

Kieran a zâmbit.

— Prefer să-mi imaginez că ai făcut singur asta.

S-a aplecat şi a început să-l sărute pe gât.

Mark a închis ochii pe jumătate; îşi simţea genele pe obrazul lui. Simţea greutatea lui Kieran deasupra lui. Mirosea a ocean, ca de obicei. Mark şi-a amintit de o colină dintr-un ţinut verde, de nişte ruine umede de piatră, de cum se prăbuşea cu Kieran pe fundul lor. Cum îi atingea corpul şi părul, când el nu mai fusese atins de aşa de mult timp. Ardea şi tremura. Tremura şi acum. Ce era Kieran pentru el? Ce era el pentru Kieran? Ce fuseseră ei unul pentru altul?

— Kier, a spus Mark. Ascultă...

— Nu e acum timpul să vorbim, l-a oprit Kieran, şi buzele lui se mişcau uşor pe pielea lui Mark, pe gât, pe obraz, spre gură.

A fost o clipă care lui Mark i s-a părut că durează o veşnicie, o clipă în care a simţit că se prăbuşeşte printre stele. Buzele lui Kieran erau moi şi răcoroase şi aveau gust de ploaie, iar Mark s-a ţinut strâns de el în locul acela întunecat şi rupt din fundul cerului.

Şi-a strecurat mâinile prin părul lui, l-a strâns şi l-a auzit pe Kieran expirând cu putere pe buzele lui. Trupul lui s-a lipit mai tare de trupul lui Mark, degetele lui l-au prins de gât şi s-au înfăşurat în jurul lanţului de care era atârnată săgeata de elf.

A fost ca şi cum l-ar fi trezit cineva din somn. Mark s-a rostogolit pe o parte, trăgându-l după el pe Kieran, şi acum stăteau faţă în faţă pe pat. Mişcarea a întrerupt sărutul, iar Kieran se uita la el, jumătate iritat, jumătate uimit.

— Miach, a murmurat el.

Vocea lui lua acel cuvânt şi îl transforma într-un alint, într-o invitaţie la plăceri inimaginabile.

— Nu, a zis Mark. Nu îmi mai spune aşa.

Kieran a tras aer în piept.

— S-a întâmplat ceva cu noi, nu-i aşa? Mark, te rog, spune-mi ce e. Simt distanţa ta, dar nu înţeleg care e cauza.

— Nu-ţi aminteşti, dar ne-am certat. Pentru că eu am vrut să rămân cu familia mea. De aceea ţi-am dat înapoi săgeata de elf.

Kieran părea uluit.

— Dar am ştiut întotdeauna că ai putea să rămâi cu familia ta. Nu voiam, dar am fost nevoit să accept. Îmi amintesc că m-am trezit la Curtea Elfilor întunericului. Dar nu-mi amintesc să fi fost supărat pe tine.

— Nu a fost o ceartă urâtă. Mark a înghiţit în sec. Dar nu m-am aşteptat la asta... tu, în lumea mea. La toate complicaţiile acestor politici.

— Nu vrei să fiu aici?

Expresia lui Kieran nu s-a schimbat, dar părul lui s-a făcut alb în jurul tâmplelor.

— Nu e vorba de asta, a răspuns Mark. La Vânătoarea Sălbatică, ştiam că pot să mor în oricare noapte. În fiecare noapte. Voiam întotdeauna totul şi riscam totul, pentru că nimeni nu depindea de mine. Şi erai tu, şi noi doi depindeam unul de altul, dar...

S-a gândit la Cristina. Îşi aducea aminte de cuvintele ei, şi nu se putea abţine să nu le folosească, deşi avea impresia că trădează. Cristina cu care se sărutase, abandonându-se fericit pentru câteva clipe, în apropierea serbării, înainte să îşi dea seama ce credea ea despre el... că e cineva pe care l-ar săruta doar dacă ar fi beată sau cu minţile rătăcite...

— Întotdeauna am avut nevoie de tine, Kieran, a spus el. Am avut nevoie de tine ca să trăiesc. Am avut atâta nevoie de tine, încât nu m-am gândit niciodată dacă suntem buni unul pentru celălalt.

Kieran s-a ridicat în capul oaselor. Nu spunea nimic, dar Mark a văzut cu uşurare că şuviţele albe din părul lui reveniseră la culoarea normală, neagră-albăstruie.

— Ai fost onest, a spus el în cele din urmă. Nu pot să-ţi aduc vreo vină.

— Kieran...

— De cât timp ai nevoie?

Kieran se adunase acum şi era din nou mândrul prinţ al elfilor. Mark şi-a adus aminte de serbările acelea la care îl observase pe Kieran de la distanţă; cum se dădeau elfii mai mărunţi la o parte din calea lui.

Cum se agăţau de braţul lui fete şi băieţi care sperau să le adreseze un cuvânt sau o privire, pentru că favoarea unui prinţ, fie el şi căzut în dizgraţie, valora mult. Iar Kieran nu acorda nimănui aceste cuvinte sau priviri, doar lui Mark. Toate acestea pentru ceea ce aveau ei, atunci când erau departe de ochii Vânătorii Sălbatice...

— Câteva zile, poate, a spus Mark. Dacă poţi răbda atât.

— Pot răbda câteva zile.

— De ce ai ales-o pe Cristina? a întrebat Mark deodată. Când a trebuit să juri loialitate unuia dintre noi. De ce ei? Ai făcut asta ca să mă superi pe mine?

Kieran a zâmbit.

— Ştii şi tu cum se spune, Mark, nu toate au legătură cu tine. S-a rezemat de perne; părul lui părea extrem de negru pe albul imaculat al lenjeriei. N-ar trebui să pleci?

— Nu vrei să stau aici? Cu tine?

— În timp ce îmi cântăreşti meritele, aşa cum faci când vrei să cumperi un cal? Nu, a spus Kieran. Du-te în camera ta, Mark Blackthorn. Iar dacă singurătatea te împiedică să dormi, nu mă căuta. Cu siguranţă trebuie să fie vreo rună pentru insomnie.

Nu era, dar Mark s-a gândit că n-ar fi o idee bună să spună asta. Ochii lui Kieran sclipeau periculos. Mark a plecat, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greşeală îngrozitoare.

Camera pe care o primise Cristina la institutul din Londra semăna cu cele pe care le văzuse în fotografii făcute în alte institute ale lumii: mobilată simplu, cu un pat solid, un şifonier, un scrin şi un birou. Cu o baie micuţă şi curată, unde era un duş pe care îl folosise deja. Acum stătea întinsă pe salteaua denivelată, cu păturile trase până la piept, simţind o durere în braţ.

Nu ştia de ce o doare. Îi plăcuse fiecare moment din zborul cu Vânătoarea Sălbatică; nu-şi amintea să se fi lovit. Nici când încălecase şi nici când zburaseră, şi cu siguranţă şi-ar fi amintit o durere aşa de puternică. Dar altfel cum s-ar fi putut lovi?

S-a lăsat pe o parte şi s-a întins să-şi atingă lampa-vrăjitoarei de pe noptieră. S-a aprins o lumină caldă, în care se vedea acum uriaşul pat englezesc şi mobila grea de stejar. Pe cadrul ferestrei, cineva scrijelise în vopsea iniţialele JBLH.

S-a uitat în jos, la braţul ei drept. La încheietură se vedea pe piele o dungă mai palidă, puţin roşie pe margini, ca urma pe care ar lăsa-o o brăţară incandescentă.

— O să vă descurcaţi? a spus Diana.

Era pe jumătate afirmaţie, pe jumătate întrebare.

Stătea împreună cu Julian şi cu Emma pe holul de intrare al institutului. Uşile erau deschise şi se vedea curtea întunecoasă; plouase mai devreme şi pavajul era curat. Julian desluşea arcada faimoasei porţi de metal cu care se închidea institutul şi cuvintele gravate pe ea: SUNTEM PULBERE ŞI UMBRE.

— O să ne descurcăm, a spus Julian.

— Malcolm a murit, din nou. Nu mai vrea nimeni să ne omoare, a spus şi Emma. Practic, suntem în vacanţă.

Diana şi-a aşezat mai bine rucsacul pe umăr. Avea de gând să ia un taxi până la Westminster Abbey, unde era un tunel secret spre Idris, accesibil numai vânătorilor de umbre.

— Nu-mi place deloc să vă las singuri.

Julian era surprins. Diana întotdeauna plecase şi venise după cum dorea ea.

— O să ne descurcăm, a repetat el. Evelyn e aici, iar Conclavul e la un telefon distanţă.

— Nu vrei să dai telefonul acela, a spus Diana.. Le-am mai trimis un mesaj lui Alec şi lui Magnus, şi o să ţin legătura cu ei din Alicante. Diana a făcut o pauză. Dacă aveţi nevoie de ei, le trimiteţi un mesaj de foc şi vor veni.

— O să fie bine, a spus Julian. M-am descurcat atâta timp cu chestii mult mai grele.

Diana s-a uitat în ochii lui.

— Aş fi intervenit şi eu, dacă aş fi putut. Ştii asta. Aş fi luat eu institutul, dacă se putea. Le-aş fi ţinut eu piept celor din familia Dearbom.

— Ştiu, a încuviinţat Julian şi, curios, chiar ştia.

Chiar dacă nu-şi dădea seama ce o împiedica pe Diana să-şi depună candidatura, înţelegea că e ceva serios.

— Dacă ar fi contat, a spus Diana. Dar cred că n-aş fi ajuns nici la interviu. Ar fi inutil, şi apoi n-aş mai putea rămâne cu voi, să vă ajut.

Aveai impresia că încerca să se convingă pe sine, şi Emma a întins mâna spre ea, impulsivă ca întotdeauna.

— Diana, ştii că nu le-am permite să te ia de lângă noi, a spus ea.

— Emma.

Vocea lui Julian sunase mai aspru decât intenţionase el. Furia pe care încerca s-o ascundă de când Emma spusese că se despărţise de Mark îl cuprindea iar şi nu ştia cât timp o va mai controla.

— Diana ştie despre ce vorbeşte.

Emma a părut speriată de asprimea vocii lui. Diana s-a uitat scurt de la unul la altul.

— Uite ce e, ştiu că e groaznic de stresant să nu puteţi sta acasă la voi, dar încearcă să nu te împotriveşti. Va trebui să ţii situaţia sub control până mă întorc eu de la Idris.

— E vorba de o zi sau două, a spus Emma, fără să se uite la Julian. Şi nu se împotriveşte nimeni.

— Ţine-ne la curent, i-a cerut Julian Dianei. Să ne spui ce crede Jia.

Ea a dat din cap.

— Nu am mai fost la Idris de la Războiul Întunecat. O să fie interesant. S-a aplecat şi mai întâi l-a sărutat repede pe obraz pe Jules şi apoi pe Emma. Aveţi grijă de voi. Vorbesc serios.

Şi-a pus gluga pe cap şi a ieşit afară, înghiţită aproape instantaneu de umbre. Braţul Emmei l-a atins uşor pe Julian când a ridicat mâna să-şi ia rămas-bun. Julian a auzit în depărtare zgomotul porţii care se închide.

— Julian, a spus Emma, fără să întoarcă privirea. Ştiu că ai spus că Diana refuză să preia conducerea institutului, dar ştii şi de ce?

— Nu, a răspuns el.

A fost un simplu cuvânt, dar plin de venin.

— Apropo de confesiuni, ai de gând să spui şi familiei lui Mark de ce l-ai părăsit fără măcar să anunţi?

Emma părea uluită.

— Eşti supărat că m-am despărţit de Mark?

— Presupun că până acum ai părăsit doi fraţi din familia asta, dacă stăm să numărăm, a continuat el, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Cine urmează? Ty?

Şi-a dat seama imediat că mersese prea departe. Ty era pentru ea fratele mai mic, la fel ca pentru el. Chipul ei s-a crispat.

— Du-te naibii, Julian Blackthorn, a spus ea, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a urcat scările.

Nici Julian şi nici Emma nu au dormit în noaptea aceea, deşi fiecare dintre ei credea că e singurul tulburat şi că celălalt se odihneşte bine mersi.

— Cred că e timpul să capeţi şi tu prima ta Pecete adevărată, a spus Ty.

Numai trei dintre ei rămăseseră în salon – Livvy, Ty şi Kit. Ceilalţi se duseseră la culcare. După întunericul de afară, Kit presupunea că era trei sau patru dimineaţa, dar nu se simţea obosit. Poate era schimbarea de fus orar, sau schimbarea de fus de portal, sau cum s-o fi numind; poate se contaminase şi el de uşurarea celorlalţi că acum erau iar împreună.

Era ceva echivalent cu şase sute de ceşti de ceai.

— Dar am avut deja, a spus Kit. Tu mi-ai făcut o iratze.

Livvy s-a uitat la el puţin curioasă, dar nu a întrebat nimic. Se răstumase în fotoliul de lângă şemineu, cu picioarele atârnate peste unul dintre braţele lui.

— Mă refer la una permanentă, a spus Ty. Prima Pecete adevărată pe care o face orice vânător de umbre.

A ridicat spre Kit mâna lui cu degete lungi, întoarsă cu dosul spre el, ca să vadă runa delicată în formă de ochi, după care puteai identifica un vânător de umbre.

— Runa Vederii. Te face să vezi mai bine.

— Eu deja pot să văd Piaţa Umbrelor, a precizat Kit.

A muşcat dintr-un biscuit digestiv cu ciocolată. Una dintre puţinele alimente ca lumea pe care le puteai găsi în Anglia, după părerea lui.

— Probabil nu ai văzut tot ce ai fi putut, a intervenit Livvy, apoi a ridicat mâinile în sus, ca să arate că nu se bagă. Dar tu faci cum vrei.

— Este cea mai dureroasă rună, a spus Ty. Dar merită.

— Sigur, a răspuns Kit, luând încet un alt biscuit – Livvy şterpelise o cutie întreagă din cămară. Pare grozavă.

O clipă mai târziu, a ridicat uimit privirea simţind umbra lui Ty deasupra sa; stătea lângă el, cu stela în mână şi cu ochii strălucitori.

— Mâna ta dominantă e dreapta, a spus el, aşa că întinde mâna dreaptă.

Surprins, Kit s-a înecat cu biscuitul; Livvy a sărit în picioare.

— Ty, nu vrea să i-o faci. A glumit.

— Eu… a început Kit, dar faţa lui Ty căpătase culoarea fildeşului vechi şi el a făcut un pas în spate, cu un aer jalnic.

Şi-a întors repede privirea de la Kit. Livvy a dat să se ridice din fotoliul ei.

— Nu… nu, vreau, a spus Kit. Vreau să-mi faci Pecetea. Ai dreptate, ar fi cazul să am şi eu una adevărată.

Clipa a părut că rămâne suspendată; Livvy coborâse pe jumătate din fotoliu. Ty a început să clipească des. Apoi a zâmbit puţin, şi inima lui Kit şi-a reluat bătăile normale.

— Atunci dă-mi mâna dreaptă.

Kit a întins mâna, şi Ty avusese dreptate: Pecetea durea. Se simţea aşa cum îşi închipuise el că te doare când îţi faci un tatuaj: ca nişte înţepături care te ard. Când Ty a terminat, Kit avea lacrimi în ochi.

Kit a îndoit degetele şi s-a uitat la mână. Va avea tot timpul chestia asta, ochiul ăsta de pe dosul palmei, desenul ăsta făcut de Ty. Nu va putea să-l şteargă sau să-l modifice niciodată.

— Mă întreb, a spus Ty, punându-şi stela înapoi la centură, unde ar putea să fie casa aceea a lui Malcolm, din Cornwall.

— Eu pot să vă spun precis unde e, a spus fata care stătea lângă şemineu. E în Polperro.

Kit s-a holbat la ea. Era absolut sigur că nu fusese acolo cu o clipă în urmă. Era blondă, foarte tânără şi… translucidă. Vedea prin ea tapetul de pe perete.

Nu s-a putut stăpâni. A început să ţipe.

Bridget o condusese pe Emma într-un dormitor care i s-a părut foarte cunoscut, şi în curând şi-a dat seama şi de ce: pe perete erau scrijelite linii, aşa cum se fac atunci când copiii sunt aşezaţi lângă el şi se trage o linie deasupra capului, scriindu-se data. Pe o coloană de linii scria Will Herondale, iar pe cealaltă scria James Carstairs.

Camera unui Carstairs. Emma şi-a prins coatele în palme şi s-a gândit la Jem: la vocea lui blândă, la ochii lui negri. Îi era dor de el.

Dar asta nu era tot; la urma urmelor, Jem şi Will puteau să se măsoare în orice cameră. În sertarul noptierei, Emma a găsit un teanc de fotografii, majoritatea de pe la 1900.

Fotografii cu un grup de patru băieţi, în diverse stadii ale vieţii lor. Păreau un grup foarte vesel. Doi dintre ei – unul blond şi unul brunet – erau alături aproape în toate fotografiile, ţinându-se de după umeri şi râzând. Mai era o fată cu părul şaten, care semăna foarte mult cu Tessa, dar nu era ea. Şi apoi era Tessa, care arăta exact ca acum, lângă un bărbat superb, de aproape treizeci de ani. Faimosul Will Herondale, a presupus Emma. Şi mai era o fată cu părul roşu-închis, cu pielea arămie şi cu o expresie foarte serioasă. Avea în mână o sabie de aur. Emma a recunoscut-o imediat, chiar înainte de a vedea gravura de pe sabie: Eu sunt Cortana, călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Ehirendal.

Cortana. Indiferent cine era fata, făcea parte din familia Carstairs.

Pe spatele fotografiei, cineva scrisese nişte cuvinte care păreau să fie un vers dintr-o poezie. Rana este locul prin care intră lumina în tine.

Emma s-a uitat mult timp la fotografia aceea.

— Chiar nu e cazul să ţipi, a spus fata, puţin supărată; avea un accent foarte englezesc. Sunt o fantomă, asta-i tot. Te porţi de parcă n-ai mai fi văzut fantome.

— N-am mai văzut, a spus Kit, enervat.

Livvy se ridicase în picioare.

— Kit, ce se întâmplă? Cu cine vorbeşti?

— Cu o fantomă, a spus Ty. Cine e, Kit?

— Numele meu e Jessamine, a spus fata. Şi dacă tu nu m-ai văzut până acum, nu înseamnă că eu nu am încercat.

— O cheamă Jessamine, a raportat Kit. Spune că a încercat să ne atragă atenţia.

— O fantomă, a spus Ty, uitându-se spre şemineu.

Era clar că nu o putea vedea pe Jessamine, dar tot aşa de clar era că îşi dădea seama cam unde se afla ea.

— Se spune că fantomele au salvat institutul din Londra în timpul Războiului întunecat. Ea a fost aceea?

Kit a ascultat şi a repetat.

— Zice că da. Pare foarte mândră de asta.

Jessamine s-a uitat urât la el.

— Mai spune că ştie unde a locuit Malcolm, a spus Kit.

— Ştie. Livvy s-a dus repede la birou şi a luat de acolo un stilou şi o agendă. Vrea să ne spună?

— Polperro, a repetat Jessamine.

Era foarte drăguţă, cu părul blond şi cu ochii negri. Kit s-a întrebat dacă nu e cam ciudat să ţi se pară atractivă o fantomă.

— E un mic oraş din sudul comitatului Cornwall. Malcolm ne povestea uneori de planul casei lui, când venea la institut. Jessamine a făcut un gest, cu mâna ei translucidă. Era foarte mândru de ea – se afla chiar deasupra unor peşteri celebre. E înspăimântător că a devenit un ticălos. Iar bietul Arthur, a continuat ea. De multe ori aveam grijă de el când dormea, avea nişte coşmaruri groaznice cu Tărâmul Elfilor şi fratele lui.

— Ce zice? a întrebat Livvy, cu stiloul deasupra hârtiei.

— Polperro, a spus Kit. În sudul comitatului Cornwall. Era mândru de locaţia casei. Ei îi pare rău că a devenit aşa o jigodie.

Livvy şi-a notat.

— Pun pariu că n-a folosit termenul „jigodie”

— Trebuie să ne ducem în bibliotecă, i-a îndemnat Ty. Să căutăm un atlas şi mersul trenurilor.

— Întreab-o ceva din partea mea, i-a cerut Livvy. De ce nu i-a spus lui Evelyn unde e casa lui Malcolm?

După o clipă, Kit a răspuns:

— Spune că Evelyn nu o aude cu adevărat. De multe ori inventează ceva şi spune că Jessamine i-ar fi zis.

— Dar ea ştie că Jessamine e aici, a replicat Ty. Probabil e un spirit slab dacă noi n-o putem vedea.

— Ei, na! a făcut Jessamine. Spirit slab, nu zău? Este clar că niciunul dintre voi nu are experienţă în observarea celor nemorţi. Am făcut totul ca să vă atrag atenţia, mai rămânea doar să vă pocnesc în cap cu tăbliţă Ouija.

— Dar uite că eu te-am văzut, a spus Kit. Şi n-am experienţă nici ca vânător de umbre.

— Tu eşti un Herondale, i-a explicat Jessamine. Poţi vedea fantome.

— Cei din familia Herondale pot vedea fantome, a spus Ty în acelaşi timp cu ea. De-asta am vrut să-ţi fac runa Vederii.

Kit s-a întors să se uite la el.

— Şi de ce nu mi-ai zis?

— Era posibil să nu funcţioneze, a răspuns Ty. Nu voiam să te simţi prost dacă nu mergea.

— Ei, uite că a mers, a spus Livvy. Ar trebui să-l trezim pe Julian să-i spunem.

— Băiatul acela mai mare, cu părul şaten ondulat? a întrebat Jessamine. E treaz. A chicotit şi a adăugat: E plăcut să vezi din nou ochii ăştia frumoşi de Blackthorn.

Ty s-a dus cu Livvy spre uşă.

— Kit, nu vii?

Kit a clătinat din cap, surprins şi el. Dacă l-ar fi întrebat cineva acum câteva săptămâni dacă vrea să rămână singur cu o fantomă, ar fi spus nu. Şi nu era încântat, propriu-zis, dar nici nu-l deranja. Jessamine nu avea nimic înfricoşător. Părea doar mai matură decât arăta, mai înţeleaptă, şi nu părea deloc moartă.

Dar era. A plutit puţin din cauza curentului făcut de închiderea uşii, ţinându-se cu degetele ei lungi şi albe de poliţa şemineului.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, a spus ea. Probabil voi dispărea într-un minut. Până şi fantomele au nevoie de odihnă.

— Am o întrebare. Kit a înghiţit în sec; acum, că venise momentul, se uscase gâtul. L-ai văzut cumva… l-ai văzut pe tatăl meu? A murit cu puţin timp în urmă.

Ochii ei căprui s-au umplut de compasiune.

— Nu, a răspuns ea. Majoritatea oamenilor nu devin fantome, Christopher. Numai cei care nu şi-au încheiat socotelile pe pământ, sau cei care au murit cu sentimentul că datorează ceva cuiva.

— Tata n-a crezut niciodată că datorează ceva cuiva, a spus încet Kit.

— E mai bine că nu l-am văzut. Asta înseamnă că s-a dus. Că e împăcat.

— S-a dus unde? Kit a ridicat capul. E în rai? Adică, mi s-ar părea aiurea.

— Christopher!

Jessamine părea scandalizată.

— Serios, a insistat Kit. Nu l-ai cunoscut.

— Nu ştiu ce urmează după moarte, a spus Jessamine. Şi Tessa venea de multe ori să mă întrebe asta. Voia să ştie unde e Will. Dar el n-a zăbovit, a murit fericit şi împăcat, şi

s-a dus. Jessamine a dat din mâini a neputinţă. Eu nu sunt un fel de Caron. Nu sunt luntraş. Nu pot să spun ce este pe malul celălalt al râului.

— Ar putea fi ceva groaznic, a spus Kit, strângând pumnul, fiindcă noua Pecete începuse să-l usture. Ar putea fi tortură nesfârşită.

— S-ar putea, a încuviinţat Jessamine.

Se simţea înţelepciunea în vocea ei suavă.

— Dar nu cred.

A înclinat capul. Focul făcea să-i strălucească părul palid, şi apoi a dispărut, iar Kit a rămas singur. Dar avea ceva în mână, ceva care a fâsâit când s-a mişcat.

Era o bucăţică de hârtie împăturită. A desfăcut-o şi s-a uitat repede la ea; era scrisă de o mână delicată, feminină.

Dacă furi vreo carte din bibliotecă, voi şti şi îţi va părea rău.

Apoi venea o semnătură cu multe înfloriturі: Jessamine Lovelace.

Când Livvy a intrat în camera lui, Julian era întins pe pat, lat. Nici măcar nu se obosise să se schimbe de haine sau să se bage sub pătură.

— Jules? a spus Livvy, şovăind în uşă.

El s-a ridicat repede în capul oaselor. Încercase până atunci să-şi pună gândurile în ordine, dar când a văzut-o pe sora lui – în camera lui, la ora aceea târzie din noapte –, i-au zburat toate din cap, înlocuite instantaneu de o spaimă atavici.

— Sunteţi bine? S-a întâmplat ceva?

Livvy a dat din cap.

— E o veste bună, de fapt. Am descoperit unde se află casa lui Malcolm – aia din Cornwall.

— Cum? Julian şi-a trecut mâinile prin păr şi apoi s-a frecat la ochi, şi se trezească mai bine. Unde e Ty?

— În bibliotecă. Livvy s-a aşezat pe colţul patului. Se pare că există aici o fantomă a casei. Jessamine. În fine, ea îşi aminteşte de Malcolm şi ştie unde e casa lui. Ty încearcă să verifice informaţia, dar nu avem niciun motiv să credem că nu e adevărat. Evelyn vorbeşte cu ea de când am venit, dar noi nu credeam că ea există, însă Kit...

— Poate vedea fantome. Da, a spus Julian; acum se simţea mai vioi. Bine. Mă duc mâine, să văd ce găsesc.

— Şi noi o să mergem la Blackthorn Hall, a zis Livvy.

Blackthorn Hall era una dintre cele două proprietăţi ale familiei; aveau un conac în Idris şi o casă mare în Chiswick, pe Tamisa. Cu mult timp în urmă, această casă aparţinuse familiei Lightwood.

— Să vedem dacă găsim nişte hârtii, ceva, despre Annabel. Kieran nu poate părăsi institutul, aşa că Mark poate să rămână aici cu Cristina şi să caute prin bibliotecă.

— Nu, a spus Julian.

Livvy s-a bosumflat.

— Jules...

— Puteţi să vă duceţi la Blackthorn Hall, a spus el. V-aţi câştigat dreptul acesta, tu şi Ty, şi Kit. Dar Mark merge cu voi. Kieran poate să se distreze şi singur, n-are decât să facă ghirlande de margarete sau să compună o baladă.

Livvy mustăcea.

— Nu e prea bine să facem mişto de elfi.

— Kieran merită, a spus Julian. Ne-a dat destule bătăi de cap în trecut.

— Presupun că şi Cristina poate să-l supravegheze.

— Vreau să vină cu mine în Cornwall.

— Tu şi Cristina?

Livvy părea uimită. Julian nu putea s-o condamne. Era adevărat că grupul lor fusese până atunci organizat după criteriul vârstei sau apropierii. Jules şi Emma, sau Jules şi Mark – erau asocieri logice. Jules şi Cristina, nu.

— Şi cu Emma, a adăugat Julian, înjurând în gând.

Ideea că îşi va petrece mult timp cu Emma îl îngrozea, mai ales acum. Dar tuturor li s-ar fi părut bizar dacă s-ar fi dus fără ea, parabataiul lui. Ca să nu mai spunem că Emma n-ar fi acceptat asta cu docilitate. Nicio şansă.

Dar dacă era şi Cristina, putea fi ceva mai bine. Cristina era tamponul. I se făcea rău la gândul că trebuie să pună pe cineva între el şi Emma, dar când se gândea la cum se răstise la ea pe hol, i se făcea şi mai rău.

Era ca şi cum se uita la altcineva care vorbeşte cu persoana pe care o iubea cel mai mult; altcineva care îl răneşte în mod voit pe parabataiul lui. Reuşise să-şi gestioneze cumva sentimentele atunci când era cu Mark – le ascunsese, le strivise şi le îndesase adânc sub pielea lui şi în conştiinţa lui. Le simţea acolo, sângerând, ca o tumoare care se deschide în organele lui interne, dar cel puţin nu le vedea.

Şi acum ieşiseră din nou la suprafaţă drept în faţa lui. Era înfiorător să iubeşti o persoană care ţi-este interzisă. Înfiorător să ai un sentiment despre care nu vei putea niciodată să vorbeşti, care pentru toţi cei din jur era groaznic, care îţi putea distruge viaţa.

Şi, într-un fel, mai înfiorător era să ştii că sentimentele tale sunt nedorite. Când credea că şi Emma îl iubeşte, parcă nu se simţea atât de singur în infernul lui. Când ea era cu Mark, putea să-şi spună că Mark e cel care îi desparte. Nu că ea preferă să fie singură decât să fie cu el.

— Cristina ştie multe despre Cartea Neagră, a spus Julian.

Habar n-avea dacă e chiar aşa. Delicată, Livvy nu a mai insistat.

— O să ne fie de ajutor, a adăugat el.

— Blackthorn Hall, aşteaptă-ne, că venim, a spus Livvy, ridicându-se de pe pat.

Lui Julian i se părea că seamănă exact cu o fetiţă dintr-o carte veche cu ilustraţii, îmbrăcată aşa, cu rochia aceea albastră, cu mâneci bufante. Dar probabil că Livvy o să i se pară întotdeauna o fetiţă.

— Jules?

— Da?

— Am aflat, a spus ea. Am aflat despre Arthur, despre problema lui. Ştim că tu ai condus institutul. Ştim că tu ai făcut toate astea de la Războiul Întunecat încoace.

Julian a simţit că se mişcă patul sub el.

— Livia...

— Nu suntem supăraţi, a spus ea repede. Am venit doar eu pentru că am vrut să vorbesc singură cu tine, fără Ty şi Dru. Voiam să-ţi spun ceva.

Julian avea şi acum degetele încleştate în pătură. Bănuia că are un fel de stare de şoc. Ani de zile se gândise cum va fi când va veni momentul acesta, şi acum, când venise, nu ştia ce să spună.

— De ce? a reuşit el să spună într-un târziu.

— Mi-am dat seama de ceva, a spus ea. Vreau să fiu şi eu ca tine, Jules. Nu în clipa asta, nu chiar acum... într-o zi. Vreau să am grijă de oameni, de alţi vânători de umbre, de cei care au nevoie de mine. Vreau să conduc un institut.

— Ai fi potrivită, a spus el. Livvy, nu v-am spus pentru că nu am putut Nu pentru că nu aveam încredere în voi. Nu i-am spus nici măcar Emmei, până acum vreo câteva săptămâni.

Ea s-a mulţumit să zâmbească, apoi s-a apropiat de marginea patului unde stătea el. S-a aplecat, şi el i-a simţit sărutul moale pe frunte. A închis ochii, amintindu-şi de vremurile în care ea era micuţă şi se ţinea după el cu mâinile ridicate: Julian, Julian, ia-mă în braţe!

— Nu vreau să fiu ca nimeni altcineva, a spus ea. Vreau să fii mândru de mine.

El a deschis ochii şi a îmbrăţişat-o nepriceput, cu un singur braţ, apoi ea s-a retras şi i-a ciufulit uşor părul. El a protestat, Livvy a râs şi s-a îndreptat spre uşă, spunând că este epuizată. A stins lumina înainte de a ieşi, lăsându-l în întuneric.

Julian s-a băgat sub pătură. Livvy aflase. Aflaseră toţi. Ştiau toţi, şi nu îl urau. I se ridicase o greutate de pe piept, o greutate care aproape şi uitase că îl apasă.

17 Bântuit

Era o zi englezească perfectă. Cerul avea culoarea porţelanului de Wedgwood, fin şi albastru. Aerul era cald şi dulce şi plin de posibilităţi. Julian stătea pe treptele institutului, încercând să-l împiedice pe fratele lui mai mic să nu-l sugrume.

— Nu pleca, se văicărea Tawy. Ai fost plecat până acum. Nu poţi să pleci iar.

Evelyn Highsmith s-a strâmbat.

— Pe vremea mea, copiii erau văzuţi, dar nu erau auziţi, şi în mod sigur nu se plângeau.

Stătea în cadrul uşii, sprijinită cu amândouă mâinile de mânerul bastonului. Îşi alesese o ţinută ieşită din comun ca să-i conducă la gară: un fel de costum de călărie, cu cizme până la glezne. Pe pălăria ei era o pasăre, dar, spre dezamăgirea lui Ty, era moartă.

Antica maşină neagră a institutului fusese dezgropată, şi Bridget aştepta lângă ea, cu Emma şi Cristina. Îşi puseseră rucsacurile în portbagaj – Mark se distrase când auzise că în Anglia li se spune ghiozdane – şi stăteau de vorbă însufleţiţi. Toţi erau îmbrăcaţi în blugi şi cu tricouri, pentru că în tren trebuiau să arate ca nişte mundani, iar Emma îşi împletise părul în coadă.

Julian era şi acum bucuros că merge şi Cristina. În mintea lui încă mai persista ideea că ea va putea fi un tampon între el şi Emma. Emma nu lăsase să se vadă deloc că ar fi supărată în dimineaţa aceea, şi avuseseră amândoi un comportament normal cât timp stabiliseră traseul până la Polperro, verificaseră mersul trenurilor şi răscoliseră debaralele în căutare de haine. Hotărâseră să rezerve o cameră într-o pensiune, preferabil una care să aibă şi bucătărie, ca să reducă la minimum contactele cu mundanii. Ba chiar îşi rezervaseră şi biletele de tren din Paddington. Toate planurile le făcuseră uşor: erau o echipă de parabatai; erau încă parabatai şi funcţionau mai bine împreună decât separat. Dar cu toată stăpânirea lui de fier, de fiecare dată când se uita la ea, iubirea şi dorul de ea îl zguduiau ca şi cum ar fi fost izbit pe neaşteptate de un tren, iar şi iar. Nu că şi-ar fi închipuit că ar fi fost cu mult mai bine dacă se aştepta să fie izbit de un tren.

Aşa că era de preferat să mai fie cineva cu ei, până când se va termina cu toate astea. Dacă se va termina. Dar nu îşi îngăduia să gândească aşa.

Trebuia să se termine odată şi-odată.

— Jules! s-a văietat Tawy.

Julian l-a mai îmbrăţişat o dată şi l-a lăsat jos din braţe.

— De ce nu pot să vin şi eu cu voi?

— Pentru că trebuie să rămâi aici s-o ajuţi pe Drusilla, a explicat el. Are nevoie de tine.

Tawy nu părea prea convins. Drusilla, care avea pe ea o fustă lungă de bumbac, ce îi ajungea până la podea, şi-a dat ochii peste cap.

— Nu pot să cred că pleci iar, a spus ea. Din clipa în care pleci, Livvy şi Ty încep să mă trateze ca pe o servitoare.

— Servitoarele sunt plătite, a observat Ty.

— Vezi? Vezi ce zic? Dru l-a împuns pe Julian cu degetul în piept. Ai face bine să te întorci repede, ca să nu mă chinuie.

— O să încerc.

Julian a întâlnit privirea lui Mark pe deasupra capului lui Dru; şi-au zâmbit. Felul în care Emma şi Mark şi-au luat la revedere a fost cel puţin bizar. Emma îl îmbrăţişase repede, cumva absentă, şi coborâse scările; Mark nu părea deranjat de asta, până când

i-a văzut pe Julian şi pe ceilalţi uitându-se la el. Atunci a dat fuga după Emma, a luat-o de mână şi a întors-o cu faţa spre el.

— E mai bine să pleci, a spus el, pentru că aşa voi putea uita chipul tău frumos şi crud, şi poate inima mea se va vindeca.

Emma părea şocată; Cristina i-a şoptit lui Mark ceva gen „nu e cazul” şi a luat-o pe Emma cu ea la maşină.

Ty şi Livvy au venit ultimii să-şi ia rămas-bun de la Jules; Livvy l-a îmbrăţişat cu putere, iar Ty i-a zâmbit uşor, cu timiditate. Julian se întreba unde o fi Kit. De când erau la Londra, părea să fie lipit de Livvy şi de Ty, dar acum, la plecare, părea să fi dispărut.

— Am ceva pentru tine, a spus Ty.

I-a întins o cutie pe care Julian a luat-o, puţin surprins. Ty avea întotdeauna grijă să ofere cadouri de Crăciun sau la aniversări, dar rareori făcea daruri în mod spontan.

Curios, a ridicat capacul cutiei şi a descoperit acolo un set de creioane colorate. Nu cunoştea marca, dar păreau noi-nouţe.

— De unde le ai?

— De pe Fleet Street, a spus Ty. Am fost acolo dimineaţă.

Julian s-a simţit gâtuit de iubire. Îşi amintea când Ty era mic, serios şi tăcut. Multă vreme nu reuşise să adoarmă dacă nu îl ţinea cineva în braţe, şi, cu toate că nici Julian nu era prea mare, îşi amintea cum dormea cu el în braţe, bucălat, cu părul negru şi drept, cu genele lui lungi. Iubirea pe care o simţea pentru el era ca o explozie în inimă.

— Mulţumesc. Mi-a fost dor să desenez, a spus Julian şi a băgat cutia în raniţă.

N-a avut gesturi de efuziune – lui Ty nu-i plăceau efuziunile – dar a încercat să pună cât mai multă căldură în vocea lui, iar Ty radia.

Jules s-a gândit la Livvy, la noaptea precedentă, cum îl sărutase pe frunte. Acela fusese felul ei de a-i mulţumi. Acesta era felul lui Ty.

— Aveţi grijă la Blackthorn Hall, a spus el.

Avea multe emoţii la gândul că ei se duc acolo, dar încerca să n-a arate; ştia că e destul de deplasat.

— Să vă duceţi ziua. Ziua, a insistat el, când a văzut strâmbătura lui Livvy. Şi aveţi grijă ca Tawy şi Drusilla să nu intre în vreo belea. Nu uitati, Mark e şeful.

— El ştie? a întrebat Livvy.

Julian l-a căutat cu privirea printre cei adunaţi pe scări. El stătea cu mâinile la spate, uitându-se cu neîncredere la un gnom de piatră.

— Prefăcătoria ta nu mă păcăleşte pe mine, gnomule, îi şoptea el. O să stau cu ochii pe tine.

Julian a oftat

— Voi faceţi ce spune el.

— Julian! a strigat Emma; stătea lângă maşină, şi Cortana, care fusese învăluită în iluzie magică, pentru a fi invizibilă mundanilor, lucea peste umărul ei drept. Pierdem trenul!

Julian a dat din cap şi a ridicat două degete. Şi-a făcut loc printre ceilalţi şi l-a prins de umăr pe Mark.

— O să te descurci?

Mark a dat din cap. Julian s-a gândit o clipă să-l întrebe unde e Kieran, dar a decis că e inutil. Probabil n-ar face altceva decât să-l streseze şi mai mult pe Mark.

— Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine să mă numeşti responsabil. După ce s-a întâmplat atunci, la bucătărie.

Când erau în Los Angeles, Julian îl lăsase o noapte pe Mark să aibă grijă de fraţii mai mici. Mark reuşise să distrugă bucătăria, să-l acopere pe Tawy cu zahăr şi să-i provoace lui Jules o criză de nervi.

— Am încredere în tine.

S-au uitat unul la altul fără să spună nimic. Apoi Julian a zâmbit.

— În plus, a adăugat el, asta nu e bucătăria mea.

Mark a râs încetişor. Julian s-a îndreptat spre scări, în timp ce Emma şi Cristina s-au înghesuit în maşină. El s-a dus să-şi pună sacul în spate şi s-a oprit brusc. Printre bagaje stătea ghemuită o siluetă mică, îmbrăcată într-un tricou alb, murdar.

Tawy s-a uitat la el cu ochii mari.

— Vreau să merg şi eu, a anunţat el.

Julian a oftat şi şi-a suflecat mânecile. Treaba unui frate mai mare nu se termină niciodată.

Unul dintre avantajele de a fi vânător de umbre despre care nu se vorbea prea des, s-a gândit Emma, era că puteau parca foarte uşor în anumite locuri, cum ar fi gările sau bisericile. În general, se păstra un loc de parcare pentru vânătorii de umbre, ascuns de iluzia magică, un loc pe care mundanii nu-l băgau în seamă, pentru că ei îl vedeau ca pe un şantier de construcţii sau ca pe nişte tomberoane de gunoi. Bridget a parcat hârâitorul ei Austin Metro negru pe Praed Street, la un metru de intrarea în Gara Paddington, iar vânătorii de umbre au coborât să-şi ia bagajele din spate, în timp ce ea încuia maşina.

Nu aveau bagaje prea multe, doar cât să le ajungă pentru vreo câteva zile. Arme, echipamente şi încă un rând de haine, dar Emma nu avea nicio îndoială că oricum Cristina va arăta bine. Cu mişcări lente, Cristina şi-a pus briceagul în buzunar şi şi-a atârnat mai bine raniţa pe umăr. A strâns din ochi.

— Te simţi bine? a întrebat-o Emma, ducându-se după ea.

Era extrem de bucuroasă să o aibă pe Cristina între ea şi Jules, o persoană care să netezească asperităţile şi pericolele conversaţiilor lor.

Au intrat în gara puternic luminată şi modernă, unde erau magazine precum Body Shop sau Caffe Nero. S-a uitat după Julian, dar el era în faţă, prins într-o discuţie cu Bridget. Julian avea abilitatea uimitoare de a putea discuta cu oricine. Se întreba despre ce ar putea vorbi el cu Bridget. Despre tabieturile lui Evelyn? Despre istoria Londrei?

— Ai avut ocazia să mai vorbeşti cu Mark despre, ştii tu, sărutul ăla? a întrebat-o Emma, când treceau pe lângă brutăria Upper Crust, de unde venea un miros de unt şi scorţişoară care se amesteca uşor cu mirosul de fum al gării. Mai ales după povestea asta cu Kieran.

Cristina a clătinat din cap. Era palidă şi trasă la faţă, ca şi cum n-ar fi dormit bine.

— Kieran şi Mark au trecutul lor. La fel ca mine şi Diego. Nu pot să-l învinovăţesc pe Mark că este atras de istoria lui. Aşa am fost şi eu atrasă de Diego, şi fără să fiu supusă presiunilor la care e nevoit el să facă faţă.

— Nu ştiu cum o să iasă până la urmă, a spus Emma. Mark nu prea se pricepe să mintă. Spun asta fiindcă nici eu nu mă pricep prea bine.

Cristina a avut un zâmbet îndurerat.

— Eşti chiar groaznică. Când mă uitam la tine şi la Mark cum vă prefaceţi că sunteţi îndrăgostiţi, aveam impresia că mă uit la doi oameni care cad mereu pe jos şi speră să nu observe nimeni.

Emma a chicotit.

— Mă flatezi.

— Nu spun decât că ar fi bine pentru noi toţi ca elful Kieran să creadă în sentimentele lui Mark, a zis Cristina. Pentru că elfii care se consideră păcăliţi sau minţiţi pot fi foarte cruzi.

A gemut dintr-odată, gata să cadă din picioare. Emma a reuşit s-o prindă înainte de a se prăbuşi. Panicată, a tras-o pe Cristina într-un colţ, între două magazine. Nu îndrăznea să strige, nu purta iluzia magică şi mundanii ar fi auzit-o, dar s-a uitat spre Julian şi Bridget, care vorbeau şi acum, şi s-a gândit cât de intens a putut.

Jules, Julian, am nevoie de tine, acum, te rog, vino în clipa asta!

— Emma...

Cristina se ţinea cu mâinile de burtă, ca şi cum ar fi durut-o, dar ce o îngrijora pe Emma era sângele de pe tricoul ei.

— Cristina... scumpa mea... dă-mi voie să mă uit, dă-mi voie să mă uit.

A tras-o disperată pe fată de mâini, până când ea le-a dat la o parte.

Era sânge pe mâna ei dreaptă şi pe mâneca tricoului. Se părea că sângele cursese de pe braţ şi îi pătase tricoul. Emma a fost ceva mai uşurată. O rană la braţ nu era aşa de gravă ca o rană pe corp.

— Ce se întâmplă?

Era vocea lui Julian. El şi Bridget se întorseseră la ele; Jules era alb la faţă. Emma a văzut groaza din ochii lui şi şi-a dat seama ce o provocase: a crezut că ea păţise ceva.

— Sunt bine, a spus Emma mecanic, şocată de expresia lui.

— Sigur că eşti bine, a spus Bridget, iritată. Dă-mi voie să ajung la fată. Nu te mai atârna de ea, pentru numele lui Dumnezeu!

Emma s-a îndepărtat şi s-a uitat cum Bridget se aşază în genunchi şi îi ridică mâneca de la tricou. Încheietura Cristinei părea că are o brăţară de sânge şi pielea era uşor umflată. Ca şi cum cineva strângea o sârmă invizibilă în jurul mâinii ei, sfâşiindu-i carnea.

— Ce staţi aşa? s-a răstit Bridget la ei. Puneţi-i fetei o rună de vindecare.

Amândoi şi-au dus mâna la centură, să-şi scoată stela; Julian a fost mai rapid şi a desenat repede o iratze pe pielea Cristinei. Emma se aplecase spre ei, cu respiraţia tăiată.

Nu s-a întâmplat nimic. Sau părea că pielea din jurul rănii se umflă mai mult. A început iar să ţâşnească sângele, stropind-o pe Bridget pe haine. Emma şi-ar fi dorit să aibă stela ei veche; întotdeauna avusese această superstiţie, că stela aceea desena rune mai puternice. Dar acum stela ei era în mâinile elfilor.

Cristina nu a scos niciun suspin. La urma urmei, era vânător de umbre. Dar vocea îi tremura când a spus:

— Nu cred că va fi de folos vreo iratze.

Emma a clătinat din cap.

— Dar ce e asta?

— Pare să fie un farmec făcut de elfi, a spus Bridget. Cât ai fost pe Tărâmul Elfilor, ai văzut vreunul care să fi aruncat vreo vrajă asupra ta? Ai fost legată la mâini?

Cristina s-a ridicat puţin în coate.

— Da... vreau să spun, nu cred că ar putea să fie...

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Emma.

— La serbare, două fete ne-au legat pe mine şi pe Mark cu o panglică de încheieturile mâinilor, a spus Cristina, ezitant. Am tăiat panglica, dar poate că a fost o vrajă mai puternică decât am crezut. S-ar putea să fie un soi de farmec de legare.

— E prima oară când te îndepărtezi de Mark de când ne-am întors de pe Tărâmul Elfilor, a spus Julian. Crezi că e posibil să fie asta?

Cristina se întunecase la faţă.

— Cu cât mă îndepărtez mai mult de el, cu atât e mai rău. Noaptea trecută a fost prima în care m-am aflat mai departe de el, şi braţul mă ardea şi mă durea. Când am plecat de la institut, a început să mă doară din ce în ce mai tare... am sperat să îmi treacă, dar nu mi-a trecut.

— Trebuie să te ducem înapoi la institut, a spus Emma. Mergem cu toţii. Hai!

Cristina a clătinat din cap.

— Voi ar trebui să ajungeţi în Cornwall, a spus ea şi a făcut un gest cu mâna teafră spre tabela pe care erau trecute trenurile – cel cu destinaţia Penzance pleca în mai puţin de cinci minute. Trebuie neapărat.

— Putem să mai aşteptăm o zi, a protestat Emma.

— Asta e magie de elfi, a spus Cristina, lăsându-se ajutată de Bridget să se ridice în picioare. Nu avem nicio garanţie că o putem desface într-o zi.

Emma a şovăit. Detesta gândul că o lasă pe Cristina acasă.

Bridget a vorbit cu o voce aspră, care i-a uimit pe toţi.

— Duceţi-vă! Voi sunteţi parabatai, cea mai puternică echipă care poate fi formată de nefilimi. Am văzut ce pot face parabataii. Nu mai şovăiţi.

— Are dreptate, a spus Julian. Şi-a pus stela înapoi la centură. Să mergem, Emma!

Au urmat mişcări zorite de rămas-bun, Emma a îmbrăţişat-o pe Cristina, Julian a luat-o de mână pe Emma şi a tras-o după el şi amândoi au început să gonească prin gară, gata să se lovească de bariera de la poarta de acces, după care s-au aruncat în vagonul din trenul Western Railway, aproape gol, chiar în clipa în care acesta pleca din gară cu un scrâşnet puternic de roţi.

Cu fiecare kilometru parcurs spre institut alături de Bridget, durerea Cristinei începea să slăbească. La Paddington, durerea ascuţită o făcuse să ţipe. Acum era doar o durere surdă, ce părea să se retragă încet în oasele ei.

Am pierdut ceva, părea să-i şoptească durerea aceea. Îmi lipseşte ceva. În spaniolă, ar fi spus Me hacesjalta. Mai demult, când începuse să înveţe engleza, observase că nu există un echivalent al acestei expresii: vorbitorii de engleză spun am nevoie de tine, dar me hacesfalta însemna ceva gen îmi lipseşti mie. Asta simţea ea acum, o lipsă, ceva ca un acord lipsă dintr-o melodie, ca un cuvânt lipsă dintr-o pagină.

Au oprit în faţa institutului, cu un scrâşnet de frâne. A auzit-o pe Bridget strigând-o, dar ea deja se dăduse jos din maşină şi alerga spre treptele casei, cu încheietura strânsă în cealaltă mână. Mintea ei se revolta la ideea că este controlată de o forţă din afara ei, dar corpul ei o ducea acum înainte, o împingea spre acel lucru de care avea nevoie pentru a se simţi iar un întreg.

Uşile de la intrare s-au dat de perete. Era Mark.

Şi pe braţul lui era sânge; se îmbibase în mâneca hanoracului său albastru. În spatele lui se auzea un vacarm de voci, dar el nu se uita decât la Cristina. Părul lui blond era ciufulit, iar ochii lui, albastru şi auriu, ardeau ca focul.

Cristina şi-a spus în gând că nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos.

El a coborât scările în fugă – era în picioarele goale –, a luat-o de mână şi a tras-o spre el. În clipa când corpurile lor s-au izbit cu putere. Cristina a simţit că durerea dispare.

— E un farmec de legare, i-a şoptit Mark, cu gura în părul ei. Un fel de vrajă care ne leagă pe amândoi.

— Ştiu.

El a sărutat-o uşor pe frunte. Cristina îi simţea bătăile puternice ale inimii.

— O să vedem ce e de făcut. O s-o rezolvăm.

Ea a dat din cap şi a închis ochii, nu înainte să-i vadă pe toţi ceilalţi ieşind afară şi uitându-se la ei. În mijlocul lor era Kieran, cu chipul lui elegant palid şi nemişcat, şi cu o privire lipsită de expresie.

Biletele pe care le luaseră erau pentru clasa întâi, aşa că Emma şi Julian aveau un compartiment doar al lor. Culorile cenuşii şi mohorâte ale oraşului rămăseseră în urmă şi acum treceau printre câmpii verzi, cu flori sălbatice, presărate din loc în loc cu pâlcuri de copaci. Zidurile negre ca de cărbune care separau terenurile fermierilor se întindeau pe dealuri ca nişte contururi de piese de puzzle.

— Seamănă puţin cu Tărâmul Elfilor, a remarcat Emma, rezemată de geam. Bine, fără râurile de sânge şi petrecerile cu dansuri senzuale. Mai mulţi biscuiţi şi mai puţine morţi.

Julian a ridicat capul. Avea caietul de schiţe pe genunchi şi cutia cu creioane colorate alături.

— Cred că aşa scrie pe poarta de la Palatul Buckingham, a replicat el.

Vocea lui era calmă şi neutră. Julian care ţipase la ea pe holul institutului dispăruse. Acum era Julian cel politicos, Julian cel delicat. Julian care îşi pusese masca pentru străini.

Era absolut imposibil pentru ea să interacţioneze doar cu acest Julian pe perioada cât se aflau în Cornwall.

— Deci, a spus ea. Mai eşti supărat?

El s-a uitat lung la ea şi a pus deoparte caietul.

— Îmi pare rău, a răspuns el. Ceea ce am spus... a fost inacceptabil şi crud.

Emma s-a ridicat şi s-a rezemat de fereastră. Peisajele zburau prin faţa ei: cenuşiu, verde, cenuşiu.

— De ce ai spus-o?

— Eram supărat.

Îl vedea în geam cum se uită la ea.

— Eram supărat pentru povestea cu Mark.

— Nu am ştiut că ai învestit aşa de mult în relaţia noastră.

— E fratele meu. Julian şi-a dus mâna la faţă în timp ce vorbea, un gest inconştient, prin care parcă voia să atingă trăsăturile acelea – pometii şi genele lungi – care semănau atât de mult cu ale lui Mark. El nu... el poate fi uşor de rănit.

— Mark e în regulă, a spus ea. Crede-mă.

— Nu e numai asta.

Privirea lui era fermă.

— Când erai cu el, aveam cel puţin senzaţia că eşti cu cineva la care ţin şi în care am încredere. Iubeai o persoană pe care o iubeam şi eu. Ce şanse ar fi să se mai întâmple asta?

— Nu ştiu ce se poate întâmpla, a răspuns ea.

— Ştiu însă că nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu am fost îndrăgostită de Mark. Niciodată nu voi iubi pe altcineva în afară de tine.

— Dar ştiu că sunt lucruri pe care le putem controla, şi lucruri pe care nu le putem controla.

— Em, a spus el. Despre mine vorbim acum.

Ea s-a întors spre el şi s-a rezemat cu spatele de geamul rece. Se uita acum direct la el, nu la imaginea lui reflectată. Şi, deşi pe faţa lui nu se vedea nicio urmă de supărare, măcar ochii lui o priveau deschis şi sincer. Acesta era adevăratul Julian, nu cel prefăcut.

— Deci recunoşti că ai mania să controlezi lumea?

El a zâmbit cu un zâmbet dulce, care a atins-o pe Emma direct la inimă, pentru că îi amintea de acel Julian din copilăria ei. Ca şi cum soarele, căldura, marea şi plaja se adunaseră la un loc s-o izbească în inimă.

— Nu recunosc nimic.

— Bine, a spus ea. Nu trebuia să-i spună că îl iartă, iar el ştia că ea l-a iertat; ştiau amândoi. S-a aşezat pe bancheta din faţa lui şi a făcut un gest spre materialele lui artistice: Ce desenezi?

El a luat caietul şi l-a întors spre ea, ca să vadă ce desenase – o transpunere superbă pe hârtie a unui pod de piatră pe lângă care trecuseră, un pod înconjurat de pâlcuri mari de stejari.

— Puteai să mă desenezi pe mine, a spus ea. S-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a sprijint capul în palmă. Desenează-mă ca pe franţuzoaicele alea ale tale.

Julian a zâmbit.

— Detest filmul ăla, a spus el. Ştii doar.

Emma a ridicat capul, indignată.

— Ai plâns când ai văzut prima oară Titanicul.

— Aveam o alergie de sezon, a răspuns el.

Începuse iar să deseneze, dar zâmbetul îi rămăsese pe faţă. Asta era inima ei şi a lui Julian, s-a gândit ea. Glumele lor, felul lor de a se amuza. Era aproape surprinsă. Dar la asta se întorceau ei mereu, la confortul din copilăria lor – ca păsările care revin mereu pe acelaşi traseu de migrare spre casa lor.

— Aş fi vrut să luăm legătura cu Jem şi Tessa, a spus Emma.

Şesurile verzi zburau prin faţa ferestrei, înceţoşate.

Pe coridorul îngust al trenului trecea o femeie care împingea un cărucior cu răcoritoare.

— Sau cu Jace şi Clary. Să le spunem de Annabel, de Malcolm, de toate astea.

— Tot Conclavul ştie acum de revenirea lui Malcolm. Sunt convins că au auzit şi ei cumva.

— Dar numai noi ştim de Annabel, a adăugat Emma.

— Am desenat-o, a spus Julian. M-am gândit că poate ne vine vreo idee uitându-ne la ea.

A întors din nou caietul spre ea. Emma şi-a stăpânit un mic frison. Nu pentru că era hidoasă – nu era. Era un chip tânăr, oval, cu trăsături regulate, aproape pierdut într-un nor de bucle negre. Dar în ochii ei parcă ardea ceva de animal bântuit; îşi ţinea mâinile la gât, ca şi cum ar fi vrut să se acopere cu ceva care nu mai era.

— Unde ar putea să fie? s-a întrebat Emma cu glas tare. Unde te-ai duce, dacă ai fi aşa de trist?

— Ţi se pare tristă?

— Ţie nu?

— Mie mi s-a părut furioasă.

— E-adevărat, l-a ucis pe Malcolm. Nu înţeleg de ce a făcut-o... el a adus-o înapoi din morţi. O iubea.

— Poate că ea nu voia să se întoarcă din morţi. Julian continua să se uite la desenul lui. Poate se simţea fericită acolo unde era. Luptă, agonie, pierdere... astea ţin de experienţa vieţii.

A închis caietul de schiţe, în timp ce trenul oprea într-o gară unde era o clădire mică şi albă pe care scris LISKEARD. Ajunseseră.

— Asta a fost plănuită dinainte? a întrebat Kieran.

Faţa lui părea împietrită.

— Nu poate fi o coincidenţă.

Mark a ridicat din sprâncene. Cristina stătea pe marginea unui pat din infirmerie, cu încheietura bandajată; rana lui Mark era ascunsă de mâneca hanoracului. Nu mai era nimeni în cameră. Tawy fusese tulburat să-i vadă pe Mark şi pe Cristina însângeraţi, şi Dru se dusese cu el să-l liniştească. Livvy şi ceilalţi doi băieţi plecaseră la Blackthorn Hall când Cristina era la gară.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? a făcut Mark. Crezi că eu şi Crisuna am plănuit să stropim toată Londra cu sânge, ca să ne distrăm?

Cristina s-a uitat la el surprinsă; niciodată nu vorbise aşa de uman.

— Pentru un astfel de farmec de legare, a spus Kieran, trebuia să întindeţi voi mâinile. Trebuia să staţi liniştit atunci când eraţi legaţi.

Părea şocat şi îndurerat. Arăta absolut străin aici, în mijlocul institutului, cu pantalonii şi cămaşa lui de bumbac, acum boţite rău. Peste tot în jurul lor erau paturi de spital, borcănele de sticlă şi de aramă pline cu tincturi şi prafuri, mormane de pansamente şi instrumente medicale marcate cu rune.

— S-a întâmplat la o serbare, a răspuns Mark. Nu aveam cum să ne dăm seama... nu ne-am dat seama. Şi niciunul dintre noi nu şi-a dorit asta, niciunul nu a făcut asta dinadins, Kieran.

— Un elf şi-ar fi dat seama, a replicat Kieran. Este exact genul de lucruri pe care îl fac elfii.

— Eu nu sumt elf, a spus Mark.

Kieran a tresărit şi Cristina a văzut durerea din ochii lui. A simţit un val de compasiune pentru el. Probabil că e groaznic să fii aşa de singur.

Chiar şi Mark a părut tulburat.

— N-am vrut să spun asta. Eu nu sunt numai elf.

— Şi ce mult te bucuri, a zis Kieran, cum te mai lauzi cu asta, de câte ori ai ocazia!

— Vă rog! a spus Cristina. Vă rog, nu vă mai certaţi! Trebuie să fim de aceeaşi parte în povestea asta.

Kieran s-a uitat uimit la ea. Apoi s-a apropiat de Mark şi i-a pus mâinile pe umeri. Erau cam de aceeaşi înălţime. Mark nu şi-a ferit privirea.

— E un singur mod prin care pot să aflu dacă minţi sau nu, a spus el şi l-a sărutat pe gură.

Prin încheietura Cristinei a trecut un junghi de durere. Nu ştia dacă era o întâmplare sau dacă nu cumva era un fel de reflectare a intensităţii sentimentelor lui Mark. El nu avea cum să respingă acel sărut, ar fi însemnat să-l respingă pe Kieran şi să rupă lanţul fragil al minciunilor care îl ţineau aici pe prinţul elfilor.

Asta dacă într-adevăr Mark nu voia să-l sărute. Cristina nu avea cum să ştie; el a răspuns la acel sărut cu aceeaşi ferocitate pe care ea o văzuse prima oară în îmbrăţişarea lor. Dar acum părea că îmbrăţişarea lor e şi mai furioasă. L-a prins de umeri pe Kieran, înfigându-şi degetele în carne; forţa lui l-a făcut pe acesta să lase capul pe spate. I-a prins buza de jos în gură şi l-a muşcat, iar Kieran a gemut.

S-au despărţit. Kieran şi-a dus mâna la gură; pe buze era sânge şi ochii îi ardeau, triumfători.

— Nu ţi-ai ferit privirea, i-a spus el Cristinei. A fost interesant?

— A fost folositor, a răspuns Cristina. Se simţea ciudat, o lua cu frig şi îi era cald, dar refuza să arate asta; a rămas cu mâinile în poală şi i-a zâmbit. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu mă uit, a adăugat.

Când a auzit-o, Mark, care până atunci păruse furios, a început să râdă.

— Te înţelege, Kier.

— A fost un sărut bine făcut, a spus ea. Dar acum ar trebui să ne referim concret la farmecul acesta.

Kieran nu-şi lua ochii de la ea. În general, se uita la oameni cu dezgust, cu furie sau cu desconsiderare, dar când se uita la Cristina părea uimit, ca şi cum încerca să pună cap la cap toate informaţiile despre ea, ca s-o citească, dar nu reuşea.

S-a răsucit brusc pe călcâie şi a ieşit din cameră. Uşa s-a trântit cu zgomot în urma lui. Mark s-a uitat după el, clătinând din cap.

— Nu cred că l-a mai enervat aşa cineva, a spus el. Nici măcar eu.

Diana sperase că se va întâlni cu Jia imediat cum ajungea la Idris, dar birocraţia de la Conclav era şi mai rea decât îşi amintea ea. Trebuia să completeze nişte formulare, şi mesajul ei trebuia să treacă prin mai multe birouri până să ajungă la vârf. Nu o ajuta cu nimic că nu voise să spună în ce problemă dorea să vorbească cu Jia: nu avea încredere să povestească oricui despre situaţia delicată cu Kieran şi despre ce se întâmplase pe Tărâmul Elfilor, nu voia să-i spună decât consulului.

Micul ei apartament din Alicante se afla deasupra magazinului de arme de pe Flintlock Street, care ani de zile fusese al familiei ei. Îl închisese când se mutase la Los Angeles cu fraţii Blackthorn. Nerăbdarea îi mânca nervii – a coborât în magazin şi a deschis ferestrele să intre lumina, iar praful a început să zboare prin aerul cald şi limpede de vară. Rana de la braţ încă o mai durea, dar era aproape vindecată.

În magazin era umezeală, şi pe lamele strălucitoare, pe tecile scumpe din piele şi pe mânerele topoarelor se aşternuse praful. A dat jos de pe panoplie câteva dintre armele ei favorite şi le-a pus deoparte, să le ducă fraţilor Blackthorn.

Copiii meritau arme noi. Îşi căpătaseră dreptul la ele.

Când s-a auzit bătaia din uşă, reuşise să se mai relaxeze sortând armele în funcţie de duritatea metalului. A lăsat jos una dintre săbiile ei preferate, din oţel de Damasc, şi s-a dus să deschidă.

În faţa uşii rânjea Manuel, pe care Diana îl văzuse ultima oară luptându-se cu demonii acvatici pe peluza institutului. Nu avea pe el uniforma de centurion, ci o geacă elegantă de piele şi blugi; părul cârlionţat era dat cu gel. I-a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Domnişoară Wrayburn, am fost trimis să te aduc la Citadelă.

Diana a încuiat magazinul şi a pornit alături de el pe Flintlock Street, îndreptându-se spre nordul oraşului Alicante.

— Ce faci aici, Manuel? l-a întrebat ea. Credeam că eşti la Los Angeles.

— Mi s-a oferit un post în Citadelă, a spus el. Nu puteam să ratez şansa de a fi avansat. Au rămas destui centurioni care să păzească institutul din Los Angeles.

S-a uitat la Diana cu coada ochiului. Ea n-a spus nimic.

— Ce plăcere să te văd în Alicante, a continuat el. Cred că ultima oară ne-am văzut înainte să fugiţi la Londra.

Diana a scrâşnit din dinţi.

— I-am dus într-un loc sigur pe copiii de care am grijă. Sunt bine cu toţii, apropo.

— Presupun că aş fi auzit şi eu dacă se întâmpla ceva, a spus el dezinvolt.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, a spus ea. Jon Cartwright.

Manuel a tăcut. Ajunseseră la poarta din faţa aleii care ducea spre Citadelă. Înainte se închidea cu un simplu zăvor. Acum, Diana a văzut că Manuel pune mâna pe ea şi poarta se deschide cu un declic.

Drumul era prost, aşa cum fusese şi în copilăria Dianei, plin de rădăcini care ieşeau din pământ.

— Nu l-am cunoscut prea bine pe Jon, a spus el, în timp ce urcau, înţeleg că iubita lui, Marisol, e foarte afectată.

Diana nu a spus nimic.

— Unii nu reuşesc să-şi înăbuşe tristeţea, aşa cum ar trebui să facă un vânător de umbre, a adăugat el. Păcat.

— Unii nu dau dovadă de înţelegere şi toleranţă, aşa cum ar trebui să facă un vânător de umbre, a replicat Diana. Păcat şi de asta.

Ajunseseră în capătul de sus al drumului, de unde se vedea Alicante întins la picioarele lor ca o hartă, şi turnurile demonilor se înălţau ascuţite, înfipte în soare. Diana îşi amintea când urca această cărare împreună cu sora ei, când erau copii, îşi amintea râsul surorii ei. Uneori îi era aşa de dor de ea, că îşi simţea inima strânsă ca într-o gheară.

În locul acesta, s-a gândit ea, am fost eu singură. În locul acesta a trebuit să ascund persoana care ştiam că sunt.

Ajunseseră la Citadelă. Se înălţa deasupra lor ca un munte de piatră lucioasă, mai solidă ca niciodată, de când fusese reconstruită. O cărare luminată de lampile-vrăjitoarei ducea spre poarta de intrare.

— A vrut să fie o lovitură pentru Zara? Manuel părea amuzat. Să ştii că e foarte populară. Mai ales de când l-a ucis pe Malcolm. Un lucru pe care institutul din Los Angeles nu a putut să-l facă.

Trezită brusc din reveria ei, în prima clipă, Diana nu a putut decât să se uite la el.

— Zara nu l-a ucis pe Malcolm, a spus ea. E o minciună.

— Oare? a făcut Manuel. Aş vrea să văd cum poţi demonstra asta.

A zâmbit cu zâmbetul acela radios şi s-a îndepărtat, lăsând-o pe Diana să se uite după el, cu ochii strânşi din cauza luminii soarelui.

— Dă-mi voie să-ţi văd încheietura, i-a spus Cristina lui Mark.

Stăteau unul lângă altul pe patul de la infirmerie. Umărul lui era cald lângă umărul ei.

El şi-a ridicat mâneca hanoracului şi i-a întins mâna, tăcut. Cristina şi-a scos bandajul şi şi-a pus mâna lângă a lui. S-au uitat la rănile identice, fără să spună un cuvânt.

— Nu ştiu nimic despre magia asta, a spus Mark. Şi nu putem să ne ducem nici la Conclav, nici la Fraţii Tăcuţi. Nu trebuie să se afle că am fost pe Tărâmul Elfilor.

— Îmi pare rău de Kieran, a spus ea. Că s-a supărat.

Mark a clătinat din cap.

— Nu trebuie... e vina mea. A respirat adânc. Îmi pare rău că m-am supărat pe tine pe Tărâmul Elfilor, după serbare. Oamenii sunt complicaţi. Situaţia lor e complicată. Ştiu de ce ai ascuns de mine sentimentele lui Julian. Ştiu că tu şi Emma nu aţi avut de ales.

— Iar eu nu sunt supărată pe tine, s-a grăbit ea să-l asigure. În legătură cu Kieran.

— M-am schimbat, a spus el, datorită ţie. Kieran simte că sentimentele mele pentru el sunt puţin alterate, dar nu ştie de ce. Iar eu nu pot să-i spun. Mark s-a uitat la tavan. El e prinţ. Prinţii sunt orgolioşi. Nu suportă să le strice cineva planurile.

— Cred că se simte foarte singur, a remarcat Cristina.

Şi-a amintit cum s-a simţit ea cu Diego, când şi-a dat seama că nu mai era nimic din ce fusese odinioară, şi când nu ştia cum ar putea să recapete ceea ce avusese cândva. Era ca şi cum ai încerca să prinzi fumul care se împrăştie în aer.

— Tu eşti singurul lui aliat aici, şi nu poate pricepe de ce această conexiune cu tine pare întreruptă.

— Dar ţi-a jurat credinţă ţie, a spus Mark şi şi-a lăsat capul în piept, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de ce spune. E posibil ca atunci când îi vei da un ordin, să se supună.

— Nu vreau să fac asta.

— Cristina!

— Nu, Mark, a spus ea, ferm. Ştiu că acest farmec de legare te afectează şi pe tine. Iar supărarea lui Kieran afectează şansele ca el să depună mărturie. Dar nu îl voi forţa să facă nimic.

— Dar nu facem şi acum asta? a întrebat Mark. Când îl minţim în legătură cu situaţia noastră, ca să depună mărturie în faţa Conclavului?

Cristina şi-a atins rana. Pielea se simţea ciudat sub degetele ei: fierbinte şi umflată.

— Dar după ce depune mărturie? Atunci îi vei spune adevărul, nu?

Mark s-a ridicat în picioare.

— Pentru numele îngerului, da! Drept cine mă iei?

— Drept cineva care se află într-o situaţie dificilă, a răspuns Cristina. Toţi suntem aşa. Dacă el nu depune mărturie, ar putea să moară repudiaţi nevinovaţi; Conclavul ar putea fi şi mai corupt. Înţeleg de ce e nevoie de această înşelăciune. Asta nu înseamnă că îmi şi place... sau că ţie îţi place.

Mark a dat din cap, fără să se uite la ea.

— Mai bine m-aş duce după el. Dacă va fi de acord, el e singurul care ne poate ajuta cu asta.

A făcut semn spre mână.

Cristina a simţit un mic junghi în piept. Se întreba dacă nu cumva îl rănise pe Mark; nu intenţionase asta.

— Să vedem cât de mare e distanţa la care acţionează, a spus ea. Cât de mult putem să ne îndepărtăm fără să ne doară.

Mark s-a oprit în uşă. Chipul lui, cu linii ferme şi clare, părea tăiat în sticlă.

— Pe mine deja m-a durut când am fost departe de tine, a spus el. Poate chiar de-asta ne-au făcut festa.

A plecat înainte ca ea să-i poată răspunde.

Cristina s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de dulăpiorul cu prafuri şi medicamente. Ştia câte ceva despre felul în care acţionează medicamentele vânătorilor de umbre: erau acolo frunze cu proprietăţi antiinfecţioase şi comprese pentru umflături.

Uşa infirmeriei s-a deschis tocmai când desfăcea un borcan. A ridicat capul: era Kieran. Părea îmbujorat şi avea părul răvăşit, ca şi cum ar fi fost afară. Pometii lui înalţi căpătaseră culoare.

Părea la fel de tulburat ca şi ea. Ea a pus încet borcanul jos şi a aşteptat.

— Unde e Mark? a întrebat el.

— A plecat să te caute.

Cristina s-a rezemat de dulap. Kieran era tăcut. Tăcerea aceea tipică elfilor: introspectivă, gânditoare. Se gândea că mulţi oameni ar fi tentaţi să umple tăcerea aceea. Ea l-a lăsat să tacă, să ţină tăcerea aceea în el, să-i dea formă şi s-o descifreze.

— Ar trebui să-mi cer iertare, a spus el într-un târziu. A fost nepotrivit să vă acuz, pe tine şi pe Mark, că aţi aranjat farmecul de legare.

A fost şi prostesc. Nu aveţi nimic de câştigat din el. Dacă Mark nu ar vrea să fie cu mine, mi-ar spune-o.

Cristina nu a răspuns. Kieran a făcut încet un pas spre ea, cu grijă, ca şi cum n-ar fi vrut s-o sperie.

— Aş putea să-ţi văd braţul din nou?

Ea a întins mâna. El i-a luat-o – Cristina încerca să-şi amintească dacă el o mai atinsese până atunci în mod voit. Atingerea lui era ca apa rece în timpul verii.

A simţit un fior pe şira spinării în timp ce el îi examina rana. Se întreba cum o fi arătat atunci când avea ambii ochi negri. Erau şi mai stranii decât ochii lui Mark, era un contrast mai puternic între negru şi argintiu, între gheaţă şi cărbune.

— Are forma unei panglici, a spus el. Aţi spus că v-au legat în timpul unei serbări?

— Da, a răspuns Cristina. Două fete. Ştiau că suntem nefilimi. Au râs de noi.

Kieran a strâns-o mai tare. Ea îşi amintea cum se agăţase el de Mark atunci, la Curtea Elfilor întunericului. Nu ca şi cum ar fi fost slăbit şi ar fi avut nevoie de ajutor. Era o strânsoare care indica putere, o strânsoare care îl ţinea pe loc pe Mark, una care spunea Stai lângă mine; îţi poruncesc!

Până la urmă, el chiar era un prinţ.

— Farmecul acesta este unul dintre cele mai vechi, a spus el. Vechi şi puternic. Nu ştiu de ce v-ar face cineva o astfel de farsă. E o mare răutate.

— Dar ştii cum să-l dezlegi?

Kieran i-a lăsat mâna.

— Am fost fiul nedorit al regelui întunericului. Am avut parte de puţină învăţătură, înainte de a fi aruncat la Vânătoarea Sălbatică. Nu sunt expert în magie.

— Dar nu eşti nici inutil, a spus Cristina. Ştii mai multe decât crezi.

Kieran părea din nou uimit de ea.

— Aş putea să vorbesc cu fratele meu, Adaon. Oricum trebuie să vorbesc cu el despre preluarea tronului. Aş putea să-l întreb dacă ştie ceva despre farmecele de unire şi cum se pot dezlega.

— Când crezi că vei lua legătura cu el?

Îi venise brusc în minte imaginea lui, când adormise ţinând-o de mână la Curtea Elfilor Luminii. Încercând să nu roşească, s-a uitat în jos şi a început să-şi aşeze pansamentul la loc.

— Curând, a răspuns el. Am încercat deja să iau legătura cu el, dar până acum nu am reuşit.

— Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

El a ridicat o sprânceană. S-a aplecat şi i-a ridicat mâna, de data asta ca s-o sărute, părând să nu-i pese de sânge şi de pansament. Era un gest de curtoazie de mult uitat în lumea asta, dar nu şi pe Tărâmul Elfilor. Cristina a fost surprinsă, dar nu a protestat.

— Doamnă Mendoza Rosales, a spus el. Îţi mulţumesc pentru amabilitate.

— Aş prefera să-mi spui Cristina. Sincer.

— Sincer, a repetat el ca un ecou. Un lucru pe care noi, elfii, nu-l rostim niciodată. Fiecare cuvânt rostit de noi este sincer.

— Eu n-aş merge chiar până acolo, a spus ea. Nu crezi?

Un tunet puternic a zguduit clădirea institutului. Cel puţin aşa s-a simţit, ca un tunet: zidurile şi ferestrele au huruit.

— Rămâi aici, a spus Kieran. Mă duc să văd ce e.

Cristinei îi venea să râdă.

— Kieran, chiar nu trebuie să mă protejezi.

Ochii lui au sclipit; uşa de la infirmerie s-a dat de perete şi a apărut Mark, cu ochii mari. S-au făcut şi mai mari când i-a văzut pe Kieran şi Cristina împreună.

— Ar fi bine să veniţi şi voi, a spus el. N-o să credeţi cine a trecut din portal în salon.

Oraşul Polperro era minuscul, alb şi pitoresc. Stătea ghemuit într-un golf liniştit, care se deschidea spre întinderea nesfârşită de mare albastră. Pe dealurile care se ridicau abrupt de o parte şi de alta a portului erau căsuţe văruite în culori palide. Străzile pavate cu piatră înaintau şerpuit printre patiserii şi gelaterii.

Maşini nu erau. Autobuzul care îi aduseseră din Liskeard îi lăsase la marginea oraşului; când s-au apropiat de golf, au traversat un mic pod de la capătul portului. Emma s-a gândit la părinţii ei. La zâmbetul blând al tatălui, la soarele care se reflecta în părul lui blond. Era îndrăgostit de apă, îi plăcea să stea lângă ocean, îi plăcea să meargă în vacanţă acolo. I-ar fi plăcut un oraş ca acesta, unde aerul mirosea a alge, a zahăr ars şi loţiune de plajă, unde bărcile de pescari lăsau urme albe pe suprafaţa albastră a apei, în depărtare. Şi mamei ei i-ar fi plăcut – întotdeauna îi plăcuse să stea la soare, ca o pisică, şi să privească dansul oceanului.

— Ce zici de asta? a întrebat Julian.

Emma a clipit, revenind la realitate, şi şi-a adus aminte că înainte de a traversa podul şi de a cădea în reveria ei, stabiliseră să intre undeva să mănânce.

Julian se oprise în faţa unei case cu structură din lemn, care avea pe geamul cu ochiuri rombice un meniu lipit. Pe lângă ei au trecut nişte fete în pantaloni scurţi şi maiouri, care au intrat într-un magazin de dulciuri din apropiere. Când l-au văzut pe Julian, au început să chicotească şi să-şi dea coate.

Emma se întreba cum îl văd ele – frumos, cu părul lui şaten ciufulit de vânt şi cu ochii luminoşi, dar probabil şi ciudat, cumva de pe altă lume, cu Peceţile şi cicatricele lui.

— Sigur, a spus ea. E OK.

Julian era destul de înalt ca să fie nevoit să-şi aplece capul când a intrat pe uşa scundă a hanului. Emma l-a urmat şi în câteva clipe au fost conduşi la o masă de o femeie plinuţă şi veselă, îmbrăcată într-o rochie înflorată. Era aproape ora cinci şi localul era destul de gol. Avea un aer vechi localul acela, cu scândurile denivelate ale podelei, cu pereţii acoperiţi de fotografii din vremea prohibiţiei, cu hărţi vechi şi ilustraţii vesele în care erau înfăţişaţi spiriduşii de Cornwall, răutăcioşii elfi din partea locului. Emma se întreba cât mai cred acum localnicii în existenţa lor. Nu atât cât ar trebui, bănuia ea.

Au comandat – cola şi cartofi prăjiţi pentru Julian, un sandvici şi o limonadă pentru ea –, după care Julian şi-a întins harta pe masă. Avea telefonul lângă el; cu o mână derula fotografiile făcute de el şi cu cealaltă arăta pe hartă. Mâna lui era decorată cu pete de la creioanele colorate, petele acelea familiare, albastre, galbene şi verzi.

— Partea de est a golfului se numeşte Warren, a spus el. Multe case, foarte multe vechi, dar majoritatea sunt acum închiriate turiştilor. Şi niciuna nu se află deasupra vreunei peşteri. Aşa că rămâne zona din jurul oraşului şi partea de vest.

Li s-a adus mâncarea. Emma a început să-şi înfulece sandviciul; nici măcar nu-şi dăduse seama cât de foame îi e.

— Ce-i asta? a întrebat ea, arătând pe hartă.

— E Chapel Cliff, scumpo, a spus chelneriţa, aşezând pe masă băutura Emmei; pronunţase chaypel. Plecaţi pe cărarea care urcă pe coastă şi de acolo mergeţi drept

spre Fowey. Femeia a aruncat o privire spre bar, unde tocmai se aşezaseră doi turişti. Oi! Acum vin!

— Dar cum găsim cărarea? a întrebat Julian. Dacă e să mergem acum, de unde pornim?

— A, e drum lung până la Fowey, a spus ea. Cărarea porneşte din spatele hanului Blue Peter. A arătat cu mâna pe fereastră, spre cealaltă parte a golfului: E o cărare care urcă pe deal. Apoi vă întoarceţi pe drumul de coastă la vechiul atelier de năvoade, care acum e părăsit, e simplu, o să vedeţi. E chiar deasupra peşterilor.

Emma a ridicat din sprâncene.

— Peşteri?

Chelneriţa a început să râdă.

— Vechile peşteri ale tâlharilor, a spus ea. Înseamnă că aţi ajuns aici în timpul fluxului, nu? Altfel le-aţi fi văzut.

Emma şi Julian au mai schimbat o privire şi s-au ridicat. În ciuda protestelor chelneriţei, au ieşit repede afară şi au pornit pe stradă.

Avusese dreptate, evident: acum începuse refluxul şi golful arăta cu totul altfel, iar bărcile pescăreşti zăceau pe nisipul umed. În spatele portului se ridica o fâşie îngustă de pământ plin de pietre cenuşii. Era uşor să-ţi dai seama de ce se numea Faleza Capelei. Fâşia aceea de pământ avea pe ea mormane de pietre care se înălţau în aer în coloane cenuşii, precum turlele unei catedrale.

Apa scăzuse suficient de mult ca să se vadă bine faleza. Când ajunseseră ei, apa se izbea de stâncile acelea; acum se retrăgea încet din port, dând la iveală o mică plajă de nisip şi, în spatele plajei, mai multe guri întunecate de intrare în peşteră.

Deasupra peşterii, cocoţată pe faleza abruptă, era o casă. Când veniseră, Emma de-abia dacă îi aruncase o privire – era doar una dintre multele case din acea zonă a portului, vizavi de Warren –, dar acum vedea că este mult mai departe decât celelalte. De fapt, se afla la mare distanţă de acestea, mică şi singuratică, între apă şi cer.

Ferestrele erau acoperite cu scânduri; varul alb se cojise, lăsând nişte dungi cenuşii. Dar când Emma se uita cu ochii ei de vânător de umbre, vedea mai mult decât o casă abandonată: vedea perdele albe de dantelă la fereastră şi ţigle noi pe acoperiş.

Pe gard era prinsă o cutie poştală. Pe cutie era scris un nume – scris neglijent, cu vopsea albă – abia vizibil de la distanţa aceea. Cu siguranţă era invizibil pentru un mundan, dar Emma vedea bine literele. FADE.

18 Amintirile trecutului învolburat

Jia Penhallow stătea în spatele biroului din cabinetul consulului, luminat de razele soarelui care străluceau deasupra oraşului Alicante. Pe fereastră se vedeau turnurile demonilor, sclipind roşu, auriu şi portocaliu, ca nişte cioburi însângerate.

Jia avea acelaşi chip cald pe care îl ştia Diana, dar părea că peste acel chip trecuseră mai mult de cinci ani, cât era de la Războiul Întunecat. Părul ei avea acum şuviţe albe şi era prins într-un coc elegant în vârful capului.

— Ce bine-mi pare să te văd, Diana, a spus ea, arătându-i cu capul scaunul din faţa biroului. Toată lumea a fost curioasă să afle veştile tale misterioase.

— Îmi imaginez, a spus Diana. Dar eu speram că ceea ce vreau să-ţi spun va rămâne între noi.

Jia nu a părut surprinsă. Sau nu s-a arătat surprinsă.

— Înţeleg. Mă întrebam dacă ai venit pentru postul de conducător al institutului din Los Angeles. Am presupus că o să vrei funcţia aceea, acum, că Arthur Blackthorn a murit.

Mâinile ei graţioase păreau că plutesc aşezându-şi hârtiile de pe birou şi stilourile.

— A fost un gest curajos să se ducă singur la convergenţă. Mi-a pirut rău şi aud că a fost ucis.

Diana a dat din cap. Din motive pe care niciunul dintre ei nu le cunoştea, trupul lui Arthur fusese găsit în apropierea convergenţei distruse, plin de sânge de la gâtul lui tăiat şi de pete de limfă despre care Julian îi spusese sumbru că este sângele lui Malcolm. Nu avea niciun rost şi contrazică varianta oficială, care pornea de la presupunerea că Arthur se aventurase singur la convergenţă, unde fusese ucis de demonii lui Malcolm.

Cel puţin Arthur va rămâne în memoria tuturor ca un om brav, deşi pe Diana o durea inima că el fusese incinerat şi îngropat fără să fie de faţă şi nepoţii lui. Pentru că de fapt nimeni în afară de familia lui nu ştia că el se sacrificase pentru ei. Livvy îi spusese că spera şi poată să organizeze o ceremonie în memoria lui când vor ajunge la Idris. Şi Diana ar fi vrut să facă asta.

Jia nu părea surprinsă de tăcerea Dianei.

— Patrick şi-l aminteşte pe Arthur din copilărie, a spus ea, dar eu mă tem că nu l-am cunoscut. Cum se descurcă copiii?

Copiii? Cum şi-i explici că fratele cel mai mare fusese al doilea tată pentru ceilalţi copii de la doisprezece ani? Că Julian şi Emma şi Mark chiar nu mai erau copii, după ce suferiseră mai mult decât sufereau majoritatea adulţilor într-o viaţă întreagă? Că Arthur Blackthorn nu condusese de fapt institutul niciodată şi că tot planul acela de a-l înlocui fusese o glumă sofisticată şi teribilă?

— Copiii sunt distruşi, a spus Diana. Familia lor a fost fragmentată, după cum ştii. Şi-ar dori doar să se întoarcă la institutul din Los Angeles, care e casa lor.

— Dar nu au cum să se întoarcă, atâta timp cât nu există un conducător acolo. De aceea am crezut că tu...

— Nu vreau să fiu conducător, a întrerupt-o Diana. Nu am venit pentru funcţia asta. Dar nu vreau nici ca această funcţie să ajungă la Zara Dearbom şi la tatăl ei.

— Aşa, deci.

Tonul Jiei era neutru, dar ochii ei au sclipit de interes.

— Dacă nu va fi Dearbom, şi nici tu, atunci cine să fie?

— Dacă Helen Blackthorn ar primi permisiunea să revină...

Jia şi-a îndreptat spatele.

— Să conducă institutul? Ştii bine că în consiliu nu s-ar aproba niciodată...

— Atunci să-l conducă Aline, a spus Diana. Helen ar putea să rămână la Los Angeles doar ca soţie, alături de fraţii ei.

Expresia de pe faţa Jiei era calmă, dar mâinile ei strângeau cu putere marginea biroului.

— Aline e fiica mea. Crezi că eu nu vreau s-o aduc acasă?

— N-am ştiut niciodată ce gândeşti, a replicat Diana.

Era adevărat. Nu avea copii, dar dacă sora ei ar fi fost exilată, nu-şi putea imagina că nu s-ar fi luptat cu dinţii şi cu ghearele s-o aducă înapoi.

— Când Helen a fost exilată şi Aline a decis să se ducă cu ea, am vrut să-mi dau demisia din funcţia de consul, a spus Jia, cu mâinile încleştate. Ştiam că nu stă în puterea mea să întorc o decizie a conclavului. Consulul nu e un dictator care să-şi impună punctul de vedere, în mod normal, aş spune că e bine că nu e aşa. Dar ţie pot să-ţi spun că de mult visez să fiu un dictator.

— Şi atunci, de ce nu ai demisionat?

— Nu ştiam cine va veni în locul meu, a spus Jia cu simplitate. Pacea Rece era pe atunci foarte populară. Dacă cel care venea în locul meu ar fi vrut, ar fi putut să o despartă pe Aline de Helen şi, cu toate că aş vrea ca fiica mea să vină acasă, nu aş vrea să fie acasă cu inima frântă. S-ar fi putut întâmpla lucruri şi mai rele. Ar fi putut să le acuze pe Aline şi Helen de trădare, să transforme pedeapsa exilului într-o pedeapsă cu moartea. Poate şi pentru Aline. Orice era posibil.

Ochii ei erau întunecaţi şi grei.

— Am rămas aici, ca să stau între fiica mea şi forţele întunecate din Conclav.

— Atunci, nu suntem de aceeaşi parte a baricadei? a întrebat Diana. Nu ne dorim aceleaşi lucruri?

Jia a zâmbit fără voioşie.

— Ce ne separă pe noi, Diana, sunt aceşti cinci ani. Cinci ani în care am încercat totul să conving consiliul să se răzgândească. Pentru ei, Helen e un exemplu. Este felul lor de a le spune elfilor: Iată, noi respectăm atât de mult Pacea Rece, încât îl pedepsim şi pe unul de-ai noştri. De fiecare dată când fac propunerea asta, cade la vot.

— Dar dacă ar apărea informaţii noi?

— La ce fel de informaţii te referi?

Diana a mişcat uşor din umeri, simţind tensiunea adunată pe spatele ei.

— Jace Herondale şi Clary Fairchild au fost trimişi într-o misiune pe Tărâmul Elfilor, a spus ea.

De fapt, era o bănuială: când cei doi trecuseră pe la institut, ea trăsese cu ochiul la bagajele lor şi văzuse că sunt încărcaţi de fier şi sare.

— Da, a încuviinţat Jia. Ne-au trimis câteva mesaje de când au plecat.

— Înseamnă că v-au spus despre pârjolul din Ţinuturile întunericului.

Jia a înlemnit, cu o mână ridicată deasupra biroului.

— Nu ştie nimeni ce ne-au spus, doar eu şi Inchizitorul. Cum ai aflat?

— Nu contează. Îţi spun asta ca să înţelegi că ştiu despre ce vorbesc. Ştiu că regele întunericului îi urăşte pe nefilimi şi că a descoperit o forţă, un fel de magie care ne anulează toate puterile. A făcut în aşa fel, încât există zone din regatul lui în care runele noastre nu funcţionează, unde pumnalele serafice nu se aprind.

Jia s-a încruntat.

— Jace şi Clary nu ne-au dat aceste detalii. Şi de când au pătruns pe Tărâmul Elfilor, n-au luat legătura cu nimeni în afară de mine...

— Există un băiat, a spus Diana. Un elf, mesager al reginei Luminii. Este şi prinţ al Elfilor întunericului. Ştie câte ceva din planurile tatălui său. Este dispus să depună mărturie în faţa consiliului.

Jia părea uimită.

— Un prinţ al Elfilor întunericului este dispus să depună mărturie în favoarea reginei Luminii? Şi ce interes are Curtea Elfilor Luminii?

— Regina Luminii îl urăşte pe regele întunericului, a spus Diana. Se pare că mai mult decât îi urăşte pe vânătorii de umbre. Este dispusă să-şi angajeze armata pentru a-l învinge pe rege. Pentru a-i lua puterea şi a vindeca pământurile pârjolite.

— Şi asta doar din bunătatea inimii ei? a întrebat Jia, ridicând o sprânceană.

— În schimbul abrogării Păcii Reci, a spus Diana.

Jia a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Nimeni nu va accepta aşa ceva. Conclavul...

— Toată lumea s-a săturat de Pacea Rece, mai puţin câţiva bigoţi. Şi nu cred că vrea cineva să-i vadă pe ei la putere.

Jia a oftat.

— Te referi la familia Dearbom. Şi la Cohortă.

— Am stat ceva timp lângă Zara Dearbom şi prietenii ei centurioni, la institut, a spus Diana. Viziunea ei nu e deloc plăcută.

Jia s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

— Ea şi tatăl ei ar vrea să întoarcă tot Conclavul într-un fel de epocă de aur. Într-un timp care nici măcar nu a existat, când repudiaţii îşi ştiau locul şi nefilimii stăpâneau liniştiţi. În realitate, trecutul nostru a fost violent, repudiaţii sufereau, iar nefilimii care îi simpatizau sau îi compătimeau erau pedepsiţi împreună cu ei.

— Câţi sunt? a întrebat Diana. În Cohortă.

— Tatăl Zarei, Horace Dearbom, este liderul lor neoficial, a spus Jia. Soţia lui a murit şi el şi-a educat fiica astfel încât să-i calce pe urme. Dacă reuşeşte să ajungă conducătorul institutului din Los Angeles, ea va fi alături de el la conducere. Mai sunt şi alte familii, Larkspear, Bridgestock, Crosskill... sunt risipiţi în toată lumea.

— Iar scopul lor este să reducă în continuare drepturile repudiaţilor. Să-i înregistreze pe toţi, să-i numeroteze...

— Să le interzică să se căsătorească cu vânătorii de umbre?

Diana a ridicat din umeri.

— Toate fac parte dintr-un întreg, nu? Mai întâi îi înregistrezi, apoi le reduci drepturile, le anulezi căsătoriile, după care...

— Nu!

Vocea Jiei era fermă.

— Nu putem permite aşa ceva. Dar tu nu înţelegi, Zara e promovată acum ca noul mare vânător de umbre al generaţiei sale. Noul Jace Herondale. De când l-a ucis pe Malcolm...

Diana a sărit de pe scaun.

— Asta... mincinoasa asta nu l-a ucis pe Malcolm!

— Ştim că Emma nu l-a ucis. El s-a întors.

— Ştiu perfect cum a murit, a spus Diana. A readus-o din morţi pe Annabel Blackthorn. Ea l-a ucis.

— Cum?

Jia era şocată.

— Acesta este adevărul, doamnă consul.

— Diana. Îţi trebuie dovezi ca să demonstrezi asta. Un proces cu Sabia Mortală...

Cea mai mare frică a Dianei.

— Nu, a spus ea.

Aş dezvălui nu numai secretele mele, ci şi pe ale lui Julian şi ale Emmei. L-aş distruge pe toţi.

— Trebuie să înţelegi cum pare asta, a spus Jia. Ca şi cum ai încerca să păstrezi controlul asupra institutului din Los Angeles, discreditându-i pe cei doi Dearbom.

— Se discreditează singuri. Diana s-a uitat cu asprime la Jia. O cunoşti pe Zara, i-a spus. Chiar crezi că ea l-a ucis pe Malcolm?

— Nu, a răspuns Jia, după o pauză. Nu cred. S-a apropiat de un dulap frumos sculptat de lângă perete şi a deschis un sertar. Am nevoie de timp de gândire, Diana. Până atunci... A scos din sertar un dosar gros, alburiu, plin de hârtii: Acesta este raportul făcut de Zara Dearborn referitor la moartea lui Malcolm Fade şi la atacurile demonilor asupra institutului din Los Angeles. Poate găseşti aici ceva discrepanţe care ar putea s-o discrediteze.

— Mulţumesc. Diana a luat dosarul. Dar şedinţa consiliului? E vreo şansă ca prinţul Kieran să depună mărturie?

— O să stau de vorbă cu Inchizitorul. Jia părea dintr-odată mult mai bătrână. Du-te acasă, Diana. O să te chem mâine.

— Trebuia s-o luăm şi pe Dru, a spus Livvy, la porţile casei Blackthorn Hall. Asta e fix o casă dintr-un film de groază.

Blackthorn Hall se afla într-o suburbie a Londrei, nu departe de Tamisa. Împrejurimile nu aveau nimic deosebit: case din cărămidă roşie, staţii de autobuz pe care erau lipite afişe cu filme, copii care se plimbau cu bicicleta. După atâtea zile în care fuseseră închişi în institut, chiar şi aerul străin al Londrei i se părea lui Kit o trezire la realitate.

Blackthorn Hall stătea sub vraja iluziei magice, adică mundanii nu o vedeau. Când s-a uitat la ea prima oară, Kit a avut un soi de viziune dublă: un parc privat drăguţ, dar

mohorât, peste care se suprapunea o casă imensă, cu ziduri înalte şi porţi, cu pereţii înnegriţi de ani de ploi şi neglijare.

A strâns tare din ochi. Parcul a dispărut şi a rămas doar casa. Se înălţa în faţa lor, impunătoare. Lui Kit i se părea că seamănă puţin cu un templu grecesc, cu coloane care susţineau un portic arcuit, în faţa uşilor duble, masive, făcute din acelaşi metal ca şi gardul care înconjura toată proprietatea. Un gard înalt, care se termina cu bare ascuţite ca nişte săgeţi; intrarea se făcea pe o singură poartă, pe care Ty a descuiat-o fără efort cu una din runele lui.

— Aia ce înseamnă? l-a întrebat Kit, arătând spre o rună, în timp ce poarta se deschidea scârţâind şi împrăştiind rugină.

Ty s-a uitat la el.

— Deschidere.

— La asta mă gândeam şi eu, a mormăit Kit, şi au intrat cu toţii pe poartă.

Odată intrat, s-a uitat în jur cu mirare. Grădina era acum neîngrijită, dar încă se mai vedeau tufe de trandafiri şi balustrade de marmură pe care erau vase masive de piatră din care atârnau flori şi buruieni. Era plină de flori sălbatice şi foarte frumoasă, chiar aşa ciudată şi părăsită.

Casa semăna cu un mic castel, iar pe uşile de metal şi în vârful coloanelor Kit a recunoscut simbolul familiei Blackthorn – cununa de spini.

— Pare o casă bântuită, a remarcat Livvy, în timp ce urcau scările.

În depărtare, Kit a văzut cercul negru al unei fântâni arteziene secate. În jurul ei erau bănci de marmură. Era şi statuia unui bărbat cu togă care se uita la el cu ochi goi şi îngrijoraţi.

— Înainte, aici era o adevărată colecţie de statui cu tot soiul de dramaturgi şi poeţi romani şi greci, a spus Livvy, în timp ce Ty încerca să deschidă uşile. Unchiul Arthur le-a adus aproape pe toate la institutul din L.A.

— Runa de deschidere nu funcţionează, a spus Ty, îndreptându-şi spatele, şi s-a uitat la Kit ca şi cum ştia ce gândeşte acesta.

Ca şi cum ştia tot ce gândise Kit vreodată. Privirea lui Tiberius avea ceva care te speria şi te încânta în acelaşi timp.

— Trebuie să ne gândim la altă variantă.

Ty a trecut pe lângă sora lui şi pe lângă Kit şi a coborât scările. Au pornit pe lângă casă, pe o alee de pietriş. Gardurile vii, care odinioară erau tăiate frumos, acum se ridicau stufoase, într-o explozie de frunze şi flori. În depărtare se vedeau apele sclipitoare ale Tamisei.

— Poate reuşim să intrăm prin spate, a spus Livvy. Nici ferestrele nu cred că sunt aşa de bine asigurate.

— Ce ziceţi de uşa asta? a arătat Kit.

Ty s-a întors, încruntat.

— Care uşă?

— Asta, a spus Kit, nedumerit. Vedea uşa foarte bine, înaltă, îngustă, cu un simbol ciudat gravat pe ea. A atins cu mâna lemnul vechi: îl simţea aspru şi cald sub degete. N-o vedeţi?

— O văd acum, a spus Livvy. Dar... pot să jur că nu era acolo cu o secundă în urmă.

— Un fel de iluzie magică dublă? s-a întrebat Ty, venind lângă Kit. Îşi ridicase gluga de la hanorac şi faţa lui era acum un oval palid, încadrat de părul negru şi de gluga la fel de neagră. Dar cum poate s-o vadă Kit?

— Poate pentru că m-am obişnuit să văd iluziile magice în Piaţa Umbrelor.

— Iluzii magice care nu sunt făcute de nefilimi, a spus Livvy.

— Iluzii magice prin care vânătorii de umbre nu pot să vadă, a replicat Kit.

Ty părea gânditor. Uneori, chipul lui parcă devenea opac, şi Kit nu putea să-şi dea seama dacă e sau nu de acord. Totuşi, a scos stela din buzunar şi a început să deseneze runa deschiderii.

Nu s-a deschis încuietoarea, ci balamalele. Au sărit de la locul lor şi uşile aproape că au căzut pe pereţi, lovindu-se de ei cu un sunet care a stârnit ecouri.

— Nu mai apăsa aşa de tare când desenezi, a spus Livvy.

Ty a ridicat din umeri.

Spaţiul din spatele uşilor era destul de întunecos ca gemenii să-şi aprindă lămpile-vrăjitoarei. Lumina împrăştiată de ele avea o nuanţă de perlă, care lui Kit i se părea ciudată şi frumoasă.

Erau într-un hol vechi, plin de praf şi de pânze de păianjen. Ty mergea înaintea lui Kit şi Livvy mergea în spatele lui; Kit avea bănuiala că vor să-l apere, şi detesta chestia asta, dar îşi dădea seama că cei doi nu ar înţelege de ce protestează el.

Au mers până la capătul coridorului, apoi au urcat pe o scară îngustă şi lungă, în capul căreia erau rămăşiţele putrede ale unei uşi. În spatele uşii era o cameră imensă, din plafonul căreia atârna un candelabru.

— O sală de bal, poate, a spus Livvy, şi vocea ei a stârnit ecouri ciudate. Uitaţi-vă, partea aceasta a casei e mai bine întreţinută.

Într-adevăr, sala de bal era goală, dar curată, şi în alte camere au găsit mobilă acoperită cu huse, ferestre acoperite cu obloane care protejau sticla, şi teancuri de cutii. În cutii erau haine care miroseau puternic a naftalină. Livvy a început să tuşească şi şi-a făcut vânt cu palma.

— Trebuie să fie şi o bibliotecă, a spus Ty. Un loc în care se păstrează documentele de familie.

— Nu-mi vine să cred că tata a vizitat casa asta când era mic.

Livvy mergea înaintea lor pe hol, şi trupul ei făcea o umbră alungită.

Părul ei lung, picioarele ei lungi, lampa-vrăjitoarei licăritoare din mână.

— Nu a locuit aici? a întrebat Kit.

Livvy a clătinat din cap.

— A locuit în Cornwall, nu la Londra. Dar a mers la şcoală în Idris.

Idris. Kit citise mai multe despre Idris în biblioteca institutului din Londra. Locul natal al vânătorilor de umbre, intrat în legendă, un loc cu păduri verzi şi munţi înalţi, cu lacuri reci ca gheaţa şi un oraş cu turnuri de sticlă. Trebuia să admită că o parte din el iubea filmele şi că ar fi vrut să vadă Stăpânul inelelor.

I-a spus să tacă părţii aceleia din el. Idris era o chestie a vânătorilor de umbre, iar el nu se hotărâse încă dacă vrea să fie vânător de umbre. De fapt, era destul de sigur – aproape sigur-sigur – că nu vrea să fie.

— Biblioteca, l-a auzit pe Ty.

Kit şi-a dat seama brusc că Ty nu va folosi niciodată cinci cuvinte dacă unul singur era de ajuns. Acum stătea în faţa uşii care dădea într-o încăpere hexagonală, iar pereţii din spatele lui erau plini de tablouri care înfăţişau corăbii. Unele erau aşezate în poziţii ciudate, ca şi cum corăbiile acelea din tablou s-ar repezi în valuri.

Pereţii bibliotecii erau văruiţi în albastru închis, şi singura piesă de artă de acolo era o statuie de marmură – bustul unui bărbat, aşezat pe o coloană de piatră. Mai era un birou masiv, cu multe sertare, care însă s-au dovedit a fi dezamăgitor de goale. Cercetările făcute în spatele rafturilor şi sub covor nu au dat la iveală decât cocoloaşe de praf.

— Poate că ar trebui să căutăm în altă cameră, a spus Kit, ieşind de sub un scrin, cu praf în părul lui blond.

Ty a clătinat din cap, cu un aer frustrat.

— E ceva aici. Simt eu.

Kit nu era prea convins că Sherlock Holmes opera pe baza senzaţiilor, dar nu a spus nimic, doar şi-a îndreptat spatele – şi când a făcut-o, a zărit o bucată de hârtie care ieşea puţin afară dintr-un birouaş. A tras de ea şi a scos-o.

Era o hârtie veche, care ajunsese aproape transparentă. Kit a clipit des din ochi. Pe hârtie era numele lui – nu prenumele, numele de familie, Herondale, de mai multe ori, împletit cu un alt nume, astfel încât cele două nume alcătuiau un fel de model ondulat.

Celălalt nume era Blackthorn.

A simţit dintr-odată un fel de nelinişte. A împăturit repede hârtia şi a băgat-o în buzunar, exact când Ty i-a spus:

— Dă-te la o parte, Kit. Vreau să mă uit mai bine la bustul ăsta.

Pentru Kit, bust însemna cu totul altceva, dar cum singurii sâni din cameră îi aparţineau surorii lui Ty, s-a dat repede la o parte. Ty s-a apropiat de mica statuie de pe coloana de marmură. Şi-a dat gluga jos, şi părul s-a ridicat, eliberat, fin ca fulgii unei lebede negre.

Ty a atins mica plăcuţă de sub bust.

— „Greu nu este să mori pentru un prieten, ci să găseşti un prieten pentru care să mori”, a citit el.

— Homer, a spus Livvy.

Indiferent ce fel de educaţie primeau vânătorii ăştia de umbre, Kit trebuia să admită că era ca lumea.

— Aşa se pare, a spus Ty şi a scos un pumnal de la centură.

În secunda următoare l-a înfipt în orbita de piatră a statuii. Livvy a ţipat.

— Ty, ce...

Ty a scos repede pumnalul şi a repetat operaţiunea şi cu cealaltă orbită. De data aceasta, din gaura aceea a sărit, pariind, ceva rotund şi lucios. Ty a prins obiectul în mâna stângă.

A zâmbit, şi zâmbetul acela i-a schimbat complet faţa. Când era nemişcată şi lipsită de expresie, faţa lui Ty avea o intensitate care îl fascina pe Kit, dar când zâmbea, era extraordinar.

— Ce ai găsit?

Livvy s-a repezit la el şi amândoi s-au adunat în jurul lui Tiberius, care ţinea în palmă un cristal multifaţetat, cât pumnul unui copil.

— Şi cum ai ştiut că e acolo?

— Când ai spus „Homer”, mi-am adus aminte că era orb. Aproape mereu e înfăţişat cu ochii închişi sau legat la ochi. Dar statuia avea ochii deschişi. M-am uitat mai atent şi am văzut că bustul e din marmură, dar ochii sunt din ghips. După asta, a fost...

— Elementar? a întrebat Kit.

— Ştii, în carte, Holmes nu spune niciodată „elementar, dragul meu Watson”, a replicat Ty.

— Jur că în film aşa am văzut, a spus Kit. Sau poate la televizor.

— Cine s-ar uita la filme sau la televizor când are cărţi? s-a întrebat Ty cu dispreţ.

— N-aţi putea să fiţi atenţi aici? a intervenit Livvy, aruncându-şi exasperată coada pe spate. Ce este obiectul acela, Ty?

— Un cristal aletheia. L-a ridicat în sus, ca să prindă lumina de la lampa-vrăjitoarei pe care o ţinea sora lui în mână. Uitaţi-vă!

Kit s-a uitat la cristalul cu multe faţete. Spre uimirea sa, pe suprafaţa lui s-a văzut în treacăt un chip, ca o imagine dintr-un vis – un chip de femeie, încadrat de valuri negre de păr.

— Vai! Livvy şi-a dus mâna la gură. Seamănă puţin cu mine. Dar cum...

— Cristalul ahtheia poate păstra sau transporta amintirile. Cred că aici este amintirea lui Annabel, a spus Ty.

— Ahtheia e un cuvânt grecesc, a zis Livvy.

— Era zeiţa adevărului la greci, a confirmat Kit. A ridicat din umeri când ceilalţi doi s-au uitat miraţi la el. Am avut de făcut un referat în clasa a noua.

Ty a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Foarte bine, Watson.

— Nu-mi mai spune Watson!

Ty i-a ignorat protestul.

— Trebuie să vedem cum putem accesa ce se află în cristal, a spus el. Cât mai repede. I-am putea ajuta pe Julian şi pe Emma.

— Nu ştii cum să intri în cristal? l-a întrebat Kit.

Ty a clătinat din cap, nemulţumit.

— Nu e magie de vânători de umbre. Noi nu învăţăm lucruri din astea. E interzis.

Lui Kit i s-a părut o regulă idioată. Cum ai putea să ştii cum operează inamicii tăi dacă interzici învăţarea unor astfel de lucruri?

— Trebuie să plecăm, i-a îndemnat Livvy, îndreptându-se spre uşă. Începe să se întunece. Apar demonii.

Kit s-a uitat pe fereastră. Cerul se întuneca şi pe albastrul lui începea să se aştearnă lumina apusului. Umbrele porneau să coboare deasupra Londrei.

— Am o idee, a spus el. Ce-ar fi s-o ducem la Piaţa Umbrelor de aici? Ştiu să mă descurc prin Piaţă. Aş putea să găsesc un magician sau o vrăjitoare care să ne ajute să ajungem la ce-o fi acolo.

Gemenii au schimbat o privire. Era limpede că amândoi şovăiau.

— Chiar nu avem voie să mergem în Piaţa Umbrelor, a spus Livvy.

— Atunci puteţi să le spuneţi că eu am fugit acolo şi voi a trebuit să mă prindeţi, a replicat Kit. Dacă va fi nevoie să daţi explicaţii, ceea ce nu cred.

Niciunul nu a spus nimic, dar Kit vedea limpede curiozitatea din ochii cenuşii ai lui Ty.

— Haideţi, a insistat el pe un ton calm, aşa cum îl învăţase tatăl lui că trebuie să vorbeşti când vrei să convingi pe cineva că eşti hotărât.

— Acasă, Julian nu vă lasă niciodată să vă duceţi undeva. Acum e şansa voastră. Nu v-aţi dorit mereu să vedeţi Piaţa Umbrelor?

Livvy a fost prima care a cedat.

— OK, a spus ea, uitându-se o clipă la fratele ei, să vadă dacă e de acord. OK, dacă ştii tu unde e.

Chipul palid al lui Ty se luminase de încântare. Kit simţea că scânteia aceea i se transmite şi lui. Piaţa Umbrelor. Casa lui, sanctuarul lui, locul unde crescuse.

Când umbla cu Livvy şi Ty după demoni şi artefacte, ei erau cei care ştiau totul, iar el nu ştia nimic. Dar în Piaţa Umbrelor, putea să strălucească. Să-i uimească. Să-i impresioneze.

Şi, poate, după aia, putea să fugă.

Umbrele deja începuseră să se facă mai lungi când Julian şi Emma au terminat de mâncat. Julian a cumpărat ceva provizii de la un mic magazin alimentar, timp în care Emma a fugit alături la un magazin New Age, unde se vindeau cărţi de tarot şi gnomi de cristal, şi a cumpărat de acolo pijamale şi tricouri. Când a ieşit din magazin, era zâmbitoare. I-a arătat lui Jules tricoul pe care i-l cumpărase, un tricou cu albastru şi mov, care avea desenat pe el un unicorn zâmbitor, la care el s-a uitat cu oroare. Emma l-a aşezat cu grijă în sac şi apoi au pornit amândoi să caute cărarea care urca pe coastă.

Coasta muntelui se ridica abrupt din apă; nu era un urcuş uşor. Era un singur indicator pe care scria SPRE FALEZĂ, şi cărarea suia şerpuit printre căsuţele agăţate precar de coastă, la marginea oraşului – aveai senzaţia că în orice moment ar putea să se prăvălească în golful în formă de semilună.

Vânătorii de umbre erau antrenaţi şi puteau face eforturi şi mai mari decât acesta, aşa că au ajuns acolo repede. În scurt timp ieşiseră din oraş şi înaintau pe o cărare îngustă, având în dreapta muntele şi în stânga coasta care cobora spre mare.

Marea avea o culoare luminoasă, un albastru intens care strălucea ca un felinar. Nori de culoarea scoicilor acopereau cerul. Era frumos în cu totul alt fel faţă de apusul de la

Pacific. În locul culorilor crude ale mării şi deşertului, aici toate culorile erau pastelate: verde deschis, bleu şi roz.

Numai faleza avea o culoare puternică. Urcau spre Chapel Cliff, promontoriul stâncos care ieşea direct din ocean, şi acele de piatră cenuşie din vârful lui se profilau ameninţătoare pe cerul rozaliu. Muntele nu se mai vedea, ieşiseră şi de pe limba aceea de pământ: acum înaintau pe nişte lespezi lungi şi cenuşii de ardezie care îţi dădeau impresia că nişte cărţi de joc fuseseră amestecate şi apoi aruncate la întâmplare, iar unele dintre ele ajunseseră să se prăvălească în mare.

Casa pe care o văzuseră din oraş era ascunsă printre stânci, şi avea în spate coroana aceea de ţepi de piatră. Când Emma s-a apropiat, a simţit forţa iluziei magice care o proteja ca pe un zid care o împinge înapoi.

Şi Jules încetinise ritmul.

— E o placă aici, a spus el. Cică zona asta ţine de Fondul Naţional. Accesul interzis.

Emma s-a strâmbat.

— De obicei se pun plăcuţe de-astea când copiii din zonă vin să se distreze şi lasă în urmă ambalaje de bomboane şi sticle goale de suc.

— Nu ştiu. Farmecul de ascundere e foarte puternic, nu e doar vizual, e şi emoţional. Simţi şi tu, nu?

Emma a dat din cap. Cabana părea să trimită valuri de avertismente, nu te apropia, pericol, nu e nimic de văzut aici. Ca atunci când strigă la tine un tip supărat în autobuz.

— Ia-mă de mână, a spus Julian.

— Ce?

S-a întors uimită spre el: Julian îi întinsese mâna. Emma vedea petele slabe de culoare de pe ea. Julian a mişcat degetele.

— Împreună putem trece mai uşor prin asta, a spus el. Să ne concentrăm să respingem puterea magiei.

Emma l-a luat de mână, fără să tresară la şocul pe care l-a simţit la atingerea lui. Pielea lui era caldă şi fină, şi aspră acolo unde avea bătături. El şi-a strâns degetele în jurul mâinii ei.

Au mers mai departe, au trecut de poartă şi au pornit pe aleea care ducea spre uşa din faţă. Emma îşi imagina iluzia magică asemenea unei draperii, ca pe ceva tangibil. Îşi imagina că dă la o parte draperia aceea.

Era greu, ca şi cum ar fi încercat să ridice o greutate cu puterea minţii, dar de la Julian se scurgea spre ea putere, pătrundea prin degete, prin încheietură, şi urca pe braţ, până în inimă şi în plămâni.

Dintr-odată, a simţit că se poate concentra perfect. A apucat un colţ de magie ca pe un colţ de draperie şi l-a ridicat încet, aproape degajată. Cabana s-a văzut brusc mai clar: ferestrele nu erau acoperite cu scânduri, erau întregi şi curate, iar uşa din faţă fusese vopsită proaspăt în albastru. Chiar şi mânerul părea lustruit recent, şi bronzul lui strălucea. Julian a strâns mânerul în mână şi uşa s-a deschis, invitându-i în casă.

Senzaţia aceea că cineva le ordonă să se îndepărteze dispăruse. Emma i-a dat drumul la mână lui Julian şi a intrat în casă; era prea întuneric să vezi ceva. Şi-a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar şi a lăsat lumina să se ridice.

În spatele ei, Julian a fluierat încetişor, de uimire.

— Nu pare deloc părăsită. Nici pe departe.

Era o cameră mică şi drăguţă. Sub fereastra pe care se vedea jos oraşul era un pat cu patru coloane, din lemn. Mai erau tot felul de piese de mobilă prin cameră, care păreau să fi fost pictate de mână în nuanţe de albastru, gri şi pasteluri marine, şi o mulţime de covoraşe moi.

Pe doi dintre pereţi erau dulapuri cu blat de granit şi ustensile de bucătărie moderne: o cafetieră, un aragaz, o maşină de spălat vase. De o parte şi de alta a şemineului se ridicau grămezi de lemne frumos aranjate. Din camera principală se deschideau două uşi; Emma s-a uitat şi a descoperit un mic salon care avea un birou

pictat manual, şi o cameră de baie cu faianţă albastră, unde erau o cadă, un duş şi o chiuvetă. A răsucit robinetul de la duş, uimită, şi a început să ţipe când a stropit-o apa. Se părea că toate funcţionau perfect, ca şi cum cel care locuia aici avea mare grijă de casă, şi acum tocmai ieşise.

— Presupun că am putea foarte bine să stăm aici, a spus Emma, întorcându-se în cameră, unde Julian aprinsese lumina electrică.

— M-am gândit la asta înaintea ta, Carstairs, a spus el şi a deschis un dulap în care a început să bage alimentele cumpărate. Căsuţă frumoasă, nu plătim cazarea şi ne va fi mult mai uşor să facem cercetări de aici.

Emma şi-a aşezat lampa-vrăjitoarei pe masă şi s-a uitat în jur, uimită.

— Ştiu că pare destul de improbabil, dar ce-ar fi dacă Malcolm ar fi avut o viaţă secretă, şi închiria căbănuţe adorabile de vacanţă?

— Sau poate, a replicat Julian, locul acesta este învăluit într-o iluzie magică mai puternică decât credem noi şi doar aparent este o casă de vacanţă adorabil mobilată, iar în realitate e o groapă plină de şobolani.

Emma s-a aruncat pe pat. Pătura era moale ca un nor, iar salteaua i se părea absolut divină, după salteaua aia denivelată de la institutul din Londra.

— Cei mai buni şobolani, a anunţat ea, bucuroasă că până la urmă nu vor trebui să stea la o pensiune.

— Imaginează-ţi trupuşoarele lor blănoase alergând pe lângă tine.

Julian se întorsese pe jumătate şi se uita la ea zâmbind. Când Emma era mică, îi era groază de şobolani şi alte rozătoare.

S-a ridicat în fund şi s-a uitat urât la el.

— De ce vrei tu să-mi strici buna dispoziţie?

— Păi, ca să fiu cinstit, asta nu e o vacanţă. Nu pentru noi. E o misiune. Ar trebui să găsim ceva ca să ne facem o idee pe unde o fi Annabel.

— Nu ştiu, a spus Emma. Casa asta pare să fi fost golită complet şi renovată recent. A fost construită în urmă cu mulţi ani, de unde ştim că asta e casa originală? Iar Malcolm n-ar fi luat de aici ce era mai important pentru el când a venit la Los Angeles?

— Nu neapărat. Cred că pentru el casa asta avea o valoare sentimentală. Julian se agăţase cu degetele mari de la mână de găicile blugilor. Uită-te ce grijă a avut de ea! Casa asta e intimă. Seamănă cu o casă adevărată. N-are nimic în comun cu clădirea aia de sticlă şi oţel în care locuia la Los Angeles.

— Atunci presupun că ar trebui să începem cercetările.

Emma a încercat să pară încântată de idee, dar se simţea epuizată. Nu dormise cu o noapte în urmă, făcuse o lungă călătorie cu trenul, era îngrijorată pentru Cristina, toate astea o secătuiseră de energie.

Julian s-a uitat la ea cu un aer critic.

— O să fac un ceai. Îţi prinde bine.

Ea a strâmbat din nas.

— Ceai? Ceaiul e soluţia ta? Nici măcar nu eşti englez! Ai stat doar două luni în Anglia! Cum au reuşit ăştia să-ţi spele creierul?

— Cafeaua nu-ţi place, şi ai nevoie de cafeină.

— O să-mi iau cafeina ca toţi oamenii normali la cap. Şi-a aruncat mâinile în sus şi s-a dus în birou. Din ciocolată!

A început să tragă sertarele de la birou. Erau goale. A examinat rafturile bibliotecii – nici acolo nu era nimic interesant. A traversat camera, îndreptându-se spre şifonier, şi a auzit un scârţâit. S-a întors, a îngenuncheat şi a dat covoraşul la o parte.

Podeaua era făcută din scânduri de stejar. Chiar sub covor era un pătrat dintr-un lemn mai deschis la culoare, şi se vedeau bine liniile negricioase care marcau conturul pătratului. Emma şi-a scos stela şi a lipit-o cu vârful de podea.

— Deschide, a şoptit ea, desenând runa.

S-a auzit o pârâitură puternică. Pătratul de lemn s-a desfăcut şi s-a prăbuşit în bucăţele mici de lemn într-o gaură de dedesubt. Era mai mare decât crezuse ea. Înăuntru erau mai multe cărticele şi o carte mare, cu coperţi de piele, la care Emma s-a uitat nedumerită. Era oare vreo carte de vrăji?

— Ai aruncat ceva în aer? Julian intrase în cameră, cu faţa mânjită de ceva negru. S-a uitat peste umărul Emmei şi a fluierat. Clasica ascunzătoare din podea.

— Ajută-mă să scot chestiile astea de aici. Ia tu cărţoaia asta.

Emma a luat cele trei volume mai mici, toate îmbrăcate în piele; coperţile erau uzate, paginile aveau marginile zdrenţuite şi pe cotoare erau imprimate iniţialele MFB.

— Nu e o carte, a spus Julian, cu o voce puţin schimbată. E un album.

A luat-o şi a plecat cu ea în sufragerie, iar Emma s-a grăbit după el.

Pe dulapul din bucătărie erau două ceşti aburinde de ceai, şi focul ardea cu flăcări mari. Emma şi-a dat seama că petele de pe faţa lui Julian erau probabil cenuşă. Şi l-a imaginat îngenuncheat acolo, aprinzând focul pentru ei, răbdător şi gânditor, şi a simţit un val copleşitor de tandreţe.

El stătea deja lângă dulap şi acum deschidea cu grijă albumul. I s-a tăiat răsuflarea. Prima era o acuarelă în care apărea Chapel Cliff, văzută de la distanţă. Culorile şi contururile erau foarte vii; Emma simţea briza rece a mării pe gât şi auzea ţipătul pescăruşilor.

— Ce frumos, a spus ea, aşezându-se în faţa lui pe un scaun înalt.

— Annabel a făcut-o. Julian şi-a trecut degetele peste semnătura ei, aflată în colţul din dreapta. Nu ştiam că a fost artistă.

— Presupun că aveţi talentul în sânge, a spus Emma.

Julian nu a ridicat capul. Întorcea paginile cu grijă, aproape cu veneraţie. Erau multe peisaje marine: se părea că lui Annabel îi plăcuse să picteze oceanul şi ţărmurile lui ondulate. Annabel mai făcuse şi zeci de desene cu conacul Blackthorn din Idris, în care apăreau mereu zidurile lui din piatră fină, aurie, frumuseţea grădinilor, plantele spinoase care se încolăceau pe porţi. La fel ca pictura de pe peretele camerei tale, a vrut să-i spună Emma lui Julian, dar nu i-a spus.

Julian însă nu se oprise la niciuna dintre ele. S-a oprit în schimb în faţa unei schiţe în care era ilustrată indiscutabil căsuţa în care se aflau acum. Casa era înconjurată de un gard de lemn, oraşul Polperro se vedea în depărtare, în partea opusă erau muntele şi cartierul Warren, cu casele lui înghesuite.

De gard stătea rezemat Malcolm, uluitor de tânăr – era limpede că nu încetase încă să îmbătrânească. Deşi era o schiţă în creion, desenul reuşea să surprindă frumuseţea părului lui şi stranietatea ochilor, dar liniile acelea fuseseră trasate cu atâta dragoste, încât Malcolm părea superb. Şi gata să zâmbească.

— Cred că au locuit aici cu vreo două sute de ani în urmă, probabil ascunzându-se de Conclav, a spus Julian. Locul în care ai fost cu persoana iubită capătă ceva special. Capătă o anumită semnificaţie pentru tine. Devine mai mult decât un simplu loc, e un fel de distilare a sentimentelor celor doi. Momentele acelea pe care le petreci cu cineva într-un loc... încep să facă parte din cărămizi şi din mortar. Să facă parte din sufletul locului.

Focul îi lumina o parte a feţei şi părul, împrumutându-le o nuanţă aurie. Emma a simţit că îi vine să plângă şi a încercat să-şi înghită lacrimile.

— Malcolm nu a lăsat casa asta în paragină pentru că avea un motiv. O iubea. O iubea pentru că era casa în care locuise cu ea.

Emma şi-a luat ceaşca de ceai.

— Şi probabil casa în care voia s-o aducă din nou? După ce o învia.

— Da. Cred că Malcolm a readus-o la viaţă undeva în apropiere şi cred că avea de gând să se ascundă aici cu Annabel, aşa cum făcuseră cu ani în urmă. Julian a părut că se scutură de emoţia intensă care îl cuprinsese, aşa cum un câine se scutură ca să

scape de apa de pe blană. Am văzut pe raft nişte ghiduri turistice pentru Cornwall, a spus, o să mă uit pe ele. Tu ce ai acolo? Ce e în cărţile alea?

Emma a deschis una dintre ele. Jurnalul lui Malcolm Fade Blackthorn, la vârsta de 8 ani, scria pe prima pagină.

— În numele îngerului! a exclamat ea. Sunt jurnalele lui.

A început să citească cu voce tare prima pagină:

Numele meu este Malcolm Fade Blackthorn. Primele două nume mi le-am ales eu, iar pentru ultimul am primit permisiunea de a-l folosi de la familia Blackthorn, care a acceptat cu amabilitate să mă ia la ea. Felix spune că sunt un străjer, dar eu nu ştiu ce înseamnă asta. Tot el spune că sunt magician. Când o spune el, am impresia că nu e deloc bine că sunt aşa, dar Annabel spune că nu trebuie să-mi fac griji, că fiecare ne naştem într-unfel şi nu putem să schimbăm nimic. Annabel spune…”

Emma s-a oprit. Acesta era bărbatul care-i ucisese părinţii; dar în acelaşi timp era vocea unui copil neajutorat şi plin de întrebări, o voce care ajungea la ei peste secole ca un ecou. Două sute de ani – jurnalul nu era datat, dar probabil fusese scris pe la începutul lui 1800.

— Annabel spune, a şoptit ea. S-a îndrăgostit de ea aşa de devreme.

Julian şi-a dres glasul şi s-a ridicat.

— Aşa se pare, a spus el. Va trebui să căutăm în jurnal, poate descoperim vreo referire la un loc care să aibă semnificaţie pentru amândoi.

— Sunt o groază de jurnale, a remarcat Emma, uitându-se la cele trei volume.

— Înseamnă că avem o groază de citit, a spus Julian. Cred că ar fi cazul să mai fac nişte ceai.

Vaietul Emmei „Nu ceai!” l-a urmărit în bucătărie.

Piaţa Umbrelor din Londra se afla la sud de London Bridge. Kit a fost dezamăgit când a văzut că London Bridge e doar o construcţie nesărată din beton, fără niciun turn.

— Eu credeam că e ca în cărţile poştale, s-a plâns el.

— Tu te gândeşti la Tower Bridge, l-a informat Livvy, pe un ton superior, în timp ce coborau o scară îngustă de piatră ca să ajungă sub şinele de cale ferată de la London Bridge. Acela apare în toate cărţile poştale. Adevăratul London Bridge a fost demolat de mult, asta e o construcţie modernă.

Era un indicator care arăta că acolo era pe timpul zilei o piaţă de fructe şi legume, dar piaţa se închisese de mult. Gheretele vopsite în alb erau încuiate, la fel şi porţile. Deasupra pieţei se ridica Southwark Cathedral, o clădire imensă din piatră şi sticlă care îi împiedica să vadă Tamisa.

Când au ajuns la capătul scărilor, Kit a clipit des, ca să vadă prin iluzia magică. Imaginea s-a destrămat ca o pânză de păianjen ruptă şi a apărut animata Piaţă a Umbrelor. Cei de acolo foloseau o parte dintre gheretele pieţei obişnuite – isteaţă chestie, s-a gândit Kit, să se ascundă aşa, în văzul lumii –, dar acum gheretele erau multicolore, un curcubeu de culoare şi strălucire. Erau şi corturi printre chioşcuri, făcute din mătase, cu falduri, cu firme care atârnau deasupra intrării, făcând reclamă la tot felul de chestii, de la ghicirea viitorului la amulete pentru noroc sau vrăji de dragoste.

S-au strecurat prin mulţimea gălăgioasă. Se vindeau acolo măşti fermecate, sticluţe de sânge vechi, pentru vampiri – Livvy părea că e gata să vomite când a văzut eticheta pe care scria AROMĂ DE CIREŞE ROŞII –, iar spiţerii vindeau pe bandă rulantă pulberi şi tincturi magice. Un vârcolac cu părul fin şi palid vindea nişte flaconaşe cu o pulbere argintie, iar vizavi de el era o vrăjitoare tatuată cu solzi de toate culorile, care vindea cărţi de magie. La mai multe chioşcuri se găseau talismane pentru îndepărtarea vânătorilor de umbre, ceea ce a făcut-o pe Livvy să râdă.

Kit nu era aşa de amuzat.

— Trageţi-vă mânecile jos, a spus el. Şi puneţi-vă gluga. Încercaţi pe cât se poate să vă acoperiţi Peceţile.

Livvy şi Ty au făcut ce li s-a spus. Ty a vrut să-şi pună căştile, dar a renunţat. Le-a dat încet drumul după gât.

— Ar trebui să le las, a spus el. Poate e nevoie să aud ceva.

Livvy l-a strâns de umăr şi i-a spus ceva în şoaptă, dar Kit nu a auzit ce. Ty a clătinat din cap, i-a făcut semn să-l lase în pace şi au pătruns mai adânc în Piaţă. Un grup de Copii Ai Nopţii, cu pielea palidă, se adunaseră în faţa unui chioşc pe care scria VICTIME VOLUNTARE AICI. În jurul unei mese de joc erau adunaţi o mulţime de oameni gălăgioşi; din când în când apărea un vampir, dădea banii, şi unul dintre oameni era tras în întuneric pentru a fi muşcat.

Livvy şi-a înăbuşit o exclamaţie.

— Sunt foarte prudenţi, a asigurat-o Kit Aşa e şi în Piaţa Umbrelor din Los Angeles. Vampirii nu beau niciodată prea mult sânge, ca să nu le facă rău oamenilor.

Se întreba dacă n-ar trebui să-i spună ceva şi lui Ty, să-l mai liniştească. Băiatul cu părul negru era palid şi avea pe obraji o peliculă fină de transpiraţie. Îşi închidea şi îşi desfăcea palmele încontinuu.

Mai departe, era un chioşc pe care scria BAR DE CRUDITĂŢI. Vârcolacii aveau acolo zeci de carcase proaspete de animale, din care rupeau câte o halcă pe care o vindeau amatorilor. Livvy s-a încruntat; Ty nu a spus nimic. Kit observase mai demult că pe Ty nu-l interesau calamburile sau jocurile de cuvinte. Iar în clipa asta, Ty părea că e chinuit de o dilemă: să vadă cât mai mult din Piaţa Umbrelor sau să vomite.

— Pune-ţi căştile, i-a şoptit Livvy. E în ordine.

Ty a clătinat iar din cap. Părul negru i se lipise de frunte. Kit s-a încruntat. Ar fi vrut să-l ia de mână pe Ty şi să-l scoată din Piaţa Umbrelor, să-l ducă undeva unde e linişte şi calm. Şi-a amintit că Ty îi spusese că detestă mulţimea şi că zgomotele şi agitaţia erau pentru el „ca nişte sticle care se sparg în capul lui”

Dar mai era ceva la Piaţa asta, ceva mai ciudat, mai altfel.

— Cred că aici e partea alimentară, a spus Livvy, strâmbându-se. Mai bine nu intram.

— Pe aici.

Kit s-a întors şi a pornit în direcţia catedralei. De obicei, acolo era sectorul unde se adunau vrăjitorii; până acum nu văzuse decât vârcolaci, vampiri, vrăjitoare şi...

A încetinit pasul, gata să se oprească.

— Nu sunt elfi, a spus el.

— Cum? a întrebat Livvy, gata să dea peste el.

— De obicei, piaţa e plină de elfi. Elfii vând de toate, de la haine care te fac invizibil la saci cu mâncare ce nu se golesc niciodată. Dar aici n-am văzut niciunul.

— Eu am văzut, a spus Ty.

A arătat cu mâna.

În apropiere se afla o gheretă mare, la care vindea un bărbat înalt, cu părul lung şi cărunt împletit. În faţa gheretei era o masă acoperită cu postav verde. Pe masă erau expuse colivii vechi, din fier forjat vopsit în alb. Fiecare în parte era frumoasă, şi în prima clipă Kit a crezut că simt de vânzare.

Apoi s-a uitat mai atent. În colivii erau închise nişte creaturi mărunte. Un bogat sortiment de spiriduşi, fee, domovoi, ba chiar şi un goblin care avea pleoapele aşa de umflate, încât ochii lui erau aproape închişi – probabil din cauză că se afla prea aproape de fier rece. Ceilalţi elfi murmurau cu tristeţe, trăgeau cu mâinile de gratii şi apoi cădeau în colivie cu strigăte slabe de durere.

Ty era alb de tulburare. Mâinile îi tremurau. Kit şi-a adus aminte de el atunci, în deşert, când mângâia şopârlele, băga şoareci în buzunare sau aduna nevăstuici ca să-i ţină companie. Ty, căruia i se rupea inima de toate creaturile mici şi neajutorate.

— Nu putem să-i lăsăm aşa, a murmurat Ty.

— Probabil că îi vinde pentru sânge şi oase, a spus Livvy cu voce tremurată. Trebuie să facem ceva.

— Nu aveţi nicio autoritate aici, vânătorilor de umbre.

Vocea rece şi ridicată i-a făcut să se întoarcă. În faţa lor era o femeie. Pielea ei era întunecată ca lemnul de mahon, părul avea culoarea bronzului şi stătea umflat pe capul ei. Pupilele semănau cu nişte stele de aur. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni alb ca gheaţa şi avea pantofi cu toc înalt, lucioşi. Putea avea orice vârstă între optsprezece şi treizeci de ani.

A zâmbit când ei s-au uitat la ea.

— Da, pot să recunosc un vânător de umbre chiar şi atunci când încearcă să-şi acopere Peceţile cu atâta nepricepere, a spus ea. Vă sugerez să părăsiţi Piaţa Umbrelor înainte să fiţi observaţi de cineva mai puţin prietenos ca mine.

Cei doi gemeni au dus discret mâna spre centura cu arme, la pumnalele serafice. Kit ştia că acesta e momentul lui: momentul în care putea să demonstreze cum se descurcă el în Piaţa Umbrelor, cu cei de aici.

Ca să nu mai vorbim că avea ocazia să arate cum poate să împiedice o baie de sânge.

— Sunt emisarul lui Bamabas Hale, a spus el. Din Piaţa Los Angeles. Vânătorii ăştia de umbre se află sub protecţia mea. Tu cine eşti?

— Hypatia Vex, a răspuns ea. Fac parte din conducerea Pieţei. S-a uitat la Kit cu ochii ei stelari îngustaţi. Un reprezentant al lui Bamabas, zici? De ce te-aş crede?

— Singurii care ştiu de Bamabas Hale, a replicat el, sunt cei care ştiu pentru că Bamabas vrea.

Ea a dat uşor din cap.

— Şi vânătorii de umbre? Tot Bamabas i-a trimis şi pe ei?

— Mi-a cerut să consult un magician referitor la un obiect magic ciudat, a spus el; acum zbura liber pe aripile minciunii, pe aripile înşelătoriilor şi escrocheriilor. Obiectul se află în posesia lor.

— Prea bine. Dacă Bamabas te-a trimis să cauţi un magician, care e acela?

— Eu sunt.

Vocea de bas se auzise din umbre.

Kit s-a întors şi a văzut o siluetă aflată în faţa unui cort mare, verde-închis. Era o voce de bărbat, dar silueta era atât de bine acoperită – o robă imensă, pelerină, glugă şi mănuşi –, încât nu-ţi dădeai seama ce e.

— Mă ocup eu de asta, Hypatia.

Hypatia a clipit rar. Aveai impresia că vezi nişte stele care apar şi dispar după un nor.

Ea s-a întors şi a făcut câţiva paşi, dar s-a oprit, uitându-se peste umăr la Livvy şi la Ty.

— Dacă vă e milă de creaturile astea, de elfii care mor în coliviile lor, gândiţi-vă la asta: dacă nu ar fi existat Pacea Rece, pe care aţi vrut-o voi, ele n-ar fi fost acolo. Uitaţi-vă la sângele de pe mâinile voastre, vânătorilor de umbre.

A dispărut printre două corturi. Chipul lui Ty era tulburat.

— Dar pe mâinile mele…

— E doar o expresie. Livvy l-a prins de umeri şi l-a strâns lângă ea. Tu nu ai nicio vină, Ty, femeia aceea a fost doar rea.

— Ar trebui să mergem, i-a zis Kit magicianului cu mantie şi glugă, iar acesta a dat din cap.

— Veniţi cu mine, a spus el şi s-a strecurat în cortul lui.

Cei doi fraţi au intrat după ei.

Interiorul cortului era deosebit de curat şi de simplu – o podea de lemn, un pat îngust, câteva rafturi pe care erau cărţi, sticluţe cu pulbere, lumânări de diferite culori, hărţi şi borcanele cu lichide în culori alarmante. Ty a respirat adânc şi s-a rezemat de unul dintre stâlpi. Se vedea limpede uşurarea pe chipul lui, acum, că ajunsese într-un

loc în care era liniște. Kit ar fi vrut să se ducă la el să-l întrebe dacă se simte bine după haosul din Piață, dar Livvy era deja lângă el, dându-i părul transpirat de pe frunte. Ty a dat din cap și i-a spus încet ceva lui Livvy.

— Veniți, a spus magicianul. Să stăm jos.

A făcut un gest. În mijlocul camerei era o mică masă cu scaune. Vânătorii de umbre s-au așezat pe o parte a mesei, iar magicianul a luat loc în fața lor. În lumina licăritoare din cort, Kit a zărit pe sub glugă marginea unei măști care îi ascundea chipul.

— Puteți să-mi spuneți Umbră, a spus el. Nu așa mă cheamă, dar merge.

— De ce ai mințit pentru noi? l-a întrebat Livvy. Mai devreme. Nu ai făcut nicio înțelegere cu Bamabas Hale.

— O, ba am făcut câteva, a răspuns el. Nu referitoare la voi, e adevărat, dar îl cunosc bine. Și sunt curios cum de îl cunoașteți și voi. Mulți vânători de umbre nu-i cunosc nici măcar numele.

— Eu nu sunt vânător de umbre, l-a contrazis Kit.

— O, ba da, a spus Umbră. Mai exact, ești noul Herondale.

Livvy a ridicat vocea.

— De unde știi asta? Să ne spui imediat.

— După fața ta, i-a spus magicianul lui Kit. După fețișoara ta frumoasă. Nu ești primul Herondale pe care îl întâlnesc și nu ești primul care are ochii ăștia, ca apusul distilat. Nu-mi dau seama de ce ai o singură Pecete, dar pot să bănuiesc.

Și-a pus mâinile sub bărbie. Kit a zărit o bucățică de piele verde, chiar deasupra mănușii.

— Trebuie să mărturisesc că nu mi-am închipuit că o să am plăcerea să îl distrez pe Pierdutul Herondale.

— Nu mă distrez deloc, a replicat Kit. Eventual ai putea să-mi pui un film.

Livvy s-a aplecat spre masă.

— Scuze, a spus ea. Așa face când nu se simte în largul lui. Devine sarcastic.

— Cine se gândea că și asta se moștenește? Umbră a făcut un gest cu mâna înmănușată. Acum arătați-mi ce aveți. Presupun că asta nu a fost tot o minciună.

Ty a băgat mâna în buzunarul de la jachetă și a scos de acolo cristalul aletheia. În lumina lumânărilor strălucea și mai puternic.

Umbră a râs.

— Un suport de amintire, a spus el. Se pare că până la urmă tot o să aveți parte de un film.

A întins mâna și Ty, după o scurtă ezitare, i-a permis să ia cristalul.

Umbră l-a așezat delicat în mijlocul mesei. Și-a trecut mâna peste el, apoi s-a încruntat și și-a scos mănușa. Așa cum crezuse și Kit, pielea de pe mâna descoperită era verde. Se întreba de ce Umbră încearcă să o ascundă, tocmai aici, în Piața Umbrelor, unde sunt atâția magicieni.

Umbră și-a trecut palma descoperită pe deasupra cristalului, murmurând ceva. Lumânările din cort au început să pâlpâie. Murmurele lui au devenit audibile – Kit a recunoscut câteva cuvinte din latină, pentru că făcuse la școală limba asta vreo trei luni, după care se răzgândise și își spusese că n-are niciun rost să învețe o limbă în care n-ai cu cine să discuți, poate doar cu Papa, și era puțin probabil să se întâlnească vreodată cu el.

Dar trebuia să admită că acele cuvinte aveau un fel de greutate, ca și cum fiecare dintre ele ar fi avut un sens mai profund. Lumânările s-au stins de tot, dar în cameră nu era întuneric: cristalul strălucea tot mai tare sub mâna lui Umbră.

La un moment dat, un fascicul de lumină a părut că explodează din el, și Kit și-a dat seama că Umbră nu glumise când le spusese de film. Era ca o lumină de proiector, și pe peretele întunecat al cortului au apărut imagini în mișcare.

Era o fată legată de un scaun într-o cameră circulară, plină cu bănci, ca un fel de amfiteatru. Prin ferestrele camerei Kit vedea niște munți acoperiți de zăpadă. Deși după

toate probabilităţile era iarnă, fata nu avea pe ea decât o rochie albă şi subţire; era desculţă şi părul negru şi lung era încâlcit.

Semăna foarte mult cu Livvy, atât de mult, încât Kit s-a încordat văzând expresia de agonie şi teroare de pe faţa fetei.

— Annabel Blackthorn.

În scenă apăruse un bărbat slab, cu umerii încovoiaţi. Era îmbrăcat în negru; pe umăr avea o insignă care semăna perfect cu insigna lui Diego. Avea gluga pusă pe cap. Din cauza asta şi din cauza unghiului din care proiecta cristalul imaginea, era greu să-i vezi prea bine faţa şi corpul.

— Inchizitorul, a murmurat Umbră. Pe atunci era centurion.

— Ai ajuns în faţa noastră, a continuat bărbatul, fiind acuzată de convieţuire cu repudiaţii. Familia ta l-a luat pe magicianul Malcolm Fade şi l-a crescut ca pe fratele tău. El le-a răsplătit bunătatea cu trădare abjectă. A furat Cartea Neagră a Morţilor din institutul din Cornwall, şi tu l-ai ajutat.

— Unde e Malcolm?

Vocea lui Annabel era tremurătoare, dar fermă şi clară în acelaşi timp.

— De ce nu e aici? Refuz să fiu interogată fără el!

— Ce ataşată eşti de magicianul tău hoţ, a spus ironic Inchizitorul.

Livvy şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire. Annabel părea furioasă.

Avea exact aceeaşi linie fermă a obrazului ca şi Livvy, s-a gândit Kit, dar şi câte ceva din trăsăturile lui Ty şi ale celorlalţi. Aroganţa lui Julian, emotivitatea lui Dru, aerul gânditor al lui Ty în ochi şi în expresia gurii.

— Atunci vei fi dezamăgită să auzi că nu mai e.

— Nu mai e? a repetat Annabel, inexpresivă.

— A dispărut azi-noapte din celula lui din Oraşul Tăcut. Te-a lăsat la mila noastră.

Annabel şi-a încleştat pumnii în poală.

— Nu e adevărat, a spus ea. Unde e? Ce i-aţi făcut?

— Nu i-am făcut nimic. Aş mărturisi asta bucuros sub Sabia Mortală, a răspuns Inchizitorul. De fapt, ce vrem noi să aflăm de la tine – după care te vom elibera – este tocmai locul unde se află Malcolm Fade. De ce am vrea să aflăm asta, dacă nu ar fi scăpat?

Annabel clătina violent din cap, şi părul ei lung îi acoperea faţa.

— Nu m-ar părăsi, a şoptit ea. Nu ar face asta.

— E mai bine să înfrunţi adevărul, Annabel, a spus Inchizitorul. S-a folosit de tine pentru a putea intra în institutul din Cornwall, ca să fure. După ce a obţinut ce şi-a dorit, te-a lăsat să suporţi singură mânia noastră.

— Voia Cartea pentru propria noastră protecţie.

Îi tremura vocea.

— Ca să putem începe o nouă viaţă împreună, într-un loc sigur, departe de Lege, departe de voi.

— Cartea Neagră nu conţine vrăji de siguranţă şi protecţie, a spus Inchizitorul. Nu v-ar fi fost de folos decât dacă aţi fi vândut-o cuiva mai puternic. Cine era aliatul puternic pe care îl avea Fade, Annabel?

Ea a clătinat din cap, cu fălcile încleştate. În spatele ei a mai intrat cineva în cameră: o femeie cu o faţă severă, care aducea un fel de legătură de pânză neagră. Kit a simţit un fior pe şira spinării când a văzut-o.

— Nu vă spun nimic. Nici dacă aduceţi Sabia.

— Într-adevăr, nu putem crede ce spui nici sub Sabie, a replicat Inchizitorul. Malcolm te-a mânjit aşa de tare...

— M-a mânjit? a repetat Annabel, oripilată. Adică... pentru voi sunt murdară?

— Te-ai murdărit din clipa în care l-ai atins. Şi acum noi nu ştim cum te-a schimbat; s-ar putea foarte bine să ai o anumită protecţie în faţa instrumentelor justiţiei noastre. Vreun talisman de care noi nu ştim. Aşa că va trebui să facem asta la fel ca mundanii.

Femeia cu faţa dură ajunsese acum lângă Inchizitor. I-a întins legătura de pânză neagră. El a desfăcut-o, dând la iveală tot felul de instrumente tăioase – cuţite, lame, sule. Unele erau deja pătate de sânge.

— Spune-ne la cine e Cartea acum, şi durerea va înceta, i-a cerut Inchizitorul, luând de acolo o lamă.

Annabel a început să ţipe.

Din fericire, imaginea s-a întunecat. Livvy era palidă. Ty se aplecase în faţă, ţinându-se strâns cu mâinile de braţe. Kit ar fi vrut să se apropie de el, să-i atingă mâinile şi să-i spună că va fi bine, să încerce să-l liniştească.

— Mai e ceva, a spus Umbră. O altă scenă. Priviţi.

Pe perete a apărut o altă imagine. Erau tot în amfiteatrul acela, dar era noapte şi ferestrele erau întunecate. Sala era luminată de torţe care aruncau o lumină alb-aurie. Acum se vedea bine faţa Inchizitorului, nu ca înainte, când nu văzuseră decât hainele şi mâinile lui. Era cam cum îşi imaginase Kit, un bărbat destul de tânăr, cu părul negru.

Nu era nimeni acolo în afară de el şi un grup de bărbaţi de diverse vârste. Nu era nicio femeie. Ceilalţi bărbaţi nu aveau robe, ci nişte haine din vremea regenţei: pantaloni din piele de căprioară şi jachete scurte, cu nasturi. Unii aveau favoriţi, iar alţii nişte bărbi foarte îngrijite. Toţi erau agitaţi.

— Felix Blackthorn, a spus Inchizitorul, tărăgănat. Fiica ta, Annabel, a fost aleasă să devină Soră de Fier. A fost trimisă la tine pentru un ultim rămas-bun, dar din câte aud acum de la doamnele din Citadela de Adamant, nu a ajuns acolo. Ai idee unde se află?

Un bărbat cu părul şaten încărunţit s-a încruntat. Kit s-a uitat la el fascinat un strămoş viu al lui Ty şi Livvy, al lui Julian şi Mark. Avea faţa lată şi se vedea că e o persoană iritabilă.

— Dacă sugerezi că o ascund pe fiica mea, ei bine, nu, a spus el. S-a întinat singură atingându-l pe acel magician, aşa că nu mai face parte din familia noastră.

— Unchiul meu spune adevărul, a rostit un alt bărbat, mai tânăr. Pentru noi, Annabel e moartă.

— Ce imagine vie! a spus Inchizitorul. Nu vă supăraţi pe mine dacă n-o s-o consider altceva decât o imagine.

Tânărul a tresărit. Felix Blackthorn nu şi-a schimbat expresia.

— Nu te-ar deranja o judecată cu Sabia Mortală, nu-i aşa, Felix? a întrebat Inchizitorul. Doar ca să ne asigurăm că într-adevăr nu ştii unde e fiica ta.

— Ai trimis-o la noi torturată şi pe jumătate nebună! a izbucnit tânărul Blackthorn. Să nu spui acum că îţi pasă de soarta ei!

— Nu a suferit mai mult decât suferă un vânător de umbre într-o luptă, a replicat Inchizitorul, dar moartea e cu totul altceva. Iar Surorile de Fier întreabă de ea.

— Pot să vorbesc? a intervenit un alt bărbat; avea părul negru şi un aer aristocratic.

Inchizitorul a încuviinţat din cap.

— De când Annabel Blackthorn s-a alăturat Surorilor de Fier, a spus el, Malcolm Fade a devenit un aliat al nefilimilor. Unul dintre puţinii magicieni pe care putem să ne bazăm, şi care ar fi indispensabil într-o bătălie.

— Ce vrei să spui, Herondale?

— Dacă va ajunge să creadă că iubita lui nu l-a părăsit, ca să spunem aşa, voluntar, sau dacă va afla că i s-a făcut vreun rău, e puţin probabil că ne va mai fi de folos.

— Doamnele din Citadela de Adamant nu îşi părăsesc insula ca să vină să bârfească, a spus un alt bărbat, cu o faţă îngustă de dihor. Dacă discuţia legată de soarta nefericitei Annabel se încheie aici, atunci se încheie. La urma urmei, poate a fugit pe stradă, sau poate a căzut victima unui demon sau a unui tâlhar, în drum spre Citadelă. Nu se ştie.

Inchizitorul a bătut cu degetele în braţul fotoliului. Se uita la Felix Blackthorn, printre pleoape; lui Kit îi era imposibil să-şi dea seama la ce se gândeşte. În cele din urmă, a spus:

— Ai fost foarte isteţ, Felix, când ţi-ai adus prietenii aici. Ştii bine că nu pot să vă pedepsesc pe toţi fără să declanşez un haos. Şi ai dreptate în legătură cu Fade. S-a ridicat un demon în apropierea Şcolii de Solomonie, şi avem nevoie de magician. Şi-a ridicat mâinile: Prea bine. Nu vom mai purta această discuţie vreodată.

Pe chipul lui Felix Blackthorn a trecut un val de uşurare, dar şi un fel de amărăciune.

— Mulţumesc, a spus el. Îţi mulţumesc, Inchizitorule Dearbom.

Imaginea s-a făcut din ce în ce mai mică, până a ajuns un punct negru, după care a dispărut.

O clipă, Kit a rămas nemişcat. I-a auzit pe Livvy şi Ty întrebând ceva cu voce nerăbdătoare, şi apoi răspunsurile lui Umbră: da, viziunea fusese o amintire reală; nu, nu se poate identifica persoana căreia îi aparţine această amintire. Probabil era o amintire veche de două sute de ani. Gemenii erau foarte surescitaţi pentru că fusese pomenit numele Inchizitorului, Dearbom. Dar creierul lui Kit rămăsese agăţat de un cuvânt, ca o haină în cuier:

Herondale.

Unul dintre aceşti bărbaţi oribili era strămoşul lui. Şi Herondale, şi Dearbom şi Blackthorn fuseseră complici la ascunderea faptului că o tânără femeie, a cărei singură vină era că iubea un magician, fusese torturată şi ucisă. Era ceva să ştie că era rudă cu Jace, care părea să fie universal adorat şi bun la toate. Toată lumea vorbea despre familia Herondale de parcă ar fi fost monarhi, nişte monarhi care salvează lumea.

Şi-a amintit cuvintele lui Arthur. Ce fel de Herondale vei fi tu? William sau Tobias? Stephen sau Jace? Superb, aspru, sau ambele?

— Rook!

Partea din faţă a cortului a început să se zguduie.

— Kit Rook, ieşi afară de acolo imediat!

Toate discuţiile s-au oprit. Kit a clipit repede din ochi; nu era Kit Rook, era Christopher Herondale, era...

S-a ridicat încet în picioare. Livvy şi Ty au sărit după el, şi Ty s-a oprit doar să ia de pe masă cristalul aktheia.

— Kit, nu.. A început Livvy şi a întins mâna spre el, dar Kit deja ieşise din cort.

Cineva îl strigase pe numele lui adevărat – sau poate nu era numele lui adevărat, dar era o parte din el pe care nu o putea nega. A ieşit repede pe aleea din faţa cortului.

În faţa lui stătea Bamabas Hale, cu braţele încrucişate la piept, cu pielea lui solzoasă şi albă lucind greţos în lumina torţelor. În spatele lui era un grup de vârcolaci: femei şi bărbaţi mari şi musculoşi, îmbrăcaţi în haine de piele şi purtând brăţări cu ţinte. Mulţi dintre ei afişau şi nişte boxuri de alamă.

— Deci, micuţule Rook, a spus Bamabas, şi limba lui de şarpe a tremurat când a zâmbit. Ce aud eu, pretinzi că te afli aici în numele meu?

19 Prin păduri sure

— Ţi-am zis să stai departe de Piaţa Umbrelor, Rook, a spus Bamabas. Care e motivul pentru care nu m-ai ascultat? Lipsa de respect pentru mine, sau lipsa de respect pentru repudiaţi în general?

Începuseră să se adune mai mulţi, un grup curios, alcătuit din vampiri care rânjeau, vârcolaci cu gura până la urechi şi magicieni încruntaţi.

— Mi-ai spus să nu mai vin în Piaţa Umbrelor din Los Angeles, a răspuns Kit, nu în toate Pieţele din lume. Nu ai putere şi autoritate peste toate Pieţele, Hale, doar proprietarul acestei Pieţe decide dacă pot să vin aici sau nu.

— Eu aş fi aceea.

Era Hypatia, şi faţa ei fină era lipsită de orice expresie.

— Ai zis că faci parte din conducere, a spus Kit.

— E de ajuns, şi nu fi impertinent. Nu-mi place să fiu minţită, puştiule. Şi nu-mi place nici că ai adus cu tine doi nefilimi.

Mulţimea a început să murmure. Kit s-a crispat în sinea lui. Situaţia nu era deloc în favoarea lor.

— Ei nu susţin Pacea Rece, a spus el.

— Au votat împotriva ei? a întrebat o vrăjitoare care avea în jurul gâtului nişte ţepi.

— Aveam zece ani atunci, a spus Livvy. Eram prea mici.

— Copii! a şuierat bărbatul de la ghereta cu coliviile.

Era greu de spus dacă în cuvântul acela era uimire, dispreţ sau foame.

— O, dar nu numai că i-a adus cu el pe nefilimi, a spus Bamabas, cu zâmbetul lui şerpesc. El însuşi e nefilim. Un spion al vânătorilor de umbre.

— Ce facem? a şoptit Ty.

Îi înghesuiseră aşa de mult, încât Kit nici nu-şi mai putea mişca mâinile, strâns cum era între el şi Livvy.

— Scoateţi-vă armele, a spus Kit. Şi pregătiţi-vă de fugă.

Spre meritul lor, gemenii nu au făcut decât să respire adânc. Kit a văzut cu coada ochilor cum li se mişcă repede mâinile.

— E o minciună, a spus el. Tatăl meu este Johnny Rook.

— Şi mama ta? s-a auzit din spatele lor vocea de bas a lui Umbră.

Şi în spatele lui se strânsese mulţimea; nu puteau fugi nici pe acolo.

— Nu ştiu, a spus Kit, printre dinţi.

Spre uimirea lui, Hypatia a ridicat din sprâncene, de parcă ar fi ştiut ceva ce el nu ştia.

— Şi nici nu contează, a continuat Kit. Nu am venit aici să vă facem rău sau să vă spionăm. Am avut nevoie de ajutorul unui magician.

— Dar nefilimii au magicienii lor de casă, a spus Bamabas, cei care sunt dispuşi să-i trădeze pe repudiaţi, pentru banii din buzunarele Conclavului. Deşi, după ce i-aţi făcut lui Malcolm...

— Lui Malcolm? Hypatia s-a încordat. Sunt din familia Blackthorn? Cei responsabili de moartea lui?

— N-a murit decât pe jumătate, a spus Ty. S-a întors ca un fel de demon acvatic, o perioadă. Acum, evident, e mort, a adăugat el, ca şi cum şi-ar fi dat seama că trebuia să tacă.

— De-asta Sherlock Holmes îl lasă pe Watson să vorbească, i-a spus Kit în şoaptă.

— Holmes nu îl lasă niciodată pe Watson să vorbească, a izbucnit Ty. Watson este doar rezervă.

— Eu nu sunt rezervă, a spus Kit şi a scos un pumnal din buzunar. I-a auzit pe vârcolaci râzând şi făcând glume pe seama dimensiunilor pumnalului, dar nu i-a păsat. Cum am spus, am venit aici paşnic, să stăm de vorbă cu un magician şi să plecăm. Eu am crescut în Piaţa Umbrelor. Nu vreau răul nimănui de aici, şi nici camarazii mei. Dar dacă ne atacaţi, o să ripostăm. Şi vor mai veni şi alţi nefilimi să ne răzbune. Şi asta pentru ce? Ce avantaj veţi avea din asta?

— Băiatul are dreptate, a spus Umbră. Un astfel de război nu face bine nimănui.

Bamabas l-a concediat cu un gest.

— Dar un exemplu face bine, a replicat el. Să ştie şi nefilimii cum e să găseşti în faţa uşii trupurile ciopârţite ale copiilor tăi, şi cum e să nu existe nicio compensaţie şi nicio dreptate.

— Nu faceţi asta... a început Livvy.

— Lichidaţi-i, a spus Bamabas, şi ceata lui de vârcolaci, împreună cu ceilalţi, s-au repezit asupra lor.

Afară, luminile din Polperro se vedeau ca nişte steluţe pe coasta muntelui. Se auzeau foşnetul apelor, zgomotul calm al valurilor, cântecul de leagăn al lumii.

Pentru Emma, cu siguranţă fusese ca un cântec de leagăn. În ciuda eforturilor făcute de Julian cu ceaiul, adormise în faţa şemineului, cu caietul lui Malcolm deschis lângă ea, ghemuită ca o pisică.

Înainte de a adormi, citise din jurnal cu glas tare. De la început, de când Malcolm fusese găsit, singur şi confuz, un copil care nu îşi amintea cine îi sunt părinţii şi care nu ştia ce înseamnă magician. Cei din familia Blackthorn îl luaseră la ei deoarece se gândeau că un magician le poate fi de folos, adică un magician pe care să-l poată controla şi manipula, aşa credea Julian. Se pare că îi explicaseră care e adevărata lui natură, şi nu cu prea multă blândeţe.

Din toată familia, numai Annabel se purtase blând cu el. Exploraseră falezele şi peşterile împreună, când erau copii, şi ea îl învăţase cum să îi trimită mesaje secrete prin intermediul unui corb. Malcolm se exprima foarte liric atunci când scria despre mare, despre schimbarea anotimpurilor şi despre furtuni, sau despre Annabel, chiar şi atunci când încă nu îşi dădea seama ce sentimente are pentru ea. Îi plăceau inteligenţa şi forţa ei. Îi plăcea că îl proteja – povestea cum îi lua apărarea în faţa verilor ei – şi, în timp, a început să-i placă şi altceva în afară de frumuseţea inimii ei. Stiloul lui tremura şi lăsa pete când scria despre frumuseţea pielii ei, despre forma mâinilor şi a gurii ei, despre momentele în care părul i se desfăcea din cosiţe şi plutea în jurul capului ei ca un nor de umbre.

Julian aproape se bucurase când Emma s-a oprit din citit şi s-a întins pe jos – doar să-şi odihnească puţin ochii, spusese ea – şi a adormit aproape instantaneu. Nu se gândise vreodată că îl va compătimi pe Malcolm sau că va crede că ei doi au ceva în comun, dar cuvintele lui puteau foarte bine să fie şi povestea lui Julian.

Uneori, scria Malcolm, o persoană pe care ai ştiut-o dintotdeauna îţi devine dintr-odată necunoscută, ca şi cum ţi-ai da seama pe neaşteptate că plaja unde ai fost mereu nu este din nisip, ci din diamante, iar diamantele acelea te orbesc cu frumuseţea lor. Annabel, tu mi-ai furat viaţa, viaţa mea atât de temă, ca lama boantă a unui pumnal nfolosit, mi-ai rupt-o şi mi-ai refăcut-o într-o formă atât de stranie şi de încântătoare, încât nu pot decât să mă minunez...

S-a auzit un zgomot puternic şi surd, ca şi cum s-ar fi izbit o pasăre de fereastră. Julian a ridicat capul şi şi-a luat pumnalul pe care îl pusese pe măsuţa joasă de lângă canapea.

Zgomotul s-a auzit din nou, mai puternic.

Julian s-a ridicat în picioare. În faţa ferestrei s-a văzut o mişcare şi el a zărit ceva alb. Apoi a dispărut, şi s-a auzit o altă bufnitură. Se izbise ceva în geam, aşa cum se aude o piatră aruncată de un copil care vrea să atragă atenţia cuiva.

Julian s-a uitat la Emma. Ea s-a rostogolit pe spate, cu ochii închişi, şi pieptul i se ridica regulat şi calm în ritmul respiraţiei. Gura era uşor întredeschisă şi obrajii aprinşi.

Julian s-a dus la uşă şi a răsucit încet mânerul, ca să nu scârţâie. Uşa s-a deschis şi el a ieşit în noapte.

Era rece şi întuneric, iar luna atârna deasupra apei ca o perlă prinsă de un lănţişor. În jurul casei, terenul era denivelat şi cobora abrupt spre ocean. Suprafaţa apei era întunecată şi transparentă, şi Julian vedea în ea stâncile ca şi cum ar fi privit printr-o sticlă neagră.

— Julian, s-a auzit o voce. Julian Blackthorn.

S-a întors. În spatele lui era casa. În faţa lui era Peak Rock, vârful stâncos al falezei, şi iarba întunecată se iţea prin crăpături.

A ridicat mâna, să lumineze locul cu lampa-vrăjitoarei. Lumina s-a împrăştiat şi în strălucirea ei Julian a văzut o fată.

Era ca şi cum fata aceea coborâse direct din desenul lui. Părul negru, drept, faţa ovală de Madonă tristă, încadrată de gluga unei mantii ample. Pe sub mantie se vedeau gleznele subţiri şi palide şi nişte încălţări rupte.

— Annabel? a întrebat el.

Pumnalul şi-a luat zborul din mâna lui Kit. A străbătut distanţa dintre ei şi mulţimea care se apropia şi s-a înfipt în umărul lui Bamabas. Vrăjitorul cu solzi de şarpe s-a dat înapoi şi a căzut, urlând de durere.

— Kit! a strigat Livvy, uimită.

El înţelegea din tonul ei că nu-şi dădea seama dacă era bine sau nu ce făcuse, dar Kit nu uitase niciodată acel citat din Emerson, care era preferatul tatălui său: Când loveşti un rege, trebuie să-l ucizi.

Un magician era mai puternic decât o haită de vârcolaci, iar Barnabas era liderul haitei. Două motive pentru care trebuia să-l scoată din luptă. Dar nu mai era timp să se gândească la asta, fiindcă toţi repudiaţii erau grămadă pe ei.

— Utnbriel! a strigat Livvy.

Din mâna ei a ţâşnit o lumină puternică. Livvy era un vârtej de mişcare, pregătirea ei de spadasină o făcea să se mişte rapid şi cu graţie. S-a rotit într-un cerc mortal, cu părul zburând în toate părţile. Era o superbă tornadă de lumină şi întuneric, iar pumnalul ei lăsa în urmă arcuri de sânge.

Ty, care avea în mână o sabie scurtă, se rezemase de stâlpul unei gherete – o mişcare isteaţă, pentru că proprietara gheretei a început să ţipe la atacatori.

— Oi! Plecaţi de aici! striga ea, şi mărfurile de pe tarabă au început să zboare prin aer, iar conţinutul sticluţelor a stropit feţele uimite ale vârcolacilor şi vampirilor.

Unele dintre substanţe păreau corozive – cel puţin un vârcolac a căzut pe spate urlând şi ţinându-se de faţa arsă.

Ty a zâmbit şi, în ciuda situaţiei, l-a făcut şi pe Kit să zâmbească. A pus deoparte imaginea aceea, ca s-o revadă mai târziu, dat fiind că în clipa de faţă un vârcolac masiv, cu nişte umeri cât casa, venea greoi spre el. A întins mâna în spate şi a scos o bară de sprijin de la cortul lui Umbră, ceea ce a făcut ca toată structura să se încline.

Kit a rotit bara în aer. Nu era un metal prea dur, dar era flexibil, ca un fel de bici uriaş. A auzit un pârlit de oase când bara l-a izbit pe vârcolac drept în piept. Cu un geamăt agonic, licantropul a zburat pe deasupra capului lui Kit.

Corpul lui Kit fremăta de surescitare. Poate totuşi vor reuşi. Poate ei trei vor putea să scape dintr-asta. Poate exact asta însemna să ai în sânge paradisul.

Livvy a scos un ţipăt.

Kit a dat la o parte un vampir din drumul lui cu o lovitură puternică şi s-a întors să vadă ce s-a întâmplat. Una dintre sticluţele care zburau prin aer o lovise într-o parte. Era limpede că fusese o substanţă acidă – materialul hainelor era ars, şi, deşi ea ţinea strâns mâna pe rană, Kit a văzut cum îi curge sânge printre degete.

Livvy continua să se lupte cu cealaltă mână, dar repudiaţii, ca nişte rechini care simt miros de sânge, îi abandonaseră acum pe Ty şi pe Kit şi se îndreptau spre ea. Ea a izbit cu pumnalul, i-a înjunghiat pe doi dintre ei, dar cum nu putea să-şi apere corpul, cercul ei de protecţie se micşora tot mai mult. Un vampir s-a apropiat de ea, lingându-şi buzele.

Kit a fugit spre Livvy. Ty era înaintea lui, lovind în stânga şi-n dreapta cu sabia lui scurtă, ca să-şi facă drum prin mulţime. La picioarele lui Livvy era sânge. Inima lui Kit s-a strâns de frică. Livvy a început să se prăbuşească exact în clipa în care Ty a ajuns la ea, şi a căzut jos, cu ea în braţe. Umbriel a căzut din mâna ei.

Kit s-a apropiat de ei. A lovit cu bara de metal câţiva vârcolaci, după care a luat pumnalul serafic cu care luptase Livvy.

Ty lăsase jos sabia. O ţinea în braţe pe sora lui inconştientă, şi părul ei se revărsase pe spatele şi pe pieptul lui. Îşi scosese stela şi acum desena o rună de vindecare pe pielea ei, deşi îi tremura mâna şi desenul ieşea neregulat.

Kit a ridicat pumnalul luminos. Strălucirea lui i-a făcut pe repudiaţi să facă un pas înapoi, dar Kit ştia că nu e de ajuns: vor veni iar peste ei, să-l sfâşie, să-i sfâşie pe Livvy

şi pe Ty. L-a văzut pe Bamabas, cu costumul plin de sânge, sprijinit de un bodyguard. Ochii lui, care îl priveau fix pe Kit, erau plini de ură.

Nu va fi niciun pic de milă aici.

Un lup a făcut un salt spre Kit. El l-a ridicat pe Umbriel, l-a rotit – şi a lovit în gol. Lupul s-a prăvălit la pământ, împins parcă de o mână nevăzută.

S-a stârnit un vânt puternic. Părul blond i-a acoperit faţa lui Kit; el l-a dat la o parte cu mâna murdară de sânge. Corturile tremurau; borcanele şi sticluţele au căzut şi s-au spart. S-a văzut un fulger albastru, care s-a bifurcat şi s-a înfipt în pământ exact în faţa lui Bamabas.

— Din câte se pare, s-a auzit o voce plăcută, am ajuns exact la timp.

Se îndrepta spre ei un bărbat înalt, cu părul negru, scurt şi ţepos.

Era clar magician: avea ochii ca pisicile, cu pupilele lungi şi înguste, verde şi auriu. Era îmbrăcat cu un impermeabil de culoarea cărbunelui, tivit cu un roşu contrastant, care flutura în spatele lui când mergea.

— Magnus Bane! a exclamat Bamabas, cu un dispreţ neascuns. Marele trădător.

— Nu e porecla mea favorită, a spus Magnus, fluturând uşor degetele în direcţia lui Bamabas. Prefer „Domnul şi stăpânul nostru” sau poate „Indiscutabil cel mai sexy”

Bamabas s-a dat înapoi.

— Aceşti trei nefilimi au pătruns în Piaţă cu pretexte false...

— Au încălcat Acordurile?

Bamabas a mârâit.

— Unul dintre ei m-a înjunghiat.

— Care dintre ei? a întrebat Magnus.

Bamabas a arătat spre Kit.

— Îngrozitor! a spus Magnus; îşi ţinea mâna stângă pe lângă corp şi i-a făcut discret lui Kit un semn de încurajare cu degetul mare în sus. Asta a fost înainte sau după ce i-ai atacat tu?

— După, a spus Kit.

Una dintre gorilele lui Bamabas a pornit către el; a încercat să dea cu pumnalul.

De data aceasta, fulgerul a ţâşnit din mâna lui Magnus ca un gard electric ridicat între ei.

— Opreşte-te! a spus el.

— Nu ai nicio autoritate aici, a protestat Bamabas.

— De fapt, am. Ca reprezentantul magicienilor în consiliul vânătorilor de umbre, am chiar multă autoritate. Îmi închipui că ştii asta.

— O, ştim foarte bine că eşti sclavul vânătorilor de umbre! Bamabas era aşa de furios, încât când vorbea împroşca salivă. Mai ales al familiei Lightwood.

Magnus a ridicat leneş o sprânceană.

— Te referi la iubitul meu? Nu cumva eşti gelos, Bamabas?

Kit şi-a dres glasul.

— Domnule Bane, a spus el.

Auzise de Magnus Bane, toată lumea auzise de el. Era probabil cel mai faimos magician din lume. Iubitul lui, Alec, pusese umărul la crearea alianţei dintre vânătorii de umbre şi repudiaţi, împreună cu Maia Roberts şi Lily Chen.

— Livvy a pierdut mult sânge. Ty a folosit o rună de vindecare, dar...

Chipul lui Magnus abia acum s-a întunecat de furie.

— Are cincisprezece ani, e un copil, a mârâit el. Cum aţi îndrăznit?

— Ai de gând să ne faci raport la consiliu, Magnus? a întrebat Hypatia, care intervenea pentru prima oară.

Nu se amestecase cu ceilalţi; stătea rezemată de o gheretă şi îl măsura din cap până în picioare pe Magnus. Umbră dispăruse; Kit nu avea idee unde plecase.

— Mie mi se pare că aveţi două variante, a spus Magnus. Vă luptaţi cu mine şi, credeţi-mă, o să pierdeţi, pentru că sunt foarte supărat şi sunt mai mare ca voi toţi.

După care raportez la consiliu. Sau mă lăsaţi să plec cu copiii ăştia nefilimi, nu ne luptăm, şi nici nu raportez la consiliu. Opinii?

— Eu aleg varianta doi, a spus femeia care aruncase cu sticluţe în vârcolaci.

— Are dreptate, Bamabas, a spus Hypatia. Renunţă.

Faţa lui Bamabas era crispată de iritare. S-a răsucit brusc pe călcâie şi a plecat cu gorilele după el. Ceilalţi locuitori ai Lumii de Jos au început să se împrăştie, după care s-au pierdut în mulţime cu umerii căzuţi.

Kit a îngenuncheat lângă Ty, care nici nu s-a mişcat. Ochii lui ţâşneau în toate părţile şi buzele i se albiseră; părea că e în şoc.

— Ty, a spus Kit şovăitor şi i-a pus mâna pe braţ. Ty…

Ty i-a zburat mâna, părând să nu îşi dea seama cine e. O ţinea pe Livvy în braţe şi o strângea de încheietură; Kit şi-a dat seama că încearcă să-i ia pulsul. Era clar că trăia. Kit vedea cum i se mişcă pieptul în respiraţie. Dar Ty îi strângea în continuare încheietura, ca şi cum pulsul ei l-ar fi calmat

— Tiberius.

Magnus a îngenuncheat, fără să-i pese că impermeabilul lui scump se murdăreşte de sânge şi noroi. Nu a întins mâna şi nu a încercat să-l atingă pe Ty, i-a vorbit doar cu voce calmă.

— Tiberius. Ştiu că mă auzi. Trebuie să mă ajuţi s-o ducem pe Livvy la institut. Acolo o să am grijă de ea.

Ty a ridicat capul. Nu plângea, dar cenuşiul ochilor lui era acum negru precum cărbunele. Părea împietrit.

— O să fie bine? a întrebat el.

— O să fie bine.

Vocea lui Magnus era sigură. Kit l-a ajutat pe Ty s-o ridice pe Livvy, şi de data aceasta el n-a mai reacţionat violent la atingerea lui. Cât ei se ridicau, Magnus începuse deja să facă un portal, un vârtej de culori albastre, verzi şi rozalii care se ridica deasupra umbrelor de la corturi şi gherete.

Ty s-a întors spre Kit pe neaşteptate.

— Poţi s-o iei tu? Poţi s-o duci tu pe Livvy?

Kit a încuviinţat, uimit. Faptul că Ty îl lăsa s-o ducă pe Livvy era o dovadă de încredere care îl uluia. A ridicat-o pe Livvy în braţe, simţind în nări mirosul de sânge şi de magie.

— Haideţi! a strigat Magnus.

Portalul era acum larg deschis: Kit vedea prin el silueta institutului din Londra.

Ty nu s-a întors. Îşi pusese căştile pe urechi şi o luase la fugă pe aleea pustie din piaţă. Umerii îi ţinea încovoiaţi, de parcă s-ar fi ferit de nişte lovituri care veneau din toate părţile, dar mâinile îi erau ferme când a ajuns la ghereta din capătul aleii, cea cu colivii. A început să deschidă uşiţele de la colivii. Spiriduşii şi elfii şi feele au ieşit afară, cu ţipete de bucurie.

— Tu! Tu! încetează! a ţipat proprietarul, apropiindu-se în fugă, ca să-l împiedice, dar era deja prea târziu.

Ty a aruncat în el ultima colivie, şi ea s-a deschis, eliberând un goblin furios, care şi-a încleştat dinţii în umărul fostului său temnicer.

— Ty! l-a strigat Kit, iar Ty a venit în fugă spre portal.

Văzându-l că se apropie, Kit a păşit în portal, ţinând-o strâns pe Livvy, şi s-a lăsat dus de vârtej.

Annabel s-a apropiat de el fără un cuvânt, şi încălţările ei rupte nu făceau niciun pic de zgomot pe pietre. Julian era incapabil să se mişte. Rămăsese pe loc, uluit.

Ştia că ea e vie. Văzuse cu ochii lui că l-a ucis pe Malcolm. Dar cumva nu se gândise niciodată la Annabel ca la o persoană în carne şi oase. Atât de umană. Părea o fată pe care ai fi putut s-o vezi oriunde: la un teatru, la institut, pe plajă.

Se întreba de unde îşi luase hainele. Mantia aceea nu părea că s-ar putea găsi atârnând într-o spălătorie, şi se îndoia că ea ar fi avut bani s-o cumpere.

Stâncile înalte îşi aruncau acum umbrele asupra lor; ea s-a apropiat de el şi şi-a dat jos gluga.

— Cum ai găsit locul acesta? a întrebat ea. Cum ai găsit casa?

El a ridicat mâinile şi ea s-a oprit la numai câţiva metri. Vântul nopţii îi flutura părul care părea că dansează.

— Spiriduşii mi-au spus unde eşti, a rostit ea. Odinioară erau prietenii lui Malcolm, şi încă mai au afecţiune pentru mine.

Vorbea serios? Julian nu putea să-şi dea seama.

— N-ar trebui să fii aici. N-ar fi trebuit să mă cauţi.

— Nu am nicio intenţie să-ţi fac rău sau să te fac să suferi, a spus el. Se întreba ce ar fi dacă s-ar apropia de ea, ar putea s-o prindă? Dar ideea de a folosi forţa ca să pună mâna pe Cartea Neagră îl dezgusta. Şi-a dat seama abia atunci că nici nu se gândise cum o să-i ia cartea. Prioritatea numărul unu fusese până atunci s-o găsească pe Annabel.

— Dar am văzut că l-ai ucis pe Malcolm.

— Îmi amintesc de locul acesta acum două sute de ani, a spus ea, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

Accentul ei era britanic, dar mai ciudat, cum Julian nu mai auzise niciodată.

— Arăta aproape ca acum, numai că erau mai puţine case şi mai multe corăbii în port. Annabel s-a întors să se uite la casă. Malcolm a construit singur casa, a spus. Cu propria lui magie.

— De ce nu intri? a întrebat Julian. De ce m-ai aşteptat aici?

— Nu am cum, a răspuns ea. Sângele lui Malcolm e pe mâinile mele. Nu pot să intru în casa lui. Annabel a întors capul spre Julian. Cum ai putut să vezi că l-am ucis?

Luna ieşise dintr-un nor. Arunca o lumină strălucitoare în noapte, făcând marginea norului să lucească.

— Am văzut cum Malcolm te-a adus din morţi, a spus Julian. Într-un glob de sticlă, la regina Elfilor Luminii. Ea a vrut să-mi arate asta.

— Dar de ce a vrut regina să-ţi arate un astfel de lucru? A întredeschis uşor gura, dumirindu-se. Ah! Ca să te facă să vii după mine. Să te facă să vrei Cartea Neagră A Morţilor şi toată puterea ei.

A băgat mâna sub mantie şi a scos cartea. Chiar era neagră, un negru care părea că atrage în el întunericul. Era legată strâns cu o cureluşă de piele. Cuvintele imprimate pe copertă se şterseseră de mult.

— Nu îmi amintesc nimic de moartea mea, a spus Annabel încet, în timp ce Julian se uita fix la cartea din mâinile ei. Nu-mi amintesc nici cum s-a întâmplat, nici de vremea în care am stat sub pământ, nici de momentul în care Malcolm a aflat de moartea mea şi mi-a tulburat oasele. Abia mai târziu am descoperit că Malcolm a petrecut ani mulţi încercând să mă aducă din morţi, dar nu a reuşit să facă asta. Trupul meu a putrezit şi eu nu m-am trezit. Annabel a răsucit cartea în mâini. regele Elfilor întunericului a fost cel care i-a spus că această Carte Neagră este cheia. Şi tot regele i-a spus lui Malcolm despre atacul lui Sebastian Morgenstem asupra institutului, şi de momentul în care acesta va fi gol. Şi regele nu i-a cerut în schimb decât nişte farmece prin care să slăbească puterea nefilimilor.

Gândurile se învolburau în mintea lui Julian. Malcolm nu pomenise nimic despre regele întunericului atunci când le spusese varianta lui fraţilor Blackthorn. Dar nu era de mirare. Regele era mult mai puternic decât Malcolm, şi era de înţeles că magicianul nu voia să-i invoce numele.

— În Ţinuturile întunericului, puterile noastre sunt inutile, a spus Julian. Pumnalele serafice, lampa-vrăjitoarei sau runele, nimic nu funcţionează.

— Malcolm a făcut asta, a răspuns ea. Cum e în ţinuturile lui, aşa vrea regele să fie în

toată lumea, şi la Idris. Vrea ca vânătorii de umbre să nu mai aibă putere. Ar vrea să cucerească Alicante şi să domnească de acolo. Iar vânătorii de umbre să fie cei vânaţi.

— Îmi trebuie Cartea Neagră, Annabel, a spus Julian. Să-l opresc pe rege. Să opresc toate astea.

Ea s-a mulţumit să-l privească.

— Cu cinci ani în urmă, Malcolm a vărsat sânge de vânător de umbre ca să mă aducă din morţi.

Părinţii Emmei, şi-a spus Julian în gând.

— Mi-a trezit mintea, dar nu trupul, a continuat ea. Vraja a lucrat doar pe jumătate. Eram în agonie, ştii, vie pe jumătate şi captivă sub pământ. Îmi strigam durerea fără glas. Malcolm nu mă putea auzi. Nu mă puteam mişca. El credea că nu simt nimic, că nu-l aud, dar îmi vorbea.

Cinci ani, s-a gândit Julian. Cinci ani a stat captivă în mormântul de la convergenţă, conştientă, fără să fie auzită, fără să poată vorbi sau ţipa, fără să se poată mişca.

Julian s-a cutremurat.

— Vocea lui pătrundea în mormântul meu. Îmi citea poemul acela, iar şi iar. De demult s-a întâmplat, de demult...

Ochii ei erau goi.

— M-a trădat când eram vie, şi m-a trădat când eram moartă. Moartea e un dar, ştii? Treci peste durere şi suferinţă. El mi-a refuzat asta.

— Îmi pare rău, a spus Julian.

Luna începea să coboare. Julian se întreba cât de târziu era.

— Rău, a repetat ea, nepăsătoare, ca şi cum acel cuvânt nu însemna nimic pentru ea. Va fi război, între elfi şi vânătorii de umbre. Dar nu asta mă interesează. Mă interesează ca tu să promiţi că n-o să mai încerci să obţii Cartea Neagră. Uită de ea, Julian Blackthorn.

El a respirat adânc. Ar fi fost în stare să mintă şi să facă promisiuni, dar avea bănuiala că o promisiunea făcută unei persoane ca Annabel ar fi însemnat o povară înfiorătoare.

— Nu pot, a răspuns. Avem nevoie de Cartea Neagră. Nu pot să-ţi spun de ce, dar jur că o să am grijă de ea şi n-o să ajungă în mâinile regelui întunericului.

— Ţi-am spus ce mi-a făcut mie cartea asta, a zis ea, şi pentru prima oară părea însufleţită, cu obrajii îmbujoraţi. E o carte malefică. N-ar trebui s-o vrei.

— Nu o voi folosi pentru a face rău, a spus Julian.

Măcar asta era adevărat, s-a gândit el.

— La altceva nu poate fi folosită, i-a amintit ea. Distruge familii, oameni...

— Familia mea va fi distrusă dacă nu o va avea.

Annabel a tăcut un moment.

— Ah. Apoi a spus ceva mai blând: Dar gândeşte-te câte se vor distruge atunci când cartea aceasta va fi acolo, în lume. Atât de multe. Există cauze mai nobile.

— Pentru mine nu, a replicat Julian.

Poate să ardă toată lumea, dacă familia mea trăieşte, s-a gândit el, şi era gata s-o spună cu glas tare, când uşa de la cabană s-a deschis.

Emma stătea în cadrul uşii, vârându-şi picioarele în ghetele cu şireturi desfăcute, cu Cortana în mână. Părul i se revărsa dezordonat pe umeri, dar mâna în care strângea sabia era fermă.

L-a căutat cu privirea pe Julian, apoi a dat cu ochii de Annabel. A tresărit şi a rămas cu privirea la ea, uluită. Julian a văzut cum buzele ei rostesc fără sunet „Annabel”, apoi fata şi-a pus repede gluga pe cap şi a dispărut.

Julian a pornit după ea, iar Emma la numai o secundă după el. Dar Annabel era şocant de rapidă. Părea că zboară peste coasta plină de ierburi, spre marginea falezei; a mai aruncat o privire înapoi şi apoi s-a aruncat în gol.

— Annabel!

Julian a alergat la marginea falezei, cu Emma alături. S-a uitat în jos, la apa aflată la sute de metri sub ei, perfect liniştită. Annabel dispăruse.

Au pătruns în institut ca o explozie, chiar în bibliotecă. Kit avea impresia că a căzut de la o mare înălţime, s-a clătinat pe picioare şi aproape s-a prăbuşit peste o masă, ţinând-o strâns pe Livvy în braţe, să n-o scape.

Ty căzuse în genunchi, şi acum se ridica. Kit s-a uitat la faţa lui Livvy – era cenuşie, cu o nuanţă galbenă, stranie.

— Magnus... a gâfâit el.

Magnus, care aterizase cu uşurinţa celui care are o lungă experienţă, s-a întors şi a evaluat pe loc situaţia.

— Stai calm, e în regulă, şi a luat-o pe Livvy din braţele lui.

Kit i-a dat drumul uşurat – cineva va rezolva problema. Magnus Bane va rezolva problema. Nu o va lăsa pe Livvy să moară.

I-a trebuit o clipă să-şi dea seama că în bibliotecă era deja cineva. Cineva necunoscut, care s-a apropiat de Magnus exact când acesta o aşeza pe Livvy pe masa aceea lungă. Era un tânăr cam de vârsta lui Jace, cu părul negru şi drept, care părea că dormise şi nu se mai obosise să se pieptene. Avea pe el un tricou uzat şi nişte blugi. S-a uitat urât la Magnus.

— Ai trezit copiii, l-a anunţat el.

— Alec, avem un fel de urgenţă aici, a spus Magnus.

Deci acesta era Alec Lightwood. Cumva, Kit se aşteptase să fie mai în vârstă.

— Şi copiii mici care se trezesc din somn sunt o urgenţă, a răspuns Alec. Zic şi eu.

— Bine, mutaţi astea de aici, le-a cerut Magnus lui Ty şi lui Kit. Am nevoie de spaţiu ca să lucrez.

S-a uitat spre Alec, în timp ce băieţii dădeau la o parte scaunele şi dulăpioarele.

— Deci unde sunt copiii?

Magnus şi-a scos impermeabilul. Alec a întins mâna şi l-a prins după ce i l-a aruncat Magnus, cu un gest simplu, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu mişcarea asta.

— I-am lăsat cu o fată drăguţă pe nume Cristina. A spus că îi plac copiii.

— Ai lăsat copiii cu un străin?

— Toată lumea doarme, a spus Alec. În plus, ştie şi cântece de leagăn. În spaniolă. Rafe s-a îndrăgostit de ea. Alec s-a uitat din nou la Kit. În numele îngerului, este extraordinari a spus el brusc, de parcă nu se mai putea abţine.

Kit s-a simţit iritat.

— Ce e extraordinar?

— Vrea să spună că semeni cu Jace, i-a explicat Magnus. Jace Herondale.

— Parabataiul meu, a adăugat Alec, cu iubire şi mândrie.

— Ştiu cine e Jace, a spus Kit.

Se uita la Ty, care se chinuia să mute un fotoliu. Nu era prea greu pentru el, dar mâinile lui, care se desfăceau şi se închideau întruna, făceau ca gesturile lui să fie neîndemânatice şi necoordonate.

— A venit la institutul din L.A. După mine... după ce au aflat cine sunt.

— Legendarul Herondale pierdut, a spus Magnus. Să ştii că începusem să cred că e doar o poveste inventată de Catarina, gen monstrul din Loch Ness sau Triunghiul Bermudelor.

— Catarina a inventat Triunghiul Bermudelor? a întrebat Alec.

— Nu fi caraghios, Alexander! Ragnor l-a inventat.

Magnus i-a atins uşor braţul lui Livvy. Ea a ţipat. Ty a scăpat din braţe fotoliul cu care se chinuia şi a respirat precipitat.

— O doare, a spus el. Opreşte-te!

Vorbea încet, dar Kit simţea duritatea de oţel a vocii lui, şi îl vedea pe băiatul care îi pusese cuţitul la gât atunci, în casa tatălui său.

Magnus s-a rezemat cu mâinile de masă.

— Mă străduiesc să n-o doară, Tiberius. Dar s-ar putea s-o mai doară, dacă vreau s-o vindec.

Ty părea că e gata să răspundă, exact în clipa în care uşa s-a dat de perete şi Mark a năvălit înăuntru. A văzut-o pe Livvy şi s-a albit la faţă.

— Livvy! Livia!

A vrut să se repeadă la ea, dar Alec l-a prins de braţ. Cu toate că era foarte subţire, Alec era neaşteptat de puternic. L-a ţinut lângă el pe Mark, în timp ce Magnus a aruncat din palmă o flacără albastră peste braţul lui Livvy. Mâneca de la jachetă şi de la tricou parcă s-au topit, dând la iveală o tăietură lungă şi urâtă, din care curgea un lichid galben.

Mark respira întretăiat.

— Ce s-a întâmplat?

— Luptă în Piaţa Umbrelor, l-a informat scurt Magnus. Livia a fost tăiată cu un ciob de sticlă unsă cu rădăcină de orias. Extrem de toxică, dar tratabilă.

Şi-a trecut degetele peste braţul lui Livvy; în urma atingerii lui, pielea ei căpăta o strălucire albăstruie, care parcă venea din interiorul ei, de sub piele.

— În Piaţa Umbrelor? Ce naiba căuta Livvy în Piaţa Umbrelor?

Nimeni nu a răspuns. Kit a simţit cum se strânge înlăuntrul său.

— Ce se întâmplă? a vrut să ştie Ty.

Şi acum mâinile lui se desfăceau şi se închideau violent, de parcă ar fi vrut să scuture ceva de pe piele. Şi-a dat umerii înapoi. Era ca şi cum toată neliniştea şi agitaţia lui se manifestau ca o muzică tăcută, care îi făcea nervii şi muşchii să danseze.

— Lumina aia albastră e normală?

Mark i-a spus ceva lui Alec, iar acesta a dat din cap. I-a dat drumul şi Mark s-a dus în cealaltă parte a mesei şi i-a pus mâna pe umăr lui Ty. Băiatul s-a rezemat de el, dar mişcările lui agitate au continuat.

— Magnus e cel mai bun în domeniul acesta, a spus Alec. Magia de vindecare e specialitatea lui.

Vocea lui Alec era blândă. Nu era vocea cuiva care vrea să calmeze o persoană, ci a cuiva care e alături de persoana aceea.

— Odată m-a vindecat şi pe mine, a adăugat el. Era otravă de demon; nu ar fi trebuit să supravieţuiesc, dar am supravieţuit. Poţi să ai încredere în el.

Livvy a icnit pe neaşteptate şi şi-a aruncat capul pe spate; Ty şi-a încleştat degetele în propriul braţ. Apoi corpul lui Livvy s-a relaxat. Culoarea a început să-i revină în obraji, care din galben-cenuşii s-au făcut rozalii. Ca şi ai lui Ty, care se liniştise vizibil.

— Asta a fost otrava care s-a dus, a spus Magnus dezinvolt. Acum trebuie să lucrez la pierderea de sânge şi la tăietură.

— Există rune pentru astea, a zis Ty. Aş putea să le fac eu.

Dar Magnus a clătinat din cap.

— E mai bine să nu le folosim – runele îşi trag o parte din putere de la purtătorul lor. Dacă ar fi avut un parabatai, ar fi putut să preia puterea lui, dar ea nu are, nu?

Ty nu a spus nimic. Se crispase şi se albise la faţă.

— Nu are, a spus Kit, când a văzut că Ty nu are de gând să răspundă.

— Nu e nimic. O să fie bine, i-a asigurat Magnus. Dar am putea totuşi s-o ducem în dormitor. Nu are niciun rost să doarmă pe masă.

— Te ajut eu, a spus Mark. Ty, ce-ar fi să vii cu noi?

— Alec, vrei să te duci la infirmerie? a întrebat Magnus, în timp ce Mark s-a dus la sora lui s-o ia în braţe. Ştii ce îmi trebuie.

Biata Livvy, s-a gândit Kit; nu i-ar fi plăcut deloc să fie luată aşa, ca un sac de cartofi.

Alec a dat din cap.

— Ia-l cu tine pe Kit, a spus Magnus. Vei avea nevoie de ajutor să aduci tot ce trebuie.

Kit a descoperit că nu are nicio problemă să facă conversaţie cu Alec. Era o persoană confortabilă – tăcut şi reţinut. În timp ce ieşea cu Alec din cameră, s-a mai uitat o dată la Ty. Kit nu avusese fraţi, nu avusese mamă, nu îl avusese decât pe Johnny. Pe tatăl lui. Tată lui care murise, şi Kit credea că el niciodată nu avusese expresia aia a lui Ty, ca şi cum posibilitatea să i se întâmple ceva lui Livvy putea să-l distrugă în interior.

Poate era ceva în neregulă cu el, s-a gândit Kit, urmându-l pe Alec pe coridor. Poate nu avea sentimente de-astea. Niciodată nu şi-a pus prea multe întrebări în legătură cu mama lui, cine era ea: oare cineva care are sentimente normale nu s-ar gândi la asta?

— Deci te-ai întâlnit cu Jace, a spus Alec, care-şi târşâia picioarele pe covor. Ce părere ai?

— Despre Jace?

Kit era surprins. Nu înţelegea de ce l-ar întreba cineva ce părere are despre conducătorul institutului din New York.

— Fac şi eu conversaţie.

Alec avea un zâmbet ciudat, ca şi cum ţinea pentru el nişte gânduri. Au deschis uşa pe care scria INFIRMERIE şi au intrat într-o cameră mare, plină cu paturi demodate de fier. Alec s-a dus la un dulap şi a început să scotocească.

— Jace nu prea seamănă cu tine, a spus Kit.

Pe peretele din faţa lui era o pată ciudată, ca şi cum vopseaua luase cumva forma unui copac.

— E puţin spus, a replicat Alec; făcuse un teanc de pansamente pe dulap. Dar nu contează. Parabataii nu trebuie să semene unii cu alţii. Trebuie doar să se completeze. Să colaboreze bine.

Kit s-a gândit la Jace, strălucitor şi sigur de el, şi la Alec, ferm, degajat şi simplu.

— Tu te completezi cu Jace?

— Îmi amintesc când ne-am întâlnit, a spus Alec; găsise două cutii, şi acum punea într-una din ele pansamente şi în cealaltă nişte borcane cu pudră. Ieşise dintr-un portal din Idris. Era slab de tot, plin de vânătăi şi avea nişte ochi mari. Mai era şi arogant. El şi Isabelle luptau de obicei împreună… A zâmbit la amintirea aceea. Dar tot ce vedeam eu la el era: „Iubeşte-mă, pentru că niciodată nu m-a iubit cineva.” Parcă scria asta pe el, ca nişte amprente. Părea neliniştit înainte să se întâlnească cu tine, a adăugat el. Era ceva neobişnuit pentru el să ştie că o rudă a lui trăieşte. Era preocupat de ce o să crezi tu. Ar fi vrut să-l placi. S-a uitat la Kit şi i-a spus: Uite, ia o cutie.

Kit avea capul plin de gânduri. S-a gândit la Jace, plin de talente, sarcastic şi arogant. Dar Alec vorbea despre el ca de un copil vulnerabil, ca de o persoană care are nevoie de iubire pentru că niciodată nu a avut parte de ea.

— Dar eu sunt un nimeni, a spus el, luând cutia cu pansamente. De ce i-ar păsa ce cred eu? Eu nu contez. Nu însemn nimic.

— Pentru vânătorii de umbre însemni ceva, a răspuns Alec. Eşti un Herondale. Şi asta va conta întotdeauna.

Cristina cânta în surdină, cu Rafe în braţe. Era micuţ pentru cei cinci ani ai lui, şi dormea agitat. Tresărea şi ofta în somn, cu degeţelele lui brune răsucite într-o şuviţă de păr. Îi amintea puţin de verii ei mai mici, care mereu voiau încă o îmbrăţişare, încă o bomboană, încă un cântec înainte de culcare.

Max, în schimb, adormise buştean – un buştean negru-albăstrui, cu adorabili ochi mari albaştri şi un zâmbet ştirb. Când Cristina, Mark şi Kieran dăduseră fuga jos şi îi găsiseră pe Alec şi pe cei doi copii ai lui în salon, Evelyn era deja acolo, făcând comentarii legate de magicieni în casa ei şi de cât de neplăcut e să fii albastru. Cristina spera ca nu toţi vânătorii de umbre să aibă această reacţie faţă de Max – ar fi fost extrem de traumatizant pentru bietul copilaş.

Se părea că Alec şi Magnus se întorceau dintr-o călătorie când primiseră mesajul în care Diana le cerea ajutor. Făcuseră imediat un portal către institutul din Londra. Când

aflase de farmecul care îi ţinea legaţi pe Mark şi Cristina, Magnus plecase la Piaţa Umbrelor din oraş să caute o carte de vrăji cu care spera să dezlege farmecul.

Rafe şi Max începuseră să plângă când se treziseră într-o casă necunoscută şi fără Magnus.

— Dormi, îi spusese Alec lui Rafe, ducându-l într-un dormitor. Aiomo.

Cristina începuse să râdă.

— Asta înseamnă „ornament”, a spus ea. Nu „dormi”.

Alec oftase.

— Încă mai învăţ spaniola. Magnus e cel care o vorbeşte.

Cristina i-a zâmbit lui Rafael, care se smiorcăia. Întotdeauna le cântase verilor ei înainte de culcare, aşa cum îi cânta şi ei mama când era mică; poate lui Rafe i-ar plăcea.

— O, Rafaelito, i-a spus ea, o, micuţule Rafael. Ya es hora de ir a dormir. Tegustaria que te cânte una cancion?

El a dat din cap cu putere.

Cristina şi-a petrecut o vreme învăţându-l pe Alec toate cântecele de leagăn pe care le ştia, în timp ce el îl ţinea pe Max şi ea stătea cu Rafe. Nu după mult timp, Magnus revenise iar prin portal, şi din bibliotecă au început să se audă tot felul de bufnituri şi trosnituri, dar Cristina a decis să stea acolo până ce va fi chemată, deoarece căile magicienilor sunt misterioase, ca şi cele ale fermecătorilor lor iubiţi.

În plus, îi făcea bine să aibă lângă ea o fiinţă inofensivă, aşa cum era un copil – o făcea să nu se mai gândească la problemele ei. Era convinsă – aproape convinsă – că acel farmec de legare nu poate fi desfăcut. Şi asta o preocupa: dacă nu se putea desface? Ea şi Mark ar fi nefericiţi pe viaţă, uniţi printr-o legătură pe care nu şi-o doreau. Şi unde ar putea să se ducă? Şi dacă el ar fi vrut să se întoarcă pe Tărâmul Elfilor? În niciun caz nu s-ar fi putut duce şi ea acolo.

O sâcâia şi gândul la Diego: credea că la întoarcerea de pe Tărâmul Elfilor va găsi un mesaj de la el, dar nu primise niciun mesaj. Cum poate să dispară aşa cineva din viaţa ta, şi de două ori?

A oftat şi s-a aplecat să-i mângâie uşor părul lui Rafael, cântându-i încet:

Arroro mi nifio, arroro mi sol, arroro pedazo de mi corazon.

Dormi, copilul meu,

Dormi, soarele meu,

Dormi tu, bucăţică din inima mea.

Alec intrase în cameră când ea îi cânta şi se aşezase pe pat lângă Max, rezemat de perete.

— Am mai auzit cântecul ăsta. Era Magnus, care stătea în cadrul uşii; părea obosit, ochii lui de pisică erau abia întredeschişi. Nu îmi amintesc cine îl cânta.

S-a apropiat de ea şi l-a luat pe Rafe din braţele ei. L-a ridicat la el, şi o clipă capul băieţelului s-a lipit, moale, de gâtul lui. Cristina se întreba dacă se mai întâmplase vreodată aşa ceva: un vânător de umbre care să aibă un tată magician.

Sol solecito, calientame un poquito,

Por hoy, por mariana, por toda la semana.

Cânta Magnus. Cristina s-a uitat la el, surprinsă. Avea o voce frumoasă, dar Cristina nu ştia melodia. Soare, soare mititel, încălzeşte-mă niţel, azi şi mâine arzi întruna şi în toată săptămâna.

— Te simţi bine, Magnus? l-a întrebat Alec.

— Sunt bine, şi Livvy e bine. Se vindecă. Mâine ar trebui să-şi revină.

Magnus şi-a rotit puţin umerii şi şi-a întins muşchii.

— Livvy? Cristina s-a ridicat îngrijorată. Ce s-a întâmplat cu Livvy?

Alec şi Magnus au schimbat o privire.

— Nu i-ai spus? l-a întrebat Magnus încet.

— N-am vrut să-i tulbur pe copii, a spus Alec, şi am crezut că tu poţi s-o calmezi mai bine...

Cristina s-a ridicat în picioare.

— Livvy e rănită? Mark ştie?

Amândoi, şi Magnus, şi Alec, i-au dat asigurări că Livvy e bine şi, da, Mark ştie, dar ea deja aproape ieşise pe uşă.

A luat-o la goană pe hol spre camera lui Mark. Încheietura mâinii îi zvâcnea şi începuse să o doară – până acum o ignorase, dar acum, când era îngrijorată, o ardea. Oare era durerea pe care o simţea Mark, transmisă prin conexiunea pe care o aveau, aşa cum îşi simt parabataii durerea? Sau farmecul de legare era acum mai rău, mai intens?

Uşa de la camera lui stătea întredeschisă şi în cameră era lumină. L-a găsit treaz, întins pe pat. I se vedea bine urma runei de legare, ca o brăţară, la încheietura mâinii stângi.

— Cristina? S-a ridicat în fund. Eşti bine?

— Nu eu am fost rănită, a spus ea. Alec şi Magnus mi-au spus de

El şi-a strâns picioarele, ca să-i facă loc pe pătură lângă el. Scăderea bruscă a durerii parcă o ameţise.

Mark i-a povestit ce făcuseră Kit, Livvy şi Ty, i-a povestit despre cristalul pe care îl găsiseră la Blackthorn Hall, despre vizita lor în Piaţa Umbrelor, unde Livvy fusese rănită.

— Nu pot să nu mă gândesc, a spus el în final, că dacă Julian ar fi fost aici, dacă nu m-ar fi lăsat pe mine să am grijă de ei, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Julian le-a spus că pot să se ducă la Blackthorn Hall. Şi toţi am avut misiuni când aveam cincisprezece ani. Nu e vina ta că ei nu au ascultat.

— Nu le-am spus să nu se ducă la Piaţa Umbrelor, a insistat el, tremurând puţin.

Şi-a tras pe umeri pătura în carouri, care îl făcea să semene cu un arlechin trist.

— Nu le-ai spus nici să nu se înjunghie, pentru că ştiu şi ei asta, a replicat ea pe un ton sever. Piaţa Umbrelor e un loc interzis pentru ei. Cu toate că... nu trebuie să fii prea aspru cu Kit. Piaţa Umbrelor e lumea lui.

— Nu ştiu să am grijă de ei. Cum să le spun că trebuie să respecte regulile, când niciunul dintre noi nu le respectă? Am fost pe Tărâmul Elfilor... o încălcare şi mai gravă a Legii decât vizita în Piaţa Umbrelor.

— Poate ar trebui să încercaţi cu toţii să aveţi grijă unii de alţii, a spus Cristina.

El a zâmbit.

— Eşti deosebit de înţeleaptă.

— Kieran e bine? a întrebat ea.

— Cred că nu s-a culcat. Noaptea bântuie prin institut. Nu s-a odihnit deloc cum trebuie de când a venit aici... cred că e prea mult fier rece. Prea mult oraş.

Tricoul lui era lărgit la guler. Cristina putea să vadă de unde începeau cicatricele pe spatele lui, urmele vechilor răni, amintirea pumnalelor. Pătura în carouri începuse să-i alunece de pe umeri. Aproape inconştient, Cristina a întins mâna să i-o aşeze la loc.

Mâna ei a atins uşor gâtul lui Mark, pielea lui goală, acolo unde începea marginea tricoului. Era fierbinte. El s-a aplecat şi ea a simţit miros de pădure.

Faţa lui era aşa de aproape, încât Cristina vedea bine schimbarea culorilor din ochii lui. Avea impresia că propria ei respiraţie o împinge spre el.

— Poţi să dormi aici în noaptea asta? a întrebat el, răguşit. E mai puţin dureros. Pentru amândoi.

Ochii lui inumani au avut o scurtă strălucire, şi ea s-a gândit la ce îi spusese Emma, că uneori când se uită la el vede în ochii lui sălbăticia şi libertatea şi drumurile nesfârşite ale cerului.

— Nu pot, a şoptit ea.

— Cristina…

S-a ridicat în genunchi. Afară era prea înnorat ca să se vadă lumina lunii sau a stelelor, dar Cristina îl vedea bine – părul lui fin, ochii care o priveau.

Era mult prea aproape, prea tangibil. Ştia că dacă el ar atinge-o, ar ceda. Nici măcar nu-şi dădea seama ce anume însemna asta, dar gândul unei disoluţii atât de totale o speria – asta, şi faptul că de câte ori se uita la el îl vedea pe Kieran, ca o umbră care nu îl părăsea niciodată.

Cristina s-a ridicat de pe pat.

— Îmi pare rău, Mark, a spus ea şi a ieşit din cameră aproape în fugă.

— Annabel pare aşa de tristă, a spus Emma. Aşa de groaznic de tristă.

Stăteau amândoi întinşi pe patul din cabană. Era mult mai confortabil decât paturile de la institut, ceea ce era puţin ironic, având în vedere că se aflau în casa lui Malcolm. Julian presupunea că până şi ucigaşii au nevoie de saltele obişnuite şi că nu dorm neapărat pe platforme făcute din cranii.

— Voia să renunţ la Cartea Neagră, a spus Julian.

Stătea întins pe spate; amândoi stăteau aşa. Emma îşi pusese o pijama de bumbac pe care o cumpărase de la magazinul din oraş, iar Julian avea un pantalon de trening şi un tricou vechi. Umerii şi picioarele li se atingeau; patul nu era foarte lat. Nu că Julian s-ar fi îndepărtat dacă ar fi avut loc.

— Spunea că nu aduce decât rău.

— Dar tu nu crezi că ar trebui şi facem aşa.

— Nu cred că avem de ales. Probabil că la Curtea Elfilor Luminii cartea aceea e mai în siguranţă ca oriunde. Julian a oftat. Spunea că a vorbit cu spiriduşii de aici. Va trebui să luăm legătura cu ceilalţi, să vedem dacă ştie cineva cum se fac capcanele pentru elfi. Să prindem un spiriduş şi să aflăm ce ştie.

— OK.

Vocea Emmei era mai slabă – i se închideau ochii. Julian se simţea la fel de obosit. Fusese o zi incredibil de lungă.

— Dacă vrei, poţi să trimiţi mesaj de pe telefonul meu.

Julian nu reuşise să-şi încarce telefonul, pentru că nu avea adaptor. Nişte lucruri la care vânătorii de umbre nu s-au gândit.

— Nu cred că ar trebui să le spunem şi celorlalţi că Annabel a venit aici, a spus Julian. Nu încă. O să se sperie, şi eu vreau mai întâi să aflu ce ştiu spiriduşii.

— Trebuie să le spui măcar că regele întunericului l-a ajutat pe Malcolm să obţină Cartea Neagră, a zis ea somnoroasă.

— O să le spun că am aflat asta din jurnal.

A aşteptat puţin, să vadă dacă Emma va avea ceva de obiectat în legătură cu această minciună, dar ea deja adormise. Şi el era gata să adoarmă. Emma era acolo, întinsă lângă el, aşa cum trebuia să fie. Şi-a dat seama cât de prost dormise în ultimele săptămâni fără ea.

Nu ştia precis dacă adormise, sau cât timp dormise. Când a deschis ochii, a văzut flacăra densă a focului şi lemnele transformate aproape complet în jar. Şi a simţit-o pe Emma alături, cu braţul peste pieptul lui.

A îngheţat. Ea se mişcase în somn. Acum stătea ghemuită lângă el.

Îi simţea genele şi respiraţia uşoară pe piele.

A murmurat ceva şi şi-a mişcat capul pe gâtul lui. Înainte să se urce în pat, Julian era speriat că va simţi din nou aceeaşi dorinţă copleşitoare pe care o simţise când erau la Curtea Elfilor Luminii.

Ce simţea acum era în acelaşi timp mai bine şi mai rău. Era o tandreţe copleşitoare şi teribilă. Deşi Emma era înaltă şi impunătoare, acum, ghemuită lângă el, părea mică şi atât de delicată, încât i se strângea inima de grija acestei fiinţe fragile.

Ar fi vrut s-o ţină aşa pentru totdeauna, să o protejeze şi s-o păstreze alături. Ar fi

vrut să scrie şi el despre ea la fel de liber precum scria Malcolm despre iubirea lui pentru Annabel. Mi-ai rupt viaţa şi mi-ai refăcut-o. Ea a suspinat uşor şi s-a aşezat mai bine. El ar fi vrut să-i mângâie buzele, să le deseneze – gura ei era mereu diferită, forma aceea de inimă se schimba odată cu expresia ei, dar aşa cum arăta acum, când era pe jumătate adormită, pe jumătate inocentă şi pe jumătate ştiutoare, sufletul lui a simţit-o altfel.

Cuvintele lui Malcolm îi răsunau în cap. Ca şi cum ţi-a da seama pe neaşteptate că plaja unde ai fost mereu nu este din nisip; ci din diamante, iar diamantele acelea te orbesc cu frumuseţea lor.

Diamantele te pot orbi cu frumuseţea lor, dar tot ele sunt cele mai dure şi mai tăioase pietre din lume. Te pot tăia, te pot strivi, te pot face praf şi pulbere. Malcolm, atât de îmbătat de iubire, nu se gândise la asta. Dar Julian nu se putea gândi la altceva.

Kit a fost trezit de zgomotul uşii trântite la camera lui Livvy. S-a ridicat cu dureri în tot trupul, în momentul în care Ty ieşea de acolo.

— Eşti pe podea, a spus Ty, uitându-se la el.

Nu putea să nege. După ce terminaseră la infirmerie, venise cu Alec în camera ei. Apoi Alec se dusese să vadă ce fac copiii, şi Kit rămăsese doar cu Magnus, care stătea tăcut lângă ea, verificând din când în când progresul vindecării. Şi Ty, care stătea rezemat de perete, privind fără să clipească la sora lui. Avea senzaţia că se află într-un salon de spital, în care de fapt nu avea ce căuta.

Aşa că ieşise pe hol şi, amintindu-şi cum dormise Ty la uşa lui în primele zile după ce sosise la institutul din Los Angeles, se ghemuise pe covorul ros de pe coridor, sigur fiind că n-o să doarmă cine ştie ce. Nici nu-şi amintea când îl prinsese somnul, dar era clar că adormise.

S-a chinuit să se aşeze în fund.

— Stai...

Dar Ty pornise pe hol, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. După o clipă, Kit s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a dus după el.

Nu ştia prea bine de ce. De fapt, nici pe Tiberius Blackthorn nu-l cunoştea prea bine, s-a gândit el. Ca de altfel nici pe sora lui. Iar ei erau vânători de umbre. Şi Ty visa să facă împreună cu el un soi de echipă de detectivi, ceea ce era ridicol. Ceva de care în mod sigur el nu era interesat, şi-a spus Kit când a ajuns în capătul scărilor, chiar în faţa unei uşi vechi şi cam dărăpănate.

Şi probabil afară era frig, s-a gândit el, când Ty a deschis uşa şi, da, a venit de acolo un aer rece şi umed. Ty a dispărut în întunericul îngheţat de afară şi Kit s-a dus după el.

Erau pe acoperiş, dar nu mai era noapte, spre uimirea lui Kit; era dimineaţa devreme – o dimineaţă cenuşie şi grea, cu nori care se adunau deasupra Tamisei şi catedralei St. Paul. Începeau să se audă zgomotele oraşului, presiunea milioanelor de oameni care îşi începeau treburile cotidiene, fără să ştie de vânătorii de umbre, fără să ştie de magie sau de pericol. Fără să ştie de Ty, care se apropiase de balustrada ce înconjura acoperişul şi se uita spre oraş, ţinându-se cu mâinile de crinii de metal.

— Ty.

Kit s-a apropiat de el şi Tiberius s-a întors cu spatele la balustradă. Umerii lui erau ţepeni şi Kit n-a mai înaintat, ca să nu-i invadeze spaţiul personal.

— Te simţi bine?

Ty a clătinat din cap.

— Frig, a spus el.

Îi clănţăneau dinţii.

— Mi-e frig.

— Poate ar trebui să coborâm, a spus Kit. Înăuntru e mai cald.

— Nu pot.

Vocea lui Ty părea că parcursese un drum lung din el însuşi, părea un ecou pe jumătate scufundat în apă.

— Să stau în camera aceea, nu puteam să... a fost...

A clătinat din cap, frustrat, ca şi cum nu reuşea să găsească acele cuvinte care îl torturau.

— Livvy o să fie bine, a spus Kit. Mâine va fi OK. Aşa a spus Magnus.

— Dar este vina mea.

Ty se rezema tare de balustradă, dar ea nu părea să-l susţină. S-a lăsat să alunece până jos şi şi-a strâns genunchii la piept. Respira greu şi se legăna înainte şi înapoi, trecându-şi palmele peste faţă de parcă ar fi vrut să scape de nişte pânze de păianjen sau de nişte ţânţari enervanţi.

— Dacă aş fi fost parabataiul ei... am vrut să mă duc la Şcoala de Solomonie, dar nu contează... Livvy contează...

— Nu e vina ta.

Ty doar a scuturat din cap, cu putere. Kit încerca disperat să-şi amintească ce citise despre căderile nervoase, fiindcă era convins că Ty are o cădere nervoasă. S-a lăsat în genunchi pe acoperişul umed – oare trebuia să-l atingă pe Ty sau să nu-l atingă?

Nici nu-şi putea imagina cum e pentru Ty: să simţi că toată lumea năvăleşte deodată asupra ta, cu zgomote asurzitoare şi lumini orbitoare şi nimeni care să-şi aducă aminte să vorbească mai încet. Şi toate mijloacele tale de apărare să îţi fie inaccesibile, din cauza suferinţei şi a fricii, lăsându-te expus, ca un vânător de umbre care pleacă la luptă fără echipament.

Şi-a amintit ceva de întuneric, de presiune, de pături grele şi de linişte. Deşi nu avea idee cum ar putea să facă rost de astea pe acoperişul unei case.

— Spune-mi.

Spune-mi ce-ţi trebuie.

— Ia-mă în braţe, a spus Ty.

Mâinile lui se vedeau ca prin ceaţă, nişte umbre palide, ca o fotografie veche.

— Ţine-mă.

Continua să se legene. După o clipă, Kit l-a luat în braţe, neştiind ce să facă mai departe.

Era ca şi cum ar fi încercat să ţină în braţe o săgeată care a pornit din arc: îl simţea fierbinte şi dinamic în braţele lui, vibrând de o emoţie ciudată. După o vreme, care lui Kit i s-a părut foarte lungă, Ty s-a mai relaxat puţin. Mâinile lui Ty îl atingeau încet de tot pe Kit, degetele lui se agăţau de hanoracul lui.

— Mai tare, a spus Ty.

Se ţinea atât de strâns de el, de parcă ar fi fost un colac de salvare, iar fruntea lui se apăsa dureros în umărul lui Kit. Vocea lui părea disperată.

— Trebuie să simt.

Kit nu era mare amator de îmbrăţişări, şi, din câte îşi amintea el, nimeni nu mai venise la el să-i ceară alinare. Nu era genul de persoană care să aline. Aşa crezuse întotdeauna. Iar pe Ty abia dacă îl cunoştea.

Pe de altă parte, Ty nu făcea nimic fără motiv, chiar dacă oamenii ale căror circuite erau legate diferit nu-şi dădeau seama imediat de motivele lui. Kit şi-a amintit cum îi masa Livvy mâinile când era stresat şi s-a gândit: Presiunea e o senzaţie; senzaţia probabil că îl stabilizează. Îl calmează. Era logic. Aşa că l-a strâns şi mai tare în braţe, până când Ty a început să se relaxeze; l-a strâns în braţe aşa cum nu mai strânsese pe nimeni, de parcă erau pierduţi în imensitatea cerului şi numai îmbrăţişaţi puteau pluti deasupra epavei naufragiate care era Londra.

20 În Etern

Diana stătea în mica ei cameră de deasupra magazinului şi răsfoia dosarul dat de Jia.

Nu mai fusese în camera aceasta de la Războiul Întunecat, dar camera era la fel de confortabilă şi de familiară – pătura pe care i-o tricotase bunica ei era împăturită la marginea patului, primele pumnale boante din lemn pe care tatăl ei i le dăduse să se antreneze la perete erau acolo, şalul mamei sale stătea pe spătarul unui scaun. Avea pe ea o pijama de satin roşu aprins, pe care o descoperise într-un cufăr vechi şi care o făcea să se simtă gătită într-un fel amuzant.

Dar amuzamentul i-a dispărut repede examinând paginile din dosarul alburiu. Primul document era povestea Zarei, cum îl ucisese ea pe Malcolm, şi era semnat şi de Dane şi Samantha, ca martori. Diana nu ar fi crezut-o pe Samantha sau pe fratele ei nici dacă îi spuneau că cerul e albastru.

Zara pretindea că centurionii respinseseră primul atac dat de Malcolm, şi că în noaptea următoare ea patrulase neînfricată graniţele institutului, până îl găsise pândind în întuneric, după care îl învinsese într-o luptă corp la corp, cu sabia. Pretindea că după ce îl ucisese, cadavrul lui dispăruse.

Malcolm nu era nici pe departe genul care să pândească în întuneric şi, din câte văzuse Diana în noaptea când el revenise, magia lui încă funcţiona. Nu s-ar fi luptat niciodată cu sabia, când ar fi putut s-o spulbere pe Zara cu un fulger de foc.

Dar nu avea nicio dovadă solidă că minte. Diana s-a încruntat, a mai dat câteva pagini, apoi şi-a îndreptat spatele. Nu era doar un raport asupra morţii lui Malcolm. Erau pagini după pagini despre Zara. Zeci de rapoarte care arătau succesele ei. Puse aşa, la grămadă, alcătuiau un palmares impresionant. Şi totuşi...

Pe măsură ce Diana citea şi lua conştiincioasă notiţe, a început să vadă un laitmotiv. Toate victoriile ei, toate succesele avuseseră loc într-un moment în care nu era nimeni de faţă în afară de cei apropiaţi – Samantha, Dane sau Manuel. Uneori confirmau şi alţii că au văzut cuibul gol al unui demon sau urmele unei lupte, dar atât.

Nu era niciun raport în care să se spună că Zara fusese rănită în vreo bătălie. Diana s-a gândit la cicatricele pe care le căpătase în viaţa ei de vânător de umbre şi s-a încruntat mai tare. Şi iar mai tare, când a citit raportul făcut de Marisol Garza Solcedo în urmă cu un an – Marisol afirma că salvase un grup de mundani atacaţi de un demon druj în Portugalia. Primise o lovitură în urma căreia îşi pierduse cunoştinţa. Când îşi revenise, toată lumea sărbătorea triumful Zarei în faţa demonului druj.

Raportul era însoţit de o declaraţie semnată de Zara, Jessica, Samantha, Dane şi Manuel, în care spuneau că Marisol inventează. De fapt, Zara îl ucisese pe demonul druj; nici de data aceasta nu fusese rănită.

Îşi asumă meritele pentru acţiunile altora, s-a gândit Diana. Fereastra s-a zguduit uşor, probabil vântul. Ar trebui să mă bag în pat, s-a gândit ea. Ceasul de la Citadelă, care fusese instalat după Războiul Întunecat, bătuse mai devreme o oră târzie. Dar continua să citească, fascinată. Zara stătea deoparte, aştepta să se termine lupta şi pe urmă anunţa victoria ca şi cum ar fi fost a ei. Având grupul acela care o susţinea, Conclavul îi accepta afirmaţiile fără să mai verifice.

Dar dacă s-ar putea demonstra că nu ea îl ucisese pe Malcolm – într-un fel în care Julian şi ceilalţi să nu fie expuşi –, atunci poate Cohorta ar cădea în dizgraţie. Şi cu siguranţă cei doi Dearbom n-ar mai putea avea pretenţii la conducerea institutului...

Fereastra s-a zguduit din nou. A ridicat capul şi afară l-a văzut pe Gwyn.

A sărit în picioare cu un ţipăt de uimire, scăpând din mână foile. Adună-te, şi-a spus ea. Era imposibil ca afară să fie într-adevăr căpetenia Vânătorii Sălbatice.

A clipit des din ochi şi s-a uitat iar. Era tot acolo, şi când ea s-a apropiat de geam, a văzut că el plutea în aer chiar în dreptul pervazului, călare pe un cal imens, cenuşiu. Avea un costum din piele brun-închis, şi casca lui cu coame de cerb nu se vedea nicăieri. Expresia lui era gravă şi curioasă.

I-a făcut semn să deschidă fereastra. Diana a ezitat, apoi a desfăcut mânerul şi a ridicat geamul. Nu era nevoie să-l bage în casă, îşi spunea ea. Puteau să vorbească la fereastră.

Aerul rece a pătruns în cameră, odată cu mirosul de pin şi de dimineaţă. Ochii lui bicolori o priveau direct.

— Doamna mea, a spus el. Speram să mă însoţeşti într-o plimbare.

Diana şi-a dat după ureche o şuviţă de păr.

— De ce?

— Pentru plăcerea companiei dumitale, a spus Gwyn. S-a uitat atent la ea. Văd că eşti înfăşurată în mătăsuri bogate. Aşteptai un alt oaspete?

Ea a clătinat din cap, amuzată. Mda, pijamaua aia chiar era drăguţă.

— Arăţi superb, a declarat el. Sunt un norocos.

Ea a presupus că nu minte. Nu putea să mintă.

— Dar nu se putea aranja întâlnirea asta mai dinainte? Eventual, să-mi fi trimis un mesaj.

El părea nedumerit. Avea gene lungi şi bărbia pătrată – un chip plăcut. O faţă frumoasă. Diana de multe ori încerca să nu se gândească la lucruri de genul acesta, pentru că nu aduceau decât necazuri, dar acum nu se putea abţine.

— Am aflat că eşti în Idris abia în zorii acestei zile, a răspuns el.

— Dar nu ai voie să vii aici! Diana s-a uitat speriată pe Flindock Street. Dacă te vede cineva…

El a zâmbit.

— Cât timp copitele calului meu nu ating pământul din Alicante, nu se va da alarma.

Cu toate astea, ea simţea o încordare în piept. Gwyn o invita la plimbare – nu se putea preface că nu era aşa. Şi, cu toate că ar fi vrut să meargă cu el, frica o ţinea pe loc – acea frică veche, care mergea mână în mână cu neîncrederea şi suferinţa.

El i-a întins mâna.

— Vino cu mine. Cerul ne aşteaptă.

Diana s-a uitat la el. Nu era tânăr, dar nici nu părea bătrân. Arăta fără vârstă, aşa cum arată uneori elfii, şi deşi părea o persoană de încredere, raţională, aducea cu el promisiunea cerului şi a aerului. Când aş mai avea ocazia să zbor cu un cal de pe Tărâmul Elfilor? şi-a spus ea. Când aş mai avea ocazia să zbor?

— O să ai o mulţime de necazuri, i-a şoptit ea, dacă se află că eşti aici.

El a ridicat din umeri, cu mâna întinsă.

— Atunci vino mai repede, a spus el.

Diana s-a suit pe fereastră.

Micul dejun se adusese târziu; Kit reuşise să mai prindă câteva ore de somn şi făcuse un duş, iar când a ajuns în sufragerie, i-a găsit pe toţi la masă.

În fine, toţi, în afară de Evelyn. Bridget servea ceaiul, încruntată ca întotdeauna. Alec şi Magnus ţineau fiecare câte un copil pe genunchi, şi i-au prezentat lui Kit: Max era micul magician albastru care vărsa sos brun pe cămaşa de firmă cu care era îmbrăcat Magnus, iar Rafe era copilul cu ochi căprui care îşi rupea în bucăţi felia de pâine prăjită.

Kieran nu se vedea nicăieri, dar nu era o surpriză să nu apară la masă. Mark stătea lângă Cristina, care îşi bea tăcută cafeaua. Părea îngrijită şi calmă ca de obicei, în ciuda urmei roşii de la încheietură. Era un mister interesant fata asta, s-a gândit Kit – nici ea nu făcea parte din familia Blackthorn, dar părea strâns legată de ei.

Şi apoi erau Livvy şi Ty. Ty avea căştile pe urechi. Livvy părea obosită, dar perfect sănătoasă. Numai umbrele de sub ochii lui Ty îi arătau lui Kit că nu dormise prea mult în noaptea aceea.

— Ceea ce am găsit noi la Blackthorn Hall e un cristal aletheia, spunea Ty când Kit s-a aşezat la masă. În trecut, aceste cristale erau folosite de Conclav pentru păstrarea dovezilor. Dovezile amintirilor.

S-a stârnit o larmă de voci curioase. Vocea Cristinei s-a auzit în vacarmul acela – acesta era unul dintre talentele ei impresionante, de a se face auzită fără să ridice vocea.

— Ce fel de amintiri?

— Un fel de proces, a spus Livvy. În Idris, cu Inchizitorul de faţă. Multe persoane din familii cunoscute – Herondale, Blackthorn şi, evident, Dearbom.

— Era şi vreun Lightwood? a întrebat Alec.

Livvy s-a încruntat.

— Unul sau doi păreau să fie.

— Cei din familia Herondale au fost mereu faimoşi pentru frumuseţea lor, a spus Bridget, dar dacă mă întrebaţi pe mine, cei mai charismatici din punct de vedere sexual sunt bărbaţii Lightwood.

Alec a pufnit, aruncând în jur stropi de ceai. Magnus a reuşit să-şi stăpânească râsul, dar cu efort.

— Ar trebui să examinez amintirile astea, a spus el. Să văd dacă pot să recunosc pe cineva din era aia.

— Dacă Annabel e supărată pe vânătorii de umbre, a remarcat Livvy, mie mi se pare că are şi de ce.

— Mulţi au motive serioase să fie supăraţi pe nefilimi, a răspuns Mark. Şi Malcolm avea. Dar cei care i-au făcut rău sunt morţi, iar urmaşii lor nu au nicio vină. Asta e problema cu răzbunarea – ajungi să-i distrugi şi pe cei nevinovaţi.

— Dar oare ea ştie asta? s-a încruntat Ty. Noi nu o înţelegem. Nu ştim ce simte ea sau ce gândeşte.

Părea neliniştit, iar umbrele de sub ochii lui erau acum mai pronunţate. Kit ar fi vrut să se ducă la el şi să-l ia în braţe, aşa cum făcuse în noaptea precedentă, pe acoperiş. Simţea o nevoie imperioasă de a-l proteja pe băiatul acesta, şi asta era ciudat şi enervant. Mai ţinuse şi până atunci la câţiva oameni, cel mai mult la tatăl lui, dar nu simţise niciodată nevoia să-i protejeze.

Dar era în stare să omoare persoana care ar fi vrut să-i facă rău lui Ty. Era un sentiment foarte curios.

— Toată lumea trebuie să vadă scenele din cristal, a decretat Magnus. Până atunci, eu şi Alec vrem să vă spunem ceva.

— Vă căsătoriţi, a intervenit Livvy, radioasă. Îmi plac la nebunie nunţile.

— Nup, încă nu ne căsătorim, a răspuns Alec.

Kit se întreba de ce n-o fac; era evident că alcătuiau un cuplu bine sudat. Dar chiar nu era treaba lui.

— Evelyn ne-a părăsit, a anunţat Magnus; reuşea cumva să-şi păstreze sângele-rece, deşi avea în braţe un copil care se smiorcăia. După cum ne-a spus Jia, institutul este condus temporar de Alec.

— De ani de zile încearcă să-mi atârne de gât conducerea unui institut, a spus Alec. Cred că Jia e încântată.

— Evelyn ne-a părăsit? a întrebat Dru, care făcuse nişte ochi uriaşi. Adică a murit?

Magnus a tuşit.

— Sigur că nu. De fapt, a plecat la ţară, în vizită la mătuşa ei, Marjorie.

— Asta e ca atunci când moare câinele familiei şi ţie ţi se spune că acum trăieşte într-o fermă? a întrebat Kit, curios.

A fost rândul lui Alec să tuşească. Kit avea mari bănuieli că râde, dar nu vrea să arate.

— Deloc, a spus Magnus. Pur şi simplu s-a gândit că preferă să rateze toată distracţia.

— La Marjorie s-a dus, a confirmat Mark. Am primit un mesaj de foc în dimineaţa asta. Evident, a lăsat-o pe Bridget să aibă grijă de casă.

Kit şi-a adus aminte cum reacţionase Evelyn când auzise că are în casă un elf. Nu putea decât să-şi imagineze ce părere avea ea acum, când mai veniseră şi doi magicieni. Probabil că maşina ei lăsase urme pe asfalt când plecase de aici.

— Asta înseamnă că nu mai suntem obligaţi să mâncăm porridge? a întrebat Tawy, uitându-se cu scârbă la mâncarea verzuie.

Magnus a zâmbit.

— De fapt...

A pocnit din degete şi în mijlocul mesei a apărut o pungă de la Brutăria Primrose. Din ea s-au revărsat brioşe, croasanţi şi prăjituri glazurate.

S-au auzit strigăte unanime de bucurie şi toată lumea s-a întins să-şi ia ceva de acolo. Un mic război pe o prăjitură de ciocolată a fost câştigat de Ty, care a împărţit prăjitura cu Livvy.

Max a pornit târâş pe masă, să ia o brioşă. Magnus s-a sprijinit în coate, uitându-se la toţi cu ochii lui de pisică atenţi.

— Şi după micul dejun, a spus el, poate mergem cu toţii în bibliotecă să discutăm despre situaţia actuală.

Toată lumea a dat din cap; numai Mark s-a uitat la el, cu ochii puţin îngustaţi. Kit înţelegea – Magnus îi scăpase de Evelyn, le cumpărase bunătăţi şi încerca să-i binedispună. Acum voia să afle ce ştiau ei. Un escroc în toată puterea cuvântului.

Uitându-se în jur, la feţele voioase ale celorlalţi, Kit a simţit pentru o clipă că-şi urăşte tatăl, pentru că reuşise să-i distrugă capacitatea de a crede că cineva poate fi vreodată dispus să ofere fără să primească ceva în schimb.

Lui Kieran i se părea bizar şi deloc interesant să ia masa în grup. Mark îi adusese nişte farfurii cu mâncare cât mai simplă făcută de Bridget – carne, orez, pâine, fructe şi legume proaspete.

Dar Kieran abia se atinsese de ele. După micul dejun, când Mark a intrat în camera lui, prinţul părea că priveşte oraşul pe fereastră, cu un fel de dispreţ obosit. Părul îi pălise, era acum albastru-alburiu, ondulat ca spuma apei la marginea valului, pe lângă urechi şi tâmple.

— Ascultă aici, a spus el.

Avea o carte deschisă pe picioare.

Tărâmul Elfilor,

Unde nimeni nu îmbătrâneşte şi nu devine zeu şi nici nu moare,

Unde nimeni nu îmbătrâneşte şi nici nu devine şiret, dar nici înţelept,

Unde nimeni nu îmbătrâneşte şi nici nu are limba amară.

A ridicat capul spre Mark, privindu-l cu ochii lui luminoşi.

— E ridicol, a spus.

— E Yeats, i-a explicat Mark, întinzându-i un bol cu zmeură. Un poet mundan celebru.

— Nu ştie nimic despre elfi. Nimeni nu are limba amară? Ha! Kieran a înghiţit zmeura şi s-a dat jos de pe pervazul ferestrei. Unde călătorim acum?

— Eu mă duceam în bibliotecă, a răspuns Mark. E un fel de... adunare... ca să vedem ce facem mai departe.

— Atunci aş dori să vin şi eu, a spus Kieran.

Mark s-a tulburat. Exista oare vreun motiv ca el să nu vină acolo? Nu-şi făcea griji în privinţa lui Alec şi a lui Magnus, pentru ei Kieran era cine era. Dar pentru Kieran şi pentru relaţia lor tensionată nu era deloc benefic ca prinţul elf să stea închis într-o cămăruţă, detestând fecunzii poeţi irlandezi.

— Prea bine, a spus Mark. Dacă eşti sigur că asta doreşti.

Când au intrat în bibliotecă, Magnus examina cristalul ahtheia, iar ceilalţi încercau să-l pună la curent cu ce se întâmplase înainte de sosirea lui. Magicianul se întinsese pe una din mese, ţinând delicat cristalul deasupra lui.

Cristina, Ty, Livvy şi Dru se aşezaseră la masa cea lungă. Alec stătea pe jos, cu trei copii lângă el: cei doi băieţi ai lui şi Tawy, care era încântat că are cu cine să se joace. Băiatul de şapte ani le explica lui Max şi Rafe cum face el oraşe din cărţi, şi cum se construieşte un tunel dintr-o carte desfăcută şi pusă cu coperta în sus, ca să treacă trenul pe sub ea.

Magnus i-a făcut semn lui Mark să vină să se uite în cristalul aletheia, care acum radia o lumină stranie. Zgomotele din cameră au început să se estompeze, şi el a urmărit procesul, a văzut-o pe Annabel implorând şi revoltându-se, i-a văzut pe cei din familia Blackthorn cum o abandonează în voia sorţii.

Când, în sfârşit, s-a terminat, simţea fiori în tot trupul. I-au trebuit mai multe clipe să revină la ce se întâmpla în bibliotecă. Spre uimirea lui, Kieran îl luase în braţe pe Max şi îl ţinea în aer, vizibil încântat de pielea lui albastră şi de corniţele lui.

Max şi-a înfipt mâna în părul lui şi a început să tragă. Kieran a râs.

— Exact, îşi schimbă culoarea, micule magician-spiriduş, a spus el. Uite.

Şi într-o clipă, părul lui s-a făcut din negru-albăstrui albastru strălucitor. Max a început să chicotească.

— Nu ştiam că poţi face asta când vrei, i-a spus Mark – el întotdeauna crezuse că părul lui Kieran îi reflectă dispoziţia, la fel de meontrolabil precum mareea.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, Mark Blackthorn, a replicat el şi l-a pus pe Max jos.

Alec şi Magnus au schimbat o privire, o privire care lui Mark îi sugera că cei doi s-au pus de acord în privinţa relaţiei dintre el şi Kieran.

— Aşa deci, a spus Magnus, uitându-se la Kieran cu un oarecare interes. Eşti fiul regelui întunericului?

Kieran avea masca aceea pe care Mark o numea „de Curte”, indiferentă şi superioară, aşa cum era potrivit pentru un prinţ.

— Iar tu eşti magicianul Magnus Bane.

— Exact, a aprobat Magnus. Deşi pentru tine a fost mai simplu să ghiceşti, din moment ce eu sunt unul singur şi ca tine cincizeci.

Ty părea nedumerit.

— Adică sunt cincizeci de fii ai regelui întunericului, i-a explicat Livvy. Cred că a fost o glumă.

— Nu una dintre cele mai reuşite, i-a spus Magnus lui Kieran. Îmi cer scuze... nu sunt un mare fan al tatălui tău.

— Tatăl meu nu are fani. Kieran s-a rezemat de marginea mesei. El are supuşi. Şi inamici.

Magnus s-a uitat la el cu un licăr de interes în plus.

— În regulă, a spus el, ridicându-se în capul oaselor. Diana ne-a explicat câte ceva, dar se pare că e mai complicat decât am crezut. Annabel Blackthorn, care a fost adusă din morţi de Malcolm, cel care era oarecum mort înainte şi acum e mort definitiv, are Cartea Neagră. Iar regina Luminii o doreşte?

— Da, a încuviinţat Mark. A fost foarte clară în privinţa asta.

— Şi a încheiat cu voi o înţelegere, a spus Alec, de pe podea. Mereu face înţelegeri.

— Dacă îi dăm Cartea Neagră, se va folosi de ea împotriva regelui Întunericului, a spus Mark, şi apoi a început să şovăie.

POŢI AVEA ÎNCREDERE ÎN MAGNUS şi ALEC, îi trimisese Julian un mesaj ceva mai devreme. SPUNE-LE ORICE.

— A jurat că nu va folosi cartea pentru a ne face rău. Mai mult, a promis că ne va ajuta. L-a făcut pe Kieran mesagerul ei. El va depune mărturie în faţa consiliului, vorbindu-le de planurile pe care le face regele pentru a declanşa război în Alicante.

După ce regina va primi Cartea Neagră, îi va autoriza pe soldaţii ei să lupte alături de vânătorii de umbre împotriva regelui – dar Conclavul va trebui să abroge legile care interzic cooperarea cu elfii, dacă vor ajutorul lor.

— Ceea ce va face, a spus Magnus. Un război pe Tărâmul Elfilor e mult mai uşor de dus dacă ai de partea ta elfi.

Mark a încuviinţat din cap.

— Noi sperăm nu numai să fie învins regele, am vrea să fie învinsă şi Cohorta, iar Pacea Rece să fie abrogată, a spus el.

— A, Cohorta, a făcut Magnus, schimbând o privire cu Alec. Îi cunoaştem prea bine. Horace Dearbom şi fiica lui, Zara.

— Horace?

Mark părea surprins.

— Din păcate, a răspuns Magnus, aşa îl cheamă. Poate de aici şi viaţa lui malefică.

— Nu numai cei doi Dearbom sunt acolo, a spus Alec. Sunt destui bigoţi în Conclav care abia aşteaptă să se unească şi să scape de repudiaţi, astfel încât Conclavul să-şi recapete vechea glorie.

— Glorie? Kieran a ridicat o sprânceană. Te referi la vremea aceea când îi ucideau în voie pe repudiaţi? Când sângele nostru umplea străzile şi casele lor se umpleau de bunuri jefuite în urma unui război dat de o singură tabără?

— Da, a încuviinţat Magnus, deşi ei nu ar descrie aşa vremea aceea.

— Când am întemeiat Alianţa, am auzit multe lucruri despre Cohortă, a spus Alec. Presiunile lor pentru a restricţiona folosirea magiei de către vrăjitori, pentru a centraliza rezervele de sânge ale vampirilor, ca să poată fi monitorizate de Conclav... toate astea le-am remarcat şi noi.

— Nu trebuie să li se permită să pună mâna pe un institut, a decretat Magnus. Asta ar fi dezastruos. A oftat şi şi-a urcat picioarele pe masă. Înţeleg că trebuie să-i dăm reginei Cartea Neagră. Dar nu-mi place deloc, mai ales că aici mi se pare de două ori mai importantă.

— Pentru că Annabel şi Malcolm au furat-o din institutul din Cornwall, a continuat Ty ideea. Şi pentru că apoi Malcolm a furat-o iar, din institutul din Los Angeles.

— Prima oară aveau de gând să o ofere cuiva care le promisese că îi va apăra de Conclav, a adăugat Livvy. A doua oară trebuia să ajungă la regele întunericului, în schimbul ajutorului său. Cel puţin aşa au spus Emma şi Jules.

— Şi cum au aflat ei toate astea? a întrebat Magnus.

— Dintr-o carte pe care au găsit-o acolo, a răspuns Cristina. Un jurnal. Aşa se explică de ce am găsit o mănuşă de la Curtea Elfilor întunericului în ruinele casei lui Malcolm. Probabil că s-a întâlnit acolo cu regele sau cu unul dintre fiii lui.

— Ciudat lucru de scris într-un jurnal, a murmurat Magnus. Să scrii despre planurile trădătoare pe care le ai în prezent cu regele întunericului... Ce ciudat."

— Mai ciudat e că Malcolm a dispărut din Oraşul Tăcut după primul furt, a remarcat Mark, şi a lăsat-o pe Annabel să fie învinovăţită şi pedepsită.

— De ce e ciudat? a întrebat Livvy. Era un ins oribil.

— Dar a iubit-o pe Annabel, a replicat Cristina. Tot ce a făcut el, toate relele, toate crimele, toate deciziile lui au fost făcute din dragoste pentru ea. Şi când a aflat că nu a devenit Soră de Fier, ci a fost ucisă de familia ei, s-a dus la regele întunericului şi i-a cerut ajutorul ca s-o aducă înapoi. Nu vă amintiţi?

Mark îşi amintea povestea din acea carte veche găsită de Tawy, poveste care se dovedise a fi adevărată.

— Aşa se explică de ce Malcolm a intrat în institutul din Los Angeles acum cinci ani, să fure cartea, a spus el. Ca s-o aducă înapoi pe Annabel. Dar acum două sute de ani, pentru ce îi trebuia? Cui plănuise să i-o dea? Nu era niciun necromant care să-l poată proteja. Iar dacă era un magician, atunci trebuia să fie unul şi mai puternic decât el.

— Puternicul aliat al lui Fade, a spus Ty, citând cuvintele auzite în cristal.

— Dar nu putea să fie regele întunericului? a întrebat Livvy. Şi acum două sute de ani?

— Regele întunericului nu îi ura pe vânătorii de umbre în 1812, a răspuns Magnus. Cel puţin, nu atât de mult.

— Iar Malcolm i-a spus Emmei că atunci când s-a dus la regele întunericului, după ce a aflat că Annabel nu e moartă, i-a fost teamă că regele îl va ucide, pentru că nu-i plac magicienii, a spus Cristina. N-ar fi avut motive să nu-i placă dacă ar mai fi colaborat şi altădată cu Malcolm, nu?

Magnus s-a ridicat în picioare.

— Bine, am făcut destule presupuneri. Avem două sarcini de îndeplinit pe ziua de azi. În primul rând, să nu uităm de farmecul care îi leagă pe Mark şi Cristina. Nu e doar ceva supărător, e şi periculos.

Mark s-a uitat fără să vrea la Cristina. Ea se uita în faţa ei, la masă, nu la el. El şi-a amintit de noaptea precedentă, de căldura corpului ei când stătea lângă el în pat, de respiraţia ei în ureche.

A revenit la realitate tresărind şi şi-a dat seama că se discută despre modalităţile în care s-ar putea găsi ingredientele necesare desfacerii farmecului.

— Având în vedere ce s-a întâmplat în Piaţa Umbrelor ieri, spunea Magnus, niciunul dintre noi nu va mai fi vreodată bine-venit acolo. Dar există un magazin în Londra unde se găseşte ce îmi trebuie mie. Dacă vă dau adresa, Kit, Ty şi Livvy, vă descurcaţi?

Livvy şi Ty au aprobat cu încântare, fericiţi că primesc o misiune. Kit nu s-a manifestat la fel de gălăgios, dar a zâmbit cu un colţ al gurii. Cumva, acest mic Herondale se ataşase aşa de mult de gemeni, încât până şi Magnus îi vedea ca pe o echipă.

— Crezi că e înţelept să se ducă ei? l-a întrerupt Mark. După cele întâmplate, când au dat năvală în Piaţa Umbrelor şi Livvy era cât pe ce să fie ucisă?

— Dar, Mark... a protestat Ty.

— Păi tu şi Cristina trebuie să rămâneţi aici. Farmecele de legare sunt periculoase, şi nu trebuie să vă îndepărtaţi unul de altul. Alec e conducător, şi trebuie să stea aici, şi, în fine, să zicem că e o poveste mai veche cu mine şi proprietarul magazinului. Ar fi mai bine să nu mă duc eu.

— Pot să mă duc eu, a intervenit Dru, cu o voce subţirică.

— Singură nu te poţi duce, Dru, a spus Mark. Iar ăştia trei – a arătat spre Kit, Ty şi Livvy – te-ar putea băga în necazuri.

— Aş putea să pun pe unul dintre ei un farmec de urmărire, a sugerat Magnus. Dacă se vor abate de la drum, atunci se va stârni un zgomot care poate fi auzit de mundani.

— Minunat! a încuviinţat Mark, în timp ce gemenii protestau.

Kit nu a spus nimic. Rareori se plângea. Mark bănuia că plănuieşte pe tăcute o răzbunare, pe oricine o fi.

Magnus şi-a studiat inelul mare şi albastru de pe deget.

— O să cercetăm în bibliotecă. Să aflăm mai multe despre istoria Cărţii Negre. Nu ştim cine a creat-o, dar poate aflăm în posesia cui s-a aflat în trecut, la ce a fost folosită, orice detaliu care ne-ar putea conduce spre persoana cu care colabora Malcolm în 1812.

— Şi nu uitaţi că Emma şi Julian ne-au rugat să-i ajutăm cu ceva, a spus Cristina, bătând uşor cu palma peste telefonul din buzunar. Nu ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute...

Mark nu-şi putea lua ochii de la ea. Cristina şi-a dat după ureche o şuviţă de păr, şi în gestul acesta mâneca i-a alunecat, dând la iveală urma roşie de la încheietură. Ar fi vrut să se ducă la ea şi să sărute urma aceea, să îi ia toată durerea.

Şi-a dezlipit privirea şi a apucat să-l vadă pe Kieran cum se uita la el cu coada ochiului. Ty, Livvy şi Kit se ridicaseră de pe scaune şi vorbeau surescitaţi, nerăbdători

să plece. Dru rămăsese pe scaun, cu braţele încrucişate la piept. Iar Magnus se uita pe rând, gânditor, la Cristina, la Mark şi la Kieran, cu ochii lui de pisică, studiindu-i.

— Nici nu mai trebuie să căutăm, a spus el. Avem aici cea mai bună sursă. Kieran, ce ştii despre capturarea spiriduşilor?

Emma s-a trezit târziu în dimineaţa aceea, încălzită. Lumina intra pe ferestrele descoperite şi desena pe pereţi valuri mişcătoare. Afară se vedeau cerul albastru şi marea albastră: o imagine de vacanţă.

A căscat, s-a întins – şi a încremenit când şi-a dat seama de ce îi e aşa de cald. În timpul nopţii, ea şi Julian reuşiseră cumva să adoarmă îmbrăţişaţi.

Emma a îngheţat de groază. Braţul ei stâng era peste trupul lui, dar nu putea să şi-l retragă pur şi simplu. El era răsucit spre ea şi o ţinea strâns cu amândouă braţele. Obrazul ei era pe pielea fină din zona claviculei lui. Picioarele erau şi ele împletite, piciorul ei drept se rezema pe glezna lui.

A încercat încet să se desprindă. O, Doamne! Dacă Julian s-ar trezi, ar fi aşa de aiurea, şi totul mersese bine până atunci. Conversaţia lor din tren, căutarea casei, discuţia despre Annabel, toate fuseseră tihnite. Nu voia să piardă toate astea, nu acum.

S-a îndepărtat încet, într-o parte, şi-a extras degetele din mâna lui, apropiindu-se tot mai mult de marginea patului... şi a căzut, făcând o tumbă deloc elegantă. A aterizat cu o bufnitură şi un ţipăt care l-a trezit pe Julian – s-a aplecat peste marginea patului şi s-a uitat la ea nedumerit

— Ce cauţi pe jos?

— Am auzit că dacă te rostogoleşti din pat dimineaţa, devii mai rezistent la un atac-surpriză, a spus ea, răstignită pe podea.

— A, da? Julian s-a ridicat în fund şi s-a frecat la ochi. Şi dacă strigi „La naiba!”, cu ce te ajută?

— Asta e opţional, a răspuns ea. S-a ridicat în picioare cât mai demn. Deci... Ce avem la micul dejun?

El a zâmbit uşor şi s-a întins. Ea nu s-a uitat în zona în care i se ridicase tricoul. Nu era cazul să înceapă să plutească pe Râul Gândurilor Sexy spre Marea Perversiunilor, căci asta oricum nu ducea nicăieri.

— Ţi-e foame?

— Când nu mi-e mie foame?

S-a dus la masă şi a început să răscolească în sac după telefon. Câteva mesaje de la Cristina. Cele mai multe spuneau că e OK şi că Emma nu trebuie să aibă nicio grijă şi că ar trebui să nu-i mai trimită mesaje, fiindcă Magnus încearcă să desfacă farmecul de legare. Emma i-a trimis o faţă îngrijorată şi a derulat mai departe.

— Nimic despre tehnicile de capturare a spiriduşilor? a întrebat Julian.

— Deocamdată nu.

Julian nu a mai spus nimic. Emma şi-a scos hainele şi a rămas în pantaloni scurţi şi un maiou. A văzut că Julian întorce capul, deşi nu ar fi fost ceva ce nu mai văzuse – pe dedesubt nu avea numai bikini. Şi-a luat săpunul şi prosopul.

— Mă duc la duş.

Poate doar şi-a imaginat reacţia lui. El s-a mulţumit să dea din cap şi s-a dus să aprindă aragazul.

— Fără clătite, a spus el. Nu există aici toate chestiile care trebuie.

— Uimeşte-mă, a spus Emma, şi s-a îndreptat spre baie.

Peste un sfert de oră, când a ieşit curată-curăţică şi cu părul legat frumos în două cozi din care se scurgea apă pe tricou, Julian pusese masa – pâine prăjită, ouă, ciocolată caldă pentru ea şi cafea pentru el. S-a aşezat pe scaun, plină de recunoştinţă.

— Miroşi a eucalipt, i-a spus el, întinzându-i o furculiţă.

— E în baie gel de duş cu miros de eucalipt. Emma a luat o gură de ouă. Presupun că e al lui Malcolm, a spus, apoi a făcut o pauză. Chiar nu m-am gândit niciodată că un criminal în serie are gel de duş.

— Nimănui nu-i place un magician jegos, a remarcat Julian.

Emma i-a făcut cu ochiul.

— Unii n-ar fi de acord.

— Nu comentez, a spus Julian, ungându-şi felia de pâine cu unt de arahide şi Nutella. Am primit răspuns la întrebarea noastră. I-a întins telefonul: Instrucţiuni pentru prinderea spiriduşilor. De la Mark, sau mai probabil de la Kieran. Aşa că mai întâi micul dejun, şi pe urmă... vânătoare de spiriduşi.

— Sunt mai mult decât pregătită să vânez creaturile alea mici şi adorabile şi să le iau la întrebări, a spus Emma. Mai mult decât pregătită.

— Emma...

— Aş putea chiar să le pun fundiţe la gât.

— Trebuie să-i interogăm.

— Mai întâi pot să fac un selfie cu unul dintre ei?

— Mănâncă-ţi pâinea prăjită, Emma.

Toate sunt naşpa, s-a gândit Dru. Stătea întinsă sub biroul din salon, cu mâinile sub cap. La vreun metru deasupra ei vedea un mesaj scrijelit în lemn, şi aproape şters de trecerea anilor.

Era linişte în cameră, nu se auzea decât ticăitul ceasului. Liniştea asta îi amintea cât e de singură, dar în acelaşi timp o şi relaxa. Nu-i spunea nimeni să aibă grijă de Tawy, şi nimeni nu-i mai cerea să se joace de-a demonii şi vânătorii de umbre pentru a milioana oară. Nu-i mai cerea nimeni să facă pe curierul la bibliotecă şi să ducă mesaje şi hârtii încoace şi-ncolo. Nu mai vorbea nimeni peste ea, fără s-o asculte.

Nu-i mai spunea nimeni că e prea mică. După părerea ei, vârsta însemna maturitate, nu ani, şi ea era destul de matură. Avea opt ani când îl apărase cu sabia pe frăţiorul ei, care era în leagăn. Avea opt ani când îl văzuse pe Julian ucigând creatura aceea care avea chipul tatălui lor, şi când fugea prin Idris în timp ce oraşul era distrus de sânge şi de flăcări.

Şi acum câteva zile fusese foarte calmă când Livvy venise să-i spună că unchiul Arthur nu condusese niciodată institutul şi că Julian îl condusese. Se purtase foarte degajat, ca şi cum n-ar fi fost mare scofală, dar se cam supărase că Diana nu se obosise s-o cheme şi pe ea la întâlnirea aia la care le dăduse vestea. Iar Livvy părea că se foloseşte de asta ca s-o facă pe ea să creadă că rolul ei e să aibă grijă de Tawy.

Nu că nu-i plăcea să aibă grijă de el. Îi plăcea. Numai că era de părere că merită să fie şi ea lăudată pentru efort. Ca să nu mai spunem că două luni de zile o suportase în vara aia pe mătuşa Marjorie, care o făcea întruna grasă, şi n-o omorâse – iar pentru ea ăsta era un semn clar de maturitate şi de stăpânire.

S-a uitat în jos, la trupul ei rotunjor, şi a oftat. Niciodată nu fusese slabă. În general, vânătorii de umbre erau slabi – se pare că antrenamentele de paisprezece ore pe zi aveau efectul ăsta –, dar ea fusese mereu dolofană şi rotundă indiferent ce făcea. Era puternică şi musculoasă, corpul ei era lucrat şi antrenat, dar dintotdeauna avusese coapse, piept şi toate rotunjimile. Deja se resemnase. Din păcate, mătuşile Marjorie din lume, nu.

S-a auzit un bufnet. Ceva care căzuse în cameră. Dru a înlemnit. Mai era cineva aici? A auzit o voce înjurând în surdină – nu în engleză, în spaniolă. Dar nu putea să fie Cristina. Cristina nu înjură niciodată şi, în plus, asta era o voce masculină.

Diego? Inima ei plină de adoraţie părea că a sărit o bătaie, şi Dru a ieşit repede de sub birou.

A scos un ţipăt şocat. Cealaltă persoană a ţipat şi ea şi s-a trântit pe braţul unui fotoliu.

Nu era Diego. Era un băiat, un vânător de umbre cam de vârsta lui Julian, înalt şi subţire, cu o claie de păr negru care contrasta cu pielea lui măslinie. Era plin de Peceţi, nu numai rune, ci şi tatuaje – tot felul de cuvinte scrise pe lungimea braţului şi pe lângă gât.

— Ce… ce se întâmplă aici? a întrebat Dru, scuturându-şi praful din par. Cine eşti? Ce cauţi aici?

S-a gândit că ar fi bine să ţipe. Sigur că orice vânător de umbre avea dreptul să intre în institut, dar măcar sună la uşă înainte.

Băiatul părea speriat. A ridicat mâna în sus, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, şi Dru a văzut pe degetul lui un inel strălucitor, gravat cu trandafiri.

— Eu… a început el.

— A, tu eşti Jaime, a spus ea, brusc uşurată. Fratele lui Diego, Jaime.

Faţa băiatului s-a întunecat.

— Îl cunoşti pe fratele meu?

Avea puţin accent, ceva mai mult decât Diego sau Cristina. Accentul acesta îi dădea o textură deosebită vocii.

— Oarecum, a spus Dru şi şi-a dres vocea. Eu locuiesc la institutul din Los Angeles.

— Eşti din familia Blackthorn?

— Sunt Drusilla, a răspuns şi i-a întins mâna. Drusilla Blackthorn. Poţi să-mi spui Dru.

El a scos un fel de chicotit şi i-a strâns mâna. A lui era caldă.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Dru a simţit că se îmbujorează. Jaime nu era chiar frumuseţea întruchipată, ca Diego cel Perfect – avea nasul puţin cam mare, gura prea largă şi mobilă – dar ochii lui erau căprui şi strălucitori, iar genele erau fantastic de lungi şi de negre. Şi avea el ceva, un fel de energie pe care Diego nu o avea, cât era el de frumos.

— Probabil Cristina ţi-a spus lucruri groaznice despre mine, a zis el.

Ea a clătinat din cap şi şi-a retras mâna.

— Nu mi-a spus nimic despre tine.

Cum să-i fi spus? s-a gândit ea. Probabil o considera prea tânără ca să îi facă ei confidenţe, să-i împărtăşească secretele. Dru nu ştia decât ce mai scăpaseră celelalte fete în diverse discuţii.

Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Jaime.

— Asta mă dezamăgeşte, a replicat el. În locul ei, aş vorbi întruna despre mine.

Ochii i s-au încreţit la colţuri.

— Nu vrei să stai jos?

Uşor fâstâcită, Dru s-a aşezat lângă el.

— O să-ţi fac o mărturisire, a spus el.

Ai fi zis că face un anunţ, ca şi cum luase decizia pe loc şi voia s-o facă publică pe cât mai repede posibil.

— Pe bune?

Dru nu-şi amintea ca până acum să-i mai fi făcut cineva confidenţe. Fraţii mai mari o considerau mică, iar Tawy nu avea secrete.

— Am venit aici s-o văd pe Cristina, dar nu aş vrea să afle chiar acum. Aş vrea să iau mai întâi legătura cu fratele meu.

— Diego e bine? a întrebat Dru. Ultima oară când l-am văzut… adică am auzit de el, ştiam că e bine după lupta cu Malcolm, dar de atunci nu l-am mai văzut şi nici n-am mai auzit de el, şi el şi Cristina…

A închis gura brusc.

El a râs încetişor.

— E în regulă. Ştiu. Ellos terminaroti.

— S-au despărţit, a tradus ea. Da.

El a părut surprins.

— Vorbeşti spaniola?

— Învăţ. Aş vrea să mă duc la institutul din Ciudad de Mexico pentru anul meu de călătorie, sau poate în Argentina, să ajut la refacerea ei.

Ea i-a văzut genele lungi când i-a făcut cu ochiul.

— Adică nu ai încă optsprezece ani, a spus el. E în regulă. Nici eu n-am.

Nici pe departe. Dar s-a mulţumit să zâmbească emoţionată.

— Mă ascund. Nu pot să-ţi explic de ce, pot doar să spun că e important. Te rog să nu mai afle nimeni că sunt aici înainte să vorbesc cu Cristina.

— N-ai comis vreo infracţiune, nu?

El nu a râs.

— Dacă ţi-aş spune că nu, dar ştiu pe cineva care a comis, m-ai crede?

Se uita la ea cu atenţie. Probabil n-ar trebui să-l ajute, s-a gândit ea. În fond, nici nu-l cunoştea, şi din puţinele lucruri pe care le spusese Diego despre el, era clar că el considera că Jaime are nişte probleme.

Pe de altă parte, avea în faţă o persoană care avea încredere în ea, care-şi punea în mâinile ei siguranţa şi nu o dădea la o parte fiindcă era prea mică sau fiindcă ar fi trebuit să aibă grijă de Tawy.

A inspirat adânc şi i-a întâlnit privirea.

— Bine. Şi cum ai de gând să te faci nevăzut până să vorbeşti cu Cristina?

Zâmbetul lui era orbitor. Ea s-a întrebat cum de putuse să creadă că nu e aşa de frumos ca Diego.

— Aici intervii tu, a spus el.

După ce a urcat pe zidul casei şi de acolo pe acoperiş, Emma s-a întins să-l ajute pe Julian. El i-a refuzat însă mâna şi a sărit cu uşurinţă pe suprafaţa acoperită cu ţiglă.

Acoperişul casei lui Malcolm era uşor înclinat în faţă şi în spate. Emma a mers pe marginea lui până în dreptul extensiei de deasupra intrării. De aici se vedea bine capcana. Mark le spusese care era momeala cea mai bună: spiriduşii erau morţi după lapte, pâine şi miere. Le mai plăceau şi şoarecii morţi, dar Emma nu era dispusă să meargă aşa de departe. Ei îi plăceau şoarecii, în ciuda antagonismului bine înrădăcinat dintre ei şi Church.

— Şi acum aşteptăm, a spus Julian, aşezat pe marginea acoperişului.

Castroanele cu miere şi lapte şi farfuria cu pâine luceau apetisant pe un morman de frunze, plasat în apropierea aleii care ducea spre uşă.

Emma s-a aşezat lângă el. Cerul era albastru şi nu se vedea niciun nor până departe, la orizont, unde se întâlnea cu albastrul ceva mai închis al mării. Pe suprafaţa apei, micile vapoare de pescari trasau urme albe, iar vuietul surd al valurilor făcea duet cu şuierul slab al vântului cald.

Şi-a amintit fără să vrea de zilele acelea când stătea cu Julian pe acoperişul institutului, discutând şi admirând oceanul. Cu totul alt ţărm, probabil, dar toate mările erau legate între ele.

— Sunt convinsă că există şi o lege care spune că nu ai voie să prinzi spiriduşi fără permisiunea Conclavului, a spus Emma.

— Lex malla, lex nulla, a replicat Julian, făcând un gest de regret cu mâna.

Era deviza familiei Blackthorn: O lege proastă nu e lege.

— Mă întreb ce devize au alte familii, a meditat Emma. Mai ştii vreuna?

— Deviza familiei Lightwood e „Noi vrem binele”.

— Foarte amuzant!

Julian s-a uitat la ea.

— Nu, pe bune, chiar asta e.

— Serios? Şi deviza familiei Herondale care e? „Dichisit şi nelinişti t”?

El a ridicat din umeri.

— „Dacă nu ai aflat care e numele tău de familie, atunci cel mai probabil e Herondale”?

Emma a izbucnit în râs.

— Dar deviza familiei Carstairs? a întrebat ea, bătând cu palma în Cortana. „Avem o sabie”? „Armele boante sunt pentru rataţi”?

— Morgenstern, a continuat Julian. „Dacă ai îndoieli, declanşează un război”?

— Dar ce zici de asta: „A fost vreodată unul din familia noastră bun de ceva, dar aşa, pe bune”?

— Puţin cam lungă. Şi cam prea directă.

Râdeau aşa de tare, că aproape nu mai puteau vorbi. Emma s-a aplecat în faţă… şi a fost gata să ţipe, iar din ţipătul acela înăbuşit, combinat cu râsul, a ieşit un fel de tuse. Şi-a acoperit gura cu palma.

— Spiriduşi! a şoptit ea printre degete şi a arătat cu mâna.

Julian s-a apropiat fără zgomot de marginea acoperişului, cu Emma lângă el. În apropiere de capcana lor era un grup de creaturi slăbănoage şi palide, îmbrăcate în zdrenţe. Pielea lor era aproape translucidă, părul avea culoarea paielor şi erau desculţe. Pe feţele lor delicate ca porţelanul se vedeau bine nişte ochi cu pupile imense, negre.

Arătau exact ca în desenele pe care le văzuseră la hanul în care luaseră masa cu o zi în urmă. Emma nu văzuse pe Tărâmul Elfilor nici măcar un spiriduş – într-adevăr, se părea că fuseseră exilaţi în lumea mundană.

Fără un cuvânt, s-au repezit la farfuriile cu pâine, lapte şi miere… şi pământul a cedat sub ei. Construcţia fragilă pe care Emma o făcuse din crenguţe şi frunze deasupra unei gropi s-a dărâmat şi spiriduşii au căzut în capcană.

Gwyn n-a făcut nicio tentativă de conversaţie în timp ce calul său s-a ridicat deasupra oraşului Alicante şi a zburat apoi deasupra Pădurii Brocelind. Diana îi era recunoscătoare pentru asta. Cu vântul în păr, rece şi uşor, cu pădurea care se întindea sub ea ca o umbră verde, nu se simţise atât de liberă de multă vreme. Conversaţia ar fi distras-o.

Zorii au făcut loc zilei, în timp ce ea privea fascinată lumea care alerga sub ei: un luciu neaşteptat de apă, siluete delicate de brazi şi pini albi. Când Gwyn a tras de hăţuri şi au început să coboare, Diana s-a simţit dezamăgită, şi dintr-odată parcă l-a înţeles mai bine pe Mark. Nu era de mirare că îi lipsea Vânătoarea Sălbatică; nu era de mirare că şi atunci când stătea lângă familia lui îi era dor de cer.

Au aterizat într-un mic luminiş, între tei. Gwyn a descălecat şi i-a oferit mâna ca s-o ajute să coboare: sub picioarele ei goale, stratul gros de muşchi verde era moale. Ea s-a plimbat printre florile albe şi a admirat cerul albastru, în timp ce el a întins pe jos o pânză şi mâncare scoasă dintr-o traistă.

Ea abia îşi stăpânea râsul – iat-o pe ea, Diana Wrayburn, din respectabila şi cinstita familie Wrayburn, gata de picnic alături de căpetenia Vânătorii Sălbatice.

— Vino, a spus el când a terminat şi s-a aşezat pe jos.

Calul plecase să pască iarbă la marginea luminişului.

— Trebuie că ţi-e foame.

Ea a descoperit cu uimire că într-adevăr îi era foame – şi i s-a făcut şi mai foame după ce a gustat din mâncare: fructe delicioase, carne uscată, pâine aspră şi miere şi pahare cu un vin care avea un gust la fel de plăcut pe cât erau rubinele de frumoase.

Poate că licoarea era de vină, dar Diana a descoperit că Gwyn, în ciuda firii lui tăcute, era o persoană cu care ţi-era uşor să stai de vorbă. A întrebat-o despre ea, dar nu despre trecutul ei, ci despre pasiunile ei, despre interesele şi visele ei. Ea s-a trezit că începe să-i povestească de plăcerea de a-i învăţa pe copii, şi de visul ei de a preda la Academie. A întrebat-o de familia Blackthorn, a întrebat-o cum s-a adaptat Mark, şi la fiecare răspuns al ei dădea din cap, grav.

Nu era frumos, cum sunt de obicei elfii, dar tocmai din acest motiv chipul lui îi plăcea mai mult. Avea părul des şi castaniu, mâinile mari, abile şi puternice. Avea cicatrice pe piele – pe gât şi pe piept, pe dosul palmelor –, dar ele o făceau să se gândească la propriile ei cicatrice şi la vânătorii de umbre. Era relaxantă această asemănare.

— De ce nu există femei la Vânătoarea Sălbatică? l-a întrebat ea.

Era ceva care o intrigase întotdeauna.

— Femeile sunt prea sălbatice, a spus el zâmbind. Noi îi prădăm pe morţi. S-a descoperit că atunci când Doamnele lui Rhiannon călăreau cu Vânătoarea Sălbatică, nu voiau să aştepte până când mortul era mort.

Diana a râs.

— Rhiannon. Mi-e cunoscut numele acesta.

— Femeile care au plecat de la Vânătoarea Sălbatică au devenit Adar Rhiannon. Păsările lui Rhiannon. Unii le spun valkirii.

Ea i-a zâmbit cu tristeţe.

— Spiritele naturii pot fi foarte drăguţe, a spus ea. Şi totuşi sunt aşa de crude.

— Te gândeşti la Mark?

— Mark îşi iubeşte familia. Iar familia lui e fericită că s-a întors. Dar lui îi e dor de Vânătoarea Sălbatică. Iar asta e uneori greu de înţeles. Când a venit la noi, avea atâtea răni, pe trup şi în suflet.

— Mulţi dintre vânătorii de umbre au răni, a spus el. Asta nu înseamnă că nu mai vor să fie vânători de umbre.

— Nu cred că e acelaşi lucru.

— Iar eu nu cred că e prea mare diferenţă. Gwyn s-a rezemat de un bolovan cenuşiu. Mark a fost un bun Vânător, dar inima lui nu era acolo. Nu Vânătoarea Sălbatică îi lipseşte, ci libertatea şi cerul deschis şi poate Kieran.

— Ştiai că s-au certat. Şi totuşi, când ai venit la noi erai convins că Mark îl va salva.

— Vânătorii de umbre au dorinţa de a-i salva pe toţi. Mai ales pe cei pe care îi iubesc.

— Crezi că Mark încă îl mai iubeşte pe Kieran?

— Cred că nu poţi să-ţi smulgi definitiv iubirea din suflet. Cred că unde a fost odată iubire, va fi mereu jar, pentru că din orice foc rămân tăciuni.

— Dar în final se sting. Devin cenuşă.

Gwyn s-a aplecat spre ea. Ochii lui, albastru şi negru, o priveau cu gravitate.

— Ai iubit vreodată?

Ea a clătinat din cap. Simţea că tremură din tot corpul – de dorinţă, de frică.

— Nu aşa.

Poate trebuia să-i mărturisească de ce, s-a gândit ea. Dar cuvintele nu au venit.

— Păcat, a spus el. Cred că este o mare onoare pentru cineva să fie iubit de tine.

— Abia dacă mă cunoşti, a replicat Diana.

N-ar trebui să mă las afectată de cuvintele lui. N-ar trebui să vreau asta. Dar voia, voia asta într-un fel pe care de mult încerca să-l ascundă.

— Am văzut cine eşti, în ochii tăi, în noaptea în care am venit la institut, a spus el. Bravura ta.

— Bravura, a repetat ea, ca un ecou. Bravura care ucide demoni, da. Dar mai sunt şi alte feluri de bravură.

Ochii lui adânci au strălucit.

— Diana...

Dar ea se ridicase deja în picioare şi se plimba pe lângă copaci, mai mult pentru că mişcarea o făcea să se simtă mai bine. Calul lui Gwyn a nechezat când s-a apropiat de el şi s-a dat înapoi.

— Ai grijă, i-a spus el; se ridicase, dar nu o urmase. Caii mei din Vânătoarea Sălbatică sunt neliniştiţi lângă femei. Nu sunt obişnuiţi cu ele.

Diana s-a oprit o clipă, apoi s-a plimbat în jurul calului, la distanţă. Când s-a apropiat de marginea pădurii, a zărit cu coada ochiului ceva palid.

S-a dus într-acolo şi abia atunci şi-a dat seama cât e de vulnerabilă, în spaţiu deschis, fără nicio armă, îmbrăcată doar în pijama. Cum de acceptase aşa ceva? Cum reuşise Gwyn s-o convingă?

Am văzut cine eşti.

A îngropat cuvintele acelea în străfundurile minţii şi s-a sprijinit cu mâna de trunchiul subţire al unui tei. Ochii ei vedeau înainte ca mintea să poată înţelege: o imagine bizară, un cerc pârjolit, în mijlocul Pădurii Brocelind. Pământ precum cenuşa, cioturi de copaci arşi, ca şi cum un acid distrusese tot ce era viu.

— În numele îngerului! a şoptit ea.

— E pârjol. Gwyn a vorbit din spatele ei, cu umerii lui mari încordaţi, cu fălcile strânse. Aşa ceva am mai văzut doar pe Tărâmul Elfilor. Este urma pe care o lasă o mare magie neagră.

Erau locuri arse, albe precum cenuşa, ca suprafaţa lunii.

Diana s-a prins mai bine de trunchiul teiului.

— Du-mă înapoi, a spus ea. Trebuie să ajung la Alicante.

21 Privirile umane obosite

Mark stătea pe marginea patului şi îşi examina încheietura. Rana care o înconjura era acum mai închisă la culoare, cu sânge închegat pe margini, iar vânătăile care iradiau din ea aveau nuanţe de la roşu aprins la violet.

— Lasă-mă să te bandajez, a spus Kieran.

Stătea pe noptieră, cu un picior îndoit sub el. Avea părul încâlcit şi era desculţ. Aveai impresia că o creatură sălbatică aterizase pe un obiect specific civilizaţiei, ca un şoim aşezat pe capul unei statui.

— Dă-mi voie să fac măcar asta pentru tine.

— Pansamentul nu mă ajută cu nimic, a răspuns Mark. După cum a spus Magnus, rana se va vindeca doar când farmecul va fi dezlegat.

— Atunci fă-o pentru mine. Nu suport vederea ei.

Mark s-a uitat la Kieran, surprins. La Vânătoarea Sălbatică avuseseră parte de nenumărate răni şi de sânge, şi Kieran niciodată nu făcuse caz de ele.

— Pansamentele sunt acolo.

Mark a arătat cu mâna spre sertarul noptierei. S-a uitat la Kieran, care a sărit de pe noptieră, a luat din sertar ce avea nevoie şi s-a întors spre pat.

S-a aşezat lângă el şi s-a uitat la încheietura. Mâinile lui erau îndemânatice şi pricepute, cu unghii scurte şi pline de bătături după ani de lupte şi călărie. (Şi mâinile Cristinei aveau bătături, dar încheieturile şi vârfurile degetelor ei erau moi şi fine. Mark şi-a amintit de atingerea lor pe obraz, în pădurricea de pe Tărâmul Elfilor.)

— Eşti aşa de distant, Mark, a spus Kieran. Eşti mai departe de mine decât ai fost atunci când eu eram pe Tărâmul Elfilor şi tu erai în lumea oamenilor.

Mark nu şi-a ridicat privirea de pe încheietura care căpătase acum o brăţară de bandaje. Kieran a legat expert pansamentul şi a pus deoparte cutia.

— Nu poţi rămâne aici definitiv, Kier, a răspuns Mark. Şi când vei pleca, atunci chiar vom fi despărţiţi. Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Kieran a scos un sunet care părea a fi de enervare şi s-a trântit pe pat, printre cearşafuri. Păturile deja erau aruncate pe jos. Cu părul lui negru şi încâlcit pe pânzele acelea albe şi cu trupul răstignit fără niciun pic de jenă umană – cămaşa i se ridicase până spre cutia toracică, iar picioarele lui erau larg desfăcute –, Kieran semăna şi mai mult cu o creatură sălbatică.

— Atunci vino cu mine, i-a cerut el. Rămâi cu mine. Ţi-am văzut chipul atunci când ai privit la caii din Vânătoarea Sălbatică. Ai face orice să zbori din nou cu ei.

Înfuriat deodată, Mark s-a aplecat asupra lui.

— Nu aş face orice, a replicat el.

Vocea lui clocotea de furie.

Kieran a scos un şuierat slab. L-a prins de tricou.

— Aşa, a spus el. Supără-te pe mine, Mark Blackthorn. Strigă la mine. Simte ceva.

Mark a rămas împietrit exact în poziţia aceea.

— Tu crezi că eu nu simt? l-a întrebat uimit.

În ochii lui Kieran a sclipit o lumină.

— Pune-ţi mâinile pe mine, a spus el, şi Mark l-a ascultat, simţindu-se incapabil să se împotrivească.

Kieran a strâns cearşaful în palme, iar Mark a tras de cămaşă, smulgându-i nasturii. Şi-a plimbat mâinile pe trupul lui Kieran, aşa cum făcuse în atâtea nopţi, şi a simţit cum se aprinde o mică flacără în pieptul lui, iar amintirea dorinţei a devenit prezentul imediat.

Jarul ei fusese mereu în el: o căldură licăritoare, slabă, ca un semnal de foc pe un munte îndepărtat. I-a tras peste cap cămaşa şi mâinile lui Kieran au rămas încurcate în mâneci, aşa că l-a prins cu picioarele şi l-a adus spre el. A ridicat capul spre Mark, şi buzele lui aveau gustul întinderilor polare de sub cerul' brăzdat de luminile Nordului. Mark nu-şi putea opri mâinile: umărul lui Kieran avea rotunjimea unei coline, părul lui era fin şi întunecat ca norii; ochii lui erau ca stelele şi trupul lui se mişca sub el ca o cascadă nevăzută vreodată de un ochi omenesc. El era lumina stelelor şi stranietatea şi libertatea. El era o mie de săgeţi pornite în zbor deodată din o mie de arcuri.

Iar Mark era pierdut; se prăbuşea în ceruri întunecate, argintate de praful de diamant al stelelor. Picioarele lui erau împletite cu picioarele lui Kieran, mâinile lui erau în părul lui Kieran, şi amândoi alunecau prin ceaţă pe deasupra păşunilor verzi, călăreau pe un cal de foc deasupra deşertului, ridicând nisipul în nori de aur. A strigat, şi apoi Kieran se îndepărta de el, ca şi cum s-ar fi ridicat în aer, se îndepărta tot mai mult... şi Mark a deschis ochii şi s-a trezit în bibliotecă.

Adormise cu capul pe braţe, pe masa de lemn. A sărit în sus, cu respiraţia tăiată, şi l-a văzut pe Kieran, care stătea pe pervaz şi se uita la el.

Biblioteca era goală, slavă îngerului. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

Mâna îi zvâcnea. Probabil se lovise de marginea mesei; degetele începuseră deja să i se umfle.

— Păcat, a spus Kieran, uitându-se gânditor la mâna lui. Altfel mai dormeai.

— Unde au plecat ceilalţi?

A înghiţit în sec, simţindu-şi gâtul uscat.

— Unii s-au dus să caute ingredientele pentru desfacerea farmecului de legare, a răspuns Kieran. Copiii au devenit agitaţi şi Cristina a plecat cu ei, împreună cu iubitul lui Magnus.

— Adică Alec, a spus Mark. Îl cheamă Alec.

Kieran a ridicat din umeri.

— Iar Magnus s-a dus într-un loc pe care el l-a numit Internet cafe ca să scoată la imprimantă mesajele de la Emma şi Julian. Noi am fost lăsaţi aici să facem cercetări, dar tu ai adormit imediat.

Mark şi-a muşcat buzele. Corpul lui încă mai simţea corpul lui Kieran, cu toate că ştia că acesta nici nu-l atinsese. Ştia asta, dar trebuia să-l întrebe, cu toate că se temea de răspunsul lui.

— Şi tu m-ai făcut să visez, a spus el.

Nu era prima oară când Kieran făcea asta: îi trimisese lui Mark vise plăcute uneori, în nopţile de la Vânătoarea Sălbatică, atunci când nu putea să doarmă. Era un har al elfilor.

Dar asta era altceva.

— Da, a încuviinţat Kieran.

În părul lui negru erau şuviţe albe, ca vinele de minereu dintr-o rocă.

— De ce? l-a întrebat Mark.

Simţea cum se adună în el furia. Pe piept îl apăsa parcă o greutate. Avuseseră parte de certuri cumplite când erau la Vânătoarea Sălbatică. Certuri cu ţipete, ca atunci când ţi se pare că miza este lumea întreagă, pentru că celălalt e tot ce ai. Mark şi-a amintit că odată l-a împins pe Kieran pe un gheţar şi apoi s-a aruncat după el: l-a prins şi apoi s-au rostogolit amândoi ca un bulgăre de zăpadă, ţinându-se strâns în frigul acela cu degete ude şi îngheţate, care alunecau de pe piele.

Problema era că certurile lor se terminau de obicei cu sărutări, iar asta, credea Mark, nu ajuta cu nimic. Şi nu era probabil nici sănătos.

— Pentru că nu eşti sincer cu mine. Inima ta este ascunsă şi ferecată. Nu pot să văd în ea, a răspuns Kieran. Am crezut că poate în vis...

— Crezi că te mint?

Mark a simţit că i se strânge inima de groază.

— Cred că te minţi pe tine, a spus Kieran. Nu ai fost născut pentru viaţa asta, cu politici, uneltiri şi minciuni. Fratele tău, da. Julian se hrăneşte cu ele. Dar tu nu doreşti să faci astfel de înţelegeri, în care să-ţi pierzi sufletul pentru un scop mai înalt. Tu eşti mai blând.

Mark şi-a lăsat capul să cadă pe spătarul scaunului. Dacă ar fi putut să-i spună lui Kieran că nu are dreptate... dar avea. Ajunsese să urască fiecare clipă din viaţa sa, pentru că îl minţea pe Kieran, chiar dacă minciunile lui serveau unei cauze bune.

Kieran a adăugat:

— Fratele tău ar da foc lumii, dacă aşa şi-ar salva familia. Aşa sunt unii. Dar tu nu eşti aşa.

— Înţeleg că ţie nu-ţi vine să crezi că asta contează pentru mine foarte mult, Kieran. Dar e adevărat.

— Aminteşte-ţi ce ai promis, a şoptit Kieran.

Chiar şi acum, când se afla în lumea mundană, gesturile şi vocea lui aveau ceva arogant şi orgolios. Cu toate că purta pe el blugii de la Mark, arăta ca şi cum ar trebui să se afle în faţa unei armate de elfi, cu mâna întinsă poruncitor.

— Aminteşte-ţi că nu e nimic real.

Şi Mark şi-a amintit. Şi-a amintit de cuvintele scrise pe un pergament, înfăşurat într-o coajă de ghindă. Primul mesaj trimis de Kieran după ce plecase de la Vânătoarea Sălbatică.

— Pentru mine este, a spus Mark. Pentru mine toate astea sunt reale. S-a aplecat în faţă. Trebuie să ştiu dacă tu îmi eşti alături, Kieran.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să nu mai existe furie, a răspuns Mark. Înseamnă să nu-mi mai trimiţi vise. Am avut nevoie de tine atât de mult timp, Kieran. Am avut nevoie de tine aşa de mult, iar genul acesta de nevoie te încovoaie şi te chirceşte. Te face disperat. Te face să nu ai de ales.

Kieran înlemnise.

— Îmi spui că nu m-ai ales pe mine?

— Spun că Vânătoarea Sălbatică ne-a ales pe noi. Spun că dacă tu mă vezi ciudat şi distant, asta e pentru că nu pot să nu mă întreb, iar şi iar: într-o altă lume, într-o altă situaţie, ne-am mai fi ales unul pe altul? L-a privit cu duritate pe celălalt băiat. Tu eşti un prinţ nobil. Iar eu sunt pe jumătate nefilim, o pleavă, cu sânge şi descendenţă întinate.

— Mark.

— Spun că alegerile pe care le facem în captivitate nu sunt întotdeauna alegerile pe care le facem când suntem liberi. Şi atunci intervine îndoiala. Nu se poate altfel.

— La mine nu e aşa, a spus Kieran. După povestea asta, mă întorc la Vânătoarea Sălbatică. Tu eşti cel care vrea libertate.

— Nu voi permite să te sileasc să te întorci la Vânătoarea Sălbatică, dacă tu nu doreşti.

Ochii lui Kieran s-au îmblânzit. În clipa aceea, Mark a avut impresia că i-ar putea promite orice, oricât de nebunesc ar fi.

— Aş vrea să avem amândoi libertate, i-a spus Mark. Să râdem, să ne simţim bine, să ne iubim aşa cum se iubeşte toată lumea. Tu eşti liber aici cu mine, şi putem să profităm de şansa asta, de vremea asta.

— Prea bine, a replicat Kieran după o pauză lungă. Voi rămâne cu tine. Şi te voi ajuta cu cărţile tale plicticoase. A zâmbit: Sunt lângă tine, Mark, dacă aşa putem afla ce însemnăm unul pentru altul.

— Îţi mulţumesc, a spus Mark.

Kieran, ca toţi elfii, nu obişnuia să spună „Cu plăcere”; s-a dat jos de pe pervaz şi s-a dus să caute o carte în bibliotecă. Mark s-a uitat după el. Nu îi spusese niciun neadevăr, şi cu toate astea simţea în el o apăsare de plumb, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost o minciună.

Deasupra Londrei, cerul era lipsit de nori, albastru şi superb. Apele Tamisei, care se desfăceau în jurul vaporaşului, erau aproape albastre. Semănau cumva cu un ceai în care pui nişte cerneală albastră, s-a gândit Kit.

Locul acela unde se duceau – Ty avea adresa – era pe Gill Street, în Limehouse, după cum le explicase Magnus.

— Înainte era un cartier oribil, le spusese el. Plin de fumători de opiu şi tripouri. Doamne, ce distracţie era pe atunci!

Imediat, Mark se uitase la el panicat.

— Nu-ţi face griji, adăugase Magnus. Acum e un loc plicticos. Apartamente şi restaurante fiţoase. Extrem de sigur.

Kit era absolut convins că Julian nu le-ar fi dat voie să se ducă. Dar Mark nu şovăise – spre deosebire de fratele lui, părea să-i vadă pe Livvy şi pe Ty ca nişte vânători de umbre adulţi, de la care se aştepta la acelaşi comportament ca al maturilor.

Ty avusese o clipă de ezitare, când s-a uitat îngrijorat la sora lui. Livvy părea perfect în regulă acum – erau pe puntea unui vaporaş, în aer liber, şi ea stătea cu faţa ridicată, lăsând vântul să-i zboare părul, cu o plăcere vizibilă. Ty se uita la tot ce îi înconjura, absorbind imaginile cu fascinaţia aceea a lui, ca şi cum ar fi memorat fiecare clădire, fiecare stradă. Bătea cu degetele în balustrada de metal, dar Kit nu credea că acesta era un semn de nelinişte. Observase că gesturile lui Ty nu corespundeau întotdeauna stărilor lui. Uneori, mişcările lui apăreau şi când se simţea bine: dacă era relaxat, îşi privea degetele desenând încet prin aer, ca un meteorolog care urmăreşte mişcarea norilor.

— Dacă m-aş face vânător de umbre, a spus Kit, fără să se adreseze neapărat unuia dintre ei, aş avea teme de făcut? Sau aş putea începe aşa, pur şi simplu?

Ochii lui Livvy au strălucit.

— Ai început deja.

— Da, dar asta e o situaţie de urgenţă, a remarcat Ty. Kit are dreptate, va trebui să recupereze la şcoală. Tu nu eşti ignorant, aşa cum sunt mundanii, a adăugat el, dar sunt nişte lucruri pe care ar trebui să le înveţi: clase de demoni, limbaje, chestii de genul ăsta.

Kit s-a strâmbat.

— Eu speram să învăţ la locul de muncă.

Livvy a început să râdă,

— Ai putea să te duci în faţa consiliului şi să-ţi pledezi cauza.

— În faţa consiliului? Care e diferenţa dintre consiliu şi Conclav?

Livvy a râs şi mai tare.

— Încep să-mi dau seama de ce n-ai reuşi să-ţi pledezi cauza, a spus Ty. Deşi presupun că am putea să te mai învăţăm noi câte ceva.

— Câte ceva?

Ty a zâmbit cu zâmbetul acela rar, orbitor.

— Câte ceva. Am lucruri importante de făcut.

Kit şi-a adus aminte de noaptea precedentă, când erau pe acoperiş – cât de disperat păruse. Acum îşi revenise, de parcă vindecarea lui Livvy îl vindecase şi pe el. Stătea cu coatele pe balustradă, în timp ce vaporaşul trecea prin dreptul unei clădiri impozante, ca o fortăreaţă.

— Turnul Londrei, a explicat Livvy, observându-i privirea.

— Legenda spune că turnul trebuie păzit permanent de şase corbi, altfel monarhia va cădea, a adăugat Ty.

— Toate legendele sunt adevărate, a spus Livvy încet, şi Kit a simţit un fior pe şira spinării.

Ty a întors capul.

— Nu un corb era mesagerul lui Malcolm şi Annabel? Parcă aşa spuneau Julian şi Emma.

— Nu mi se pare o chestie sigură, a spus Kit. Dacă se plictiseşte corbul ăla, sau se rătăceşte, sau dacă se întâlneşte cu un şoim pus pe harţă?

— Sau e interceptat de elfi, a completat Livvy.

— Nu toţi elfii sunt răi, a spus Ty.

— Unii sunt buni, alţii sunt răi, ca toată lumea, a rostit Kit. Dar se pare că asta e prea complicat pentru Conclav.

— E complicat pentru multă lume, a replicat Ty.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, lui Kit i s-ar fi părut că acel comentariu are ceva mustrător. Ty, însă, voise probabil să spună exact acest lucru. Era plăcut pentru Kit să ştie asta, într-un fel ciudat.

— Nu-mi place ce am auzit de la Diana, a zis Livvy. Despre pretenţia Zarei cum că ea l-a ucis pe Malcolm.

— Tata obişnuia să spună că de multe ori e mai simplu să susţii o minciună mare decât una mică, a remarcat Kit.

— Păi, să sperăm că nu a avut dreptate, a spus Livvy, puţin iritată. Nu suport ideea că toată lumea crede că Zara şi alţii ca ea sunt nişte eroi. Chiar dacă nu ar şti că minte în legătură cu Malcolm, planurile Cohortei sunt josnice.

— Ce păcat că nu puteţi să le spuneţi celor din Conclav ce a văzut Julian în globul de sticlă, a oftat Kit.

— Dacă ar afla că a fost pe Tărâmul Elfilor, ar putea să-l exileze, a răspuns ea, şi în vocea ei se simţea clar frica. Sau să-i smulgă Peceţile.

— Aş putea să zic că am văzut eu… pentru mine contează mai puţin dacă mă dau afară din lumea nefilimilor, s-a oferit Kit.

Kit voise doar să mai înveselească atmosfera cu o glumă, dar gemenii păreau tulburaţi.

— Nu vrei să rămâi?

Întrebarea lui Ty era directă şi tăioasă ca un cuţit.

Kit nu avea niciun răspuns. A început să se audă gălăgie şi vaporaşul s-a oprit. Ancorase în Limehouse şi cei trei s-au grăbit să coboare – nu erau ascunşi de iluzia magică şi, în timp ce îşi făceau loc spre debarcader, Kit a auzit pe cineva bombănind că în ziua de azi copiii au ajuns să-şi facă tatuaje de mici.

Ty se strâmbase la auzul zgomotului şi când au ajuns în stradă avea deja căştile pe urechi. Aerul mirosea a apă de râu, dar Magnus avusese dreptate – au trecut repede de docuri şi au ajuns pe nişte străzi şerpuite, pe care se aflau o mulţime de clădiri masive care odinioară fuseseră fabrici şi acum se transformaseră în case de locuit.

Ty avea harta, iar Livvy şi Kit mergeau puţin mai în spate – cu un aer degajat, Livvy ţinea mâna pe sub jachetă, acolo unde avea centura cu arme.

— Când eşti şi tu, foloseşte mai rar căştile, a spus ea, cu ochii la fratele ei, dar adresându-i-se lui Kit.

— Asta e de bine?

Kit era surprins.

Livvy a ridicat din umeri.

— Nu că e bine sau rău. Pur şi simplu asta am observat. Nu e magie sau ceva. S-a uitat la el cu coada ochiului şi a adăugat: Am impresia că nu vrea să rateze nimic din ce spui tu.

Kit a simţit o împunsătură ciudată de emoţie, care l-a uimit. S-a uitat şi el cu coada ochiului la Livvy. De când plecaseră din Los Angeles, ea nu mai făcuse nimic care să sugereze că ar vrea să repete sărutul lor. Şi Kit şi-a dat seama că nici el nu ar vrea. Nu că nu i-ar fi plăcut de ea sau că nu era drăguţă. Dar i s-ar fi părut ciudat, ca şi cum ar fi fost ceva greşit.

Poate din cauza faptului că încă nu ştia dacă vrea să fie vânător de umbre.

— Am ajuns. Ty îşi scosese căştile, cu banda lor albă care contrasta atât de puternic cu părul lui negru – numai el, din toată familia, avea părul ăsta, dar Kit mai văzuse la institut, prin fotografiile strămoşilor lor, că existaseră şi alţii cu păr negru şi cu ochii aceia gri-argintii. O să fie interesant, a spus el. Magazinele de acest tip se supun Acordurilor, spre deosebire de Piaţa Umbrelor, dar cei care vând aici sunt specialişti.

Părea extrem de fericit gândindu-se la toate cunoştinţele alea de specialitate.

Trecuseră de o stradă mai mare, care se numea Narrow Street, şi acum se presupunea că sunt pe Gill Street, vizavi de singurul magazin de acolo, deschis. Vitrinele erau slab luminate, şi deasupra uşii era firma scrisă cu litere de alamă: PROPRIETAR: F. Sallows. Nu scria ce fel de magazin e, dar Kit presupunea că cei care intră aici ştiu bine ce se vinde înăuntru.

Ty deja traversase strada şi deschisese uşa. Livvy a grăbit pasul după el. Kit era în urmă, mai prudent şi mai puţin curios. Crescuse printre vânzători de magie şi clienţii lor şi se temea şi de unii, şi de alţii.

Interiorul magazinului nu l-a relaxat deloc. Ferestrele îngheţate nu lăsau să pătrundă lumina de afară. Măcar era curat – nişte rafturi lungi, pline cu chestii de care mai văzuse, colţi de dragon, apă sfinţită, unghii binecuvântate, pulberi fermecate de înfrumuseţare, amulete, şi destul de multe alte chestii pe care nu le mai văzuse. Ceasuri care mergeau invers, deşi nu pricepea de ce. Nişte schelete legate cu sârmă, aparţinând unor animale necunoscute. Colţi de rechin care erau mult prea mari să fie de rechin obişnuit. Tot felul de borcane cu aripi de fluturi care alcătuiau o explozie de culori, roz, galben-neon sau verde-limetă. Sticluţe cu apă albastră, care făcea la suprafaţă valuri, ca nişte mări în miniatură.

Pe tejghea era un clopoţel de aramă prăfuit. Livvy l-a ridicat şi a sunat, în timp ce Ty studia hărţile de pe pereţi. Pe cea la care se uita erau scrise nişte denumiri de care Kit nu auzise niciodată – Munţii Spinoşi, Oraşul Pustiit, Pădurea Spulberată.

— Tărâmul Elfilor, a spus Ty, cu o voce voalată, neobişnuită. E dificil de cartografiat, pentru că relieful se schimbă permanent, dar m-am uitat pe nişte hărţi atunci când Mark era plecat.

Bocănitul unor tocuri a anunţat sosirea proprietarului. Spre uimirea lui Kit, era o figură cunoscută – cu pielea maronie, părul de bronz şi azi cu o rochie neagră, simplă şi mulată. Hypatia Vex.

— Nefilimi, a oftat ea. Urăsc nefilimii.

— Înţeleg că nu e unul dintre magazinele în care clientul are întotdeauna dreptate, a remarcat Livvy.

— Tu nu eşti Sallows, a spus Ty. Eşti Hypatia Vex. Te-am întâlnit ieri.

— Sallows a murit demult, a răspuns Hypatia. A fost ucis de un nefilim, cum se întâmplă de obicei.

Ciudat, s-a gândit Kit.

— Avem o listă cu ce ne trebuie. Livvy a împins hârtia pe tejghea. Pentru Magnus Bane.

Hypatia a ridicat o sprânceană.

— A, Bane, marele vostru apărător. Ce pacoste e individul ăsta! A luat hârtia. Pentru unele dintre ele prepararea durează cel puţin o zi. Puteţi veni mâine?

— Avem de ales? a întrebat Livvy, cu un zâmbet fermecător.

— Nu, a spus Hypatia. Şi îmi plătiţi în aur. Nu mă interesează banii mundani.

— Spune-ne cât, a zis Ty, iar ea a luat un stilou şi a început să scrie. Şi... vreau să te mai întreb ceva.

S-a uitat la Kit şi la Livvy. Ea s-a prins imediat şi l-a scos pe Kit din magazin în stradă. Soarele îi încălzea pielea şi părul, şi el se întreba ce văd oare mundanii când se uită la magazin. Poate vreo prăvălie prăfuită unde se vând lucruri ieftine sau pietre funerare demodate. Adică un loc în care n-ai vrea să intri niciodată.

— Cât timp ai de gând să fii prieten cu fratele meu? l-a întrebat ea pe neaşteptate.

Kit a tresărit.

— Cât... ce?

— Ai auzit bine, a spus ea.

Ochii ei erau mult mai albaştri decât Tamisa. Ochii lui Ty semănau mai mult cu apa râului.

— Lumea nu se gândeşte aşa la prietenie, a răspuns Kit. Depinde de cât timp stai cu cineva, de cât timp sunteţi împreună.

— E alegerea ta, a spus ea şi ochii i s-au întunecat. Poţi să stai cu noi cât vrei.

— Oare? Dar Academia? Dar tot ce am de învăţat ca să devin vânător de umbre? Cum aş putea să recuperez, când voi sunteţi cu un milion de ani înaintea mea?

— Pe noi nu ne interesează asta...

— Poate pe mine mă interesează.

Livvy a rostit cu voce calmă:

— Când eram mici, copiii din familia Ashdown veneau să se joace cu noi. Părinţii noştri credeau că e bine să ne întâlnim şi cu alţi copii, iar Paige Ashdown era cam de vârsta noastră, aşa că ne-au băgat-o nouă pe gât. Şi la un moment dat Ty ne povestea de maşini... subiectul ăsta îl obseda pe el atunci, înainte de Sherlock. Şi ea i-a spus în bătaie de joc că ar trebui să vină la ea acasă, ca să-i povestească mai mult, pentru că e foarte interesant.

— Şi ce s-a întâmplat?

— El s-a dus acasă la ea, să-i povestească despre maşini, ea nu era acasă, şi când a venit, a început să râdă şi i-a spus să plece, pentru că nu vorbise serios, ce, era idiot?

Kit a simţit că îl cuprinde furia gândindu-se la fata aceea pe care nici n-o văzuse vreodată.

— Eu n-aş face asta niciodată.

— Ascultă, a spus Livvy. De atunci, Ty a înţeles un lucru despre oameni – că uneori nu vorbesc serios, că uneori tonul nu are legătură cu expresia, chestii de-astea. Dar în tine are încredere, te-a lăsat să te apropii de el. Poate nu îşi aminteşte întotdeauna să aplice şi în privinţa ta ce ştie. Eu nu spun decât atât: nu-l minţi. Nu-l induce în eroare.

— Dar eu nu... a început Kit, însă s-a auzit clopoţelul de la magazin şi uşa s-a deschis.

Era Ty, care şi-a acoperit capul cu gluga de briza aceea slabă.

— Am rezolvat, le-a zis. Să mergem acasă.

Dacă a observat atmosfera tensionată, nu a spus nimic, iar pe drumul spre casă au vorbit despre lucruri neimportante.

Spiriduşii stăteau cu un aer nefericit, aşezaţi în linie pe nişte pietre de la marginea grădinii. După ce i-au scos din groapă, Emma şi Jules le-au oferit mâncare, dar unul singur a acceptat, şi acum stătea aplecat deasupra unui castron cu lapte.

Cel mai înalt dintre ei a rostit cu o voce subţire:

— Malcolm Fade? Unde e Malcolm Fade?

— Nu e aici, a răspuns Julian.

— S-a dus să-şi viziteze o rudă bolnavă, a adăugat Emma, uitându-se fascinată la ei.

— Magicienii nu au rude, a spus spiriduşul.

— Nimeni nu pricepe trimiterile mele, a mormăit Emma.

— Suntem prietenii lui Malcolm, a rostit Julian, după o clipă.

Dacă Emma nu l-ar fi cunoscut, ar fi fost gata să îl creadă. Faţa lui era absolut inocentă când minţea.

— Ne-a rugat să avem grijă de casă cât e el plecat.

Spiriduşii au început să şoptească între ei, cu vocile lor mici şi subţiri. Emma a ciulit urechile, dar nu înţelegea nimic. Nu vorbeau limba nobiliară care se folosea pe Tărâmul Elfilor, era o limbă care părea mult mai simplă şi mult mai veche. Avea susurul apei peste pietre şi aciditatea ierburilor verzi.

— Şi voi sunteţi magicieni? a întrebat spiriduşul înalt, desprinzându-se de grup.

Avea ochii pătaţi cu gri şi argintiu, ca stâncile din Cornwall.

Julian a clătinat din cap şi a întins mâna, cu runa Intuiţiei vizibilă pe interiorul antebraţului.

— Suntem nefilimi.

Spiriduşii au început din nou să murmure între ei.

— O căutăm pe Annabel Blackthorn, a spus Julian. Vrem s-o ducem acasă, unde va fi protejată.

Spiriduşii se uitau la el cu neîncredere.

— Ea spunea că voi ştiţi unde e. Aţi vorbit cu ea?

— Îi cunoaştem de mulţi ani pe ea şi pe Malcolm, a răspuns spiriduşul. Nu se întâmplă prea des ca un muritor să trăiască aşa de mult. Eram curioşi.

— Puteţi să ne spuneţi şi nouă, a zis Emma. Vă dăm drumul dacă ne spuneţi.

— Şi dacă nu vă spunem? a întrebat cel mai mic dintre ei.

— Nu vă dăm drumul, a răspuns Julian.

— E în biserica din Porthallow, a spus micul spiriduş, vorbind în numele tuturor. E părăsită de mulţi ani. Ea ştie bine locul şi se simte în siguranţă acolo; în zona aceea sunt puţine fiinţe înalte.

— E aproape biserica Porthallow? a întrebat Julian. E aproape de oraş?

— Foarte aproape, a răspuns spiriduşul cel înalt. Ucigător de aproape. A ridicat mâinile lui subţiri şi palide, indicând direcţia. Dar nu puteţi merge azi. E duminică, şi fiinţele înalte vin în grupuri să studieze cimitirul de lângă biserică.

— Mulţumim, le-a spus Julian. Ne-aţi fost de mare folos.

Dru a deschis încet uşa de la dormitorul ei.

— Jaime? a şoptit ea.

Niciun răspuns. S-a strecurat în cameră şi a închis uşa după ea. Avea în mână o farfurie cu brioşe făcute de Bridget. Când îi ceruse o farfurie întreagă, Bridget răsese singură, amintindu-şi probabil de ceva, dar apoi i-a spus lui Dru pe un ton aspru să nu le mănânce pe toate, că se face şi mai grasă.

Dru învăţase de ceva vreme că nu e bine să mănânce prea mult când erau de faţă oameni pe care nu îi cunoştea, sau să spună că-i e foame, sau să-şi pună prea mult în farfurie. Murea de ciudă când vedea cum se uită la ea, ca şi cum ar fi spus: Ah, de-asta nu e slabă!

Dar pentru Jaime fusese dispusă să suporte. După ce îl instalase în camera ei – el se trântise pe pat ca şi cum era camera lui dintotdeauna, dar apoi sărise în sus şi o

întrebase dacă poate să se ducă la duş –, ea îl întrebase dacă-i e foame, iar el lăsase ochii în jos, zâmbind.

— Nu aş vrea să te deranjez, dar...

Şi ea dăduse fuga la bucătărie, de unde nu a vrut să vină cu mâna goală. Era ceva ce putea face doar o fată speriată de treisprezece ani, nu şi una de şaisprezece. Sau cât credea el că are. Ea nu-i spusese.

— Jaime?

El a ieşit din baie în blugi, trăgându-şi tricoul pe el. Dru a apucat să vadă un tatuaj negru – nu o Pecete, ci nişte cuvinte scrise cu litere latine pe toată pielea lui măslinie – înainte ca el să-şi îmbrace tricoul. Rămăsese cu ochii la el, fără cuvinte, iar el s-a apropiat şi a luat de pe farfurie o brioşă. I-a făcut cu ochiul.

— Mersi.

— Cu plăcere, a spus ea cu voce slabă.

El s-a aşezat pe pat, făcând firimituri, cu părul lui negru ud şi încreţit de apă. Dru a aşezat cu grijă farfuria pe o comodă. Când s-a întors, el deja adormise, cu capul pe braţ.

Dru s-a cocoţat pe noptieră, cu braţele încrucişate la piept. Recunoştea pe faţa lui culorile şi liniile chipului lui Diego. Era ca şi cum cineva luase faţa lui Diego şi o cioplise, făcând-o mai îngustă. La încheietura mâinii se vedeau alte cuvinte tatuate, care dispăreau în mâneca tricoului; şi-ar fi dorit să ştie mai multă spaniolă, ca să înţeleagă ce înseamnă.

A vrut să se îndrepte spre uşă, ca să-l lase să se odihnească.

— Nu pleca, a spus el.

Ea s-a întors şi a văzut că ochii lui sunt pe jumătate deschişi şi că genele lui aruncă umbre pe pometii înguşti.

— De multă vreme n-am mai stat de vorbă cu cineva.

Ea s-a aşezat pe marginea patului. Jaime s-a rostogolit pe spate şi şi-a pus braţul sub cap. Avea nişte membre lungi, şi părul negru, şi nişte gene ca picioarele de păianjen. Parcă toate erau la el puţin disproporţionate, în timp ce la Diego toate erau perfect echilibrate, ca într-un desen. Dru a încercat să nu se holbeze la el.

— Mă uitam la CD-urile de pe noptiera ta, a spus el.

Dru le cumpărase de la un magazin de pe Fleet Street, când ieşise cu Diana să ia sandviciuri.

— Sunt numai filme de groază.

— Îmi plac filmele de groază, a spus ea.

El a zâmbit. Părul negru îi intra în ochi. El l-a dat la o parte.

— Îţi place să fii speriată?

— Filmele de groază nu mă sperie, a răspuns ea.

— N-ar trebui să te sperie?

Părea sincer interesat. Dru nu-şi amintea când fusese ultima oară cineva sincer interesat de pasiunea ei pentru filmele vechi de groază. Julian rămânea uneori cu ea să se uite împreună la Hotelul Groazei, dar Dru ştia că face asta doar din amabilitatea lui de frate mai mare.

— Îmi amintesc de Războiul Întunecat, a spus ea. Îmi amintesc cum mureau oamenii în faţa mea. Tatăl meu a fost unul dintre întunericiţi. S-a întors la noi, dar... nu era el. Dru a înghiţit în sec. Când mă uit la un film de groază, ştiu că orice s-ar întâmpla, se va termina cu bine. Ştiu că oamenii aceia sunt doar actori, şi că după ce termină de filmat, pleacă acasă. Că sângele e fals şi se spală.

Ochii lui Jaime erau întunecaţi şi plini de înţelegere.

— Aproape că te fac să crezi că nu există nimic din toate astea, a spus el. Imaginează-ţi cum ar fi să nu existe toate astea.

Ea a zâmbit cu tristeţe.

— Suntem vânători de umbre, a răspuns. Nu putem să ne imaginăm aşa ceva.

— Oamenii ar face orice să scape de treaba de acasă, a spus Julian.

— Nu şi tu, a replicat Emma.

Stătea întinsă, cu picioarele atârnate peste braţul canapelei.

Cum nu puteau să se ducă la biserică după Annabel, se hotărâseră ca în după-amiaza aceea să citească jurnalul lui Malcolm şi să mai studieze desenele lui Annabel. Când soarele începuse să coboare, aveau deja o cantitate apreciabilă de hârtii cu notiţe, aranjate sistematic în teancuri împrăştiate prin toată camera. Notiţe cronologice – când intrase Malcolm în familia Blackthorn, cum reuşiseră aceştia să-l adopte, fiind conducătorii institutului din Cornwall. Cât de mult iubea Annabel vechiul conac Blackthorn de pe dealurile verzi ale Idrisului şi cum se jucau ei împreună în Pădurea Brocelind. Momentul în care Malcolm a început să facă planuri pentru viitorul lor, când a construit casa din Polperro, şi cum ei doi şi-au ascuns relaţia, comunicând prin mesaje purtate de corbul lui Annabel. Momentul în care tatăl ei a descoperit relaţia lor şi a dat-o afară pe fiica lui din casă, iar a doua zi Malcolm a găsit-o plângând pe plajă.

Atunci Malcolm şi-a dat seama că au nevoie de protecţie în faţa Conclavului. Atunci aflase de colecţia de cărţi de vrăji din institutul din Cornwall şi s-a gândit că are nevoie de un protector puternic. De cineva cămia să-i ofere Cartea Neagră, ca în schimbul ei să-i ţină la distanţă pe cei din consiliu.

Emma citea cu glas tare din jurnal, iar Julian lua notiţe. Din când în când întrerupeau lectura şi fotografiau cu telefonul notele şi întrebările lor, ca să le trimită la institut. Uneori, şi cei de acolo trimiteau întrebări la care ei se chinuiau să răspundă – de multe ori nu aveau răspuns. La un moment dat, au primit o poză cu Ty, care era fericit că găsise în bibliotecă un raft întreg de ediţii princeps cu Sherlock Holmes. Altădată au primit o poză cu piciorul lui Mark. Niciunul dintre ei n-a reuşit să o interpreteze.

La un moment dat, Julian s-a întins, după care s-a dus la bucătărie şi a făcut sandviciuri cu brânză pentru amândoi, încălzite pe Aga, o sobă masivă de fier care dădea căldură în toată casa.

Nu e bine, şi-a spus el pe când aşeza sandviciurile pe farfurii, amintindu-şi că Emma le prefera fără coajă. De multe ori râdea de ea pe tema asta. A luat repede un cuţit, cu un gest automat, din obişnuinţă.

Îşi imagina cum ar fi să facă asta în fiecare zi. Să locuiască într-o casă construită de el – o casă ca asta, cu vedere la mare. Cu un studio imens, în care să picteze. Cu o sală de antrenament pentru Emma. Îşi imagina cum ar fi să se trezească dimineaţa şi s-o găsească lângă el, sau în bucătărie, la masă, mâncându-şi cerealele preferate, fredonând, zâmbindu-i când îl vede intrând.

Valul de dorinţă aproape l-a înecat— nu doar pentru apropierea ei fizică, ci şi pentru visul la acea viaţă. Visele erau periculoase, şi-a amintit el. La fel de periculoase cum erau pentru Frumoasa Adormită în castelul ei, care căzuse în visuri ce o devoraseră vreme de o sută de ani.

A revenit la Emma, lângă foc. Ea a luat farfuria cu ochii strălucitori, zâmbind.

— Ştii ce mă îngrijorează? l-a întrebat ea.

Inima lui s-a strâns puţin.

— Ce?

— Church, a spus ea. A rămas singur-singurel la institut.

— Nu e singur. E înconjurat de centurioni.

— Dacă mi-l fură vreunul?

— Atunci va fi pedepsit în consecinţă, a spus Julian, apropiindu-se mai mult de foc.

— Care e pedeapsa potrivită pentru cineva care fură o pisică? a întrebat ea, pe deasupra sandviciului.

— În cazul lui Church, obligativitatea de a-l păstra, a răspuns Julian.

Emma s-a strâmbat.

— Dacă găsesc vreo bucăţică de coajă pe sandviciul ăsta, o arunc în tine.

— De ce nu arunci tot sandviciul?

Ea a părut oripilată.

— Şi să renunţ la brânza cea gustoasă? Niciodată, nici măcar o dată nu aş renunţa la brânza cea gustoasă.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama.

Julian a aruncat un lemn în foc. Simţea în piept un fel de bulă de fericire, dulce şi nemaisimţită.

— Nu găseşti în fiecare zi o brânză aşa de gustoasă, l-a informat ea. Dar ştii ce ar fi şi mai bun ca ea?

— Ce?

S-a lăsat pe călcâie.

— Un alt sandvici.

I-a întins farfuria goală, râzând. El a luat farfuria, şi a fost un moment absolut obişnuit, dar în acelaşi timp era tot ce-şi dorise el şi nu-şi permisese să viseze. O casă cu Emma, ei doi, râzând lângă foc.

Mai bine n-ar putea să fie, decât să-i aibă pe fraţii şi surorile lui undeva, în apropiere, ca să-i poată vedea în fiecare zi, să facă partide de scrimă cu Livvy, să se uite la filme cu Dru şi să-l înveţe pe Tawy să tragă cu arcul. Să caute animale împreună cu Ty, crabi pustnici la marginea apei, care aleargă repede cu carapacea lor grea. Să poată găti mâncare multă, împreună cu Mark, cu Helen şi cu Aline, şi să mănânce cu toţii afară, la lumina stelelor din deşert.

Un loc unde să se audă marea, cum se auzea acum. Şi unde s-o vadă pe Emma, mereu pe Emma, jumătatea lui mai bună şi mai frumoasă, care îi atenua duritatea, care îl obliga să vadă lumina atunci când el nu vedea decât întuneric.

Dar ei oricum ar fi mereu împreună, s-a gândit Julian. Cu mult timp în urmă, bucăţile din sufletul lui s-au risipit, şi acum trăiau în fraţii şi surorile lui. Mai puţin bucata care trăia în Emma, înfiptă acolo în flacăra ceremoniei parabatai şi sub apăsarea inimii lui.

Dar era imposibil. Un lucru imposibil, care nu avea să se întâmple niciodată. Chiar dacă printr-un miracol familia lui ar scăpa nevătămată şi ar rămâne împreună, iar Helen cu Aline s-ar întoarce şi ele, chiar şi aşa Emma, Emma lui, va avea la un moment dat propria ei familie şi propria ei viaţă.

Se întreba dacă el va fi suggenes, dacă el va fi cel care o va însoţi la altar. Aşa se obişnuia la parabatai.

Gândul acesta l-a făcut să simtă că e tăiat pe dinăuntru cu pumnalele.

— Mai ţii minte, spunea ea cu vocea ei caldă, glumeaţă, când ai spus că poţi să-l strecori în sala de clasă pe Church fără ca Diana să observe, şi el te-a muşcat exact când citeai din Jonathan Vânătorul de Umbre?

— Deloc.

Julian s-a aşezat din nou pe podea, cu unul dintre jurnale în mână. Căldura din cameră, mirosul de ceai şi de pâine prăjită, strălucirea focului în părul Emmei, toate astea îl făceau somnoros. Simţea o fericire intensă şi o nefericire groaznică, şi aceste două senzaţii complet diferite îl epuizau.

— Ai ţipat, a spus ea. Şi i-ai zis Dianei că ai ţipat pentru că eşti încântat de ce citeşti.

— Există vreun motiv pentru care vrei să aminteşti toate momentele mele penibile? s-a întrebat el cu voce tare.

— Cineva trebuie s-o facă, a replicat ea.

Curbura obrazului ei era rozalie de la lumina flăcărilor. Brăţara de sticlă de la mâna lui sclipea, şi a simţit-o rece pe obraz când a lăsat capul jos.

Îi fusese teamă că, dacă nu va fi şi Cristina cu ei, se vor certa şi se vor război. Că vor fi supăraţi. Dar totul era perfect. Şi, într-un fel, asta era mult mai rău.

Durerea a fost cea care l-a trezit pe Mark în toiul nopţii, senzaţia că nişte gheare i-au cuprins încheietura.

Lucraseră până târziu în bibliotecă, Magnus îşi bătea capul cu reţeta pentru antidotul farmecului de legare, iar ceilalţi căutau prin cărţi vechi referiri la Cartea Neagră. Combinarea amintirilor din cristalul aletheia cu informaţiile obţinute din notele trimise de Julian şi Emma începuse să contureze un tablou mai complet cu Annabel şi Malcolm, dar Mark se întreba dacă le foloseşte la ceva. Lor le trebuia Cartea Neagră, şi chiar dacă povestea ei se născuse în trecut, cu ce îi putea ajuta s-o găsească în prezent?

Un fapt pozitiv era că reuşise să-l convingă pe Kieran să mănânce aproape toată porţia de mâncare pe care Alec o adusese de la o cafenea de pe Fleet Street, deşi n-a încetat o clipă să se plângă că sucul nu era de fapt suc şi că chutney nu există.

— Aşa ceva e imposibil, spusese el, uitându-se urât la sandvici.

Acum dormea ghemuit într-o grămadă de pături sub fereastra lui Mark, cu capul sprijinit de un teanc de cărţi de poezie pe care le adusese din bibliotecă. Aproape toate erau semnate pe coperta interioară de un anume James Herondale, care rescrisese din loc în loc versurile lui preferate.

Încheietura începuse iar să-i zvâcnească, şi odată cu durerea a venit şi o stare de nelinişte. Cristina, s-a gândit el. Abia dacă îşi vorbiseră în ziua aceea, pentru că amândoi se evitau. În parte din cauza lui Kieran, dar şi mai mult din cauza farmecului de legare, din cauza crudei realităţi reprezentate de el.

Mark s-a ridicat în picioare şi şi-a pus nişte blugi şi un tricou. Nu putea să doarmă, nu aşa, nu când îşi făcea griji pentru ea. A plecat pe hol, desculţ, către camera ei.

Dar camera era goală. Patul era făcut, pătura întinsă, iar lumina lunii bătea în ea.

A pornit perplex pe hol, lăsându-se condus de farmecul de legare. Era ca şi cum ai urmări muzica unei serbări de la distanţă. I se părea că o aude: era undeva în institut.

A trecut pe lângă uşa lui Kit şi a auzit de acolo voci ridicate, şi râsul cuiva – Ty. Şi-a adus aminte cât de mult părea să aibă Ty nevoie de el atunci când se întorsese acasă, iar acum nu mai era aşa: Kit părea să fi făcut un soi de magie prin care reuşise să transforme relaţia dintre gemeni într-o relaţie în trei, perfect echilibrată. Ty nu se mai uita la Mark la fel ca până atunci, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care să-l înţeleagă.

Iar asta era bine, şi-a spus Mark, coborând câte două trepte odată. Pentru că nu prea era în măsură să înţeleagă pe cineva. Nu se înţelegea nici măcar pe el.

Un coridor lung l-a adus în faţa unor uşi duble, vopsite în alb – una dintre ele era deschisă. Era o cameră imensă, plină de praf, luminată slab.

Era evident că nu mai fusese folosită de mulţi ani, deşi, dacă nu luai în seamă praful, era curat. Majoritatea pieselor de mobilier erau acoperite cu pânză albă. Ferestrele cu arcade dădeau în curtea interioară, spre noaptea plină de stele.

Cristina era acolo, în mijlocul camerei, uitându-se la unul dintre candelabre. Erau trei, aşezate în linie – nu erau aprinse, dar cristalul lor licărea.

A lăsat uşa să se trântească în spatele lui şi ea s-a întors. Nu părea surprinsă că îl vede. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, care părea să fi fost croită pentru o persoană mai scundă, iar părul îl avea strâns.

— Mark, a spus ea. N-ai putut să dormi?

— Nu prea bine. S-a uitat cu jale spre încheietura mâinii, cu toate că acum, când era cu ea, durerea dispăruse. Ai simţit şi tu la fel?

Ea a dat din cap. Ochii îi străluceau.

— Mama mea spunea mereu că sala de bal de la institutul din Londra e cea mai frumoasă. Cristina s-a uitat în jur, la tapetul vărgat edwardian şi la draperiile grele de catifea, cu falduri ample. Dar ea cred că a văzut-o însufleţită, plină de oameni. Acum seamănă cu castelul Frumoasei Adormite. Ca şi cum Războiul Întunecat a înconjurat-o cu spini şi de atunci doarme.

Mark i-a întins mâna, iar rana îi încercuia încheietura precum brăţara de sticlă a lui Julian.

— Hai să o trezim, a spus el. Dansează cu mine.

— Dar nu e muzică, a răspuns ea.

A venit însă spre el, legănându-se uşor.

— Am dansat la multe serbări, a spus el, unde nu se auzeau nici flaute, nici viori, unde nu era decât muzica vântului şi a stelelor. Pot să-ţi arăt.

Ea s-a apropiat de el, cu pandantivul de aur de la gâtul ei strălucind.

— Ce magie! a exclamat, şi ochii ei erau mari şi întunecaţi şi luminoşi de neastâmpăr. Sau aş putea să fac asta.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a apăsat pe câteva butoane. Muzica a început să se reverse din micile difuzoare: nu se auzea prea tare, dar Mark o simţea – nu cunoştea melodia, dar era un ritm rapid şi energic, pe care îl simţea parcă în sânge.

I-a întins mâinile. Ea a aşezat telefonul pe fereastră, l-a luat de mâini şi a râs când Mark a tras-o spre el. Trupurile li s-au atins o dată, uşor, apoi ea s-a învârtit, silindu-l s-o urmeze. Dacă îşi imaginase că el va conduce, se înşelase.

A păşit după ea, dar ea se mişca precum o flacără, mereu în faţa lui, şi s-a tot învârtit, până când părul i s-a desprins din strânsoare şi i-a zburat pe obraji. Candelabrele sclipeau deasupra lor ca o ploaie şi Mark a prins-o pe Cristina de mână. A învârtit-o; părul ei i-a atins obrajii în mişcarea aceea, apoi a prins-o de şolduri şi a adus-o lângă el.

Şi acum era în braţele lui, mişcându-se, şi când corpul ei îl atingea, avea impresia că în locul acela se aprinde o scânteie. Nu se mai gândea la nimic în afară de ea. La lumina care cădea pe pielea ei măslinie, la chipul ei îmbujorat, la felul în care rochia zbura în jurul ei când se învârtea, permiţându-i să zărească pentru o clipă coapsele ei fine, pe care şi le imaginase de o sută de ori.

A prins-o de talie şi ea s-a lăsat pe spate, până când părul i-a atins podeaua. Când s-a ridicat, cu ochii pe jumătate închişi, el nu s-a mai putut stăpâni. A tras-o spre el şi a sărutat-o.

Ea a ridicat mâinile, l-a prins de păr, l-a strâns şi l-a tras mai aproape. Buzele ei aveau gust de apă rece şi limpede, iar el şi-a lipit gura de ele, ca şi cum ar fi fost teribil de însetat. Simţea în tot corpul un fel de durere disperată, şi când ea s-a desprins, el a gemut încet. Dar ea râdea, uitându-se la el, şi dansa, îndepărtându-se încet cu spatele şi cu mâinile întinse spre el. Mark îşi simţea pielea strânsă, era disperat s-o mai sărute o dată, era disperat să o atingă, acolo unde o atinsese privirea lui: să-i mângâie picioarele lungi, pe sub fustă, să-i mângâie mijlocul şi spatele, acolo unde muşchii erau prelungi şi fini, de o parte şi de alta a coloanei.

O dorea, şi era o dorinţă foarte umană; nu era lumină de stele, nu era nimic straniu, era aici şi acum. S-a apropiat de ea şi a prins-o de mâini.

— Cristina…

Ea a îngheţat brusc şi, în clipa aceea de groază, el a crezut că din cauza lui. Dar ea se uita dincolo de el. S-a întors şi l-a văzut pe Kieran în cadrul uşii, rezemat, uitându-se fix la ei.

Mark s-a încordat. Într-un moment de raţionare întârziată, şi-a dat seama că fusese prost, îngrijorător de prost să facă ce a făcut. Nu era vina Cristinei. Dacă ar fi îndrăznit Kieran să-şi verse furia asupra ei...

Dar vocea lui Kieran era calmă.

— Mark, a spus el. Tu chiar nu te pricepi deloc, aşa este? Ar trebui să-i arăţi cum se dansează cu adevărat.

S-a îndreptat spre el, un adevărat prinţ al elfilor, cu toată graţia lui. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni de pânză, şi părul lui negru se revărsa pe umeri. A ajuns în mijlocul camerei şi i-a întins mâna Cristinei.

— Doamna mea, a spus el şi s-a aplecat uşor. Îmi acorzi favoarea unui dans?

Cristina a ezitat o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

— Nu trebuie să faci asta, i-a şoptit Mark.

Ea s-a mulţumit să se uite lung la el, apoi l-a urmat pe Kieran în mijlocul camerei.

— Acum, a spus Kieran şi a început să se mişte.

Mark nu-şi amintea să fi dansat vreodată cu Kieran, nici măcar la serbări; întotdeauna încercau să-şi ascundă relaţia în faţa elfilor. Iar Kieran, dacă nu putea dansa cu cine voia el, prefera să nu mai danseze deloc.

Dar acum dansa. Iar dacă ea se mişca precum o flacără, el se mişca precum un fulger. După o scurtă ezitare, Cristina l-a urmat, el a tras-o în braţele lui, a prins-o, a ridicat-o în aer cu uşurinţa elfilor şi a învârtit-o. Ea a fost gata să strige, cu faţa luminată de plăcerea muzicii şi a dansului.

Mark rămăsese nemişcat, stânjenit şi speriat în egală măsură. Ce făcea Kieran? Ce era în capul lui? Era un fel de reproş? Dar nu părea să fie. Cât de mult văzuse Kieran? Văzuse şi sărutul, sau numai dansul?

A auzit-o pe Cristina râzând, iar el a făcut ochii mari. Incredibil. Ea şi Kieran erau ca nişte stele care se roteau, abia atingându-se, dar când se atingeau, parcă se aprindea o ploaie de scântei şi foc. Iar Kieran zâmbea, zâmbea cu adevărat. Se transformase la faţă, părea mai tânăr decât era.

Muzica s-a sfârşit. Cristina s-a oprit din dans, părând brusc intimidată. Kieran a ridicat mâna şi i-a atins părul negru şi lung, apoi i l-a dat pe spate ca să o poată săruta pe obraz. Ea a făcut ochii mari de uimire.

Abia apoi, după ce s-a retras, Kieran s-a uitat la Mark.

— Iată, a spus el. Aşa dansează cei cu sânge de elf.

— Scoală-te!

Kit a mârâit şi s-a întors pe o parte. În sfârşit dormea şi visa ceva plăcut, că era pe plajă cu tatăl lui. Nu că tatăl lui l-ar fi dus vreodată pe plajă, dar de-asta se şi cheamă vise, nu?

În vis, tatăl lui îi punea mâna pe umăr şi-i spunea: întotdeauna am ştiut că o să fii un bun vânător de umbre.

Nu avea nicio importanţă că Johnny Rook ar fi preferat ca fiul lui să ajungă criminal în serie decât nefilim. Chinuindu-se să se trezească, Kit şi-a amintit zâmbetul lui atotştiutor, din ultima zi în care îl văzuse

— În dimineaţa în care demonii lui Malcolm îl făcuseră bucăţi pe Johnny Rook.

— Nu auzi? Vocea care striga la el să se trezească devenea mai imperioasă. Scoală-te!

Kit a deschis ochii. Camera era scăldată în lumina lămpii-vrăjitoarei şi deasupra lui era o umbră. Având proaspătă în minte imaginea demonilor mantizi, undeva, la marginea conştienţei, a ţâşnit în sus.

Umbra s-a dat repede înapoi, abia reuşind să evite coliziunea cu Kit. Lampa-vrăjitoarei s-a ridicat, luminându-l pe Ty, al cărui păr negru şi fin era ciufulit, de parcă abia se dăduse jos din pat şi venise acolo fără să se pieptene. Era îmbrăcat cu un hanorac cenuşiu pe care i-l dăduse Julian înainte să plece în Cornwall, şi pentru confortul lui Ty, dar şi pentru că se simţea vinovat, probabil. Cablurile căştilor ieşeau din buzunarul pantalonilor şi i se înfăşurau după gât.

— Watson, a spus el. Vreau să te văd.

Kit a mârâit şi s-a frecat la ochi.

— De ce? Cât e ceasul?

Ty a răsucit în mână lampa-vrăjitoarei.

— Ştiai că primele cuvinte rostite vreodată la telefon au fost: „Domnule Watson, vino aici, vreau să te văd”?

— Dar era vorba de un alt Watson, a argumentat Kit.

— Ştiu, a spus Ty. Dar mi s-a părut interesant. A tras uşor de cablurile de la căşti. Chiar voiam să te văd. Sau, cel puţin, am ceva de făcut şi aş vrea să vii cu mine. De fapt, chiar tu mi-ai spus un lucru care mi-a dat ideea acestei investigaţii.

Kit a dat pătura la o parte cu picioarele. Era, oricum, îmbrăcat, un obicei pe care îl căpătase dintr-o perioadă în care afacerile în care era implicat tatăl lui ieşiseră cam prost şi amândoi se culcaseră zile la rând îmbrăcaţi, gata să fugă dacă era cazul.

— Investigaţie?

— E la bibliotecă, a spus Ty. Pot să-ţi arăt înainte de a pleca. Dacă vrei.

— Mi-ar plăcea să văd.

Kit s-a dat jos din pat, s-a încălţat repede şi a înşfăcat din mers o jachetă, înainte de a porni pe hol după Ty. Ştia că ar fi trebuit să se simtă epuizat, dar ceva din energia, luciditatea şi interesul lui Ty avea asupra lui Kit efect de cafeină. Îl trezise în interior, cu senzaţia unei promisiuni, ca şi cum dintr-odată viitorul se deschidea în faţa lui cu o mulţime de posibilităţi.

În bibliotecă, Ty s-a aşezat la masa pe care se aflau notele trimise din Cornwall de Julian şi Emma şi copiile după desenele lui Annabel. Lui Kit totul i se părea la fel de dezordonat, dar Ty se uita la paginile acelea, la lumina lămpii-vrăjitoarei, cu multă siguranţă.

— Ţi-aduci aminte când vorbeam despre Malcolm şi Annabel, că îşi transmiteau mesaje prin intermediul unui corb? Când eram pe vapor? Şi tu spuneai că un corb nu ţi se pare prea sigur?

— Mi-aduc aminte.

— Asta mi-a dat o idee, a spus Ty. Tu îmi dai de multe ori idei. Nu ştiu de ce. A ridicat din umeri. În fine. Plecăm în Cornwall.

— De ce? Vrei să deshumezi pasărea ca s-o interoghezi?

— Sigur că nu.

— Era o glumă, Ty... Kit s-a oprit brusc, dându-şi seama prea târziu de impactul cuvintelor lui. Ce? Unde ne ducem?

— Ştiu că era o glumă, a spus Ty, ridicând o copie după un desen de-al lui Annabel. Livvy mi-a spus că atunci când oamenii fac nişte glume care nu sunt amuzante, e politicos să le ignori. Nu e adevărat?

Părea neliniştit, şi Kit ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, aşa cum îl îmbrăţişase noaptea trecută, pe acoperiş.

— Ba da, e adevărat, a spus el şi s-a grăbit să iasă după Ty din bibliotecă. Atâta că umorul e ceva subiectiv. Nu toată lumea e de acord că ceva e amuzant sau nu.

Ty s-a uitat la el cu prietenie sinceră.

— Sunt convins că mulţi oameni te consideră extrem de amuzant.

— Exact.

Coborau acum scările repede, în întuneric. Kit se întreba unde se duc, dar aproape nu mai conta – simţea nerăbdarea ca pe nişte scântei în vârful degetelor, promisiunea aventurii.

— Dar tocmai Cornwall, pe bune? Cum aşa? Şi Livvy?

Ty nu s-a întors.

— În seara asta nu vreau s-o iau cu mine.

Au ajuns la capătul scărilor. De aici se deschidea o uşă către o cameră imensă, cu pereţi de piatră. Cripta catedralei. Podeaua şi pereţii erau placaţi cu dale imense de piatră, frumos lustruite, iar pe stâlpii de piatră erau nişte cercuri de alamă, în care odinioară se puneau, probabil, felinare. Acum lumina venea de la lampa-vrăjitoarei pe care o ţinea Ty în mână, revărsându-se printre degetele lui.

— Ce facem noi, mai precis? a întrebat Kit.

— Îţi aduci aminte când am rămas eu la magazin să vorbesc cu Hypatia Vex? Ea mi-a spus că aici, jos, e un portal permanent. Unul vechi, poate printre cele mai vechi, făcut în 1903. Nu duce decât la institutul din Cornwall. Conclavul nu ştie de el şi nu îl monitorizează.

— Un portal care nu e monitorizat?

Ty se învârtea prin cameră, luminând zidurile cu lampa-vrăjitoarei, examinând toate colţurile şi toate crăpăturile.

— Şi nu e periculos?

Ty nu a răspuns. Din loc în loc, pe pereţi erau atârnate tapiserii lungi. Ty se uita în spatele fiecăreia, apropiind lampa-vrăjitoarei de zid. Lumina se reflecta din piatră, iradiind ca nişte licurici.

— De-asta nu am vrut să vină Livvy, a spus el. Chiar e periculos.

Ty şi-a îndreptat umerii. Părul lui era vraişte.

— Deja a fost rănită, a adăugat. Din cauza mea.

— Ty...

— Trebuie să găsesc portalul.

Ty s-a rezemat de perete, bătând cu degetele în el.

— M-am uitat sub toate tapiseriile.

— Poate ar trebui să te uiţi în ele? a sugerat Ty.

Ty s-a uitat lung şi gânditor la el, puţin surprins. Kit a apucat să vadă doar o strălucire în ochii lui, înainte să se întoarcă pentru a examina din nou tapiseriile. Fiecare din ele înfăţişă o scenă dintr-un peisaj care părea medieval: castele, ziduri lungi de piatră, turnuri şi drumuri, cai şi bătălii. Ty s-a oprit în faţa uneia care ilustra un gard verde înalt, cu o deschizătură arcuită la mijloc. Prin deschizătură se vedea marea.

A atins-o cu un gest ezitant, cercetător. A urmat un fulger de lumină. Kit s-a repezit într-acolo tocmai când tapiseria a început să licărească, devenind sclipitoare şi colorată ca o pată de ulei.

Ty s-a mai uitat o dată la desenul pe care îl ţinea în mână şi a întins cealaltă mână spre Kit.

— Hai mai repede!

Kit a întins mâna. I-a strâns degetele lui Ty, pe care le simţea calde şi ferme. Ty a păşit în portal, iar culorile se desfăceau şi se refăceau în jurul lui – deja era pe jumătate invizibil – şi l-a strâns mai tare pe Kit de mână, trăgându-l după el.

Kit s-a ţinut bine. Dar undeva, în haosul rotitor al portalului, mâinile lor s-au desfăcut. L-a cuprins o panică iraţională şi a strigat tare ceva – nu ştia prea bine ce –, apoi portalul l-a aruncat învârtindu-se printr-o uşă întunecoasă şi l-a scuipat afară, în aer rece, pe o pantă acoperită cu iarbă jilavă.

— Da?

Ty stătea în picioare deasupra lui, cu lampa-vrăjitoarei în mână. În spatele lui, cerul era înalt şi întunecat, sclipind cu milioane de stele.

Kit s-a ridicat, strângând din ochi. Se mai obişnuise cu călătoriile prin portal, dar tot nu-i plăceau.

— Ce este? Ty nu se uita în ochii lui, ci îl cerceta peste tot, ca şi cum ar fi verificat să vadă dacă nu e rănit. M-ai strigat.

— Pe bune?

Kit s-a uitat în jur. În trei direcţii se întindeau pajişti verzi ce coborau, iar într-a patra pajiştea urca, având în capăt o biserică mare şi cenuşie.

— Cred că eram îngrijorat că te-ai pierdut în portal.

— Asta s-a întâmplat doar de câteva ori. Statistic, e puţin probabil. Ty a ridicat lampa-vrăjitoarei. Asta e institutul din Cornwall.

În depărtare, Kit putea vedea strălucirea lunii pe suprafaţa apei întunecate. Marea. Deasupra lor, biserica se înălţa ca un morman imens de piatră cenuşie, cu găuri negre în locul geamurilor sparte şi a uşii care nu mai exista. Turla bisericii se înfigea în vălătucii de nori, luminaţi din spate de lună. A fluierat printre dinţi.

— De cât timp a fost abandonat?

— Doar de câţiva ani. Nu mai sunt suficienţi vânători de umbre ca să administreze toate institutele. De la Războiul Întunecat.

Ty se uita când la desenul din mână, când la împrejurimi. Kit vedea rămăşiţele unei grădini părăsite: buruienile creşteau printre tufe de trandafiri, iarba era înaltă, de mult netunsă, şi zecile de statui risipite prin grădină erau acoperite de muşchi verde, ca nişte victime ale Meduzei. Un cal se cabra în aer, alături de un băiat cu o pasăre

cocoţată pe mâna lui. O femeie de piatră ţinea în mână o umbrelă de soare. Printre buruieni se zăreau mici iepuraşi din piatră.

— Şi intrăm înăuntru? a întrebat Kit, cu jumătate de gură.

Nu-i plăcea deloc cum arătau ferestrele alea întunecate.

— N-ar fi mai bine să venim ziua?

— Nu intrăm înăuntru.

Ty a ridicat desenul pe care îl adusese cu el. La lumina lămpii-vrăjitoarei, Kit şi-a dat seama că este o schiţă în tuş – institutul şi grădinile, văzute ziua. Locul nu se schimbase prea mult în ultimele două sute de ani. Aceleaşi tufe de trandafiri, aceleaşi statui. Părea totuşi că schiţa fusese făcută iarna, pentru că toţi arborii şi toate tufele erau scheletice.

— Ce ne trebuie nouă e afară.

— Şi ce ne trebuie? a întrebat Kit. Luminează-mă! Explică-mi şi mie ce legătură are asta cu faptul că am spus şi eu că, după mine, nu te poţi baza pe nişte corbi.

— Chiar nu te-ai putea baza pe corbi. Chestia e că Malcom nu a spus că era un corb viu sau o pasăre adevărată. Aşa am presupus noi.

— N-a spus, dar...

S-a oprit. Se pregătea să spună că n-ar avea nicio logică să-i încredinţezi mesajul unui corb mort, dar ceva de pe faţa lui Ty l-a oprit.

— De fapt, mai logic ar fi dacă şi-ar fi lăsat mesajele într-un loc ascuns, a spus Ty. Un loc la care amândoi să poată ajunge cu uşurinţă.

A pornit prin iarbă spre statuia care înfăţişa un băiat cu o pasăre pe braţ.

Kit a avut o mică tresărire. Nu ştia el prea multe despre păsări, dar asta era făcută dintr-o piatră neagră, foarte lucioasă. Şi semăna bine cu ilustraţiile care înfăţişau corbi.

Ty a întins mâna şi şi-a trecut degetele peste pasărea de piatră. S-a auzit un fel de declic şi un scârţâit de balamale. Kit s-a apropiat repede şi a văzut că Ty deschide un fel de uşiţă în spatele păsării.

— E ceva acolo?

Ty a clătinat din cap.

— E goală.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o hârtie îndoită, pe care a pus-o în deschizătura aceea, apoi a închis uşiţa la loc.

Kit s-a uitat la el, uluit.

— Ai lăsat un mesaj.

Ty a dat din cap. Desenul îl băgase în buzunar, frumos împăturit. Acum mâna lui se legăna încet, cu lampa-vrăjitoarei: lumina ei era slabă, dar luna strălucea suficient cât să se vadă bine.

— Pentru Annabel?

Ty a ezitat.

— Să nu spui nimănui, a zis el în cele din urmă. A fost doar o idee de-a mea.

— A fost o idee isteaţă, a remarcat Kit. Deşteaptă, chiar – nu cred că altcineva s-a prins de faza cu statuia. Nu cred că altcineva ar putea să se prindă.

— Dar e posibil să nu aibă importanţă, a replicat Ty. Iar în cazul ăsta ar fi un eşec. Şi aş prefera să nu ştie nimeni.

A început să vorbească încet, pentru sine, aşa cum mai făcea uneori.

— Dar eu voi şti, a spus Kit.

Ty s-a oprit din murmurat.

— Nu mă deranjează că ştii tu.

Kit ar fi vrut să-l întrebe de ce, era foarte curios să ştie de ce, dar Ty părea să nu ştie nici el răspunsul. Şi continua să murmure, acelaşi şuvoi lin de cuvinte, ceva între şoaptă şi melodie.

— Ce spui acolo? l-a întrebat Kit până la urmă – nu ştia prea bine dacă e în regulă să întrebe, dar nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

Ty s-a uitat la lună, printre gene. Erau dese şi întunecate, parcă erau gene de copil. Îi împrumutau un aer de inocenţă chipului său, care părea mai tânăr – un efect straniu, care contrasta izbitor cu mintea lui aproape înfiorător de ascuţită.

— Sunt doar nişte cuvinte care îmi plac mie, a spus el. Atunci când le spun pentru mine, mintea mea se relaxează. Te deranjează?

— Nu! a răspuns repede Kit. Dar eram curios ce cuvinte îţi plac ţie.

Ty şi-a muşcat buza. O clipă, Kit a crezut că n-o să mai spună nimic.

— Nu e vorba de semnificaţia lor, ci de felul în care sună, a spus Ty. Sticlă, geamăn, măr, şoaptă, stele, cleştar, umbră, ritm.

Şi-a mutat privirea de la Kit – o siluetă care tremura în hanoracul lui mult prea mare, cu părul negru care absorbea lumina lunii şi nu dădea nimic înapoi din ea.

— „Şoaptă” îmi place şi mie, a spus Kit. A făcut un pas spre el şi l-a atins delicat pe umăr. Nor, secret, stradă, uragan, oglindă, castel, spini.

— Blackthorn, a adăugat Ty, cu zâmbetul acela strălucitor, şi în clipa aceea Kit şi-a dat seama că tot ce-şi spusese el în ultimele zile în legătură cu fuga lui era o minciună.

Şi poate minciuna aceea o făcuse pe Livvy să izbucnească atunci, în faţa magazinului – îndoiala aceea din inima lui care îi spunea că tot ar putea pleca.

Dar acum ştia cum s-o liniştească pe Livvy. Nu pleca de lângă vânătorii de umbre. Nu pleca nicăieri. Pentru că acolo unde erau fraţii Blackthorn, era acum casa lui.

20 În orice loc mai diabolic

Când Emma s-a trezit în dimineaţa următoare, a descoperit că în noaptea aceea reuşise să nu se înnoade în jurul lui Julian, prin somn. Poate pentru că toată noaptea avusese nişte vise groaznice, în care îl vedea pe tatăl ei cum îşi scoate pielea de pe faţă, dezvăluind pe dedesubt chipul lui Sebastian Morgenstem.

— Luke, sunt tatăl tău, a mormăit ea şi l-a auzit pe Julian cum râde încetişor.

S-a dat jos din pat, împiedicat, şi s-a apucat să îşi adune echipamentul, ca să nu mai fie nevoită să-l vadă când se trezeşte, cu ochii lui somnoroşi adorabili şi cu părul ciufulit. S-a îmbrăcat în birou, în timp ce Julian a făcut un duş şi s-a echipat; s-au întâlnit pentru un mic dejun rapid, cu pâine prăjită şi suc, şi au plecat s-o caute pe Annabel.

Era aproape de prânz şi soarele era sus când au ajuns la biserica din Porthallow – se pare că ceea ce numeau spiriduşii aproape nu avea deloc sensul pe care oamenii îl dădeau acestui cuvânt. Dar Emma auzea mereu vocea elfului în capul ei. Ucigător de aproape, spusese el. Indiferent ce sens ar fi avut asta, nu-i plăcea deloc cum sună.

Biserica era construită pe o faleză care se ridica pe o fâşie de uscat, în depărtare se vedea marea, ca un covor albastru mat. Pe cer erau nori pufoşi, ca nişte cocoloaşe de vată pe care cineva le-ar fi rupt şi împrăştiat peste tot. Aerul era încărcat de zumzet de albine şi de parfumul florilor sălbatice târzii.

Zona din jurul bisericii era cotropită de buruieni, dar clădirea arăta destul de decent, cu toate că era părăsită. Ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri, iar pe uşă era bătut în cuie un placaj pe care scria: NU INTRAŢI. PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCESUL INTERZIS. În apropierea bisericii era un mic cimitir, şi pietrele funerare de acolo, cenuşii şi mâncate de ploi, abia se vedeau din iarbă. Unicul turn al bisericii, de formă pătrată, se profila singuratic pe cer. Emma şi-a aranjat mai bine Cortana în spate şi a întors capul spre Julian, care se uita încruntat la telefonul ei.

— Ce cauţi? l-a întrebat ea,

— Wikipedia. „Biserica din Porthallow se află deasupra mării, în vârful falezei Talland, aproape de oraşul Polperro din Cornwall. Se spune că altarul bisericii datează din epoca regelui Mark, cunoscut din povestea lui Tristan şi a Isoldei, şi a fost construit la joncţiunea a două linii energetice.”

— Ştie şi Wikipedia de liniile energetice?

Emma şi-a luat telefonul înapoi.

— Wikipedia ştie tot. Poate e administrată de magicieni.

— Crezi că asta fac ei toată ziua în Labirintul Spiralat? Se ocupă de Wikipedia?

— Recunosc că sună dezamăgitor.

Emma şi-a pus telefonul în buzunar şi a arătat spre biserică.

— Deci aici e o altă convergenţă?

Julian a clătinat din cap.

— Convergenţa apare unde se unesc toate liniile energetice din zonă. Aici e o simplă intersecţie a două linii. Dar şi aşa e un loc puternic.

În lumina soarelui strălucitor, Julian şi-a scos de la centură pumnalul serafic şi l-a ţinut lipit de picior, în timp ce se apropiau de biserică.

— Te-ai gândit ce o să-i spui lui Annabel? l-a întrebat Emma în şoaptă.

— N-am idee, a răspuns el. Cred că o să...

S-a întrerupt brusc. Era ceva în privirea lui – tulburare.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Emma.

Ajunseseră la uşile bisericii.

— Nu, a răspuns Julian după ceva timp şi, deşi Emma îşi dădea seama că nu e aşa, nu a mai insistat.

Şi-a scos Cortana din teacă, pentru orice eventualitate.

Julian s-a împins cu umărul în uşă. Mica încuietoare a cedat repede şi au intrat înăuntru; Julian era cu câţiva paşi înaintea ei. Era întuneric beznă în biserica abandonată.

— Arariel! a murmurat Julian, şi pumnalul lui serafic a început să strălucească precum un foc de tabără, luminând interiorul.

În lateral era o galerie lungă cu arcade de piatră, printre care se găseau băncile. Piatra era sculptată delicat, în formă de frunze. Naosul şi transeptul, unde se află de obicei altarul, erau scufundate în întuneric.

Emma l-a auzit pe Julian inspirând adânc.

— Aici a înviat-o Malcolm pe Annabel, a spus el. Îmi amintesc că am văzut locul acesta în globul de sticlă. Aici a murit Arthur.

— Eşti sigur?

— Da. Julian şi-a aplecat capul. Ave atque vale, Arthur Blackthorn.

Vocea lui era plină de tristeţe.

— Ai murit cu bravură pentru familia ta.

— Jules...

Ar fi vrut să întindă mâna spre el şi să-l atingă, dar el deja îşi îndreptase spatele, iar tristeţea lui era ascunsă sub mantia lui de nefilim.

— Nu-mi dau seama de ce ar vrea Annabel să stea aici, a spus el, ridicând pumnalul serafic pentru a lumina interiorul bisericii.

Era plină de un praf gros.

— Nu e un loc care să-i stârnească amintiri plăcute.

— Dar când cauţi cu disperare un loc în care să te ascunzi...

— Uite!

Julian a arătat spre altarul aşezat pe o lespede groasă de granit. Deasupra avea un strat de lemn, iar acolo se vedea ceva alb. Era o hârtie împăturită în care fusese înfipt un cuţit.

Pe hârtie era numele lui Julian, cu o caligrafie feminină şi întunecată.

Emma a smuls hârtia şi i-a dat-o lui Julian, care a desfăcut-o repede, ţinând-o lângă pumnalul serafic, s-o poată citi amândoi.

Julian,

Ai putea să vezi în aceasta un fel de test. Dacă eşti aici şi citeşti biletul, înseamnă că ai picat testul.

Emma l-a auzit pe Julian respirând adânc. Au citit mai departe.

Le-am spus spiriduşilor că locuiesc aici, în biserică. Nu este adevărat. Nu aş putea rămâne unde a fost vărsat atât de mult sânge. Dar ştiam că n-ai să mă laşi în pace, că îi vei întreba pe spiriduşi unde sunt, că mă vei căuta.

Cu toate că te-am rugat să n-o faci.

Acum te afli în locul acesta. Aş fi vrut să nu fii aici, pentru că nu doar eu am fost readusă la viaţă de Malcolm şi de sângele unchiului tău. Dar trebuia să vezi ce poate face Cartea Neagră.

Annabel.

Cristina stătea în nişa ferestrei şi citea, când s-a uitat pe geam şi a văzut o siluetă cunoscută şi întunecată strecurându-se pe porţile din faţă.

Era de multe ore în bibliotecă, studiind conştiincios cărţi scrise în limbile pe care le cunoştea mai bine – spaniolă, greacă veche, castiliană veche şi aramaică –, unde căutase referiri la Cartea Neagră. Dar nu se putea concentra prea bine.

Amintirile nopţii trecute apăreau în cele mai ciudate momente, cum fusese atunci când tocmai îi dădea zahamiţa lui Ty şi era gata să o verse pe el. Oare chiar îl sărutase pe Mark? Dansase cu Kieran? Îi plăcuse să danseze cu Kieran?

Nu, şi-a spus ea, trebuia să recunoască: îi plăcuse. Fusese ca un zbor cu Vânătoarea Sălbatică. Se simţise scoasă din propriul trup, simţise că se rotea printre stele şi nori. Fusese ca în poveştile cu serbări pe care i le spunea mama ei când era copil, poveştile în care muritorii se pierdeau în dansurile elfilor şi mureau de atâta frumuseţe şi bucurie.

Sigur, după aceea plecase pur şi simplu fiecare în camera lui – Kieran foarte calm, iar Mark şi Cristina tulburaţi. Şi ea stătuse multă vreme în pat, fără să doarmă, cu ochii în tavan, întrebându-se în ce se băgase.

A lăsat cartea jos şi a oftat. Nu o ajuta cu nimic că era singură în bibliotecă – Magnus intra şi ieşea din infirmerie, unde Mark îl ajuta să pună la punct un fel de aparat cu care să amestece ingredientele pentru antidot, iar Dru stătea cu Alec într-o cameră, supraveghindu-i pe copii. Livvy, Ty şi Kit plecaseră în oraş, la magazinul deţinut de Hypatia Vex. Bridget se fâţâia peste tot cu tăvi de sandviciuri şi ceai, bombănind întruna că nu o mai ţin picioarele şi că e mai aglomerat aici decât la gară. Iar Kieran... nu era nicăieri.

Cristina ajunsese să se obişnuiască oarecum cu haosul controlat din institutul din Los Angeles, dar acum i se făcuse dor de liniştea institutului din Ciudad de Mexico, de pacea din grădina de trandafiri a mamei ei şi chiar de după-amiezile visătoare petrecute cu Diego sau cu Jaime, în Bosque de Chapultepec.

Şi îi era dor de Emma. Gândurile ei erau un vârtej tulbure – totul era un vârtej tulbure – şi ar fi vrut ca Emma să fie aici, să-i vorbească, să-i împletească părul, să-i spună glume stupide, ca s-o facă să râdă. Poate Emma ar fi reuşit să înţeleagă ceva din ce se întâmplase noaptea trecută.

A întins mâna spre telefon, dar apoi şi-a retras-o. N-o s-o bată la cap pe Emma cu mesaje despre problemele ei, când are atâtea pe cap. A întors capul spre fereastră – şi l-a văzut pe Kieran traversând curtea.

Era îmbrăcat în negru complet. Nu ştia de unde avea hainele acelea, dar îmbrăcat în ele părea o umbră subţiratică sub cerul cenuşiu şi ploios care înlocuise albastrul dimineţii. Părul lui era negru-albăstrui şi mâinile îi erau ascunse în mănuşi.

Nu era nicio regulă care să-i interzică lui Kieran să părăsească institutul, de fapt. Dar detesta oraşul, aşa îi spusese Mark. Peste tot fier rece şi oţel. Şi pe urmă, trebuiau să-l ţină cu ei ca să fie în siguranţă, să nu-l lase să plece înainte de a depune mărturie în faţa Conclavului. Să aibă grijă să nu i se întâmple nimic.

Şi poate era supărat Poate era furios pe Mark, gelos, deşi cu o noapte în urmă nu arătase asta. Cristina s-a dat jos de pe pervaz. Kieran deja ieşea pe poartă, spre umbrele ceţoase ale ploii, unde a părut că licăreşte şi dispare, aşa cum fac elfii.

Cristina a ieşit în goană din bibliotecă. I s-a părut că o strigă cineva când cobora scările în fugă, dar n-a avut curaj să se oprească. Kieran era foarte rapid. Putea să-l piardă.

Nu mai era timp să se oprească şi să-şi facă runa care s-o ajute să se mişte fără zgomot, nu avea timp să scoată stela. S-a grăbit să coboare şi şi-a luat din fugă o jachetă din cuier. A tras-o repede pe ea şi a ieşit în curte.

Încheietura mâinii i-a zvâcnit puternic, o durere care o avertiza că îl lasă pe Mark în urmă. A ignorat durerea şi a ieşit pe poartă după Kieran.

Poate nu făcea nimic rău, şi-a spus ea, încercând să fie obiectivă. Nu era prizonier în institut. Dar mişcările lui aveau ceva ascuns. Cristina era sigură de asta.

A mers pe marginea drumului, pe urmele lui. Străzile erau pustii şi ude de ploaie. Nefiind protejată de iluzia magică, Cristina era perfect conştientă că nu trebuie să fie văzută de vreun mundan – runele ei erau perfect vizibile, şi ea se temea că mundanii ar putea reacţiona într-un fel care l-ar face pe Kieran să fugă.

Se gândea cu îngrijorare că până la urmă vor ajunge şi pe străzi mai animate, unde ar fi văzută. În braţ simţea acum mai mult decât un zvâcnet, era o durere ascuţită, ca şi cum încheietura i-ar fi fost strânsă tot mai mult de o sârmă de oţel.

Totuşi, deşi Kieran înainta mereu spre inima oraşului, străzile deveneau tot mai înguste. Stâlpii de electricitate deveneau tot mai rari. Copacii nu mai aveau în jur micile grilaje de fier, iar coroanele lor se uneau acum deasupra drumului.

Kieran mergea hotărât în faţa ei, o umbră printre umbre.

În cele din urmă, au ajuns într-o piaţetă care avea pe toate laturile clădiri din cărămidă cu faţadele acoperite de iederă şi spaliere cu plante agăţătoare. În mijlocul piaţetei era un mic spaţiu verde, ca în toate oraşele: câţiva copaci, gazon scurt, îngrijit, şi o fântână de piatră în mijloc. Zgomotul jeturilor de apă se auzea slab când Cristina s-a ascuns în spatele unui copac şi s-a uitat după Kieran.

El se oprise lângă fântână; din cealaltă parte a micului parc se apropia degajat cineva cu o pelerină verde. Chipul lui era cunoscut: avea pielea măslinie şi nişte ochi care străluceau chiar şi în întuneric. Mâinile lui erau lungi şi subţiri; pe sub pelerină se vedea o jachetă pe care era brodată o coroană ruptă, emblema Curţii Elfilor întunericului. Era Adaon.

— Kieran, a spus el încet. De ce m-ai chemat?

Kieran a făcut o uşoară plecăciune. Cristina simţea că este agitat. I se părea uimitor că îl cunoaşte aşa de bine, încât să-şi dea seama când e agitat. Ar fi spus că pentru ea e aproape un străin.

— Adaon, fratele meu, a spus el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-mi spui ce ştii tu despre farmece.

Fratele lui Kieran a ridicat o sprânceană.

— Eu nu aş încerca să arunc farmece în lumea mundană dacă aş fi în locul tău, mic fiu al întunericului. Te afli printre nefilimi, iar ei nu vor tolera asta, cum nu o vor tolera nici magicienii şi vrăjitoarele din acest loc.

— Nu vreau să arunc un farmec. Vreau să dezleg unul. Un farmec de legare.

— Ah, a făcut Adaon. Pe cine leagă el?

— Pe Mark, a răspuns Kieran.

— Pe Mark, a repetat Adaon, puţin batjocoritor. Ce are el aşa de special, ca să-ţi pese de legarea lui? Sau crezi că ar trebui să fie legat numai de tine?

— Nu mi-aş dori asta, a spus Kieran ferm. Nu mi-aş dori asta niciodată. Trebuie să fie liber să mă iubească.

— Legarea nu e iubire, deşi prin ea se pot dezvălui sentimente altfel ascunse. Adaon părea că meditează. Nu mi-am închipuit că o să te aud vorbind aşa, micule fiu al întunericului. Când erai copil, îţi luai ce voiai fără să te gândeşti la preţ.

— Nimeni nu rămâne copil la Vânătoarea Sălbatică.

— E păcat că ai fost trimis acolo, a spus Adaon. Ai fi fost un rege bun după tatăl nostru şi Curtea te-ar fi iubit.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu mi-aş dori să fiu rege.

— Pentru că ar trebui să renunţi la Mark, a spus Adaon. Dar toţi regii renunţă la ceva. E în firea regilor.

— Dar regii nu sunt în firea mea. Kieran a lăsat uşor capul pe spate, ca să se uite la fratele lui mai înalt. Eu cred că tu eşti cel care ar fi un monarh bun, frate. Un rege care să aducă pace pe Tărâmurile noastre.

— Nu e vorba doar de farmecul de legare, nu-i aşa? Mai este şi altceva. Tatăl nostru crede că ţi-ai căutat refugiu la vânătorii de umbre ca să scapi de mânia lui; mărturisesc, la fel am crezut şi eu. Mai e şi altceva?

— S-ar putea să fie, a răspuns Kieran. Ştiu că nu vei ridica mâna asupra tatălui nostru, dar mai ştiu că tu nu eşti ca el, şi mai ştiu că nu crezi că stăpânirea lui e dreaptă. Dacă tronul ar fi liber, l-ai accepta?

— Kieran! a spus Adaon. Acestea nu sunt lucruri de care să vorbim.

— Atâta vreme cu vărsări de sânge şi nicio speranţă. Nu este vorba doar de siguranţa mea. Trebuie să mă crezi.

— Ce plănuieşti, Kieran? În ce necazuri vrei să mai intri?

Cristina a simţit o mână care îi acoperă gura. Un alt braţ a cuprins-o şi a imobilizat-o. Corpul ei a avut un spasm puternic de surpriză şi a simţit că braţul care o ţinea cedează. A întors repede capul şi s-a lovit de faţa cuiva care a scos un vaier de durere.

— Cine e acolo? Adaon s-a întors, cu mâna pe sabie. Arată-te!

Ceva s-a lipit de gâtul Cristinei – ceva lung şi ascuţit. Lama unui pumnal. A îngheţat.

— Ar trebui să plecăm, a şoptit Emma.

Nu îl întrebase pe Julian ce voia să spună Annabel. Bănuia că ştiu amândoi.

Prin transept s-a mişcat deodată ceva întunecat şi alunecos, ceva care se mişca grotesc de fluid. Încăperea părea că s-a întunecat mai tare. Emma şi-a încreţit nasul – mirosul putred de demoni umpluse dintr-odată tot locul, ca şi cum s-ar fi deschis o cutie cu un potpourri puturos.

Faţa lui Julian avea o paloare luminoasă în întuneric. A cocoloşit scrisoarea în mână şi a pornit spre ieşire cu spatele, făcând paşi prudenţi, în lumina pâlpâitoare a pumnalului serafic. Ajunseseră la jumătatea drumului, când s-a auzit un bufnet puternic – uşile bisericii se închiseseră cu zgomot.

Emma a auzit un chicotit de spiriduş.

S-au întors exact când piatra de altar s-a răsturnat. A căzut pe podea cu un bubuit profund.

— Tu te duci în stânga, a şoptit Emma. Eu mă duc în dreapta.

Julian s-a îndepărtat fără zgomot. Emma încă îi mai simţea prezenţa acolo, aproape. Mai devreme, cam la jumătatea drumului spre biserică, se opriseră să-şi deseneze rune, privind golful Talland şi apele albastre ale mării. Acum, când s-a strecurat printre bănci, înaintând de-a lungul zidului bisericii, runele începuseră să o înţepe.

Ajunsese în naos. Umbrele erau mai dense aici, dar runa ei pentru vederea nocturnă strălucea şi vedea bine în întuneric. Vedea piatra răsturnată a altarului şi balta imensă de sânge uscat de pe podea. Pe unul dintre stâlpii din apropiere era o amprentă însângerată. Părea complet nepotrivit şi oribil, într-o astfel de biserică; o făcea pe Emma să se gândească la un institut pângărit.

La Sebastian, care murdărise cu sânge cetatea din Los Angeles a vânătorilor de umbre.

A tresărit şi amintirea aceea a făcut-o să-şi piardă o clipă concentrarea. Ceva a pâlpâit la marginea câmpului ei vizual, chiar în clipa în care vocea lui Julian a explodat în urechile ei:

— Emma! Ai grijă!

Emma a sărit repede într-o parte, ferindu-se de o umbră licăritoare. A aterizat pe piatra răsturnată de altar şi s-a întors să vadă creatura oribilă din faţa sa. Culoarea ei era stacojiu spre negru, culoarea sângelui – chiar era sânge, sânge închegat, vâscos şi vişiniu, cu doi ochi arzători. Mâinile aveau terminaţii plate ca vârful unei cazmale, din care ieşea o singură gheară neagră şi încovoiată. Din ghearele acelea se scurgea o mâzgă subţire şi lucioasă.

Vorbea. Din gura creaturii, care era ca o tăietură neagră pe faţa stacojie, curgea sânge.

— Eu sunt Sabnock din Tkuk. Cum îndrăzneşti să apari în faţa mea, oribilă fiinţă umană?

Emma a fost surprinsă că nu i-a spus „vânător de umbre” – majoritatea demonilor îi cunoşteau pe nefilimi. Dar nu s-a arătat mirată.

— Ce atac la persoană! a spus ea. Mi se rupe inima.

— Nu-ţi înţeleg cuvintele.

Sabnock a alunecat spre ea. Emma s-a lipit cu spatele de altar. Îl simţea pe Julian undeva, în spatele ei; ştia că e acolo, fără să se uite.

— Mulţi nu le înţeleg, a spus ea. E foarte greu să fii sarcastic.

— Sângele m-a adus aici. Sânge sunt eu. Sânge vărsat de ură şi de mânie. Sânge vărsat de iubiri nefericite. Sânge vărsat de disperare.

— Eşti un demon, a spus Emma, cu sabia întinsă spre el, dreaptă. Chiar nu trebuie să ştiu eu ce şi cum. Nu vreau decât să te întorci de unde ai venit.

— Din sânge am venit şi în sânge mă voi întoarce, a spus demonul, şi apoi a sărit spre ea, cu ghearele şi cu colţii rânjiţi.

Emma nici nu văzuse până atunci că are colţi, dar uite că avea – colţi ca nişte cioburi de sticlă roşie.

A făcut un salt în spate, îndepărtându-se de creatură. Aceasta s-a izbit de altar cu plesnetul pe care îl face un volum lichid care se loveşte de un corp solid. Când s-a întors, Emma a avut impresia că se învârteşte pământul cu ea. Se simţea rece până în măduva oaselor, simţea calmul acela îngheţat al bătăliei, care părea că încetineşte mişcările lumii.

A aterizat şi s-a îndreptat. Demonul era ghemuit lângă altar, mârâind. A sărit iar spre ea, dar de data asta Emma l-a izbit violent cu sabia.

Cortana nu a întâmpinat nicio rezistenţă. A trecut cu uşurinţă prin umărul creaturii; sângele a ţâşnit şi a împroşcat-o pe Emma pe mână şi antebraţ. Un sânge lipicios, plin de cheaguri, scârbos. Ea a icnit îngreţoşată, în timp ce creatura s-a răsucit ca o tornadă, aruncând spre ea gheara sticloasă. Se învârteau în cerc pe podeaua bisericii, ca într-un soi de dans; Cortana sclipea şi lovea. Era imposibil să rănească demonul acela – loviturile nu făceau decât să îl desfacă temporar, ca o adâncitură în apă care se umple la loc imediat.

Nu îndrăznea să-şi ia prea mult ochii de la creatură, ca să se uite după Julian. Ştia că e acolo, dar îl simţea mai departe, ca şi cum ar fi fost în capătul celălalt al bisericii. Nu vedea nici strălucirea rece a pumnalului serafic. Jules, a spus ea în gând. Nu mi-ar strica puţin ajutor.

Cu un răget iritat, demonul a atacat-o iar. Emma s-a ferit şi l-a izbit în cap de două ori; creatura a urlat, se pare că-i spărsese câţiva dinţi.

A simţit o durere ascuţită în braţ. A răsucit sabia în capul demonului, savurându-i cu satisfacţie urletele.

Dintr-odată, parcă lumea a explodat de lumină. S-a dat înapoi, orbită. În acoperiş apăruse o deschizătură, ca şi cum s-ar fi retras prelata de la o maşină decapotabilă. A văzut o umbră profilată în soare; Julian, cocoţat pe cea mai înaltă grindă din biserică, apoi lumina soarelui a pătruns cu un fascicul de raze şi demonul a început să ardă.

Ţipa ascuţit şi ardea. Conturul a început să i se înnegrească şi s-a dat înapoi, împleticindu-se. Biserica se umpluse de duhoarea sângelui fierbinte. Julian a sărit de pe grindă şi a aterizat pe altar: într-o mână avea stela şi în cealaltă pumnalul serafic.

Ea a întins spre el mâna liberă, cu cealaltă strângând în continuare Cortana. El ştia ce vrea, şi fără să-i spună. Pumnalul serafic a pornit în zbor arcuit spre ea, ca un foc de artificii. Emma l-a prins, s-a întors şi l-a înfipt în demonul slăbit care ardea.

Cu un ultim ţipăt, a dispărut.

Liniştea care a urmat era uluitoare. Emma a respirat adânc, simţind că-i ţiuie urechile, şi s-a întors spre Jules.

— Ce grozav a fost...

Jules a sărit de pe altar şi i-a smuls din mână pumnalul serafic înmuiat în sânge. Deja începea să-şi piardă forma, înecat de scursorile demonului. L-a aruncat şi a luat-o pe Emma de mână şi i-a întors-o să se uite la tăietura lungă, care pornea din palmă şi se întindea în sus pe braţ.

Era alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? Te-a muşcat?

— Nu chiar. M-am lovit singură de colţii lui.

El şi-a trecut degetele peste antebraţul ei. Emma a strâns din ochi. Era o tăietură lungă şi îngustă, dar deloc superficială.

— Te arde? Te înţeapă?

— Sunt OK, a spus ea. Jules, sunt OK.

Julian s-a uitat o clipă la ea, fix. Ochii lui păreau duri şi lipsiţi de lacrimi în lumina puternică. S-a întors fără să mai spună un cuvânt şi a pornit printre arcade spre uşă.

Emma şi-a privit rana. O rană destul de normală, s-a gândit ea; trebuia să fie curăţată, dar nu era cu nimic diferită de rănile pe care le căpăta de obicei în bătălii. Şi-a băgat Cortana în teacă şi a ieşit după Julian.

În prima clipă, nu l-a văzut nicăieri. Ca şi cum dispăruse, şi tot ce putea să vadă era peisajul din faţa bisericii. Şesuri verzi care se pierdeau în nuanţe de albastru: albastrul cerului, albastrul mării, albastrul ceţii din jurul munţilor îndepărtaţi.

A auzit un ţipăt slab şi îndepărtat şi a pornit în fugă în direcţia aceea, spre cimitirul cu pietrele funerare subţiate de timp şi înclinate în toate părţile, ca nişte cărţi de joc împrăştiate.

S-a auzit un fel de chiţăit.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumull

Emma s-a întors şi a văzut iarba mişcându-se; spiriduşul cel mic se zbătea din toate puterile, ţintuit la pământ de Jules, care avea o expresie atât de rece, încât Emma s-a înfiorat.

— Tu ne-ai închis acolo cu creatura aia, a spus Julian, ţinându-l de gât pe spiriduş. Nu-i aşa?

— Nu se ştia că e acolo! Nu se ştia! chirăia spiriduşul, zbătându-se.

— Ce mai contează? a protestat Emma. Julian. Nu...

— În biserica aia s-a făcut necromanţie. A fost deschis un spaţiu între dimensiuni, ca demonul să ajungă aici. Putea să ne distrugă.

— Nu se ştia! s-a văicărit spiriduşul.

— Mai exact, cine nu ştia? l-a întrebat Julian. Fiindcă pot să pun pariu că tu ştiai.

Spiriduşul rămăsese inert, moale. Julian îl ţinea la pământ cu genunchiul.

— Doamna mi-a zis să-ţi spun să te duci acolo. Mi-a zis că eşti periculos. Că ucizi elfi.

— S-ar putea s-o fac chiar acum.

— Julian, e în regulă! a spus Emma.

Ştia că spiriduşul nu e creatura inocentă şi copilăroasă care pare. Dar când îl vedea cum se zbate şi cum se vaită, i se făcea rău.

— Nu e în regulă deloc. Ai fost rănită, a răspuns Julian, şi tonul lui rece a făcut-o să-şi amintească de expresia aşternută pe faţa lui când fusese luat Anselm Nightshade.

Julian, m-ai cam speriat, îi spusese ea atunci.

E adevărat că Nighshade era vinovat. Aşa îi spusese Clary.

— Lasă-l în pace!

Era un alt spiriduş, care se agita palid prin iarbă. O femeie-spiriduş, judecând după haine şi după lungimea părului. Dădea din mâini spre Julian, fără folos.

— Nu ştie nimic!

Julian nu s-a mişcat. S-a uitat la spiriduş cu o privire de gheaţă. Ai fi zis că este statuia unui înger răzbunător, rece şi nemilos.

— Să nu vă mai apropiaţi de noi vreodată, a spus el. Nu spuneţi nimănui despre asta. Altfel dacă vă găsesc, o să plătiţi.

Spiriduşul a dat repede din cap. Julian s-a ridicat şi cei doi au dispărut în iarbă de parcă îi înghiţise pământul.

— Chiar trebuia să-i sperii aşa? l-a întrebat Emma, cu o uşoară ezitare.

Julian avea şi acum expresia aceea de duritate, ca şi cum trupul lui era aici, dar mintea lui era la un milion de kilometri distanţa.

— Mai bine să fie speriaţi decât să ne facă alte probleme.

S-a întors spre ea. Obrajii lui începeau să capete un pic de culoare.

— Îţi trebuie o iratze.

— E în regulă. Nu doare prea tare şi, oricum, vreau mai întâi s-o curăţ.

O iratze suda pielea peste orice fel de rană, dar uneori prindea în interior şi o eventuală infecţie sau murdărie.

În ochii lui se vedea îngrijorarea.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem la cabană. Mai întâi, însă, trebuie să mă ajuţi la ceva.

Emma s-a gândit la piatra spartă a altarului, la sângele de pe jos şi a scos un geamăt.

— Să nu-mi spui că vrei să facem curat!

— Nu vom curăţa biserica, a răspuns el. Îi vom da foc.

Oricine ar fi fost cel care o ţinea pe Cristina, era puternic, mai puternic decât un mundan.

— Mergi înainte şi fă ce-ţi spun eu, a rostit cel din spatele ei, cu respiraţia întretăiată, dar cu o voce joasă şi sigură.

S-a trezit împinsă de la spate spre mijlocul parcului, spre fântână, acolo unde erau cei doi elfi. Amândoi priveau cu uimire – Kieran la ea şi fratele lui pe deasupra ei.

— Erec, a spus Adaon, cu o voce tristă. Ce cauţi aici?

— Te-am urmărit, i-a auzit Cristina vocea.

Şi-a amintit de el cu ură, cum era acolo, pe Tărâmul Elfilor, când Julian îi ţinea cuţitul la gât exact aşa cum făcea el cu ea acum.

— Eram curios să văd cu ce scop vii aici. Şi voiam să-l văd şi pe frăţiorul nostru.

— Dă-i drumul, a spus Kieran, făcând un gest spre Cristina, dar fără să se uite în ochii ei. Nu are nicio legătură cu mine. E doar un vânător de umbre care mă spionează.

— Spui că nu are nicio legătură cu tine. Dar nu că nu ţi-ar păsa de ea.

Cristina a simţit pe gât o durere ascuţită. A simţit fierbinţeala sângelui. S-a încordat, refuzând să facă vreo mişcare.

— Las-o în pace.

Chipul lui Kieran era o mască palidă a furiei.

— Vrei să vină nefilimii după tine, Erec? Ţi-ai pierdut minţile? Ştiu că îţi place să torturezi, căci obişnuiai să mă torturezi pe mine. Kieran a făcut un pas spre ei. Îţi

aminteşti? Tu ai făcut astea. Şi-a sumetecat mânecile, şi Cristina a văzut cicatricele lungi de pe braţe. La fel şi pe cele de pe spate, a adăugat el.

— Erai un copil slab, a replicat Erec. Prea slab pentru un fiu de rege. Delicateţea nu are ce căuta la Curtea Coroanei Sfărâmate. A chicotit: Şi pe urmă, am veşti. Tata i-a trimis pe Cei Şapte.

Kieran s-a făcut şi mai palid.

— Pe Cei Şapte ai lui Mannan? Unde i-a trimis?

— Aici. În lumea mundană. Au misiunea să îi caute Cartea Neagră, acum, că s-a aflat de moartea lui Malcolm Fade. Şi o vor găsi, înainte s-o găseşti tu.

— Nu am nicio legătură cu Cartea Neagră, a protestat Kieran.

— Dar are legătură cu tatăl nostru, a spus Adaon. Şi-a dorit-o încă de când i-a fost furat Primul Moştenitor.

— Încă dinainte de a începe să-i urască pe nefilimi? a întrebat Kieran.

Erec a scuipat

— Pe nefilimii aceia pe care tu îi iubeşti aşa de mult. Ei sunt o rasă cu soarta blestemată. Te iroseşti zadarnic, Kieran, când ai putea să fii mai mult.

— Lasă-l în pace, Erec, a spus Adaon. Ce altceva crezi că ar face tata dacă s-ar întoarce Kieran acasă, în afară de a-l ucide?

— Dacă tata ar mai fi în viaţă ca să poată ucide pe cineva.

— Destul cu uneltirile! a strigat Adaon. Destul, Erec!

— Atunci lasă-l să arate că e loial!

Erec a luat pumnalul de la gâtul Cristinei cu un gest neaşteptat; ea a început să tuşească, înecându-se cu sânge. Încheietura mâinii o durea cumplit, iar degetele lui Erec erau ca nişte cătuşe de fier pe braţele ei. El a împins-o în faţă, spre fraţii lui, fără să-i dea drumul.

— Ucide vânătorul de umbre, i-a strigat el lui Kieran. Adaon, dă-i sabia ta. Trece-i sabia prin inimă, Kieran. Arată-ţi loialitatea, iar eu voi interveni pentru tine pe lângă tata. Ai putea să fii bine-venit la Curte, în loc să fii ucis sau exilat la Vânătoarea Sălbatică.

Adaon a vrut să ducă mâna la sabie, dar Kieran deja i-o smulsese. Cristina se zbătea şi lovea, dar nu se putea desprinde din strânsoarea lui Erec. S-a îngrozit când l-a văzut pe Kieran venind spre ei, cu sabia lucind în mâna lui, cu ochii inexpresivi, ca nişte oglinzi.

Cristina a început să se roage. Îngerule, ai grijă de mine, Raziei, ajută-mă! A rămas cu ochii deschişi. Nu voia să-i închidă. Era o laşitate să închizi ochii în faţa morţii. Dacă îngerul voia ca ea să moară acum, va muri în picioare, cu ochii deschişi, la fel ca Jonathan Vânătorul de Umbre. Va...

Ochii lui Kieran au strălucit preţ de o fracţiune de secundă şi a mişcat uşor capul în jos. Ea s-a uitat la el şi a înţeles brusc, apoi el a ridicat sabia. A repezit-o în faţă... şi ea şi-a ferit capul.

Sabia a şuierat prin aer deasupra ei. Ceva fierbinte şi umed, cu miros de aramă, s-a scurs pe spatele ei. A ţipat şi s-a dat la o parte, în timp ce braţele lui Erec i-au dat drumul – cu gâtul retezat până la şira spinării, Erec s-a prăvălit grămadă pe aleea de pietriş.

— Kieran! a şoptit Adaon, îngrozit.

Kieran stătea deasupra cadavrului lui Erec, cu sabia mânjită de sânge în mână.

— Ce ai făcut?

— Ar fi ucis-o, a răspuns el. Şi ea este a mea... şi Mark...

Cristina s-a prins de marginea fântânii, ca să se sprijine. Îşi simţea picioarele amorţite. Braţul o ardea de durere.

Adaon s-a apropiat şi a smuls sabia din mâna lui Kieran.

— Iarlath nu era sângele tău, a spus el.

Pielea de pe faţa lui părea întinsă la maximum din cauza şocului.

— Dar Erec era. Vei fi acuzat de fratricid dacă cineva descoperă ce ai făcut.

Kieran a ridicat capul. Ochii lui păreau că ard când s-a uitat în ochii fratelui său.

— Le vei spune tu?

Adaon şi-a tras gluga pe cap cu un gest furios. Prin piaţetă începuse să bată vântul – un vânt rece şi tăios. Mantia lui Adaon flutura ca nişte aripi.

— Du-te, Kieran. Caută-ţi refugiul la institut.

Adaon s-a aplecat peste cadavrul lui Erec. Era chircit într-un unghi ciudat şi sângele se scurgea pe pietre şi prin iarbă. Când el a îngenuncheat, Kieran s-a îndreptat spre ieşirea din parc... şi s-a oprit.

S-a întors încet şi s-a uitat la Cristina,

— Nu vii?

— Ba da.

S-a mirat şi ea ce ferm îi sunase vocea, dar corpul a trădat-o – când şi-a îndreptat spatele, a simţit o durere atroce în braţ, care a făcut-o să se îndoaie gemând, cu braţul lipit de corp.

În clipa următoare, a simţit atingerea deloc blândă a unor mâini şi a simţit că e ridicată de jos. A deschis ochii şi l-a văzut uimită pe Kieran, care o luase în braţe şi ieşea cu ea din parc.

Şi-a lăsat mâinile să atârne, neştiind ce să facă. Nu avea cuvinte. Deşi cu o noapte în urmă dansaseră, i se părea ciudat să fie ţinută în braţe de el. Noaptea trecută fusese şi Mark acolo, dar acum erau singuri.

— Nu te prostii a spus el. Ia-mă de gât. Nu vreau să te scap şi apoi să fiu nevoit să-i dau explicaţii lui Mark.

Ar fi ucis-o. Iar ea este a mea... şi Mark...

Se întreba ce a vrut să spună. Mark s-ar suţăra? Mark ar fi dezamăgit? Ea este a mea prietenă?

Nu, nu ar fi putut să spună asta. Kieran nu o plăcea. Era convinsă. Şi poate nici n-a spus aşa. Amintirile ei păreau că se înceţoşează de durere.

Treceau pe o stradă ale cărei lumini de felinare păreau să-şi schimbe culoarea, ca şi cum se transformau din lumini de gaz în lumini electrice. La ferestre se vedeau alte lumini. Cristina a ridicat mâinile şi s-a agăţat de gâtul lui Kieran. Îşi împletise degetele, să se ţină mai bine, şi îşi muşca buzele din cauza durerii provocate de farmecul de legare. Părul lui îi gâdila degetele. Era moale, surprinzător de moale. Pielea lui era incredibil de fină, mult mai fină decât pielea oamenilor, era ca suprafaţă unui porţelan lucios. Şi-a amintit de Mark, atunci când îl sărutase pe Kieran în deşert, cu mâinile în părul lui, apăsându-l cu spatele de copac, căutându-i pielea pe sub gulerul cămăşii, pielea, oasele, trupul. S-a îmbujorat.

— De ce m-ai urmărit? a întrebat-o el ţeapăn.

— Te-am văzut de la fereastra bibliotecii. Am crezut că vrei să fugi.

— M-am dus să-l văd pe Adaon, aşa cum am promis, nimic altceva. Pe urmă – a râs scurt – unde aş fi putut să fug?

— De multe ori, oamenii fug chiar dacă nu au unde să se ducă, a spus Cristina. Atunci când nu mai suportă să stea într-un anumit loc.

A urmat o tăcere lungă, destul de lungă ca ea să creadă că el nu are de gând să răspundă. Apoi a vorbit.

— Am senzaţia, a spus Kieran, că i-am făcut lui Mark ceva rău. Nu ştiu despre ce e vorba. Dar văd acest lucru în ochii lui. El crede că se poate ascunde, dar nu poate. Deşi poate minţi cu vorba, niciodată n-a învăţat să-şi ascundă adevărul din ochi.

— Va trebui să-l întrebi pe Mark, a răspuns Cristina.

Ajunseseră pe strada care ducea spre institut. Cristina vedea în depărtare turnul lui.

— Când Adaon ţi-a spus că dacă ai ajunge rege, ar trebui să renunţi la Mark, ce a vrut să spună?

— Un rege al elfilor nu poate avea consort un om. Kieran s-a uitat la ea, cu ochii lui ca stelele. Mark mă minte în legătură cu tine. Dar eu am văzut cum te priveşte. Azi-noapte, când am dansat. Are mai mult decât dorinţă pentru tine.

— Te... supără asta?

— Nu mă supără, pentru că e vorba de tine, a răspuns Kieran. Am crezut că mă va supăra, dar nu mă supără. E ceva anume la tine. Eşti frumoasă şi eşti blândă şi eşti... bună. Nu ştiu de ce au importanţă toate acestea, dar au.

Părea aproape surprins. Cristina nu a spus nimic. Sângele ei ajunsese acum pe cămaşa lui. Era o imagine aproape ireală. Trupul lui era cald, nu rece ca marmura, aşa cum îşi imaginase ea. Mirosea delicat a noapte şi a pădure, un miros pur, neîntinat de oraş.

— Mark are nevoie de blândeţe, a spus el, după o pauză lungă. Şi eu la fel.

Au ajuns la institut, Kieran a urcat scările repede... şi s-a oprit în capătul lor. Braţele lui s-au încordat pe trupul ei.

Cristina s-a uitat la el, nedumerită. Apoi a înţeles.

— Nu poţi deschide uşa, a spus ea. Pentru că nu eşti vânător de umbre.

— Exact aşa.

Kieran se uita clipind spre uşă, parcă nevenindu-i să creadă.

— Şi dacă te întorceai fără mine? Cristina simţea nevoia bizară să râdă, deşi nimic din ceea ce se întâmplase nu era amuzant, iar sângele lui Erec se închega acum pe spatele ei. Se întreba de câte ori ar trebui să facă duş ca să se simtă cât de cât curată. Chiar îmi imaginam că o să te gândeşti la toate, i-a spus.

— Se pare că am absorbit ceva din impulsivitatea voastră umană, a replicat el.

Părea el însuşi şocat. Cristinei i s-a făcut milă de el; şi-a desfăcut degetele de pe gâtul lui. A întins mâna, dar uşa s-a deschis dinăuntru. Lumina a ţâşnit afară şi l-a văzut pe Mark în prag, uitându-se când la unul, când la altul, uluit.

— Unde aţi fost? a întrebat el. În numele îngerului... Kieran, Cristina...

A întins mâinile, ca şi cum ar fi vrut s-o ia din braţele lui.

— E în regulă, a spus ea. Pot să merg singură.

Kieran a lăsat-o delicat jos. Durerea din braţ începuse deja să se estompeze, dar când s-a uitat la încheietura lui Mark, la rana roşie, umflată, tivită cu sânge, a fost cuprinsă de vinovăţie. Şi acum îi era greu să creadă că durerea ei era şi durerea lui; că atunci când sângera ea, sângera şi el.

Mark a prins-o de mâneca tricoului, unde sângele lui Erec începea să se întărească.

— Tot sângele acesta... nu e doar de la mâna ta... şi de ce aţi ieşit afară?

— Nu e sângele ei, a spus Kieran. E sângele fratelui meu.

Erau toţi în hol acum. Kieran a întins mâna în spate şi a tras cu putere de uşa masivă, trântind-o intenţionat. Deasupra lor, Cristina auzea paşi, cineva care cobora repede pe scări.

— Al fratelui tău? a şoptit Mark.

Pe hainele negre cu care era îmbrăcat Kieran, sângele nu era aşa de vizibil, dar Mark s-a uitat mai atent la el şi a distins petele de sânge de pe gâtul şi obrajii lui.

— Adică... sângele lui Adaon?

Kieran părea uimit.

— M-am dus să-l întâlnesc, să-i vorbesc despre farmecul de legare şi despre posibila lui ascensiune la tron.

— Şi s-a vărsat sânge? Dar de ce? Mark i-a atins obrazul lui Kieran cu blândeţe. Dacă am fi ştiut că s-ar putea da o luptă, nu ţi-am fi cerut niciodată să vorbeşti cu el pentru noi. Şi de ce te-ai dus singur? De ce nu mi-ai spus, de ce nu m-ai luat cu tine?

Kieran a închis ochii doar o clipă, întorcând obrazul în căuşul palmei lui.

— Nu voiam să te pun în pericol, a murmurat el.

Mark a întâlnit privirea Cristinei peste umărul lui Kieran.

— Nu a fost Adaon, a spus ea, suflecându-şi încheietura. A fost Erec.

Kieran a deschis ochii şi i-a îndepărtat uşor mâna lui Mark, trecându-şi o clipă degetele printre degetele lui.

— Probabil că l-a urmărit pe Adaon până la locul nostru de întâlnire, a spus el. Nu am avut ocazia să-i spun lui Adaon de planurile noastre pentru el, pentru tron.

Ochii lui s-au înnegurat.

— Mark, trebuie să ştiţi ceva…

Magnus a dat buzna în hol, cu Alec după el. Amândurora li se tăiase respiraţia.

— Ce se întâmplă? a întrebat Alec.

— Unde sunt copiii? a vrut să ştie Kieran. Cei doi mai mici şi cel albastru cu corniţe?

Alec a clipit nedumerit.

— Sunt cu Bridget, a răspuns el. De ce?

— Îţi voi explica în detaliu când voi putea, a spus Kieran. Acum trebuie să ştiţi ceva. Regele, tatăl meu, i-a trimis pe Cei Şapte Călăreţi să caute Cartea Neagră, şi ei sunt aici, în Londra. Îmi închipui că e convins că cei din institut ştiu unde se află cartea. E mare pericol. Deocamdată, suntem în siguranţă între zidurile acestea, dar…

Mark se albise la faţă.

— Dar Livvy şi Ty nu se află între zidurile acestea, a spus el. S-au dus împreună cu Kit să aducă ingredientele pentru dezlegarea farmecului. Sunt undeva, în oraş.

A urmat un haos de glasuri, Alec a întrebat răstit ceva, Magnus gesticula. Dar durerea şi şocul – nu doar al ei, ci şi al lui Mark – i-a înceţoşat Cristinei privirea, oricât de mult încercase ea să rămână conştientă. A vrut să spună ceva, dar cuvintele au dispărut şi toate au început să alunece în jur în vreme ce ea cădea în întuneric.

Nu ştia dacă a fost Mark sau Kieran cel care a prins-o înainte de a se prăbuşi.

Norii de ploaie înlocuiseră cerul albastru de deasupra Londrei. Ty, Kit şi Livvy se hotărâseră să se întoarcă acasă pe jos, după ce fuseseră la Hypatia Vex să ia ingredientele cerute de Malcolm, decât să aştepte în ploaie la coadă pentru a lua vaporaşul.

Kit se distra călcând prin toate bălţile de pe Thames Path, strada care mergea de-a lungul Tamisei ca un şarpe de granit. Au trecut din nou pe lângă Turnul Londrei şi Ty i-a arătat Poarta Trădătorului, pe unde odinioară treceau condamnaţii duşi la decapitare.

— Ce bine era să fi fost şi Dru cu noi, a oftat Livvy. I-ar fi plăcut şi ei să vadă. În ultimul timp, a ieşit foarte rar din cameră.

— Cred că-i e frică să n-o pună cineva să aibă grijă de copii dacă iese, a spus Kit.

Nu era prea convins că-şi făcuse o impresie clară despre Dru – când se gândea la ea, vedea mai mult o faţă rotundă, nişte obraji îmbujoraţi şi nişte haine negre. Avea ochii familiei Blackthorn, dar de cele mai multe ori aceştia erau concentraţi pe altceva.

— Cred că are un secret, a spus Livvy.

Trecuseră de Millennium Bridge, linia lungă de fier care traversa râul, şi acum se apropiau de un alt pod, care părea mai vechi, după vopseaua roşie şi cenuşie scorojită.

Ty fredona încetişor, pierdut în gânduri. Râul avea azi aceeaşi culoare ca ochii lui, un fel de cenuşiu de oţel, cu nuanţe argintii. Banda albă a căştilor îi atârna de gât, strângându-i părul înfoiat. A părut nedumerit.

— De ce spui asta?

— E doar o impresie, a zis Livvy. Nu pot să dovedesc…

S-a întrerupt la jumătate. Se uita atentă în depărtare, ferindu-şi cu palma ochii de lumina amiezii.

— Ce e aia?

Kit i-a urmărit privirea şi a simţit că i se răceşte tot corpul. Se vedeau pe cer nişte siluete călare, care pluteau una lângă alta în faţa norilor. Trei cai, conturaţi perfect, cu trei călăreţi.

Kit s-a uitat în jur speriat. Erau mundani peste tot, dar niciunul nu acorda prea multă atenţie celor trei adolescenţi în blugi şi impermeabile cu glugă, sau sacoşelor pline de pulberi magice.

— Vânătoarea Sălbatică? s-a mirat Kit. Dar de ce?

— Nu cred că e Vânătoarea Sălbatică, a răspuns Livvy. Ei călăresc noaptea. Acum e miezul zilei.

Şi-a dus mâna la centură, unde avea pumnalul serafic.

— Nu-mi place asta, a spus Ty; părea că respiră greu.

Siluetele erau acum incredibil de aproape, deasupra podului. Şi începuseră să coboare.

— Vin spre noi.

S-au întors, dar era prea târziu. Kit a simţit o pală de vânt în păr când caii şi călăreţii au trecut pe deasupra lor. În clipa următoare era un zgomot asurzitor, pentru că cei trei călăreţi îi înconjuraseră din toate părţile, tăindu-le orice posibilitate de scăpare.

Caii aceia aveau culoarea bronzului strălucitor, iar călăreţii aveau pielea de bronz şi părul de bronz, iar faţa le era pe jumătate acoperită de măşti metalice. Erau superbi, bizari şi nepământeni, complet nepotriviţi în umbrele podului, cu vaporaşele ancorate la mal şi cu şoseaua suspendată pe care treceau maşinile în viteză.

Era limpede că sunt de pe Tărâmul Elfilor, dar nu semănau cu nimic din ce mai văzuse Kit în Piaţa Umbrelor. Erau mai înalţi şi mai solizi, şi erau înarmaţi, în ciuda edictelor Păcii Reci. Toţi aveau la brâu câte o sabie masivă.

— Nefilimi, a spus unul dintre ei, cu o voce care aducea cu zgomotul unui gheţar care se sfărâmă. Eu sunt Eochaid, din Cei Şapte Călăreţi, iar ei sunt fraţii mei, Etarlam şi Kam. Unde este Cartea Neagră?

— Cartea Neagră? a şoptit Livvy.

Cei trei călăreţi îi înghesuiseră şi mai mult în zidul de lângă drum. Kit a văzut că oamenii care treceau pe lângă ei le aruncau nişte priviri cam ciudate, şi ştia că arătau ca şi cum se holbau în gol.

— Da, a spus Etarlam. regele nostru o caută. Voi ne-o veţi da.

— Nu o avem, a spus Ty. Şi nu ştim unde e.

Kam a râs.

— Sunteţi doar nişte copii, deci vom fi indulgenţi cu voi. Dar trebuie să înţelegeţi. Călăreţii lui Mannan rezolvă problemele regelui întunericului de o mie de ani. În acest timp, mulţi au căzut sub sabia noastră, şi nu am cruţat pe nimeni, nici dacă era tânăr, nici dacă era slab sau infirm. Nu vă vom cruţa nici pe voi. Kam s-a aplecat peste coama calului şi Kit a văzut că animalul avea ochi de rechin, negri, ficşi şi morţi. Dacă nu ştiţi unde e Cartea Neagră, atunci veţi fi nişte ostatici folositori pentru a-i ispiti pe cei ce ştiu. Ce alegeţi, vânători de umbre?

23 Ceruri de foc

— Iar am câştigat.

Jaime a aruncat cărţile pe pat: numai inimă roşie. I-a zâmbit triumfător lui Dru.

— Nu fi supărată. Cristina spunea că am norocul diavolului.

— Diavolul n-ar trebui să aibă ghinion?

Dru nu se supăra deloc că pierde în faţa lui. El părea foarte bucuros când câştiga, iar ei nu-i păsa prea mult.

Cu o noapte în urmă dormise pe podea, lângă patul ei; când s-a trezit, Dru s-a rostogolit la marginea patului şi s-a uitat jos la el, cu pieptul plin de fericire. Aşa, adormit, Jaime părea vulnerabil şi semăna mai bine cu fratele lui, deşi ea acum era de părere că e mai frumos ca Diego.

Jaime era un secret, secretul ei. Făcea ceva foarte important, indiferent dacă ceilalţi ştiau sau nu. Ştia că are o misiune importantă, despre care nu putea vorbi; era ca şi cum avea în propria ei cameră un spion sau un supererou.

— O să-mi fie dor de tine, i-a spus el franc şi şi-a împletit degetele, după care şi-a ridicat braţele şi s-a întins ca o pisică la soare. De mult timp nu m-am mai distrat şi nu m-am mai odihnit aşa.

— Dar o să rămânem prieteni şi după aceea, nu? l-a întrebat ea. Vreau să spun, după ce o să-ţi închei misiunea.

— Nu ştiu când va fi asta.

Peste chipul lui a trecut o umbră. Jaime îşi schimba mai repede dispoziţia decât fratele lui: în cinci minute putea să fie fericit, apoi trist, apoi meditativ, după care începea să râdă.

— S-ar putea să dureze mult. Jaime s-a uitat la ea pieziş. S-ar putea să ajungi să mă deteşti. Te-am făcut să ai secrete faţă de familia ta.

— Şi ei au secrete faţă de mine, a spus ea. Mă consideră prea tânără ca să-mi spună şi mie ceva.

Jaime s-a încruntat. Dru a simţit un fior de nelinişte – nu discutaseră niciodată despre vârsta ei, de ce să fi discutat? Dar de multe ori lumea credea că are cel puţin şaptesprezece ani. Formele ei erau mai pronunţate decât ale fetelor de seama ei şi Dru era obişnuită ca băieţii să se holbeze la ele.

Până atunci, Jaime nu se holbase, sau cel puţin nu ca alţii, ca şi cum ar avea nişte drepturi asupra corpului ei. Ca şi cum ea trebuia să le fie recunoscătoare că îi acordă ei atenţie. Şi îşi dăduse seama că acum era disperată să nu afle el că are doar treisprezece ani.

— Mă rog, Julian are secrete, a continuat ea. Şi Julian se ocupă cam de toate. Ideea e că la început eram toţi „copiii”. Dar după ce părinţii mei au murit şi practic Julian a trebuit şi ne crească, ne-am împărţit în grupuri. Eu am primit eticheta de „copil”, iar Julian a devenit dintr-odată maturul, părintele.

— Ştiu cum e, a spus el. Când eram copii, eu şi Diego ne jucam împreună ca doi pui de căţel. Dar apoi am crescut şi el s-a decis că trebuie să salveze lumea, după care a început să-mi dea ordine.

— Exact, a încuviinţat ea. Exact aşa e.

El a întins mâna şi şi-a luat raniţa de jos, ca s-o pună pe pat.

— Nu pot să mai stau prea mult, a spus el. Dar înainte să plec, am ceva pentru tine.

A scos din sac un laptop. Dru se uita uimită la el – nu avea de gând să-i dea laptopul, nu? El a ridicat capacul computerului, zâmbind cu gura până la urechi. Era un zâmbet de Peter Pan, un zâmbet care spunea că niciodată nu se va sătura de şotii.

— Am downloadat Casa care picura sânge, a spus el. M-am gândit să ne uităm împreună.

Dru a bătut din palme fericită şi s-a urcat în pat lângă el. El s-a strâns puţin, ca să-i facă loc. Ea se uita la el cum înclină ecranul, ca să poată privi amândoi. Acum putea citi cuvintele scrise de-a lungul braţului lui, cu toate că nu ştia ce înseamnă: La sangre sinjuego hierve[6].

— Şi da, a spus el când a apărut prima imagine pe ecran, sper să fim prieteni şi în viitor.

— Jules, a spus Emma, rezemată de zidul bisericii. Eşti sigur că e o idee bună? Nu ţi se pare că ar fi un soi de sacrilegiu să dăm foc la o biserică?

— E abandonată. Nu mai e sfântă.

Julian şi-a sumetecat mânecile. Şi-a desenat o rună de Putere pe interiorul antebraţului, un desen clar şi precis. În spatele lui, Emma vedea curbura golfului şi apa care venea spre ţărm cu unduiri albastre.

---

6 [7] „Sângele poate să fiarbă şi fără foc”, proverb spaniol care face referire la puterea legăturilor de sânge

— Totuşi... noi respectăm toate religiile. Şi toate religiile plătesc impozite vânătorilor de umbre. Aşa trăim noi. Mi se pare...

— Lipsit de respect? Julian a zâmbit fără prea multă voioşie. Emma, tu n-ai văzut ce am văzut eu. Ce a făcut Malcolm. A distrus complet tot ce a avut sfânt biserica asta. A vărsat sânge, apoi sângele lui s-a vărsat aici. Iar când o biserică ajunge să fie un astfel de loc al măcelului, devine mai periculoasă decât oricare alt loc care nu a fost sfânt. Julian şi-a trecut mâna prin păr. Îţi aminteşti ce a făcut Valentine cu Sabia Mortală? După ce a luat-o din Oraşul Tăcut?

Emma a dat din cap. Toată lumea ştia povestea. Făcea parte din istoria vânătorilor de umbre.

— A făcut-o din serafică infernală, a răspuns ea. A schimbat binele în demonic.

— Şi biserica asta a fost schimbată. Julian a ridicat capul să se uite la turn. Oricât de sfântă ar fi fost, acum nu mai e. Iar demonii vor continua să fie atraşi de ea, vor continua să vină aici, dar nu vor sta numai aici, vor ajunge şi în sat. Vor fi un pericol pentru mundanii care locuiesc acolo. Şi pentru noi.

— Măcar spune-mi că nu vrei să-i dai foc doar ca să demonstrezi ceva.

Julian i-a zâmbit cald – cu zâmbetul acela care îi făcea pe toţi să-l iubească şi să aibă încredere în el, zâmbetul care îl făcea să pară inofensiv. Care te făcea să-l ierţi. Dar Emma a desluşit în spatele zâmbetului lame tăioase de pumnal.

— Nu cred că vrea cineva să vadă vreo demonstraţie de-a mea.

Emma a oftat.

— Este o clădire de piatră. Nu poţi să-i faci pur şi simplu o rună de Foc şi ea să înceapă să ardă ca un băţ de chibrit.

Julian s-a uitat la ea calm.

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat atunci, în maşină, i-a răspuns. Când m-ai vindecat. Ştiu ce poate face o rună atunci când ne adunăm energiile.

— Vrei să te ajut să-i dai foc?

Julian s-a întors cu faţa spre zidul de granit al bisericii, cu ferestrele bătute în scânduri. La picioarele lor creştea în voie iarba prin care se vedeau păpădii. Emma a auzit departe ţipetele copiilor de pe plajă.

El şi-a scos stela şi a început să deseneze pe zid. Runa a licărit, scoţând mici scântei pe margini. Foc. Dar flăcările s-au stins repede, absorbite în piatră.

— Pune-ţi mâinile pe mine.

— Cum?

Emma a crezut că nu a auzit bine.

— Ar avea mai multă eficienţă dacă ne-am atinge, a spus el, degajat. Pune mâinile pe spatele meu sau eventual pe umerii mei.

Emma a trecut în spatele lui. Era mai înalt decât ea; dacă ar fi încercat să-i pună mâinile pe umeri, trebuia să se întindă într-o poziţie ciudată. Când era aşa de aproape de el, îi simţea pieptul umflându-se uşor în ritmul respiraţiei şi putea să vadă micii pistrui de pe ceafă, în locul unde vântul îi dădea la o parte părul; arcul pe care îl făceau umerii lui largi, coborând spre talia şi şoldurile lui înguste, picioarele lungi.

Şi-a aşezat palmele pe talia lui, ca şi cum ar fi mers cu el pe motocicletă, pe sub jachetă, dar peste tricou. Căldura pielii lui se simţea şi prin tricou.

— Bine, a spus ea.

Respiraţia ei îi mişca părul; un fior a trecut peste pielea lui. Ea a simţit asta. A înghiţit în sec.

— Dă-i drumul.

Când a auzit scrâşnetul stelei pe zid, a închis puţin ochii. El mirosea a iarbă proaspăt tăiată, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că se tăvălise prin iarbă cu spiriduşul acela.

— De ce n-ar vrea să vadă cineva?

— Ce să vadă?

Julian a întins mâna. Tricoul i s-a ridicat şi Emma s-a trezit cu palmele pe pielea lui, lipită de muşchii oblici. I s-a tăiat respiraţia.

— Demonstraţiile tale, ştii tu, ce faci tu, a spus ea, în timp ce tălpile lui au revenit pe pământ.

Acum, mâinile ei îl ţineau strâns de tricou. A ridicat capul şi a văzut cea de-a doua rună de foc: mai adâncă, mai întunecată, iar flăcările de pe margini străluceau mai tare. Apoi piatra a început să crape…

Şi focul s-a stins.

— S-ar putea să nu meargă, a spus Emma.

Inima îi bătea cu putere. Ar fi vrut să meargă, dar în acelaşi timp nu ar fi vrut. Runele lor trebuiau să fie mai puternice atunci când le făceau împreună; aşa era la toţi parabataii. Dar puterile lor aveau o limită. Atâta timp cât cei doi parabatai nu erau îndrăgostiţi. Din ce îi spusese Jem, atunci puterea lor era nelimitată – şi se putea face aşa de mare, încât să ajungă să îi distrugă.

Julian nu o mai iubea; văzuse asta când el o sărutase pe fata aceea elf. Dar tot avea să fie greu să privească dovada.

Deşi, poate era mai bine pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte realitatea.

Şi-a strecurat mâinile în jurul lui Julian, unindu-şi-le pe abdomenul lui. Automat, corpul ei s-a lipit de al lui, pieptul ei s-a lipit de spatele lui. L-a simţit cum se încordează, uimit.

— Mai încearcă o dată, i-a spus ea. Ia-o încet.

A auzit cum respiraţia lui se accelerează. A ridicat braţul şi stela lui a început să zgârie o nouă rună pe piatră.

Mâinile ei s-au dus instinctiv spre pieptul lui. A auzit cum stela se împiedică şi se opreşte. Palma ei se oprise pe inima lui. Bătea cu putere, se izbea de cutia lui toracică.

Bătaia inimii lui Julian. De fiecare dată când o auzise sau o simţise, avusese impresia că este izbită de un tren de mare viteză. Când avea şase ani, căzuse de pe un zid unde făcea echilibristică şi Julian o prinsese; căzuseră amândoi, şi Emma îi simţise atunci bătăile inimii. Îşi amintea că îi simţise pulsul în gât când el ţinea Sabia Mortală în sala de consiliu. Când făceau întreceri pe plajă, la sfârşit el îşi punea degetele pe încheietura mâinii ei şi îi lua pulsul, comparându-l cu pulsul lui. Ritmul sincopat al inimilor lor fusese acelaşi în timpul ceremoniei de parabatai. Sunetul vijelios al sângelui lui, atunci când el o scosese din ocean. Bătăile liniştite ale inimii lui în noaptea când ea îşi culcase capul pe pieptul lui.

I s-a cutremurat trupul de forţa amintirii şi i-a simţit puterea pulsând în ea şi în Julian şi trimiţându-şi tăria ca un bici prin braţul lui, prin mâna lui, prin stela lui, în rună. Foc.

Julian a icnit şi a scăpat stela din mână; vârful ei era incandescent. S-a dat înapoi şi mâinile ei au căzut de pe spatele lui; era gata să se împiedice, dar el a ţinut-o şi a tras-o de lângă clădire, în curtea bisericii. Gâfâind, s-au uitat amândoi la ce se întâmpla: runa desenată de Julian pe zidul bisericii pătrunsese în piatră. Scândurile de la ferestre au crăpat şi au ieşit afară limbi portocalii de foc.

Julian s-a uitat la Emma. În ochii lui, focul ardea trosnind, mai mult decât o reflexie.

— Noi am făcut asta, a spus el cu voce înaltă. Noi am făcut asta.

Emma s-a uitat la el. Se ţinea de el, mâinile ei erau chiar deasupra coatelor lui şi îi simţea sub degete muşchii tari. Julian părea că radiază, că arde. Pielea lui era fierbinte la atingere.

Privirile lor s-au întâlnit Şi era Julian, Julian al ei, fără măşti care să-i ascundă expresia, fără nimic tăinuit, doar strălucirea limpede a ochilor lui şi fierbinţeala din privire. Emma a simţit că inima i se sfâşie în piept. Auzea în jurul lor trosnetul puternic al focului. Julian a venit mai aproape de ea, iar ea a uitat o clipă că trebuie să stea departe de el, a uitat de toate, în afară de el.

Urletul sirenelor răsuna în urechile ei, sirenele maşinilor de pompieri care se apropiau de biserică. Julian s-a îndepărtat de ea cât s-o poată prinde de mână. Au fugit amândoi de acolo exact când ajungeau maşinile de pompieri.

Mark nici măcar nu-şi aducea aminte cum de se strânseseră toţi în bibliotecă. Îşi amintea vag că se dusese să vadă ce face Tawy – care construia un turn complicat din cuburi cu Rafe şi Max – şi apoi bătuse la uşa lui Dru; ea era în cameră şi i-a spus că nu vrea să vină, ceea ce lui i s-a părut mai bine. Nu avea rost s-o sperie mai devreme decât era cazul.

Totuşi, lui Mark i-ar fi plăcut s-o vadă. Acum, când Julian şi Helen nu erau acolo, iar Ty şi Livvy erau undeva, în pericol, se simţea precum o casă căreia îi fusese smulsă fundaţia de sub ea. Era deosebit de recunoscător că Dru şi Tawy erau în siguranţă şi că în clipa aceea nu aveau nevoie de el. Nu îşi dădea seama cum se descurcase Julian în anii ăştia; cum poţi să fii puternic pentru alţii, când tu nu ştii cum să fii puternic pentru tine. Ştia că e oarecum ridicol ca el, un adult, să aibă nevoia de compania surorii lui de treisprezece ani pentru a se simţi mai tare, dar aşa era. Îi era ruşine.

Era conştient de prezenţa Cristinei, care vorbea cu Magnus repede, în spaniolă. De prezenţa lui Kieran, care se rezemase de o masă, cu capul în piept: părul lui era negru-roşiatic, precum fundul unei ape. Alec venea de pe hol cu un teanc de haine în braţe.

— Sunt hainele lui Ty, Livvy şi Kit, a spus el şi i le-a întins lui Magnus. Le-am luat din camerele lor.

Magnus s-a uitat la Mark.

— Niciun telefon?

Mark a încercat să respire adânc. Le dăduse telefon lui Julian şi Emmei, le trimisese mesaje, dar nu primise niciun răspuns. Cristina spusese că vorbise cu Emma când erau în bibliotecă, şi amândoi păreau să fie bine. Mark ştia că amândoi erau inteligenţi şi prudenţi şi că nu era luptător mai bun ca Emma. Cu toate astea, inima lui era tot strânsă de îngrijorare.

Dar trebuia să se concentreze acum asupra lui Livvy şi Ty şi Kit. Kit nu avea aproape deloc antrenament, iar Livvy şi Ty erau aşa de tineri. Ştia că şi el avea tot vârsta lor când fusese luat la Vânătoarea Sălbatică, dar pentru el erau tot copii.

— Nimic de la Emma şi Jules, a spus el. Pe Ty l-am sunat deja de vreo zece-douăzeci de ori. Niciun răspuns.

A înghiţit în sec, de frică. Erau milioane de motive pentru care Ty să nu răspundă la telefon, care puteau să nu aibă nicio legătură cu Călăreţii.

Călăreţii lui Mannan. Chiar dacă ştia că este în biblioteca institutului din Londra, uitându-se la Magnus Bane cum îşi trece mâinile peste haine, ca să facă farmecul de urmărire, o parte din el era tot pe Tărâmul Elfilor, ascultând poveşti despre Călăreţi, asasinii sângeroşi de la Curtea Elfilor întunericului. Ei dormeau sub munte până când erau treziţi, de obicei în vreme de război. Auzise că li se spune şi Ogarii regelui, pentru că odată ce puneau ochii pe pradă, o urmăreau kilometri întregi, pe mare, pe pământ sau în cer, ca să-i ia viaţa.

Probabil că regele îşi dorea foarte mult Cartea Neagră, dacă i-a adus pe Călăreţi. Pe vremuri, ei vânau uriaşi şi monştri. Acum îi vânau pe cei din familia Blackthorn. Mark îşi simţea tot trupul rece.

Îl auzea pe Magnus vorbind încet, explicându-le celorlalţi cine sunt Cei Şapte şi ce au făcut. Alec îi dăduse Cristinei un tricou cenuşiu, probabil tricoul lui Ty; ea îl ţinea, şi avea pe mână o rună de Urmărire, dar clătina din cap în timp ce strângea tricoul mai tare.

— Nu merge, a spus. Poate dacă încearcă Mark... daţi-i ceva de la Livvy.

Lui Mark i s-a pus în mâini o rochie neagră cu volane. El nu şi-o putea închipui cu o astfel de rochie, dar presupunea că asta nu are importanţă. A ţinut-o strâns în mână şi şi-a desenat neîndemânatic o rună de Urmărire, încercând să-şi amintească în ce fel fac

asta vânătorii de umbre – cum îşi golesc mintea, încercând să acceseze vidul şi să găsească acea scânteie a persoanei la care se gândesc.

Dar nu găsea nimic. Rochia a căzut ca un obiect mort la atingerea lui. Livvy nu era în ea. Livvy nu era nicăieri.

A deschis ochii, cu un geamăt.

— Nu cred că o să meargă.

Magnus părea nedumerit.

— Dar...

— Acelea nu sunt veşmintele lor, a spus Kieran, ridicând privirea. Nu vă amintiţi? Acestea le-au fost împrumutate când au venit aici. I-am auzit plângându-se de ele.

Mark nu se gândise niciodată că elful era aşa de atent la ce vorbesc ceilalţi, ca să poată reţine astfel de detalii. Se pare că era.

Dar aşa erau toţi Vânătorii, nu? Să pari că nu dai atenţie, dar să reţii orice amănunt, le spunea Gwyn adesea. Viaţa unui Vânător poate depinde de ceea ce ştie.

— Şi chiar nu e nimic aici să le aparţină? a întrebat Magnus, uşor panicat. Hainele cu care au venit aici...

— Le-a aruncat Bridget, a răspuns Cristina.

— Stelele lor...

— Le au la ei, a spus Mark. Iar celelalte arme sunt împrumutate.

Inima îi bătea cu putere.

— Nu se poate face nimic?

— Dar dacă am face un portal pentru institutul din Los Angeles? a întrebat Alec. Luăm de acolo nişte lucruri...

Magnus începuse să se plimbe prin cameră.

— În prezent, portalurile sunt interzise. Din raţiuni de securitate. Aş putea să caut o altă vrajă, sau am putea trimite pe cineva să înlăture blocada de pe institutul din California, dar toate astea cer timp...

— Nu e timp, a spus Kieran; acum stătea drept. Lăsaţi-mă să mă duc eu după copii. Jur pe propria mea viaţă că voi face tot ce pot ca să-i găsesc.

— Nu, s-a împotrivit Mark, aproape fioros, şi a văzut expresia de durere de pe faţa lui Kieran; nu era însă timp de explicaţii şi clarificări. Diana...

— E în Idris şi nu poate fi de folos, a răspuns Kieran.

Mark îşi băgase mâna în buzunar. Degetele lui s-au strâns în jurul unui obiect mic, neted şi rece.

— Aş putea să-i convoc pe Fraţii Tăcuţi, a spus Magnus. Indiferent de urmări.

Cristina s-a crispat. Mark ştia că ea se gândea la Emma şi la Jules, la şedinţa Conclavului din Idris, la distrugerea şi pericolul care îi aşteptau pe fraţii Blackthorn. Distrugere care ar fi avut loc în timpul în care el trebuia să aibă grijă de ei. Distrugere pe care Julian n-ar fi permis-o niciodată. Când Julian avea grijă de ei, nu se întâmpla niciun dezastru, sau niciunul pe care să nu-l poată rezolva.

Dar Mark nu se putea gândi acum la asta. În mintea şi în inima lui era numai imaginea surorii şi fratelui în pericol. Şi în clipa aceea ei erau mai mult decât frate şi soră, acum înţelegea şi el ce simţea Julian când se uita la ei. Erau copiii lui, erau responsabilitatea lui, şi ar fi fost în stare să-şi dea viaţa ca să-i salveze.

Mark a scos mâna din buzunar. Ghinda de aur a strălucit în aer când a aruncat-o. S-a izbit de perete şi s-a desfăcut.

Cristina s-a răsucit spre el.

— Mark, ce faci...

Nu a fost nicio schimbare vizibilă în bibliotecă, dar încăperea s-a umplut de mirosul pădurii, ca şi cum s-ar fi aflat cu toţii într-un crâng de pe Tărâmul Elfilor – Mark simţea mirosul de aer proaspăt, de praf şi de frunze, de noroi şi de flori, de apă arămie.

Kieran se încordase şi avea în ochi ceva între speranţă şi frică.

— Ake! a spus Magnus şi a întins mâna spre el; în vocea lui nu se simţea avertizare, ci îngrijorare pură – lumea cea stranie a elfilor pătrunsese în cameră şi el încerca să-l protejeze pe cel pe care îl iubea.

Dar Alec nu s-a mişcat, ci a continuat să privească cu ochii lui albaştri umbra care apăruse din perete. O umbră fără o fiinţă care s-o arunce.

S-a înălţat – umbra unui bărbat cu capul aplecat şi cu umerii căzuţi. Cristina şi-a atins pandantivul şi a început să murmure – o rugăciune, presupunea Mark.

Lumina din cameră a devenit mai puternică. Umbra nu mai era umbră. Căpătase culoare şi formă şi era Gwyn ap Nudd, cu braţele încrucişate la piept, cu ochii lui bicolori strălucind pe sub sprâncenele groase.

— Mark Blackthorn, a rostit el cu o voce tunătoare. Nu ţie ţi-am dat talismanul, şi nu tu trebuia să-l foloseşti.

— Eşti cu adevărat aici? a întrebat Mark, fascinat.

Gwyn părea destul de solid, dar când Mark s-a uitat mai atent, a avut impresia că vede conturul ferestrei prin trupul lui…

— E o Proiecţie, a spus Magnus. Salutare, Gwyn ap Nudei, escortă a mormintelor şi părinte al măcelului.

A făcut o mică plecăciune.

— Magnus Bane, a spus Gwyn. De mult nu ne-am văzut.

Alec l-a lovit pe Magnus în gleznă – probabil, bănuia Mark, ca să-l împiedice pe Magnus să înceapă să spună ceva gen „nu suficient de mult”

— Am nevoie de tine, Gwyn, a spus Mark. Noi avem nevoie de tine.

Gwyn părea nemulţumit.

— Dacă aş fi vrut să mă poţi chema când doreşti, ţi-aş fi dat ţie

— Tu m-ai chemat pe mine, a spus Mark. Ai venit la mine să-mi ceri să-l ajut pe Kieran, şi eu l-am salvat din mâinile regelui întunericului, iar acum Călăreţii lui Mannan îmi hăituiesc fraţii şi surorile care nu sunt decât copii.

— Multe trupuri de copii am adunat din bătălii, a replicat Gwyn.

Mark ştia că nu spusese asta din cruzime. Doar că Gwyn avea propria lui realitate, cu sânge, cu moarte şi război. Niciodată nu era vreme de pace pentru Gwyn sau pentru Vânătoarea Sălbatică: undeva, în lume, mereu era război, şi datoria lor era să servească.

— Dacă nu ne ajuţi, atunci te faci un servitor al regelui întunericului, îi aperi interesele şi planurile.

— Aşa vrei să joci? a întrebat Gwyn încet.

— Nu e un joc, a răspuns Kieran. Regele, tatăl meu, vrea să facă război; dacă nu vei lua poziţie împotriva lui, el va presupune că eşti de partea lui.

— Vânătoarea Sălbatică nu e de partea nimănui.

— Nimeni nu va crede asta dacă nu acţionezi acum, a spus Mark. Nimeni.

— Vânătoarea Sălbatică îi poate găsi pe Livvy şi pe Ty şi Kit, a intervenit Cristina. Sunteţi cei mai buni căutători din câţi se ştiu, mai buni decât Cei Şapte Călăreţi.

Gwyn i-a aruncat o privire uluită, ca şi cum nu-i venea să creadă că îndrăznise să-i vorbească. Părea pe jumătate amuzat şi pe jumătate exasperat de complimentul ei. Kieran, însă, arăta impresionat.

— Prea bine, a spus Gwyn. Voi încerca. Nu vă promit nimic, a adăugat el sumbru şi a dispărut.

Mark rămăsese cu ochii la locul de unde dispăruse Gwyn, peretele gol din bibliotecă, pe care nu se mai afla nicio umbră.

Cristina i-a zâmbit, îngrijorată. Cristina era mereu o revelaţie, s-a gândit el. Delicată şi onestă, era însă capabilă să recurgă la vicleşuguri de elfi dacă era nevoie. Cuvintele pe care i le adresase lui Gwyn păreau absolut sincere.

— Poate vi s-a părut că şovăie, a spus Magnus, dar când Gwyn spune că va încerca să facă ceva, nicio piatră nu va rămâne necercetată.

Părea epuizat, cum Mark nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Epuizat şi mohorât.

— O să am nevoie de ajutorul tău, Alec, a spus el. E timpul să mă teleportez în Cornwall. Trebuie să-i găsim pe Emma şi pe Julian înaintea Călăreţilor.

Ceasul din sala de consiliu s-a auzit în toată clădirea Citadelei, ca un clopot uriaş. Diana îşi terminase povestea cu câteva minute înainte şi acum aştepta cu mâinile împreunate pe biroul consulului.

— Te rog, Jia. Spune ceva!

Consulul s-a ridicat de la birou. Era îmbrăcată cu o rochie fluidă, ale cărei mâneci erau brodate. Îşi ţinea spatele foarte drept.

— Pare să fie lucrarea demonilor, a spus ea cu o voce încordată. Dar în Idris nu sunt demoni. Nu mai sunt de la Războiul Mortal.

Fostul consul murise în acel război. De atunci, Jia fusese la putere şi niciun demon nu mai intrase în Idris. Dar demonii nu erau singurele creaturi care le voiau răul vânătorilor de umbre.

— Helen şi Aline ar trebui să ştie dacă a existat vreo activitate demonică în Brocelind, a adăugat ea. Pe insula Wrangel sunt tot felul de hărţi şi înregistrări şi instrumente sensibile. Ele au văzut că Malcolm a distrus protecţia magică de la institutul vostru şi mi-au raportat înaintea ta.

— Acolo nu era lucrarea demonilor, a spus Diana. Nu se simţea aşa, nu avea duhoarea aceea – erau doar plante moarte, pârjol. Era aşa cum spunea... Kieran că se întâmplă pe Tărâmul Elfilor.

Ai grijă, şi-a spus Diana. Fusese gata să spună „Julian”. Jia ar putea să le fie aliat, spera ea, dar deocamdată nu se declarase. Şi făcea încă parte din Conclav – cel mai înalt reprezentat al acestuia, de fapt.

S-a auzit o bătaie în uşă. Era Robert Lightwood, Inchizitorul. Tocmai îşi scotea mănuşile de călărie.

— Ce spune domnişoara Wraybum e adevărat, a spus el fără nicio introducere. În mijlocul pădurii este un spaţiu pârjolit, la un kilometru, poate, de conacul Herondale. Senzorii nu confirmă prezenţa demonilor.

— Ai fost singur când l-ai văzut? l-a întrebat Diana.

Robert a părut puţin surprins.

— Mai erau şi alţii cu mine. Patrick Penhallow şi câţiva centurioni mai tineri.

— Să ghicesc, a spus Diana. Manuel Villalobos.

— Nu mi-am dat seama că trebuia să fie o misiune confidenţială, a spus Robert, ridicând din sprâncene. Are importanţă dacă a fost şi el acolo?

Diana nu a spus nimic, s-a uitat numai la Jia, a cărei privire întunecată era obosiţi

— Sper că ai luat nişte mostre, Robert, a spus ea.

— Patrick are. A plecat la Fraţii Tăcuţi să le ducă. Robert şi-a pus mănuşile în buzunar şi s-a uitat pieziş la Diana. În ce mă priveşte, am analizat cererea ta şi cred că o şedinţă de consiliu în care să se discute problemele Cohortei şi în care să fie audiat mesagerul elfilor ar fi utilă.

A înclinat capul spre ea şi a ieşit din cameră.

— A făcut bine că i-a luat cu el pe Manuel şi pe ceilalţi, a spus Jia încet. Nu vor putea nega ce au văzut atunci când se va discuta despre asta.

Diana s-a ridicat de pe scaun.

— Tu ce crezi că au văzut?

— Nu ştiu, a răspuns Jia cu sinceritate. Ai încercat să foloseşti pumnalul serafic sau runele când ai fost în pădure?

Diana a clătinat din cap. Nu îi spusese ce căuta în Pădurea Brocelind în zorii zilei – şi în niciun caz că era la un fel de întâlnire cu un elf, îmbrăcată în pijama.

— O să afirmi că acesta este un semn al intruziunii Curţii Elfilor întunericului pe pământurile noastre, a spus Jia.

— Kieran ne-a avertizat că regele întunericului nu se va opri la pământurile sale. Că va veni după ale noastre. De aceea avem nevoie de ajutorul Reginei Luminii.

Iar ajutorul ei era condiţionat de găsirea Cărţii Negre – Diana ştia, dar nu-i spusese asta. Mai important era acum să scape de Cohortă.

— Am citit dosarul pe care mi l-ai dat, a continuat Diana. Cred că ai uitat să scoţi de acolo câteva documente referitoare la activitatea Zarei.

— Vai de mine! a spus Jia fără nicio inflexiune.

— Mi le-ai dat pentru că ştii şi tu că e adevărat. Că Zara a minţit consiliul, că e considerată un erou datorită acestor minciuni.

— Poţi demonstra asta?

Jia s-a apropiat de fereastră. Razele puternice ale soarelui îi luminau liniile feţei.

— Tu poţi? a replicat Diana.

— Nu, a răspuns Jia, tot cu ochii pe geam. Dar pot să-ţi spun ceva ce nu ar trebui să-ţi spun. Am vorbit despre Aline şi Helen şi despre ceea ce ştiu ele. Cu ceva timp în urmă, au raportat că au văzut ceva care tulbură hărţile din Alicante, în zona Brocelind. Ceva foarte ciudat, nişte puncte întunecate, ca şi cum copacii înşişi ar face magie neagră. Ne-am dus acolo, dar n-am văzut nimic – poate că spaţiile pârjolite nu erau încă destul de mari pentru a fi vizibile. S-a pus totul pe seama unei disfixncţii a aparaturii.

— Ar trebui să mai verifice o dată, a spus Diana, dar inima ei bătea puternic, surescitată.

Încă o dovadă că regele întunericului reprezintă o ameninţare. O ameninţare reală şi actuală pentru Idris.

— Dacă punctele acelea negre descoperite de ele se potrivesc cu locurile pârjolite, atunci trebuie să vină să depună mărturie, să arate Conclavului că...

— Stai uşor, Diana. M-am gândit mult la tine. Ştiu că sunt anumite lucruri pe care nu mi le spui. Că ai motive să fii aşa de sigură că Zara nu l-a ucis pe Malcolm. Că există o explicaţie pentru faptul că ai aflat planurile regelui întunericului. Când i-am invitat prima oară în biroul meu pe Julian Blackthorn şi Emma Carstairs, m-au înşelat pe mine şi au ascuns lucruri faţă de Conclav. Aşa cum ascunzi şi tu acum. Jia a atins fereastra cu degetele şi a continuat: Dar m-am săturat. De Pacea Rece, care o ţine departe de mine pe fiica mea. De Cohortă şi de climatul de ură pe care îl cultivă. Ce îmi oferi tu este un fir de aţă de care să ne agăţăm toate speranţele.

— Dar e mai bine decât nimic, a spus Diana.

— Da. Jia s-a întors la ea. E mai bine decât nimic.

Peste câteva minute, când Diana a ieşit din Citadelă în lumina alb-cenuşie a zilei, sângele îi cânta în vene. Reuşise. Avea să fie o şedinţă; Kieran va depune mărturie; vor avea şansa să-şi ia înapoi institutul şi poate să distrugă Cohorta.

S-a gândit la Emma şi la Julian şi la Cartea Neagră. Forţaţi să ducă atâta povară pe umerii lor prea tineri. Şi-a amintit de ei, când erau mici, în Sala Acordurilor, apărându-i cu sabia pe ceilalţi fraţi Blackthorn, gata să moară pentru ei.

A văzut cu coada ochiului o străfulgerare scurtă. Ceva s-a rostogolit la picioarele ei. În cer s-a auzit un fâlfâit, un fel de mişcare printre norii grei. Când Diana s-a aplecat şi a luat repede mica ghindă de jos, pe care a băgat-o în buzunar, ştia deja de la cine e mesajul.

Dar a aşteptat să ajungă la jumătatea drumului spre Alicante pentru a-l citi. Dacă îi trimitea un mesaj în toiul zilei, chiar sub acoperirea norilor, însemna că Gwyn avea de spus ceva important.

În interiorul ghindei goale era o hârtiuţă pe care scria: Vino la mine acum, în afara zidurilor oraşului. E important. Copiii Blackthorn sunt în pericol.

Diana a aruncat ghinda şi a luat-o la fugă în jos pe deal.

Pe când Julian şi Emma se întorceau tăcuţi de la biserica din Porthallow, a început ploaia. Julian părea să-şi amintească perfect drumul, ba chiar a găsit şi o scurtătură peste câmp, până la o potecă ce ducea direct în Warren.

Cei care stăteau pe plajă şi la bazinele de sub Chapel Rock se grăbeau să-şi strângă lucrurile după primele picături de ploaie – mamele îşi trăgeau de mână copiii în slip, care nu voiau să plece, prosoapele multicolore erau împăturite, umbrelele de soare erau strânse.

Emma şi-a amintit că tatălui ei îi plăceau ploile pe plajă. Îşi amintea cum o ţinea în braţe, în timp ce un tunet se rostogolea deasupra golfului Santa Monica, şi cum îi spunea că atunci când fulgerul loveşte plaja, nisipul se transformă în sticlă.

Acum auzea vuietul acela mai puternic decât zgomotul mării, tunetele care bubuiau deasupra golfului. Le auzea mai tare decât propria ei respiraţie, când ea şi Julian au grăbit pasul pe cărarea alunecoasă care ducea spre cabană şi au intrat exact în clipa în care cerul s-a deschis şi apa a început să se reverse ca dintr-un baraj rupt.

Înăuntru, totul arăta aşa de normal, încât era aproape înspăimântător. Ceainicul stătea liniştit pe aragaz. Ceştile de ceai, cănile de cafea şi farfuriile goale erau risipite pe covoraşul uzat din faţa şemineului. Bluza de trening a lui Julian era pe jos, unde o lăsase Emma în noaptea precedentă, când făcuse din ea pernă.

— Emma?

Julian stătea rezemat de dulapul din bucătărie. Pe faţa lui se mai vedeau încă picături de ploaie; părul i se încreţise, aşa cum se întâmpla de obicei din cauza apei. Părea că încearcă să-şi adune curajul să spună ceva, să dea o veste groaznică.

— Nu ai spus nimic de când am plecat de la biserică.

— Eşti îndrăgostit de mine, a spus ea. Şi acum.

Indiferent la ce se aşteptase el, oricum nu fusese asta. Tocmai voia să-şi tragă fermoarul de la jachetă. Mâinile i-au îngheţat în mişcare, cu degetele încleştate. Ea a văzut cum i se mişcă gâtul când înghite în sec. A spus:

— Ce zici tu acolo?

— Am crezut că nu mă mai iubeşti. Emma şi-a scos haina, s-a întins s-o agaţe în cuierul de lângă uşă, dar degetele îi tremurau aşa de tare, încât a scăpat-o pe jos. Dar nu e deloc aşa, nu?

L-a auzit cum trage aer în piept, încet şi cu greutate.

— De ce spui asta? De ce acum?

— Din cauza bisericii. Din cauza a tot ce s-a întâmplat. Am ars din temelii o biserică, Julian, am topit piatra.

El a tras de fermoarul jachetei cu un gest violent şi a aruncat-o pe jos. S-a desprins de dulap. Pe dedesubt, tricoul lui era ud de transpiraţie şi de ploaie.

— Şi ce legătură are asta cu orice?

— Are toate legăturile cu... S-a întrerupt; vocea îi tremura. Tu nu înţelegi. N-ai cum.

— Ai dreptate.

S-a îndepărtat de ea, s-a dus în mijlocul camerei şi a dat pe neaşteptate cu piciorul într-o cană de pe jos. Cana a zburat şi s-a făcut ţăndări de peretele camerei.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic din toate astea, Emma, nu înţeleg cum de te-ai decis dintr-odată că nu mă mai vrei, că îl vrei pe Mark, şi apoi te-ai decis că nu-l mai vrei nici pe el şi l-ai părăsit cu nonşalanţă, în faţa tuturor. Ce naiba ai avut în cap...

— Ce îţi pasă ţie? De ce îţi pasă ţie ce simt eu pentru Mark?

— Pentru că aveam nevoie să-l iubeşti pe el, a spus Julian, şi faţa lui avea aceeaşi culoare cu cenuşa din şemineu. Dacă tot m-ai aruncat pe mine şi tot ce era între noi, măcar să fi făcut asta pentru cineva care însemna mai mult pentru tine, pentru cineva mai important pentru tine, dar poate nimeni nu e pentru tine important...

— Nimeni nu e important pentru mine?

Vocea ei izbucnise cu atâta forţă, încât simţea că o ustură gâtul. Avea impresia că prin vene îi aleargă scântei electrice care o curentează, care îi alimentează furia tot

mai mult, şi nici măcar nu era furioasă pe Jules, era furioasă pe ea însăşi, era furioasă pe lumea care le face asta lor, pe lumea care o face pe ea singura care ştie, singura deţinătoare a unui secret otrăvit şi otrăvitor.

— Nici nu ştii despre ce vorbeşti, Julian Blackthorn! Habar n-ai la ce am renunţat eu, habar n-ai ce motive am, habar n-ai ce încerc să fac...

— Ce încerci să faci? Dar ce zici de ce ai făcut deja? Ce zici despre faptul că mi-ai frânt inima, că i-ai frânt inima lui Cameron, că i-ai frânt inima lui Mark? Julian s-a strâmbat. Ce, am ratat pe vreunul, mai e vreunul căruia vrei să-i distrugi viaţa?

— Viaţa ta nu e distrusă. Eşti încă viu. Poţi să ai o viaţă bună! Ai sărutat-o pe fata aia elf...

— Era o kanansâdbe! Un elf care îşi schimbă înfăţişarea! Am crezut că erai tu!

— Ah! Emma a rămas o clipă blocată. Ah!

— Ah, da! Tu chiar crezi că o să mă îndrăgostesc de altcineva? Crezi că o să ajung să fac asta? Eu nu sunt ca tine, nu mă îndrăgostesc în fiecare săptămână de altcineva. Aş fi vrut să nu mă îndrăgostesc de tine, Emma, dar m-am îndrăgostit, şi mereu voi fi îndrăgostit de tine, aşa că nu-mi spune mie că viaţa mea nu e distrusă, când nu ştii nimic despre viaţa mea!

Emma a lovit cu palma în perete. Tencuiala a pocnit, şi crăpăturile au pornit ca nişte picioare de păianjen din locul impactului. A simţit durerea cumva departe. Era copleşită de un val negru de disperare, care ameninţa s-o sufoce.

— Ce vrei de la mine, Jules? Ce vrei tu să fac?

Julian a făcut un pas spre ea. Faţa lui părea sculptată în marmură sau în ceva şi mai dur, şi mai aspru.

— Ce vreau? Vreau să ştii cum e. Să fii torturat permanent, noapte şi zi, să doreşti cu disperare pe cineva pe care ştii că n-ar trebui niciodată să-l doreşti şi care nici măcar nu te vrea. Să ştii cum e să pricepi că din cauza unei decizii pe care ai luat-o când aveai doisprezece ani nu vei putea avea niciodată singurul lucru care te-ar putea face fericit. Vreau să visezi şi tu la un singur lucru şi să vrei un singur lucru şi să fii şi tu obsedată ca mine de un singur lucru...

— Julian...

A gemut, disperată să-l oprească, să oprească toate astea înainte de a fi prea târziu...

— ...aşa cum sunt eu obsedat de tine! a încheiat el, aproape scuipând cuvintele. Cum sunt eu obsedat de tine, Emma.

Se părea că furia îl părăsise, acum tremura, ca după un şoc.

— Am crezut că mă iubeşti, a spus el, aproape şoptit. Nu ştiu cum am putut să mă înşel atât de tare.

Emma a simţit că i se rupe inima. S-a întors, să nu-i mai vadă privirea, să nu-i mai audă vocea, să nu mai ştie nimic de planurile ei atât de meticulos pregătite, acum zădărnicite. A tras de mânerul uşii – l-a auzit pe Julian strigând-o, dar ea deja ieşise din casă în mijlocul furtunii.

24 Legiunea

Chapel Cliff arăta ca un far în mijlocul furtunii: un turn de piatră care se ridica spre cer, înconjurat din trei părţi de apele clocotitoare ale oceanului.

Cerul era cenuşiu, brăzdat cu negru, şi atârna greu ca o stâncă deasupra orăşelului şi a mării de lângă el. În port, apele crescuseră şi ridicaseră vasele pescăreşti la nivelul ferestrelor de la casele de pe dig. Micile ambarcaţiuni erau aruncate şi răsucite în toate părţile de valuri.

Alte valuri se izbeau de faleză, împrăştiind în aer spumă albă. Emma stătea în mijlocul vârtejului de apă, cu mirosul mării în aer, cu cerul care exploda deasupra ei în fulgere ce despicau norii.

A întins larg mâinile. Avea impresia că fulgerele trec prin ea şi se duc în stâncile de la picioarele ei, în adâncurile apei verde-cenuşii care se ridica aproape vertical, asemenea unor ziduri, spre cer. Peste tot în jurul ei stâlpii de granit care făceau ca faleza să semene cu o capelă se înălţau ca o pădure de piatră, ca ţepii unei coroane. Roca de sub picioarele ei era alunecoasă din cauza muşchiului ud.

Întotdeauna iubise furtunile – iubise exploziile care sfâşiau cerul, iubise ferocitatea lor înspăimântătoare. Nu se gândise la nimic când ieşise în fugă din cabană, cel puţin nu gândise nimic logic; era doar disperată să plece înainte să-i spună lui Julian ceea ce nu trebuia să afle niciodată. Să-l lase să creadă că nu l-a iubit niciodată, că i-a frânt inima lui Mark, că ea nu poate avea sentimente. Să-l lase s-o urască, dacă asta însemna că rămâne în viaţă şi că e în siguranţă.

Şi poate că ploaia aceea putea s-o cureţe, putea să-i spele mâinile, pe care i se părea că are sângele inimilor lor.

S-a apropiat de marginea falezei. Stânca era şi mai alunecoasă, şi ea s-a oprit să mai facă o rună de Echilibru. Stela aluneca pe pielea udă. De aici, putea să vadă cum peşterile şi bazinele de apă sunt inundate de valurile albe şi violente. Fulgerele luminau orizontul; a ridicat faţa, să simtă gustul sărat al ploii, şi a auzit din depărtare sunetul unui corn.

A ridicat capul brusc. Mai auzise sunetul acela o singură dată, atunci când venise la institut convoiul de la Vânătoarea Sălbatică. Nu era corn omenesc. S-a auzit din nou, un sunet profund, rece şi singuratic; Emma s-a ridicat şi s-a căţărat cu greu pe cărarea care ducea spre vârful falezei.

A văzut nişte nori care arătau ca nişte bolovani cenuşii imenşi, ciocnindu-se; când se îndepărtau, apărea o lumină slabă, gălbuie, ce lumina suprafaţa agitată a oceanului. Deasupra portului se vedeau nişte puncte negre – păsări? Nu, erau prea mari să fie păsări de mare, şi, oricum, nicio pasăre nu ar fi zburat pe o vreme ca asta.

Punctele negre se îndreptau spre ea. Se apropiau, se vedeau mai bine – nu erau puncte. Acum vedea limpede ce sunt: călăreţi. Patru călăreţi, învăluiţi în mantii strălucitoare de bronz. Călăreau pe cer ca nişte comete.

Nu erau de la Vânătoarea Sălbatică. Emma şi-a dat seama imediat, deşi nu ştia cum. Erau prea puţini şi erau prea tăcuţi. Vânătoarea Sălbatică făcea un vuiet groaznic când zbura. Călăreţii de bronz alunecau în linişte spre Emma, ca şi cum erau făcuţi din nori.

Putea să alerge înapoi la cabană, s-a gândit ea. Dar asta însemna să-i ducă la Julian, şi pe urmă călăreţii se plasaseră în aşa fel, încât îi închideau accesul spre cărarea care-ducea la casa lui Malcolm. Înaintau cu o viteză incredibilă. În câteva secunde aveau să ajungă pe coastă.

Mâna ei dreaptă s-a strâns pe mânerul sabiei. O scosese fără să-şi dea seama. Sabia părea că o aduce cu picioarele pe pământ, potolindu-i bătăile inimii.

Au zburat în cerc deasupra ei. O clipă, Emma a fost izbită de frumuseţea lor stranie – de aproape, caii păreau ireali, parcă erau făcuţi din sticlă transparentă, din fâşii de nori şi picături de ploaie. Se învârteau în aer şi plonjau ca nişte pescăruşi după pradă. Când copitele cailor au atins roca solidă a falezei, a fost o explozie de stropi albi şi caii s-au risipit în pulberea aceea de picături fine, lăsându-i în urmă pe cei patru călăreţi.

Care stăteau între Emma şi cărare, li tăiaseră retragerea, nu se putea duce decât spre apă sau spre mica stâncă din spatele ei.

Cei patru călăreţi s-au uitat la ea. Emma s-a sprijinit mai bine pe picioare. Partea de sus a falezei era aşa de îngustă, încât tălpile ei stăteau de o parte şi de alta a stâncii. A ridicat Cortana. Sabia a strălucit în lumina furtunii şi ploaia a alunecat pe lama ei.

— Cine sunteţi? a strigat ea.

Cele patru siluete s-au mişcat în acelaşi timp şi şi-au scos gluga de la mantiile de bronz. Sub glugă, erau tot strălucitori – erau trei bărbaţi şi o femeie, toţi înalţi, cu măşti de bronz care le acopereau faţa pe jumătate, cu un păr ce părea făcut din fire metalice, împletit într-o coadă groasă, care le ajungea până la mijloc.

Armura lor era de metal: platoşe şi cotiere gravate cu simbolurile valurilor şi ale mării. Ochii lor, fixaţi asupra ei, erau cenuşii şi pătrunzători.

— Emma Cordelia Carstairs, a spus unul dintre ei; îi pronunţase numele de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină, ca şi cum i-ar fi fost greu să-l rostească. Bun întâlniş.

— Asta-i părerea ta, a mormăit Emma.

Ţinea strâns Cortana în mână, pentru că toţi elfii (ştia că sunt elfi) din faţa ei erau înarmaţi cu nişte săbii lungi, ale căror mânere se vedeau deasupra umerilor. A ridicat tonul.

— Ce vrea de la mine un convoi de la Curţile Elfilor?

Cel care vorbise a ridicat o sprânceană.

— Spune-i, Fal, a intervenit un altul, care vorbea cu acelaşi accent.

Tocmai accentul acela îi ridica ei părul pe braţe, cu toate că nu-şi dădea seama de ce.

— Noi suntem Călăreţii lui Mannan, a spus Fal. Vei fi auzit de noi.

Nu era o întrebare. Emma îşi dorea din tot sufletul să fi fost şi Cristina cu ea. Cristina era cea care ştia multe despre cultura elfilor. Dacă sintagma asta, „Călăreţii lui Mannan”, ar fi trebuit să însemne ceva pentru vânătorii de umbre, ea ar fi ştiut.

— Sunteţi din Vânătoarea Sălbatică? a întrebat ea.

Consternare. S-au auzit murmure dintre ei, după care Fal s-a aplecat într-o parte şi a scuipat. Un alt elf, cu linia aspră a obrazului şi cu un aer dispreţuitor, a răspuns în locul lui.

— Eu sunt Airmed, fiul lui Mannan, a spus el. Află că suntem urmaşii unui zeu. Suntem mult mai vechi decât Vânătoarea Sălbatică, şi mult mai puternici.

Emma şi-a dat seama atunci ce era cu accentul acela al lor. Nu era răceală sau faptul că sunt străini; era vechimea, o vechime înfiorătoare, care venea de la începuturile lumii.

— Noi căutăm, a spus Fal. Şi găsim. Suntem cercetătorii. Am cercetat sub valurile mării şi deasupra lor. Am fost pe Tărâmul Elfilor şi în ţinuturile damnaţilor şi pe câmpurile de luptă şi în întunericul nopţii şi în lumina zilei. În toată viaţa noastră nu a fost ceva ce să fi căutat şi să nu fi găsit.

— Eventual simţul umorului? a sugerat Emma.

— Ar trebui să tacă, a spus femeia-Călăreţ. Ar trebui s-o faci să tacă, Fal.

— Încă nu, Ethna, a răspuns el. Avem nevoie de cuvintele ei. Trebuie să aflăm unde este ceea ce căutăm.

Mâna Emmei era fierbinte şi alunecoasă pe mânerul Cortanei.

— Şi ce căutaţi?

— Cartea Neagră, a spus Airmed. Căutăm acelaşi lucru pe care îl cauţi tu şi parabataiul tău. Acel lucru luat de Annabel Blackthorn.

Emma a făcut un pas în spate, fără să vrea.

— Voi o căutaţi pe Annabel?

— Pentru carte, a spus cel de-al patrulea Călăreţ, cu voce joasă şi aspră. Spune-ne unde e şi te lăsăm în pace.

— Eu nu o am, a răspuns ea. Şi nici Julian.

— E o mincinoasă, Delan, a rostit femeia, Ethna.

El a zâmbit.

— Toţi sunt mincinoşi, nefilimii. Nu ne trata ca pe nişte proşti, vânător de umbre, altfel îţi vom lega măruntaiele de cel mai apropiat copac.

— Încearcă, a spus Emma. O să-ţi bag copacul ăla pe gât de-o să-ţi pocnească...

— Urechile?

Era Julian. Probabil îşi făcuse runa pentru Mişcare fără zgomot, pentru că Emma nu-l auzise apropiindu-se. Era căţărat pe un bolovan ud de lângă cărarea care venea dinspre cabană, ca şi cum se ivise acolo din neant, chemat de ploaie şi de nori. Era echipat, cu părul ud, şi avea în mână un pumnal serafic neaprins.

— Simt convins că „urechi” ai vrut să spui.

— Clar!

Emma i-a zâmbit, nu s-a putut abţine. Deşi se certaseră, era aici, îi ţinea spatele, era parabataiul ei. Iar acum Călăreţii erau prinşi la mijloc între ei.

Treaba începea să arate bine.

— Julian Blackthorn, a hârâit Fal, abia aruncându-i o privire. Faimosul parabatai. Am auzit că aţi dat un spectacol impresionant la Curtea Elfilor întunericului.

— Sunt sigur că regele ne mai închină ode şi acum, a replicat Julian. Ascultă, ce te face să crezi că noi ştim unde e Annabel sau Cartea Neagră?

— Iscoade sunt la fiecare Curte, a răspuns Ethna. Ştim că regina v-a trimis să o căutaţi. Regele trebuie s-o aibă înainte de a ajunge la ea.

— Dar noi i-am făcut o promisiune reginei, iar o astfel de promisiune nu poate fi încălcată, a spus Julian.

Delan a scos un mârâit, ducând imediat mâna la sabie. Mişcarea a fost aşa de rapidă, încât s-a văzut ca prin ceaţă.

— Voi sunteţi oameni şi mincinoşi, a rostit el. Puteţi să încălcaţi orice promisiune, şi o şi încălcaţi atunci când e vorba să vă salvaţi viaţa. Ca acum. A arătat cu bărbia spre cabană: Am venit după cărţile şi hârtiile magicianului. Dacă nu vreţi să ne spuneţi nimic, atunci daţi-ni-le şi vom pleca.

— Să vi le dăm vouă? Julian părea uimit. Dar de ce nu...

Ochii lui s-au întâlnit cu ochii Emmei. Ea ştia la ce se gândeşte: De ce nu aţi intrat singuri să le luaţi?

— Nu puteţi intra, este?

— Vrăjile îi ţin la distanţă, a confirmat Emma.

Elfii nu au spus nimic, dar ea îşi dădea seama că are dreptate după cum li se crispase obrazul de furie.

— Şi ce ne oferă regele întunericului în schimbul cărţii? a întrebat Julian.

— Jules! a murmurat Emma printre dinţi.

Cum putea să negocieze într-un astfel de moment?

Fal a râs. Emma a observat abia atunci că hainele şi armurile elfilor erau uscate, ca şi cum ploaia nu îi uda. Fal se uita la Julian plin de dispreţ.

— Nu eşti în avantaj aici, fiu al spinilor. Dă-ne lucrul pentru care am venit, altfel îţi găsim fraţii şi le înfigem în ochi suliţe înroşite, de la mare la mic.

Tawy. Cuvintele au străpuns-o pe Emma ca o săgeată. A simţit impactul, a simţit tresărirea corpului, şi a cuprins-o răceala, răceala de gheaţă a luptei. S-a întins spre Fal, răsucind Cortana şi lovind puternic.

Ethna a ţipat, iar Fal s-a mişcat mai repede ca un curent din ocean, evitând lovitura. Cortana a şuierat în aer. S-au auzit zăngănituri de fier când elfii şi-au scos săbiile.

Şi s-a văzut o lumină când lama pumnalului serafic din mâna lui Julian s-a aprins, luminând ploaia. Picăturile dese păreau nişte fire strălucitoare când Emma s-a răsucit, ferindu-se de lovitura dată de Ethna, parând-o cu atâta forţă, încât femeia-Călăreţ s-a dat câţiva paşi înapoi.

Chipul lui Fal s-a schimonosit de uimire. Emma a icnit, udă, inhalând ploaia fără să simtă frigul. Lumea era ca un titirez cenuşiu; s-a repezit spre una dintre coloanele din piatră şi s-a urcat pe ea.

— Laşo! a strigat Airmed. Cum îndrăzneşti să fugi?

Emma a auzit râsul lui Julian când a ajuns în vârful coloanei de piatră şi a sărit de acolo. Coborârea îi accelera mişcarea, şi l-a izbit pe Airmed cu atâta forţă, încât l-a trântit la pământ. El a vrut să se rostogolească, dar a îngheţat când ea l-a izbit în tâmplă cu mânerul Cortanei. A scos un geamăt de durere.

— Gura! a şuierat Emma. Să nu îndrăzniţi să vă atingeţi de fraţii Blackthorn, să nu îndrăzniţi nici măcar să vorbiţi de ei...

— Lasă-l în pace! a strigat Ethna, iar Delan a făcut un salt spre ei, doar pentru a fi oprit de Julian şi de lovitura pumnalului serafic.

Faleza a explodat de lumină şi ploaia părea că rămâne suspendată în aer, în timp ce lama pumnalului a coborât şi l-a izbit pe războinicul elf în platoşă.

Şi a sfarâmat-o. S-a spart, de parcă ar fi fost făcută din gheaţă, iar Julian a fost aruncat înapoi de forţa loviturii, a zburat câţiva metri şi a căzut printre pietrele ude, pe pământ.

Delan a hohotit şi s-a îndreptat spre el. Emma l-a lăsat pe Airmed şi a făcut un salt spre războinicul elf, în timp ce el ridica sabia asupra lui Jules şi o lăsa să cadă...

Julian s-a rostogolit repede spre dreapta, apoi s-a răsucit şi a aruncat un pumnal în călcâiul neprotejat al lui Delan. Acesta a început să urle de durere şi de furie şi s-a răsucit spre el, să-l lovească cu sabia, dar Julian deja se ridicase, iar acum era în picioare cu pumnalul în mână.

Pe neaşteptate, lumina s-a revărsat printre nori, iar Emma, înainte de a face vreo mişcare, a văzut umbre pe pământ – cineva era în spatele ei. S-a răsucit exact când sabia cobora, gata să o atingă în umăr. S-a întors şi a văzut-o pe Ethna: Fal era aplecat deasupra lui Airmed şi încerca să-l ridice. Pentru o clipă, a fost numai Emma cu femeia elf, şi atunci a apucat mânerul Cortanei cu ambele mâini şi a lovit.

Ethna s-a dat repede înapoi, dar râdea.

— Voi, nefilimii, a şuierat ea. Vă spuneţi războinici, vopsiţi cu runele voastre protectoare şi înarmaţi cu pumnalele voastre de înger! Fără ele nu aţi fi nimic... şi în curând veţi fi fără ele! Nu veţi fi nimic, şi vă vom lua totul! Tot ce aveţi! Totul!

— Nu vrei să repeţi? a spus Emma, ferindu-se din faţa loviturii Ethnei cu o răsucire a corpului. A sărit pe un bolovan şi s-a uitat în jos la ea. Partea aia cu totul. Nu cred că am înţeles-o prea bine.

Ethna a mârâit şi a sărit la ea. Şi lungi momente nu a fost decât lupta, vaporii strălucitori ai ploii, marea care se izbea cu putere în stâncile falezei, apoi lumea care şi-a încetinit ritmul când Emma a dat-o pe femeia elf la o parte şi s-a repezit la Airmed şi Fal, parând cu Cortana săbiile lor. Erau buni, chiar foarte buni, rapizi şi extrem de puternici. Dar Cortana era ca o fiinţă vie în mâinile Emmei. Furia o alimenta, un curent electric care trecea prin venele ei, care îi dirija sabia, lovind ca un ciocan în săbiile ce o atacau, iar zăngănitul fiarelor acoperea vuietul mării. Simţea gust de sare, sânge sau stropi de ocean, nu ştia. Părul ei ud şfichiuia în jur când se răsucea, şi Cortana se lovea de săbiile elfilor, iar şi iar.

Un râs oribil a trezit-o din visul violent în care intrase. A ridicat capul şi a văzut că Fal reuşise să-l împingă pe Julian spre marginea falezei. În spatele lui era prăpastie; silueta lui se distingea clar pe cerul cenuşiu, cu şuviţele negre de păr lipite de frunte.

A fost instantaneu cuprinsă de panică. S-a aruncat de pe o stâncă de granit direct în Airmed. Elful a căzut pe spate cu un icnet, iar Emma a luat-o la fugă, având în minte imagini îngrozitoare – Julian străpuns de sabie, Julian cu trupul sfărâmat pe stâncile de la ţărm, Julian înecându-se în marea învolburată.

Fal încă mai râdea. Avea sabia scoasă. Julian a mai făcut un pas înapoi... şi s-a lăsat repede la pământ, sprinten şi agil, să ia din spatele unui morman de pietre o arbaletă ascunsă. A ridicat arbaleta la umăr exact în momentul când Emma l-a ajuns pe Fal, cu sabia scoasă; nu a redus viteza, nu s-a oprit, ci a înfipt pur şi simplu Cortana între omoplaţii lui Fal.

Sabia a trecut prin armură şi a intrat în carne. A simţit că vârful ei iese în cealaltă parte, străpungând platoşa.

Din spatele ei s-a auzit un ţipăt. Era Ethna. Îşi aruncase capul pe spate, cu mâinile încleştate în păr. Bocea într-o limbă pe care Emma n-o mai auzise niciodată, dar înţelegea că îl strigă pe fratele ei: Fal, Fal!

Ethna era gata să cadă în genunchi. Delan s-a întins după ea s-o prindă, el însuşi alb ca varul şi şocat. Cu un muget, Airmed a ridicat sabia şi s-a repezit la Emma, care încerca să-şi scoată Cortana din trupul inert al lui Fal. S-a încordat şi a tras; sabia a ieşit odată cu un şuvoi de sânge, dar nu mai era timp să se întoarcă...

Julian a dat drumul săgeţii. A şuierat prin aer cu un vuiet mai slab decât al ploii şi s-a izbit de sabia lui Airmed, smulgându-i-o din mână. Airmed a urlat. Mâna lui era vineţie.

Emma s-a întors, şi-a înfipt bine picioarele în pământ şi a ridicat sabia. Sângele şi ploaia se scurgeau pe lama ei.

— Cine vrea să se pună cu mine? a strigat ea, şi cuvintele ei aproape că erau smulse de vânt şi de apă. Cine e următorul?

— Lasă-mă s-o ucid! Ethna se zbătea. În braţele lui Delan. L-a înjunghiat pe Fal Lasă-mă să-i retez gâtul!

Dar Delan a clătinat din cap, spunându-i ceva – ceva despre Cortana. Emma a făcut un pas înainte – dacă nu veneau ei s-o ucidă, atunci se ducea bucuroasă să-i ucidă ea pe ei.

Airmed a ridicat mâna; Emma a văzut un licăr verde palid în degetele lui, lucind în aerul cenuşiu. Faţa lui se strâmbase de concentrare.

— Emma!

Julian a prins-o din spate înainte să mai poată face un pas şi a tras-o lângă el exact când ploaia a explodat în forma a trei cai, creaturi învârtejite de vânt şi stropi de apă, care fomăiau şi băteau din copite în aerul dintre Emma şi Călăreţi. Fal zăcea pe jos, iar sângele lui pătrundea în pământul din Cornwall, în vreme ce fraţii şi sora lui s-au aruncat pe spinările cailor neînşeuaţi.

Emma a început să tremure violent. Numai unul dintre Călăreţi s-a oprit să se uite încă o dată la ea, apoi caii s-au repezit spre cer şi s-au pierdut printre nori şi ploaie. Era Ethna. Ochii ei aveau o privire uluită şi ucigătoare.

Ai ucis o creatură străveche şi primitivă părea să spună acea privire. Pregăteşte-te de o răzbunare la fel de străveche. La fel de primitivă.

— Fugiţi! a strigat Livvy.

Era ultimul lucru la care se aştepta Kit. Vânătorii de umbre nu fug. Aşa i se spusese întotdeauna. Dar Livvy a ţâşnit precum un glonţ pe lângă Călăreţ, spre drumul din faţa ei, iar Ty a urmat-o.

Kit a luat-o la fugă după ei. I-au depăşit pe elfi şi s-au repezit în mulţimea de oameni de pe Thames Path. I-a ajuns din urmă şi a alergat alături de ei, deşi el respira greu şi ei nu.

A auzit un tunet în spatele lui. Copite de cai. Nu putem să alergăm mai repede ca ei, s-a gândit el, dar nu avea atâta suflu s-o spună cu glas tare. Aerul cenuşiu părea greu când îl respira. Părul negru al lui Livvy a zburat în vânt când a sărit peste o portiţă dintr-un gard care părea că separă drumul de râu.

O clipă, a părut că stă suspendată în aer, cu braţele ridicate, cu haina fluturând – apoi a plonjat drept în jos şi a dispărut. Iar Ty a urmat-o, a sărit gardul lateral şi a dispărut şi el.

În apă? s-a gândit Kit ca prin ceaţă, dar nu s-a oprit; începuse să simtă deja în muşchi acea arsură de acum cunoscută, iar mintea lui părea că se strânge şi se concentrează. S-a prins cu mâinile de poartă şi s-a aruncat dincolo.

A căzut după numai câţiva metri, aterizând pe vine pe o platformă de ciment care ducea până pe malul Tamisei, înconjurată de un gard scund de fier rupt în câteva locuri. Ty şi Livvy erau deja acolo, îşi scoseseră jachetele ca să-şi elibereze mâinile, pentru a putea manevra mai bine pumnalele serafice. Livvy i-a aruncat o sabie scurtă după ce s-a ridicat, şi Kit abia acum şi-a dat seama de ce fugise – nu ca să scape, ci ca să găsească un loc mai larg, în care să poată lupta.

Şi de unde, spera el, să contacteze institutul. Ty avea telefonul scos şi butona în timp ce ridica pumnalul serafic, care a început să lumineze palid printre nori.

Kit s-a întors exact când cei trei Călăreţi au venit în zbor pe deasupra porţii şi au aterizat, cu strălucire de aur şi bronz. Şi-au scos săbiile din teacă cu o viteză ameţitoare.

— Opriţi-l! a mârâit Kam, şi ceilalţi doi fraţi s-au repezit la Ty.

Livvy şi Kit s-au mişcat ca unul şi s-au aruncat în faţa lui Tiberius. Asupra lui Kit a năvălit ceaţa rece şi dură a bătăliei, dar Călăreţii erau mai rapizi decât demonii şi mai puternici. Kit a repezit sabia spre Eochaid, dar elful deja nu mai era acolo: sărise tocmai în celălalt capăt al platformei. A râs când a văzut expresia de pe faţa lui Kit, chiar când Etarlam îi zbura telefonul din mână lui Ty cu o lovitură. Telefonul a alunecat pe beton şi a căzut în Tamisa. Deasupra lui Kit a apărut o umbră. El a reacţionat instantaneu, lovind în sus cu sabia. A auzit un icnet, şi Kam s-a dat înapoi, împrăştiind stropi de sânge pe jos. Kit a sărit în faţă, spre Eochaid, dar Livvy şi Ty i-o luaseră înainte, lovind în aer cu pumnalele serafice, ca nişte pete mişcătoare de lumină.

Dar numai în aer. Kit nu putea să nu observe că pumnalele îngerilor nu păreau să treacă prin armura Călăreţilor, sau măcar să taie acolo unde nu erau protejaţi, aşa cum făcuse el cu sabia. Pe chipul lui Ty se citea confuzie, dar pe chipul lui Livvy s-a văzut furie când a înfipt pumnalul serafic în inima lui Eochaid.

Arma s-a rupt din mâner, iar forţa ricoşeului a făcut-o pe Livvy să se dea paşi buni înapoi, până aproape de marginea apei. Ty se întorsese să se uite după ea, Eochaid a ridicat sabia şi a coborât-o într-o mişcare arcuită spre el... iar Kit s-a repezit pe platformă şi l-a trântit pe Ty la pământ.

Pumnalul lui Ty a căzut plescăind în Tamisa, ridicând un val de stropi mărunţi. Kit aterizase jumătate peste el, lovindu-se cu capul de o bucată de lemn; a simţit că Ty încearcă să-l împingă, s-a rostogolit şi l-a văzut pe Eochaid deasupra lor. Livvy se bătea disperată cu ceilalţi doi Călăreţi, într-un vârtej de arme sclipitoare. Dar ea era de cealaltă parte a platformei. Kit s-a chinuit să-şi recapete respiraţia, a ridicat sabia...

Eochaid a rămas nemişcat şi ochii îi sclipeau prin fantele măştii. Şi irisul era tot de culoarea bronzului.

— Te ştiu, a spus el. Îţi ştiu chipul.

Kit a rămas cu gura căscată. În clipa următoare, Eochaid a ridicat sabia cu buzele strâmbate într-un rânjet... şi deodată o umbră i-a acoperit pe toţi. Călăreţul s-a uitat în sus şi chipul i s-a umplut de uimire când de sus a coborât un braţ zdravăn care l-a prins. În momentul următor zbura prin aer, urlând. Kit a auzit plesnet de apă – Călăreţul fusese aruncat în Tamisa.

Kit s-a chinuit să se ridice, cu Ty lângă el. Livvy se întorsese spre ei cu gura căscată; ceilalţi doi Călăreţi căpătaseră o expresie asemănătoare, cu săbiile atârnate pe lângă corp, când în centrul platformei a coborât ceva mare, care se rotea.

Era un cal, iar călare pe cal era Gwyn, care arăta imens cu casca lui şi cu armura ca de scoarţă de copac. Mâna lui înmănuşată în fier îl aruncase pe Eochaid în apă – dar acum Călăreţul înotase până la mal şi se urca pe platformă, cu mişcările îngreunate de armura masivă.

Şi de mijlocul lui Gwyn se ţinea Diana, cu ochii mari şi cu părul ei negru şi creţ împrăştiat în toate părţile.

Ty s-a ridicat în picioare. Kit s-a ridicat şi el, cu greu. Pe gulerul hanoracului lui Ty erau nişte stropi de sânge; Kit şi-a dat seama că nici nu ştie dacă este al lui Ty sau al lui.

— Călăreţi! a spus Gwyn cu voce tunătoare. Avea pe braţ o rană apreciabilă, acolo unde îl atinsese probabil sabia lui Eochaid. Opriţi-vă!

Diana a descălecat şi a traversat platforma de ciment până în locul unde Eochaid tocmai ieşea din apă. Şi-a scos sabia din teacă, a rotit-o şi i-a pus-o direct în piept.

— Nu mişca! a spus ea.

Călăreţul s-a supus, arătându-şi dinţii într-un rânjet furios.

— Asta nu e treaba ta, Gwyn, a rostit Kam. Sunt treburile Curţii întunericului.

— Vânătoarea Sălbatică nu e supusă nimănui, a replicat Gwyn. Voinţa noastră e voinţa vântului. Iar voinţa mea este acum să vă izgonesc de lângă aceşti copii. Ei se află sub protecţia mea.

— Sunt nefilimi, a scuipat Etarlam. Ei au făcut hâda şi cruda Pace Rece.

— Nici voi nu sunteţi mai buni, a replicat Gwyn. Sunteţi ogarii de vânătoare ai regelui şi niciodată nu aţi dovedit milă.

Kam şi Etarlam se uitau uimiţi la Gwyn. Din Eochaid, în genunchi, se scurgea apă pe ciment. Clipa aceea se întinsese ca un cauciuc şi parcă nu se mai sfârşea.

Cu un icnet scurt, Eochaid a sărit dintr-odată în picioare, părând să nu-i mai pese de sabia Dianei, care îi urmărea fiecare mişcare.

— Fal, a spus el. E mort.

— Asta-i imposibil, a răspuns Kam. Imposibil! Un Călăreţ nu poate muri.

Dar Etarlam a început să ţipe jalnic şi sabia i-a căzut la pământ, în timp ce el şi-a dus mâna la inimă.

— E dus, s-a văietat el. Simt. Fratele nostru s-a dus.

— Un Călăreţ a trecut pe Tărâmul Umbrelor, a spus Gwyn. Vreţi să sun din corn pentru el?

Deşi lui Kit i se păruse că vorbise destul de sincer, Eochaid a început să mârâie şi a părut că vrea să se repeadă la Vânător, dar sabia Dianei l-a atins uşor pe gât, însângerându-l. Pe lama sabiei s-au prelins picături groase şi întunecate de sânge.

— Destul a spus Kam. Gwyn, vei plăti pentru trădarea ta. Etar, Eochaid, la mine. Mergem la fraţii şi la sora noastră.

Diana a lăsat sabia jos după ce Eochaid a trecut pe lângă ea, ştergând-o cu umărul, ducându-se spre fraţii lui. Au făcut un salt în aer de pe platformă, un salt lung care i-a aruncat sus, în aer, unde s-au apucat cu mâinile de coama cailor sclipitori de bronz şi au încălecat.

În timp ce treceau în zbor pe deasupra apei, vocea lui Eochaid i-a răsunat lui Kit în urechi ca un vuiet.

Te ştiu. Îţi ştiu chipul.

Emma încă mai tremura când au ajuns înapoi la cabană, după adrenalina care începuse să se scurgă din sânge, şi de frig. Părul şi hainele erau lipite de ea şi bănuia că seamănă cu un şobolan înecat.

Şi-a rezemat Cortana de perete şi a început să-şi scoată încet jacheta udă şi ghetele. Ştia că Julian încuie uşa, era conştientă de mişcările lui prin cameră. Şi de căldură. Probabil că aprinsese focul mai devreme.

O clipă mai târziu, a simţit că i se pune în mâini ceva moale. Julian stătea în faţa ei, cu o expresie greu de citit, oferindu-i un prosop puţin uzat. Ea l-a luat şi a început să-şi şteargă părul.

Jules era şi acum cu hainele ude, deşi se descălţase şi-şi pusese un hanorac uscat. Din păr i se scurgeau picături de apă, ca şi din gene.

Emma s-a gândit la zăngănitul săbiilor, la frumuseţea pe care o are vârtejul bătăliei, la mare şi la cer. Se întreba dacă aşa se simţise şi Mark atunci când era la Vânătoarea Sălbatică. Atunci când nu mai e nimic între tine şi natură, e uşor să uiţi ce te apasă.

S-a gândit la sângele de pe Cortana, la sângele care curgea din corpul lui Fal, amestecându-se cu apa de ploaie. Îi rostogoliseră cadavrul la adăpostul unor stânci, pentru că nu au vrut să-l lase acolo, în ploaie, cu toate că nu merita niciun pic de duioşie.

— Am ucis unul dintre Călăreţi, a spus ea, aproape în şoaptă.

— Trebuia s-o faci.

Mâna lui Julian o strângea ferm de umăr.

— Emma, a fost o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Conclavul...

— Conclavul va înţelege.

— Dar poporul elfilor, nu. Regele întunericului, nu.

Umbra slabă a unui zâmbet a apărut pe faţa lui Julian.

— Nu cred că ne simpatiza prea tare nici până acum.

Emma a respirat întretăiat.

— Fal te împinsese până la marginea prăpastiei, a spus ea. Am crezut că o să te ucidă.

Zâmbetul lui Julian s-a şters.

— Îmi pare rău, a zis el. Ascunsesem dinainte arbaleta acolo…

— Nu am ştiut, a spus Emma. E treaba mea să simt ce se întâmplă cu tine în luptă, să te înţeleg, să anticipez ce o să faci, dar n-am ştiut.

A aruncat prosopul, care a aterizat pe podeaua din bucătărie. Cana spartă mai devreme de Julian nu mai era. Probabil strânsese cioburile.

Se simţea cuprinsă de disperare. Nimic din tot ce încercase nu mersese. Erau exact acolo unde fuseseră la început, numai că Julian nu ştia. Doar asta era altfel.

— Am încercat atât de mult, a şoptit ea.

Chipul lui s-a încreţit de nedumerire.

— În bătălie? Emma, ai făcut tot ce ai putut…

— Nu în bătălie. Să te fac să nu mă iubeşti, a spus ea. Am încercat. Ea a simţit tresărirea lui, mai mult interioară decât exterioară, ca şi cum sufletul i-ar fi tresărit.

— E atât de groaznic? Dacă te iubesc?

Ea a început din nou să tremure, dar nu de frig.

— A fost cel mai frumos lucru din lume, a răspuns ea. Şi apoi a fost cel mai urât. Şi nici măcar nu am avut ocazia…

S-a oprit. El clătina din cap, împrăştiind picături de apă.

— Trebuie să înveţi să te obişnuieşti cu asta, a spus el. Chiar dacă te îngrozeşte. Chiar dacă îţi face rău. Exact aşa cum va trebui şi eu să mă obişnuiesc cu iubiţii pe care îi vei avea, pentru că noi vom fi întotdeauna împreună, Emma, indiferent cum, indiferent în ce fel vrei să numeşti tu ce e între noi, întotdeauna vom fi noi.

— Nu va mai fi niciun iubit, a murmurat ea.

Julian a privit-o surprins.

— Ce ai spus tu mai devreme, că te gândeşti la un singur lucru, că eşti obsedat de un singur lucru, singurul pe care îl vrei. Aşa simt eu faţă de tine.

El părea şocat. Emma i-a prins uşor obrajii în palme, mângâindu-i cu degetele pielea udă. Vedea bine pe gâtul lui pulsul care bătea nebuneşte. Pe faţă avea o zgârietură, o zgârietură lungă, de la tâmplă până la bărbie. Emma se întreba dacă o are din bătălia de azi sau dacă o avea dinainte, dar ea nu o observase pentru că se străduise aşa de mult să nu se uite la el. Se întreba dacă el îi va mai vorbi vreodată.

— Jules. Spune ceva, te rog…

Palmele lui s-au strâns convulsiv pe umerii ei. Ea a gemut când Julian s-a apropiat şi a mers încet împreună cu ea până când s-au lipit de perete. Ochii lui, uluitor de strălucitori, luminoşi ca sticla de mare o priveau.

— Julian, a spus el. Vreau să-mi spui Julian. Numai Julian.

— Julian, a spus ea, şi apoi el şi-a apropiat buzele de gura ei, uscată şi fierbinte, iar inima ei a părut că se opreşte şi pe urmă porneşte din nou, ca un motor prea mic pentru o maşinărie prea mare.

L-a strâns în braţe cu aceeaşi disperare, atârnându-se de el, în timp ce el gusta ploaia de pe buzele ei, iar ea savura gustul lui: cuişoare şi ceai. L-a apucat de hanorac şi i l-a scos peste cap. Pe dedesubt avea un tricou, un tricou ud şi subţire care nici măcar nu era o barieră între ei când s-au lipit iar de perete. Şi blugii lui erau uzi, lipiţi de corp. Ea simţea cât de mult o doreşte, şi ea îl dorea la fel de mult.

Lumea dispăruse: nu mai era decât Julian, căldura pielii lui, nevoia de a fi mai aproape de el, de a-şi potrivi trupul cu al lui. Fiecare mişcare a trupului lui părea că trimite fulgere în toţi nervii ei.

— Emilia. Doamne, Emma!

Şi-a lipit faţa de a ei, a sărutat-o pe obraz, pe gât, apoi şi-a trecut degetele pe sub betelia blugilor ei şi i-a împins în jos. Emma şi-a scos pantalonii uzi de pe ea.

— Te iubesc aşa de mult.

Avea impresia că trecuseră mii de ani de la noaptea aceea de pe plajă. Mâinile ei îi redescopereau trupul, suprafeţele dure şi cicatricele aspre. Odinioară fusese slab – şi acum îşi mai amintea cât de slăbănog şi deşirat era doar cu doi ani în urmă. Şi atunci îl iubea, chiar dacă nu ştia, îl iubea din măduva oaselor lui şi până la piele.

Acum, oasele acelea se încărcaseră, se acoperiseră cu muşchi fini, duri şi rezistenţi. Şi-a plimbat mâinile pe sub tricoul lui, ca să-l înveţe din nou, să-l cartografieze, să memoreze senzaţia şi textura lui.

— Julian, a spus ea. Te...

Te iubesc, voia să spună. Nu a fost niciodată Cameron, sau Mark, mereu ai fost tu, mereu veifo tu, măduva oaselor mele efăcută din tine, aşa cum celulele alcătuiesc sângele. Dar el a întrerupt-o cu un sărut apăsat.

— Nu, a şoptit el. Nu vreau să aud nimic rezonabil, nu acum. Nu vreau logică. Vreau asta.

— Dar trebuie să ştii...

El a clătinat din cap.

— Nu trebuie.

A apucat marginea tricoului şi l-a scos de pe el. Picăturile din părul lui i-au stropit pe amândoi.

— Am fost distrus timp de patru săptămâni, a spus el cu voce tremurată, şi ea ştia cât de mult îl costă să admită că a fost lipsit de control. Trebuie să fiu din nou întreg. Chiar dacă nu durează.

— Nu poate să dureze, a spus ea, pentru că nu avea cum să dureze, dacă ei nu puteau păstra ce au. Ni se va frânge inima.

El a prins-o de încheietură şi i-a pus mâna pe pieptul lui gol. I-a aşezat degetele pe inima lui. Simţea bătăile inimii lui în palmă, ca un pumn care încearcă să-şi facă loc prin stern.

— Frânge-mi inima, a spus el. Fă-o fărâme. Îţi dau eu permisiunea.

Albastrul ochilor lui părea că dispăruse în pupilele negre, mărite.

Atunci, pe plajă, nu ştiuse ce o să se întâmple. Cum o să fie cu ei doi. Acum ştia. Sunt lucruri în viaţă pe care nu le poţi refuza. Nimeni nu are atâta putere de voinţă.

Nimeni.

Ea dădea din cap, fără măcar să-şi dea seama.

— Julian, da, a spus. Da.

L-a auzit scoţând un fel de geamăt de durere. Apoi mâinile lui erau pe şoldurile ei; o ridica între el şi perete. Era ca o disperare de sfârşit de lume şi ea se întreba dacă ar putea cândva să fie altfel, dacă ar putea să fie vreodată o iubire tandră şi lentă şi liniştită.

El a sărutat-o sălbatic şi ea a uitat de delicateţe sau de dorinţa de delicateţe. Era numai asta – el şoptindu-i numele, în timp ce îşi scoteau hainele care trebuiau să fie scoase. Geamătul lui, pelicula fină de transpiraţie de pe pielea lui, părul lui ud lipit de frunte; a ridicat-o mai sus şi s-a lipit de ea aşa de repede, încât s-au ciocnit. A auzit geamătul lui răguşit. Când a ridicat faţa spre ea, cu ochii negri de dorinţă, ea l-a privit cu ochii mari.

— E în regulă? a şoptit el.

Ea a dat din cap.

— Nu te opri.

Buzele lui i-au găsit gura, şi mâinile lui tremurau ţinând-o. Emma îşi dădea bine seama că el se luptă pentru fiecare clipă de control. Ar fi vrut să-i spună că e totul e bine, că e în regulă, dar coerenţa o părăsise. Auzea afară valurile izbindu-se violent de stânci; a închis ochii şi l-a auzit spunându-i că o iubeşte, apoi l-a strâns în braţe cu

putere când genunchii lui au cedat şi s-au lăsat amândoi jos, ţinându-se în braţe ca doi supravieţuitori de pe o navă eşuată undeva, pe un ţărm îndepărtat, de legendă.

Tawy, Rafe şi Max erau simplu de localizat. Fuseseră lăsaţi în grija lui Bridget, care îi distra, lăsându-i s-o enerveze pe Jessamine, care ajunsese să răstoarne obiecte de pe rafturile înalte, ceea ce a dus la o întreagă lecţie de la Magnus pe tema „Nu necăjiţi stafiile”.

Dru, însă, nu era de găsit. Nu mai era în camera ei, nu se ascundea în bibliotecă sau în salon, iar copiii nu o văzuseră. Probabil că Jessamine ar fi putut să-i ajute, dar Bridget le-a spus că a dispărut după ce copiii au deranjat-o şi, oricum, nu-i plăcea să stea de vorbă decât cu Kit.

— Dru nu ar fi plecat din institut, nu-i aşa? se întreba Mark; patrula pe holuri, deschizând uşile în stânga şi în dreapta. De ce ar face aşa ceva?

— Mark!

Kieran l-a prins de umăr şi l-a întors cu faţa spre el. Cristina a simţit un zvâcnet scurt în încheietură, ca şi cum tulburarea lui Mark se transmitea prin intermediul farmecului de legare.

Desigur, între Mark şi Kieran era un alt fel de legare. Erau legaţi prin experienţe comune şi emoţii. Kieran îl ţinea pe Mark de umeri, concentrându-se exclusiv asupra lui, aşa cum fac elfii. Iar Mark a început să se relaxeze încet şi tensiunea i-a părăsit parţial corpul.

— Sora ta e aici, a spus Kieran. Şi o s-o găsim.

— Ne despărţim şi căutăm, a spus Alec. Magnus...

Magnus l-a luat pe Max în braţe şi a pornit pe hol, cu ceilalţi doi copii după el. Ceilalţi au decis să se întâlnească în bibliotecă peste douăzeci de minute. Fiecare dintre ei avea un sector de cercetat. Cristina a primit aripa de vest şi a trebuit să coboare spre sala de bal.

Nu ar fi vrut să ajungă aici – amintirile dansului cu Mark şi ale dansului cu Kieran erau tulburătoare şi îi distrăgeau atenţia. Iar acum nu-şi permitea să fie tulburată: trebuia s-o găsească pe Dru.

A coborât scările... şi a încremenit. Jos, pe palier, era Drusilla, îmbrăcată toată în negru, cu codiţele ei castanii legate cu panglici negre. A întors spre Cristina o faţă palidă şi neliniştită.

— Te aşteptam, a spus ea.

— Toată lumea te caută! Ty şi Livvy...

— Ştiu. Am auzit. Am ascultat.

— Dar nu erai în bibliotecă...

— Te rog, a spus Dru. Trebuie să vii cu mine. Nu avem prea mult timp.

S-a întors şi a coborât repede scările. După o clipă, Cristina a urmat-o.

— Dru, Mark e îngrijorat. Călăreţii sunt teribil de periculoşi. Trebuie să afle că eşti OK.

— Într-o secundă mă duc la el şi-i spun. Dar trebuie să vii cu mine.

— Dru...

Ajunseseră pe holul pe care se aflau mai mult dormitoare nefolosite.

— Uite, a spus Dru. Vreau neapărat să faci asta, OK? Dacă începi să ţipi acum după Mark, îţi promit că sunt locuri în institutul ăsta în care nu mă mai găsiţi cu zilele dacă mă ascund.

Cristina nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

— De unde ştii aşa de bine institutul?

— Şi tu l-ai şti la fel de bine dacă de fiecare dată când scoţi capul te pune cineva să ai grijă de copii, a spus Dru.

Au ajuns la dormitorul ei. Dru a rămas puţin cu mâna pe mânerul uşii, şovăind.

— Dar ne-am uitat în dormitorul tău, a protestat Cristina.

— Dacă-ţi spun. Ascunzători. Dru a inspirat adânc. OK. Intră acolo. Şi să nu te sperii.

Faţa micuţă a lui Dru era încordată, dar hotărâtă, ca şi cum încerca să se mobilizeze pentru a face ceva neplăcut.

— Totul e în ordine? Sigur n-ai prefera să vorbeşti cu Mark decât cu mine?

— Nu eu vreau să vorbesc cu tine, a spus Dru şi a deschis uşa de la dormitor.

Cristina a intrat, simţindu-se mai nedumerită ca oricând.

La început, a văzut doar o umbră, o siluetă în faţa ferestrei. Apoi silueta s-a ridicat şi inima ei s-a oprit.

Pielea măslinie, claia de păr negru, trăsăturile ferme, genele lungi. Umerii aceia uşor încovoiaţi – îşi amintea cum îi spunea că parcă s-ar pregăti să înfrunte un vânt puternic.

— Jaime! a şoptit ea.

El a întins mâinile şi în secunda următoare ea îl strângea tare în braţe. Jaime fusese întotdeauna slăbuţ, dar acum părea chiar slăbănog, oasele claviculei şi coatele parcă îi străpungeau pielea. A strâns-o şi el tare în braţe, şi Cristina a auzit uşa dormitorului închizându-se încet şi apoi declicul încuietorii.

S-a îndepărtat şi s-a uitat la faţa lui. Arăta la fel ca întotdeauna – cu ochii luminoşi, cumva jucăuşi.

— Aşa deci, a spus el. Chiar ţi-a fost dor de mine!

Toate nopţile acelea nedormite în care a plâns din cauza lui – pentru că dispăruse, pentru că îl ura, pentru că fusese prietenul ei cel mai bun şi nu voia să-l urască – s-au adunat şi au explodat. Palma ei stângă l-a plesnit mai întâi pe obraz, apoi pe umeri, pe piept, unde se nimerea.

— Au! A fugit de ea. Doare!

— JMe vale madre![7] L-a lovit iar. Cum îndrăzneşti să dispari aşa? Toată lumea era îngrijorată. Am crezut că ai murit. Iar acum ai ajuns să te ascunzi la Drusilla Blackthorn în dormitor... şi, apropo, dacă fraţii ei o să audă de asta, o să te omoare direct...

— Nu a fost aşa! Jaime flutura din mâini, încercând să-i pareze loviturile. Te-am căutat.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri.

— După ce m-ai evitat atâta timp, dintr-odată ai început să mă cauţi?

— Nu pe tine te evitam, a spus el.

A scos din buzunar un plic boţit şi i l-a întins. Cu un junghi în inimă, ea a recunoscut scrisul lui Diego.

— Dacă Diego vrea să-mi scrie, nu trebuie să-mi trimită scrisorile prin curier, a spus ea. Ce eşti tu, porumbel-voiajor?

— Nu poate să-ţi scrie. Zara îi supraveghează corespondenţa.

— Deci ştii şi tu de Zara, a zis Cristina, luând plicul. De cât timp?

Jaime s-a rezemat de un birou mare de stejar, cu mâinile proptite în spate.

— De cât timp sunt logodiţi? De când v-aţi despărţit prima oară. Dar nu este o logodnă reală, Cristina.

Ea s-a aşezat pe patul lui Dru.

— Mie mi se pare destul de reală.

Jaime şi-a trecut mâna prin părul negru. Semăna numai puţin cu Diego, poate doar la expresia gurii şi la forma ochilor. Jaime fusese întotdeauna jucăuş, în vreme ce Diego era serios. Acum, obosit şi slăbuţ, o făcea să se gândească la băieţii săraci dar aranjaţi care îşi pierdeau timpul prin cafenelele din Colonia Roma.

— Ştiu că probabil mă urăşti, a spus el. Ai toate motivele. Crezi că vreau ca institutul să fie preluat de ramura noastră de familie pentru că vreau putere şi pentru că nu-mi pasă de tine. Dar adevărul e că am avut motive întemeiate.

— Nu te cred, a răspuns Cristina.

Jaime a pufnit nemulţumit.

---

7 [7] ,,Puţin îmi pasa!”, în spaniolă

— Eu nu am spirit de sacrificiu, Tina. Diego are, nu eu. Eu vreau ca familia mea să nu aibă necazuri.

Cristina şi-a înfundat mâinile în cuvertura de pe pat.

— Ce fel de necazuri?

— Ştii că noi am avut întotdeauna legături cu elfii, a spus Jaime. De acolo provine şi lănţişorul tău. Dar întotdeauna a fost mai mult de atât. În mare, nici nu prea a contat, până la Pacea Rece. Atunci familia ar fi trebuit să predea totul Conclavului – informaţii sau obiecte oferite de elfi.

— Dar nu le-au predat, a ghicit Cristina.

— Nu. Familia a hotărât că relaţia cu hadas era mai importantă decât Pacea Rece. Jaime a ridicat uşor din umeri. Există un obiect moştenit. Are o putere pe care nici măcar eu nu o înţeleg. Cei doi Dearbom şi Cohorta au cerut acest obiect, iar noi le-am spus că numai un Rosales poate face acel obiect să funcţioneze.

Cristina a înţeles dintr-odată totul, şocată.

— Şi aşa s-a ajuns la falsa logodnă. Ca Zara să creadă că va deveni o Rosales.

— Exact, a răspuns Jaime. Diego se bagă în Cohortă. Iar eu… iau obiectul şi fug. Deci Diego poate da vina pe mine, fratele lui rău a fugit cu el. Iar logodna se prelungeşte, şi ei nu găsesc obiectul.

— Ăsta-i singurul vostru plan? a întrebat Cristina. Să amânaţi la nesfârşit?

Jaime s-a uitat încruntat la ea.

— Nu cred că apreciezi cum trebuie că am fost aşa de brav şi am fost tot pe fugă luni de zile. Foarte brav.

— Suntem nefilimi, Jaime. E datoria noastră să fim bravi.

— Unii sunt mai bravi ca alţii, a spus el. În fine. Nu aş zice că singurul nostru plan e să amânăm. Nu. Diego încearcă să afle care sunt punctele slabe ale Cohortei. Iar eu încerc să aflu ce face mai precis acest obiect.

— Nu ştii?

El a clătinat din cap.

— Ştiu că te ajută să intri pe Tărâmul Elfilor neobservat.

— Şi cei din Cohortă vor să intre pe Tărâmul Elfilor ca să înceapă un război? a presupus Cristina.

— Ar avea sens, a spus Jaime, pentru ei, în orice caz.

Cristina a rămas pe pat, tăcută. Afară începuse să plouă. Stropii de apă se prelingeau pe geamuri. S-a gândit la ploaia care cădea peste copacii din Bosque, când stătea cu Jaime şi se uita la el cum mănâncă pungi întregi de Dorilocos şi cum îşi linge sarea de pe degete. Şi cum vorbeau – cu orele, practic, despre orice, despre ce vor face când vor fi parabatai şi vor putea să călătorească oriunde în lume.

— Unde o să te duci? a întrebat ea într-un târziu, încercând să-şi stăpânească emoţia.

— Nu pot să-ţi spun. Jaime s-a îndepărat de birou. Nu pot să spun nimănui. Sunt un artist al evadărilor, Cristina, dar numai dacă nu spun nimănui unde mă ascund.

— Încă nu ştii, nu-i aşa? Ai de gând să improvizezi.

El a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Nimeni nu mă cunoaşte aşa bine ca tine.

— Şi Diego?

Vocea ei a tremurat.

— De ce nu mi-a spus nimic din toate astea?

— Oamenii fac chestii prosteşti când sunt îndrăgostiţi, a răspuns Jaime, cu tonul celui care n-a fost niciodată în situaţia asta. Şi pe urmă, i-am spus eu să nu-ţi zică.

— Şi acum de ce îmi spui?

— Din două motive. În lumea repudiaţilor se zvoneşte că fraţii Blackthorn se ridică împotriva Cohortei. Dacă se ajunge la luptă, vreau să particip şi eu. Trimite-mi un mesaj de foc. Voi veni.

Vocea lui era sinceră.

— Şi doi, ca să-ţi dau mesajul lui Diego. Mi-a spus că s-ar putea să fii prea furioasă ca să-l citeşti. Dar eu sper că acum n-o să mai fii furioasă.

Cristina s-a uitat în jos, la plicul din mâna ei. Fusese împăturit de mai multe ori.

— O să-l citesc, a spus ea încet. Nu mai stai? Rămâi să mănânci cu noi. Pari hămesit.

Jaime a clătinat din cap.

— Nu trebuie să ştie nimeni că am fost aici, Tina. Promite-mi. Jură-mi pe viitoarea noastră relaţie de parabatai.

— Nu e corect, a şoptit ea. În plus, Drusilla ştie.

— Nu va spune nimănui... a început Jaime.

— Cristina!

Era vocea lui Mark, răsunând pe hol.

— Cristina, unde eşti?

În aceeaşi clipă, Jaime a luat-o în braţele lui zvelte şi puternice, şi Cristina l-a strâns şi ea. Când s-a desprins din îmbrăţişare, Cristina i-a atins uşor faţa. Avea să-i spună un milion de lucruri – ten cuidado, mai mult decât orice: ai grijă de tine, fii atent. Dar el deja se îndreptase spre fereastră. A deschis-o şi a ieşit afară ca o umbră, dispărând în noaptea brăzdată de ploaie.

25 Forme sepulcrale ce se opresc şi suspină de dor

Gwyn nu a vrut să intre în institut.

Kit nu ştia dacă e o chestie de principiu sau de preferinţă, dar, cu toate că braţul îi sângera aşa de tare, încât armura lui cenuşie era îmbibată, căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică s-a mulţumit să clatine din cap când Alec l-a invitat cu cordialitate să intre.

— Sunt conducătorul institutului din Londra, chiar dacă numai temporar, i-a spus el. Am libertatea să invit aici pe cine vreau.

— Nu pot să mai zăbovesc, a răspuns Gwyn. Am multe de făcut.

Începuse să plouă. Alec era pe acoperiş cu Mark, care îi primise pe Livvy şi Ty cu un amestec de uşurare şi groază. Gemenii încă mai stăteau lângă fratele lor – pe Livvy Mark o ţinea pe după umeri şi pe Ty îl ţinea strâns de mânecă.

Nu era nimeni să-l întâmpine aşa pe Kit. Stătea ceva mai departe şi se uita la ei. Drumul încoace, cu calul – se părea că Gwyn are abilitatea de a scoate cai din neant, aşa cum scot magicienii o monedă –, fusese ca un zbor prin ceaţă; Ty şi Livvy călăriseră în spatele Dianei, iar Kit ajunsese în spatele lui Gwyn, de a cărui centură se ţinuse cu disperare, chinuindu-se să nu cadă de pe cal în Tamisa.

— Nu pot să rămân printre atâta fier rece, a spus Gwyn, şi, după părerea lui Kit, chiar nu părea să se simtă prea bine. Iar voi, fraţi Blackthorn, ar trebui să intraţi în institut. Între zidurile acestea sunteţi în siguranţă.

— Dar Emma şi Jules? a întrebat Livvy. Ar putea să fie undeva, afară, urmăriţi de Călăreţi...

— Magnus s-a dus după ei, a asigurat-o Alec. O să aibă el grijă să fie bine.

Livvy a dat din cap cu gravitate, dar părea tot neliniştită.

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău, Diana, a spus Alec. O să-i trimitem pe copii la Alicante după ce se întoarce Magnus.

— Pe care copii? a întrebat ea; avea o voce caldă şi joasă, dar acum era răguşită de oboseală. Doar pe ai voştri, sau...

— Şi pe Tawy şi Drusilla, a răspuns el.

Alec a aruncat o privire spre Livvy şi Ty; Kit bănuia că dacă ar fi fost după el, Alec i-ar fi trimis la Alicante şi pe Livvy şi Ty, dar ştia că ei nu ar fi plecat în ruptul capului.

— Ah, a făcut Diana. Eu aş propune că în loc să stea la reşedinţa Inchizitorului din Alicante, mai bine ar sta cu mine pe Flintlock Street. Ar fi mai indicat să nu ştie cei din Cohortă că sunt acolo.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, a spus Alec. Ar fi mai bine aşa, decât să fie sub lupa familiei Dearbom şi a celorlalţi de teapa lor, mai ales până la şedinţa consiliului. Apoi s-a încruntat: Să sperăm că vom reuşi să dezlegăm farmecul care îi leagă pe Mark şi Cristina înainte de a pleca. Altfel ei nu vor putea să...

— Unul dintre Călăreţi a fost ucis, a spus deodată Kit.

Toată lumea s-a uitat la el. Nu ştia nici el prea bine de ce intervenise. Avea impresia că universul se clatină cumva şi lucruri ciudate devin importante.

— Nu mai ştiţi? Până la urmă, de asta au plecat. A murit unul dintre ei şi ceilalţi au simţit. Poate Julian şi Emma s-au luptat cu ei şi i-au învins.

— Nu poate nimeni să ucidă un Călăreţ al lui Mannan, a spus Livvy. Atunci când Cortana...

Lui Kit i s-au înmuiat genunchii. S-a întâmplat brusc şi pe neaşteptate. Stătea în picioare, şi în secunda doi era pe jos pe acoperişul ud şi rece, întrebându-se de ce nu poate să se ridice.

— Kit! a strigat Diana. Alec, s-a lovit la cap în timpul luptei – el spune că nu l-a durut, dar...

Alec deja se apropiase de Kit. Era mai puternic decât părea. L-a luat în braţe şi l-a ridicat; Kit a simţit o durere ascuţită în cap, după care deasupra lui s-a aşternut un întuneric plăcut.

Stăteau întinşi pe pat, în lumina scăzută a apusului, Emma cu capul pe pieptul lui Julian. Îi auzea inima prin materialul subţire al tricoului.

Îşi uscaseră părul şi se băgaseră sub pături, îmbrăcaţi cu alte haine. Picioarele lor erau împletite; Julian îi mângâia încet părul desfăcut, cu un aer gânditor.

— Spune-mi. Ai zis că trebuie să ştiu ceva. Şi pe urmă te-ai oprit. Julian a făcut o pauză. Spune-mi acum.

Ea şi-a îndoit braţele pe pieptul lui şi şi-a rezemat capul de ele. Din poziţia trupului, se părea că Julian e relaxat. Dar pe faţa lui se citea ceva mai mult decât curiozitate – se vedea în ochii lui o anumită intensitate, nevoia lui de a şti. De a putea să pună cap la cap toate informaţiile pe care le avea şi care acum nu aveau sens.

— Nu am fost niciodată iubita lui Mark, a spus ea. A fost o minciună. I-am cerut să se prefacă, iar el a spus că îmi e dator, pentru că i-am salvat viaţa, şi a acceptat. N-a fost nimic adevărat.

Degetele lui au rămas nemişcate în părul ei. Emma a înghiţit în sec. Trebuia să îi spună toate astea fără să se gândească dacă Julian va ajunge în final s-o urască. Altfel n-ar putea să termine.

— De ce ai vrut să faci asta? a întrebat el prudent. Şi de ce a acceptat Mark să mă rănească?

— Nu ştia că te răneşte, a spus ea. Nu a ştiut niciodată că între noi doi e ceva – până când am ajuns pe Tărâmul Elfilor. Atunci şi-a dat seama şi mi-a spus că trebuie să terminăm cu minciuna. De-asta am spus la Londra că ne-am despărţit. Mark e OK. Noi doi nu ne-am iubit.

— Deci Mark nu a ştiut, a spus el. Atunci, de ce ai făcut-o? Julian a ridicat mâna. Gata, ştiu răspunsul: ca să nu te mai iubesc eu. Să rupi relaţia noastră. Ştiu şi de ce l-ai ales pe Mark.

— Aş fi vrut să pot alege pe altcineva...

— Niciun altul nu m-ar fi putut face să te urăsc, a spus el direct. Niciunul nu m-ar fi făcut să renunţ la tine. S-a sprijinit într-un cot şi s-a uitat în jos, la ea. Fă-mă să înţeleg. Mă iubeşti şi te iubesc, dar ai vrut să distrugi toate astea. Ai fost aşa de hotărâtă, încât l-ai băgat şi pe Mark în toată povestea asta, şi ştiu că nu ai fi făcut aşa ceva decât din disperare. Deci ce te-a făcut să fii aşa de disperată, Emma? Ştiu că este interzisă iubirea dintre parabatai, dar este o lege idioată şi...

— Nu e o lege idioată, a spus ea.

El a clipit nedumerit. Acum părul lui era uscat.

— Indiferent ce ştii, Emma, e timpul să-mi spui şi mie.

Aşa că i-a spus. Nu a lăsat nimic deoparte, i-a povestit ce-i spusese Malcolm despre blestemul parabatailor, cum îi spunea că dacă ar ucide-o ar fi un semn de milă, pentru că altfel ea şi Julian vor ajunge să se vadă murind. Că nefilimii urăsc iubirea. I-a spus şi că Jem îi confirmase spusele, vorbindu-i despre destinul groaznic al parabatailor care se îndrăgostesc, de moartea şi distrugerea pe care ajung să le aducă în jurul lor. I-a spus că ştia că niciunul dintre ei nu ar putea vreodată să devină mundan sau repudiat, ca să rupă legătura, că a fi vânător de umbre face parte din sufletul şi sinele lor, că despărţirea de familie i-ar distruge.

Lumina focului arunca o strălucire slabă, aurie, pe faţa şi pe părul lui, dar şi aşa vedea ce palid e şi cum se întunecă tot mai mult la faţă în timp ce ea vorbeşte. Afară ploua întruna.

După ce a terminat, mult timp el nu a spus nimic. Emma îşi simţea gura uscată, de parcă ar fi înghiţit un cocoloş de vată. În cele din urmă, nu a mai rezistat şi s-a apropiat de el, răstumând perna pe jos.

— Jules...

El a ridicat mâna.

— De ce nu mi-ai spus toate astea?

Ea s-a uitat la el cu un aer jalnic.

— Din cauza a ceea ce mi-a spus Jem. Că dacă aflăm că iubirea noastră e interzisă din motive întemeiate, o să fie şi mai rău. Crede-mă, şi dacă am ştiut toate astea, n-am putut să te iubesc mai puţin.

În lumina aceea slabă, ochii lui păreau aşa de întunecaţi, încât semănau cu ochii lui Kit.

— Aşa că te-ai decis să mă faci pe mine să te urăsc.

— Am încercat, a şoptit ea. Nu ştiam ce să fac.

— Dar niciodată n-aş putea să te urăsc, a spus el. Ar fi ca şi cum aş urî ideea că în lumea asta se pot întâmpla şi lucruri bune. Ar fi ca o moarte. Am crezut că nu mă iubeşti, Emma. Dar nu te-am urât niciodată.

— Şi eu am crezut că nu mă iubeşti.

— Şi tot n-a avut importanţă, nu-i aşa? încă ne iubim. Acum înţeleg de ce te-a tulburat aşa de tare ce am făcut la biserica din Porthallow.

Ea a dat din cap.

— Blestemul te face mai puternic înainte de a te distruge.

— Mă bucur că mi-ai spus. I-a mângâiat obrazul şi părul. Acum ştim că nimic nu ne poate schimba sentimentele. Va trebui să găsim o altă soluţie.

Pe obrajii Emmei erau lacrimi, cu toate că nu-şi dăduse seama că plânge.

— Am crezut că dacă n-o să mă mai iubeşti, o să fii trist o vreme. Şi că va fi OK, chiar dacă eu aveam să fiu tristă mereu. Pentru că tu ai fi bine, iar eu aş rămâne parabataiul tău. Şi când ai ajunge să fii fericit, aş fi fost şi eu fericită, pentru tine.

— Eşti o prostănacă, a spus Julian.

A luat-o în braţe şi a început s-o legene uşor, cu buzele în părul ei, vorbindu-i în şoaptă, aşa cum îi vorbea lui Tawy când avea coşmaruri, că toate se vor rezolva, că vor găsi o soluţie. Şi, cu toate că Emma nu putea să-şi imagineze ce soluţie ar putea găsi, s-a relaxat la pieptul lui, abandonându-se sentimentului de uşurare măcar pentru o clipă, acum, după ce scăpase de povara secretelor.

— Dar nu pot să mă supăr prea tare. Trebuie să-ţi spun şi eu ceva.

Ea s-a îndepărtat.

— Ce este?

Julian se juca alene cu brăţara de sticlă. Cum îşi exprima arareori neliniştea prin gesturi, Emma a simţit că inima începe să-i bată cu putere.

— Julian. Spune-mi!

— Înainte de a intra pe Tărâmul Elfilor, a spus el încet, phouka mi-a zis că dacă ajung acolo, o să întâlnesc pe cineva care ştie cum să rupă legătura dintre parabatai.

Bătăile inimii ei se transformaseră acum într-un bubuit. Şi-a îndreptat spatele.

— Vrei să spui că ştii cum să rupi legătura?

El a clătinat din cap.

— Ceea ce mi-a spus el a fost corect – o să întâlnesc pe cineva care ştie s-o facă. Pe Regina Luminii, ca să fiu mai precis. Ea mi-a spus că ştie, dar nu mi-a spus cum.

— Şi asta se leagă tot de carte? Îi dăm Cartea Neagră şi ea ne spune cum să desfacem legătura?

El a dat din cap. Se uita la foc.

— Nu mi-ai spus. Ai crezut că nu mă interesează?

— Parţial, a spus el. Dacă nu ai fi vrut să rupem legătura, atunci n-aş fi vrut nici eu. Mai bine să fiu parabataiul tău, decât nimic.

— Jules... Julian...

— Şi mai e ceva. Mi-a spus că asta are un preţ.

Normal. Când e vorba de elfi, toate au un preţ.

— Ce fel de preţ? a şoptit ea.

— Ca să putem desface legătura, ar trebui să folosim Cartea Neagră, ca să ajungem la originea ceremoniei de parabatai. Legătura s-ar rupe, da. Dar s-ar distruge în acelaşi timp toate legăturile dintre parabatai din lume. Toate s-ar desface. Nu ar mai exista parabatai.

Emma se uita la el, şocată.

— Nu putem face asta. Alec şi Jace... Clary şi Simon... sunt atât de mulţi...

— Crezi că eu nu ştiu? Dar nu am putut să nu-ţi spun. Aveai dreptul să ştii.

Emma avea impresia că nu poate să respire.

— Regina...

În cameră a răsunat un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o pocnitoare. În bucătărie a apărut Magnus Bane, îmbrăcat cu o haină lungă şi neagră; din mâna dreaptă ieşeau nişte flăcări albastre şi avea o faţă furioasă.

— În numele celor nouă prinţi ai Infernului, de ce nu răspunde niciunul dintre voi la telefon?

Emma şi Julian se uitau la el cu gura căscată. În clipa următoare, şi Magnus era cu gura căscată.

— Doamne! Voi doi...

Nu a mai terminat întrebarea. Era inutil.

Emma şi Julian s-au dat jos din pat. Erau amândoi îmbrăcaţi decent, dar Magnus se uita la ei ca şi cum îi prinsese în flagrant.

— Magnus, a zis Julian. Nu a încercat să protesteze, să spună că nu e aşa sau că Magnus nu a înţeles. Julian nu spunea lucruri de-astea. Ce e? a întrebat. S-a întâmplat ceva acasă?

O clipă, Magnus a părut că se simte chiar de vârsta pe care o are.

— Parabatai, a spus el şi a oftat. Da, s-a întâmplat. Trebuie să vă duc înapoi la institut. Faceţi-vă bagajele şi pregătiţi-vă de plecare.

S-a rezemat de dulapul din bucătărie, cu braţele încrucişate la piept. Haina lui era un soi de palton cu mai multe rânduri de pelerine scurte în spate. Nu era ud – probabil că se teleportase din institut.

— E sânge pe sabia ta, Emma, a remarcat el, uitându-se la Cortana, care era rezemată de perete.

— Sânge de elf, a răspuns Emma.

Julian şi-a tras un hanorac peste cap şi şi-a trecut mâinile prin părul ciufulit.

— Când spui sânge de elf, te referi la Călăreţi, nu?

Emma a văzut că Julian tresare.

— Au venit după noi... cum ai aflat?

— N-au venit numai după voi. Au fost trimişi de rege să caute Cartea Neagră. Le-a dat ordin să vă vâneze pe toţi… toată familia Blackthorn.

— Să ne vâneze? E cineva rănit? Julian s-a repezit la Magnus, de parcă era gata să-l ia de guler pe magician şi să-l zguduie. E cineva rănit din familia mea?

— Julian.

Vocea lui Magnus era fermă.

— Toată lumea e bine. Dar Călăreţii au fost şi acolo. I-au atacat pe Kit, Ty şi Livvy.

— Şi sunt bine? a întrebat Emma, neliniştită, încălţându-se cu

— Da… am primit un mesaj de foc de la Alec. Kit are un cucui la cap. Ty şi Livvy n-au nicio zgârietură. Dar au avut noroc, au intervenit Gwyn şi Diana.

— Diana şi Gwyn? Împreună?

Emma era uluită.

— Emma l-a ucis pe unul dintre Călăreţi, a spus Julian, care începuse să adune albumul lui Annabel şi jurnalele lui Malcolm şi le băga în sac. I-am ascuns trupul pe faleză, dar probabil că n-ar trebui să-l lăsăm acolo.

Magnus a fluierat printre dinţi.

— Nimeni n-a ucis vreun Călăreţ de-al lui Mannan de… mă rog, în toată istoria pe care o ştim noi.

Emma s-a cutremurat, amintindu-şi senzaţia de răceală pe care a avut-o când sabia ei a pătruns în trupul lui Fal.

— A fost oribil.

— Dar ceilalţi n-au plecat definitiv, a spus Magnus. Se vor întoarce.

Julian a tras fermoarul de la sacul lui şi al Emmei.

— Atunci trebuie să-i ducem pe copii într-un loc sigur. Undeva unde Călăreţii să nu-i poată găsi.

— În momentul acesta, institutul este locul cel mai sigur, în afară de Idris, a spus el. Are protecţie magică şi o s-o amplific.

— Şi cabana e un loc sigur, a spus Emma, punându-şi sacul pe umăr.

Era de două ori mai greu ca la venire, că erau acolo şi jurnalele lui Malcolm.

— Călăreţii nu se pot apropia de ea, aşa spuneau.

— La toate s-a gândit Malcolm, a remarcat Magnus. Dar dacă aţi sta aici, ar fi ca într-o cuşcă, nu-mi imaginez că aţi vrea să staţi doar între patru pereţi.

— Nu, a răspuns Julian, dar a spus asta foarte încet.

Emma l-a văzut pe Magnus uitându-se prin cameră – ceştile murdare de pe jos, resturile din bucătărie, unde gătise Julian, patul nearanjat, jarul din şemineu. O casă construită de doi oameni care se iubeau, pentru doi oameni care se iubeau, deşi le era interzis, şi care adăpostise peste două sute de ani alte două persoane la fel ca ei.

— Nu cred că am vrea, a adăugat Julian.

Ochii lui Magnus erau plini de înţelegere când s-a uitat din nou la Julian şi la Emma.

— Toate visele se termină când te trezeşti, a spus el. Acum, haideţi! Fac un portal spre casă.

Dru se uita la picăturile de ploaie care şiroiau pe fereastra ei. Afară, Londra era în ceaţă, lumina felinarelor părea că se împrăştie, transformându-se în globuri rotunde de păpădie galbenă, cocoţate în vârful stâlpilor înalţi de metal.

Se dusese în bibliotecă doar să-i spună lui Mark că e OK, după care el începuse să-şi facă griji pentru Cristina şi plecase s-o caute. Când s-au întors împreună, lui Dru i s-a strâns stomacul de teamă. Era convinsă că ea o să spună tot – că o să le spună tuturor despre Jaime, despre secretul ei, despre secretul lui.

Nici expresia de pe faţa ei nu era prea liniştitoare.

— Dru, pot să vorbesc puţin cu tine pe hol?

Dru dăduse din cap şi lăsase jos cartea. Oricum n-o citea. Mark se dusese la Kieran şi la copii, iar Dru a ieşit după Cristina pe hol.

— Mulţumesc, i-a spus Cristina, imediat ce s-a închis uşa. Îţi mulţumesc că l-ai ajutat pe Jaime.

Dru şi-a dres glasul. Faptul că îi mulţumea era semn bun. Cel puţin era un semn că nu e supărată. Probabil.

Cristina a zâmbit. Avea gropiţe. Dru şi-a dorit imediat să aibă şi ea. Oare avea? Trebuia să verifice. Deşi i se părea puţin cam bizar să îşi zâmbească singură în oglindă.

— Nu-ţi face griji, n-o să spun nimănui că a fost aici sau că l-ai ajutat. Probabil că nu ţi-a fost prea uşor să stai cu el.

— Nu m-a deranjat, a răspuns Dru. Mă asculta.

Ochii negri ai Cristinei erau trişti.

— Înainte mă asculta şi pe mine.

— Jaime o să fie bine?

— Cred că da, a spus Cristina. Întotdeauna a fost inteligent şi prudent. A atins-o pe Dru pe obraz. Te anunţ dacă primesc vreun semn de la el.

Şi asta a fost tot. Dru se întorsese în camera ei, simţindu-se pustie. Ştia că ar fi trebuit să rămână în bibliotecă, dar simţea nevoia să se ducă undeva unde să poată gândi.

Se aşezase pe marginea patului, dând din picioare. Ar fi vrut să fie acolo Jaime, ca să aibă cu cine vorbi. Voia să-i spună că Magnus părea obosit, că Mark era stresat, că ea era îngrijorată pentru Emma şi Jules. Voia să-i spună că-i e dor de casă, de mirosul oceanului şi al deşertului.

A început să bată mai tare din picioare – şi călcâiul ei s-a lovit de ceva. S-a aplecat şi a văzut cu uimire că sacul lui Jaime era tot acolo, sub pat. L-a scos afară, încercând să nu răstoarne nimic din el. Fermoarul era desfăcut.

Probabil îl băgase acolo când venise Cristina, dar de ce nu îl luase cu el? Oare asta însemna că vrea să se întoarcă? Sau pur şi simplu lăsase acolo nişte lucruri care nu-i mai trebuiau?

Nu intenţionase să se uite în el, sau cel puţin aşa şi-a spus mai târziu. Nu că ar fi vrut să afle dacă el se mai întoarce. A fost doar un accident.

Erau îndesate acolo nişte haine băieţeşti, câteva perechi de blugi şi nişte tricouri, câteva cărţi, câteva stele de rezervă, pumnale serafice neactivate, un briceag asemănător cu cel pe care îl avea Cristina şi nişte fotografii. Şi încă ceva, ceva care strălucea aşa de tare, încât la început a crezut că este o lampa-vrăjitoarei – dar lumina ei nu era la fel de albă. Era o lumină palidă, de un auriu intens, ca suprafaţa oceanului. Până să-şi dea seama ce face, a pus mâna pe ea…

A simţit că este ridicată în aer, de parcă ar fi fost trasă printr-un portal. A întins repede mâna în spate, dar n-a simţit nimic acolo. Nici nu mai era în camera ei.

Era undeva, sub pământ, într-un tunel lung. De sus atârnau rădăcini de copaci încreţite ca panglicile cu care se decorează cadourile scumpe. Tunelul se întindea în faţa şi în spatele ei până în mijlocul unor umbre mai întunecate decât toate umbrele de pe pământ.

Inima lui Dru bătea cu putere. Se simţea copleşită de o senzaţie groaznică de ireal. Ca şi cum ar fi fost transportată printr-un portal, dar nu ştia unde ajunsese, nu era nimic familiar acolo. Până şi aerul de acolo avea un miros ciudat şi sumbru, un miros pe care nu-l mai simţise niciodată până atunci.

Dru a dus instinctiv mâna la centura cu arme, dar nu era acolo. Venise aici complet nepregătită, doar cu o pereche de blugi şi un tricou negru cu pisici pe el. Şi-a stăpânit un hohot de râs isteric şi s-a lipit de zidul tunelului, ţinându-se departe de umbrele acelea întunecate.

Într-un capăt al tunelului au apărut nişte lumini. Dru auzea în depărtare nişte voci suave şi subţiri. Semănau cu ciripitul păsărilor. Elfi.

A plecat orbeşte în direcţia opusă, lipită de perete, şi era gata să cadă, pentru că la un moment dat peretele a cedat şi s-a transformat într-o draperie de stofă. A trecut de ea împleticindu-se şi s-a trezit într-o cameră mare de piatră.

Pe pereţi erau pătrate de marmură verde cu nişte vine groase şi negre. Unele pătrate erau decorate cu simboluri aurii – un şoim, un tron, o coroană ruptă în două. Erau şi arme în camera aceea – mai multe mese pe care erau întinse săbii şi pumnale din cupru şi bronz, suliţe şi lănci şi buzdugane, făcute din tot felul de metale, mai puţin din fier.

Era şi un băiat în cameră. Un băiat de vârsta ei, de treisprezece ani, probabil. Se întorsese când intrase Dru în cameră şi acum se uita la ea cu uimire.

— Cum îndrăzneşti să vii în încăperea asta?

Vocea lui era dură şi autoritară.

Era îmbrăcat în haine scumpe, de mătase şi de catifea, şi avea nişte ghete solide de piele. Părul lui blond era aproape alb, ca lumina lămpii-vrăjitoarei. Era tuns scurt, şi pe frunte avea o mică bandă de metal deschis la culoare.

— Nu am vrut. Dru a înghiţit în sec. Nu vreau decât să plec de aici. Atât vreau.

Ochii lui verzi ardeau.

— Cine eşti tu? A făcut un pas spre ea şi a luat un pumnal de pe masa de alături. Eşti oare un vânător de umbre?

Dru a ridicat bărbia şi s-a uitat la el.

— Dar tu cine eşti? Şi de ce eşti atât de nepoliticos?

Spre uimirea ei, băiatul a zâmbit, şi zâmbetul lui avea ceva familiar.

— Numele meu e Ash, a spus el. Mama mea te-a trimis?

Vocea lui părea plină de speranţă.

— Îşi face griji pentru mine?

— Drusilla! s-a auzit o voce. Dru! Dru!

Dru s-a uitat în jur, confuză: de unde venea vocea? Pereţii camerei au început să se întunece, să se topească şi să se unească între ei. Băiatul cu faţa de elf s-a uitat la ea tulburat şi a ridicat pumnalul, în timp ce în jurul ei apăreau tot mai multe găuri, în pereţi, în podea. A început să ţipe când pământul a cedat sub picioarele ei şi ea a început să cadă în întuneric.

A simţit iar vârtejul acela rece de aer ca de portal, iar apoi a revenit brusc la realitate, pe podeaua camerei ei. Era singură. A icnit şi a tuşit, încercând să se ridice în genunchi. Avea impresia că inima o să-i sară din piept.

Mintea ei o luase razna – groaza aceea de a fi sub pământ, groaza de a nu şti dacă se va mai putea întoarce acasă, groaza de a se găsi într-un loc străin... şi totuşi imaginile parcă îi alunecau din minte, ca şi cum ar fi încercat să reţină apa sau vântul. Unde am fost? Ce s-a întâmplat?

S-a ridicat în genunchi, simţind că îi e greaţă. A clipit des, să-şi alunge ameţeala – ochi verzi vedea sub pleoape, ochi verzi – şi şi-a dat seama că sacul lui Jaime dispăruse. Fereastra era deschisă şi sub ea podeaua era umedă. Probabil că intrase şi ieşise pe acolo când ea... fusese plecată. Dar unde fusese plecată? Nu-şi amintea.

— Dru! s-a auzit din nou vocea.

Vocea lui Mark. Şi apoi o bătaie nerăbdătoare în uşă.

— Dru, ai auzit ce am spus? Julian şi Emma s-au întors.

— Gata, a spus Diana, mai uitându-se o dată la bandajul de pe braţul lui Gwyn. Aş fi vrut să-ţi fac o iratze, dar...

S-a oprit, stânjenită. Ea insistase ca el să vină în apartamentul ei din Alicante, să-i panseze rana, şi de atunci Gwyn nu scosese o vorbă.

După ce urcaseră pe fereastră în camera ei, Gwyn bătuse calul pe crupă şi calul se pierduse în cer.

În timp ce el se uita prin cameră, cu ochii lui bicolori, la semnele vizibile ale vieţii ei – cănile mudare de cafea, pijamaua aruncată într-un colţ, biroul pătat de cerneală –, ea se

întrebase dacă făcuse bine să-l aducă aici. De ani de zile nu mai lăsase pe nimeni să intre în viaţa ei personală, arătase doar ce voia să arate, controlând cu mare grijă accesul spre intimitatea ei. Nu se gândise niciodată că primul bărbat pe care îl va primi în camera ei din Idris va fi ton elf straniu şi frumos, dar când l-a văzut cum s-a crispat de durere când s-a aşezat pe patul ei, a ştiut că luase decizia corectă.

Ea a strâns din dinţi, văzându-i suferinţa, în timp ce el începea să-şi scoată armura aceea ca o scoarţă de copac. Tatăl ei păstra mereu pansamente în baie; după ce s-a întors de acolo cu bandajele, l-a găsit pe Gwyn aşezat pe cuvertura ei deranjată, fără cămaşă şi cu un aer morocănos, cu părul castaniu având aproape aceeaşi culoare cu lemnul de pe pereţi. Pielea lui era cu câteva nuanţe mai deschisă, fină şi fermă, pe corpul lui care arăta doar puţin ciudat.

— Nu e nevoie să fiu îngrijit, a spus el. Întotdeauna mi-am pansat singur rănile.

Diana nu a răspuns, ci s-a apucat să pregătească un bandaj. Stând aşa, lângă el, şi-a dat seama că niciodată nu fuseseră atât de aproape unul de celălalt. Credea că pielea lui este tot ca o scoarţă de copac, la fel ca armura, dar nu era aşa: se simţea la atingere precum pielea fină din care se fac teci pentru pumnale delicate.

— Toţi avem răni pe care e mai bine să le îngrijească alţii, a spus ea, punând deoparte cutia cu bandaje.

— Dar rănile tale? a întrebat el.

— Eu nu am fost rănită.

S-a ridicat în picioare, ca să-i demonstreze că nu are nimic, că poate merge şi poate respira. Dar şi pentru a pune o oarecare distanţă între ei. Inima ei bătea neregulat, şi asta nu-i inspira deloc încredere.

— Ştii bine că nu la asta m-am referit, a spus el. Am văzut cât de mult ţii la copii. De ce nu te oferi să preiei conducerea institutului din Los Angeles? Ai fi un conducător mai bun decât a fost vreodată Arthur Blackthorn.

Diana a înghiţit în sec, deşi avea gura uscată.

— Are vreo importanţă?

— Are importanţă pentru că doresc să te cunosc, a spus el. Te-aş săruta, dar tu te îndepărtezi de mine; aş vrea să-ţi cunosc inima, dar tu o ascunzi în umbră. E aşa pentru că nu mă placi sau nu mă vrei? Pentru că atunci nu te voi mai deranja.

Din vocea lui se auzea limpede că nu intenţiona s-o facă să se simtă vinovată, el doar expunea faptele cu sinceritate.

Dacă i-ar fi făcut o declaraţie sentimentală, probabil că ea nu i-ar fi răspuns. Dar aşa, s-a trezit că traversează camera şi ia o carte de pe raftul de lângă pat.

— Dacă tu crezi că ascund ceva, atunci probabil ai dreptate, a spus ea. Dar mă îndoiesc că este ceea ce îţi închipui tu. Diana a ridicat bărbia, gândindu-se la cea al cărei nume îl purta, războinică şi zeiţă, care nu are de ce să-şi ceară scuze. Nu am făcut ceva rău. Nu sunt ruşinată, nu am de ce să fiu. Dar Conclavul... A oftat Uite. Ia asta.

Gwyn a luat cartea din mâna ei, cu o expresie solemnă.

— Este o carte de legi, a spus el.

Ea a dat din cap.

— Sunt legile de învestitură. Acolo sunt prezentate în detaliu ceremoniile care au loc atunci când un vânător de umbre preia o anumită funcţie, de consul, de Inchizitor sau de conducător de institut. Diana s-a apropiat de el şi a deschis cartea la o pagină care se vedea că fusese bine examinată. Aici. Când depui jurământul de conducător de institut, trebuie să ţii Sabia Mortală şi să răspunzi întrebărilor puse de Inchizitor. Întrebările simt regulamentare. Nu se schimbă.

Gwyn a dat iarăşi din cap.

— Şi care este întrebarea la care nu vrei să răspunzi?

— Prefă-te că eşti Inchizitor, i-a spus Diana, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Pune-mi întrebările, şi eu voi răspunde onest, ca şi cum aş ţine în mână Sabia Mortală.

Gwyn a dat din cap. Ochii lui se întunecaseră de curiozitate şi de încă ceva când a început să citească tare:

— Eşti vânător de umbre?

— Da, a răspuns Diana.

— Te-ai născut vânător de umbre sau ai fost făcut?

— M-am născut vânător de umbre.

— Care e numele tău de familie?

— Wraybum.

— Şi care e numele pe care l-ai primit la naştere?

— David, a spus Diana. David Laurence Wraybum.

Gwyn părea uimit.

— Nu înţeleg.

— Sunt femeie, a spus Diana. Întotdeauna am fost femeie. Întotdeauna am ştiut că sunt aşa, indiferent de ce le-au spus Fraţii Tăcuţi părinţilor mei, indiferent de contradicţiile corpului meu. Sora mea, Aria, ştia şi ea asta. Spunea că şi-a dat seama din clipa în care am început să vorbesc. Dar părinţii mei... Diana s-a oprit, apoi a reluat: Nu erau răi, dar nu cunoşteau opţiunile. Mi-au spus că acasă pot să fiu eu însămi, dar în public să fiu David. Să fiu băiatul care nu eram. Să rămân sub radarul Conclavului. Ştiam că asta ar însemna să trăiesc în minciună. Dar a fost un secret pe care toţi patru l-am păstrat. Numai că an de an, disperarea mea se făcea mai mare. Nu am mai avut legături cu vânătorii de umbre de vârsta mea. Simţeam nelinişte şi disconfort. Şi mă temeam că niciodată n-o să fiu fericită. Apoi am împlinit optsprezece ani. Sora mea avea nouăsprezece. Am plecat amândouă în Thailanda să studiem la institutul din Bangkok. Acolo am întâlnit-o pe Catarina Loss.

— Catarina Loss, a spus Gwyn. Ea ştie. Că tu eşti... că erai...

S-a încruntat. Îmi cer iertare. Nu ştiu cum să spun. Că ai fost numită David de părinţii tăi?

— Ştie, a răspuns Diana. La vremea aceea nu ştia. În Thailanda am trăit ca femeie, aşa cum sunt. M-am îmbrăcat ca o femeie. Aria mă prezenta drept sora ei. Eram fericită. Pentru prima oară mă simţeam liberă şi mi-am ales un nume care să sugereze libertatea aceea. Magazinul de arme pe care îl avea tatăl meu se numea Săgeata Dianei, îl botezase după zeiţa vânătorii, care era mândră şi liberă. M-am numit singură Diana. Sunt Diana.

Respiraţia ei a devenit întretăiată.

— Apoi am plecat împreună cu sora mea să explorăm o insulă unde se spunea că sunt demoni thotsakan. Am descoperit că nu erau demoni, erau strigoi – stafii flămânde. Zeci de strigoi. Ne-am luptat cu ei, dar amândouă am fost rănite. Catarina ne-a salvat. M-a salvat. Când mi-am revenit, într-o căsuţă aflată nu departe de locul acela, Catarina ne îngrijea. Mi-am dat seama că mi-a văzut rănile, că mi-a văzut trupul. Mi-am dat seama că ştia...

— Diana, a spus Gwyn cu voce joasă şi i-a întins mâna.

Dar Diana a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea. Altfel nu voi putea să termin.

Ochii ei ardeau de lacrimi nevărsate.

— Am încercat să-mi acopăr trupul cu hainele zdrenţuite. Am strigat după sora mea. Dar ea era moartă, murise în timp ce Catarina o îngrijea. Atunci am cedat. Pierdusem totul. Viaţa mea era distrusă. Aşa am gândit.

O lacrimă s-a scurs pe obrazul ei.

— Catarina a avut grijă de mine să-mi recapăt sănătatea fizică şi mentală. Am stat săptămâni întregi cu ea în căsuţa aceea. Şi ea mi-a vorbit. Mi-a dat cuvinte, pe care nu le avusesem niciodată, ca dar. A fost prima oară când am auzit cuvântul „transsexual”. Am început să plâng. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult iei de la cineva dacă nu-i permiţi să folosească acele cuvinte care îl descriu. De unde să ştii că mai sunt

şi alţii ca tine, dacă nu ai un nume pentru ce eşti tu? Ştiu că mai există şi alţi vânători de umbre transsexuali, că au mai fost şi vor mai fi. Dar nu am cum să-i caut, şi ar fi periculos să pun întrebări.

Vocea ei se asprise de furia nedreptăţii.

— Apoi Catarina mi-a spus de operaţia de schimbare de sex. Mi-a spus că aş putea să fiu eu însămi, aşa cum simţeam eu, aşa cum ştiam eu. Ştiam că îmi doresc să fiu aşa. M-am dus cu Catarina la Bangkok. Dar nu ca David. Şi nu ca vânător de umbre. Am locuit cu ea într-un mic apartament. Le-am spus părinţilor mei că Aria a murit şi că acum sunt Diana: ei mi-au spus că le-au zis celor din consiliu că David e cel care a murit. Că mă iubesc şi mă înţeleg, dar că acum trebuie să trăiesc în lumea mundană, pentru că frecventez medici mundani, iar asta e împotriva legii. Era prea târziu să-i opresc. Conclavul a fost înştiinţat că David a murit pe insulă, luptându-se cu strigoii. I-au dat lui David moartea surorii mele, o moarte plină de onoare. Aş fi vrut să nu fi minţit, dar dacă voiau să se îmbrace în alb pentru băiatul care nu mai era, chiar dacă el nu existase cu adevărat, nu puteam să-i împiedic să facă asta... Catarina lucrase ani de zile ca soră medicală. Cunoştea medicina mundană. M-a dus la o clinică din Bangkok. Acolo am întâlnit alte persoane la fel ca mine. Nu mai eram singură. Am stat acolo trei ani. Nu am mai vrut să fiu din nou vânător de umbre. Ce obţinusem eu era mult prea preţios. Nu puteam risca să fiu descoperită, să mi se afle secretele, să fiu strigată iar cu numele unui bărbat, să mi se nege ceea ce obţinusem. Ani de zile, Catarina m-a îndrumat spre procedurile medicinei mundane ce mi-au dat trupul în care să mă simt confortabil. A ascuns faţă de medici rezultatele neobişnuite ale analizelor mele, ca să nu fie şocaţi de sângele meu de vânător de umbre.

— Medicina mundană, a repetat Gwyn. Unui vânător de umbre îi este interzis să caute tratament medical mundan, nu? De ce nu a folosit Catarina magia să te ajute?

Diana a clătinat din cap.

— Nu am vrut eu. Un farmec poate fi întotdeauna desfăcut printr-un alt farmec. Nu aş vrea ca şinele meu adevărat să poată fi anulat de un farmec sau de o trecere printr-o poartă magică nepotrivită. Corpul meu e al meu – este corpul în care eu am crescut ca femeie, la fel ca toate femeile.

Gwyn a dat din cap, dar Diana nu-şi dădea seama dacă înţelege.

— Deci de acest lucru te temi, a spus el.

— Nu mă tem pentru mine, a răspuns Diana. Mă tem pentru copii. Cât timp simt tutorele lor, cred că pot să-i protejez într-un fel sau altul. Dar dacă în Conclav se va şti ce am făcut, că am apelat la medici mundani, aş ajunge prizonieră în Oraşul Tăcut. Sau în Basilias, dacă sunt indulgenţi.

— Şi părinţii tăi?

Chipul lui Gwyn era de necitit. Diana şi-ar fi dorit să-i dea măcar un semn. Era furios? Oare va râde de ea? Calmul lui îi accelera pulsul.

— Au venit la tine? Cred că ţi-a fost dor de ei.

— Mi-a fost teamă să-i fac vulnerabili în faţa Conclavului.

Vocea Dianei era gâtuită.

— De câte ori îmi spuneau că vor să vină clandestin la Bangkok, găseam pretexte să amân. Şi apoi am aflat că au murit, că au fost ucişi în atacul unui demon. Catarina mi-a dat vestea. Am plâns toată noaptea. Nu puteam să le spun prietenilor mei mundani despre moartea lor, pentru că nu ar fi înţeles de ce nu mă duc acasă pentru înmormântare... Apoi a venit vestea Războiului Mortal. Şi mi-am dat seama că sunt încă vânător de umbre. Nu puteam să accept ca Idrisul să piară fără luptă. M-am întors la Alicante. Le-am spus celor din consiliu că sunt fiica lui Aron şi a Lissei Wraybum. Pentru că aşa era. Ei ştiau că existaseră un frate şi o soră, şi că fratele murise. Le-am spus că mă cheamă Diana. În haosul războiului, nu m-a mai întrebat nimeni nimic. Şi m-am născut ca Diana din luptă. Am luptat ca mine însămi, cu o sabie în mână şi foc de înger în sânge. Şi am ştiut că nu voi mai putea să fiu iar un mundan. Să trăiesc printre

prieteni mundani cărora să trebuiască să le ascund existenţa vânătorilor de umbre. Că voi trăi printre vânătorii de umbre, cărora va trebui să le ascund că odată am apelat la medicina mundană. Oricum aş fi făcut, tot trebuia să ascund o parte din mine. Am ales să fiu vânător de umbre.

— Cine mai ştie despre asta? în afară de Catarina.

— Malcolm ştia. Trebuie să iau un medicament, care păstrează echilibrul între hormonii mei – de obicei îl iau de la Catarina, dar a fost o perioadă când ea nu a putut să-l facă, şi atunci am apelat la Malcolm. Apoi a aflat. Nu mi-a spus niciodată direct, dar eu eram conştientă că ştie. Şi că-mi poate face rău.

— Că îţi poate face rău, a murmurat Gwyn.

Chipul lui era ca o mască. Diana îşi auzea bătăile inimii în urechi. Era ca şi cum se dusese la Gwyn cu inima în palme, vie şi sângerândă, şi acum aştepta ca el să înfigă pumnalul în ea.

— Toată viaţa am încercat să găsesc un loc în care să pot fi eu însămi, şi încă mai caut, a spus ea. De aceea a trebuit să ascund nişte lucruri oamenilor pe care i-am iubit. Şi de tine m-am ascuns. Dar niciodată nu am negat adevărul despre mine.

Ce a făcut apoi Gwyn a uimit-o pe Diana. S-a ridicat de pe pat, a făcut un pas şi apoi a căzut în genunchi în faţa ei. A făcut asta cu multă graţie, ca un nobil de rang inferior care îngenunchează în faţa unui cavaler sau ca un cavaler care îngenunchează în faţa unei domniţe. Gestul acesta avea în esenţa lui ceva aşa de vechi, ceva care venea chiar din inima şi din sufletul poporului elfilor.

— Este aşa cum credeam, a spus el. Când te-am văzut pe treptele institutului şi am văzut focul din ochii tăi, am ştiut că eşti cea mai bravă femeie care a călcat vreodată pe acest pământ. Regret numai că un suflet aşa de neînfricat a fost vreodată rănit de ignoranţa şi de teama celorlalţi.

— Gwyn...

— Pot să te îmbrăţişez? a întrebat-o el.

Diana a dat din cap. Nu putea să vorbească. A îngenuncheat şi ea în faţa căpeteniei Vânătorii Sălbatice şi l-a lăsat s-o cuprindă în braţele lui puternice, l-a lăsat să-i mângâie uşor părul şi să-i şoptească numele, cu vocea aceea a lui care şi acum semăna cu un tunet – dar acum era un tunet care se auzea dintr-o casă caldă şi încuiată, unde toată lumea e în siguranţă.

Tawy a fost primul care a simţit că Emma şi Julian s-au întors, când s-au teleportat în bibliotecă împreună cu Magnus. Stătea pe podea şi dezmembra meticulos nişte jucării vechi, asistat de Max. În clipa în care Julian a pus piciorul pe podea, Tawy a ţâşnit în picioare şi s-a repezit direct în el, ca un tren care iese de pe şine.

— Juks! a strigat el, iar Julian l-a ridicat în braţe şi l-a strivit într-o îmbrăţişare, în timp ce Tawy se agăţa strâns de el şi turuia întruna, ce văzuse, ce mâncase şi ce făcuse în ultimele zile; Julian i-a ciufulit părul şi a simţit că se eliberează brusc de o tensiune de care nici măcar nu fusese conştient.

Cristina stătea cu Rafe şi vorbea încet cu el în spaniolă. Mark era cu Alec la masa din bibliotecă şi, spre uimirea lui Julian, alături de ei era Kieran – cu un teanc de cărţi în faţa lor.

Cristina a sărit în picioare şi a fugit s-o ia în braţe pe Emma. Livvy a venit şi ea grăbită în cameră, urmată de Ty, care nu era la fel de gălăgios, iar Julian l-a lăsat pe Tawy din braţe – care a rămas lângă el, ţinându-se de piciorul lui – şi şi-a întâmpinat restul familiei într-o învălmăşeală de îmbrăţişări şi strigăte de bucurie,

Emma îi strângea în braţe pe gemeni, şi imaginea aceea l-a făcut pe Julian să simtă un junghi familiar de durere. Frica de separare, de destrămare a unei familii care ar trebui să fie împreună: visul lui, cu familia, cu Emma ca parteneră, cu responsabilitatea lor faţă de copii.

A simţit o mână pe umăr, care l-a trezit din gânduri. Era Mark, uitându-se neliniştit la el.

— Jules?

Evident. Mark nu ştia că Julian aflase adevărul despre el şi Emma. Părea îngrijorat şi plin de speranţă, ca un căţel care venise să cerşească o bucăţică de mâncare, dar care se aştepta în acelaşi timp să fie gonit de la masă cu o palmă.

Aşa de rău am fost? s-a întrebat Julian, cuprins de vinovăţie. Mark nici măcar nu ştiuse, nu-şi închipuise că Julian o iubea pe Emma. Fusese îngrozit când aflase. Mark şi Emma se iubeau, dar nu într-un fel romantic, aşa cum ar fi vrut Julian. Inima lui s-a umplut de afecţiune pentru amândoi, pentru ceea ce făcuseră ca să-l protejeze, pentru că fuseseră dispuşi să îi stârnească ura, numai ca să fie el bine.

L-a tras pe Mark într-un colţ al camerei. În jurul lor era încă gălăgia datorată bucuriei revederii, când Julian i-a spus încet:

— Ştiu ce ai făcut. Ştiu că nu ai fost cu adevărat iubitul Emmei. Ştiu că ai făcut-o pentru mine.

Mark a părut surprins.

— A fost ideea Emmei.

— Oh, crede-mă, ştiu. Julian i-a pus o mână pe umăr. Şi te-ai descurcat bine cu copiii. Mi-a spus Magnus. Mulţumesc.

Mark s-a luminat la faţă. Asta l-a durut pe Julian şi mai tare.

— Eu nu am... adică, au avut atâtea probleme...

— I-ai iubit şi i-ai ţinut în viaţă, a spus Julian. Uneori, nu poţi face mai mult de atât.

Julian l-a tras spre el şi l-a îmbrăţişat cu putere. Mark a scos un sunet înăbuşit de surprindere, apoi l-a luat şi el în braţe, gata să-l sufoce, Julian îi simţea inima fratelui său bătând puternic peste inima lui, ca şi cum aceeaşi uşurare şi aceeaşi bucurie curgea prin sângele lor.

S-au îndepărtat puţin.

— Deci tu şi Emma.. A început Mark, şovăitor.

Dar înainte ca Julian să poată răspunde, Livvy se aruncase asupra lor, reuşind cumva să-i îmbrăţişeze pe amândoi în acelaşi timp, şi discuţia lor s-a încheiat în râsete.

Ty a venit după ea ceva mai rezervat, a zâmbit şi l-a atins pe umăr pe Julian, şi apoi pe mână, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e cu adevărat acolo. Expresiile tactile însemnau uneori pentru Ty la fel de mult ca imaginea pe care o percepea vizual.

Mark i-a spus Emmei că Dru este încă în camera ei, dar va veni şi ea curând. Magnus se dusese la Alec, şi acum stăteau amândoi de vorbă lângă şemineu. Numai Kieran rămăsese la locul lui, atât de tăcut şi de nemişcat, încât putea să fie confundat cu o plantă decorativă. Dar, uitându-se la el, Julian şi-a amintit de ceva şi s-a uitat în jur după părul blond şi aerul sarcastic.

— Unde e Kit?

A urmat un val de explicaţii din toate părţile: povestea cu Călăreţii de pe malul Tamisei, cum i-au salvat Gwyn şi Diana, lovitura lui Kit. Emma i-a descris şi ea pe cei patru Călăreţi pe care îi întâlniseră în Cornwall, dar Julian a povestit cum reuşise ea să-l ucidă pe unul dintre ei – poveste care a adus alte valuri de exclamaţii.

— Nu am auzit să fi ucis cineva vreun Călăreţ până acum, a spus Cristina, repezindu-se la masă să ia o carte. Dar trebuie să mai fi existat cineva.

— Nu.

Era Kieran, care vorbise cu o voce liniştită şi calmă. Ceva din timbrul lui îi amintea lui Julian de regele întunericului.

— Nu a mai fost nimeni. Dintotdeauna au fost şapte copiii lui Mannan, şi ei trăiesc aproape de la începutul timpului. Trebuie că ai ceva foarte special, Emma Carstairs.

Emma a roşit.

— Nu am.

Kieran încă se mai uita curios la ea. Era îmbrăcat în blugi şi cu un tricou alburiu. Părea alarmant de uman, asta până îi vedeai faţa şi stranietatea osaturii.

— Cum a fost să ucizi pe cineva atât de vechi?

Emma a ezitat.

— A fost... ai ţinut vreodată o bucată de gheaţă atât de mult în mână, încât răceala ei să te doară?

După o pauză, Kieran a dat din cap.

— E o durere mortală, a spus el.

— Aşa a fost.

— Deci suntem în siguranţă aici, i s-a adresat Julian lui Magnus, mai mult ca să evite alte întrebări despre moartea Călăreţului. În institut.

— Călăreţii nu pot ajunge aici. Sunt ţinuţi la distanţă de magie, a răspuns Magnus.

— Dar Gwyn a putut să aterizeze pe acoperiş, a spus Emma. Deci nu toţi din poporul elfilor sunt opriţi de magie...

— Gwyn este de la Vânătoarea Sălbatică. E altceva, a explicat Magnus şi s-a aplecat să-l ia de jos pe Max, care a început să gângurească şi să tragă de eşarfa lui. Pe urmă, de azi de la prânz am dublat protecţia magică în jurul institutului.

— Unde e Diana? a întrebat Julian.

— S-a întors la Idris. A spus că trebuie să aibă grijă ca Jia şi consiliul să fie calmi şi liniştiţi, ca şedinţa să se poată desfăşura fără probleme.

— Încă nu avem Cartea Neagră, le-a amintit Julian.

— Dar mai avem o zi şi jumătate, a spus Emma. S-o găsim pe Annabel.

— Fără să ieşim dintre aceste ziduri fermecate? a întrebat Mark, aşezat pe braţul unui fotoliu. Suntem ca şi blocaţi.

— Nu ştiu dacă fioroşii Călăreţi ştiu că aici suntem şi eu şi Alec, a spus Magnus. Sau poate ar trebui să apelăm la Gwyn.

— Pericolul mi se pare foarte mare, a răspuns Emma. Nu cred că ne-am simţi bine să-i cerem să ne ajute în aceste condiţii.

— În fine, eu plec la Idris cu copiii şi o să văd ce pot face de acolo, a spus Alec şi s-a trântit într-un fotoliu, lângă Rafe, şi i-a ciufulit părul negru.

Poate că Alec ar reuşi să intre în conacul Blackthorn, s-a gândit Julian. Era epuizat, cu nervii slăbiţi după o zi care fusese şi cea mai bună şi cea mai proastă din viaţa lui. Dar conacul Blackthorn era probabil locul pe care Annabel îl iubea cel mai mult din lume. Mintea lui deja se gândea la tot felul de posibilităţi.

— Annabel a ţinut mult la conacul Blackthorn, a spus Julian. Nu la casa din Londra, care pe atunci nu se afla în posesia familiei. Casa din Idris. O iubea.

— Deci crezi că ar putea fi acolo? a întrebat Magnus.

— Nu, a răspuns Julian. Îi urăşte pe cei din Conclav şi pe vânătorii de umbre. I-ar fi teamă să se ducă la Idris. Mă gândeam doar că dacă acea casă ar fi în pericol, dacă ar fi cumva ameninţată, poate că ea ar ieşi din ascunzătoare.

Putea să jure că Emma se întreabă de ce nu spune că s-a întâlnit cu Annabel în Cornwall; parcă şi el se întreba, dar instinctul lui îi spunea să mai păstreze puţin secretul.

— Propui să dăm foc conacului din Idris? a întrebat Ty, ale cărui sprâncene se ridicaseră până aproape de linia părului.

— E curios, a murmurat Magnus, nu ai fi primul care are ideea asta.

— Ty, nu fi aşa de entuziast! a spus Livvy.

— Piromania mă interesează, a răspuns Ty.

— Probabil că ar trebui să incendiezi mai multe clădiri ca să te consideri cu adevărat piroman, a spus Emma. Eu cred că eşti doar amator.

— Cred că un mare incendiu în Idris ar atrage atenţia, şi nu ne dorim asta, a remarcat Mark.

— Eu cred că nu avem prea multe opţiuni, a spus Julian.

— Iar eu cred că ar fi cazul să mâncăm, a intervenit Livvy, grăbită, bătându-se cu palma peste stomac. Mor de foame.

— Am putea să discutăm despre ce am aflat, mai ales despre Annabel şi Cartea Neagră, a spus Ty. Putem face schimb de informaţii.

Magnus a aruncat o privire fugară spre Alec.

— După ce mâncăm, trebuie să trimitem copiii la Idris. Diana ne aşteaptă acolo, ca să ţinem portalul deschis, şi nu vreau să aştepte prea mult timp.

Ce drăguţ din partea lui, şi-a spus Julian, să se exprime în felul acesta, de parcă trimiterea copiilor la Alicante era o favoare pe care i-o făcea el Dianei, şi nu o măsură de precauţie pentru a-i proteja. Tawy a plecat în sufragerie cu Rafe şi Max, şi Julian a simţit un junghi în inimă, pentru că îşi dădea seama cât de mult îi lipsise băieţelului compania unor copii de vârsta lui, chiar dacă nu ştiuse.

— Jules?

A întors capul şi a văzut-o pe Dru lângă el. Faţa ei părea palidă în lumina lămpii-vrăjitoarei.

— Da?

A rezistat tentaţiei de a o bate uşor pe obraz sau de a o trage de codiţe. Nu-i mai plăcea asta de când avea zece ani.

— Nu vreau să merg la Alicante, a spus ea. Vreau să stau aici cu voi.

— Dru…

Ea şi-a îndreptat spatele.

— Tu erai mai mic decât mine când a fost Războiul Întunecat, a spus ea. Eu am treisprezece ani. N-ai decât să-i trimiţi pe cei mici acolo, să fie în siguranţă, dar nu pe mine. Şi eu sunt o Blackthorn, ca şi tine.

— Şi Tawy e un Blackthorn.

— Are şapte ani. Dru a respirat tremurat. Mă faci să mă simt ca şi cum nu aş face parte din familia asta.

Julian a înlemnit. Dru s-a oprit şi ea, şi amândoi s-au uitat cum ceilalţi intră în sufragerie. Julian a auzit-o pe Bridget bombănindu-i; după câte se părea, se chinuise să păstreze mâncarea caldă mai multe ore, dar nu-i trecuse prin cap să vină să-i cheme la masă.

— Dru, a spus el. Chiar vrei să stai aici?

Ea a dat din cap.

— Chiar vreau.

— Atunci nu mai trebuie să spui altceva. Poţi să rămâi cu noi.

Dru s-a aruncat în braţele lui. Nu era o persoană prea lipicioasă, şi în prima clipă Julian a fost aşa de suprins, încât n-a făcut nicio mişcare; apoi a luat-o în braţe şi a strâns-o, copleşit de amintiri – Dru, când era micuţă şi dormea în braţele lui, când făcea primii paşi, Dru care râdea când Emma o ţinea deasupra apei, la plajă, ca să-şi ude degetele de la picioare.

— Tu eşti sufletul acestei familii, fetiţo, i-a spus el cu vocea aceea pe care numai fraţii şi surorile lui o auzeau. Îţi promit. Tu eşti sufletul nostru.

Bridget a adus la masă la grămadă pui rece, pâine, brânză, legume şi prăjitură cu banane. Kieran a început să ciugulească nişte legume, în timp ce ceilalţi vorbeau între ei, împărtăşindu-şi noutăţile.

Emma stătea lângă Julian. Din când în când, umerii li se atingeau, sau mâinile, când se întindeau să ia ceva. Fiecare atingere trimitea peste Julian un duş de scântei ca nişte mici artificii.

Ty, cu coatele pe masă, acaparase discuţia şi povestea cum găsise el cu Kit şi cu Livvy cristalul aktheia cu amintirile păstrate în el.

— Acum două sute de ani, a explicat el, făcând gesturi graţioase cu palma prin aer, Malcolm şi Annabel au intrat pe ascuns în institutul din Cornwall.

Lui Julian i se părea că Ty se schimbase cumva, deşi, cum să se fi schimbat în doar câteva zile?

— Au furat Cartea Neagră, dar au fost prinşi.

— Ştim de ce voiau să aibă Cartea Neagră? a întrebat Cristina. Nu văd cum putea să-i ajute necromanţia.

— Se pare că intenţionau să o dea cuiva, a răspuns Emma. Nu era pentru ei. Cineva le promisese că le oferă protecţie în faţa Conclavului în schimbul ei.

— A fost o vreme când relaţia dintre un vânător de umbre şi un repudiat putea să însemne pentru amândoi condamnarea la moarte, a spus Magnus. Protecţia putea fi o ofertă foarte atractivă.

— N-au reuşit să ajungă prea departe, a continuat Ty. Au fost prinşi şi aruncaţi în temniţă, în Oraşul Tăcut, iar Cartea Neagră a fost confiscată şi retumată institutului din Cornwall. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Ty s-a încruntat; nu-i plăcea deloc să nu ştie ceva. Malcolm a dispărut. A lăsat-o pe Annabel să fie interogată şi torturată.

— Nu ar fi făcut asta de bunăvoie, a remarcat Julian. O iubea.

— Oamenii pot să-i trădeze chiar şi pe cei pe care îi iubesc, a replicat Mark.

— Nu, Julian are dreptate, l-a contrazis Emma. Îl urăsc pe Malcolm mai mult ca pe oricine, dar sunt convinsă că niciodată nu ar fi părăsit-o pe Annabel. Era viaţa lui.

— Şi totuşi, asta s-a întâmplat, a insistat Ty.

— Au torturat-o pe Annabel ca să obţină informaţii, până când ea aproape şi-a pierdut minţile, a spus Livvy. Apoi au lăsat-o să se întoarcă la familia ei. Iar familia ei a ucis-o şi a spus că a devenit Soră de Fier. Dar nu era aşa.

Julian simţea un nod în gât. Se gândea la desenele lui Annabel, la lumina din ele, la speranţa din ele, la iubirea ei pentru casa din Idris şi pentru Malcolm.

— Mergem pe repede-înainte o sută de ani, a continuat povestea Emma. Malcolm se duce la regele întunericului. Aflase că Annabel nu era Soră de Fier, ci fusese ucisă. Se pregăteşte de o răzbunare sângeroasă. Emma a făcut o pauză şi şi-a trecut degetele prin părul care era şi acum încurcat de vântul şi ploaia din Cornwall. Apoi, regele întunericului îi spune cum poate s-o învie pe Annabel, dar există o problemă: Malcolm are nevoie de Cartea Neagră, şi nu o are. Cartea e în institutul din Cornwall. A mai intrat o dată acolo prin efracţie, nu mai îndrăzneşte s-o facă. Iar cartea rămâne acolo până când familia Blackthorn, care conduce institutul, se mută la Los Angeles, şi atunci iau cu ei şi cartea.

Ochii lui Ty s-au luminat.

— Exact. Şi Malcolm profită de atacul lui Sebastian Morgenstem şi ia cartea. Începe s-o învie pe Annabel şi în final reuşeşte.

— Numai că ea e ofticată pe el şi-l omoară, a spus Emma.

— Câtă lipsă de recunoştinţă! a exclamat Kieran.

— Lipsă de recunoştinţă? a făcut Emma. Era un criminal. A avut dreptate să-l omoare.

— Poate că era un criminal, a răspuns Kieran, dar, din câte se pare, a devenit criminal pentru ea. A ucis ca să-i dea ei viaţă.

— Poate ea nu voia viaţă, a spus Alec, ridicând din umeri. El n-a întrebat-o niciodată ce vrea, nu?

Simţind parcă tensiunea celor de la masă, Max a început să plângă. Oftând, Alec l-a luat în braţe şi a ieşit cu el din cameră.

— Sunt convins că ne ajută să ştim toate acestea, a spus Magnus. Dar ne aduce mai aproape de Cartea Neagră?

— Poate, dacă am mai fi avut timp şi dacă n-ar fi fost pe urmele noastre Călăreţii, a răspuns Julian.

— Eu cred, a spus Kieran încet, privind în gol, că a fost tatăl meu.

Se pare că era ziua lui de declaraţii surprinzătoare. Toată lumea a întors capetele spre el, din nou. Spre uimirea lui Julian, Cristina a fost cea care a vorbit.

— Cum adică, a fost tatăl tău?

— Cred că el a vrut cartea şi acum două sute de ani, când a furat-o Malcolm pentru prima oară, a spus Kieran. El este firul care leagă toate întâmplările acestea. A vrut cartea atunci şi o vrea şi acum.

— Dar de ce crezi că o vrea? a întrebat Julian.

Încerca să folosească un ton calm şi amabil. Vocea care trage martorul de limbă, cum spunea Emma.

— E ceva ce mi-a spus Adaon. Kieran se uita în jos, la mâinile sale. A spus că tatăl meu dorea cartea încă de când a fost furat Primul Moştenitor. Există o legendă veche pe Tărâmul Elfilor, care spune că primul copil al tatălui meu a fost furat. S-a întâmplat cu mai bine de două sute de ani în urmă.

Cristina părea şocată.

— Nu mi-am dat seama că la asta se referă.

— Primul Moştenitor. Magnus privea undeva, în gol. Am auzit povestea asta cândva, a spus el. Nu doar că a fost furat, a fost şi ucis.

— Aşa spune povestea, a confirmat Kieran. Poate tatăl meu voia să folosească necromanţia pentru a-l readuce la viaţă pe acest copil. Nu pot vorbi despre motivele lui. Dar ar fi putut să le ofere protecţie lui Annabel şi lui Fade la Curtea Elfilor întunericului. Niciun vânător de umbre nu ar fi putut ajunge la ei dacă se aflau pe Tărâmul Elfilor.

Emma şi-a trântit cu zgomot furculiţa pe masă.

— Prinţul nostru cu păr şmecher are dreptate.

Kieran a clipit.

— Cum mi-ai spus?

— Ziceam şi eu, a răspuns Emma, fluturându-şi mâna. Şi am spus că ai dreptate. Bucură-te, pentru că mă îndoiesc că am să mai spun vreodată asta.

Magnus a dat din cap.

— Regele este unul dintre puţinii care ar fi putut să-l scoată pe Malcolm din temniţele Oraşului Tăcut. Probabil nu a vrut să afle consiliul de relaţia lor.

— Dar de ce n-a luat-o şi pe Annabel? a întrebat Livvy, cu furculiţa plină de prăjitură oprită la jumătatea drumului spre gură.

— Poate Malcolm l-a dezamăgit pentru că a fost prins, a spus Mark. Poate voia să-i pedepsească pe amândoi.

— Dar şi Annabel putea să le spună, a zis Livvy. Putea să spună că Malcoim lucra pentru rege.

— Nu, dacă nu ştia, a replicat Emma. În jurnalele lui, Malcolm nu menţionează niciodată pentru cine fură cartea, şi pot să pun pariu că nu i-a spus nici lui Annabel.

— Au torturat-o, le-a amintit Ty, şi tot nu a spus, a spus doar că nu ştie. Probabil spunea adevărul.

— Aşa se explică de ce atunci când Malcolm a aflat că Annabel nu a devenit Soră de Fier şi că a fost minţit, s-a dus la regele întunericului, a rostit Julian. Pentru că se cunoşteau.

— Deci prima oară regele voia cartea pentru necromanţie, a spus Cristina. Şi acum o vrea ca să-i distrugă pe vânătorii de umbre?

— Necromanţia nu înseamnă numai învierea morţilor. Magnus se uita la paharul cu vin de lângă farfuria lui de parcă ar fi avut înăuntru ascuns un secret. O clipă, a spus el şi l-a luat pe Rafe din scaunul de alături. S-a întors spre Tawy: Nu vrei să vii şi tu? Să te joci cu Alexander şi cu Max?

După ce s-a uitat la Julian, Tawy a dat din cap. Grupul a ieşit din cameră, nu înainte ca Magnus să le facă semn că se întoarce.

— Asta este doar o şedinţă, a spus Emma. În primul rând, trebuie să-i convingem pe cei din consiliu că într-adevăr Curtea Elfilor întunericului reprezintă un pericol imediat. În prezent, ei nu fac nicio diferenţă între elfii buni şi elfii răi, şi nici nu-i interesează.

— Şi aici intervine mărturia lui Kieran, a rostit Mark. Plus câteva dovezi: pârjolul pe care ne-a spus Diana că l-a văzut în Pădurea Brocelind şi raportul vânătorilor de umbre care au spus că s-au luptat cu un grup de elfi şi armele lor nu au funcţionat.

— Nu e cine ştie ce, a remarcat Livvy. Mai ales când avem de-a face cu Zara şi cu gaşca ei afurisită de bigoţi. Ei vor încerca să pună mâna pe putere la şedinţa asta. Să pună mâna pe institut. Nu îi interesează câtuşi de puţin o ameninţare vagă din partea elfilor.

— Eu pot face Conclavul să se teamă de tatăl meu, a intervenit Kieran. Dar poate că va fi nevoie de noi toţi ca să-i facem să înţeleagă că dacă nu doresc o nouă eră de întuneric, trebuie să renunţe la visul lor de a extinde Pacea Rece.

— Nu să înregistreze magicienii, a adăugat Ty. Sau să pună vârcolacii în lagăre.

— Repudiaţii care fac parte din consiliu ştiu toţi de Cohortă, a spus Magnus, întorcându-se fără copii. Dacă se ajunge într-adevăr la vot pentru alegerea conducătorului de institut la Los Angeles, vor trebui să le aducă pe Maia şi pe Lily, ca şi pe mine. Avem drept de vot.

S-a aruncat pe un scaun din capul mesei.

— Dar tot sunt numai trei voturi împotriva Cohortei, a spus Julian.

— E o treabă complicată, a încuviinţat Magnus. După cum spune Diana, Jia nu ar vrea ca Zara să ajungă în fruntea institutului mai mult decât noi. E greu totuşi s-o discreditezi în momentul acesta… cu minciunile ei despre cum l-a ucis pe Malcolm, e foarte populară acum.

Emma a mârâit înfundat. Cristina a bătut-o uşor cu palma pe braţ.

— Până atunci, avem promisiunea reginei că va lupta alături de noi împotriva unei ameninţări de care e greu de crezut că cei din consiliu vor fi convinşi, dar şi asta numai dacă primeşte o carte pe care în prezent nu o avem şi pe care nici nu am avea dreptul să i-o dăm, a spus Magnus.

— Înţelegerea pe care am făcut-o cu Regina Luminii e treaba noastră, i-a amintit Julian. Acum nu spunem decât că ea e dispusă să colaboreze, în anumite circumstanţe. Kieran a fost împuternicit să promită din partea ei ajutorul. Nu e nevoie să dea prea multe detalii.

— Frate, gândeşti ca un elf, a remarcat Mark pe un astfel de ton, încât Julian s-a întrebat dacă asta era bine sau era rău.

— Poate regele vrea să ridice o armată a morţilor, a spus Dru, plină de speranţă. Adică, e o carte de necromanţie, nu?

Magnus a oftat, bătând cu o unghie în paharul său, pe gânduri.

— Necromanţia înseamnă magie care foloseşte energia morţii. În general, magia are nevoie de ceva care s-o propulseze. Energia morţii este un propulsor incredibil de puternic. De asemenea, e incredibil de distructiv. Acele distrugeri de pământ pe care le-aţi văzut pe Tărâmul Elfilor şi pârjolul de la Brocelind sunt cicatricele rămase în urma unei magii teribile. Întrebarea rămâne în picioare: care e scopul final?

— Vrei să zici că are nevoie de mai multă energie pentru a face acele farmece, a spus Julian. Farmecele la care l-a ajutat Malcolm şi care anulează magia vânătorilor de umbre.

— Vreau să spun că magia voastră e angelică în esenţa ei, a replicat Magnus. Vine din lumină, din energie şi viaţă. Contrariul ei este Sheol, Infernul, cum vreţi să-i spuneţi. Absenţa luminii şi a vieţii. Absenţa oricărei speranţe. Magicianul a tuşit. Când consiliul a votat Pacea Rece, a votat pentru o vreme care n-a existat. La fel cum şi Cohorta vrea ca totul să revină într-o Epocă de Aur dispărută, în care vânătorii de umbre se plimbau ca nişte zei şi repudiaţii şi mundanii se plecau în faţa lor.

Toată lumea se uita la el. Era un Magnus Bane pe care îl vedeau rareori. Un Magnus părăsit de veselie şi de optimism dezinvolt. Un Magnus care îşi amintea tot întunericul pe care îl văzuse de-a lungul secolelor: moartea şi pierderea; acelaşi Magnus pe care

Julian îl văzuse în Sala Acordurilor când avea doisprezece ani, implorând în zadar consiliul să nu adopte Pacea Rece, deşi ştia că o va face.

— Şi regele vrea acelaşi lucru. Să unească două regate care au fost mereu separate, dar care în mintea lui au fost cândva acelaşi ţinut. Trebuie să-l oprim pe rege, dar, într-un fel, el face acelaşi lucru pe care vrea să-l facă şi Cohorta. Şi ceea ce trebuie să sperăm că nu va face Conclavul.

— Adică e răzbunare? a întrebat Julian.

Magnus a ridicat din umeri.

— E o vijelie distrugătoare. Să sperăm că o putem opri.

26 Duhul ce prin umbre-a apucat-o

Emma stătea pe patul Cristinei şi îi pieptăna părul. Începea să înţeleagă de ce mamei ei îi plăcea aşa de mult s-o pieptene când era mică: era ceva curios de reconfortant în perierea buclelor întunecate care îi alunecau printre degete, în mişcarea repetitivă a periei.

Îi domolea puţin durerea din cap şi din piept. Durerea care nu era a ei, ci a lui Julian. Ea ştia cât de greu îi fusese lui să-şi ia rămas-bun de la Tawy, chiar dacă era pentru binele lui Tawy, şi acum ea simţea un gol acolo unde Julian suferea pentru despărţirea de fratele lui.

O ajuta mult că era cu Cristina. Emma îi spusese pe nerăsuflate tot ce se întâmplase în Cornwall, în timp ce stătea aplecată peste încheietura ei şi o ungea cu o cremă mundană numită Savlon pe urma roşie provocată de farmecul de legare. Cristina se văicărea şi se plângea că o ustură, şi atunci i-a dat Emmei peria de păr şi i-a spus că poate să facă ceva cu adevărat util.

— Deci, până la urmă există ceva care ajută? a întrebat Emma. Adică, dacă Mark ar veni aici şi s-ar întinde pe tine, durerea ar dispărea?

— Da, a spus Cristina, cu vocea puţin înăbuşită.

— Păi e foarte egoist că nu face asta, dacă mă întrebi pe mine.

Cristina a scos un sunet tânguit care semăna cu „Kieran”.

— A, da, Mark trebuie să se prefacă în continuare că ţine la el. Presupun că dacă ar minţi stând peste tine n-ar merge.

— Chiar ţine la Kieran, a spus Cristina. Doar că… am impresia că ţine şi la mine.

S-a întors pe jumătate, să se uite la Emma. Ochii ei erau mari şi negri şi îngrijoraţi.

— Am dansat cu el. Cu Mark. Şi ne-am sărutat.

— Asta-i bine! E bine, nu?

— A fost, dar apoi a venit Kieran...

— Ce?

— Dar nu era furios, doar i-a spus lui Mark că ar trebui să danseze mai bine, şi a dansat el cu mine. Era ca şi când dansam cu focul.

— Uau, ce ciudăţenie sexoasă, a făcut Emma. E mai multă ciudăţenie sexoasă decât pot eu înţelege.

— Nu e ciudat!

— Ba e. Te îndrepţi spre un triunghi amoros elfic. Sau spre un soi de război.

— Emma!

— Un triunghi elfic sexos, a spus Emma, veselă. Pot să zic că mă aşteptam.

Cristina a scos un geamăt.

— Bine. Dar tu şi Julian? Aveţi vreun plan, după tot ce s-a întâmplat în Cornwall?

Emma a oftat şi a lăsat peria de păr. Era un obiect victorian splendid, placat cu argint. Se întreba dacă o fi găsit-o în cameră sau altundeva în institut. Camera Cristinei din Londra deja avea semnele personalităţii ei – tablourile fuseseră şterse de praf şi

îndreptate, găsise pe undeva o cuvertură colorată, iar briceagul ei era atârnat într-o agăţătoare nouă lângă şemineu.

Emma a început să-i împletească părul, trecându-şi şuviţele groase printre degete.

— Nu avem niciun plan, a spus ea. Întotdeauna e la fel – suntem împreună şi simţim că suntem invincibili. Şi apoi ne dăm seama că avem aceleaşi opţiuni şi că niciuna nu e bună.

Cristina părea tulburată.

— Aceleaşi opţiuni întotdeauna, nu? Adică despărţirea sau renunţarea la a mai fi vânători de umbre.

Emma terminase de împletit. Şi-a sprijinit bărbia de umărul Cristinei, gândindu-se la ce aflase Julian de la Regina Elfilor Luminii. Posibilitatea înfricoşătoare de a desfiinţa toate relaţiile parabatailor. Era mult prea oribil să spună asta cu glas tare.

— Credeam că distanţa fizică dintre noi ne va ajuta, a spus ea. Dar acum nu mai cred. Nu ne-a ajutat nici până acum. Cred că oriunde m-aş duce şi oricât aş sta departe de el, aş simţi la fel.

— Unele iubiri sunt puternice ca nişte funii. Te ţin legat, a răspuns Cristina. Biblia spune că iubirea este la fel de tare ca moartea. Eu cred asta.

Emma a ridicat capul să se uite în ochii ei.

— Cristina, a spus ea. S-a mai întâmplat ceva, nu-i aşa? Ceva legat de Diego, sau de Jaime?

Cristina a lăsat ochii în jos.

— Nu pot să-ţi spun.

— Dă-mi voie să te ajut. Tu eşti întotdeauna aşa de puternică pentru toată lumea. Lasă-mă să fiu şi eu puternică pentru tine.

S-a auzit o bătaie în uşă. Fetele s-au uitat surprinse una la alta. Mark, s-a gândit Emma. Era ceva pe chipul Cristinei. Sigur era Mark.

Dar era Kieran.

Emma înlemnise de uimire. Deşi cumva se obişnuise cu prezenţa lui aici, tot i se ridica părul de pe mâini de încordare când îl vedea. Nu că îl învinuia neapărat pe el de rănile pe care i le făcuse Iarlath. Dar când îl vedea, începea să-şi aducă aminte de toate: soarele care ardea, şfichiuitul biciului, mirosul de cupru al sângelui.

Era adevărat că acum arăta absolut diferit. Părul lui negru era ceva mai sălbatic, mai puţin ordonat, dar altfel avea o aparenţă destul de umană în blugii ăia. Pletele îi ascundeau vârfurile ascuţite ale urechilor, dar ochii ăia, negru şi argintiu, erau la fel de şocanţi.

El a făcut o mică plecăciune elegantă.

— Doamnelor.

Cristina părea surprinsă. Era limpede că nu se aşteptase la vizita lui.

— Am venit să vorbesc cu Cristina, dacă ea vrea să-mi permită, a adăugat el.

— Dă-i drumul, a spus Emma. Vorbeşte.

— Cred că vrea să vorbească doar cu mine, i-a şoptit Cristina.

— Da, a încuviinţat Kieran. Aceasta e dorinţa mea.

Cristina s-a uitat la Emma.

— Atunci ne vedem dimineaţă, da?

Hmrtm, a făcut Emma în gând. Îi fusese aşa de dor de Cristina, iar acum prinţişorul acesta plin de fiţe o da afară din cameră. Kieran abia dacă i-a aruncat o privire când ea s-a dat jos din pat şi s-a îndreptat spre uşă.

Când a ajuns în dreptul lui, s-a oprit, aproape umăr lângă umăr cu el.

— Dacă faci vreo chestie care s-o supere sau s-o rănească, a spus ea aşa de încet, încât era sigură că nu va fi auzită de Cristina, îţi smulg urechile şi le fac descuietoare de uşi. Clar?

Kieran s-a uitat la ea cu ochii lui asemănători cu cerul nopţii, la fel de greu de citit ca norii.

— Nu, a răspuns el.

— Să-ţi explic mai bine, a spus Emma cu asprime. O iubesc. Să nu te joci cu ea!

Kieran şi-a băgat în buzunare mâinile lungi şi delicate. Arăta absolut nefiresc în hainele alea moderne. Ca şi cum l-ai fi văzut pe Alexandru cel Mare în costum de motociclist.

— Ea e uşor de iubit.

Emma s-a uitat la el surprinsă. Nu se aşteptase deloc să spună aşa ceva. Uşor de iubit. Lui Nene i se păruse bizară ideea asta. Dar până la urmă, ce ştie poporul elfilor despre iubire?

— Vrei să stai jos? l-a întrebat Cristina.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva a ajuns ca mama ei, care întotdeauna spune că primul lucru pe care trebuie să-l faci când ai un musafir este să-l pofteşti să stea jos. Chiar dacă e un ucigaş? întrebase Cristina. Da, chiar dacă e ucigaş, insistase mama ei. Dacă nu vrei să pofteşti un ucigaş să stea jos, nu îl inviţi de la început în casa ta.

— Nu, a răspuns Kieran.

Intrase în cameră, cu mâinile în buzunare şi cu un soi de agitaţie interioară. Cam ca Mark, s-a gândit Cristina. Amândoi se mişcau în aşa fel, de parcă aveau o energie captivă sub piele. Se întreba cum o fi să ai atâta energie şi totuşi să fii silit să stai nemişcat.

— Doamna mea, a spus el. Datorită jurământului făcut în faţa ta la Curtea Elfilor Luminii, între noi există o legătură. Cred că ai simţit şi tu puterea ei.

Cristina a încuviinţat din cap. Nu era o legătură fermecată, aşa cum avea ea cu Mark. Dar era acolo, un fel de energie luminoasă, ca atunci când au dansat, ca atunci când vorbeau.

— Cred că această putere ne poate ajuta să facem împreună ceva ce nu putem face singuri.

Kieran se apropiase de pat şi îşi scosese mâinile din buzunare. Ceva strălucea în palma lui. A întins palma spre ea şi Emma a văzut ghinda pe care Mark o folosise mai devreme, când îl chemase pe Gwyn. Părea puţin turtită, dar era întreagă, ca şi cum se lipise la loc după ce se desfăcuse.

— Vrei să-l chemi din nou pe Gwyn? Cristina a clătinat din cap; părul i s-a desfăcut din coada care nu fusese legată şi acum i se revărsase pe spate. A văzut că el se uită la părul ei. Nu, a spus ea. El nu va mai interveni. Vrei să vorbeşti cu altcineva de pe Tărâmul Elfilor? Cu fratele tău?

— Aşa cum am gândit. Kieran a înclinat uşor capul. Îmi ghiceşti perfect intenţiile.

— Şi poţi face asta? Ghinda asta nu e doar pentru Gwyn?

— Magia este foarte simplă. Nu uita, tu nu eşti din sângele celor care pot face farmece, dar eu sunt. Cu ea pot aduce la noi o Proiecţie a fratelui meu. Îl voi întreba de planurile tatălui meu. Îl voi întreba şi dacă poate să-i oprească pe Cei Şapte Călăreţi.

Cristina era uimită.

— Poate cineva să-i oprească?

— Ei sunt servitorii Curţii şi se supun poruncilor ei.

— De ce îmi spui toate astea? l-a întrebat Cristina.

— Pentru că, dacă vreau să-l chem pe fratele meu, trebuie să mă duc cu mintea pe Tărâmul Elfilor, a spus el. Şi ar fi mai bine, dacă vreau să rămân cu mintea întreagă, să am o conexiune cu lumea aceasta. Ceva sau cineva care să mă ţină ancorat aici cât timp eu îl caut pe fratele meu.

Cristina s-a dat jos de pe pat. În picioare, era doar puţin mai scundă decât Kieran. Ochii ei erau la nivelul gurii lui.

— De ce eu? De ce nu Mark?

— I-am cerut deja prea multe lui Mark.

— Poate, a spus ea, dar chiar dacă e adevărat, eu cred că nu e tot adevărul.

— Puţini dintre noi au norocul să cunoască întregul adevăr despre lucruri.

Cristina ştia că e tânăr, dar când a vorbit, ochii lui aveau ceva străvechi.

— Vrei să-mi dai mâna ta?

Cristina i-a întins mâna a cărei încheieturăpurta semnul legăturii ei cu Mark. Părea cumva nimerit. El şi-a strâns degetele în jurul mâinii ei, reci şi uscate, ca atingerea uşoară a unei frunze.

Cu cealaltă mână a aruncat ghinda de aur în peretele de lângă şemineu.

Pentru o clipă, a fost linişte. Cristina îi auzea respiraţia precipitată. Părea ciudat pentru un elf – tot ce făceau elfii era aşa de departe de emoţia umană obişnuită, încât i se părea straniu să-l audă respirând aşa. Dar apoi şi-a amintit de braţele lui care o ţineau, de bătaia neregulată a inimii lui. În fond, şi ei erau făcuţi din carne şi oase, nu? Carne şi oase, la fel ca vânătorii de umbre. Şi flacăra sângelui angelic ardea şi în ei...

Întunericul s-a întins pe perete ca o pată. Cristina a inspirat adânc, şi mâna lui Kieran s-a strâns mai tare. Întunericul s-a mişcat, a început să tremure şi să capete formă. Lumina a început să danseze în el, şi Cristina a văzut acolo cerul multicolor al nopţii de pe Tărâmul Elfilor. Iar în umbra aceea se vedea o umbră mai întunecată. Un bărbat înfăşurat într-o mantie neagră. Când întunericul s-a luminat, primul lucru pe care l-a văzut Cristina la el a fost zâmbetul, şi a avut impresia că i se opreşte inima.

Era zâmbetul unor oase, întins pe o faţă pe jumătate scheletică, superb într-o parte, mortal pe cealaltă parte. Mantia lui era neagră ca tuşul şi purta emblema coroanei sfărâmate. Stătea drept şi impunător, zâmbindu-i lui Kieran cu zâmbetul acela viclean.

Nu pe Adaon îl chemaseră. Ci pe regele întunericului.

— Nu! Nu! plângea Tawy, cu faţa îngropată în umărul lui Julian.

Primise vestea că va pleca la Idris cu Alec, Max şi Rafe mult mai rău decât crezuse Mark. Oare toţi copiii plâng aşa, ca şi cum lumea întreagă a fost distrusă şi inima lor e sfâşiată, chiar şi atunci când e vorba de o scurtă despărţire?

Mark nu îl condamna pe Tawy, desigur. Numai că avea impresia că şi inima lui se făcuse bucăţele uitându-se cum Julian se plimbă încoace şi-ncolo prin cameră cu fratele lui în braţe, care plângea de mama focului şi îl lovea cu pumnişorii în spate.

— Tavs, i-a spus Julian cu o voce tandră, o voce pe care Mark aproape că nu putea s-o asocieze cu băiatul care îl înfruntase pe regele întunericului în propria lui Curte, ameninţând un prinţ cu pumnalul la gât. E doar o zi, maximum două. O să vezi canalele din Alicante, Citadela...

— Tu mereu pleci, s-a plâns Tawy, cu gura în tricoul fratelui său. Nu poţi să pleci iar.

Julian a oftat. A lăsat bărbia jos şi şi-a frecat capul de cârlionţii lui ciufuliţi. A întâlnit privirea lui Mark pe deasupra capului lui Tawy. Nu era în ea nici acuzaţie, nici autocompătimire, doar o tristeţe teribilă.

Dar Mark se simţea strivit de vinovăţie. „Ce-ar fi fost dacă” erau doar cuvinte risipite, îi spusese odată Kieran, când Mark se gândea ce şanse ar fi fost ca ei doi să se fi întâlnit vreodată dacă el nu ar fi ajuns la Vânătoarea Sălbatică. Dar nu putea să-şi oprească acum întrebările: ce-ar fi fost dacă ar fi putut să rămână cu familia lui, ce-ar fi fost dacă Julian n-ar fi trebuit să fie şi mamă şi tată pentru fraţii lui mai mici, ce-ar fi fost dacă Tawy nu ar fi crescut în umbra morţii şi a pierderii. Poate atunci n-ar fi simţit despărţirea asta ca pe una finală.

— Nu e vina ta, a spus Magnus, care apăruse pe nesimţite lângă el. Nu poţi schimba ce a fost. Toţi avem parte de pierderi, toţi, cu excepţia celor extrem de norocoşi.

— Nu pot să nu mă gândesc ce mult aş fi vrut ca fratele meu să fi fost unul dintre cei extrem de norocoşi, a spus el. Cred că mă înţelegi.

Magnus s-a uitat la Julian şi la Tawy. Băieţelul obosise de atâta plâns şi acum stătea atârnat de gâtul lui Julian, cu faţa înfundată în umărul lui. Umerii lui micuţi erau căzuţi de oboseală.

— Care dintre fraţi?

— Amândoi, a spus Mark.

Magnus a întins mâna şi a atins cu degete curioase săgeata strălucitoare de la gâtul lui Mark.

— Cunosc materialul acesta. E capul unei săgeţi care odată a stat în vârful unei arme de soldat din garda regelui, la Curtea Elfilor Întunericului.

Mark a atins şi el săgeata – fină, rece şi netedă. Dură, aşa cum era şi Kieran.

— Kieran mi-a dat-o.

— E preţioasă, a spus Magnus.

A lăsat din mână pandantivul ca să se întoarcă spre Alec, care îl strigase.

Stătea cu Max în braţe şi cu Rafe lângă el, lângă o geantă mică în care erau lucrurile lor. Mark s-a gândit că Alec ar fi fost cam de aceeaşi vârstă cu el, dacă nu ar fi fost răpit de Vânătoarea Sălbatică. Se întreba dacă ar fi fost şi el ca Alec, la fel de matur, de stăpânit, de capabil să aibă grijă de sine şi de alţii.

Magnus l-a sărutat şi i-a ciufulit puţin părul, cu o tandreţe infinită. S-a aplecat să-l sărute şi pe Max, apoi pe Rafe, după care a început să creeze portalul. Lumina a ţâşnit din degetele lui şi aerul a părut să licărească.

Tawy zăcea disperat la pieptul lui Julian. El îl strângea mai tare, cu muşchii braţelor încordaţi, şi îi şoptea cuvinte liniştitoare. Mark ar fi vrut să se apropie, dar avea impresia că nu-şi poate mişca picioarele. Cei doi păreau, chiar aşa nefericiţi cum erau, o echipă perfectă, care nu mai avea nevoie de nimeni.

Gândurile lui melancolice s-au risipit brusc când a simţit o durere ascuţită în braţ. Şi-a prins încheietura în palmă şi degetele lui au simţit rana cumplită şi umezeala sângelui. S-a întâmplat ceva, s-a gândit el. Cristina.

A luat-o la fugă. În mijlocul camerei, portalul licărea şi se făcea mai mare: prin uşa pe jumătate formată, Mark a zărit silueta turnurilor demonilor, în timp ce ieşea pe coridor.

Ceva în sângele lui îi spunea că se apropie de Cristina în fuga lui, dar, în mod uimitor, durerea din braţ nu se estompa. Pulsa întruna, ca raza unui far de avertizare.

Uşa de la camera ei era închisă. El s-a împins cu umărul în ea, fără să mai pună mâna pe clanţă. Uşa s-a dat de perete şi Mark aproape a căzut în cameră.

A început să tuşească şi ochii îl usturau. În cameră mirosea a ceva ars – ceva organic, ca frunzele uscate sau ca fructele putrede.

Era întuneric. Ochii lui s-au obişnuit repede şi i-a văzut pe Cristina şi Kieran, în picioare lângă pat. Cristina ţinea în mână briceagul ei. Deasupra lor se ridica ameninţător o umbră masivă – nu, nu o umbră, şi-a dat el seama când s-a apropiat. O proiecţie.

Proiecţia regelui de la Curtea Elfilor întunericului. Ambele jumătăţi ale feţei lui păreau să radieze de o veselie nefirească, şi jumătatea superbă, regală, şi cea hidoasă, scheletică.

— Ai crezut că o să-l chemi pe fratele tău? a rânjit regele, cu ochii la Kieran. Şi ai crezut că n-o să te simt că intri pe Tărâmul Elfilor, căutându-l pe unul de-ai mei? Eşti un prost, Kieran, întotdeauna ai fost aşa.

— Ce ai făcut cu Adaon?

Din faţa lui Kieran se scursese tot sângele.

— El nu ştia nimic. Nu ştia că vreau să-l chem.

— Nu-ţi face griji pentru alţii, a spus regele. Tu fă-ţi griji pentru viaţa ta, Kieran, fiu de rege.

— De multă vreme sunt Kieran Vânătorul, a replicat el.

Chipul regelui s-a înnegrit.

— Trebuia să fii Kieran Trădătorul. Kieran Vânzătorul De Neam. Kieran Ucigaşul De Neam. Toate aceste nume ţi s-ar potrivi mai bine.

— A acţionat în legitimă apărare, a spus Cristina, furioasă. Dacă nu l-ar fi ucis pe Erec, l-ar fi ucis Erec pe el. Şi a vrut să mă protejeze pe mine.

Regele i-a aruncat o privire scurtă şi dispreţuitoare.

— Chiar asta înseamnă trădare, fată nesăbuită. Să pui mai presus de viaţa semenului tău viaţa unui vânător de umbre... ce poate fi mai rău?

— Mai rău e să-ţi vinzi fiul la Vânătoarea Sălbatică, de teamă că poporul îl va iubi mai mult pe el decât pe tine, a intervenit Mark. Asta-i mai rău.

Cristina şi Kieran s-au uitat la el uimiţi; era limpede că nu-l auziseră intrând. Regele, însă, nu părea deloc surprins.

— Mark Blackthorn, a spus el. Până şi în relaţiile de iubire fiul meu gravitează în jurul inamicilor propriului popor. Ce spune asta despre el?

— Că ştie mai bine ca tine care e poporul lui? a întrebat Mark, şi a întors ostentativ spatele regelui.

La Curte, aceasta era o ofensă care se pedepsea cu spânzurătoarea.

— Trebuie să scăpăm de el, le-a spus încet celor doi. Să-l chem pe Magnus?

— E doar o proiecţie, a spus Kieran.

Era tras la faţă.

— Nu ne poate face nimic. Şi nici nu poate rămâne aici la nesfârşit. Cred că e un efort prea mare pentru el.

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele! a urlat regele. Crezi că nu ştiu ce planuri ai, Kieran? Crezi că nu ştiu că vrei să te duci să mă trădezi în faţa consiliului nefilimilor?

Kieran şi-a ferit privirea, ca şi cum nu suporta să se uite la el.

— Atunci încetează să faci ceea ce faci, i-a spus el, cu voce tremurată. Înţelege-te cu nefilimii. Nu face război cu ei.

— Nu voi face nicio înţelegere cu cei care pot minţi, a mârâit regele. Care au minţit şi care vor minţi din nou. Vor minţi şi vor vărsa sângele neamului nostru. Şi după ce vor termina cu tine, crezi că te vor lăsa în viaţă? Crezi că te vor trata ca pe unul de-ai lor?

— M-au tratat mai bine decât tatăl meu.

Kieran a ridicat capul sus.

— Oare?

Ochii regelui erau întunecaţi şi goi.

— Ţi-am luat câteva amintiri, Kieran, când ai venit la Curte. Să ţi le dau înapoi?

Kieran părea confuz.

— La ce ţi-ar folosi amintirile mele?

— Unii dintre noi vor să-şi cunoască duşmanii, a răspuns regele.

— Kieran! a spus Mark.

Privirea regelui îi strângea stomacul de frică.

— Nu-l asculta. Vrea doar să te rănească.

— Şi tu ce vrei? a întrebat regele, întorcându-se spre el.

Numai faptul că Mark putea să vadă prin el – putea vedea patul Cristinei şi şifonierul ei prin conturul transparent al regelui – îl făcea să nu se repeadă la vătraiul de lângă şemineu ca să-l atace. Dacă numai...

Dacă regele s-ar fi purtat cât de cât ca un tată, dacă nu l-ar fi aruncat pe fiul lui la Vânătoarea Sălbatică, aşa cum arunci un os unor lupi înfometaţi, dacă nu ar fi asistat liniştit la torturarea lui de către Erec...

Cum ar fi fost atunci Kieran? I-ar mai fi fost aşa de teamă că-şi pierde iubirea, ar mai fi fost aşa de hotărât s-o păstreze cu orice preţ, chiar dacă asta însemna să-l ţină pe Mark captiv la Vânătoarea Sălbatică?

Buzele regelui s-au strâmbat într-un rânjet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Când m-am uitat în amintirile fiului meu, a spus el, te-am văzut pe tine, Mark Blackthorn. Fiul lui Lady Nerissa.

Rânjetul lui era diabolic.

— Mama ta a murit de durere pentru că tatăl tău a părăsit-o. Jumătate din gândurile fiului meu erau la tine, la pierderea ta. Mark, Mark, Mark. Mă întreb ce o fi în sângele vostru de aveţi puterea să-i fermecaţi pe oamenii mei şi să vă bateţi apoi joc de ei.

Între sprâncenele lui Kieran apăruse o cută. Pierderea ta.

Kieran nu-şi amintea să-l fi pierdut pe Mark. Răceala din stomacul lui Mark îi cuprinsese acum şi sângele.

— Cei care nu pot iubi nu înţeleg, a spus Cristina. S-a întors spre Kieran. Te vom proteja. Nu îi vom permite să-ţi facă rău pentru că ai depus mărturie în faţa consiliului.

— Minciuni, a spus regele. Poate bine intenţionate, dar tot minciuni. Dacă vei depună mărturie, Kieran, nu va fi loc pe pământ sau pe Tărâmul Elfilor în care să fii apărat de mine şi de războinicii mei. Te voi vâna la nesfârşit, iar când te voi găsi, ai să regreţi că n-ai murit pentru ce i-ai făcut lui Iarlath şi lui Erec. Nu îţi închipui chinurile pe care am să ţi le pricinuiesc.

Kieran a înghiţit în sec, dar vocea lui era fermă.

— Durerea e numai durere.

— O, dar simt tot felul de dureri, micule fiu al întunericului.

Nu s-a mişcat şi nu a făcut vreun gest, aşa cum fac magicienii când aruncă asupra cuiva un farmec, dar Mark a simţit că aerul din cameră se face mai greu, ca şi cum ar fi crescut presiunea.

Kieran a icnit şi a ricoşat în spate, ca şi cum ar fi fost împuşcat. S-a lovit de pat şi s-a ţinut cu mâinile de tăblia lui ca să nu cadă. Părul îi căzuse peste ochi şi îşi schimbase culoarea din negru-albăstrui în alb.

— Mark? A ridicat încet capul. Îmi amintesc. Îmi amintesc.

— Kieran! a şoptit Mark.

— I-am spus lui Gwyn că ai trădat legea elfilor, a spus Kieran. Am crezut că se vor mulţumi doar să te aducă înapoi la Vânătoarea Sălbatică.

— În schimb, ei mi-au pedepsit familia, a spus Mark.

Ştia că nu asta dorise Kieran, că nu anticipase ce se va întâmpla. Dar cuvintele încă dureau când le rostea.

— De aceea nu mai purtai la gât săgeata de elf.

Ochii lui Kieran erau fixaţi undeva, sub bărbia lui Mark.

— Nu mă mai voiai. Mă izgoniseşi. Mă urai. Probabil mă urăşti şi acum.

— Nu te-am urât, a răspuns Mark. Kier…

— Ascultă-l, a spus regele. Ascultă-l cum minte.

— Atunci de ce? l-a întrebat Kieran. Se îndepărtase cu un pas de Mark. De ce m-ai minţit?

— Gândeşte-te, copile, a spus regele; părea că se distrează. Ce vor ei de la tine?

Kieran respira cu greutate.

— O mărturie. O mărturie în faţa consiliului. Tu… tu ai plănuit asta, Mark? Această înşelăciune? Toată lumea din institut ştie de asta? Da, probabil că ştiu. Toţi ştiu.

Părul lui era acum negru ca petrolul.

— Şi regina ştie, presupun. A uneltit cu tine să mă batjocoriţi?

Agonia care se vedea pe faţa lui era prea mare, Mark nu putea să-l privească. A vorbit Cristina în locul lui.

— Kieran, nu, nu a fost aşa…

— Ai ştiut şi tu?

În privirea pe care i-a aruncat-o era acelaşi sentiment de trădare ca şi în privirea pe care o avusese pentru Mark.

— Ştiai şi tu?

Regele a râs. În clipa aceea, Mark s-a simţit cuprins de o furie oarbă, şi a apucat vătraiul de lângă foc. Regele continua să râdă în timp ce Mark s-a apropiat de el, a ridicat vătraiul, a izbit…

A izbit exact în ghinda de aur, care stătea în faţa şemineului, şi a făcut-o pulbere. Râsul regelui s-a oprit brusc; s-a uitat la Mark cu o privire încărcată de ură şi a dispărut.

— De ce ai făcut asta? l-a întrebat Kieran. Îţi era teamă de ce îmi va mai spune?

Mark a aruncat vătraiul, care s-a lovit de grătarul şemineului cu zgomot.

— Ţi-a dat înapoi amintirile, nu-i aşa? Atunci ştii totul.

— Nu ştiu totul.

Vocea lui Kieran era răguşită şi tremurătoare; Mark şi-a adus aminte de el, când era legat cu funii de spini la Curtea Elfilor întunericului, cu aceeaşi disperare în ochi ca şi acum.

— Nu ştiu cum ai plănuit să faci asta, sau când ai hotărât să mă minţi, ca să fac cum vrei tu. Nu ştiu cât de mult te-a scârbit să mă atingi, ca să te prefaci că mă vrei. Nu ştiu când aveai de gând să-mi spui adevărul. După ce depuneam mărturie? Aveai în plan să mă batjocoreşti şi să râzi de mine în faţa consiliului, sau când eram doar noi? Le-ai spus tuturor că sunt un monstru egoist şi fără inimă...

— Nu eşti un monstru, Kieran, l-a întrerupt Mark. Iar inima ta e la locul ei.

Numai durere era în privirea lui Kieran când s-a uitat la el.

— Nu poate fi adevărat, a spus, pentru că tu erai inima mea.

— Opreşte-te.

Era Cristina, care vorbise încet, cu nelinişte, dar cu voce fermă.

— Lasă-l pe Mark să-ţi explice...

— M-am săturat de explicaţiile oamenilor, a spus Kieran şi a ieşit din cameră, trântind uşa după el.

Ultima licărire a portalului se stinsese. Julian şi Magnus rămăseseră în picioare, aproape umăr lângă umăr, uitându-se după Alec şi după copii până au dispărut.

Oftând, Magnus şi-a aruncat pe umăr eşarfa şi s-a dus să-şi pună un pahar cu vin dintr-un sticlă prăfuită aşezată pe măsuţa de lângă fereastră. Aproape se întunecase, cerul de deasupra Londrei căpătase culoarea panseluţelor.

— Vrei şi tu puţin? l-a întrebat pe Julian, înşurubând dopul.

— Cred că ar fi mai bine să fiu treaz.

— Cum vrei.

Magnus a ridicat paharul şi l-a examinat; lumina care trecea prin el făcea ca lichidul să pară rubiniu.

— De ce ne ajuţi aşa de mult? l-a întrebat Julian. Vreau să zic, suntem o familie plăcută, dar nimeni nu e chiar aşa de plăcut.

— Nu, a spus Magnus, cu un mic zâmbet. Nimeni nu e aşa de plăcut.

— Şi atunci?

Magnus a luat o înghiţitură de vin şi a ridicat din umeri.

— Jace şi Clary m-au rugat, iar Jace e parabataiul lui Alec, iar eu am avut întotdeauna sentimente paterne faţă de Clary. Sunt prietenii mei. Iar eu fac aproape orice pentru prietenii mei.

— Sigur asta e tot?

— Cred că îmi aminteşti de cineva.

— Eu?

Julian era surprins. Rareori îi spunea cineva asta.

— De cine?

Magnus a clătinat din cap, fără să răspundă.

— Cu mulţi ani în urmă, a spus el, aveam foarte des un vis în care îmi apărea un oraş înecat în sânge. Cu turnuri făcute din oase şi sânge care curgea pe străzi ca apa. Mai târziu, am crezut că era legat de Războiul Întunecat, şi, într-adevăr, după ce s-a încheiat războiul, nu am mai avut acel vis. Magnus a dat vinul pe gât şi a pus paharul jos, apoi a continuat: Dar în ultimul timp a revenit. Nu am cum să nu mă gândesc că urmează să se întâmple ceva.

— Tu i-ai prevenit, a spus Julian. Pe cei din consiliu. Din ziua în care au decis s-o exileze pe Helen şi să-l abandoneze pe Mark. Le-ai spus care vor fi consecinţele... Julian s-a rezemat de perete. Aveam doar doisprezece ani, dar îmi amintesc. Ai spus: „Poporul

elfilor îi urăşte de mult timp pe nefilimi pentru cruzimea lor. Arătaţi-le şi altceva decât cruzime, şi veţi primi în schimb altceva decât ură.” Dar ei nu te-au ascultat, nu?

— Consiliul voia răzbunare, a răspuns Magnus. Nu s-au gândit că răzbunarea aduce după ea răzbunare. „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună.”

— Din Biblie, a recunoscut cuvintele Julian.

Crescuse pe lângă unchiul Arthur şi învăţase mai multe citate celebre decât avea nevoie.

— Totuşi, e o diferenţă între răzbunare şi ripostă. Una e să pedepseşti un vinovat, şi alta e să pedepseşti la întâmplare. „Drept e să curăţăm pământul de păcătoşii care au în suflet atingerea iadului.”[89]

— Presupun că putem găsi câte un citat care să justifice orice, a spus Magnus. Uite, eu nu spun vrute şi nevrute în faţa Conclavului, chiar dacă magicienii din Piaţa Umbrelor cred contrariul. Dar am cunoscut zeci de parabatai, şi toţi ar trebui să fie la fel, dar tu şi Emma sunteţi altfel. Cred că dacă nu ar fi fost haosul acela cu Războiul Întunecat, nu v-ar fi permis să faceţi ceremonia.

— Şi acum, din cauza unei ceremonii care ar fi trebuit să ne lege pentru totdeauna, ne batem capul cum să stăm separaţi, a spus Julian cu amărăciune. Amândoi ştim asta. Dar când Călăreţii sunt acolo...

— Da, a spus Magnus. Sunteţi forţaţi să rămâneţi împreună pentru moment.

Julian a expirat printre dinţi.

— Vreau să-mi confirmi ceva, i-a cerut el. Chiar nu există vreun farmec care anulează iubirea?

— Sunt câteva farmece temporare, a spus Magnus. Nu durează la infinit. Iubirea adevărată şi complexităţile inimii şi minţii umane nu au putut fi controlate de magie. Poate un înger sau un Demon Suprem...

— Deci Raziei ar putea s-o facă.

— N-aş fi aşa de signr, a răspuns Magnus. Chiar ai ajuns să te gândeşti la asta? La farmece care anulează iubirea?

Julian a dat din cap.

— Tu chiar eşti nemilos, a remarcat Magnus. Chiar şi cu tine însuţi.

— Am crezut că Emma nu mă mai iubeşte, a spus Julian. Iar ea credea acelaşi lucru despre mine. Acum ştim adevărul. Iubirea noastră nu e doar interzisă de Conclav. E şi blestemată.

Magnus a strâns din ochi.

— Chiar mă întrebam dacă ştiţi asta.

Julian a simţit că se răceşte din tot corpul. Deci nu era nicio şansă ca Jem să se fi înşelat. De fapt, nici nu-şi închipuise că se înşală.

— Jem i-a spus Emmei. Dar nu i-a spus exact în ce constă blestemul. Ce se poate întâmpla.

Mâna lui Magnus tremura uşor când şi-a trecut palma peste ochi.

— Puteţi să căutaţi povestea lui Silas Pangbom şi a Eloisei Ravenscar. Sunt şi altele, deşi Fraţii Tăcuţi fac tot ce le stă în putinţă să le ţină ascunse.

Ochii lui de pisică erau roşii ca sângele.

— În primul rând, poţi să-ţi pierzi mintea. Devii de nerecunoscut ca fiinţă umană. Şi după ce te transformi în monstru, nu mai faci distincţia între prieten şi duşman. Când o rudă de-a ta aleargă să te salveze, tu îi smulgi inima din piept.

Julian simţea că îi vine să vomite.

— Asta... eu niciodată n-aş face rău familiei mele.

— Dar nu vei şti cine sunt, a spus Magnus. Nu vei mai distinge iubirea de ură. Şi distrugi totul în jurul tău pentru că tu vrei asta, la fel cum valurile vor să se spargă de stânci. O faci pentru că nu poţi să n-o faci. Magnus s-a uitat la Julian cu multă

---

8 Osea, 8:7

9 George Eliot, The Spanish Gyţsy

compasiune. Nu contează dacă intenţiile tale sunt bune sau rele. Nu contează că iubirea e o forţă pozitivă. Magia nu bagă în seamă micile preocupări umane.

— Ştiu asta, a încuviinţat Julian. Dar ce putem face? Nu pot să devin mundan sau repudiat şi să-mi părăsesc familia. Asta m-ar ucide şi pe mine, şi pe ei. Iar pentru Emma ar fi un fel de sinucidere dacă nu ar mai fi vânător de umbre.

— Mai există şi varianta exilului, a adăugat Magnus, cu o privire de nepătruns. Aţi rămâne în continuare vânători de umbre, dar vi s-ar lua o parte din magie. Asta înseamnă exilul. Asta e pedeapsa. Şi pentru că magia parabatailor este una dintre cele mai puternice şi mai bine înrădăcinate în voi, exilul îi anihilează puterea. Tot ce blestemul intensifică… Puterea pe care o au runele pe care vi le faceţi, abilitatea de a simţi ce simte celălalt sau de a şti când e rănit… toate acestea sunt anulate de exil. Dacă mă pricep cât de cât la magie, şi eu cred că mă pricep, atunci exilul va scădea extrem de mult puterea blestemului.

— Dar exilul mă va îndepărta şi de copii, a spus Julian, disperat. Aş putea să nu-i mai văd niciodată. Mai bine aş deveni mundan. Cel puţin aş putea încerca să mă strecor pe lângă ei sau să-i văd de la distanţă.

Amărăciunea îi alterase vocea.

— Termenii exilului sunt stabiliţi de Inchizitor şi de Conclav. Noi n-am avea niciun cuvânt de spus.

— Nu neapărat, l-a contrazis Magnus.

Julian s-a uitat la el atent.

— Ai face bine să-mi explici ce vrei să spui.

— Vreau să spun că nu aveţi decât o variantă. Şi n-o să-ţi placă. Magnus a făcut o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat ca Julian să refuze să audă, dar el nu a spus nimic. Bine, a spus Magnus. Când ajungeţi la Alicante, spuneţi-i totul Inchizitorului.

— Kit…

Ceva rece l-a atins pe tâmplă şi i-a dat deoparte părul de pe frunte. Era înconjurat de umbre, iar în umbrele acelea vedea feţe cunoscute şi feţe necunoscute: o femeie cu părul palid, ale cărei buze păreau să cânte, tatăl lui, faţa furioasă a lui Bamabas Hale, Ty, uitându-se la el printre genele alea dese şi negre ca funinginea care acoperea străzile Londrei din cărţile lui Dickens.

— Kit!

Atingerea rece a devenit o bătaie uşoară. A deschis ochii şi a văzut tavanul infirmeriei de la institutul din Londra. A recunoscut urma aceea de arsură de pe perete, cu forma ciudată de copac, acoperişurile care se vedeau pe fereastră şi ventilatorul ale cărui pale se învârteau leneş.

Şi deasupra lui, nişte ochi albaştri-verzui, plini de îngrijorare. Livvy, cu părul ei lung şi castaniu revărsat în bucle încurcate. Kit s-a încruntat şi ea a respirat uşurată.

— Scuză-mă! Magnus mi-a spus să te trezesc la câteva ore, ca să ne asigurăm că starea ta nu se agravează din cauza comoţiei.

— Comoţie?

Kit şi-a amintit de acoperişul institutului, de ploaie, de Gwyn şi de Diana, de cerul plin de nori, care păreau să alunece când el cădea.

— De unde şi până unde am o comoţie? N-am avut nimic.

— Se pare că se poate. Te loveşti la cap şi nu-ţi dai seama cât e de serios până când îţi pierzi cunoştinţa.

— Ty? a întrebat el.

A dat să se ridice, ceea ce a fost o greşeală. Capul îl durea de parcă îl lovise cineva cu o bâtă. În spatele pleoapelor i-au apărut frânturi de imagini: elfii în armurile lor înfricoşătoare de bronz. Platforma de ciment de lângă apă. Convingerea că vor muri.

— Uite.

Mâna ei l-a prins pe după gât, ca să-l sprijine. A simţit ceva rece care i-a atins dinţii cu un clinchet.

— Bea asta.

Kit a înghiţit. S-a lăsat iar întunericul şi durerea a dispărut. A auzit din nou cântecul acela, undeva în străfundul lucrurilor uitate. Povestea iubirii mele nu are sfârşit.

Când a deschis din nou ochii, lumânarea de pe noptieră se topise. Dar în cameră era lumină – Ty stătea pe marginea patului cu o lampa-vrăjitoarei în mână şi se uita la mişcarea palelor de ventilator.

Kit a tuşit şi s-a ridicat în fund. De data asta nu l-a mai durut aşa de tare. Gâtul parcă era făcut din şmirghel.

— Apă, a spus el.

Ty şi-a luat ochii de la ventilator. Kit observase mai demult că îi place se uite la ventilatoare, ca şi cum mişcarea aceea liniştită îl mulţumea. Ty a venit cu o carafă şi un pahar şi i le-a dat lui Kit.

— Mai vrei? l-a întrebat el, după ce Kit a golit carafa.

Îşi schimbase hainele de când îl văzuse ultima oară. Acum avea alte chestii demodate luate din debaraua institutului. O cămaşă în dungi şi nişte pantaloni negri. Părea desprins dintr-o reclamă veche.

Kit a clătinat din cap. Ţinea strâns paharul în mână. Îl copleşise o senzaţie puternică de irealitate – iată-l aici, Kit Rook, într-un institut, pălit în cap de nişte elfi imenşi, pentru că încercase să apere nişte nefilimi.

Tatăl lui ar fi fost jenat. Dar Kit nu simţea decât că e aşa cum trebuie. Că bucata aia din viaţa lui care lipsise până atunci, cea care îl făcuse să se simtă neliniştit şi agitat, îi fusese dată înapoi de destin.

— De ce ai făcut-o? l-a întrebat Ty.

Kit s-a sprijinit cu mâinile de pat.

— De ce am făcut ce?

— Când am ieşit din magazinul magic şi tu te certai cu Livvy.

Ochii cenuşii ai lui Ty rămăseseră undeva pe clavicula lui Kit.

— Era vorba despre mine, nu?

— Dar de unde ştii că ne certam? Ne-ai auzit?

Ty a clătinat din cap.

— O cunosc pe Livvy. Ştiu când e furioasă. Şi ştiu ce lucruri face ea. Este geamăna mea. Despre alţii nu ştiu lucruri din astea, dar despre ea ştiu. Ty a ridicat din umeri. Vă certaţi din cauza mea, nu?

Kit a dat din cap.

— Toată lumea vrea să mă protejeze. Julian vrea să mă apere de tot. Livvy vrea să mă apere de dezamăgiri. Nu voia să aflu că tu ai putea să pleci, dar eu am ştiut asta întotdeauna. Lui Jules şi lui Livvy nu le vine să creadă că am crescut. Că aş putea înţelege că unele lucruri sunt temporare.

— Te referi la mine, a spus Kit. Că sunt eu temporar.

— E alegerea ta dacă rămâi sau pleci. În Limehouse, am crezut că o să pleci.

— Dar tu? a întrebat Kit. Nu ziceai că te duci la Şcoala de Solomonie? Eu n-aş putea ajunge niciodată acolo. N-am nici măcar pregătirea de bază.

Kit a lăsat paharul jos. Ty l-a luat imediat şi a început să-l răsucească în mâini. Era făcut dintr-o sticlă alburie, puţin aspră pe dinafară – părea să îi placă textura.

Nu spunea nimic, şi în tăcerea aceea Kit s-a gândit la căştile lui Ty, la muzica din urechile lui, la cuvintele şoptite, la felul în care atingea lucrurile, perfect concentrat: pietre netede, sticlă aspră, mătase, piele sau bumbac. Kit ştia că lumea credea că oamenii ca Ty fac aceste lucruri fără niciun motiv, că sunt nişte gesturi inexplicabile. Anormale.

A simţit în el un val de furie. Cum era posibil să nu înţeleagă că tot ce făcea Ty avea un motiv? Dacă sirena unei ambulanţe îţi urlă în urechi, ţi le acoperi. Dacă te loveşte ceva, te încovoiezi, ca să te protejezi de lovituri.

Dar nu toată lumea simte şi aude exact la fel. Ty auzea totul de două ori mai tare şi mai repede decât alţii. Căştile şi muzica erau un fel de amortizor, înţelesese Kit: nu doar că acopereau celelalte zgomote, acopereau şi emoţii care altfel ar fi fost prea intense. Îl protejau de suferinţă.

Se întreba cum o fi să trăieşti aşa de instens, să simţi aşa de mult, să se învârtă lumea în jurul tău cu zgomote mult prea puternice şi în culori mult prea ţipătoare. Când sunetele şi emoţiile ajung deja la nivelul unşpe, e normal să te calmezi concentrându-ţi energia pe ceva mai mărunt, pe ceva care poate fi controlat de tine – să descâlceşti o sârmă încurcată, să simţi suprafaţa sticlei în mâna ta.

— Eu nu spun să nu te duci la Şcoala de Solomonie, dacă aşa vrei tu, a zis Kit. Eu spun doar că nu întotdeauna înseamnă că cineva încearcă să te protejeze, sau că ştie ce e mai bine pentru tine, sau crede că ştie mai bine. Uneori, ştie doar că o să îi fie dor de tine.

— Lui Livvy i-ar fi dor de mine…

— Tuturor din familie le-ar fi dor de tine, a spus Kit, şi mie.

A fost puţin ca şi cum şi-ar fi dat drumul de pe o stâncă, mult mai înfricoşător decât toate şmecheriile pe care le făcuse Kit pentru tatăl lui, sau decât demonii şi repudiaţii pe care îi întâlnise el vreodată. Ty a ridicat ochii, surprins, uitând de paharul din mâna lui. Se îmbujorase la faţă. Se vedea bine pe faţa lui palidă.

— Ţi-ar fi?

— Da, dar ţi-am spus, nu aş încerca să te opresc, dacă tu ai vrea să te duci…

— Nu vreau, a zis Ty. M-am răzgândit. A lăsat paharul jos. Nu din cauza ta. Ci pentru că am impresia că Şcoala de Solomonie e plină de jigodii.

Kit a început să râdă. Ty a părut şi mai surprins decât fusese când Kit i-a spus că o să-i fie dor de el. Dar după o secundă, a început şi el să râdă. Râdeau amândoi, Kit se prăbuşise peste pături de râs, când Magnus a intrat în cameră. S-a uitat la ei şi a clătinat din cap.

— Balamuc, a rostit şi s-a îndreptat spre masa unde erau pregătite nişte eprubete şi borcănele de sticlă. S-a uitat la ele cu un aer mulţumit. Nu că i-ar păsa cuiva din camera asta, a spus, dar antidotul pentru farmecul de legare e gata. N-ar trebui să fie vreo problemă să putem pleca mâine la Idris.

Cristina se simţea ca după o tornadă care măturase camera. Şi-a pus briceagul pe poliţa şemineului şi s-a întors spre Mark.

Stătea rezemat de perete, cu ochii mari, fără să se uite însă la nimic. Ea şi-a amintit de o carte veche, pe care o citise când era mică. Despre un băiat care avea ochi de culoare diferită şi era cavaler cruciat. Un ochi pentru Dumnezeu, scria în carte, şi altul pentru diavol.

Un băiat care fusese rupt în două, jumătate bun, jumătate rău. La fel cum era Mark rupt în două, jumătate nefilim, jumătate elf. Vedea bine cum creşte în el furia, deşi furia aceea era îndreptată chiar împotriva lui.

— Mark, a început ea. Nu e…

— Să nu spui că nu e vina mea, a oprit-o el pe un ton lipsit de viaţă. N-aş putea suporta, Cristina.

— Nu e numai vina ta, a spus ea. Toţi am ştiut. Este vina noastră, a tuturor. Nu a fost corect, dar nu aveam alte opţiuni. Iar Kieran a greşit faţă de tine.

— Tot nu trebuia să-l mint.

O crăpătură neagră, în zigzag, din perete era singurul semn pentru ceea ce se întâmplase. Crăpătura – şi ghinda de aur zdrobită pe podea.

— Vreau doar să spun că dacă poţi să-l ierţi pe el, ar trebui să te ierţi şi pe tine, a spus ea.

— Vrei să vii aici? a şoptit el cu o voce sugrumată.

Închisese ochii şi îşi încleşta şi descleşta pumnii încontinuu. Ea a fost gata să se împiedice, încercând să ajungă mai repede la el. A părut să-i simtă apropierea; fără să deschidă ochii, a luat-o de mână şi a strâns-o tare, să-i frângă oasele.

Cristina s-a uitat spre mâini. O ţinea atât de strâns, încât ar fi trebuit s-o doară mâna, dar nu a văzut decât dungile roşii pe care le aveau amândoi în jurul încheieturii. Fiind aşa de aproape, dungile abia se mai vedeau.

A simţit din nou ce simţise atunci, în sala de bal, ca şi cum farmecul de legare amplifica apropierea lor şi o transforma în altceva, ceva care o făcea să-şi amintească de munţii de pe Tărâmul Elfilor, de îmbrăţişarea lui.

Buzele lui Mark i-au găsit gura. L-a auzit gemând: o săruta apăsat, disperat; ea îşi simţea corpul cuprins de flăcări, ca şi cum s-ar fi aprins un jar.

Dar nu putea să uite cum îl sărutase Kieran în faţa ei, tot aşa, apăsat, intens. Se părea că nu se putea gândi la Mark fără să-şi amintească şi de Kieran. Nu putea să vadă ochii aceia, albastru şi auriu, fără să vadă şi negru şi argintiu.

— Mark, a spus ea peste buzele lui.

Mâinile lui îi mângâiau corpul şi îi încălzeau sângele.

— Nu aşa o să uiţi.

El s-a îndepărat.

— Am vrut să te ţin în braţe. Mi-am dorit asta foarte mult. I-a dat drumul încet, ca şi cum mişcarea aceea presupunea un mare efort. Dar nu ar fi corect. Nici pentru tine, nici pentru Kieran. Nu acum.

Cristina i-a atins dosul palmei.

— Trebuie să te duci la el şi să vă împăcaţi. E o parte mult prea importantă din tine, Mark.

— Ai auzit ce a spus regele. Mark şi-a lăsat capul pe perete. O să-l ucidă pe Kieran dacă depune mărturie. O să-l vâneze la nesfârşit. Din cauza noastră.

— El a fost de acord să...

— Fără să ştie adevărul! A fost de acord pentru că el credea că mă iubeşte şi eu îl iubesc...

— Şi nu e aşa? Şi chiar dacă nu ar fi aşa, nu poate să uite că tu ai luptat pentru el. Sau să uite ce a făcut. A uitat ce îţi datorează. A uitat de vina lui. Şi, în parte, de-asta e aşa de furios. Nu pe tine, ci pe el însuşi.

Mark i-a strâns mâna.

— Acum amândoi ne suntem datori, eu şi Kieran. Eu l-am pus în pericol. Regele întunericului ştie că vrea să depună mărturie. A jurat că îl va vâna pe Kieran. Cristina, ce ne facem?

— Încercăm să-l protejăm, a spus ea. Fie că depune mărturie, fie că nu, Regele nu îl va ierta. Trebuie să găsim un loc în care să fie protejat. Cristina a ridicat brusc capul, luminată de o idee. Ştiu exact care este locul acela. Mark, trebuie să..

S-a auzit o bătaie în uşă. Ei s-au îndepărtat chiar în clipa în care uşa s-a deschis; amândoi se aşteptau să fie Kieran, şi dezamăgirea lui Mark s-a citit limpede pe faţa lui când a intrat Magnus.

Adusese cu el două recipiente metalice şi, când a văzut expresia lui Mark, a ridicat o sprânceană.

— Nu ştiu pe cine aşteptaţi, dar îmi pare rău că nu sunt eu acela, însă antidotul e gata.

Cristina s-ar fi aşteptat să se bucure. Dar nu simţea nimic. Şi-a atins mâna stângă, acolo unde o durea încheietura, şi s-a uitat la Mark, dar el stătea cu ochii în podea.

— Nu vă grăbiţi să-mi mulţumiţi, sau ceva, a spus Magnus, înmânându-le câte o sticluţă metalică. Exprimarea prea făţişă a recunoştinţei mă face să mă simt prost, dar cadourile în bani sunt întotdeauna bine-venite.

— Mulţumesc, Magnus, a spus Cristina, roşind.

A desfăcut capacul sticluţei: a ieşit din ea un miros greu şi amar, ca mirosul de pulque, o băutură care ei nu-i plăcuse niciodată.

Magnus a ridicat mâna.

— Aşteptaţi până o să fiţi în camere separate ca să-l beţi. De fapt, cel puţin câteva ore ar trebui să staţi departe unul de altul ca farmecul să-şi facă efectul. Iar mâine totul ar trebui să fie bine.

— Mulţumesc, a spus Mark şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit acolo o clipă şi s-a uitat la Cristina. Sunt de acord cu tine. În legătură cu Kieran. Dacă poţi face ceva pentru a-i asigura protecţia, fă-o.

A plecat fără zgomot, cu paşi de pisică. Magnus s-a uitat la crăpătura din perete şi apoi la Cristina.

— Oare vreau să ştiu?

Cristina a oftat.

— Un mesaj de foc poate trece peste protecţia magică făcută de tine?

Magnus s-a uitat iar la perete, a clătinat din cap şi a spus:

— Mai bine mi-l dai mie. Îl trimit eu.

Ea a ezitat.

— Şi n-o să-l citesc, a adăugat el, iritat. Promit.

Cristina a lăsat sticluţa jos, a luat o hârtie, un stilou şi o stelă şi a scris un mesaj cu o semnătură de rună, apoi l-a împăturit şi i l-a dat lui Magnus, care a fluierat încetişor când a văzut numele destinatarului.

— Eşti sigură?

Ea a dat din cap cu o siguranţă pe care de fapt nu o avea.

— Absolut.

27
De îngeri răi bântuit doar

— Emma!

Julian a ciocănit în uşă. Cel puţin aşa credea, că e dormitorul ei. Nu fusese niciodată în camera ei de la institutul din Londra.

— Emma, eşti trează? Ştiu că e târziu.

A auzit că-i strigă să intre, dar vocea ei suna înăbuşit prin lemnul gros al uşii. Camera era cam ca a lui, micuţă, cu nişte piese masive de mobilă cu aspect victorian. Patul era solid, cu baldachin şi draperii de mătase.

Emma stătea întinsă pe cuvertură, îmbrăcată cu un tricou spălat de prea multe ori şi cu pantaloni de pijama. S-a răsucit pe o parte şi i-a zâmbit.

Sentimentul copleşitor de iubire l-a lovit ca un pumn în piept. Părul ei era strâns neglijent la spate; lângă ea, pe cuvertura boţită, era o farfurie cu prăjituri – Julian a trebuit să se oprească în mijlocul camerei, ca să-şi recapete respiraţia.

Ea a fluturat o bucată de prăjitură.

— Prăjitură cu banane şi caramel. Vrei şi tu?

Ar fi putut traversa camera doar din câţiva paşi. Ar fi putut s-o ridice din pat, s-o ia în braţe şi s-o ţină aşa. Ar fi putut să-i spună cât de mult o iubeşte. Dacă erau un cuplu oarecare, ar fi fost aşa de simplu.

Dar pentru ei nimic nu va fi vreodată simplu.

Ea se uita la el nedumerită.

— E în ordine?

El a dat din cap, puţin surprins de propriile sentimente. De obicei, se controla mai bine. Poate era conversaţia pe care o avusese cu Magnus. Poate îi dăduse speranţe.

Dacă învăţase ceva din viaţă, lucrul acela era că nimic nu e mai periculos decât speranţa.

— Julian, a spus ea, apoi a pus prăjitura jos şi şi-a scuturat firimiturile de pe mâini. Te rog, spune ceva!

El şi-a dres vocea.

— Trebuie să vorbim.

Ea a scos un geamăt şi s-a trântit pe perne.

— OK, nu asta.

Julian s-a aşezat la marginea patului, iar Emma a eliberat cuvertura, a pus deoparte farfuria şi ce mai era acolo – Julian a văzut o fotografie veche cu o fată care avea o sabie asemănătoare cu Cortana, şi alta cu patru băieţi care stăteau pe malul unui râu, îmbrăcaţi în haine edwardiene.

După ce a terminat, şi-a scuturat din nou mâinile de firimituri şi s-a uitat la el cu o faţă decisă.

— Cât de curând va trebui să ne despărţim? a întrebat ea.

Vocea îi tremura puţin.

— După şedinţa din Alicante? Ce o să le spunem copiilor?

— Am vorbit cu Magnus, a spus el. Zice că ar trebui să mergem la Inchizitor.

Emma a scos o exclamaţie de uimire.

— La Inchizitor? Adică la şeful consiliului care aplică Legea?

— Simt destul de sigur că Magnus ştie cine e Inchizitorul, a răspuns Julian. E tatăl lui Alec.

— Şi asta a spus-o ca pe o ameninţare? Adică, dacă nu vă duceţi singuri la Robert Lightwood, mă duc eu? Dar Magnus n-ar putea să... nu-l văd făcând aşa ceva. E mult prea loial.

— Nu aşa, a spus Julian. Magnus vrea să ne ajute. Îşi aminteşte de alţi parabatai ca noi şi... şi a spus că niciunii nu s-au dus să ceară ajutorul Conclavului.

— Deoarece Conclavul este Legea!

— Nu asta e problema. Cu Legea ne descurcăm. E vorba de blestem – de-asta şi există Legea, chiar dacă cei din Conclav nu ştiu. Dar noi ştim.

Emma s-a mulţumit doar să se uite la el.

— Toţi parabataii s-au temut mai mult de Lege decât de blestem, a spus Julian. Fie s-au despărţit, fie au ieşit din Conclav, fie au ascuns ce li se întâmplă, până când au fost prinşi sau ucişi de blestem. Magnus spune că am fi primii care le-am cere ajutorul, iar pentru Robert asta ar fi important. Şi mi-a mai spus ceva. Şi Robert a fost exilat pentru că acum mulţi ani a fost în Cerc. Exilul i-a suspendat temporar legătura cu parabataiul lui. Magnus mi-a spus că Alec i-a povestit că legătura dintre ei a fost atât de afectată de exil, încât Robert nici n-a ştiut că parabataiul lui murise.

— Exil?

Vocea Emmei tremura.

— Exil înseamnă că cei din Conclav te trimit undeva... nu ai cum să intervii...

— Inchizitorul este cel care decide termenii exilului. Robert este cel care a hotărât că Aline poate sta cu Helen în exil; Conclavul s-a opus.

— Dacă e să exileze pe unul dintre noi, atunci să mă exileze pe mine, a spus Emma. O să mă duc în Mexic cu Cristina. Tu eşti indispensabil pentru copii. Eu nu.

Vocea ei era fermă, dar ochii îi străluceau de lacrimi. Julian a simţit că valul acela de iubire disperată care îl inundase mai devreme e gata să-l copleşească din nou, şi s-a străduit să-l respingă.

— Nici mie nu-mi place ideea de a fi despărţiţi, a spus el, trecându-şi mâna peste cuvertură, simţind sub degete materialul aspru. Felul în care te iubesc este esenţial pentru mine, Emma. Face parte din mine. Oricât de departe ai fi.

Sclipirea din ochii ei s-a transformat în lichid. Pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Ea nu şi-a şters-o.

— Şi atunci?

— Exilul va anula legătura.

Julian încerca să-şi stăpânească vocea. Încă mai era o parte din el care detesta ideea că nu ar mai fi parabataiul ei, în ciuda situaţiei, şi detesta şi ideea exilului.

— Magnus e sigur de asta. Exilul poate face ceva ce despărţirea nu poate să facă, Emma, pentru că exilul e parte din magia profundă a vânătorilor de umbre. Ceremonia exilului îţi scade o parte din abilităţile de nefilim, din magia ta, iar un parabatai face parte din aceeaşi magie, înseamnă că blestemul poate fi amânat. Înseamnă că mai câştigăm timp – şi eu pot sta cu copiii. Altfel ar trebui să-i părăsesc. Blestemul nu ne afectează doar pe noi, Emma, ci şi pe cei din jurul nostru. Nu pot să rămân lângă copii ştiind că aş putea fi o ameninţare pentru ei.

Ea a dat încet din cap.

— Deci câştigăm timp, şi pe urmă?

— Magnus mi-a promis că va face tot ce-i stă în putere să rupă legătura sau să anuleze blestemul. Una sau alta.

Emma a ridicat mâna să-şi şteargă obrazul ud, şi Julian a văzut cicatricea lungă de pe antebraţ pe care o avea de când îi dăduse Cortana în camera aceea din Alicante, cu cinci ani în urmă. Cum ne-am lăsat semne unul celuilalt, s-a gândit el.

— Detest chestia asta, a şoptit ea. Detest să fiu departe de tine şi de copii.

El ar fi vrut să-i ia mâna, dar s-a reţinut. Dacă îşi permitea s-o atingă, s-ar fi prăbuşit definitiv, iar el trebuia să fie puternic şi rezonabil şi plin de speranţă. El era cel care îl ascultase pe Magnus, el era cel care acceptase ideea. A lui era responsabilitatea.

— Nici mie nu-mi place, a spus el. Dacă ar fi fost posibil să plec eu în exil, aş fi plecat, Emma. Uite, n-o să acceptăm decât dacă se respectă condiţiile noastre – dacă perioada exilului e scurtă, dacă tu poţi locui cu Cristina, dacă Inchizitorul ne promite că numele familiei tale nu va fi dezonorat.

— Magnus chiar crede că Robert Lightwood va fi dispus să ne ajute? Să-i dictăm, practic, termenii exilului?

— Da. Nu mi-a spus concret de ce crede asta... poate pentru că şi Robert a fost exilat odată, sau poate pentru că parabataiul lui a murit.

— Dar Robert nu ştie de blestem.

— Şi nici nu trebuie să afle, a spus Julian. Simplul fapt că ne-am îndrăgostit atrage consecinţele imediate ale Legii, înainte să apară cele cauzate de blestem. Iar Legea spune că trebuie să fim separaţi sau să ni se ia Peceţile. Asta nu convine Conclavului. Nu vrea să le facă rău vânătorilor de umbre, mai ales când e vorba de unii aşa buni ca noi. Va dori o soluţie prin care să rămânem nefilimi. Şi pe urmă, noi avem un avantaj.

— Ce avantaj?

Julian a inspirat adânc.

— Noi ştim cum să tăiem legătura. Ne prefacem că nu ştim, dar ştim.

Emma s-a crispat.

— Pentru că nici măcar nu ne putem gândi la asta, a replicat ea. Pentru că nu e ceva ce am putea face vreodată.

— Dar există, a insistat Julian. Şi noi ştim că există.

Ea a întins repede mâinile şi l-a prins de tricou. Strânsoarea ei era incredibil de fermă.

— Julian. Am face un păcat de neiertat dacă am folosi magia aceea de care vorbea Regina Luminii. Le-am face rău lui Jace şi Alec, lui Clary şi lui Simon. Şi altora de care

nici n-am şti, distrugând un lucru la fel de fundamental pentru ei cum este iubirea mea pentru tine şi iubirea ta pentru mine...

— Ei nu sunt noi, a spus Julian. Nu e vorba doar despre noi doi, e vorba şi despre copii. Despre familia mea. Familia noastră.

— Jules.

În ochii ei se citea groaza.

— Întotdeauna am ştiut că ai face orice pentru copii. Amândoi am spus că am face orice pentru ei. Dar când spunem „orice”, nu înseamnă că nu sunt anumite lucruri pe care nu le-am face, nu?

Julian...

Mă sperii...

— Da, ştiu, a spus el, şi Emma s-a relaxat puţin.

Făcuse ochii mari. El îşi dorea acum şi mai mult s-o sărute, pentru că era Emma şi asta însemna că e bună şi onestă şi grijulie.

Cu adevărat ironic.

— E numai o ameninţare, a spus el. Un atu. Nu o vom face, dar Robert nu trebuie să ştie asta.

Emma a dat drumul tricoului.

— E o ameninţare îngrozitoare. Distrugerea legăturii de parabatai ar echivala cu distrugerea lumii nefilimilor.

— Dar n-o să distrugem nimic. Julian i-a prins faţa în mâinile lui. O să găsim o soluţie. O să fim împreună. Exilul ne va da timp să aflăm cum se poate rupe legătura dintre noi. Dacă nu putem apela la soluţia Reginei Luminii, vom găsi o altă soluţie. Blestemul acesta a fost ca un monstru care ne sufla în ceafă. Acum vom avea loc să respirăm.

Emma i-a sărutat palma.

— Pari atât de sigur.

— Sunt sigur. Emma, sunt absolut sigur.

Nu putea să mai suporte. A tras-o pe picioarele lui. Ea a căzut pe pieptul lui cu toată greutatea, cu faţa pe gâtul lui. Îl mângâia pe gât, chiar la marginea tricoului, acolo unde pielea lui atingea materialul.

— Ştii de ce sunt aşa de sigur? a şoptit el, sărutând-o pe tâmplă, pe obraz, acolo unde avea gust de sare. Pentru că atunci când universul acesta s-a născut, când a apărut într-o explozie de foc şi splendoare, au fost create toate care există. Sufletele noastre sunt făcute din focul şi din splendoarea aceea, din atomii săi, din fragmente de stele. Sufletele tuturor au fost făcute aşa, dar eu cred că sufletele noastre, al tău şi al meu, sunt făcute din pulberea aceleiaşi stele. Din acest motiv am fost mereu atraşi unul de altul ca nişte magneţi, toată viaţa noastră. Toate părţile care ne alcătuiesc sunt făcute una pentru cealaltă. A strâns-o mai tare. Numele tău, Emma, înseamnă „univers”, ştii? Asta nu demonstrează că am dreptate?

Ea a pufnit pe jumătate în râs şi pe jumătate în plâns, a ridicat faţa şi l-a sărutat apăsat. Corpul lui a tresărit de parcă ar fi atins un cablu electric. Mintea i s-a golit, auzea doar răsuflarea lor şi simţea numai mâinile ei pe umerii lui şi gustul buzelor ei.

Nu a mai rezistat; s-a rostogolit cu ea în braţe, întinzându-se amândoi pe pat. Mâinile lui se mişcau pe sub tricoul ei foarte larg, îi prindeau talia, degetele lui îi mângâiau curbura şoldurilor. Încă se sărutau.

El simţea că are o rană deschisă şi că fiecare nerv sângerează de dorinţă. A lins zahărul de pe buza ei şi ea a gemut.

Nu era corect să li se interzică asta, s-a gândit el. Nicăieri în lumea asta nu existaseră doi oameni care să-şi aparţină unul altuia mai mult decât el şi Emma. Avea impresia că legătura dintre ei ajunsese şi în Peceţile lor de parabatai, apropiindu-i şi mai mult, amplificând fiecare senzaţie. Numai mâna lui în părul ei moale era suficientă să-i topească oasele în lichid, în foc. Când ea s-a lipit de el, chiar a crezut că va muri.

Dar apoi ea s-a retras şi a respirat lung şi întretăiat. Tremura.

— Julian... nu putem.

El s-a îndepărtat de ea. Era ca şi cum şi-ar fi smuls un membru. Şi-a înfipt mâinile în cuvertură şi a strâns tare, până a început să doară.

— Emma, a spus el.

Doar atât putea să spună.

— Vreau, a zis ea, ridicându-se într-un cot.

Părul ei era un vălmăşag de bucle aurii şr chipul ei era deschis.

— Trebuie să ştii că vreau. Dar cât suntem parabatai, nu putem.

— Asta nu mă face să te iubesc mai mult sau altfel, a spus el răguşit. Te iubesc oricum. Te iubesc şi dacă nu ne atingem deloc.

— Ştiu. Dar e ca şi cum am provoca destinul. S-a întins şi l-a mângâiat pe obraz, pe piept. Inima ta bate aşa de tare.

— Mereu bate aşa când e vorba de tine, a răspuns el şi a sărutat-o, un sărut care accepta că în noaptea aceea nu vor mai fi alte săruturi. Numai de tine. De nimeni altcineva.

Era adevărat. Niciodată nu-şi dorise pe altcineva, nici înainte de Emma, nici după. Lucrul acesta îl punea pe gânduri când era mai mic – era adolescent, în mod normal trebuia să fie plin de doruri fără nume, de dorinţe şi de aspiraţii, nu? Dar el nu dorea nicio fată, nu avea fantezii, nu visa şi nu tânjea după vreuna.

Şi apoi a venit o zi pe plajă, când Emma râdea, alături de el, şi a ridicat mâna ca să-şi scoată clama, şi părul i s-a revărsat peste degete şi pe spate ca o lumină lichidă de soare.

Tot corpul lui a reacţionat. Îşi amintea şi acum durerea ascuţită, ca şi cum ar fi primit o lovitură mortală. Atunci a înţeles de ce grecii credeau că iubirea e o săgeată care îţi străpunge corpul şi lasă în urmă o dâră arzătoare de dor.

În franceză, iubirea apărută brusc se numeşte coup dejoudre. Lovitura fulgerătoare. Focul din venele tale, puterea distrugătoare a mii de milioane de volţi. Julian nu se îndrăgostise brusc: el fusese îndrăgostit dintotdeauna. Doar că abia în clipa aceea îşi dăduse seama

Şi după aceea a urmat dorul. O, cât de dor i-a fost! Şi regreta timpurile acelea în care credea că îi lipseşte ceva, dar nu era dor, pentru că dorul acesta era ca o mie de voci care îi şopteau cu cruzime că e un nebun. Trecuseră doar şase luni de la ceremonia lor de parabatai, care fusese cea mai mare greşeală pe care o făcuse în viaţa lui, total irevocabilă. Şi după aceea, de câte ori o vedea pe Emma, parcă simţea un pumnal în inimă, dar un pumnal care îi provoca o durere bine-venită. Un pumnal pe care îl ţinea singur în mână, şi-l băga singur în inimă, şi nimeni şi nimic n-ar fi putut să i-l ia.

— Dormi, a spus el.

A cuprins-o în braţe şi ea s-a strâns lângă el şi a închis ochii. Emma lui, universul lui, pumnalul lui.

— Vezi, a spus Diana, este exact ce am crezut noi că e.

Luna neagră-argintie lumina Pădurea Brocelind când Jia Penhallow a ieşit din cercul acela cu iarbă arsă şi copaci carbonizaţi. Imediat cum a ieşit de acolo, pumnalul serafic din mâna ei s-a aprins, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton.

A păşit din nou în cerc. Pumnalul serafic s-a stins.

— I-am trimis fotografii lui Kieran, a spus Diana, uitându-se la figura întunecată a consulului. Ei... Kieran a spus că la fel erau şi cercurile pârjolite pe care le-a văzut pe Tărâmul Elfilor.

Ce văzuse Kieran în ultimul timp pe Tărâmul Elfilor fusese interiorul unei cuşti.

Jia s-a cutremurat.

— E groaznic când te afli în interiorul cercului. Ai senzaţia că pământul e făcut din gheaţă şi că efectiv pluteşte disperarea în aer.

— Cercurile acestea, a spus Diana. Se află acolo unde Helen şi Aline au descoperit punctele negre pe hartă, nu-i aşa?

Jia nici nu trebuia să se mai uite. A dat din cap.

— Nu aş fi vrut să o implic pe fiica mea în povestea asta.

— Dacă ea şi Helen ar putea fi prezente la şedinţa consiliului, ar putea să şi candideze pentru conducerea institutului.

Jia nu a spus nimic.

— E ceea ce îşi doreşte cu disperare Helen, a stăruit Diana. Ceea ce îşi doresc amândouă. Locul ideal nu e întotdeauna cel mai sigur loc. Nimeni nu se bucură că e în închisoare.

Jia şi-a dres glasul.

— Până să fac demersurile la consiliu pentru a le aduce aici, căci portalurile spre insula Wrangel sunt strict reglementate, se termină şedinţa...

— Lasă asta în seama mea, a spus Diana. De fapt, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

Dianei nu-i venea să creadă că tocmai îi spusese aşa ceva consulului. Cu gândul că e puţin probabil să găsească o altă variantă de a le aduce din exil, s-a întors şi a ieşit din luminiş.

Dru visase nişte tuneluri pe sub pământ, din care ieşeau nişte rădăcini ca nişte degete noduroase de uriaş. Visase o cameră cu arme strălucitoare şi un băiat cu ochi verzi.

S-a trezit şi a văzut în lumina zorilor, pe poliţa de la şemineu, un cuţit de vânătoare, lucrat în aur şi gravat cu trandafiri, înfipt într-o hârtie.

Pentru Drusilla: mulţumesc pentru ajutorul tău. Jaime.

La un moment dat, în timpul nopţii, Kit s-a trezit şi a simţit că acea iratze de pe braţul lui îl ardea uşor. Infirmeria era scăldată într-o lumină caldă, galbenă, iar pe fereastră vedea acoperişurile Londrei, solide, victoriene, peste care se revărsau razele lunii.

Şi auzea muzică. S-a întors şi l-a văzut pe Ty dormind în patul de alături, cu căştile pe urechi, iar din căştile lui se auzeau acordurile slabe ale unei simfonii.

I-a apărut în minte o frântură de amintire. Era foarte mic şi avea gripă; făcuse febră în noaptea aceea şi cineva dormea lângă patul lui.

Tatăl lui? Probabil că el era. Cine ar fi putut să fie dacă nu tatăl lui, numai că nu-l vedea.

Nu. Nu trebuia să se gândească la asta. Asta făcea parte din viaţa lui de demult; acum avea prieteni care dormeau lângă patul lui când era bolnav. Iar el avea să aprecieze acest lucru, oricât va dura.

Uşile înalte ale Sanctuarului erau făcute din fier şi aveau gravate pe ele un simbol pe care Cristina îl cunoştea de la naştere, cei patru „C” împletiţi: Consiliul, Conclavul, Convenţia şi Consulul.

Uşile s-au deschis fără zgomot, abia atinse, spre o cameră mare. S-a încordat puţin când a păşit înăuntru, pentru că şi-a amintit de Sanctuarul din institutul din Ciudad de Mexico. Când era copil, se jucase acolo uneori, bucurându-se de spaţiul larg, de linişte, de răceala gresiei. Toate institutele aveau un Sanctuar.

— Kieran, a şoptit ea, intrând. Kieran, eşti aici?

Sanctuarul din Londra le depăşea cu mult pe cele din Ciudad de Mexico sau Los Angeles ca dimensiuni şi splendoare. Era ca o imensă casetă de bijuterii din marmură şi piatră – toate suprafeţele păreau că strălucesc. Nu exista nicio fereastră, pentru protecţia oaspeţilor vampiri: lumina venea de la câteva pietre lampa-vrăjitoarei. În mijlocul încăperii se ridica o fântână cu un înger de piatră în ea. Ochii îngerului erau găuri deschise din care ieşea apa ca nişte lacrimi, scurgându-se în bazinul de jos. La baza fântânii erau inscripţionate cuvintele: A fonte puro pura defluit aqua.

O fântână pură dă apă pură.

Pe pereţi erau atârnate tapiserii argintii, dar desenul lor se estompase din cauza trecerii timpului. Între doi stâlpi groşi erau aşezate în cerc scaune cu spătar înalt şi drept, care însă erau căzute la pământ, ca şi cum cineva le răstumase într-o criză de furie. Pe podea erau împrăştiate pernuţe.

Kieran a ieşit din spatele fântânii, fără un zgomot. Ţinea capul sus, cu un aer sfidător, iar părul lui era mai negru decât îl văzuse vreodată Cristina. Până şi lumina slabă a lămpii-vrăjitoarei părea că se scufundă în el şi dispare, fără a se reflecta din el.

— Cum ai reuşit să deschizi uşile? l-a întrebat Cristina, uitându-se peste umăr la porţile masive de fier.

Când a întors privirea spre el, Kieran întinsese mâinile cu palmele spre ea: erau arse peste tot, pline de urme de un roşu întunecat, ca şi cum ar fi ţinut în mâini fiare înroşite în foc.

Arsuri de fier.

— Te bucuri? a întrebat-o el; respira greu. Iată-mă aici, în temniţa de fier a nefilimilor.

— Sigur că nu mă bucur.

L-a privit încruntată. Nu putea să reducă la tăcere mica voce din interiorul ei care o întreba de ce venise aici. Nu reuşise să se oprească – se gândise mereu la el, că e singur, trădat şi pierdut. Poate că era legătura aceea dintre ei de care îi vorbise Kieran când fusese în camera ei. Dar simţise prezenţa lui şi nefericirea lui ca pe o şoaptă în străfundurile minţii, şi în final plecase să-l caute.

— Ce eşti tu pentru Mark? a întrebat el.

— Kieran, a spus ea. Stai jos. Hai să stăm jos şi să discutăm.

El s-a mulţumit să se uite la ea, atent şi încordat. Ca un animal în pădure, gata să fugă dacă ea făcea o mişcare.

Cristina s-a aşezat încet pe pemuţele de pe jos. Şi-a netezit fusta şi şi-a strâns picioarele sub ea.

— Te rog, a spus ea, arătându-i cu mâna pemuţa din faţa ei, ca şi cum l-ar fi invitat la un ceai.

El s-a aşezat încet, căutându-şi locul asemenea unei pisici, cu blana neagră zbârlită de încordare.

— Răspunsul este „nu ştiu”. Nu ştiu ce sunt eu pentru Mark şi nici ce este el pentru mine.

— Cum se poate asta? a întrebat Kieran. Simţim ce simţim.

S-a uitat în jos, la mâinile lui. Mâini de elf, cu degete lungi, pline de cicatrice mărunte.

— La Vânătoarea Sălbatică, a spus el, era real. Ne iubeam. Dormeam unul lângă altul şi respiram respiraţia celuilalt şi nu ne despărţeam niciodată. Era mereu real. Nu era niciodată fals.

S-a uitat la Cristina provocator.

— Nu am crezut niciodată altceva. Am ştiut întotdeauna că a fost real, a spus ea. Am văzut cum se uita Mark la tine. Cristina şi-a împreunat mâinile, ca să nu-i tremure. Îl ştii pe Diego? a întrebat.

— Cel foarte frumos şi prost, a spus Kieran.

— Nu e prost. Nu că ar avea importanţă, a adăugat ea repede. L-am iubit mai demult, şi m-a iubit şi el. A fost o vreme când eram mereu împreună, cum erai tu cu Mark. Mai târziu m-a trădat.

— Mark mi-a spus asta. Pe Tărâmul Elfilor ar fi fost ucis pentru o astfel de lipsă de respect faţă de o doamnă de rangul tău.

Cristina nu ştia prea bine ce rang socotea Kieran că are ea.

— În fine, rezultatul a fost că eu am ajuns să cred că ceea ce fusese între noi n-a fost real. Mă durea mai mult să cred asta decât să cred că pur şi simplu a încetat să mă mai

iubească… pentru că şi eu am încetat să-l mai iubesc aşa. Iubirea noastră s-a stins. Dar e ceva firesc şi se întâmplă adesea. E mult mai dureros să crezi că iubirea ta a fost mereu o minciună.

— Şi ce altceva ar trebui să cred? a vrut Kieran să ştie. Când Mark e dispus să mă mintă pentru Conclavul pe care îl dispreţuieşte…

— Nu a făcut-o pentru Conclav, a răspuns Cristina. Nu ai ascultat nimic din ce au vorbit fraţii Blackthorn? Pentru familia lui a făcut-o. Sora lui este exilată pentru că e pe jumătate elf… a făcut-o pentru că vrea s-o aducă înapoi.

Expresia lui Kieran era opacă. Cristina ştia că pentru el familia nu însemna nimic, era o noţiune abstractă; nu putea să-l condamne pentru asta. Dar familia Blackthorn, cu realităţile lor concrete, cu iubirea lor haotică şi onestă şi completă… oare nu văzuse asta?

— Deci tu nu mai crezi că iubirea ta cu băiatul Rosales a fost o minciună?

— Nu a fost o minciună. Diego are un motiv pentru ceea ce face acum. Iar când privesc în urmă, mă uit cu plăcere la fericirea pe care am avut-o. Lucrurile urâte nu pot conta mai mult decât cele frumoase, Kieran.

— Mark mi-a spus că înainte de a intra pe Tărâmul Elfilor, era un phouka la porţi care v-a promis la fiecare că veţi găsi acolo ce vă doriţi. Tu ce ţi-ai dorit?

— Mi-a spus că voi avea şansa să pun punct Păcii Reci, a răspuns Cristina. De aceea am acceptat cooperarea cu regina.

Kieran s-a uitat la ea, clătinând din cap. O clipă, Cristina s-a gândit că el crede că e o prostie, şi i s-a strâns inima. Kieran a întins mâna şi i-a atins faţa. Atingerea lui era uşoară ca fulgii păsărilor sau ca petalele unei flori.

— Când ţi-am jurat loialitate la Curtea Elfilor Luminii, am făcut asta ca să-l supăr şi să-l înfurii pe Mark. Dar acum cred că e o decizie mai înţeleaptă decât mi-am imaginat.

— Ştii că niciodată nu te voi ţine legat prin acel jurământ, Kieran.

— Da. De aceea am şi spus că nu eşti deloc aşa cum credeam eu. Am trăit în lumea mică de la Vânătoarea Sălbatică şi de la Curtea Elfilor întunericului, iar tu mă faci să cred că lumea e mare şi plină de posibilităţi. Kieran a lăsat mâna jos. Nu am cunoscut niciodată pe cineva cu o inimă aşa de generoasă.

Cristina a simţit că îi iau foc obrajii.

— Şi Mark e aşa. Când Gwyn a venit să ne spună că eşti în pericol pe Tărâmul Elfilor, Mark a pornit imediat după tine, fără să-i pese de riscuri.

— E drăguţ din partea ta să-mi spui asta. Tu mereu ai fost drăguţă.

— De ce spui asta?

— Pentru că puteai oricând să mi-l iei pe Mark, dar n-ai făcut-o.

— Nu, a răspuns Cristina. Este aşa cum i-ai spus lui Adaon: nu ai vrea iubirea lui Mark dacă ar fi constrânsă. Nici eu nu aş vrea. Nu vreau să-l presez sau să-l influenţez. Dacă îţi închipui că aş face asta, şi dacă îţi închipui că e posibil aşa ceva, atunci nu mă cunoşti deloc. Şi nici pe Mark. Nu îl cunoşti aşa cum e în realitate.

Kieran a deschis gura. Dar nu a mai vorbit, pentru că uşile Sanctuarului s-au deschis şi a intrat Mark.

Era îmbrăcat în negru şi părea epuizat. Cercul roşu de la încheietură i-a atras privirea Cristinei; involuntar, şi-a atins şi ea încheietura, acolo unde rana începea să se vindece.

— Te-am urmărit până aici, i-a spus el Cristinei. A mai rămas destul farmec de legare ca să pot face asta. M-am gândit că o să te găsesc cu Kieran.

Kieran nu a spus nimic. Arăta exact ca un prinţ elf dintr-un tablou: îndepărtat, ferm şi rece.

— Kieran, domnul meu, a spus Mark, formal. Putem sta de vorbă?

Arătau ca o pictură, amândoi în genunchi. Părul negru al Cristinei îi acoperea faţa, iar Kieran, în faţa ei, era un tablou în alb şi negru. Mark a rămas o clipă în uşa Sanctuarului, uitându-se la ei, cu senzaţia că inima lui e strivită în piept.

Avea el o atracţie pentru părul negru, s-a gândit.

Chiar atunci a auzit-o pe Cristina pronunţându-i numele şi şi-a dat seama că trage cu urechea. Intrarea în Sanctuar echivala cu intrarea într-un spaţiu rece şi aspru: peste tot era numai fier. Şi Kieran simţea sigur asta, dar pe faţa lui nu se citea nimic. De fapt, pe faţa lui nu se putea citi că ar simţi ceva, în general.

— Kieran, domnul meu. Putem sta de vorbă?

Cristina s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să plec.

— Nu trebuie să pleci, a spus Kieran.

Se tolănise peste pemuţele risipite pe jos. Elfii nu mint prin cuvinte, dar mint cu chipul şi cu glasul, cu gesturile mâinilor. În clipa aceea, cine se uita la Kieran ar fi zis că nu simte decât plictiseală şi neplăcere.

Dar nu plecase. Era şi acum în institut. Mark s-a agăţat de gândul acesta.

— Trebuie să plec, a insistat Cristina. Eu şi Mark trebuie să stăm la distanţă până când dispar efectele farmecului de legare.

Dar Mark s-a apropiat de ea când Cristina a pornit spre uşă. Mâinile li s-au atins în treacăt. Oare se gândise cât e de frumoasă în clipa în care o cunoscuse? Îşi amintea cum s-a trezit la sunetul vocii ei, cum a văzut-o în camera lui, stând pe jos, cu briceagul pregătit. Cât de bucuros a fost că era o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată la Vânătoarea Sălbatică, o persoană care nu are aşteptări de la el.

Ea s-a mai uitat o dată la el şi a plecat. Acum era singur cu Kieran.

— De ce eşti aici? l-a întrebat Kieran. De ce te înjoseşti să vii în faţa cuiva pe care îl urăşti?

— Nu te urăsc. Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat pentru că te urăsc sau pentru că am vrut să te rănesc. Am fost supărat pe tine, sigur că am fost. Nu înţelegi de ce?

Kieran nu s-a uitat în ochii lui.

— De aceea nu mă place Emma, a spus el. Şi Julian.

— Iarlath i-a biciuit pe amândoi. O biciuire precum cea suferită de Emma ar fi ucis un mundan.

— Îmi amintesc, a spus Kieran pe un ton jalnic, şi totuşi mi se pare aşa de îndepărtat. A înghiţit în sec şi a continuat: Ştiam că te pierd. Mi-a fost frică. Mai era şi altceva. Iarlath îmi dăduse de înţeles că tu nu vei fi în siguranţă în lumea vânătorilor de umbre. Că ei plănuiau să te atragă înapoi, ca să te execute pe baza unei acuzaţii mincinoase. Am fost un prost că l-am crezut. Acum ştiu.

— Oh, a făcut Mark. A înţeles totul dintr-odată şi s-a simţit cuprins de uşurare. Ai crezut că-mi salvezi viaţa.

Kieran a dat din cap.

— Dar nu are importanţă. Am făcut ceva rău.

— Va trebui să-ţi ceri iertare singur faţă de Emma şi de Julian, a spus Mark. Din partea mea, însă, să ştii că te-am iertat. Te-ai întors, deşi nu trebuia s-o faci, ne-ai ajutat să-l salvăm pe Tawy...

— Când am căutat refugiu aici, eram orbit de furie, a spus Kieran. Nu mă gândeam decât că m-ai minţit. Am crezut că ai venit la Curte să mă salvezi pentru că...

Vocea i s-a tăiat.

— Pentru că mă iubeai. Nici nu pot să mă gândesc cât de prost am fost.

— Chiar te iubesc, a răspuns Mark. Dar nu e o iubire simplă sau liniştită, Kieran.

— Nu este ca iubirea pe care o simţi pentru Cristina.

— Nu, a încuviinţat Mark. Nu este ca aceea.

Umerii lui Kieran s-au încovoiat puţin.

— Mă bucur că mi-ai mărturisit Cred că n-aş mai putea tolera încă o minciună. Când te-am iubit prima oară, am ştiut că iubesc pe cineva care poate minţi. Mi-am spus că nu contează. Dar contează mai mult decât mi-am închipuit.

Mark a micşorat puţin distanţa dintre ei. Era aproape sigur că el se va îndepărta, dar Kieran nu s-a mişcat. Mark s-a apropiat şi mai mult, până când nu mai erau între ei decât câţiva centimetri, până când Kieran a făcut ochii mari, şi apoi Mark a îngenuncheat, simţind sub picioare marmura rece.

Era un gest pe care îl mai văzuse la Vânătoarea Sălbatică şi la serbări. Un elf care îngenunchează în faţa altuia. Nu o supunere, ci o cerere de iertare. Iartă-mă. Ochii lui Kieran se făcuseră imenşi.

— Contează, a spus Mark. Mi-ar fi plăcut să nu pot minţi, ca să mă crezi: în toate zilele acestea, nu mi-am reţinut afecţiunea faţă de tine pentru că eram supărat sau scârbit. Te-am vrut aşa cum te voiam la Vânătoarea Sălbatică. Dar nu puteam să fiu cu tine, să te ating, când toate astea ar fi fost umbrite de minciună. Nu mi s-ar fi părut adevărat şi onest. Nu aş fi simţit că mă alegi pe mine, pentru că trebuie să cunoşti adevărul ca să faci o alegere adevărată.

— Mark, a şoptit Kieran.

— Nu te iubesc aşa cum o iubesc pe Cristina. Te iubesc aşa cum te iubesc pe tine. Mark şi-a înclinat capul. Mi-ar plăcea să poţi vedea în inima mea. Atunci ai înţelege.

S-a auzit un foşnet. Kieran s-a lăsat şi el în genunchi, la acelaşi nivel cu Mark.

— Mi-ai fi spus adevărul? a întrebat. După ce depuneam mărturie?

— Da. Altfel nu aş fi suportat.

Kieran a închis ochii pe jumătate. Mark vedea printre pleoape semilunile neagră şi argintie, încadrate de genele negre. Părul lui avea acum culoarea cositorului.

— Te cred. A deschis ochii şi s-a uitat direct în ochii lui. Ştii de ce te cred?

Mark a clătinat din cap. Auzea apa curgând în fântâna din spatele lor şi îşi amintea de cele o mie de râuri pe unde călăriseră împreună, de cele o mie de izvoare lângă care dormiseră.

— Datorită Cristinei, a spus Kieran. Ea nu ar fi de acord cu un plan dezonorant. Înţeleg că încerci să-ţi ajuţi familia şi sora. Înţeleg de ce eşti disperat. Şi cred că nu m-ai fi înşelat mai mult decât trebuia.

În ochii lui ceva parcă devenise deodată foarte vechi.

— Voi depune mărturie.

Mark a tresărit.

— Kieran, nu...

Kieran i-a cuprins obrajii în palme. Atingerea lui era blândă.

— Nu o fac pentru tine. Aceasta va fi pentru Emma şi pentru ceilalţi. Aşa datoria va fi plătită. Iar eu şi cu tine ne-am plătit deja datoriile.

S-a aplecat şi i-a sărutat delicat buzele. Mark ar fi vrut să prelungească sărutul, căldura lui, familiaritatea lui. A simţit mâna lui Kieran lipindu-se de pieptul lui – peste vârful de săgeată care atârna acolo, sub clavicula lui.

— Şi totul între noi va fi gata.

— Nu, a şoptit Mark.

Dar Kieran era deja în picioare, căldura mâinilor lui dispăruse de pe pielea lui Mark. Ochii îi erau întunecaţi şi trupul încordat. Mark s-a ridicat şi el repede, vrând să-l întrebe ce înţelege prin va fi gata, dar chiar atunci un zgomot groaznic a sfâşiat aerul.

Zgomotul venea din afara institutului, dar nu de foarte departe. Nicidecum. Prin mintea lui Mark a străfulgerat o amintire, cum privea de pe cal o pădure întreagă distrusă de fulger. Focul izbucnise sub el, iar zgomotul crengilor şi al trunchiurilor ce trosneau în flăcări i se părea că seamănă cu un ţipăt.

Kieran a inspirat adânc. Ochii lui aveau acum o privire îndepărtată, goală.

— Au venit, a spus el. Sunt aproape.

Un zăngănit puternic a trezit-o pe Emma din somn şi a făcut-o să se ridice din braţele lui Julian. Un zăngănit care nu era chiar un zăngănit; la început, s-a gândit că seamănă cu zgomotul produs de ciocnirea a două maşini pe autostradă, cu scrâşnet de frâne şi geamuri sparte. Părea că vine de afară; s-a dat jos din pat şi a alergat la fereastră.

Erau cinci în curte. Bronzul strălucea în lumina dimineţii, luceau şi călăreţii, şi caii. Armăsarii păreau de metal, cu ochii legaţi cu mătase de culoarea bronzului, cu copitele lucind şlefuite. Elfii care stăteau călare pe ei erau la fel de sclipitori şi de frumoşi, cu armuri la care nu se vedeau îmbinările, păreau făcute din bronz lichid. Feţele le erau acoperite de măşti, părul lor era lung şi metalic. Cumva, aici, în inima Londrei, păreau mult mai înspăimântători ca atunci când îi văzuse Emma prima oară.

Julian se trezise, stătea pe marginea patului şi îşi lua centura cu arme, care fusese agăţată deasupra noptierei.

— Au venit, a spus Emma. Sunt Călăreţii.

Au fugit cu toţii spre bibliotecă, mai puţin Bridget şi Kit, după cum îi instruise Magnus. El era deja acolo cu Cristina, Ty şi Livvy, când Emma a intrat în goană cu Cortana în mână.

Julian era la câţiva paşi în urma ei. Stabiliseră să vină separat, ca să nu pară că fuseseră împreună.

Toată lumea era la ferestre – draperiile fuseseră date la o parte ca să se vadă bine toată curtea şi partea din faţă a institutului. Magnus se sprijinea de geam, cu braţul întins, cu palma lipită de sticlă şi cu o expresie sumbră. Sub ochi avea cearcăne întunecate şi părea îngrijorător de slăbit şi obosit.

Mark şi Kieran au venit tocmai când Emma îşi prindea Cortana la spate şi se repezea la fereastră. Julian s-a dus lângă ea şi s-au uitat împreună.

Cei cinci Călăreţi nu se mişcaseră din curte. Rămăseseră exact în acelaşi loc, ca nişte statui. Caii lor nu aveau căpăstru şi nici frâu, nimic de care să fie ţinuţi. Călăreţii stăteau cu săbiile scoase şi întinse în faţă, ca un şir de dinţi lucitori.

Kieran a intrat înaintea lui Mark şi s-a dus repede la fereastră, iar după o clipă a venit lângă el şi Mark. Stăteau în linie, vânătorii de umbre, magicianul, prinţul elfilor, şi toţi se uitau îngânduraţi în curte. Kieran amuţise şi părea bolnav – părul lui pălise de tot, avea culoarea oaselor.

— Nu pot intra în institut, a spus Ty.

— Nu, a încuviinţat Magnus. Magia îi ţine la distanţă.

— Totuşi ar trebui să plecăm de aici cât mai repede, a zis Kieran. Nu am încredere în Călăreţi. Vor găsi o modalitate de a intra aici.

— Trebuie să luăm legătura cu Alicante, a spus Livvy. Să-i convingem să ne deschidă un portal, ca să putem pleca de aici.

— Nu putem face asta fără să le spunem cine a venit aici şi de ce, a spus Julian. Dar... tot am putea să ne teleportăm de aici, chiar dacă nu direct în Idris.

S-a uitat dintr-o parte la Magnus.

— Treaba e că nu pot face partea mea de portal chiar acum, a spus el; vorbea cu un oarecare efort. Trebuie să mai rezistăm câteva ore. Mi-am epuizat energia... nu mă aşteptam să trebuiască să-l vindec pe Kit sau să fie nevoie să-l teleportez pe Alec cu copiii.

A urmat o tăcere groaznică. Niciunul nu se gândise până atunci că erau lucruri pe care Magnus nu le poate face. Că are şi el slăbiciuni, ca toată lumea.

— Există un portal în criptă, a propus Ty. Dar nu duce decât la institutul din Cornwall.

Nu l-a întrebat nimeni de unde ştie.

— Dar institutul acela e abandonat, a răspuns Julian. Probabil că aici protecţia e mai puternică.

— Nu am face decât să schimbăm un institut cu altul, a spus Magnus. Am fi tot blocaţi în interior, şi cu protecţie mai slabă. Şi, credeţi-mă, ei pot foarte bine să vină după noi. Nu au fost vreodată mai mari vânători decât Călăreţii lui Mannan.

— Dar Catarina Loss? a întrebat Livvy. Ea ne-a scos din institutul din Los Angeles.

Magnus a respirat întretăiat.

— Aceeaşi protecţie care îi ţine pe Călăreţi la distanţă ne împiedică să facem un portal din afară.

— Dar Regina Luminii? a întrebat Emma. Poate ar fi dispusă să ne ajute să luptăm cu ei.

— Regina nu e de partea noastră, a răspuns Julian. Ea e doar de partea ei.

A urmat o tăcere lungă. Magnus a întrerupt-o.

— Trebuie să recunosc, a spus el. Nu am crezut vreodată că Jace şi Clary vor fi depăşiţi la capitolele nebunie şi decizii autodistructive, dar voi toţi le-aţi dat clasă.

— Eu nu am nicio legătură cu asta, a precizat Kieran, bătos.

— Cred ci vei descoperi că multe decizii proaste te-au adus aici, prietene, a replicat Magnus. În reguli, sunt câteva lucruri pe care aş putea să le fac pentru a încerca să-mi ridic nivelul de energie. Voi... toţi... staţi aici. Şi nu faceţi vreo prostie.

A ieşit din cameră înjurând în surdină şi mergând grăbit, cu picioarele lui lungi înfăşurate în pantaloni negri.

— Începe să semene tot mai mult cu Gandalf, a remarcat Emma, uitându-se după el. Adică un Gandalf mai tânăr şi mai sexy, dar parcă tot mă aştept să înceapă să-şi mângâie barba albă şi să mormăie sumbru.

— Măcar e dispus să ne ajute, a spus Julian.

A privit mai atent pe fereastră. Pe poartă intra un alt călăreţ. Acest al şaselea călăreţ avea o constituţie ceva mai delicată şi plete lungi de bronz. Ethna, s-a gândit Emma. Sora.

Apoi toate gândurile ei s-au pierdut într-un haos şocant. În faţa Ethnei, pe calul de bronz, se vedea o mică siluetă. O fetiţă cu părul negru, scurt. Atârna aproape inertă în mâna femeii, dar clipea şi faţa ei era crispată de groază. Nu putea să aibă mai mult de patru ani – avea nişte colanţi veseli, cu albinuţe, şi nişte tenişi de un roz intens.

În cealaltă mână, Ethna avea un pumnal, pe care îl ţinea lipit de gâtul fetiţei.

Julian se făcuse rigid ca marmura şi se albise la faţă. Vocile se auzeau tot mai tare în jurul Emmei, dar pentru ea erau doar zgomote. Nu putea desluşi cuvintele. Rămăsese cu ochii la fetiţă şi în mintea ei îi vedea pe Dru, pe Tawy, sau chiar pe Livvy şi pe Ty; toţi fuseseră la un moment dat aşa de mici şi de neajutoraţi.

Iar Ethna era puternică. Nu trebuia să facă decât o mişcare cu pumnalul acela şi gâtul fetiţei ar fi fost retezat.

— Plecaţi de la fereastră! le-a cerut Julian. Toată lumea să plece de la fereastră. Dacă văd că nu ne uităm la ei, sunt şanse să nu-i facă rău fetiţei.

O apucase de braţ pe Emma. Ea s-a tras înapoi, împreună cu ceilalţi. Emma îl auzea pe Mark protestând. Spunea că ar trebui să iasă cu toţii. Să se lupte cu Călăreţii.

— Nu putem, a răspuns Julian, chinuit. O să ne măcelărească.

— Am ucis unul dintre ei, a spus Emma. Eu...

— Au fost luaţi prin surprindere atunci.

Vocea lui Julian ajungea la ea puţin distorsionată de şoc.

— Nu se aşteptau, nu se gândeau că e posibil, dar de data asta sunt pregătiţi...

— Are dreptate, a spus şi Kieran. Uneori, şi cele mai crude inimi rostesc mari adevăruri.

— Ce vrei să spui?

Mark era aprins la faţă şi se ţinea cu mâna dreaptă de încheietură; Emma a văzut, parcă de departe, că urma farmecului de legare dispăruse de pe pielea lui şi a Cristinei.

— Copiii lui Mannan nu au fost niciodată înfrânţi, a răspuns Kieran. Emma e cea dintâi care a omorât unul. Au luat copilul acela ca să ne ademenească afară, pentru că ştiu că, odată ajunşi acolo, suntem în puterea lor.

— O s-o ucidă, a spus Emma. E un copil.

— Emma...

Julian a întins mâna spre ea. Emma citea pe faţa lui foarte clar. Ar face orice, ar înfrunta orice pentru familia lui. N-ar ezita să sacrifice pe nimeni şi nimic.

De aceea aici trebuia să fie ea.

S-a repezit spre uşă. L-a auzit pe Julian strigând-o, dar deja ieşise din bibliotecă; a trântit uşa în urma ei şi a luat-o la frigă pe hol. Era deja echipată, Cortana era la ea; a coborât scările în goană, a trecut alunecând prin holul de la intrare şi a ţâşnit pe uşa institutului.

A văzut negura de bronz care erau Călăreţii, apoi s-a întors repede, a închis uşa şi a scos stela din buzunar. A desenat runa închiderii pe uşă, chiar când de partea cealaltă s-au auzit mai multe trupuri care se izbeau în ea şi glasuri care îi strigau să nu fie inconştientă, să deschidă uşa, deschide-o, Emma...

A pus stela în buzunar, a ridicat Cortana şi a coborât scările.

28 Tristul suflet

— Ea este! a strigat Ethna, cu voce plină şi dulce. A strâns copilul mai tare lângă ea şi a ridicat pumnalul. Ea este ucigaşa lui Fal!

— A fost o luptă, a spus Emma. M-ar fi ucis el pe mine.

S-a uitat la ceilalţi Călăreţi. Stăteau unul lângă altul, cu faţa la ea, ca un şir de statui sumbre.

— Aş fi crezut că un războinic face diferenţa asta.

— Ar trebui să fii ucisă aşa cum au fost părinţii tăi, a şuierat unul dintre călăreţi. Delan.

— Torturată şi cioplită cu pumnalul, aşa cum au fost ei.

Inima Emmei s-a strâns. Frica pentru fetiţă era tot acolo, dar acum începea să se amestece cu furia.

— Daţi-i drumul fetei, a spus ea. Daţi-i drumul şi luptaţi-vă cu mine. Răzbunaţi-vă pe mine, asta vreţi.

Auzea bubuiturile din uşă în spatele ei. În scurt timp vor reuşi să deschidă; nu-şi făcea iluzii că runa închiderii va rezista la nesfârşit. Runele ei aveau acum o putere surprinzătoare, datorită lui Julian, dar Julian avea puteri la fel de mari.

Emma a ridicat Cortana, iar soarele dimineţii s-a reflectat în lama ei ca untul topit.

— V-am ucis fratele cu sabia asta, a spus ea. Vreţi răzbunare? Lăsaţi fata să plece, şi mă voi lupta cu voi. Mai ameninţaţi-o mult, şi mă duc înapoi în institut.

Ochii ei se uitau scânteind de la unul la altul. S-a gândit la părinţii ei, la trupurile lor goale şi abandonate pe plajă, să fie mâncate de păsări.

— I-am profanat cadavrul lui Fal, a minţit ea. I-am smuls armura, i-am rupt sabia şi l-am lăsat să-l mănânce şobolanii şi ciorile...

Ethna a scos un urlet ascuţit şi a aruncat fetiţa pe jos. Fata s-a prăvălit la pământ – Emma şi-a înăbuşit un ţipăt –, dar s-a ridicat repede în picioare şi a luat-o la fugă. A întors capul o singură dată, avea faţa murdară de lacrimi şi gura deschisă, a ieşit în fugă pe poartă şi a dispărut.

Emma s-a simţit uşurată. Fata era salvată.

Apoi Ethna a trecut la atac – copitele calului ei nici nu se auzeau pe pavajul curţii. Era ca o suliţă care zboară prin aer fără zgomot, fatală; Emma şi-a flexat genunchii şi a sărit, folosindu-se de înălţimea scărilor şi de forţa căderii pentru a da putere sabiei ei.

Lamele lor s-au întâlnit în aer. Şocul i-a zguduit oasele Emmei. Sabia Ethnei a zburat; Emma a aterizat ghemuit şi a ridicat sabia, dar femeia elf deja descălecase. Stătea în picioare şi râdea; ceilalţi au descălecat şi ei. Caii dispăruseră, ca şi cum ar fi fost absorbiţi de aer, iar copiii lui Mannan s-au repezit la Emma cu săbiile ridicate.

S-a ridicat şi ea şi a descris un arc cu Cortana, lovind la rând toate săbiile – Emma s-a gândit la o mână care alunecă pe clapele pianului, apăsându-le pe rând.

Dar era gata-gata. Ultima sabie, sabia lui Delan, a atins-o pe umăr. A simţit că jacheta s-a sfâşiat şi că o ustură pielea. Încă o cicatrice adăugată pe hartă.

S-a răsucit, şi Ethna era în spatele ei. Avea două săbii scurte din bronz lucios, şi a atacat-o pe Emma întâi cu una, apoi cu cealaltă. Ea a făcut un salt în spate, chiar la moment. Dacă nu ar fi avut echipamentul, ştia că acum ar fi fost moartă, cu maţele întinse pe jos. A simţit că jacheta s-a rupt şi, cu toată răceala bătăliei, a simţit un fior cald de frică pe şira spinării.

Era imposibil. Nimeni nu putea să se lupte cu şase Călăreţi deodată. Fusese nebună că încercase, dar, gândindu-se la fetiţa cu tenişii ei roz, nu putea să-i pară rău. Nici măcar când s-a întors şi a găsit trei dintre Călăreţi care îi blocaseră intrarea spre institut.

Uşa nu se mai zguduia. Bun, s-a gândit Emma. Ceilalţi trebuiau să rămână înăuntru, unde erau în siguranţă; era cel mai înţelept lucru, cel mai deştept.

— Prietenii tăi te-au abandonat, a şuierat unul dintre cei care îi blocaseră drumul.

Părul lui de bronz era scurt şi ondulat, ca un kouros grec. Era drăguţ. Emma îl ura din tot sufletul.

— Renunţă acum şi îţi vom oferi o moarte rapidă.

— Puteam să-mi ofer singură o moarte rapidă, dacă aveam chef, a replicat Emma, parând cu sabia întinsă loviturile. Serios!

Ethna se uita urât la ea. Ceilalţi Călăreţi – Emma îl recunoscuse doar pe Airmed, nu şi pe ceilalţi – vorbeau ceva în şoaptă; nu a prins decât ultimele cuvinte dintr-o frază:

— ...sabia e, după cum ţi-am spus.

— Dar armele cu rune nu ne pot face rău, a spus Airmed. Nici pumnalele serafice.

Emma s-a repezit la Ethna. Femeia elf s-a răsucit şi a izbit cu amândouă săbiile, cu gesturi rapide.

Emma a sărit. Era o mişcare pe care o repetase de nenumărate ori în sala de antrenament, împreună cu Julian – puseseră o bară pe care în fiecare zi o mai ridicau cu câţiva centimetri. Săbiile i-au vâjâit pe sub picioare şi l-a văzut cu ochii minţii pe Julian, cu braţele întinse, ca s-o prindă.

Julian. Emma a aterizat în spatele Ethnei, s-a răsucit şi i-a înfipt sabia între omoplaţi.

Sau cel puţin asta a încercat. Ethna s-a întors în ultima clipă şi sabia i-a sfâşiat armura de bronz şi s-a înfipt într-o parte. Ea a ţipat, s-a dat înapoi, Emma şi-a scos Cortana şi de pe lama ei au început să se prelingă stropi de sânge pe pavaj.

Emma a ridicat sabia.

— Aceasta este Cortana, a spus ea, respirând greu. Călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal. Nu există ceva care să nu poată fi tăiat de Cortana.

— O sabie făurită de Wayland Fierarul, a strigat Călăreţul cu bucle de bronz, şi spre uimirea Emmei, în vocea lui se simţea teama.

— Tăcere, Kam, s-a răstit altul. Nu e decât o singură sabie. Omoar-o.

Faţa frumoasă a lui Kam s-a crispat. A ridicat arma – un masiv topor de luptă – şi s-a repezit la Emma; ea a ridicat Cortana...

Şi uşa de la institut s-a dat de perete, iar pe ea au năvălit vânătorii de umbre.

Julian. Pe el l-a văzut prima dată Emma, ca o ceaţă, echipat, cu sabia în mână şi cu părul lui întunecat. Apoi Mark, Cristina, Kieran, Ty şi Livvy. Şi Kit, care probabil venea direct de la infirmerie, pentru că se părea că-şi pusese echipamentul peste pijama. Măcar avea ghete în picioare.

I-au respins pe Călăreţii care erau în faţa scărilor; mai întâi au atacat Julian şi Mark, cu săbiile sclipindu-le în mâini. Niciunul nu avea pumnalul serafic, a văzut Emma – se înarmaseră numai cu săbii simple fără rune, potrivite pentru repudiaţi. Chiar şi Kieran era înarmat, avea o sabie sclipitoare, cu lamă şi mâner de aur şi argint în loc de oţel.

Unul dintre Călăreţi a scos un muget când l-a văzut:

— Trădătorule!

Kieran a făcut o plecăciune graţioasă.

— Eochaid, a spus el, ca şi cum l-ar fi salutat. Şi Etarlam. I-a făcut cu ochiul celui de-al şaselea Călăreţ, care a făcut o faţă acră. Bun întâlniş.

Eochaid s-a repezit la el. Kieran a flexat genunchii şi a învârtit sabia cu o uşurinţă şi îndemânare care au şocat-o pe Emma. Ciocnirea săbiilor a părut să fie semnalul marii bătălii. Julian şi Mark îi siliseră pe Călăreţii de pe trepte să se retragă, surprinşi de apariţia lor neaşteptată. Acum veneau ceilalţi din urmă, agitându-şi săbiile şi învârtindu-le în aer. Mark, care avea o sabie dreaptă, cu două tăişuri, l-a atacat pe Delan; gemenii s-au repezit la Airmed, iar Cristina, care părea mai mult decât furioasă, s-a îndreptat spre Etarlam.

Julian începuse să avanseze rapid prin iureşul bătăliei, lovind în dreapta şi-n stânga, ca să-şi croiască drum spre Emma. A făcut deodată ochii mari.

În spatele tău!

Ea s-a întors. Era Ethna, cu faţa desfigurată de ură. Mişca săbiile ca pe o foarfecă – Emma a ridicat Cortana chiar la timp, şi săbiile s-au închis pe lama ei cu o forţă sălbatică.

Şi s-au sfărâmat.

Femeia elf a scos un strigăt de uimire. În clipa următoare se dădea înapoi, cu mâinile fluturând în aer. Julian a schimbat direcţia şi a sărit după ea, dar acum apăruse în mâna ei o altă armă, cu o lamă curbată, ca un simsir persan.

Sabia lui Julian a izbit arma Ethnei. Emma a simţit coliziunea dintre armele lor. A trecut prin ea ca un fulger. Şi dintr-odată, totul s-a întâmplat foarte repede: Julian s-a răsucit cu graţie şi s-a ferit, dar vârful lamei l-a atins sus, pe braţ. Emma a simţit durerea, durerea parabataiului ei, la fel cum simţise şi impactul dintre sabia lui şi a Ethnei. S-a dus în fugă spre ei, dar Eochaid i-a răsărit în faţă, şi Emma a văzut vârful sabiei lui repezit spre ea, ca o ceaţă argintie care taie aerul.

Sabia a nimerit pe lângă ea. Eochaid a scos un urlet sălbatic şi furios, după care s-a răsucit, ca să lovească violent în silueta care apăruse în spatele lui şi a cărui spadă îi străpunsese umărul. Armura lui de bronz s-a pătat de sânge.

Era Kieran. Părul lui era o masă de şuviţe negre şi albe, stropite de sânge pe la tâmple. Hainele aveau pete roşii şi buza lui era tăiată. S-a uitat la Emma, respirând cu greutate.

Eochaid a sărit la el şi a început o luptă fioroasă. Lumea întreagă părea un vălmăşag de săbii care zăngăne: Emma a auzit un ţipăt şi a văzut-o pe Cristina luptându-se să ajungă la Kit, care fusese pus la pământ de Delan. Călăreţii se îngrămădiseră iar pe trepte, ca să blocheze intrarea în institut. Julian o ţinea pe loc pe Ethna; gemenii luptau spate în spate, încercând să-şi facă loc spre scări, alături de Mark.

Emma a pornit orbeşte spre Kit, simţind o răceală în inimă. Călăreţii erau prea cumpliţi, prea puternici. Nu oboseau deloc.

Delan stătea deasupra lui Kit, cu sabia în aer. Băiatul încerca să se ridice în coate. În faţa Emmei a fulgerat o sabie; a dat-o la o parte cu Cortana şi a auzit o înjurătură. Delan se uita atent la Kit, ca şi cum chipul acestuia ascundea un mister.

— Cine eşti tu, băiete? l-a întrebat el, cu sabia ridicată.

Kit şi-a şters sângele de pe faţă. Lângă el, pe jos, era un pumnal, dar era prea departe ca să-l poată lua.

— Christopher Herondale, a răspuns, cu ochii sclipind arogant.

Chiar era un vânător de umbre, s-a gândit Emma, unul adevărat; niciodată nu s-ar ruga să fie lăsat în viaţă.

Delan s-a strâmbat.

— Qui omnia nomini debes, a spus el şi şi-a pregătit sabia să lovească, exact când Emma s-a lăsat pe spate, trecând pe sub ea, cu Cortana ridicată, şi lovindu-l în încheietura mâinii.

Războinicul elf a început să urle, un fel de răget puternic de furie şi durere. În aer era o ceaţă de sânge. Mâna lui Delan a căzut cu un bufnet surd pe pământ, cu tot cu

sabie; în secunda următoare, Kit s-a ridicat şi a înşfăcat de jos arma, cu ochii scăpărând. Emma era lângă el; împreună l-au făcut să se retragă, lăsând în urma lui dâre de sânge.

Dar Delan râdea.

— Înjunghie-mă dacă îţi închipui că poţi, a şuierat el. Dar uită-te în jurul tău. Deja aţi pierdut.

Kit ţinea sabia ridicată, cu vârful îndreptat spre gâtul lui.

— Uită-te tu, a spus el calm. Eu îl înjunghii.

Emma a întors capul repede. Airmed îi adusese pe Ty şi pe Livvy cu spatele la zid. Ethna ţinea iataganul la gâtul lui Julian. Cristina fusese pusă în genunchi de Etarlam. Mark se uita la ea cu groază, dar nu putea face nicio mişcare – Eochaid avea vârful sabiei în spatele lui, gata să-i reteze coloana.

Kam stătea în capul scărilor, cu sabia scoasă, cu un zâmbet lipit de faţa lui crudă şi frumoasă.

Emma a înghiţit în sec. Kit a tras o înjurătură în surdină. Kam a vorbit, arătându-şi dinţii albi în zâmbetul lui.

— Daţi-ne Cartea Neagră, a spus el. O să vă lăsăm să plecaţi.

Kieran rămăsese înlemnit şi se uita când la Mark, când la Cristina.

— Nu-l ascultaţi! a strigat el. Călăreţii sunt magie sălbatică, ei pot minţi.

— Nu avem Cartea, a răspuns Julian pe un ton stăpânit. Nici nu am avut-o. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

Părea calm, dar Emma putea să vadă ce era în spatele acestei aparenţe, ce era în spatele ochilor lui. Auzea bubuitul de tunet al inimii lui. Se uita la ea, la Mark, la Ty şi la Livvy, şi era îngrozit de moarte.

— Ne cereţi ceva ce nu vă putem da, a spus el. Dar poate facem o înţelegere. Putem să jurăm că vă vom da Cartea, atunci când o vom găsi...

— Jurămintele voastre nu înseamnă nimic, a mârâit Ethna. Haideţi mai bine să-i omoram şi să-i transmitem astfel reginei că nu-i tolerăm vicleşugurile!

Kam a râs.

— Înţelepte vorbe, surioară, a spus el. Pregătiţi-vă săbiile...

Mâna Emmei s-a strâns pe mânerul Cortanei. Mintea i se învârtea – nu putea să-i ucidă pe toţi, nu putea să-i împiedice, dar, în numele îngerului, măcar câţiva tot ar lua cu ea...

Porţile curţii s-au deschis larg. Nu fuseseră încuiate, dar acum fuseseră trântite cu atâta forţă, încât se izbiseră de zidul de piatră cu toată greutatea lor şi zăngănind ca nişte lanţuri tăiate. În spatele porţii era ceaţă – o ceaţă densă şi curioasă pentru o zi atât de însorită. Tabloul violent din curte a rămas nemişcat, paralizat de şoc, după care ceaţa s-a ridicat şi în curte a păşit o femeie.

Era subţire şi nu foarte înaltă, cu părul castaniu-închis, lung până la talie. Avea o haină ruptă şi pe dedesubt o rochie prea mare pentru ea, iar în picioare nişte ghete joase. Braţele şi umerii ei dezgoliţi arătau clar că este vânător de umbre, după cicatrice. Runa Vederii îi împodobea mâna dreaptă.

Nu avea nicio armă. În schimb, ţinea strâns la piept o carte – un volum vechi, legat în piele neagră, uzat şi ponosit. Din el se vedea ieşind o hârtie împăturită, pusă acolo ca un semn de carte. A ridicat privirea şi s-a uitat la scena din curte; nu părea deloc surprinsă, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Inima Emmei a început să bubuie. O mai văzuse pe această femeie, deşi atunci, în Cornwall, era o noapte fără lună. O cunoştea.

— Sunt Annabel Blackthorn. Femeia vorbise pe un ton calm, cu voce clară şi cu un uşor accent. Cartea Neagră e a mea.

Eochaid a înjurat. Avea o faţă cu osatură fină şi o expresie crudă, ca un vultur.

— Ne-aţi minţit, a mârâit el spre Emma şi spre ceilalţi. Aţi spus că nu ştiţi unde e Cartea.

— Nici că au ştiut, a rostit Annabel, cu aceeaşi expresie. Malcolm Fade a avut-o, iar eu am luat-o de pe trupul lui mort. Dar este a mea şi a fost întotdeauna a mea. E o carte care aparţine bibliotecii din casa în care m-am născut. Dintotdeauna s-a aflat în proprietatea familiei Blackthorn.

— Nu contează, a spus Ethna, deşi se uita la Annabel cu un fel de respect suspicios.

Pentru că era un mort viu, bănuia Emma.

— O să ne-o dai, altfel vei avea de înfruntat mânia regelui întunericului.

— Regele întunericului, a murmurat Annabel.

Faţa ei era aşa de senină, încât Emmei îi dădea fiori – nimeni nu poate să fie aşa de senin într-o situaţie ca asta, decât dacă nu-i zdravăn la cap.

— Transmiteţi-i salutări. Spuneţi-i că îi ştiu numele.

Delan s-a albit.

— Ce ştii?

Adevăratul nume al unui elf îi dă puterea asupra lui persoanei care îl cunoaşte. Emma nu-şi putea imagina ce ar fi însemnat pentru rege să-i fie dezvăluit numele.

— Numele lui, a continuat Annabel. Malcolm a fost foarte apropiat de el, ani de zile. A aflat numele monarhului vostru. Îl ştiu şi eu. Dacă nu plecaţi acum să-i duceţi mesajul meu regelui, îl voi spune celor din consiliu. Îl voi spune tuturor repudiaţilor. Regele nu e iubit. Va descoperi că rezultatul este unul dintre cele mai neplăcute.

— Minte, a spus Airmed, cu ochii lui de şoim îngustaţi.

— Atunci puneţi-vă regele în pericol, a replicat ea. Să afle şi el cine este responsabil de dezvăluirea numelui său.

— Mai simplu ar fi să te reducem pe tine la tăcere, a spus Etarlam.

Ananbel nu a făcut nicio mişcare când el s-a îndreptat spre ea, ridicând mâna liberă, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească peste faţă. A repezit mâna spre ea, şi Annabel l-a prins de încheietură cu un gest delicat, ca o domnişoară care îi întinde mâna partenerului ce o invită la dans.

Şi l-a aruncat. Etarlam a zburat prin toată curtea şi s-a izbit de un zid în zăngănitul metalic al armurii. Emma şi-a înăbuşit un strigăt.

— Etar! a ţipat Ethna.

A dat să se repeadă spre fratele ei, abandonându-l pe Julian – şi a îngheţat. Iataganul s-a ridicat din mâna ei în aer. A întins mâna să îl ia, dar el plutea deasupra capului ei. Au început să se audă ţipete şi de la ceilalţi Călăreţi – săbiile lor le fuseseră smulse din mâini şi stăteau acum în aer, deasupra capetelor lor. Ethna i-a aruncat o privire furioasă lui Annabel.

— Nesăbuito!

— Nu ea a fost nesăbuită, s-a auzit din uşă o voce tărăgănată.

Era Magnus, care se rezema greoi de umărul lui Dru. Se părea că mai mult ea îl susţine. Din cealaltă mână au ieşit flăcări albastre.

— Magnus Bane, Înaltul Magician al Brooklynului, la dispoziţia voastră.

Călăreţii s-au uitat unii la alţii. Emma ştiau că puteau scoate cu uşurinţă alte arme, dar ce rost ar fi avut dacă Magnus le putea smulge din mâna lor? Ochii lor s-au îngustat, buzele li s-au strâmbat în rânjete.

— Asta nu se termină aici, a zis Kam şi s-a uitat direct spre Emma, ca şi cum ar fi spus: Noi doi nu ne-am încheiat socotelile.

Apoi a dispărut, iar ceilalţi l-au urmat. Acum erau aici, şi în clipa următoare nu mai erau, dispăruseră ca stelele căzătoare. Săbiile lor au căzut la pământ cu un zdrăngănit metalic.

— Hei, a mormăit Kit. Săbii gratis.

Magnus a scos un geamăt şi s-a dat un pas înapoi; Dru l-a ţinut mai bine, uitându-se la el cu ochii mari şi îngrijoraţi.

— Intraţi în casă, acum. Toţi, a spus el.

S-au grăbit să intre, cei nevătămaţi ajutându-i pe cei răniţi, cu toate că niciunul nu suferise răni prea grave. Emma l-a găsit pe Julian fără să îl caute – simţurile ei de parabatai încă vibrau, ştia în interiorul ei că el fusese rănit şi că trebuie vindecat. L-a prins de mijloc cât mai delicat şi el s-a crispat. Privirile li s-au întâlnit, şi Emma a ştiut că el simte şi rana ei, tăietura de la umăr.

Ar fi vrut să-l ia în braţe, să şteargă sângele de pe faţa lui, să-i sărute ochii închişi. Dar ştia cum s-ar uita ceilalţi. S-a reţinut cu o stăpânire care durea mai mult decât rana.

Julian i-a strâns mâinile şi s-a îndepărtat fără tragere de inimă.

— Trebuie să mă duc la Annabel, i-a spus el încet.

Emma a tresărit. Aproape că uitase de Annabel, dar ea era şi acum acolo, în mijlocul curţii, strângând la piept Cartea Neagră. Ceilalţi rămăseseră în jurul ei, parcă nevenindu-le să creadă – după atâta timp în care o căutaseră, era clar că nu se gândise nimeni că va veni ea la ei.

Chiar şi Julian s-a oprit o clipă înainte de a ajunge în faţa ei, ezitant, ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă. În apropierea lui era Ty, care stătea între Livvy şi Kit, şi toţi trei se holbau la Annabel ca şi cum ar fi fost o vedenie, nu o persoană reală.

— Annabel.

Era Magnus. Coborâse scările şchiopătând; acum nu se mai ţinea atât de tare de Dru, dar sub ochii lui erau cearcăne întunecate de oboseală. Părea trist, genul acela de tristeţe profundă care venea dintr-un timp şi dintr-o viaţă pe care Emma nici măcar nu şi le putea imagina.

— O, Annabel. De ce ai venit aici?

Annabel a scos din Cartea Neagră hârtia împăturită.

— Am primit o scrisoare, a spus ea aşa de încet, încât abia se auzea. De la Tiberius Blackthorn.

Numai Kit nu a părut surprins. I-a pus mâna pe braţ lui Ty, în timp ce acesta rămăsese cu privirea aţintită în pământ.

— A fost ceva în scrisoarea aceasta… Crezusem că destinul s-a întors împotriva mea, dar după ce am citit această scrisoare, m-am gândit că poate nu e aşa. Annabel a ridicat bărbia, cu gestul acela sfidător, caracteristic familiei Blackthorn, care de fiecare dată îi frângea inima Emmei. Am venit să vorbesc cu Julian Blackthorn despre Cartea Neagră a Morţilor.

— În biblioteca noastră este un mort viu, a spus Livvy.

Stătea pe marginea unuia dintre paturile lungi care se găseau în infirmerie. Se adunaseră acolo cu toţii – toţi în afară de Magnus, care se închisese în bibliotecă cu Annabel. Erau în diverse stadii de desenare a runelor, de bandajare sau curăţare. Pe masă, teancul de pansamente însângerate se făcea tot mai mare.

Ty stătea pe acelaşi pat, cu capul rezemat de tăblie. Ca întotdeauna după o luptă, observase Emma, se retrăgea puţin, ca şi cum avea nevoie de timp de recuperare după zgomotele şi şocurile bătăliei. Învârtea ceva printre degete, cu mişcări ritmice, regulate, dar Emma nu vedea ce.

— Nu e biblioteca noastră, a replicat el. E biblioteca lui Evelyn.

— Oricum e ciudat, a insistat Livvy.

Nici ea şi nici Ty nu fuseseră răniţi, Kit fusese – iar acum ea tocmai termina de făcut o iratze pe spatele lui.

— Gata, i-a spus ea, bătându-l uşor pe umăr, iar el şi-a tras tricoul, strângând din ochi.

— Nu e un mort viu propriu-zis, a zis Julian.

Emma îi făcuse o iratze, o parte din ea deja se temea să mai deseneze rune pe el, aşa că s-a oprit şi s-a mulţumit să-l bandajeze. Avea o tăietură lungă, care mergea pe toată partea de sus a braţului; chiar şi după ce şi-a pus tricord, bandajele tot se vedeau prin material.

— Nu e un zombi sau o fantomă.

Unul dintre paharele de pe noptieră a căzut şi s-a spart.

— Lui Jessamine nu i-a plăcut asta, a remarcat Kit.

Cristina a început să râdă – nici ea nu fusese rănită, dar se juca nervoasă cu pandantivul de la gât, uitându-se cum îi îngrijeşte Mark rănile lui Kieran. Vânătorii se vindecă repede, Emma ştia asta, dar se părea că se şi învineţesc repede. Pe spatele şi pe umerii lui Kieran era o adevărată hartă de vânătăi albastre-negre, iar unul dintre pometi se învineţise şi el. Mark îi ştergea uşor sângele de pe spate, cu un prosop pe care i-l udase Cristina.

Săgeata de elf lucea la gâtul lui Mark. Emma nu ştia exact ce se întâmpla cu Mark, Kieran şi Cristina – aceasta reuşise foarte bine să evite subiectul –, dar ştia că acum Kieran aflase adevărul despre relaţia lui cu Mark. Şi totuşi nu-şi luase înapoi vârful de săgeată, iar asta însemna ceva.

Şi-a dat seama cu o tresărire de uimire că spera ca relaţia lor să meargă. Spera şi ca asta să nu însemne că o trădează pe Cristina. Dar nu mai era supărată pe Kieran – poate făcuse o greşeală, dar şi-o răscumpărase de mai multe ori.

— Unde era Jessamine mai devreme? a întrebat Julian. N-ar trebui să protejeze institutul?

Alt pahar spart.

— Spune că nu poate să părăsească institutul. Nu poate să-l protejeze decât în interior. Kit a făcut o pauză. Nu ştiu dacă ar trebui să repet ce a mai spus, a adăugat, apoi, după încă o clipă, a zâmbit. Mulţumesc, Jessamine.

— Ce a spus? a întrebat Livvy, luându-şi stela.

— Că sunt un adevărat Herondale, a răspuns el. S-a încruntat. Ce a spus metalicul ăla când i-am zis cum mă cheamă? Era ceva în limba elfilor?

— În mod ciudat, era în latină, a spus Julian. O insultă. Aşa i-a spus la un moment dat Marc Antoniu lui Augustus Caesar – „tu, băiete, care datorezi totul unui nume” Voia să spună că nu ar fi ajuns într-o poziţie importantă dacă nu îl chema Caesar.

Kit părea iritat.

— Sunt Herondale de vreo trei săptămâni. Şi nu ştiu dacă am câştigat ceva din asta.

— Nu acorda prea multă importanţă cuvintelor elfilor, l-a sfătuit Kieran. Vor încerca să-ţi intre pe sub piele prin orice mijloace.

— Asta e valabil şi pentru tine? l-a întrebat Cristina, zâmbind.

— Evident, a spus Kieran şi a zâmbit şi el puţin.

Probabil că asta era cea mai ciudată prietenie pe care o văzuse ea vreodată, s-a gândit Emma.

— Ne-am îndepărtat de subiect, a spus Livvy. Annabel Blackthorn e la noi în bibliotecă. E straniu, nu? Sunt sigura care crede că e straniu?

— De ce e mai straniu decât vampirii? a întrebat Ty, uimit. Sau decât vârcolacii?

— Păi, ţie sigur nu ţi se pare straniu, a spus Kit. Tu i-ai spus să vină aici.

— Da, apropo de asta, a început Julian. E vreun motiv pentru care nu ne-ai spus că...

Ty a fost salvat de mustrările fratelui său de uşa de la infirmerie, care se deschisese. Era Magnus. Emmei nu îi plăcea deloc cum arată – palid, aproape cenuşiu, cu cearcăne sub ochi şi cu nişte mişcări ţepene, de parcă fusese bătut. Gura lui avea o expresie gravă.

— Julian, a spus el. Vino, te rog, cu mine!

— De ce? a întrebat Emma.

— Am încercat să stau de vorbă cu Annabel, a spus el. Am crezut că ar putea vorbi mai deschis cu cineva care nu e vânător de umbre, dacă i se iveşte ocazia, dar e foarte încăpăţânată. A fost foarte politicoasă, dar a spus că nu vrea să vorbească decât cu Julian.

— Nu-şi aminteşte de tine? a întrebat Julian, ridicându-se.

— Îşi aminteşte. Dar ca prieten al lui Malcolm. Şi zilele astea nu e chiar fanul lui numărul unu.

Nerecunoscătoare, şi-a amintit Emma că spusese Kieran. Dar acum nu spunea nimic, îşi încheia cămaşa sfâşiată şi se uita în jos cu ochii lui învineţiţi.

— De ce nu vrea să vorbească cu Ty? a întrebat Livvy. Doar el i-a trimis mesajul.

Magnus a ridicat din umeri, cu sensul de habar n-am.

— Bine, mă întorc repede, a spus Julian. Plecăm la Idris cât mai curând posibil, aşa că toată lumea să-şi adune ce-i trebuie.

— Şedinţa consiliului este după-amiază, le-a amintit Magnus. În câteva ore voi avea destulă putere să fac un portal. În noaptea asta dormim în Alicante.

Părea uşurat la gândul acesta. A ieşit împreună cu Julian pe hol. Emma a vrut iniţial să rămână acolo, dar n-a putut – a plecat după ei imediat cum s-a închis uşa.

— Julian, a spus ea.

El deja se îndepărtase, mergând alături de Magnus; când au auzit-o, s-au întors amândoi.

Nu putuse să spună asta cât erau în infirmerie, dar acum era doar Magnus de faţă, iar el ştia. S-a dus la Julian şi l-a luat în braţe.

— Ai grijă, l-a sfătuit ea. Ne-a mai trimis o dată în capcană, în biserica aia. Şi asta s-ar putea să fie tot o capcană.

— Eu o să fiu acolo, în faţa uşii, a spus Magnus încet. O să fiu pregătit să intervin. Dar, Julian, să nu încerci sub nicio formă să îi iei Cartea Neagră, chiar dacă nu o ţine în mână. Este legată de ea printr-o magie foarte puternică.

Julian a dat din cap şi Magnus a dispărut pe hol, lăsându-i singuri. S-au ţinut în braţe clipe lungi, lăsând să se risipească neliniştile acelei zile: teama pentru celălalt, pe care o simţeau în orice luptă, frica pentru copii, neliniştea pentru ce va fi la Alicante. Julian era cald şi solid în braţele ei, iar mâna lui îi mângâia uşor spatele, calmând-o. Mirosea a cuişoare, ca întotdeauna, dar şi a antiseptic şi bandaje. I-a simţit bărbia în păr, iar degetele lui au început să scrie delicat pe spatele ei.

N-U-Ţ-I-F-A-C-E-G-R-I-J-I.

— Normal că-mi fac griji, a spus ea. Ai văzut ce i-a făcut lui Etarlam. Crezi că o poţi convinge să-ţi dea, pur şi simplu, cartea?

— Nu ştiu, a răspuns Julian. O să ştiu când vorbesc cu ea.

— Annabel a fost minţită de multe ori, a spus Emma. Nu-i promite ceva ce nu putem face.

El a sărutat-o pe frunte. Buzele lui s-au mişcat pe pielea ei şi a vorbit aşa de încet, încât cineva care nu-l cunoştea atât de bine ca Emma n-ar fi putut să înţeleagă.

— Voi face tot ce trebuie să fac.

Ea ştia că aşa va fi. Nu mai era nimic de spus; s-a uitat după Julian cu o privire neliniştită, în timp ce el înainta pe coridor spre bibliotecă.

Kit era în camera lui, împachetându-şi cele câteva lucruri pe care le avea, când Livvy a intrat la el. Se schimbase pentru călătoria la Idris şi avea acum o fustă lungă, neagră şi o cămaşă albă, cu guler rotund. Părul era lăsat pe spate.

S-a uitat la Ty, care stătea pe patul lui Kit. Discutaseră până atunci despre Idris, şi Ty îi povestise ce-şi amintea.

— Nu seamănă cu niciun alt loc, îi spunea el lui Kit, dar când ajungi, ai senzaţia că ai mai fost acolo.

— Ty-Ty, a zis Livvy. Bridget mi-a spus că poţi să iei din bibliotecă o carte cu Sherlock Holmes şi s-o păstrezi.

Faţa lui Ty s-a luminat.

— Care dintre ele?

— Care vrei tu. E alegerea ta. Dar grăbeşte-te, Magnus a spus că plecăm în curând.

Ty s-a repezit spre uşă, dar apoi a părut că îşi aduce aminte de Kit şi s-a întors spre el.

— Putem vorbi mai târziu, a spus el şi a fugit pe hol.

— Doar o carte! Una! a strigat Livvy după el, râzând. Au! A dus mâna la spate şi a bâjbâit acolo cu degetele, iritată. Mi s-a încurcat lănţişorul în păr…

Kit s-a apropiat şi a început să desfacă lănţişorul subţire. De el atârna un medalion care venea chiar în golul dintre oasele claviculei. De aproape, Kit simţea că miroase a flori de portocală.

Feţele lor erau foarte aproape, şi curba palidă a gurii ei era chiar lângă a lui. Buzele ei erau trandafirii. Kit a fost cuprins de tulburare.

Dar Livvy a clătinat din cap.

— Nu trebuie, Kit. Nu ne mai sărutăm. Adică, oricum, nu ne-am sărutat decât o dată. Dar nu cred că trebuie s-o mai facem.

Lănţişorul se desfăcuse. Kit şi-a retras mâinile repede, nedumerit.

— De ce? Am greşit cu ceva?

— Deloc.

S-a uitat o clipă la el cu ochii ei inteligenţi şi gânditori; Livvy avea un fel de bucurie în ea, şi asta îl atrăgea pe Kit, dar nu la modul romantic. Avea dreptate, ştia şi Kit.

— Totul e foarte bine. Ty chiar a ajuns să creadă că ar trebui să fim parabatai, după ce se termină toată povestea asta.

Faţa ei strălucea.

— Sper că vii şi tu la ceremonie. Şi o să fii întotdeauna prietenul meu, nu?

— Normal, a răspuns el, şi abia mai târziu şi-a dat seama că ea spusese prietenul meu, nu prietenul nostru, al ei şi al lui Ty.

Dar în acea clipă era uşurat că nu se simţea deranjat sau jignit de decizia ei. Simţea doar un soi de entuziasm la gândul că după ce se termină cu şedinţa asta de consiliu şi se duc acasă – la Los Angeles –, o să înceapă antrenamentul, iar gemenii o să-l ajute la chestiile mai complicate.

— Mereu prieteni, a spus.

Julian a simţit o uşoară strângere de stomac din cauza neliniştii când a intrat în bibliotecă. Într-un fel, parcă se aşteptase să descopere că Annabel dispăruse, sau că plutea printre teancurile de cărţi ca o fantomă cu părul lung dintr-un film horror. Văzuse odată un film de genul acesta, cu o fată-fantomă care ieşea dintr-o fântână, cu faţa ei palidă ascunsă de părul negru şi ud. Imaginea aia îi dădea şi acum frisoane.

Biblioteca era bine luminată de un şir de veioze verzi, aşezate pe mese. La cea mai lungă dintre ele stătea Annabel, cu Cartea Neagră în faţa ei şi cu mâinile aşezate în poală. Părul ei era lung şi închis la culoare şi îi ascundea faţa pe jumătate, dar nu era ud şi nu se vedea nimic dubios la ea. Părea… normală.

Julian s-a aşezat pe un scaun în faţa ei. Probabil că Magnus îi adusese ceva din debara, pentru că acum era îmbrăcată într-o rochie albastră, simplă, puţin cam scurtă la mâneci. Jules presupunea că avusese vreo nouăsprezece ani când a murit, poate douăzeci.

— Frumos ne-ai mai păcălit, a spus el, cu bileţelul din biserică. Şi cu demonul.

— Nu mă aşteptam să daţi foc bisericii. Avea iar accentul acela ciudat, pronunţând cuvintele într-un fel cumva demodat. M-aţi surprins.

— Şi tu m-ai surprins, venind aici, a replicat Julian. Şi când ai spus că nu vrei să vorbeşti decât cu mine. Nici nu mă placi, aşa am crezut.

— Am venit datorită acestei scrisori.

A scos hârtia împăturită din carte şi i-a întins-o. Degetele ei erau lungi, dar încheieturile aveau o poziţie ciudată. Julian şi-a dat seama că avea în faţă dovada faptului că degetele ei fuseseră rupte, şi nu o dată, iar oasele se sudaseră la întâmplare.

Urmele vizibile ale torturii. S-a simţit puţin îngreţoşat, dar a luat scrisoarea şi a deschis-o.

Către Annabel Blackthorn

Annabel,

Poate nu mă cunoşti, dar suntem rude. Numele meu este Tiberius Blackthorn.

Familia mea şi cu mine căutăm Cartea Neagră a Morţilor. Ştim că e la tine, pentru că fratele meu, Julian Blackthorn, a văzut când ai luat-o de la Maleolm Fade.

Nu te condamn. Malcolm Fade nu este prietenul nostru. A vrut să facă rău familiei noastre, şi ne-arfi distrus dacă ar fi putut. Este un monstru. Chestia e că acum ne trebuie cartea. Avem nevoie de ea ca să ne salvăm familia. Suntem o familie bună. Ţi-ar plăcea de noi dacă ne-ai cunoaşte. Sunt eu – eu o să fiu detectiv. Apoi e Livvy, sora mea geamănă, care face scrimă, Drusilla, care e moartă după toate chestiile înspăimântătoare, şi Tawy, căruia îi place să-i citeşti cărţi. Este Mark, pe jumătate elf. El e un bucătar excelent. Este Helen, care a fost exilată la graniţă, dar nu pentru că ar fi greşit cu ceva. Şi Emma, care nu face parte propriu-zis din familia Blackthorn, dar oricum pentru noi e ca o soră în plus.

Şi pe urmă e Jules. Pe el cred că l-ai plăcea cel mai mult. El are grijă de noi toţi. Datorită lui am rămas împreună şi suntem OK.

Nu cred că el ştie că noi ştim, dar ştim. Poate uneori ne spune ce să facem, sau nu ne ascultă, dar ar face orice pentru noi. Lumea spune că e regretabil că nu avem părinţi. Dar eu cred că e regretabil că ei nu au un frate ca al meu.

Julian a trebuit să se oprească. Presiunea din spatele ochilor lui începuse să se acumuleze şi devenise zdrobitoare. Ar fi vrut să-şi pună capul pe masă şi să plângă în hohote, lipsit de demnitate şi de bărbăţie – pentru băiatul care a fost, plin de cicatrice şi de frică la doisprezece ani, şi care se uita la fraţii şi la surorile lui şi se gândea: Acum sunt ai mei.

Pentru ei, pentru încrederea pe care o aveau în el, pentru speranţa lor că iubirea lui va fi necondiţionată, pentru că ei credeau că nu e nevoie să-i spună că îl iubesc deoarece era evident că îl iubesc. Ty credea lucrurile astea despre el şi probabil că i se păreau nişte lucruri evidente. Dar el nu bănuise niciodată asta.

A făcut eforturi să nu scoată un sunet şi să-şi păstreze imobilitatea feţei. A aşezat scrisoarea pe masă, ca să nu se vadă că îi tremură mâinile. Mai rămăsese puţin.

Să nu crezi că îţi cer o favoare fără să-ţi ofer ceva în schimb. Julian te poate ajuta. El poate ajuta pe oricine. Nu cred că vrei să fugi şi să te ascunzi mereu. Ştiu ce ţi s-a întâmplat, ce ţi-au făcut Conclavul şi consiliul. Acum lucrurile sunt alfel. Dă-ne voie să-ţi explicăm.

Dă-ne voie să-ţi arătăm că nu trebuie să stai exilată sau singură. Nu trebuie să ne dai cartea pentru asta. Vrem doar să te ajutăm.

Noi suntem în institutul din Londra. Când vrei să vii, eşti bine-venită.

Al tău,

Tiberius Nero Blackthorn

— De unde ştie ce mi s-a întâmplat? Annabel nu părea supărată, doar curioasă. De unde ştie ce mi-au făcut Inchizitorul şi ceilalţi?

Julian s-a ridicat în picioare şi s-a dus la caseta unde se afla cristalul aletheia. S-a întors cu el şi i l-a întins.

— Ty a găsit asta la Blackthorn Hall, a spus el. Sunt aici nişte amintiri de-ale tale… procesul din camera consiliului.

Annabel a ridicat cristalul la nivelul ochilor. Julian nu mai văzuse niciodată expresia cuiva care priveşte într-un cristal aletheia. Ochii i se măriseră şi pupilele se mişcau

dintr-o parte în alta, ca şi cum urmărea scena care se desfăşura sub privirile ei. Obrajii i se aprinseseră şi buzele au avut un spasm. Mâna a început să-i zvâcnească necontrolat, apoi a aruncat cristalul; acesta s-a izbit de masă, a ciobit lemnul, dar nu s-a spart

— O, Doamne, oare nu există îndurare? a spus ea cu o voce goală. Nu va fi niciodată îndurare, niciodată uitare?

— Nu, atâta timp cât va mai exista nedreptate.

Inima lui Julian bătea cu putere, dar ştia că agitaţia lui nu era vizibilă din afară.

— Va fi mereu dureros pentru tine dacă nu vei primi compensaţii pentru ce ţi-au făcut.

Ea a ridicat ochii spre el.

— Ce vrei să spui?

— Vino cu mine la Idris, i-a cerut el. Depune mărturie în faţa consiliului. Iar eu voi avea grijă să se facă dreptate.

Ea a pălit şi a părut că se clatină. Julian s-a ridicat pe jumătate din scaun. A întins mâna şi s-a oprit; poate că nu vrea să fie atinsă.

Şi pe urmă, într-un fel, nici el nu voia s-o atingă. O văzuse când era numai un schelet, ţinut întreg doar de o plasă subţire de piele galbenă şi tendoane. Acum părea reală, solidă şi vie, dar nu-i ieşea din minte gândul că dacă ar vrea să o atingă, mâna lui ar trece prin piele şi ar ajunge la oasele sfărâmicioase de sub ea.

Şi-a retras mâna.

— Nu poţi să-mi oferi dreptate, a spus ea. Nu poţi să-mi oferi nimic din ce-mi doresc eu.

Julian a simţit că tot trupul i se răceşte, dar nu putea să nege că nu simţea şi un fel de surescitare. Brusc, a văzut limpede planul, chiar în faţa lui, strategia – iar bucuria asta era mai mare decât fiorul pe care i-l dădea acest plan riscant.

— Nu am spus nimănui că eşti în Cornwall. Nici după episodul cu biserica. Ţi-am păstrat secretul. Poţi să ai încredere în mine.

Ea s-a uitat la el cu ochii mari. De-asta o făcuse, s-a gândit Julian. Păstrase pentru el această informaţie ca pe un posibil atu, chiar dacă atunci nu ştia dacă va avea vreodată ocazia să-l folosească. Cuvintele şoptite de Emma i-au răsunat în minte.

Julian, mă sperii puţin.

— Voiam să-ţi arăt ceva, a spus Julian şi a scos din buzunarul jachetei un sul de hârtie.

I l-a întins lui Annabel peste masă.

Era un desen pe care i-l făcuse Emmei, pe Chapel Cliff, cu valurile care se spărgeau la picioarele ei. Era foarte mulţumit că reuşise să surprindă expresia ei melancolică, apele mării, groase ca o vopsea, şi lumina slabă a soarelui, care îi făcea părul gri-auriu.

— Emma Carstairs. Parabataiul meu, a spus el.

Annabel a ridicat spre el ochii lipsiţi de viaţă.

— Malcolm vorbea despre ea. Spunea că e încăpăţânată. Despre voi toţi vorbea. Lui Malcolm îi era frică de tine.

Julian era şocat.

— De ce?

— Spunea la fel ca şi Tiberius. Spunea că ai face orice pentru familia ta.

Ai o inimă nemiloasă. Julian a împins în fundul minţii cuvintele lui Kieran. Nu-şi permitea să fie distras. Era mult prea important.

— Ce poţi să mai spui din desenul acesta?

— Că o iubeşti, a spus Annabel. Cu tot sufletul.

Nu era nicio bănuială în privirea ei; parabataii trebuie să se iubească. Julian vedea deja premiul, soluţia. Mărturia lui Kieran era doar o piesă din puzzle. Îi va ajuta. Dar Cohorta se va împotrivi oricărei alianţe cu elfii. Annabel era cheia pentru distrugerea Cohortei şi pentru garantarea siguranţei familiei lui. Julian deja vedea cu ochii minţii

familia lui, protejată, pe Aline şi Helen revenite acasă, vedea imaginea asta ca imaginea strălucitoare a unui oraş de pe munte. S-a dus spre ea, fără să se mai gândească la altceva.

— Ţi-am văzut schiţele şi picturile, a spus el. Pot să-mi dau seama din ele ce ai iubit.

— Pe Malcolm? a întrebat ea, cu sprâncenele ridicate. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Nu pe Malcolm. Conacul Blackthorn. Cel din Idris. Acolo unde ai stat când erai copil. Toate schiţele în care apare sunt vii. Ca şi cum cineva îl poate vedea în mintea ta. Ca şi cum îl poate atinge cu mâna. Ca şi cum ar fi în inima ta.

Ea a lăsat desenul pe masă. Nu a spus nimic.

— Ai putea să o iei înapoi, a spus el. Casa, cu tot ce e în ea. Ştiu de ce ai fugit. Te gândeai că dacă vei fi prinsă, Conclavul te va pedepsi din nou, te va chinui din nou. Dar pot să-ţi promit că nu o vor face. Nu sunt perfecţi, ba chiar sunt departe de a fi perfecţi, dar este un nou Conclav, şi un nou consiliu. Acum în consiliu sunt şi repudiaţi.

Ea a făcut ochii mari.

— Magnus mi-a spus asta, dar nu l-am crezut.

— E adevărat. Acum căsătoriile dintre un vânător de umbre şi un repudiat nu mai sunt interzise. Dacă te aducem în faţa Conclavului, nu numai că nu te vor pedepsi, dar te vor repune în drepturi. Vei fi din nou vânător de umbre. Ai putea locui în conacul Blackthorn. Ţi-l dăm ţie.

— De ce? Annabel s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră. De ce aţi face asta pentru mine? Pentru carte? Cartea nu v-o dau.

— Pentru că vreau să apari în faţa consiliului şi să spui că tu l-ai ucis pe Malcolm, i-a spus el.

Ea lăsase cartea pe masă, în faţa lui. Se plimba şi acum prin cameră, fără să se uite la el. Amintindu-şi de avertismentul lui Magnus – să nu încerci sub nicio formă să îi iei Cartea Neagră chiar dacă nu o ţine în mână –, Julian a deschis-o încet şi a văzut o pagină roasă, pe care erau cuvinte ilizibile. Îi venise o idee, care începea să se deschidă ca o floare timidă. Şi-a scos telefonul.

— Că l-am ucis pe Malcolm?

S-a întors să se uite la el. El ţinea telefonul în mână, dar presupunea că pentru ea nu însemna mare lucru – poate mai văzuse mundani umblând cu telefoane în mână, dar nu se gândise că ele ar putea fi şi aparate de fotografiat. De fapt, probabil că niciun aparat de fotografiat nu i-ar spune nimic.

— Da, a spus el. Crede-mă, vei fi considerată un erou.

Ea a început din nou să se plimbe. Pe Julian începuseră să-l doară umerii. Poziţia aceea, aplecat în faţă şi cu ambele mâini ocupate, era incomodă. Dar dacă ar fi mers, merita durerea.

— Cineva minte, a spus el. Îşi arogă meritul că l-ar fi ucis pe Malcolm. Face asta ca să preia controlul asupra unui institut. Al institutului nostru. Julian a inspirat adânc. O cheamă Zara Dearbom.

Numele parcă a electrocutat-o, aşa cum bănuise şi el.

— Dearbom, a şoptit ea.

— Inchizitorul care te-a torturat, a spus Julian. Urmaşii lui nu sunt mai buni ca el. Toţi s-au adunat acolo acum, dezonorându-i pe repudiaţi şi pe cei care îndrăznesc să se împotrivească deciziilor luate de Conclav. Vor aduce asupra noastră un întuneric îngrozitor. Dar tu poţi demonstra că sunt mincinoşi. Îi poţi discredita.

— Dar ai putea să le spui şi tu adevărul...

— Nu aş putea să le spun fără să le dezvălui şi cum am aflat. Am văzut cum l-ai ucis pe Malcolm în globul de sticlă al Reginii Luminii, îţi spun asta pentru că sunt disperat... dacă Malcolm ţi-a spus ceva despre Pacea Rece, atunci probabil ştii că este interzis să ai contact cu elfii. Ce am făcut eu ar putea fi considerat un act de trădare. Eu aş suporta pedeapsa, dar...

— Dar fraţii şi surorile tale n-ar suporta, a încheiat ea.

S-a întors spre el chiar când Julian se îndepărta de carte. Oare ochii ei semănau mai mult cu ai lui Livvy sau cu ai lui Dru? Erau verzi-albaştri şi lipsiţi de adâncime.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Legea e şi acum dură, dar e tot Lege, a spus ea.

Julian a simţit ura din vocea ei şi a ştiut că a câştigat.

— Dar Legea poate fi ocolită. El s-a aplecat peste masă. Putem să-i păcălim. Şi să-i facem de râs. Să-i forţăm să se confrunte cu propriile minciuni. Familia Dearbom va plăti. Vor fi acolo toţi: consulul, inchizitorul şi toţi ceilalţi reprezentanţi ai puterii de care s-a făcut abuz atunci când te-au pedepsit.

Ochii ei sclipeau.

— O să-i faci să recunoască ce au făcut?

— Da.

— Şi în schimb...?

— Mărturia ta, a spus el. Atât.

— Doreşti să vin cu tine la Idris. Şi să apar în faţa Conclavului şi a consiliului, aşa cum am mai făcut?

Julian a dat din cap.

— Şi dacă vor spune că sunt nebună, sau că mint, sau că aş fi influenţată de Malcolm, tu mă vei susţine? Vei insista că sunt zdravănă?

— Magnus va fi lângă tine tot timpul, a spus Julian. Poate sta cu tine pe podium. Poate să te apere. Este reprezentantul magicienilor în Consiliu, şi ştii cât e de puternic. Poţi să ai încredere în el, dacă nu ai încredere în mine.

Nu era de fapt un răspuns, dar ea aşa l-a interpretat. Julian ştia că aşa va face.

— Dar am încredere în tine, a spus Annabel, mirată, apoi s-a apropiat, a luat Cartea Neagră şi a strâns-o la piept. Datorită scrisorii de la fratele tău. A fost onest. Nu mi-am imaginat până acum că un Blackthorn poate fi onest Dar am simţit adevărul în felul în care te iubeşte. Probabil meriţi iubire şi încredere, dacă ai inspirat o dragoste aşa de sinceră.

Ochii ei s-au aţintit într-ai lui.

— Ştiu ce vrei... ce îţi trebuie. Şi totuşi, nici acum, când am venit la tine, nu mi-ai cerut-o. Asta înseamnă ceva. Ai picat testul meu, dar înţeleg. Ai făcut-o pentru familia ta.

El a văzut-o că înghite în sec, a văzut cum i se mişcă muşchii pe gâtul subţire şi plin de cicatrice.

— Juri că dacă vei primi Cartea Neagră, o vei ascunde de Stăpânul Umbrelor? Că o vei folosi doar ca să-ţi ajuţi familia?

— Jur pe înger, a spus Julian.

Ştia cât de puternic este jurământul pe înger, şi Annabel ştia şi ea. Dar, la urma urmei, spunea adevărul.

Inima lui avea bătăi repezi şi puternice, ca de ciocan. Era orbit de lumina a ceea ce îşi imagina, de ce va face regina când îi va da Cartea Neagră: Helen, Heleti poate veni acasă, şi Aline, iar Pacea Rece s-ar sfârşi.

Iar regina ştie. Ea ştie...

A făcut eforturi să revină la realitate. Auzea vocea Emmei, ca o şoaptă în mintea lui. Ca un avertisment. Dar Emma avea o inimă bună: era onestă, francă şi nu se pricepea deloc să mintă. Nu înţelegea brutalitatea necesităţii. Absolutul a ceea ce ar face el pentru familie. Fără limite şi nici măsură. Ar face totul.

— Prea bine, a spus Annabel.

Vocea ei era acum plină de forţă: el auzea în ea stâncile neclintite din Cornwall.

— Voi veni cu tine în Oraşul de Sticlă şi voi vorbi în faţa consiliului. Iar dacă voi fi repusă în drepturi, Cartea Neagră va fi a ta.

29 Ultima, Palida Thule

Soarele strălucea în Alicante.

Când Emma fusese prima oară la Idris, era iarnă şi un frig de moarte, chiar era moarte peste tot în jur – părinţii ei fuseseră ucişi cu puţin timp în urmă, iar Războiul Întunecat făcuse ravagii în oraş. Nu apucaseră să îngroape aşa de repede trupurile vânătorilor de umbre morţi pe străzi, şi cadavrele zăceau grămadă în Sală, ca nişte jucării stricate de copii.

— Emma.

Julian se plimba pe coridorul lung din Citadelă, pe care era o mulţime de uşi care dădeau spre birourile oficialilor. Între două uşi era câte o fereastră prin care pătrundea lumina puternică de vară târzie, sau câte o tapiserie care ilustra momente semnificative din istoria vânătorilor de umbre. Deasupra lor era câte o mică pânză ţesută, pe care era scris ridul scenei: bătălia pentru Bund, ultima rezistenţă a lui Valentine, angajamentul de la Paris, Revolta.

— Îţi aminteşti...?

Ea îşi amintea. Acum cinci ani stătuse în acelaşi loc, ascultând cum discută Lucian Graymark şi Jia Penhallow despre exilul lui Mark şi Helen, până când Julian a năvălit pe uşă şi a început să ţipe la ei. A fost una dintre puţinele situaţii în care l-a văzut pe Julian pierzându-şi controlul. Îi auzea şi acum vocea în mintea ei. Aţi promis că niciodată, cât va trăi el, Conclavul nu-l va abandona pe Mark... aţi promis!

— Ca şi cum aş putea uita! a răspuns ea. Aici i-am spus consulului că vrem să fim parabatai.

Julian i-a atins mâna. A fost doar o atingere uşoară – amândoi erau conştienţi că oricând poate apărea cineva pe coridor.

Ajunseseră greu la Alicante – Magnus reuşise să creeze portalul, dar părea că îşi folosise toată energia pentru el, şi pe Emma o speria asta. Când începuseră să se formeze familiarele lumini rotitoare, el căzuse în genunchi şi nu se putuse ridica decât ajutat de Mark şi de Julian.

Dar apoi s-a ridicat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi i-a informat că trebuie să treacă rapid prin portal. Idris era un oraş apărat de protecţii magice şi teleportarea acolo era o treabă complicată, pentru că trebuia să fie cineva de cealaltă parte ca să te primească. Acum era de două ori mai complicat, pentru că îl aveau cu ei şi pe Kieran, şi, cu toate că Jia ridicase temporar barierele de protecţie anti-elfi pentru Citadelă, fereastra de timp pentru o călătorie sigură era foarte mică.

Pe urmă, portalul a îngrozit-o pe Annabel.

Nu mai văzuse niciodată un portal şi, cu toate că trecuse prin multe, cu toate că văzuse multe dezastre create de magia lui Malcolm, când a văzut haosul acela rotitor ce se întrezărea pe uşa portalului, a început să ţipe. Până la urmă, după ce au trecut toţi vânătorii de umbre, a trecut şi ea împreună cu Magnus, cu Cartea Neagră strânsă la piept şi cu capul ascuns în umărul magicianului.

Ca să fie de cealaltă parte întâmpinaţi de o mulţime de membri ai consiliului şi chiar de consul. Când a văzut-o, Jia s-a albit la faţă şi a întrebat, uluită:

— Chiar este ea?

Magnus a privit o clipă în ochii consulului.

— Da, a spus el ferm. Da. Ea este.

A urmat un val de întrebări. Emma nu putea să-i condamne pe membrii consiliului. Şi Julian trebuise să facă faţă unui tir de întrebări după ce ieşise din bibliotecă şi le spusese lui Magnus şi Emmei să aştepte, pentru că venea şi Annabel cu ei la Idris.

În timp ce el le explica planul său, Emma văzuse cu coada ochiului expresia aşternută pe chipul lui Magnus. Magicianul se uita la Julian cu un amestec de uimire, respect şi ceva care semăna puţin cu groaza.

Dar poate era doar surprins. Până la urmă, Magnus păruse destul de optimist, şi îi trimisese imediat Jiei un mesaj de foc, ca să ştie la ce să se aştepte.

Emma îl trăsese pe Julian deoparte, în timp ce din degetele lui Magnus începeau să se ridice flăcările albastre.

— Şi cartea? şoptise ea. Ce facem cu regina?

Ochii lui Julian străluciseră.

— Dacă iese bine, Annabel o să ne dea Cartea Neagră, răspunsese el în şoaptă, uitându-se la uşa bibliotecii, unde era Annabel, ca şi cum acolo se găsea răspunsul la toate rugăciunile lor. Şi dacă nu... mai am un plan.

Nu avusese timp să-l întrebe care era planul: Annabel ieşise din bibliotecă, având un aer timid şi speriat. Acum părea şi mai speriată în vacarmul care se crease în jurul ei; Kieran a mai preluat ceva din presiune când a ieşit în faţă şi a anunţat că el este trimisul Reginei Luminii şi a fost acreditat să vorbească în numele Curţii Elfilor Luminii în faţa consiliului vânătorilor de umbre. Fusese aşteptat, dar apariţia lui tot a provocat o mulţime de discuţii aprinse.

— Puneţi barierele magice la loc, a spus consulul şi apoi a înclinat uşor capul spre Kieran.

Gestul era politicos, dar mesajul era clar. Deşi Kieran era acolo ca să-i ajute, în continuare elfii pur-sânge aveau să fie trataţi cu multă suspiciune de către Conclav.

Mark şi Cristina îl înconjuraseră protectori, iar Magnus vorbea încet cu consulul. După o clipă, ea a dat din cap şi a făcut un gest spre Julian şi Emma.

— Dacă vreţi să vorbiţi cu Robert, duceţi-vă, le-a spus ea. Dar fiţi concişi, şedinţa începe în scurt timp.

Emma nu a fost surprinsă să vadă, pe când se îndrepta împreună cu Julian spre birourile din Citadelă, că Livvy, Ty, Kit şi Dru o flancaseră pe Annabel, ca şi cum ar fi vrut s-o apere. Mai ales Ty, care îşi ţinea bărbia sus şi pumnii încleştaţi. Emma se întreba dacă el se simţea responsabil pentru Annabel deoarece scrisoarea lui o adusese la ei, sau avea un fel de simpatie fraternă pentru cineva care nu se încadra în standardele de „normalitate” impuse de Conclav.

S-a deschis o uşă.

— Puteţi intra acum, le-a spus gardianul. Era Manuel Villalobos, îmbrăcat în uniforma lui de centurion. Şi-a ascuns repede tresărirea de uimire printr-un rânjet. Ce plăcere neaşteptată! a exclamat.

— Nu am venit să te vedem pe tine, a replicat Julian. Dar e plăcut să aflăm că mai nou deschizi uşa pentru Inchizitor. E aici?

— Pofteşte-i înăuntru, centurion, a strigat Robert, iar Emma nu avea nevoie de altă permisiune ca să-l îmbrâncească pe Manuel şi să intre în anticameră.

Julian a urmat-o.

Micul hol ducea spre biroul Inchizitorului. Acesta stătea la masa lui de lucru, arătând cam la fel cum era când Emma îl văzuse ultima oară la institutul din Los Angeles. Un bărbat solid, care abia începea să-şi arate vârsta – umerii erau puţin încovoiaţi, iar părul lui negru încărunţise; Robert Lightwood era o prezenţă impunătoare la biroul lui masiv de mahon.

Încăperea era aproape nemobilată, nu se afla nimic în afară de birou şi două scaune. Era acolo şi un şemineu, în care focul nu fusese aprins, iar deasupra lui era atârnată o tapiserie din seria celor pe care le văzuseră pe coridor. Aceasta purta numele BĂTĂLIA DE LA BURREN. Nişte siluete îmbrăcate în roşu se luptau cu nişte siluete îmbrăcate în negru – vânătorii de umbre şi întunericiţii –, iar undeva, deasupra vălmăşagului, pe o stâncă ascuţită, era un arcaş brunet, care se pregătea să-şi lanseze săgeata. Pentru cine îl cunoştea, era limpede că acolo era reprezentat Alec Lightwood.

Emma se întreba ce gânduri îi trec prin cap lui Robert Lightwood când zilnic se aşază la birou şi se uită la portretul fiului său, erou într-o bătălie celebră. Mândrie, desigur, dar poate şi uimire că a putut da naştere unui asemenea copil – de fapt, unor asemenea

copii, pentru că nici Isabelle Lightwood nu stătea rău la capitolul eroism –, unor copii aşa de bravi şi de uimitori.

Într-o zi, şi Julian se va simţi mândru, s-a gândit ea, de Livvy şi Ty, de Dru şi de Tawy. Dar părinţii ei nu au avut şansa să simtă această mândrie. Emma nu a avut şansa să-i facă să fie mândri de ea. A fost copleşită din nou de valul acela familiar de amărăciune şi resentiment.

Robert le-a făcut semn să ia loc.

— Am auzit că vreţi să vorbiţi cu mine, a spus el. Sper să nu fie vorba de vreo încercare de deturnare a atenţiei.

— De la ce? a întrebat Emma, aşezându-se pe scaunul incomod, cu spătar cu aripi.

— De la ce mai puneţi voi la cale. Robert s-a lăsat pe spate. Deci despre ce e vorba?

Emma a simţit că-i sare inima. Era oare o idee bună, sau una groaznică? Avea impresia că toată fiinţa ei se blindase până atunci tocmai împotriva unui astfel de moment, împotriva ideii că ea şi Julian vor trebui să-şi expună sentimentele în faţa Conclavului, ca să rămână la judecata lor.

S-a uitat la Julian, care s-a aplecat puţin în faţă şi a început să vorbească. Părea absolut calm în vreme ce povestea despre prietenia veche dintre el şi Emma, despre afecţiunea pe care şi-o purtau, despre decizia lor de a deveni parabatai, insuflată de Războiul Întunecat şi de moartea părinţilor ei. Julian sugera că fusese o decizie rezonabilă, pentru care nu era nimeni vinovat, cine putea să-i condamne pentru asta? Războiul Întunecat le adusese suferinţă tuturor. Nimeni nu putea fi învinuit atunci că scăpaseră din vedere nişte detalii. Că se înşelaseră în privinţa sentimentelor lor.

Ochii lui Robert Lightwood începuseră să se facă mai mari. A ascultat în tăcere cum Julian îi povestea că sentimentele lor au devenit tot mai intense. Cum fiecare dintre ei, separat, şi-a dat seama ce simte şi cum s-au luptat în tăcere cu sentimentele lor, cum în final şi le-au mărturisit unul altuia şi atunci s-au decis să ceară ajutorul Inchizitorului şi chiar aplicarea Legii.

— Ştim că am încălcat Legea, a încheiat Julian, dar nu a fost cu intenţie şi nu a stat în puterea noastră să evităm acest lucru. Vrem doar să ne ajuţi.

Robert Lightwood s-a ridicat în picioare. Emma vedea pe fereastră turnurile de sticlă care străluceau ca nişte steaguri în flăcări. Parcă nu-i venea să creadă că în dimineaţa aceea se luptaseră cu Călăreţii în curtea institutului din Londra.

— Nimeni nu mi-a cerut voie până acum să fie exilat, a rostit el.

— Dar şi tu ai fost exilat odată, a spus Julian.

— Da, a încuviinţat Robert. Împreună cu soţia mea, Maryse, şi cu Alec, care era mic. Şi am fost exilat pe bună dreptate. Exilul presupune multă singurătate. Iar pentru o persoană aşa de tânără ca Emma… S-a uitat la ei. Mai ştie cineva despre voi?

— Nu.

Vocea lui Julian era calmă şi fermă. Emma ştia că vrea să-i protejeze pe cei care ghiciseră sau cei cărora le spuseseră ei povestea lor – dar o enerva totuşi că putea să pară aşa, complet sincer, când minţea.

— Şi sunteţi siguri? Oare nu poate să fie doar o pasiune trecătoare, sau doar… sentimentele unor parabatai pot fi foarte intense. Robert părea puţin încurcat când şi-a dus mâinile la spate. Ar fi uşor de confundat.

— Suntem absolut siguri, a răspuns Julian.

— Măsura obişnuită este separarea, nu exilul. Robert se uita când la unul, când la altul, ca şi cum tot nu-i venea să creadă despre ce era vorba. Dar voi nu vreţi asta. Am înţeles deja. Nu aţi fi venit la mine dacă v-aţi fi aşteptat să iau măsurile standard: separarea şi suprimarea Peceţilor.

— Nu vrem să riscăm încălcarea Legii şi pedeapsa aferentă.

Vocea lui Julian era tot calmă, dar Emma vedea că i se albiseră încheieturile, strângând în mână braţele scaunului.

— Familia mea are nevoie de mine. Fraţii şi surorile mele sunt încă mici şi nu au părinţi. Eu i-am crescut şi nu pot să-i las. Nici nu se pune problema. Dar ştiu că nici eu, nici Emma, nu avem încredere că putem sta departe unul de altul.

— Deci vreţi să fiţi separaţi de Conclav, a spus Robert. Vreţi exil, dar nu vreţi să fiţi prinşi. Aţi venit la mine ca să puteţi alege voi cine şi cât timp pleacă şi ce pedeapsă va decide Conclavul, la propunerea mea.

— Da, a încuviinţat Julian.

— Şi, cu toate că nu o spuneţi, vreţi şi altceva din ce presupune exilul, a adăugat Robert. Slăbirea relaţiei dintre voi. Poate credeţi că aşa iubirea dintre voi se va sfârşi mai uşor.

Nici Emma, şi nici Julian nu au spus nimic. Se apropiase incomod de mult de adevăr. Faţa lui Julian era lipsită de expresie; Emma se chinuia şi ea să-şi păstreze trăsăturile impasibile. Robert îşi lovea buricele degetelor unele de altele.

— Vrem doar să fim nişte parabatai normali, a spus Julian într-un târziu, dar Emma putea auzi cuvintele mute care stăteau în spatele celor rostite: nu vom renunţa niciodată unul la celălalt, niciodată.

— Aveţi ceva curaj să cereţi asta!

Emma a încercat să-şi dea seama dacă în vocea Inchizitorului era furie, sau reproş, sau neîncredere, dar vocea lui suna neutră. Asta o speria.

— Ai avut şi tu un parabatai, a spus ea, disperată. Nu?

— Michael Wayland.

Vocea lui Robert era de gheaţă.

— A murit.

— Îmi pare rău.

Emma ştia că murise, dar compasiunea ei era sinceră. Nu-şi imagina ceva mai groaznic decât moartea lui Julian.

— Sunt sigur că el ar fi vrut să ne ajuţi, a spus Julian.

Emma nu avea idee dacă el ştia ceva despre Michael Wayland sau dacă se baza pe intuiţie, pe abilitatea sa de a citi în ochii oamenilor, în felul în care se încruntă, în felul în care zâmbesc.

— Michael ar fi vrut, da, a murmurat Robert. Ar fi vrut. Pentru numele îngerului. Exilul va fi o povară grea pentru Emma. Aş putea încerca să limitez condiţiile pedepsei, dar tot îţi vei pierde o parte din puterile de nefilim. Vei avea nevoie de permisiune pentru a intra în Alicante. Vor fi anumite Peceţi pe care nu le vei putea folosi. Pumnalele serafice nu se vor aprinde pentru tine.

— Eu am Cortana, a spus Emma. Nu-mi trebuie altceva.

Era tristeţe în zâmbetul lui Robert.

— Dacă va fi război, nu vei putea lupta. Din acest motiv mi s-a anulat mie pedeapsa cu exilul, pentru că Valentine s-a întors şi a început Războiul Mortal.

Chipul lui Julian era aşa de încordat, încât pometii îi ieşiseră în afară ca nişte lame de cuţit.

— Nu vom accepta exilul decât dacă Emma poate reţine atâta putere de nefilim încât să fie în siguranţă, a rostit el. Dacă e rănită din cauza exilului...

— Exilul a fost ideea ta, a spus Robert. Eşti sigur că vei reuşi să-ţi înăbuşi iubirea?

— Da, a minţit Julian. Oricum, separarea ar fi primul pas, nu? Noi cerem doar mai multă siguranţă.

— Am auzit şi eu nişte lucruri, a spus Robert. Legea aplicată parabatailor care se îndrăgostesc are la bază o raţiune. Nu ştiu care este raţiunea aceea, dar presupun că e ceva important. Dacă aş bănui că voi ştiţi despre ce e vorba... A clătinat din cap. Dar nu cred că e posibil. Aş putea să vorbesc cu Fraţii Tăcuţi...

Nu, s-a gândit Emma. Deja riscaseră foarte mult, dar dacă Robert mai afla şi de blestem, situaţia lor ar fi foarte periculoasă.

— Magnus ne-a spus că tu o să ne ajuţi, a zis ea încet. A spus că putem avea încredere în tine, că tu vei înţelege şi că vei păstra secretul.

Robert s-a uitat la tapiseria de deasupra şemineului. La Alec. Şi-a atins inelul de familie – probabil un gest inconştient.

— Am încredere în Magnus, a spus el. Şi îi datorez foarte mult.

Privirea lui era îndepărtată. Emma nu-şi dădea seama dacă se gândea la trecut sau dacă reflecta la viitor; ea şi Julian au rămas încordaţi, uitându-se la el. Într-un târziu, a spus:

— Bine. Daţi-mi câteva zile – va trebui să rămâneţi amândoi la Alicante cât timp stabilesc eu ceremonia de exilare, şi veţi sta în case diferite. Trebuie să mă conving că sunteţi de bună-credinţă şi faceţi eforturi ca să vă evitaţi. E clar?

Emma a înghiţit în sec. Ceremonia de exilare. Spera să poată veni şi Jem: Fraţii Tăcuţi oficiau aceste ceremonii, şi, cu toate că el nu mai era unul dintre ei, la ceremonia lor de parabatai venise. Dacă ar fi venit şi acum, s-ar fi simţit mai puţin singură.

Vedea bine expresia lui Julian: arăta cam la fel cum se simţea ea, ca şi cum era copleşit de uşurare, dar şi de groază.

— Mulţumesc, a spus el.

— Mulţumesc, Inchizitorule, a spus şi ea ca un ecou, iar Robert a părut surprins.

Ea bănuia că nu îi mulţumise nimeni până atunci pentru o condamnare la exil.

Cristina nu mai fusese niciodată în sala de consiliu din citadelă. Era o încăpere în formă de potcoavă, cu mai multe rânduri de bănci în faţa cărora se afla un podium nu prea înalt; exista şi un balcon unde se găseau bănci şi scaune. Deasupra podiumului era un uriaş orologiu de aur, având în jurul cadranului superbe motive florale şi inscripţia ULTIMA THULE, repetată de mai multe ori. În spatele podiumului era un perete incredibil de geamuri prin care se vedea Alicante, în vale. Cristina s-a ridicat puţin pe vârfuri, ca să se uite la străzile întortocheate, la apele albastre ale canalelor şi la turnurile demonilor care se profilau pe cer ca nişte ace transparente.

Sala începuse să se umple. Annabel şi Kieran fuseseră duşi într-o sală de aşteptare, împreună cu Magnus. Ceilalţi primiseră permisiunea de a intra în sală mai devreme şi se instalaseră deja pe primele două rânduri de bănci din faţă. Ty, Kit şi Livvy stăteau pe bancă şi vorbeau. Dru era aşezată ceva mai departe de ei şi părea pierdută în gânduri. Cristina tocmai se pregătea să se ducă la ea, când a simţit o bătaie uşoară pe umăr.

Era Mark. Se îmbrăcase foarte îngrijit pentru această vizită la consiliu, şi ea a simţit o strângere de inimă când s-a uitat la el – arăta superb în hainele lui demodate, călcate perfect, ca într-o fotografie veche minunat colorată. Sacoul negru şi vesta îi stăteau foarte bine, iar părul blond fusese astfel pieptănat încât să-i acopere vârful urechilor.

Ba chiar se bărbierise, şi se tăiase puţin pe bărbie – era ridicol, pentru că Mark aproape nu avea păr pe faţă. Cristina avea impresia că se uită la un băieţel care vrea să facă impresie bună în prima zi de şcoală. I se rupea inima pentru el – îi păsa aşa de mult de buna părere a unui grup de oameni care fuseseră de acord să-l abandoneze la Vânătoarea Sălbatică, în ciuda rugăminţilor familiei lui, numai pentru că era ce era.

— Kieran crezi că va fi bine? a întrebat Mark. Ar trebui să trateze cu mai mult respect un trimis de la Curte. Dar ei s-au repezit, practic, să pună imediat barierele de protecţie la loc imediat după ce a venit.

— O să fie bine, l-a liniştit Cristina.

Şi Kieran, şi Mark erau mai puternici decât credeau ei unul despre celălalt, poate pentru că la Vânătoarea Sălbatică fuseseră aşa de vulnerabili.

— Deşi nu-mi închipui că Annabel e prea vorbăreaţă. Măcar e Magnus cu ei, a adăugat Cristina.

Mark a zâmbit nesigur, în timp ce sala începuse să murmure. Veniseră centurionii, îmbrăcaţi în ţinută de gală. Aveau uniforme roşii, gri şi argintii, şi insigne de argint

puse la vedere. Toţi aveau câte un baston solid de adamas. Cristina i-a recunoscut pe câţiva care fuseseră în Los Angeles – prietena Zarei, Samantha, cu faţa ei îngustă şi răutăcioasă, şi pe Rayan, care se uita în sală cu o expresie preocupată.

În fruntea procesiunii era Zara, care mergea cu capul sus; buzele ei subţiri păreau o linie de un roşu aprins. Când a trecut pe lângă Mark şi Cristina, buzele acelea s-au strâmbat cu dezgust. Dar de ce nu era şi Diego cu ea? Nu venise şi el? Ba da, venise, era printre ultimii şi părea cenuşiu la faţă şi obosit, dar era clar prezent.

S-a oprit în faţa lui Mark şi a Cristinei, în timp ce ceilalţi centurioni treceau pe lângă ei.

— Am primit mesajul tău, i-a spus el Cristinei încet. Dacă tu vrei asta…

— Ce mesaj? a întrebat Mark. Despre ce e vorba?

Zara a apărut şi ea lângă Diego.

— O reuniune, a spus ea. Ce drăguţ! I-a zâmbit Cristinei. Sunt convinsă că veţi cu toţii încântaţi să aflaţi cât de bine au mers lucrurile la Los Angeles după ce aţi plecat.

— Impresionant, să-l ucizi pe Malcolm, a remarcat Mark, cu o sclipire în ochi. Se pare că asta ţi-a adus şi o avansare bunicică. Binemeritată, sunt convins.

— Mulţumesc. Zara a râs zgomotos şi l-a prins pe Diego de braţ. O, a făcut ea cu un entuziasm artificial, ia priviţi!

În sală intraseră mai mulţi vânători de umbre. Erau de vârste diferite, şi tineri, şi bătrâni. Unii aveau uniforme de centurion. Cei mai mulţi erau în echipament sau purtau haine obişnuite. Neobişnuit era că aveau cu ei afişe şi pancarte. Înregistraţi toţi magicienii! Repudiaţii trebuie să fie controlaţi! Trăiască Pacea Rece! Aprobaţi înregistrarea! Printre ei se afla şi un bărbat cu un aer indiferent, cu părul castaniu şi o faţă oarecum banală, genul acela de faţă pe care nu poţi s-o reţii. I-a făcut cu ochiul Zarei.

— Tatăl meu, a spus ea cu mândrie. Registrul a fost ideea lui.

— Ce pancarte interesantei a exclamat Mark.

— E minunat să vezi că oamenii îşi exprimă viziunile politice, a spus Zara. Desigur, Pacea Rece a creat o întreagă generaţie de revoluţionari.

— E neobişnuit ca o revoluţie să ceară mai puţine drepturi pentru oameni, nu mai multe, a observat Cristina.

Pentru o secundă, masca Zarei a alunecat şi Cristina a văzut ce se află în spatele politeţii ei artificiale şi a comportamentului de fetiţă simpatică. Era ceva foarte rece, niciun pic de simpatie, niciun pic de afecţiune, niciun pic de căldură.

— Pentru oameni, a replicat ea. Care oameni?

Diego a apucat-o de braţ.

— Zara, a spus el. Hai să ne aşezăm!

Mark şi Cristina s-au uitat după ei în tăcere.

— Sper că Julian are dreptate, a spus Livvy, cu ochii la podiumul gol.

— De obicei are, a răspuns Ty. Nu chiar în toate, dar în chestii de genul acesta.

Kit stătea între gemeni, iar asta însemna că ei vorbeau peste el. Nu-şi dădea prea bine seama cum ajunsese în poziţia asta. Nu că ar fi fost deranjat sau că măcar ar fi observat Era amuţit de uimire – ceva ce nu se mai întâmplase –, uimit de locul în care se afla, în Alicante, în inima ţării vânătorilor de umbre, uitându-se la legendarele turnuri ale demonilor.

Se îndrăgostise de Idris la prima vedere. Nu se aşteptase deloc la asta.

Avea impresia că intrase într-o poveste. Şi nu genul acela de poveşti pe care le auzise în copilărie în Piaţa Umbrelor, în care elfii erau tot un soi de monştri. Genul de poveşti pe care le văzuse la televizor când era mic, o lume cu castele magnifice şi păduri luxuriante.

Livvy i-a făcut cu ochiul.

— Ai faţa aia.

— Ce faţă?

— Eşti impresionat de Idris. Recunoaşte, domnule Nimic Nu Mă Impresionează Pe Mine.

Kit nu avea de gând să facă aşa ceva.

— Îmi place ceasul, a spus el, arătând cu mâna.

— Există o legendă legată de el, a răspuns ea şi a mişcat puţin din sprâncene. Timp de o secundă, când bate ora exactă, se deschid porţile Raiului. Livvy a oftat; o rară expresie de melancolie i-a apărut pe faţă. Pentru mine, Raiul ar însemna ca institutul să fie din nou al nostru. Şi noi toţi să ne ducem acasă.

Cuvintele ei l-au surprins pe Kit; el crezuse că excursia asta la Idris este finalul aventurii lor haotice. Că după aceea se vor întoarce la Los Angeles şi el va începe să se antreneze. Dar Livvy avea dreptate: nu era nimic sigur. S-a uitat la Zara şi la cei din jurul ei, care îşi agitau pancartele odioase.

— Mai e şi Cartea Neagră, a spus Ty.

Era aranjat şi cu părul frumos pieptănat, aşa cum nu era de obicei. Kit se obişnuise să-l vadă cu hanorace şi cu blugi, şi în faţa acestui Ty frumos şi părând mai matur, parcă avea limba legată.

— Regina tot vrea cartea.

— Annabel i-o va da lui Jules. Eu sunt convinsă de abilitatea lui de a fermeca pe oricine, a replicat Livvy. Sau de a păcăli pe oricine. Dar, da, mi-aş fi dorit să nu se mai fi întâlnit şi cu regina. Nu-mi place personajul.

— Cred că există un proverb pentru asta, a spus Kit. Ceva cu podul pe care te gândeşti cum să-l traversezi când ajungi acolo.

Ty se încordase brusc, ca un ogar care văzuse o vulpe.

— Livvy.

Sora lui i-a urmărit privirea, la fel şi Kit. Spre ei venea din mulţime Diana, zâmbitoare şi cu peştele ei koi tatuat pe obraz.

Alături de ea erau două femei tinere de vreo douăzeci de ani. Una semăna foarte bine cu Jia Penhallow, avea acelaşi păr închis la culoare şi aceeaşi bărbie fermă. Cealaltă semăna uimitor de bine cu Mark Blackthorn, avea acelaşi păr blond şi ondulat şi aceleaşi urechi ascuţite. Amândouă erau îmbrăcate gros, ca şi cum ar fi venit dintr-o zonă cu climă rece.

Kit şi-a dat seama cine erau cu o clipă înainte ca faţa lui Livvy să se lumineze ca soarele.

— Helen! a ţipat ea şi s-a repezit în braţele surorii ei.

Ceasul din sala de consiliu a răsunat în Citadelă, anunţându-i pe nefilimi că trebuie să se adune pentru şedinţă.

Robert Lightwood insistase să-l conducă pe Julian în camera în care aşteptau Magnus, Kieran şi Annabel. Din păcate pentru Emma, asta însemna că ea trebuia să ajungă în sala de consiliu escortată de Manuel.

Emma şi-ar fi dorit să poată rămâne câteva secunde singură cu Julian, dar nu era nicio şansă. Au schimbat între ei o privire îngrijorată, apoi fiecare a pornit pe drumul lui.

— Aştepţi cu nerăbdare şedinţa? a întrebat-o Manuel.

Ţinea mâinile în buzunare. Părul lui blond-murdar era coafat artistic. Emma era surprinsă că nu fluieră.

— Nimeni nu aşteaptă cu nerăbdare o şedinţă, a răspuns ea. E doar un rău necesar.

— A, eu nu aş spune „nimeni”. Zarei îi plac la nebunie şedinţele.

— Se pare că îi plac toate formele de tortură, a mormăit Emma.

Manuel s-a răsucit şi a început să meargă cu spatele pe coridor. Era unul din holurile mari, care fuseseră construite după ce Citadela arsese în timpul Războiului întunecat.

— Te-ai gândit vreodată să devii centurion? a întrebat-o el.

Emma a clătinat din cap.

— Dacă eşti centurion, nu ai voie să ai parabatai.

— Mereu m-am gândit că e o chestie cam tristă asta, tu şi Julian Blackthorn, a spus el. Adică, uită-te la tine. Eşti sexy, eşti pricepută, eşti o Carstairs. Julian... tot timpul cu copiii. La şaptesprezece ani e deja bătrân.

Emma se întreba ce s-ar întâmpla dacă l-ar arunca pe Manuel pe fereastră. Probabil că s-ar întârzia şedinţa.

— Spun şi eu. Chiar dacă nu vrei să mergi la Şcoala de Solomonie, cei din Cohortă ar avea nevoie de cineva ca tine. Noi suntem viitorul. O să vezi.

Ochii lui străluceau. Pentru o singură clipă, nu a mai fost în ei nici amuzament, nici glumă. Era strălucirea fanatismului pur, şi Emma a simţit un gol în stomac.

Ajunseseră la uşa sălii de consiliu. Nu se vedea nimeni în jur; Emma l-a lovit puternic peste picioare, secerându-l. A căzut instantaneu, cu un bufnet, dar s-a ridicat repede în coate, cu o faţă furioasă. Ea se îndoia că se lovise, poate doar acolo unde era localizată demnitatea lui – exact asta şi intenţionase.

— Apreciez oferta, a spus ea, dar dacă a fi în Cohortă înseamnă să stau toată viaţa pe coasta unui munte cu o gaşcă de fascişti, cred că prefer să trăiesc în trecut.

L-a auzit şuierând ceva nu tocmai plăcut în spaniolă în timp ce trecea peste el ca să intre în Sală. Şi-a propus să nu uite să-i ceară Cristinei să-i traducă ce a zis, cu prima ocazie.

— Nu e nevoie să fii aici, Julian, a spus Jia, ferm.

Erau într-o încăpere imensă, ale cărei ferestre largi dădeau spre Pădurea Brocelind. Era surprinzător de elegantă – Julian mereu îşi imaginase Citadela ca un spaţiu întunecat, din piatră şi lemn. Camera aceasta avea tapet din brocart şi mobilă aurie, cu tapiţerie de catifea. Annabel stătea într-un fotoliu cu aripi şi părea să nu se simtă în largul ei. Magnus era rezemat de perete, cu un aer plictisit. Şi el părea obosit – cearcănele de sub ochi erau aproape negre. Iar Kieran stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se atent afară, la cer şi la copaci.

— Mi-ar plăcea să stea cu mine, a spus Annabel. El este motivul pentru care am venit.

— Cu toţii apreciem că ai venit, Annabel, a răspuns Jia. Şi ştim că experienţele tale trecute cu Conclavul nu au fost plăcute.

Părea calmă. Julian se întreba cât de calmă ar fi fost dacă ar fi văzut-o pe Annabel înviind din morţi, plină de sânge, şi înjunghiindu-l pe Malcolm în inimă.

Kieran s-a întors de la fereastră.

— Îl cunoaştem pe Julian Blackthorn, i-a spus el Jiei.

Lui Julian i se părea că vorbeşte mult mai uman acum decât prima oară când îl văzuse, ca şi cum începea să-şi piardă accentul acela de elf.

— Pe tine nu te cunoaştem, a adăugat el.

— Te referi la tine şi la Annabel? a întrebat Jia.

Kieran a făcut un gest expresiv tipic, ce părea să arate spre toată camera.

— Sunt aici pentru că sunt mesagerul reginei, a spus el. Annabel Blackthorn are propriile ei motive. Magnus e aici pentru că trebuie să vă suporte pe toţi datorită lui Alec. Dar să nu îţi închipui că e o idee bună să ne dai ordine.

— Annabel este vânător de umbre.. A început Robert.

— Iar eu sunt Prinţ al Elfilor, a replicat Kieran. Fiu de rege, Prinţ al Curţii îngheţate, Gardianul Drumului Rece, Vânător Sălbatic şi Spadă a Legiunii. Nu mă supăraţi.

Magnus şi-a dres glasul.

— Are dreptate.

— În legătură cu Alec? a întrebat Robert, ridicând o sprânceană.

— În general, a spus Magnus. Kieran este repudiat. Annabel a avut o soartă mai rea decât moartea în mâinile Conclavului, pentru că a iubit un repudiat. Dincolo, în sala de consiliu, se află Cohorta. Azi e lupta lor pentru putere. E mai important să-i împiedicaţi să preia puterea decât regulile referitoare la locul în care ar trebui sau nu să stea Julian.

Jia s-a uitat lung la Magnus.

— Dar tu? a întrebat ea, surprinzător de blând. Şi tu eşti un repudiat, Bane.

Magnus a ridicat încet din umeri, obosit.

— Ei, a făcut el. Eu? Eu sunt...

Paharul pe care îl avea în mână a alunecat pe podea. A căzut şi s-a spart, iar în clipa următoare s-a prăbuşit şi Magnus. S-a îndoit ca o hârtie şi capul i s-a izbit de podea cu un bufnet sinistru.

Julian a vrut să se repeadă la el, dar Robert l-a prins repede de braţ.

— Du-te în sala de consiliu, i-a spus el.

Jia îngenunchease lângă Magnus, cu mâna pe umărul lui.

— Cheamă-l pe Alec.

I-a dat drumul la braţ şi Julian a luat-o la fugă.

Emma şi-a făcut loc cu greu prin sala de consiliu, cumva amorţită de groază. Plăcerea pe care o avusese să-l vadă pe Manuel căzând în fund se evaporase. În sală era un haos de ţipete şi de pancarte fluturate pe sus: Purificaţi conclavul! Soluţia: lagăre pentru vârcolaci! Monitorizaţi-i pe repudiaţi!

A trecut pe lângă un grup în mijlocul căruia se afla Zara şi a auzit pe cineva spunând:

— Nu-mi vine să cred că l-ai ucis cu mâna ta pe monstrul acela de Malcolm Fade, când Conclavul n-a reuşit!

A urmat un cor de voci aprobatoare.

— Asta ne arată ce înseamnă să-i laşi pe magicieni să facă ce vor, a spus altcineva. Sunt mult prea puternici. N-are nicio raţiune practică.

Majoritatea feţelor îi erau necunoscute Emmei. Probabil ar fi trebuit să-i ştie pe mai mulţi, dar familia Blackthorn trăia oarecum izolată şi rareori părăsea institutul din Los Angeles.

În mulţimea aceea de oameni necunoscuţi a văzut-o pe Diana, înaltă şi regală ca întotdeauna. Înainta grăbită, alături de două figuri cunoscute. Aline şi Helen, îmbujorate amândouă şi înfofolite cu haine groase şi şaluri. Probabil că abia ajunseseră de pe insula Wrangel.

Acum Emma îi vedea şi pe ceilalţi fraţi Blackthorn – Livvy, Ty şi Dru săriseră de pe scaune şi alergau la Helen, care s-a aplecat spre ei să-i cuprindă pe toţi şi să-i strângă tare în braţe.

Helen îi netezea părul lui Dru şi îi îmbrăţişa pe gemeni, cu lacrimile pe obraji. Mark era şi el acolo, se apropia cu paşi mari de sora lui, şi Emma i-a privit zâmbind cum se cuprind în braţe. Cumva era dureros – ea nu va mai putea vreodată să-i îmbrăţişeze pe părinţii ei sau să le strângă mâinile –, dar era o durere plăcută. Mark a ridicat-o pe sus pe sora lui, în vreme ce Aline se uita la ei zâmbind.

— Manuel Villalobos şchiopătează, a spus Cristina. Venise din spatele Emmei şi o prinsese de mijloc, sprijinindu-şi bărbia de umărul ei. Tu ai făcut asta?

— S-ar putea, a murmurat Emma.

Cristina a râs.

— Încerca să mă convingă să intru în Cohortă. Emma s-a întors spre Cristina şi i-a strâns mâna. O să-i desfiinţăm. Nu vor câştiga. Nu-i aşa? S-a uitat la pandantivul Cristinei. Spune-mi că îngerul e de partea noastră.

Cristina a clătinat din cap.

— Sunt îngrijorată, a spus ea. Pentru Mark, pentru Helen... şi pentru Kieran.

— Kieran este martorul Conclavului. Cohorta nu are cum să-l atingă.

— Este prinţ al elfilor. Întruchiparea urii lor. Şi până să venim aici, eu nici nu mi-am dat seama cât de multă ură e în ei. Nu vor vrea ca el să vorbească, şi în mod sigur nu vor vrea să-l asculte cei din consiliu.

— De-asta suntem aici, ca să-i facem să asculte, a început Emma, dar Cristina se uita undeva în spatele ei, cu un aer speriat.

Emma s-a întors şi l-a văzut pe Diego, care în mod miraculos nu era cu Zara – îi făcea semne Cristinei, din mijlocul unui şir de scaune goale.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu el, a spus Cristina.

I-a strâns mâna Emma, părând dintr-odată plină de speranţă. Emma i-a urat succes şi Cristina s-a pierdut în mulţime, lăsând-o să-l caute pe Julian.

Parabataiul ei nu se vedea nicăieri. În schimb, a văzut un grup compact de vânători de umbre, în mijlocul cărora era Mark, şi strălucirea bruscă a armelor. Samantha Larkspear scosese o sabie fioroasă. Emma s-a îndreptat spre grupul acela de unde se auzeau voci ridicate, cu mâna deja pe Cortana.

Mark îşi iubea la fel de mult toţi fraţii şi surorile. Dar Helen era specială. Era ca el – pe jumătate elf şi atrasă de tentaţiile elfilor. Helen afirma că şi-o aminteşte pe mama lor, Nerissa, dar Mark nu şi-o amintea.

A lăsat-o pe Helen jos şi i-a ciufulit uşor părul blond. Chipul ei... Helen părea schimbată, mai matură. Nu că ar fi avut riduri sau pielea mai aspră, dar trăsăturile ei păreau altfel aşezate. Se întreba dacă şi ea botezase stelele cu numele fraţilor lor, aşa cum făcuse el: Julian, Tiberius, Livia, Drusilla, Octavian. Ea ar fi trebuit să adauge un nume pe care el nu-l pusese niciodată: Mark.

— Vreau să-ţi vorbesc, a spus el. Despre Nene, sora mamei noastre.

Când a răspuns, Mark a simţit în vocea ei ecoul limbajului elf.

— Diana mi-a spus că aţi întâlnit-o pe Tărâmul Elfilor. Ştiam de ea, dar nu ştiam unde e. Trebuie să vorbim despre ea, ca şi de alte lucruri importante. Helen s-a uitat în sus la el şi a oftat, mângâindu-i obrazul. Cum ar fi: când te-ai făcut aşa de mare.

— Cred că s-a întâmplat cât am fost la Vânătoarea Sălbatică. Ar trebui să-mi cer scuze?

— Deloc. Am fost îngrijorată... A făcut un pas în spate şi s-a uitat la el cumva întrebător. Cred că îi datorez o mulţumire lui Kieran, Fiul regelui, pentru că a avut grijă de tine.

— Aşa cum îi datorez şi eu lui Aline, că a avut grijă de tine.

Helen a zâmbit.

— E lumina zilelor mele. S-a uitat la ceasul de deasupra podiumului. Avem puţin timp acum, Mark. Dacă totul merge aşa cum sperăm noi, vom avea tot timpul din lume să vorbim. Oricum, în seara asta eu şi Aline rămânem la Alicante şi, din ce mi-a spus Jia, am înţeles că şi voi rămâneţi aici. O să avem ocazia să stăm de vorbă.

— Asta depinde de ce se va întâmpla în seara asta, nu? i-a întrerupt o voce ascuţită.

Era Samantha Larkspear. Mark şi-a amintit vag că avea un frate care semăna foarte bine cu ea.

Purta uniforma de centurion şi avea o pancartă pe care scria singurul elf bun este elful mort. Iar dedesubt era o pată neagră, ca o băltoacă.

— Foarte concis! a remarcat Mark.

Dar Helen se albise din cauza şocului şi nu-şi putea lua ochii de la cuvintele acelea.

— După votul din seara asta, aş fi foarte suprinsă dacă nişte gunoaie ca voi o să mai aibă voie să stea în Alicante, a spus Samantha. Bucuraţi-vă cât mai puteţi.

— Vorbeşti cu soţia fiicei consulului, i-a atras atenţia Aline, cu nările fremătând. Ai grijă ce spui, Samantha Larkspear!

Samantha a scos un sunet ciudat, un fel de şuierat sau de plescăit, a dus mâna la centură şi a scos de acolo un pumnal cu apărătoare de mână. Mark l-a văzut pe fratele ei, palid şi cu părul negru, la fel ca ea, făcându-şi loc prin mulţime. Helen avea mâna pe pumnalul serafic de la centură. Instinctiv, Mark a dus şi el mâna la arma de la şold, încordat şi pregătit de luptă.

Kit a ridicat capul când Julian i-a pus mâna pe umăr.

Se tolănise pe scaun, uitându-se la Alicante pe ferestrele mari din spatele podiumului de lemn, care semăna cu o scenă. În mod deliberat nu se uita la Livvy şi la Ty, care se duseseră să-şi întâmpine sora.

Relaţia asta strânsă a lor, toate îmbrăţişările şi exclamaţiile acelea îi aminteau mai mult ca niciodată că nu făcea parte din familie.

— Sora ta e aici, i-a spus el lui Julian. A arătat spre ea. Helen.

Julian s-a uitat o clipă spre fraţii lui; Kit avea impresia că ştia deja.

Părea încordat, parcă ieşeau scântei din el ca dintr-un cablu electric tăiat.

— Vreau să faci ceva pentru mine, a zis el. Alec stă de pază la uşa de est a Sălii. Găseşte-l şi trimite-l la Magnus. Spune-i că Magnus este în camera de oaspeţi a consulului, ştie el unde e.

Kit şi-a dat jos picioarele de pe scaun.

— De ce?

— Ai încredere în mine. Julian s-a ridicat. Prefă-te că e ideea ta, că vrei să-i arăţi ceva sau că vrei să te ajute să cauţi pe cineva. Nu vreau să stârnim curiozitatea nimănui.

— Nu pot să cred că vrei să sari la bătaie chiar în sala de consiliu, a spus Emma. Adică, mă gândesc că ar fi ilegal, chestii de-astea. A scos un sunet dezaprobator, lovind cu limba în dinţi. Nu e o idee bună, Samantha. Bagă pumnalul la loc.

Micul grup – Helen, Aline, Mark şi Samantha – s-a întors spre ea cu ochii mari, ca şi cum ar fi apărut dintr-un nor de fum. Fuseseră mult prea încordaţi ca să observe că se apropiase de ei.

Ceasul de aur a început să bată în ritm rapid. Mulţimea a pornit să se împrăştie, iar vânătorii de umbre s-au dus să-şi ocupe locurile în faţa podiumului. Dane Larkspear, care pornise spre sora lui, se oprise în mijlocul unui interval; Emma a văzut cu surprindere că Manuel îi blocase drumul.

Poate că nici Manuel nu considera că e o idee genială ca un centurion să se ia la trântă în sala de consiliu. Zara se uita şi ea spre ei, cu o expresie furioasă, care-i subţia buzele.

— N-ai nicio autoritate asupra mea, Aline Penhallow, a spus Samantha, dar a pus înapoi pumnalul în teacă. Nu când te-ai căsătorit cu... cu creatura asta.

— Tu ai desenat asta? a întrerupt-o Emma, arătând la băltoaca neagră de pe pancartă. Acela ar trebui să fie un elf mort?

Era convinsă că asta vrea să reprezinte. Pata aia avea mâini şi picioare şi nişte aripi de libelulă, sau cam aşa ceva.

— Impresionant, a spus Emma. Ai talent, Samantha. Ai mare talent.

Samantha a părut surprinsă.

— Crezi?

— Dumnezeule, nu! Acum du-te şi stai jos. Zara îţi face cu mâna.

Samantha a ezitat, apoi s-a întors. Emma a luat-o pe Helen de mână. A pornit cu ea spre banca lungă unde se aşezaseră fraţii Blackthorn. Inima îi bubuia. Nu că Samantha ar fi reprezentat vreun pericol, dar dacă s-ar fi stârnit ceva şi ar fi sărit şi ceilalţi prieteni ai Zarei, ar fi ieşit o bătaie serioasă.

Aline şi Mark înaintau odată cu ele, de o parte şi de alta. Degetele lui Helen s-au strâns pe braţul Emmei.

— Îmi amintesc de asta, a spus ea încet.

A atins uşor cicatricea lăsată de Cortana cu mulţi ani în urmă, când Emma strânsese sabia la piept, imediat după moartea părinţilor ei.

Helen fusese alături de ea când Emma se trezise într-o lume din care părinţii ei plecaseră pentru totdeauna, deşi Julian era cel care îi pusese sabia în braţe.

Acum, însă, Cortana era atârnată în spatele ei. Acum era şansa lor să îndrepte nedreptăţile trecutului – nedreptăţile făcute de Conclav lui Helen şi lui Mark şi celorlalţi ca ei, nedreptatea făcuta familiei Carstairs prin ignorarea morţii părinţilor ei. Gândul că în curând va pleca în exil făcea ca totul să fie şi mai dureros, gândul că ea nu va fi acolo să vadă familia Blackthorn reunită.

Au grăbit pasul spre ceilalţi, şi Emma l-a văzut pe Julian printre ei. Privirile lor s-au întâlnit. Emma a văzut chiar şi de la distanţa aceea că ochii lui erau acum aproape negri.

Ştia şi fără să întrebe: ceva era rău de tot.

Era greu să ţii pasul cu Alec Lightwood. Era mai mare decât Kit şi avea picioare mai lungi, iar în clipa în care Kit i-a spus că Magnus are nevoie de el, Alec a luat-o, efectiv, la fugă.

Kit nu era prea convins că povestea aia cu Alec, care îi prezintă Citadela, va fi crezută, în cazul în care cineva i-ar fi oprit din fugă. Dar nu i-a oprit nimeni; dăngănitul sonor al ceasului se auzea şi acum şi toată lumea se grăbea spre sala de consiliu.

Când au intrat în goană în apartamentul consulului, cu tavanele alea înalte, l-au găsit pe Magnus întins pe o canapea. Kieran şi Annabel erau fiecare în alt capăt al camerei, şi se uitau ca nişte pisici abia aduse într-un loc străin.

Jia şi Robert stăteau lângă canapea; Alec a pornit spre Magnus, dar tatăl lui i-a pus mâna pe umăr.

Alec s-a oprit, cu tot corpul încordat.

— Lasă-mă! s-a răstit el.

— E bine, i-a spus Robert. Fratele Enoch a fost adineauri aici. Magia lui e epuizată şi e slăbit, dar...

— Ştiu eu ce are, a spus Alec, smulgându-se de lângă Inchizitor.

Robert s-a uitat cum fiul lui îngenunchează lângă canapea. I-a dat la o parte lui Magnus părul de pe frunte, iar magicianul a părut că se trezeşte şi a murmurat ceva.

— De ceva vreme nu se simte bine, a şoptit Alec, parcă pentru sine. Magia i se epuizează foarte repede. I-am spus să se ducă la Labirintul Spiralat, dar nu a avut timp.

Kit se uita la ei uimit. Auzise de Magnus încă dinainte de a-l întâlni, evident; Magnus era celebru în lumea repudiaţilor. Şi când îl cunoscuse, magicianul fusese plin de energie cinetică, o tornadă ameţitoare de umor sec şi de flăcări albastre. Niciodată nu-i trecuse prin minte că s-ar putea îmbolnăvi sau că ar putea obosi.

— Nu există nicio modalitate prin care să-l faceţi să-şi revină? a întrebat Annabel.

Părea că vibrează de încordare, iar mâinile ei aveau mişcări agitate. Kit abia acum a observat că îi lipseşte un deget de la mâna dreaptă. Nu se uitase niciodată prea atent la ea. Îi dădea fiori.

— Eu am... am nevoie de el.

Admirabil, Alec nu s-a enervat.

— Trebuie să se odihnească, a spus el. Am putea amâna şedinţa...

— Alec, nu se poate, a vorbit Jia cu blândeţe. Este limpede că Magnus are nevoie de odihnă. Annabel, o să avem grijă de tine. Îţi promit.

— Nu. Annabel s-a lipit de perete. Vreau să fie Magnus lângă mine. Sau Julian. Aduceţi-l pe Julian.

— Ce se întâmplă?

Kit i-a recunoscut vocea înainte să se întoarcă şi s-o vadă pe Zara în uşă. Rujul acela părea ca o tăietură plină de sânge pe faţa ei palidă. Se uita la Magnus, zâmbind cu un colţ al gurii.

— Doamnă consul, a spus ea şi a înclinat capul. Toată lumea e în sală. Să le spun că mai întârziem?

— Nu, domnişoară Dearbom, a spus Jia, netezindu-şi roba brodată. Mulţumesc, dar nu e nevoie să te implici. Şedinţa se va desfăşura aşa cum am stabilit.

— Dearbom, a repetat Annabel ca un ecou.

Ochii ei se fixaseră asupra Zarei. Păreau morţi şi lucioşi ca ochii de şarpe.

— Tu eşti o Dearbom.

Zara a părut nedumerită, ca şi cum s-ar fi întrebat cine e Annabel.

— Zara pledează cu înfocare pentru restrângerea drepturilor pe care le au repudiaţii, a rostit Jia pe un ton neutru.

— Ne interesează siguranţa, a replicat Zara. Asta-i tot.

— Ar trebui să mergem, a spus Robert Lightwood. Se uita şi acum la Alec, dar Alec nu îl privea; stătea lângă Magnus, cu mâna pe obrazul lui. Alec, dacă ai nevoie de mine, să mă chemi.

— Îl trimit pe Kit, a spus Alec, fără să întoarcă ochii.

— Voi veni să te iau, i-a spus Robert lui Kieran, care rămăsese tăcut lângă fereastră, părând doar o umbră în umbrele camerei.

Kieran a dat din cap.

Robert i-a strâns uşor umărul lui Alec. Jia i-a întins mâna lui Annabel, iar aceasta, după ce s-a mai uitat un moment la Zara, a ieşit din cameră după consul şi Inchizitor.

— E bolnav? a întrebat Zara, uitându-se la Magnus cu o curiozitate rece. Nu ştiam că şi magicienii se îmbolnăvesc. N-ar fi caraghios dacă ar muri înaintea ta? Vreau să zic, dacă el e nemuritor, te-ai fi gândit că o să fie invers.

Alec a ridicat capul încet.

— Poftim?

— În fine, adică fiindcă Magnus e nemuritor şi tu, ştii, nu eşti, a clarificat ea.

— E nemuritor?

Vocea lui Alec era mai rece decât o auzise Kit vreodată.

— Trebuia să-mi fi spus dinainte. Aş fi dat timpul înapoi şi mi-aş fi căutat un soţ muritor frumuşel alături de care să îmbătrânesc.

— Păi, nu ar fi mai bine? a întrebat Zara. Aşa aţi îmbătrâni şi aţi muri în acelaşi timp.

— În acelaşi timp? a repetat Alec.

Nu se mişcase aproape deloc şi nici nu ridicase vocea, dar furia lui părea că umple camera. Până şi Zara începea să pară uşor stingheritã.

— Şi cum propui tu să facem asta? Să sărim împreună în prăpastie atunci când unul se îmbolnăveşte?

— Poate. Părea enervată. Trebuie să recunoşti că situaţia ta e tragică.

Alec s-a ridicat în picioare şi în clipa aceea era faimosul Alec Lightwood de care auzise Kit, eroul bătăliilor trecute, băiatul-arcaş cu lovitura mortală.

— Asta vreau şi asta am ales, a rostit el. Cum îndrăzneşti să-mi spui că sunt într-o situaţie tragică? Magnus nu m-a minţit niciodată, n-a încercat să-mi spună că va fi simplu, dar atunci când l-am ales a fost unul dintre cele mai simple lucruri pe care le-am făcut vreodată. Toţi avem o viaţă, Zara, şi nimeni nu ştie cât de lungă sau de scurtă va fi. Sunt convins că până şi tu ştii asta. Mă aşteptam să vrei să spui răutăţi şi mitocănii, dar mă îndoiesc că ai vrut să spui şi imbecilităţi.

Zara a roşit.

— Dar dacă tu mori de bătrâneţe şi el trăieşte veşnic...

— Atunci va fi acolo pentru Max, şi asta ne va face pe amândoi fericiţi, a spus Alec. Şi voi fi o persoană incredibil de norocoasă, pentru că va exista întotdeauna cineva care îşi va aminti de mine. Care mă va iubi veşnic. Magnus nu va jeli veşnic, dar îşi va aminti de mine şi mă va iubi până la sfârşitul timpului.

— Ce te face să fii aşa de sigur? a întrebat Zara, dar în vocea ei apăruse o uşoară şovăială.

— Pentru că e de mii de ori mai uman decât vei fi tu vreodată, a spus Alec. Acum pleacă de aici, înainte să-i pun viaţa în pericol trezindu-l ca să te transforme într-un morman de gunoi în flăcări. Ceva pe măsura personalităţii tale.

— Vai! a făcut Zara. Ce cuvinte oribile!

Kit s-a gândit că nu sunt numai nişte cuvinte oribile. S-a gândit că Alec vorbise serios. Într-un fel, chiar ar fi vrut ca Zara să mai rămână, ca să-şi verifice teoria. Dar ea s-a îndreptat spre uşă, s-a oprit acolo şi s-a uitat cu antipatie la ei.

— Hai, Alec, a spus ea. Adevărul e că vânătorii de umbre şi repudiaţii nu sunt făcuţi ca să fie împreună. Tu şi Bane sunteţi o ruşine. Dar tu nu te mulţumeşti doar cu faptul

că cei din Conclav ţi-au permis să-ţi întinezi descendenţa angelică. Nu, acum tu vrei să-l bagi cu forţa şi între noi.

— Adevărat? s-a auzit vocea lui Kieran, de care Kit şi uitase că era în cameră. Toţi vânătorii de umbre sunt obligaţi să se culce cu Magnus Bane? Ce viaţă interesantă!

— Gura, gunoi elf! s-a răstit Zara. O să vezi tu. Ai ales tabăra greşită, tu şi toţi fraţii Blackthorn şi Jace Herondale şi javra aia roşcată de Clary... Respira greu şi se aprinsese la faţă. Ce-o să mă bucur când o să mă uit la voi cum picaţi, a spus ea şi a ieşit din cameră.

— Chiar a spus „să-ţi întinezi descendenţa angelică”? a făcut Alec, cu un aer stupefiat.

— Gunoi elf, a repetat Kieran, meditativ. Cum ar zice Mark, asta-i o chestie nouă.

— Incredibil!

Alec s-a aşezat din nou lângă canapea, cu genunchii la piept.

— Nu m-a surprins nimic din ce a spus, a rostit Kieran. Aşa sunt ei. Aşa i-a făcut Pacea Rece. Le e teamă de tot ce e nou sau diferit şi sunt plini de o ură de gheaţă. Poate părea ridicolă Zara Dearbom, dar nu face greşeala s-o subestimezi, pe ea sau Cohorta. Kieran s-a uitat din nou pe fereastră şi a adăugat: Ura poate distruge lumea.

— Este o cerere foarte ciudată, a spus Diego.

— Tu eşti cel care are o relaţie de faţadă, a spus ea. Sunt convinsă că ţi s-au cerut lucruri şi mai ciudate.

Diego a râs, dar fără prea multă veselie. Stăteau la un rând distanţă de fraţii Blackthorn, în sala de consiliu. Bătăile ceasului, care anunţau începerea şedinţei, încetaseră şi sala se umpluse – pe podium însă nu era nimeni.

— Mă bucur că Jaime ţi-a spus. În mod egoist. Aş putea suporta ideea că mă urăşti, dar nu că mă dispreţuieşti.

Cristina a oftat.

— Nu cred că te-am dispreţuit cu adevărat vreodată.

— Trebuia să-ţi fi spus mai multe. Am vrut să te protejez – şi m-am minţit pe mine, spunându-mi că planurile Cohortei nu sunt problema ta. Nu am aflat de planurile lor pentru institutul din Los Angeles decât când era prea târziu. Şi l-am judecat greşit pe Manuel, ca atâţia alţii. Am avut încredere în el.

— Ştiu, a spus Cristina. Nu te acuz chiar de orice. Eu... atâta timp am fost Cristina şi Diego. Un cuplu. Şi când s-a terminat, m-am simţit înjumătăţită. Când te-ai întors, am crezut că o să fim la fel ca înainte, am încercat, dar...

— Nu mă mai iubeşti ca înainte, a încheiat el.

Ea a tăcut un moment.

— Nu, a spus ea. Nu te mai iubesc. Nu ca atunci. A fost ca şi cum aş fi vrut să mă întorc într-o copilărie pe care mi-o aminteam perfectă. Dar niciodată nu mai e la fel, pentru că tu nu mai eşti la fel.

Diego a înghiţit în sec – mărul lui Adam s-a mişcat uşor.

— Nu pot să te învinovăţesc. În clipa de faţă nici eu nu mă plac prea mult.

— Poate asta te-ar face să te placi ceva mai mult. Ar fi frumos din partea ta, Diego.

El a clătinat din cap.

— Cred că mă aşteptam să-ţi fie milă de un elf rătăcit.

— Nu e vorba de milă.

S-a uitat peste umăr; Zara ieşise mai devreme din sală şi nu se întorsese nici acum. Samantha se uita urât la ea însă – probabil îşi imagina că vrea să-i fure Zarei logodnicul.

— Mă sperie. O să-l ucidă după ce depune mărturie.

— Cohorta este înspăimântătoare, a spus Diego. Dar Cohorta nu înseamnă centurionii, şi nici toţi centurionii nu sunt ca Zara. Rayan, Divya sau Gen sunt oameni buni. Ca şi Conclavul, e o instituţie care a dezvoltat un cancer în sânul ei. O parte din

trup e bolnavă, o altă parte e sănătoasă. Misiunea noastră este să găsim modalitatea de a distruge partea bolnavă fără să distrugem tot trupul.

Uşile Sălii s-au deschis. consulul, Jia Penhallow, a intrat cu roba ei neagră cu stropi argintii, care flutura pe lângă ea.

Din sala care până atunci fusese însufleţită de discuţii, s-au auzit doar murmure înăbuşite. Cristina s-a rezemat de spătar, în timp ce consulul a început să urce scările spre podium.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, nefilimi, cu toate că aţi fost convocaţi în grabă.

Consulul stătea în faţa unui podium scund de lemn, pe care era gravată pecetea celor patru „C”-uri. Emma nu şi-o amintea aşa, cu părul încărunţit şi cu ridurile acelea de la coada ochiului. Nu putea fi uşor să fii consul în vremea unui război surd.

— Cei mai mulţi dintre voi au aflat ce s-a întâmplat cu Malcolm Fade. A fost unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi ai noştri, sau cel puţin aşa am crezut. Ne-a trădat cu câteva săptămâni în urmă, şi mai descoperim şi azi crimele sângeroase şi oribile pe care le-a comis.

Murmurul care s-a ridicat din mulţime i se părea Emmei asemănător cu vuietul mareei. Ar fi vrut să fie Julian lângă ea, să-i atingă umărul cu umărul lui sau să-i strângă mâna, dar, ca să arate că respectă indicaţiile Inchizitorului, după ce el îi spusese că Magnus a leşinat, se aşezase fiecare la câte un capăt al băncii.

— I-am promis lui Annabel Blackthorn că Magnus va fi lângă ea, îi spusese el încet, ca să nu audă şi fraţii mai mici şi să intre în panică. I-am dat cuvântul meu.

— Nu aveai de unde să ştii. Bietul Magnus. Nu aveai de unde să ştii că e bolnav.

Dar şi-a amintit propriile cuvinte: Nu îi promite ce nu putem face. Şi a simţit că se răceşte din tot trupul.

— Povestea trădării lui Fade este mai lungă, şi poate unii dintre voi n-o ştiu, a spus Jia. În 1812, el s-a îndrăgostit de o fată vânător de umbre, Annabel Blackthorn. Familia ei nu agrea ideea că ea s-ar putea căsători cu un magician. În cele din urmă, a fost ucisă de alţi nefilimi. Lui Malcolm i s-a spus că ea devenise Soră de Fier.

— De ce nu l-au ucis şi pe el? s-a auzit o voce din mulţime.

— Era un magician puternic. Un bun preţios, a răspuns Jia. Până la urmă, s-a luat decizia să fie lăsat în pace. Dar când Malcolm a descoperit ce s-a întâmplat în realitate cu Annabel, şi-a pierdut minţile. Şi-a petrecut ultimul secol căutând să se răzbune pe vânătorii de umbre.

— Doamna mea. Era Zara, care stătea în picioare, mândră şi băţoasă; abia intrase în sală şi acum era printre rânduri. Ne spui povestea asta ca şi cum ar trebui să avem vreo simpatie pentru fată sau pentru magician. Dar Malcolm Fade a fost ton monstru. Un criminal. Dragostea unei fetişcane nu scuză cu nimic ce a făcut.

— Eu cred că e o mare diferenţă între scuză şi explicaţie, a spus Jia.

— Atunci, de ce ne mai trebuie această explicaţie? Magicianul e mort. Sper că nu încearcă cineva să stoarcă nişte despăgubiri de la consiliu. Nimeni care a avut de-a face cu monstrul acela nu merită vreo recompensă pentru moartea lui.

Privirea Jiei era ca lama unui cuţit.

— Am înţeles că în ultimul timp ai fost foarte activă în afacerile consiliului, Zara. Asta nu înseamnă că poţi să întrerupi un consul. Du-te şi ia loc.

După o clipă, Zara s-a aşezat, părând furioasă. Aline a strâns pumnul.

— Bravo, mama! a şoptit ea.

Dar s-a ridicat altcineva în locul Zarei. Tatăl ei.

— Doamnă consul, a rostit el. Nu suntem ignoranţi; ni s-a spus că la această şedinţă vom asista la nişte mărturii importante, care ar putea avea impact asupra Conclavului. N-ar fi timpul să scoateţi martorii aceia, dacă există într-adevăr?

— O, dar există. E vorba despre Annabel. Annabel Blackthorn.

Acum, murmurul sălii semăna cu valurile care se sparg. În clipa următoare, a intrat Robert Lightwood, care avea o expresie sumbră. În spatele lui erau doi gardieni, iar între ei mergea Annabel.

Părea chiar micuţă când a urcat pe podium lângă Inchizitor. Cartea Neagră era prinsă cu un şnur în spatele ei, şi asta o făcea să pară şi mai mică, precum un copil care se duce la şcoală.

Prin sală se auzeau şoapte. Mort viu, a auzit Emma. Întinat. Annabel s-a strâns mai tare lângă Robert.

— Este scandalos, a izbucnit tatăl Zarei. Nu am suferit destul, cu toţii, din cauza murdăriei distrugătoare a întunericiţilor? Trebuia să aduceţi aici această maturai

Julian a sărit în picioare.

— Întunericiţii nu erau morţi vii, a spus el, întorcându-se cu faţa spre sală. Ei erau întorşi de Pocalul Infernal. Annabel este exact cine a fost în viaţa ei. A fost torturată de Malcolm. A fost ţinută ani de zile pe jumătate vie. Vrea să ne ajute.

— Julian Blackthorn, a mârâit Dearbom. Fiica mea mi-a povestit despre tine... unchiul tău era nebun, toţi din familie sunteţi nebuni, pentru că numai un nebun ar putea să creadă că asta ar fi o idee bună...

— Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa, a rostit Annabel, cu o voce limpede şi puternică. Este sângele meu.

— Blackthorn, a spus Dearbom. Se pare că toţi sunt nebuni, morţi sau ambele!

Dacă se aştepta la râsete, nu s-a auzit niciunul. Sala amuţise.

— Stai jos, i-a spus consulul cu răceală. Se pare că în familia voastră e o problemă legată de comportament. Dacă mă mai întrerupeţi o dată, vă scot din sală.

Dearbom s-a aşezat, dar ochii lui străluceau de furie. Nu era singurul. Emma a scanat sala şi a văzut mai multe priviri duşmănoase îndreptate spre podium. A încercat să-şi stăpânească nervii; Julian ieşise dintre bănci şi se dusese în faţa podiumului.

— Annabel, a spus el cu o voce joasă şi încurajatoare. Povesteşte-le despre rege.

— Regele întunericului, a spus încet Annabel. Stăpânul Umbrelor. A fost colaboratorul lui Malcolm. E important ca toată lumea să ştie, pentru că şi acum plănuieşte să îi distrugă pe toţi nefilimii.

— Dar poporul elfilor e slab!

Un bărbat cu o gandora brodată se ridicase în picioare, cu ochii negri plini de îngrijorare. Cristina i-a spus Emmei la ureche că este conducătorul institutului din Marrakech.

— Anii aceştia de Pace Rece i-au slăbit. Regele nu poate să spere că are forţa să se ridice asupra noastră.

— Nu într-o ciocnire dintre două armate egale, a spus Annabel, cu vocea ei mică. Dar regele s-a folosit de puterea Cărţii Negre ca să afle cum să distrugă puterea nefilimilor. A învăţat să anihileze runele, pumnalele serafice şi lampa-vrăjitoarei. V-aţi lupta cu forţele lui fără mai multă putere ca mundanii...

— Asta chiar nu poate fi adevărat! Era un bărbat subţirel, brunet, pe care Emma îl văzuse cu mult timp în urmă, când se dezbătuse Pacea Rece – Lazlo Balogh, conducătorul institutului din Budapesta. Minte!

— N-are niciun motiv să mintă! Diana sărise şi ea în picioare, cu umerii drepţi, ca şi cum intrase în poziţie de luptă. Lazlo, tocmai tu...

— Domnişoară Wraybum.

Chipul bărbatului din Ungaria a căpătat o expresie dură.

— Cred că ştim cu toţii că tu ar trebui să te retragi din discuţie.

Diana a îngheţat.

— Fraternizezi cu elfii, a continuat el, plescăind în timp ce vorbea. Ai fost observată.

— O, în numele îngerului, Lazlo! a exclamat consulul. Diana nu are nicio legătură aici, în afară de faptul că nu e de acord cu tine.

— Lazlo are dreptate, a spus Horace Dearbom. Fraţii Blackthorn sunt simpatizanţii elfilor şi trădătorii Legii...

— Dar nu suntem mincinoşi, a replicat Julian.

Vocea lui părea din oţel rece.

Dearbom a înghiţit momeala.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Nu fiica ta l-a ucis pe Malcolm Fade. Annabel l-a ucis.

Zara a sărit în picioare ca o marionetă trasă de sfoară.

— E o minciună! a ţipat ea.

— Nu e o minciună, a spus Annabel. Malcolm m-a ridicat din morţi. A folosit sângele lui Arthur Blackthorn ca să o facă. Iar pentru asta, şi pentru că m-a torturat, şi pentru că m-a abandonat, eu l-am ucis.

Acum camera a explodat de-a dreptul. Strigătele răsunau. Samantha şi Dane Larkspear erau în picioare, agitându-şi pumnii. Horace Dearbom urla că Annabel e o mincinoasă, că toţi Blackthornii sunt mincinoşi.

— Destul! a strigat Jia. Linişte!

— La Spada Mortale.

O femeie măruntă, cu pielea măslinie, s-a ridicat de undeva, din spate. Avea o rochie simplă, dar la gât purta un colier gros cu nestemate strălucitoare. Părul era cenuşiu-închis şi îi ajungea aproape până la şolduri, iar vocea ei era atât de puternică, încât să acopere gălăgia din sală.

— Ce ai spus, Chiara? a întrebat Jia.

Emma auzise de ea – Chiara Malatesta, conducătoarea institutului din Roma, Italia.

— Sabia Mortală, a spus Chiara. Pentru că se pune întrebarea dacă această... persoană – dacă poate fi numită aşa – spune adevărul, atunci s-o testăm cu Maellartach. Şi atunci nu mai pierdem vremea cu discuţii inutile.

— Nu. Annabel şi-a rotit ochii prin sală, panicată. Nu Sabia...

— Vedeţi, minte, a spus Dane Larkspear. Se teme că Sabia va dezvălui adevărul!

— Se teme de Sabie pentru că a fost torturată de consiliu! a răspuns Julian.

A vrut să se ducă spre podium, dar doi gardieni l-au prins de braţe şi l-au ţinut pe loc. Emma a dat să se ridice, dar Helen a tras-o înapoi.

— Încă nu, i-a şoptit ea. Ar înrăutăţi situaţia... trebuie măcar să încerce...

Dar inima Emmei bătea nebuneşte. Julian era şi acum ţinut să nu se apropie de podium. Toţi nervii din corpul ei urlau când Robert Lightwood s-a îndepărtat şi a venit înapoi cu ceva lung şi ascuţit şi argintiu. Ceva care lucea ca o apă întunecată. L-a văzut – l-a simţit – pe Julian cum trage aer în piept; el ţinuse odată Sabia Mortală în mâini şi ştia ce durere provoacă.

— Nu face asta! a spus el, dar vocea lui a fost înecată în talazul celorlalte voci, în gălăgia provocată de vânătorii de umbre care se ridicaseră în picioare şi îşi întindeau gâtul să vadă ce se întâmplă.

— Este o creatură mizerabilă, un mort viu! a ţipat Zara. Ar trebui să i se curme existenţa nenorocită, nu să stea în faţa consiliului!

Annabel s-a albit. Emma simţea încordarea lui Julian şi ştia ce gândeşte: dacă Magnus ar fi fost aici, el ar fi putut explica: Annabel nu era strigoi. Doar fusese readusă la viaţă. Era un vânător de umbre viu. Magnus era un repudiat în care Conclavul avea încredere, unul dintre puţinii în care avea încredere. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă el ar fi putut veni la şedinţă.

Magnus, s-a gândit Emma, o, Magnus, sper că te simţi bine. Aş fi vrut să fii aici cu noi.

— Sabia ne va spune dacă mărturia lui Annabel e sinceră, a spus Jia cu o voce dură, care s-a auzit până în spatele Sălii. Asta e Legea. Staţi jos şi lăsaţi Sabia Mortală să lucreze.

Mulţimea a tăcut. Instrumentele Mortale erau cea mai înaltă putere cunoscută de vânătorii de umbre, în afară de înger. Până şi Zara a închis gura.

— Nu te grăbi, i-a spus Robert lui Annabel.

Compasiunea care se vedea pe faţa lui a surprins-o pe Emma. Îşi amintea cum îi pusese cu forţa lui Julian Sabia în mâini, iar Julian avea doar doisprezece ani. Mult timp după aceea a fost furioasă pe el, deşi Julian nu părea să-i poarte pică.

Annabel gâfaia ca un iepure speriat. S-a uitat la Julian, care i-a făcut din cap un semn încurajator, şi a întins încet mâinile.

Când a luat Sabia, s-a scuturat din tot trupul, ca şi cum ar fi atins un gard electric. Faţa i s-a crispat – dar a ţinut Sabia fără să păţească nimic. Jia a respirat adânc, vizibil uşurată. Sabla o dovedise – Annabel era vânător de umbre. Sala a rămas mută şi toţi se uitau la ea.

Consulul şi Inchizitorul s-au dat înapoi, ca să-i lase loc. Ea a rămas în mijlocul podiumului, o fată singură cu o rochie care nu era pe măsura ei.

— Care este numele tău? a întrebat-o Robert, cu o voce aparent blândă.

— Annabel Callisto Blackthorn.

Vorbea întretăiat, pentru că respira precipitat.

— Şi cu cine eşti pe acest podium?

Ochii ei albaştri-verzi au fugit speriaţi de la unul la altul.

— Nu ştiu, a şoptit ea. Sunteţi consulul şi Inchizitorul… dar nu cei pe care îi ştiu eu. Tu eşti limpede un Lightwood, dar… A clătinat din cap, dar apoi faţa i s-a luminat. Robert, a zis ea. Julian ţi-a spus Robert.

Samantha Larkspear a râs batjocoritor, şi au început şi alţi purtători de pancarte să râdă.

— Nu mai are destul creier ca să facă o mărturie decentă.

— Tăcere! a tunat Jia. Domnişoară Blackthorn, l-ai cunoscut… ai fost iubita lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles?

— Când l-am cunoscut eu, era un simplu magician, nu avea rang.

Vocea ei tremura.

— Vă rog. Întrebaţi-mă dacă l-am ucis. Nu mai rezist mult aşa.

— Ce discutăm aici nu e decis de noi.

Jia nu părea supărată, dar Annabel a tresărit vizibil.

— E o greşeală, i-a şoptit Livvy Emmei. Trebuiau s-o întrebe doar de Malcolm şi gata. Nu pot transforma asta într-un interogatoriu.

— O să fie bine, a spus Emma. O să fie bine.

Dar inima îi spărgea pieptul. Fraţii Blackthorn priveau, vizibil tensionaţi. În partea cealaltă, Helen se ţinea strâns de braţele scaunului, iar Aline o mângâia pe umăr.

— Întreab-o, a spus Julian. Întreab-o, pur şi simplu, Jia.

— Julian. Ajunge! a spus Jia, dar s-a întors la Annabel, care aştepta plină de speranţă, cu ochii întunecaţi. Annabel Callisto Blackthorn. Tu l-ai ucis pe Malcolm Fade?

— Da.

Ura îi cristalizase vocea, i-o întărise.

— L-am tăiat. L-am privit cum sângerează şi moare. Zara Dearbom nu a făcut nimic. V-a minţit pe toţi.

Sala s-a umplut de exclamaţii înăbuşite. Julian s-a relaxat o clipă şi gardienii care îl ţineau au slăbit strânsoarea. Zara, cu faţa roşie, se uita cu gura căscată.

Slavă îngerului, s-a gândit Emma. Acum vor trebui s-o asculte.

Annabel s-a întorş cu faţa spre sală, cu Sabia în mână, şi în clipa aceea Emma a văzut de cine s-a îndrăgostit Malcolm. Era mândră, radioasă, frumoasă.

Ceva a zburat pe deasupra capului ei şi s-a izbit de pupitru. O sticlă, a bănuit Emma, după cioburi. S-a auzit o exclamaţie, apoi un chicotit, după care alte obiecte au început să zboare prin aer – se părea că aruncau cu tot ce aveau la îndemână.

Nu toţi, şi-a dat seama Emma. Cohorta şi suporterii ei. Nu erau foarte mulţi, dar erau destui. Iar ura lor era mai mare decât Sala aceea.

Emma i-a întâlnit privirea lui Julian; a văzut disperare în ochii lui. Se aşteptaseră la ceva mai bun. Chiar şi după toate cele întâmplate, încă se aşteptau la ceva mai bun.

Era adevărat că mulţi dintre vânătorii de umbre se ridicaseră acum în picioare şi le strigau celor din Cohortă să înceteze. Dar Annabel se prăbuşise la pământ, cu capul în piept, ţinând şi acum în mâini Sabia. Nu ridicase mâinile să se ferească de obiectele care zburau spre ea – acestea se loveau de podea, de pupitru şi de fereastră: sticle şi pungi, monede şi pietre, ba chiar şi ceasuri sau brăţări.

— Încetaţi! a strigat Julian, şi furia rece din tonul lui a reuşit să-i şocheze şi să-i amuţească măcar pe câţiva. În numele îngerului, acesta este adevărul. Ea spune adevărul! Despre Malcolm, despre regele întunericului...

— Cum am putea să ştim asta? a şuierat Dearbom. Cine spune că Sabia Mortală funcţionează şi la o... creatură ca aia? Este întinată...

— E un monstru, a ţipat Zara. Asta e o conspiraţie, vor să ne atragă într-un război împotriva Curţii Elfilor întunericului! Blackthornilor nu le pasă decât de minciunile lor şi de fraţii lor elfi împuţiţi!

— Julian, a gemut Annabel, care ţinea atât de strâns Sabia Mortală în mâini, încât începuse să sângereze. Julian, ajută-mă... Magnus... unde e Magnus?

Julian s-a zbătut să scape din strânsoarea gardienilor. Robert s-a apropiat repede, întinzând spre ea mâinile lui mari.

— Ajunge, a spus el. Vino cu mine, Annabel...

— Lasă-mă-n pace!

Cu un strigăt răguşit, Annabel a sărit din faţa lui şi a ridicat Sabia. Emma şi-a amintit brusc două lucruri care au făcut-o să îngheţe:

Sabia Mortală nu era numai un instrument al justiţiei. Era o armă.

Iar Annabel era un vânător de umbre, cu o armă în mână.

Ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, Robert a mai făcut un pas spre Annabel şi a întins mâinile spre ea, s-a calmeze, s-o convingă. A deschis gura să spună ceva, iar ea a repezit Sabia în faţă.

A pătruns prin veşmintele lui Robert Lightwood şi s-a înfipt în inima lui.

Kit se simţea ca şi cum ar fi ajuns din greşeală într-un salon de spital al altei familii, de unde nu i se dădea voie să plece. Alec stătea lângă Magnus, şi din când în când îi atingea umărul sau îi spunea ceva încet. Kieran se holba pe geam, de parcă ar fi vrut să se teleporteze afară.

— Vrei să... adică, ar trebui să le spună cineva şi copiilor? Lui Max şi lui Rafe? a întrebat Kit într-un târziu.

Alec s-a ridicat şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, unde, pe o masă de lângă perete, era o carafa cu apă.

— Nu chiar acum, a spus el. Sunt în siguranţă, cu mama mea, în oraş. Ei nu trebuie să... Magnus nu trebuie să... Alec a băut o înghiţitură de apă. Speram să se facă bine şi să nu fie nevoie să le spunem ceva.

— Ai zis că ştii ce are, a spus Kit. Este... periculos?

— Nu ştiu, a răspuns Alec. Dar ştiu un lucru. Nu numai el are asta. Mai sunt şi alţi magicieni. Tessa şi Jem au căutat o cauză sau un tratament, dar acum şi ea e bolnavă...

S-a întrerupt. Se auzea un fel de vuiet surd, ca nişte valuri care se ridică, gata să se spargă. Alec s-a albit la faţă.

— Am mai auzit sunetul acesta. Se întâmplă ceva. În Sală.

Kieran a sărit de pe pervaz cu un salt agil.

— E moartea.

— Poate nu, a spus Kit, ciulindu-şi urechile.

— Simt miros de sânge, a stăruit Kieran. Şi aud ţipete.

S-a urcat pe pervaz şi a tras jos o draperie. A smuls bagheta, care avea vârful ascuţit, apoi a sărit pe podea, ţinând-o ca pe o suliţă. Ochii lui, argintiu şi negru, sclipeau.

— Nu voi fi dezarmat când vor veni.

— Trebuie să staţi aici. Amândoi. O să văd ce se întâmplă, a spus Alec. Tatăl meu...

Uşa s-a dat de perete. Kieran a aruncat bagheta. Diego, care intrase pe uşă, s-a aplecat iute şi bagheta s-a înfipt în perete.

— TQue cbingados? a făcut Diego, şocat. Ce dracu'?

— El crede că ai venit să ne ucizi, a spus Kit. E adevărat?

Diego şi-a dat ochii peste cap.

— Lucrurile au luat o întorsătură urâtă în Sală, i-a anunţat.

— E cineva rănit? a întrebat Alec.

Diego a şovăit.

— Tatăl tău... a început el.

Alec a pus paharul pe masă şi s-a dus la Magnus. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte şi pe obraz. Magnus nu s-a mişcat, dormea în continuare liniştit, cu ochii lui de pisică închişi.

Kit îl invidia.

— Rămâneţi aici, le-a spus Alec lui Kieran şi Kit.

Apoi s-a întors şi a ieşit din cameră.

Diego s-a uitat după el întristat. Kit parcă simţea că i se face rău. Avea senzaţia că ce i se întâmplase tatălui lui Alec nu era deloc minor.

Kieran şi-a scos bagheta din perete şi a îndreptat-o spre Diego.

— Ţi-ai transmis mesajul, i-a spus el. Acum du-te. Îi voi proteja eu pe copil şi pe magician.

Diego a clătinat din cap.

— Eu am venit să te iau pe tine – a arătat spre Kieran – şi să te duc la Şcoala de Solomonie.

— Nu vin cu tine nicăieri, a spus Kieran. Nu ai moralitate. I-ai adus dezonoare doamnei Cristina.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat între mine şi Cristina, a replicat Diego cu răceală.

Kit a observat că Diego cel Perfect nu mar arăta chiar aşa de perfect. Cearcănele de sub ochi erau adânci şi violete, iar pielea lui măslinie era acum pământie. Oasele feţei erau mai vizibile de oboseală şi încordare.

— Poţi să spui orice despre elfi, dar noi nu dispreţuim pe nimeni mai mult decât pe cei care trădează o inimă pe care au primit-o.

— Cristina mi-a spus să vin aici ca să te duc la Şcoala de Solomonie. Dacă refuzi, înseamnă că îi vei dezonora tu dorinţa.

Kieran s-a uitat furios la el.

— Minţi!

— Nu mint, a spus Diego. Se teme că nu eşti în siguranţă. Ura Cohortei a atins culmea şi în Sală este haos. Dacă vii cu mine, o să fii în siguranţă, altfel nu-ţi pot promite nimic.

— Cum aş putea fi în siguranţă la Şcoala de Solomonie, cu Zara Dearbom şi prietenii ei?

— Ea nu va fi acolo, a spus el. Ea şi Samantha şi Manuel vor să rămână aici, în Idris, în inima puterii. Asta şi-au dorit dintotdeauna, putere. Şcoala de Solomonie este un loc liniştit, unde se studiază. Diego i-a întins mâna. Vino cu mine. Pentru Cristina.

Kit se uita la ei cu respiraţia oprită. Era un moment foarte ciudat Aflase destule lucruri despre vânătorii de umbre şi acum înţelegea că dacă Diego era centurion, însemna că încălca Legea ducându-l pe Kieran la Şcoala de Solomonie. Şi aflase destule despre poporul elfilor şi despre mândria lor, ca să ştie că pentru Kieran a accepta însemna a se supune.

De afară s-a auzit un alt vuiet puternic.

— Dacă rămâi aici, a spus Rit, prudent, şi te atacă Cohorta, Mark şi Cristina vor veni să te apere. Şi ar putea să fie răniţi.

Kieran a pus bagheta metalică pe podea. S-a uitat la Kit.

— Spune-i lui Mark unde m-am dus. Şi transmite-i Cristinei mulţumirile mele.

Kit a dat din cap. Diego a înclinat şi el capul spre Kit, după care s-a apropiat de Kieran şi l-a luat stângaci de braţ. Cealaltă mână a pus-o pe insigna cu Primi Ordines, prinsă de uniformă.

Până să spună Kit ceva, au dispărut într-un vârtej de lumină strălucitoare.

Gardienii s-au repezit spre podium, în timp ce Jia a sărit să-l prindă pe Robert, care cădea inert. Cu faţa ca o mască a ororii, Jia s-a lăsat în genunchi, şi-a scos stela şi a început să facă o iratzt pe braţul lui Robert, care se clătina moale.

Sângele lui se împrăştiase în jurul amândurora, o baltă stacojie care se făcea tot mai mare.

— Annabel.

Vocea lui Julian nu era mai mult decât o şoaptă încărcată de şoc. Emma aproape că vedea prăpastia de autoacuzări şi autoculpabiliziri care se deschidea la picioarele lui. A început să se zbată cu disperare, încercând să se smulgă din strânsoarea gardienilor.

— Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul...

— Înapoi! a ţipat Jia. Toţi înapoi!

Îngenunchease lângă Robert şi încerca să deseneze din nou runa de vindecare, cu mâinile pline de sânge.

Alţi doi gardieni s-au repezit pe scări, dar s-au oprit şovăitori la cuvintele ei. Annabel, în rochia sa albastră pătată de sânge, ţinea Sabia în faţa ei ca pe o barieră. Sângele lui Robert pătrundea deja în lamă, ca şi cum ar fi fost o piatră poroasă ce înghiţea lacomă apa.

Julian a reuşit să se elibereze şi a făcut un salt pe podiumul însângerat. Emma a sărit în picioare; Cristina a tras-o de jachetă, dar degeaba, ea deja se căţărase pe spătarul îngust al băncii.

Slavă îngerului pentru orele alea pe care le petrecuse făcând echilibristică pe grinzile din sala de antrenament, s-a gândit ea şi a luat-o la fugă, după care a sărit de pe bancă pe culoare. Auzea voci care strigă la ea, un vuiet ca valurile; le-a ignorat. Julian s-a ridicat încet în picioare, în faţa lui Annabel.

— Nu te apropia! a ţipat Annabel, agitând Sabia Mortală.

Lama părea să strălucească, să pulseze chiar în mâna ei, sau era doar imaginaţia Emmei?

— Nu vă apropiaţi de mine!

— Annabel, potoleşte-te.

Julian a vorbit calm şi i-a arătat mâinile, să vadă că sunt goale – goale? s-a înfuriat Emma, unde era sabia lui, unde erau armele lui? Ochii lui erau mari şi sinceri.

— Asta nu va face decât să înrăutăţească situaţia, a spus el.

Annabel respira gâfâit.

— Mincinosule! Pleacă, pleacă de lângă mine!

— Nu te-am minţit niciodată...

— Mi-ai spus că îmi vor da conacul Blackthorn! Mi-ai spus că Magnus mă va proteja! Dar uite! A descris un arc mare de cerc cu mâna, arătând spre Sală. Eu sunt întinată pentru ei... sunt dispreţuită, mă consideră o ucigaşă...

— Încă mai poţi reveni.

Vocea lui Julian era un miracol prin siguranţa ei.

— Lasă Sabia jos.

O clipă, Annabel a părut că ezită. Emma era la picioarele scărilor care duceau spre podium; a văzut că Annabel slăbeşte strânsoarea...

Jia s-a ridicat în picioare. Roba ei era udă de sângele lui Robert şi stela îi atârna fără viaţă în mână.

— E mort, a spus ea.

A fost ca şi cum o cheie a descuiat lacătul unei cuşti, eliberându-i pe ocupanţi: gardienii s-au repezit pe scări după Annabel, cu săbiile întinse. Ea s-a răsucit cu o viteză inumană şi le-a sfâşiat amândurora pieptul, cu o singură lovitură. Ei s-au prăbuşit la pământ urlând, Emma a urcat scările în fugă, şi-a scos Cortana şi a sărit în faţa lui Julian.

De aici, putea vedea toată sala de consiliu. Era un haos. Unii ieşeau afară în fugă. Fraţii Blackthorn şi Cristina erau în picioare şi încercau să ajungă la podium, dar între timp apăruse un şir de gardieni care îi ţineau pe loc. În timp ce Emma se uita la ei, Livvy s-a strecurat pe sub braţul unui gardian şi a început să-şi facă loc pentru a ajunge la ei. Avea în mână o sabie lungă şi strălucitoare.

Emma a întors capul spre Annabel. De aproape, se vedea bine că ceva se întâmplase cu ea. Părea departe, cu ochii morţi, goi. Privirea ei trecea peste Emma. Alec năvălise pe uşă – a ridicat capul spre podium, cu faţa ca o mască de suferinţă şi de şoc.

Emma şi-a luat ochii de la el, pentru că Annabel a sărit la Julian ca o pisică, tăind aerul cu Sabia. Dar în loc să ridice Cortana ca să-i pareze lovitura, Emma s-a aruncat într-o parte şi l-a trântit pe Julian pe podeaua lustruită a podiumului.

O clipă a fost lipit de ea; erau împreună, trup lângă trup, şi ea a simţit forţa de parabatai curgându-i prin vene. Sabia Mortală s-a repezit din nou spre ei, cu mai multă putere, şi ei s-au separat; Sabia a tăiat lemnul podelei la picioarele lor.

Sala era plină de ţipete. Emmei i s-a părut că-l aude pe Alec strigându-l pe Robert: Tată, te rog, tată! S-a gândit la tapiseria din biroul lui Robert. S-a gândit la Isabelle. A răsucit Cortana în mână şi a izbit cu latul sabia Maellartach.

Amândouă au vibrat. Annabel şi-a tras înapoi braţul în care ţinea Sabia, cu o privire şi mai sălbatică. Cineva îl striga pe Julian. Era Livvy, care se căţăra pe podium din lateral.

— Livvy! a ţipat Julian. Livvy, pleacă de-aici...

Annabel s-a răsucit iar, Emma a ridicat Cortana, s-a apropiat şi a lovit Sabia lui Annabel cu toată forţa; s-a auzit un zăngănit asurzitor.

Şi apoi Sabia Mortală s-a sfărâmat.

A început să crape în zigzag de-a lungul lamei, iar partea de sus s-a desprins. Annabel a ţipat şi s-a dat înapoi îngrozită, în timp ce din Sabia spartă a început să se scurgă un lichid negru, aşa cum se scurge seva dintr-un copac tăiat.

Emma a căzut în genunchi. Avea impresia că mâna în care ţinuse Cortana fusese lovită de fulger. Încheietura îi zvâcnea şi parcă toate oasele ţiuiau, făcând-o să tremure. A apucat mânerul Cortanei cu dreapta, panicată, disperată să n-o scape.

— Emma!

Şi Julian avea braţul înţepenit, a văzut atunci Emma, ca şi cum ar fi fost şi el rănit.

Ţiuitul începea să se atenueze. Emma a încercat să se ridice în picioare şi s-a împleticit; şi-a muşcat buzele de frustrare. Cum îndrăzneşte corpul ei s-o trădeze?

— N-am nimic... n-am nimic...

Livvy a rămas cu gura căscată când a văzut Sabia Mortală sfărâmată. Ajunsese pe podium; Julian a întins mâna spre ea şi Livvy i-a aruncat sabia cu care venise. El a prins-o cu uşurinţă şi s-a întors spre Annabel, care rămăsese cu ochii la Sabia sfărâmată din mâna ei. Văzuse şi consulul ce se întâmplase, şi acum venea spre ei cu paşi mari.

— S-a terminat, Annabel, a spus Julian. Nu părea deloc triumfător; părea obosit. Gata.

Annabel a scos un fel de răget din gât şi a făcut un salt. Julian a ridicat sabia. Dar Annabel a sărit pe lângă el; părul ei negru părea un nor întunecat. Picioarele se desprinseseră de pământ şi o clipă a fost cu adevărat superbă, un vânător de umbre în plină glorie, dar apoi a aterizat uşor pe podeaua de lemn, la marginea podiumului, şi a înfipt jumătatea de lamă ciobită în inima lui Livvy.

Ochii lui Livvy s-au făcut mari. Gura ei a format litera „O”, ca şi cum ar fi descoperit ceva mărunt şi surprinzător, cum ar fi un şoarece pe dulapul din bucătărie. O vază cu flori răsturnată, un ceas de mână cu cadranul spart. Nimic uriaş. Nimic teribil.

Annabel a făcut un pas înapoi, respirând greu. Nu mai era frumoasă. Rochia ei, braţul ei erau scăldate în roşu şi negru.

Livvy a ridicat mâna şi a pipăit mirată mânerul tăişului care îi ieşea din piept. Obrajii îi erau aprinşi.

— Ty? a şoptit ea. Ty, eu...

Genunchii i-au cedat. S-a prăbuşit pe spate cu un bufnet surd. Lama Sabiei era ca o insectă oribilă înfiptă în pieptul ei, ca un ţânţar uriaş care îi sugea sângele ce ţâşnea din rană, roşu, şi curgea pe podea amestecat cu lichidul negru din sabie.

Pe culoarul dintre scaune, în sala de consiliu, Ty a ridicat privirea şi chipul lui a căpătat culoarea cenuşii. Emma nu avea idee dacă putea să-i vadă prin mulţimea aceea de oameni, dacă putea s-o vadă pe sora lui, dacă putea să vadă ce se întâmplase, dar el şi-a dus mâinile la piept, apăsându-le tare pe inimă. A căzut în genunchi, fără sunet, la fel cum căzuse Livvy, şi apoi s-a prăbuşit la pământ.

Julian a scos un sunet. Era un sunet pe care Emma n-ar fi putut să-l descrie, nu era un sunet omenesc, ci mai degrabă un urlet sau un ţipăt animalic. Suna ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost smulse, ca şi cum un pumnal hăcuia cu ferocitate înăuntrul pieptului lui. A aruncat sabia lungă pe care Livvy i-o adusese cu atâtea riscuri, a căzut în genunchi şi s-a târât la ea şi a tras-o pe picioarele lui.

— Livvy, Livvy, draga mea Livvy, şoptea el şi o legăna, dându-i cu gesturi febrile părul ud de sânge de pe faţă.

Era atât de mult sânge. În câteva clipe era acoperit din cap până în picioare, trecuse prin hainele lui Livvy, până şi ghetele ei erau înmuiate de sânge.

— Livia.

Mâna îi tremura; a bâjbâit după stelă, să o pună pe braţul ei.

Runa de vindecare a dispărut imediat cum a ridicat stela.

Emma se simţea de parcă primise un pumn în stomac. Erau răni mai presus de puterile pe care le avea o iratze. Runele de vindecare nu dispăreau de pe piele decât atunci când arma fusese otrăvită... sau când persoana era deja moartă.

— Livia.

Vocea lui Julian s-a auzit mai tare, spartă şi prăbuşită în ea însăşi, ca un val care se rostogoleşte în larg.

— Livvy, puiul meu, te rog, iubire, deschide ochii, sunt Jules, sunt lângă tine, întotdeauna voi fi lângă tine, te rog, te rog...

În spatele ochilor Emmei a explodat întunericul. Durerea din braţ dispăruse; nu mai simţea nimic în afară de furie. O furie care ştergea totul de pe faţa pământului în afară de Annabel, Annabel, care se ghemuise lângă pupitru şi se uita cum Julian leagănă trupul mort al surorii lui. Se uita la ce făcuse.

Emma s-a întors şi a pornit spre ea cu paşi mari. Nu avea unde să se ducă. Gardienii încercuiseră podiumul. Restul sălii era o masă haotică.

Emma spera ca Ty să-şi fi pierdut cunoştinţa. Spera să nu vadă nimic din toate astea. Dar în cele din urmă îşi va reveni, şi groaza la gândul că el îşi va reveni ca să afle asta a împins-o înainte.

Annabel s-a tras înapoi. A alunecat şi a căzut pe podea. A ridicat capul când Emma a venit deasupra ei. Faţa ei era o mască a fricii.

Emma a auzit în minte vocea lui Arthur. Mila e mai bună decât răzbunarea. Dar vocea aceea se auzea mai încet decât şoaptele lui Julian şi hohotele de plâns ale lui Dru.

A coborât Cortana, lama ei a vâjâit prin aer... dar până să ajungă jos, despicând aerul, pe geamul din spatele lui Annabel a ţâşnit un fum negru. A venit cu forţa unei explozii, iar valul acela puternic a trântit-o pe Emma pe spate. În timp ce se chinuia să

se ridice în genunchi, a văzut ceva mişcându-se în fumul acela – strălucirea aurie a simbolului zărit i-a ars creierul: o coroană ruptă în două.

Fumul a dispărut, iar odată cu el a dispăiut şi Annabel.

Emma a strâns Cortana la piept, s-a ghemuit în jurul ei, cu sufletul sfâşiat de disperare. Auzea de peste tot voci ridicate, ţipete şi urlete. Îl vedea pe Mark aplecat asupra lui Ty, care era prăbuşit la podea. Umerii lui Mark se cutremurau. Helen se chinuia să treacă prin mulţime spre cei doi. Dru stătea pe jos şi plângea cu faţa în mâini. Alec era rezemat de uşile Sălii, uitându-se în gol, devastat.

Iar în faţa ei era Julian, care nu vedea şi nu auzea pe nimeni decât pe Livvy, trupul ei pe care îl strângea în braţe. Părea făcută din ceva fragil, precum cenuşa sau zăpada, ceva trecător, care înflorise din întâmplare în braţele lui: petala unei flori de pe Tărâmul Elfilor, pana albă din aripa unui înger. Un vis cu o fetiţă, o amintire a surorii care ridică mâinile spre el: Julian, Julian, ia-mă în braţe!

Dar sufletul, spiritul care o făcea să fie Livvy nu mai era acolo: era ceva care plecase într-un loc îndepărtat, de neatins, chiar şi atunci când Julian o mângâia pe păr iar şi iar şi o implora să se trezească şi să se mai uite la el măcar o dată.

Sus, deasupra sălii de consiliu, orologiul de aur a început să bată.